

Giới thiệu Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tính Boss

Vì một lý do duy nhất trong truyện Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tính Boss đó là truy tra ra giết hại hung thủ chính mình, Hạ Diệc Sơ cùng Hệ thống 233 làm hiệp nghị, nàng xuyên không qua các thế giới đi hoàn thành nhiệm vụ, mà Hệ thống 233 sẽ trợ giúp nàng trở lại thế giới huyền huyền của mình.

Chỉ là, Hạ Diệc Sơ ở trên đường làm nhiệm vụ, thường xuyên sẽ đụng tới một cái Boss bị hắc hóa, một lời không hợp liền đông lạnh không khác gì một tảng băng di động, làm đông băng đủ loại, đa dạng, còn nói tốt thì nắm tay cười nói vui vẻ

***

Hệ thống: Thỉnh dùng một từ hình dung ấn tượng trong lòng mình về đối phương

Hạ Diệc Sơ: Có khả năng.

Thẩm Già Diệp: Ta.

Câu chuyện ngôn tình hiện đại liệu kết thúc mỹ mãn. Mời bạn đón xem truyện hay từ tác giả Quân Sanh.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tính Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Ca Ca Mắt Lạnh Cẩm Dục Bá Đạo 1

“Tiểu thư, ngài liền nhanh lên đem thứ này ăn đi, dạ dày ngài không tốt, giờ không ăn, buổi tối sẽ ngủ không yên, lão gia cũng sẽ lo lắng”

Hạ Diệc Sơ vừa mở mắt, liền nhìn đến trước mắt cái người trang phục người hầu, hình như là gia phó về mặt hòa ái cùng nàng nói chuyện

Hạ Diệc Sơ chớp chớp mắt, đẩy mắt một mảnh mê mang chỉ ý chợt lóe rồi biến mất. Ánh mắt nàng nhìn về phía bàn tròn bên trên đồ ăn vẫn còn bốc hơi nóng, thần sắc không thay đổi, ngừng đầu đối mặt với nét lo lắng trên nhìn chính mình của phó gia nói: “Người trước đi ra ngoài đi, ta muốn yên tĩnh một mình”

Giờ nàng đã không còn là Hạ Quý chân chính nữa

“Là, tiểu thư” Trương Thẩm thờ dài, vừa định lại mở miệng khuyên bảo đại tiểu thư một chút, chính là nhìn lông mi buông xuống, thần sắc Hạ Diệc Sơ lộ ra tia một mặt mới, cuối cùng vẫn là xoay người đi ra ngoài. Hơn nữa sau khi ra còn thuận tay đem cửa phòng cấp đóng lại

Hạ Diệc Sơ ngồi trên giường lớn mềm mại, đánh giá vài lần căn phòng tràn ngập hơi thở hiện đại cùng xa hoa, giờ tay xoa xoa ấn đường có chút mệt mỏi, ở trong đầu đối với hệ thống nói: “Hệ thống, đem tin tức nhiệm vụ thế giới này đưa ta”

“Tốt” thanh âm hệ thống nhân tính hóa ở trong đầu Hạ Diệc Sơ lên tiếng, ngay sau đó, một trận tin tức xa lạ giống như song biển mãnh liệt ở trong đầu nàng xuất hiện

Cảm giác này giống như là trong óc bị người ta cưỡng chế nhét vào thứ gì dường như làm người thập phần không thoải mái

Một hồi lâu, Hạ Diệc Sơ mới thích ứng loại cảm giác này, cùng lúc đó, nàng cũng từ cổ tin tức xa lạ này giúp nàng hiểu rõ tình cảnh hiện giờ của mình

Nàng hiện giờ chiếm cứ thân thể này, tên là Hạ Quý, là con gái của Hạ Chính Minh - nhà giàu có nhất N thị. Hạ Quý năm nay mới vừa tròn hai mươi tuổi, trên nàng còn có một ca ca Thẩm Già Diệp hơn nàng sáu tuổi

Từ thông tin vừa mới nhận được, Hạ Diệc Sơ biết, Hạ Quý đời này quả thực chính là đáng thương tới mức không thể đáng thương hơn, trực tiếp chính là cái nữ phụ pháo hôi

Hạ Quý từ nhỏ là chứng tình phùng nguyệt (Trăng sao vây quanh, ý nói luôn được che chở, làn cái rốn của vũ trụ, ý là người luôn được sống trong sự yêu thương) mà lớn lên, lúc mười bảy tuổi thích cao lãnh tài tử Chu Thanh trong trường. Chỉ là mặc kệ nàng hoa tươi, thư tình hay là đưa bữa ăn sáng, đan khăn quàng cổ, dùng tất cả mọi phương thức đều không chiếm được một tia hảo cảm của hắn

Mà Hạ Quý thấy Chu Thanh mặt lạnh từ chối như vậy thì lại càng hăng. Thậm chí vì cùng Chu Thanh học cùng một đại học, liền trực tiếp báo danh vào trường điện ảnh mà hắn đăng kí. Lúc sau càng lợi dụng quyền thế trong nhà, trực tiếp đem mình cùng hắn phân phối tới chung một lớp, phàm là Chu Thanh chọn môn học nào thì Hạ Quý một cái cũng không bỏ

Nơi đâu có Chu Thanh nơi đó tất có Hạ Quý, Hạ Quý chân chính là một cái đuôi nhỏ của Chu Thanh, hơn nữa cái đuôi nhỏ này trời nóng thì mang chèn

đậu xanh, mùa đông tự mang nước ấm cho hần, có thể nói là tri kỉ đến cực điểm

Chẳng qua, liên tính là như vậy, Hạ Quỳnh chưa bao giờ đòi lấy được một tia ưu ái của hần, ngược lại là hần càng ngày càng chán ghét Hạ Quỳnh

Chu Thanh vốn là cô nhi, từ nhỏ ở trong cô nhi viện mà lớn lên, đối với loại kiều nữ nhà giàu như Hạ Quỳnh liền không có hảo cảm, đặc biệt là cái loại kiều nữ nhà giàu còn lâu dính hần

Hơn nữa, Chu Thanh trong lòng còn có một cái minh nguyệt quang (cái này ta cũng thật không hiểu nghĩa là gì nữa, có lẽ nói về người yêu chăng?), đó chính là thanh mai Du Tuyết cùng lớn lên với hần trong cô nhi viện

Du Tuyết không chỉ có người lớn lên xinh đẹp, hơn nữa tâm địa thiện lương, càng quan trọng là, bọn họ không chỉ là thanh mai trúc mã mà còn có cùng ước mơ, là trở thành đại minh tinh

Thời điểm cùng Du Tuyết ở bên nhau, Chu Thanh căn bản không cần nói nhiều, hơn nữa hai người chính là ăn ý mười phần, căn bản không phải là Hạ Quỳnh bạch hoa si có thể so sánh Chu Thanh thậm chí từng có ý trực tiếp nói thẳng ý niệm với Hạ Quỳnh, chỉ là lại bị Du Tuyết kéo lại

Du Tuyết nói, thân thể của Hạ Quỳnh không phải loại cô nhi giống như họ có thể đắc tội được, mà làm không tốt có thể liên lụy đến cô nhi viện. Nếu Hạ Quỳnh là chính mình tự động đưa tới cửa, không bằng liền cầm tài nguyên của Hạ Quỳnh tiến vào giới giải trí trước

Vì thế, trải qua một hồi khuyên bảo của Du Tuyết, Chu Thanh ở một số thời điểm tahsi độ đối với Hạ Quỳnh rớt cuộc cũng tốt lên. Càng là lợi dụng lòng yêu thích của Hạ Quỳnh đối với hần, muốn đủ loại con đường tiến tới điện ảnh

Hạ Quỳnh nguyên nhân chính là vì thái độ Chu Thanh đối với nàng mà vui sướng không thôi, nào có nghĩ đến Chu Thanh kia bề ngoài tuấn lãng bên trong lại che dấu tâm tư đen tối (ta rất trong sáng). Nghe được là Chu Thanh muốn đồ vật, lập tức bằng chính thân phận Hạ gia đại tiểu thư, gọi điện cấp Chu Thanh tài nguyên đi

Có chút người sẽ xem thân phận Hạ Quỳnh đem tài nguyên cấp cho Chu Thanh, mà có chút người không cho, Hạ Quỳnh liền gọi điện thoại cho Hạ baba, làm nũng cầu Hạ baba hỗ trợ

Hạ Chính Minh đã ở tuổi trung niên mà có hai đứa con một nam một nữ, hơn nữa nhi tử kia lúc nào cũng cả ngày mặt lạnh, khí áp cường đại đến mức làm chính mình đều có chút kinh sợ, hai phụ tử căn bản là không thể nói nhiều với nhau

Cho nên đối với ái nữ Hạ Quỳnh hay làm nũng, Hạ Chính Minh chính là sủng đến tận xương tủy, tuy rằng đối với Hạ Quỳnh giúp đỡ ngoại nhân có chút bất mãn, chính lại không chịu được Hạ Quỳnh năn nỉ ỉ ỏi, mỗi lần đều vui tươi hơn hờ đáp ứng mất

Thế cho nên, Chu Thanh dưới sự trợ giúp của Hạ Quỳnh, sự nghiệp như mặt trời ban trưa, ở giới giải trí hỗn độn hồ mưa gọi gió. Hơn nữa bản thân Chu Thanh không phải là tên gốc, hoặc có thể nói, trong lúc sự nghiệp chính mình đang rực rỡ đồng thời không quên âm thầm lôi kéo Du Tuyết một phen

Mà chờ đến khi Hạ Quỳnh phát hiện hai người này không thích hợp, Du Tuyết lúc đó đã có chút danh tiếng

Hạ Quỳnh tuy rằng được người ta phùng đến tự cao tự đại nhưng lại không có những tư tưởng âm ngoan, thậm chí còn mang theo một tia thiên chân. Liên đối với Chu Thanh trợ giúp Du Tuyết mà cảm thấy phẫn nộ, chính là trước sau đều không nghĩ tới muốn dùng thân phận của mình để ngăn chân Du Tuyết. Mà chính mình cũng gia nhập giới giải trí, tính toán cùng nàng ta phân cao thấp

Chẳng qua, Hạ Quỳnh đã quen thói đại tiểu thư kiêu ngạo thì làm sao có thể so với Du Tuyết tâm cơ thâm trầm ở trong cô nhi viện từ nhỏ. Cơ hồ mỗi lần hai người tranh đấu đều là nàng bị Du Tuyết dùng kế làm thất bại thảm hại

Đặc biệt là nhìn Du Tuyết lần nào cũng bộ dáng đáng thương hề hề, bên ngoài đối với nàng nhận sai nhưng lại làm tất cả mọi người ấn tượng đối với ngày càng không tốt, khiến Hạ Quỳnh lúc nào cũng phẫn nộ đến mức mất đi lí trí

Hơn nữa bộ dáng Hạ Quỳnh tức giận bị người khác chụp lại phát lên trên mạng. Cấp Hạ Quỳnh không ít hắc phấn (là bôi đen đó mấy bạn, tại là từ này mình không chắc lắm nên cũng chẳng thay vào). Chẳng những vậy, Du Tuyết không lúc nào là không hướng mọi người “Giải thích” Hạ Quỳnh trong sạch. Đã thế có sự trợ giúp của Hạ gia Chu Thanh đã trở thành ảnh đế cũng chen một tay giúp Du Tuyết

Chu Thanh chỉ là nói mấy câu không đau không ngứa, liền lập tức làm cho trận doanh fan cuồng lò của hần đối với Hạ Quỳnh đủ các loại phun

“Hập độc”

“*****”

“Tức giận mắng đạo diễn”

“Bất nạt người mới” Các loại tin tức như vậy che lấp cả trời mà truyền đi.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Ca Ca Mắt Lạnh Cẩm Dục Bá Đạo 2

Mấy tin tức này xuất hiện nhanh chóng, liên tính Hạ gia áp chế xuống cũng không thể được

Mà còn có một tin tức khác gây chấn động hơn cùng thời điểm được cho ra ánh sáng: Hạ Quý căn bản không phải con gái của Hạ Chính Minh, Du Tuyết mới chân chính là Hạ Chí Minh thân sinh nữ nhi!

Tin tức này vừa mới xuất hiện, tất cả mọi người liền chờ xem kịch vui

Lúc biết được, Hạ phụ đã đối với Hạ Quý thất vọng, lập tức phái bác sĩ gia đình đem hai người Hạ Quý cùng Du Tuyết đi làm xét nghiệm DNA

Mà kết quả cho thấy, Hạ Quý đích xác không phải con gái Hạ phụ, Du Tuyết mới là con gái ruột của hắn

Cuối cùng, Hạ Quý bị đuổi ra khỏi nhà, con Du Tuyết được Hạ phụ đón trở về Hạ gia

Nguyên bản, mọi chuyện tới đây là hết. Rốt cuộc, Hạ Quý hàng giả trở thành kẻ vô gia cư và Du Tuyết làm đại tiểu thư cao quý, giữa họ sẽ không còn liên quan gì tới nhau nữa

Chính là, Du Tuyết và Chu Thanh hai người bắt cóc Hạ Quý, còn thu mua vài tên lưu manh rồi nhốt Hạ Quý ở chung với bọn chúng, trơ mắt nhìn Hạ Quý bị nhóm người này cưỡng gian đến chết

Chu Thanh và Du Tuyết còn mỵ danh nói rằng, là vì bọn hắn nhẫn nhục mấy năm giờ báo thù. Nếu Hạ Quý khát vọng nam nhân như vậy, kia họ liền giúp nàng hoàn thành ý nguyện

“Này cũng quá không phải người!” Hạ Diệc Sơ đọc xong những tin tức trong đầu, một cỗ phản nộ mãnh liệt từ trong lòng nàng dâng lên

“Ký chủ, thỉnh bình tĩnh. Mục tiêu nhiệm vụ lần này của ngươi là muốn Chu Thanh và Du Tuyết gặp báo ứng. Cùng lúc đó, còn muốn ngươi bằng chính thực lực của bản thân đoạt được danh hiệu ảnh hậu” Âm thanh hệ thống không nhanh không chậm ở trong đầu Hạ Diệc Sơ vang lên

“Àn, ta đã biết” Hạ Diệc Sơ gật gật đầu, ý chí chiến đấu tràn đầy

Nàng là Hạ Diệc Sơ, nguyên bản là một tiểu thư nhà giàu hiện đại bình thường, chính là xuất ngoại du học tám năm, lần đầu trở về nước liền ở cửa sân bay bị xe đụng phải, chết ngay tại chỗ

Nếu không phải hệ thống phát hiện nàng, đem linh hồn của nàng giữ lại, chi sợ nàng đã sớm hồi phi yến diệt, không còn tồn tại trên thế giới này

Mà hệ thống cũng muốn nàng làm các sự tình đơn giản. Đó là đi tới các thế giới hoàn thành tâm nguyện, hoặc là đi tới các thế giới tiểu thuyết bị tan vỡ tiến hành cứu vớt hoặc là thúc đẩy nhiệm vụ

Mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ, hệ thống sẽ đưa nàng đồ khen thưởng, có công đức lượng, có tích phân, còn sẽ có các loại đồ vật khác.

Trong đó, công đức lượng cùng tích phân là Hạ Diệc Sơ trước mắt nhìn trúng

Tích phân có thể cùng hệ thống tiến hành trao đổi, mà công đức lượng có thể kiếm cho tới khi đủ số lượng liền có thể chính mình lựa chọn thế giới tiếp theo

Mà Hạ Diệc Sơ lúc trước lựa chọn cùng hệ thống kí kết ước chính là nhìn trúng giá trị của công đức lượng. Hiện giờ tâm nguyện duy nhất của Hạ Diệc Sơ là muốn trở về thế giới của mình, tìm ra kẻ giết hại nàng!

Hạ Diệc Sơ tuy rằng không có bất kì một bằng chứng nào, nhưng năng lực trực giác lại nói cho nàng biết, nàng chết tuyệt đối không phải ngoài ý muốn....

Ánh mắt nàng âm u, chớp chớp mắt, đem đầy mắt một mảng hoang tàn cùng thâm trầm áp chế xuống

Tương lai còn dài, nàng chỉ cần lấy đủ công đức thì sớm muộn gì cũng trở lại nơi đó

Hiện tại quan trọng nhất chính là ngắm xem như thế nào hoàn thành nhiệm vụ này

Hạ Diệc Sơ hiện tại xuyên đến đúng thời điểm Chu Thanh hô mưa gọi gió trong giới showbiz, lập tức đoạt được danh hiệu ảnh đế, và lúc này Hạ Quý đã phát hiện ra sự tồn tại của Du Tuyết

Hạ Quý thờ phỉ phi đi tìm Chu Thanh chất vấn một chút thì hắn chỉ trả lời cho có lệ

Ánh mắt có chút đắc ý của Du Tuyết của trong lòng Hạ Quý không tiêu tan cho nên Hạ Quý chỉ có thể chạy về nhà tuyệt thực, không chịu ăn cơm

Mà người phụ nữ vừa mới khuyên nàng ăn cơm là Hạ gia gia phó, Trương Thẩm

Hạ Diệc Sơ ở trong lòng cẩn thận suy tư một chút về tình trạng hiện giờ cùng tâm nguyện của nguyên chủ

Nguyên chủ Hạ Quý có hai cái tâm nguyện, một cái là muốn Chu Thanh cùng Du Tuyết hai người được đến ứng có báo ứng, một cái là muốn đi vào giới giải trí, lên làm ảnh hậu.

Đối với Hạ Diệc Sơ mà nói, tâm nguyện thứ nhất kì thật rất đơn giản, rốt cuộc, hiện tại Hạ Quý con chưa có bị bôi đen, thân phận Du Tuyết còn chưa được đưa ra ánh sáng, chỉ cần hiện tại nàng không trợ giúp Chu Thanh cùng Du Tuyết, thuận tiện lợi dụng vị trí Hạ gia đại tiểu thư chế tạo ra ít phiền toái cho tra nam tiện nữ, tại nơi ngư long hỗn tạp như giới giải trí, hai người kia lại không có bối cảnh thì khẳng định sớm muộn gì cũng đi xuống

Chính là, khó liền khó ở tâm nguyện thứ hai

Rốt cuộc, Hạ Diệc Sơ nàng không có học qua biểu diễn ak. Nàng đối với đóng phim căn bản là dốt đặc cán mai chứ càng đừng nói muốn nương thực lực của mình lên làm ảnh hậu

Mà tại thời điểm Hạ Diệc Sơ buồn bực, âm thanh hệ thống vang lên: "Đình! Bởi vì cốt truyện cần, vì làm ký chủ càng thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, đặc biệt ban cho ký chủ 3 loại kỹ năng "Đã gặp qua là không quên được", "Kỹ thuật diễn xuất không gì sáng được", "Dung mạo thiên thành", thỉnh ký chủ nỗ lực hoàn thành nhiệm vụ". Hệ thống nói, dừng một chút, tiếp tục nói: "Cố lên, yêu yêu đất" (tại hạ bất tài, học hành không tinh, không hiểu được, xin lượng thứ)

Hệ thống nói xong liền biến mất, lưu lại Hạ Diệc Sơ một mình ngồi trên giường lớn mềm mại, được hệ thống hỗ trợ tâm trạng Hạ Diệc Sơ rất tốt, trùng hợp bụng phát ra tiếng "ục ục", Hạ Diệc Sơ nhìn bàn thức ăn nóng hổi, trực tiếp liền xuống giường cảm thấy nữ nhân ăn cơm

Lúc sau Hạ Diệc Sơ đánh giá căn phòng vừa xa lạ vừa quen thuộc này lại lần nữa, sau đem ánh mắt đặt ở trên mặt gương

Trong gương, thiếu nữ ước chừng mới hai mươi tuổi, một khuôn mặt tròn tròn như trứng ngỗng, tròng mắt đen như mực, hơi mang vô thần, da thịt trắng nõn đến không tì vết, mái tóc dài tới eo có chút hỗn độn giống như thác nước

Người thiếu nữ tuy mỹ nhưng lại thiếu khuyết một tia sức sống

Hạ Diệc Sơ dùng tay sờ sờ mặt, lại mở mắt hướng gương trang điểm, trong gương vẫn là khuôn mặt kia, gương mặt đỏ ửng, rõ ràng có một khuôn mặt tựa như trứng ngỗng, lại có một đôi con ngươi cực kì mỹ mà câu nhân

Từ khóe mắt đến đuôi mắt, hai mắt cong cong hình bán nguyệt giống như lối vẽ tranh thủy mặc tỉ mỉ, mềm dẻo uyển chuyển

Hai mắt hắc bạch phân minh rõ ràng không tạp sắc

Đôi mắt tuy lớn lại lúc nào cũng thủy quang ướt át điểm lệ nhưng thật ra đen nhánh không giống bình thường, quả thực muốn đem hồn người hút vào

Trong thanh thuần lại có một tia vũ mị, này quả thực chính là cái vũ vật làm người ta muốn ngừng cũng không được (ta rất trong sáng một lần nữa)

Hạ Diệc Sơ nhìn chính mình trong gương, nàng tuy không phải là người quá quan trọng về ngoại nhưng cũng bị vẻ đẹp câu nhân này hấp dẫn

Ở trong trí nhớ của nàng, Hạ Quý tuy rằng thanh thuần, hoàn toàn là một tiểu thư tươi thuần khiết nhưng không hề có vũ mị như vậy, còn có cảm giác mang theo một tia yêu khí câu nhân. Chẳng lẽ đây là hiệu quả của dung mạo thêm thành thực lúc này? (đừng hỏi tôi, ta chỉ là người qua đường.....) Hạ Diệc Sơ nhìn không được yên lặng che mặt.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Ca Ca Mặt Lạnh Cẩm Dục Bá Đạo 3

Từ tin tức hệ thống đưa nàng, Hạ Diệc Sơ biết phụ thân nguyên chủ Hạ Chính Minh trong khoảng thời gian này bởi vì công ty có hạng mục đầu tư rất lớn cho nên hẳn phải đi thành phố A công tác, ít nhất nửa tháng nữa mới trở về

Cái này làm cho Hạ Diệc Sơ trong lòng thở dài nhẹ nhõng, rốt cuộc, nàng còn chưa có chuẩn bị tốt để gặp người nhà. Nguyên chủ Hạ Quý từ nhỏ chính là lớn lên bên người Hạ phụ, hơn nữa quản lí cả một cái công ti lớn, khẳng định là người khôn khéo, nói không chừng chỉ trong thời gian ngắn ngủi nói mấy câu liền sẽ bị lộ mất ak

Giờ Hạ Chính Minh đi ra ngoài công tác cũng vừa đúng lúc cho Hạ Diệc Sơ cơ hội ổn định

Chỉ là, Hạ Diệc Sơ không nghĩ tới, nàng còn chưa kịp cảm thấy may mắn nửa tháng này chỉ có mình nàng ở nhà, bên ngoài đột nhiên truyền đến một đạo âm thanh phanh xe, ngay sau đó, liền thấy trong nhà gia phó thần sắc cung kính mang theo một tia đón chào đi lên, trực tiếp làm lo Hạ Diệc Sơ đang ngồi trên ghế sofa ăn bánh kem

Nhìn phản ứng của mọi người, làm Hạ Diệc Sơ biết trong nhà chỉ sợ là ai trở về, nàng đem bánh kem đặt trên bàn trà, tò mò quay đầu hướng cửa nhìn. Đồng thời, Hạ Diệc Sơ cũng ở trong lòng hỏi hệ thống: “Hệ thống 233, là ai tới?”

“Ca ca nguoi, Thẩm Già Diệp” hệ thống chậm rãi trả lời

Âm thanh hệ thống vừa dứt, thân ảnh Thẩm Già Diệp đã xuất hiện trước cửa

Hạ Diệc Sơ hướng hần nhìn tới, đồng thời cũng ở trong lòng đánh giá người được mọi người xưng là “Thương nghiệp chỉ tử nam nhân”

Thẩm Già Diệp trên người mặc bộ tây trang màu đen cắt vừa người, màu đen quần dài bao lấy đôi chân thon dài, anh khí bức người, ngũ quan rõ ràng, thần sắc lạnh lùng, mỗi mống gọi cảm gắt gao nhấp, mười phần tản ra hơi thở cảm dục

Cặp mắt kia như hắc diệu thạch tỏa ra màu đen lóa mắt, lóe ra nghiêm nghị anh duệ chỉ khí (nói chung là khí chất của người tinh anh nhưng nghiêm túc), ánh mắt kia nhìn qua thấy bình tĩnh nhưng lại dấu điểm sắc bén như ưng, Hạ Diệc Sơ với hần nhìn nhau, nhìn không được trong lòng giật mình, trong đầu cơ hồ là nháy mắt liền nghĩ tới ánh mắt con hổ vùng nhiệt đới thảo nguyên đang rình mồi, tràn ngập nguy hiểm

Mà nàng, chính là con mồi kia

Từ lúc Thẩm Già Diệp bước vào cửa giống như đem thời gian ngưng đọng lại, làm mọi người ngơ ngác

“Ca ca” Hạ Diệc Sơ mở miệng, đánh vỡ bầu không khí yên tĩnh

“Hoan nghênh đại thiếu gia trở về” Một loạt gia phó lúc này mới phục hồi tinh thần vội vàng khom lưng hành lễ với Thẩm Già Diệp, đứng ngay hàng đầu, người hầu gái trực tiếp quỳ gối trên mặt đất, hầu hạ Thẩm Già Diệp thay giày

Thẩm Già Diệp nhàn nhạt ừ một tiếng, đem ánh mắt vẫn luôn ở trên người Hạ Diệc Sơ ly khai, cái này làm cho Hạ Diệc Sơ trong lòng yên lặng thờ ơ nhẹ nhàng thở ra, vừa rồi trong chốc lát, nàng còn cho rằng Thẩm Già Diệp phát hiện ra nàng không phải Hạ Quý

Quản gia lấy từ tay Thẩm Già Diệp bao công văn cùng rương hành lý mang lên lầu hai

Hạ Diệc Sơ thất thế, liền mở miệng hỏi: “Ca ca nguoi đây là về đây ở sao?”

“Ân” đã đổi giày tốt Thẩm Già Diệp bước vài li đã đi tới ngồi bên cạnh Hạ Diệc Sơ, nhàn nhạt nói: “Nghe ba nói nguoi gần đây tuyệt thực không chịu ăn cơm?”

“A?” Hạ Diệc Sơ thần sắc khinh hách, đôi mắt xoay chuyển, ở trong lòng suy tư, khó trách, Thẩm Già Diệp vốn đã rời nhà đi mấy năm sao lại đột nhiên trở về, khẳng định là ở bên ngoài công tác Hạ phụ đã biết tin tức này (chị tuyệt thực ấy) cho nên mới gọi cho Thẩm Già Diệp trở lại nhà

Từ trong trí nhớ nguyên chủ, Hạ Quý sợ nhất chính là cái ca ca mặt lạnh này, mỗi lần nhìn đến Thẩm Già Diệp đều là thái độ tránh không kịp

“Đình! Hiện tại cấp kỳ chủ nhiệm vụ thứ nhất: giành được hảo cảm của ca ca Thẩm Già Diệp” đột nhiên âm thanh hệ thống trong đầu HẠ Diệc Sơ vang lên

Hạ Diệc Sơ nhìn Thẩm Già Diệp ngồi bên cạnh, cũng không biết có phải hay không nàng cùng nguyên chủ không có quan hệ nên nàng đối với Thẩm Già Diệp một chút sợ hãi cũng không có. Hơn nữa từ lúc nàng mở miệng kêu Thẩm Già Diệp liền phát hiện cái loại cảm giác bị theo dõi cũng biến mất

Trong lòng Hạ Diệc Sơ nổi lên một cái ý niệm nho nhỏ, nàng xê dịch tiểu pp (cái mông ý m.n) của mình tới gần Thẩm Già Diệp, sau đó thuận thế trượt xuống sofa, nửa ngồi xổm trước mặt Thẩm Già Diệp, còn lớn mật duỗi tay gãi gãi ống tay áo của hần, mang theo một tia làm nũng thâm mật”

- Ca, có phải hay không baba nói với ca chuyện của ta? Kỳ thật kia đều là ta đùa giỡn, ta đã bắt đầu ăn cơm. Không chỉ có ăn cơm, ngay cả đồ ăn vặt cũng ăn rất nhiều. đến lúc đó nguoi cần phải ở trước mặt baba nói cho ta nhiều lời tốt đẹp nha, bằng không ông ấy sẽ không mang lễ vật về cho ta đâu

Nói vì cố tình giành được đồng tình của Thẩm Già Diệp, Hạ Diệc Sơ còn cố ý làm cái biểu tình cầu xin, chấp tay trước ngực nhìn Thẩm Già Diệp

Chỉ là Hạ Diệc Sơ không biết, nàng hiện có dung mạo vừa thanh thuần vừa yêu mị lại thêm khả năng diễn xuất, hiện nàng trong mắt nam nhân nhìn thoát có biết bao câu nhân. ...

Thẩm Già Diệp từ lúc vừa mới bước vào cửa liền phát hiện muội muội mấy năm không thấy đã trưởng thành

Không chỉ có trưởng thành, còn trở nên thập phần xinh đẹp

Mà nàng đối với chính mình không còn sợ hãi tránh không kịp nữa, không chỉ chủ động tiến lên nhờ vả hần, ngũ khí còn mang theo ý làm nũng

Thẩm Già Diệp nửa rũ mắt, nửa nhìn người ngồi xổm trước mặt, yêu cầu mình nói tốt cho nàng trước mặt baba, rõ ràng vẫn còn thiếu nữ ngây thơ sao lại

có thể có đôi mắt to vũ mị câu nhân đến vậy

Cặp mắt kia gộp hơi nước không chớp mắt nhìn hấn, đáy mắt tỏ vẻ đáng thương hề hề, nàng cứ như vậy quỳ gối phía trước hấn, cổ áo to rộng làm cặp tuyết trắng bị lộ hơn phân nửa thu vào đáy mắt hấn (khụ...khụ...anh quá đen tối rồi...khụ...chỗ đó ko nên nhìn tiếp đâu)

Thẩm Già Diệp không biết làm như thế nào nhìn nữ hài nhi trước mắt này, một cổ nhiệt nóng hừng nơi hạ bộ hấn hùng dũng, chỉ nghĩ đem nữ hài trước mắt ôm vào trong lồng ngực hoặc là áp chế ở dưới thân mình, dùng sức hôn môi, hung hang chiếm hữu nàng

Bất quá ý niệm này vừa mới từ trong lòng dân lên, Thẩm Già Diệp liền biết đã là không đúng, lập tức chặt đứt niệm tưởng này

Hầu kết hấn giặt giặt, thân thể thoáng dựa ra phía sau, thay đổi cách ngồi, đem một chân chồng lên chân còn lại, che dấu hạ thân mình khác thường (đáng đời anh nhìn sai chỗ)

“Ân” Thẩm Già Diệp lạnh nhạt mở miệng, trong âm thanh mang theo chút ả nhần

Cùng lúc đó, hệ thống cũng thông báo cho Hạ Diệc Sơ: “Thẩm Già Diệp hảo cảm tăng 10, xoát hảo cảm ca ca hoàn thành, khen thưởng ký chủ mười điểm tích phân, mười công đức lượng”

“Ye! Cảm ơn ca ca!” Hạ Diệc Sơ cao hứng ra tiếng, trực tiếp từ dưới đất nhảy dựng lên

Quả nhiên nàng nghĩ đúng, Thẩm Già Diệp đối với cái muội muội này vẫn còn tình cảm (sai rồi chị ơi)

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Ca Ca Mặt Lạnh Cẩm Dục Bá Đạo 4

Thẩm Già Diệp không hề có nuốt lời, lúc xem Hạ Diệc Sơ ăn cơm chiều là một cơm một canh, hoàn toàn là lượng ăn của người bình thường, liền trực tiếp gọi điện thoại cho Hạ phụ đang công tác tại thành phố A

Hạ Diệc Sơ đứng đằng sau bức tường nhìn Thẩm Già Diệp gọi điện, bước chân nhẹ nhàng không một tiếng động trở về phòng mình

“233” Hạ Diệc Sơ sau khi tắm gội, ngồi trên giường lớn gọi hệ thống

“Xin hỏi ký chủ có chuyện gì?”

“Nguyên chủ Hạ Quý có hai cái tâm nguyện nhưng lại không có chút liên quan nào tới ca ca, vì cái gì còn phát sinh một ít tiểu nhiệm vụ có liên quan tới hấn?” Hạ Diệc Sơ nghi hoặc

Tuy rằng nàng rất thích có thêm tích phân cùng công đức lượng nhưng không có nghĩa là cái gì cũng không minh bạch

“Nga, chuyện này hả, lúc trước ta quên không nói với ngươi, là ngươi đồng thời phải hoàn thành tâm nguyện của nguyên chủ mà còn phải đảm bảo cuộc sống về sau của nguyên chủ tại thế giới này. Mà theo số liệu của bốn hệ thống, thân phận Thẩm Già Diệp chính là chỗ dựa phù hợp nhất được chọn”

“Nguyên lai là như thế ak, ta đã biết” Hạ Diệc Sơ gật đầu hiểu rõ, ngay sau đó nhờ hệ thống 233 đưa tư liệu về Thẩm Già Diệp

Nếu nàng về sau muốn ôm đùi vàng Thẩm Già Diệp thì hiểu biết về kim chủ của mình cũng rất quan trọng

“Là, ký chủ” hệ thống lên tiếng, lập tức đưa gần hết tư liệu về nửa cuộc đời hấn cho nàng, so với bách khoa Baidu thì càng đầy đủ

Mà Hạ Diệc Sơ đọc xong tất cả thì cũng minh bạch vì sao mọi người đối với hấn tán thưởng

Bất đồng với nguyên chủ hàng giả, Thẩm Già Diệp chính là con ruột của Hạ phụ

Đến nỗi vì cái gì Thẩm Già Diệp họ Thẩm mà không phải họ Hạ thì chuyện này chỉ có mình Hạ phụ biết

Lúc còn là tiểu hài tử chơi bùn đất, Thẩm Già Diệp đã sớm ôm sách giáo khoa sơ trung gặm (như chuột ấy nhì chút...chít...)

Lúc mọi người đang gấp áp lực thi đại học, thì hấn đã tốt nghiệp văn bằng loại ưu, hơn nữa còn thành lập chính công ti riêng

Một thời gian sau khi ra thị trường, chỉ ngắn ngủi trong mười năm, Thẩm Già Diệp liền đem cái công ti mới này bước lên thị trường thế giới, trở thành năm mươi nhân hiệu nổi tiếng toàn cầu

Từ hai năm trước, Thẩm Già Diệp cũng đã dọn ra ngoài ở riêng, trừ phi ăn tết hoặc lúc cần thiết hẳn đều rất ít khi trở về

Nguyên chủ Hạ Quý lúc thấy Thẩm Già Diệp như chợt thấy mèo, tránh không kịp, nên đối với Thẩm Già Diệp không có ấn tượng bao nhiêu, không có cái tin tức nào đáng tin cậy

Hạ Diệc Sơ thờ dài một tiếng, chỉ có thể là đi một bước tính một bước. Bất quá Hạ Diệc Sơ nghĩ mình vừa rồi ở trước mặt Thẩm Già Diệp làm hành động xoát hảo cảm, nghĩ chắc cũng không quá khó nhí

Bên ngoài ban công, Thẩm Già Diệp cúp điện thoại cùng Hạ Chính Minh, nghĩ nghĩ, hẳn lại gọi điện thoại. Được một lúc, bên kia giọng nam mang theo nghiêm cẩn (nghiêm túc + cẩn thận) vang lên: “Tổng tài”

“Lục Diển đi điều tra một chút xem Hạ Quý mấy năm nay sống như thế nào, ta muốn nhanh một chút” biểu tình Thẩm già Diệp lãnh ngạch đối với người bên kia phân phó

“Dạ, sau khi xong tôi sẽ gửi vào hòm thư của ngài”

Ngắt điện thoại, Thẩm Già Diệp thu hồi di động, xoay người về phòng mình. Lúc đi ngang qua phòng Hạ Diệc Sơ, nghĩ hôm nay người thiếu nữ kia tới gần khiến cơ thể hẳn cơ hồ không kiềm chế được cơn động tình. Ánh mắt Thẩm Già Diệp âm trầm, bước chân về phòng mình

Hạ Diệc Sơ nguyên bản cho rằng Thẩm Già Diệp về nhà ở một buổi tối liền đi, bởi thời gian hẳn về nhà xưa nay không bao giờ dài

Chính là không có nghĩ đến, Thẩm già Diệp dường như lần này thật giống như thay đổi cách nghĩ, cũng không cho quản gia mỗi ngày thu dọn phòng mình, lại còn tan tâm đều về nhà nghỉ ngơi. Thậm chí trợ lý Lục Diển của hắn đem rất nhiều văn kiện cùng tư liệu dọn đến thư phòng lầu hai

Đây rất có thể là muốn ở đây lâu dài. Điều này làm Hạ Diệc Sơ mừng thầm trong lòng nghĩ đây là công lao của Hạ baba

Nói Hạ Diệc Sơ gần đây cũng không có rảnh rỗi, tuy rằng nàng không có ra cửa nhưng không có nghĩa là nàng không có việc gì làm

Ban ngày, thời điểm Thẩm Già Diệp đi làm, nàng liền ở trong phòng vũ đạo tới luyện kỹ năng diễn xuất và bổ sung rất nhiều kiến thức điện ảnh nữa

Tuy rằng hệ thống cho nàng kỹ năng “Kỹ thuật diễn xuất không gì sáng được” nhưng phòng ngừa đến lúc nào đó mình phạm lỗi, Hạ Diệc Sơ quyết định vẫn là tập luyện một phen

Một buổi tối, Hạ Diệc Sơ liền bắt đầu cân nhắc làm như thế nào để xoát hảo cảm của Thẩm Già Diệp

Chỉ là, Thẩm Già Diệp mấy ngày nay tựa hồ rất bận, mỗi lần hẳn trở về đều là đêm khuya, nàng đã ở trong phòng ngủ mất rồi

Bất quá, đồ ăn tối nay có điểm khô, Hạ Diệc Sơ ngủ tới nửa đêm liền tỉnh lại muốn uống nước

Đêm khuya, tất cả mọi người đều đi ngủ, Hạ Diệc Sơ cầm đèn di động chiếu sáng bước ra khỏi phòng

Đột nhiên, Hạ Diệc Sơ đi đến một chỗ liền đứng yên, đối diện là thư phòng, ánh đèn vẫn còn sáng

Hạ Diệc Sơ nghĩ nghĩ, rón rén đi qua, ghé vào khe hở cửa nhìn thoáng qua phía trong

Thẩm Già Diệp đang ngồi ở trước bàn xử lý văn kiện, hẳn hơi cúi đầu, thần sắc chuyên chú, nguyên bản khuôn mặt lạnh lùng ở dưới ánh đèn có chút nhu hòa

Hạ Diệc Sơ trầm tư rồi tay chân nhẹ nhàng xuống lầu, chờ lúc Hạ Diệc Sơ uống nước xong lúc lên còn cầm theo một ly sữa bò ấm nóng

Thẩm già Diệp đang xoay người xử lý công văn, bỗng nhiên, trong bóng đêm yên tĩnh một đạo bước chân vang lên, thanh âm tuy nhỏ nhưng Thẩm Già Diệp vẫn cảm nhận được

Hắn vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Hạ Diệc Sơ mặc áo ngủ, chân đi dép hình con mèo tới gần hắn, trên tay còn bưng một ly nước màu trắng như sữa bò

“Ca ca” Hạ Diệc Sơ cười sáng lạn, bước nhanh tiến lên, vòng qua cái bàn, đi đến bên Thẩm Già Diệp, đem ly cà phê đã lạnh đẩy sang một bên, đặt ly sữa bò xuống, ngọt ngào nói: “Ca ca, nghỉ ngơi chút đi, lòng uống cà phê đối với thân thể không tốt”

“Như thế nào còn chưa ngủ?” Thẩm Già Diệp nhìn thoáng qua ly sữa bò một lúc lại đem ánh mắt đặt trên người Hạ Diệc Sơ

“Ta vốn là ngủ rồi, vừa mới đi uống nước, nhìn ca ca vẫn còn thức nên mang cho ca ca một ly sữa” Hạ Diệc Sơ thần sắc có chút xấu hổ, gãi gãi tóc.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Ca Ca Mặt Lạnh Cẩm Dục Bá Đạo 5

Thẩm Già Diệp nhìn thiếu nữ đứng trước mặt mình, đáy mắt một mảnh ý cười dâng lên

"Mau đi ngủ đi" Thẩm Già Diệp xưa nay đậm mạc xa cách trong giọng nói lại mang theo một tia khó có được ôn hòa.

"Ân" Hạ Diệp Sơ ngoan ngoãn gật đầu, thời điểm đi ra còn không quên dặn dò: "Sữa còn nóng, ca ca nhớ uống đó"

"Ân" Thẩm Già Diệp cong cong môi, nhìn bóng dáng thiếu nữ xoay người bước đi, tâm tình càng trở nên sung sướng

Chỉ là nguyên bản Hạ Diệp Sơ đã đi đến cửa phòng lại dường như nghĩ tới cái gì, nằng nặng bước quay đầu nhìn Thẩm Già Diệp nói: "Ca ca, công ti trên danh nghĩa của người có phải hay không là có liên quan tới điện ảnh?"

"Người hỏi cái này làm gì?" Thẩm Già Diệp nhìn Hạ Diệp Sơ, ánh mắt lạnh lùng, trong đầu lại nghĩ tới tư liệu sinh hoạt của nàng mà Lục Diễm đưa hẳn ngày hôm qua

Hắn chính là nhớ kỹ, muội muội hắn mấy năm nay đều yêu một người mà không được, mà người nọ liền tiến vào giới giải trí, vẫn là nương nhờ tên tuổi và tài nguyên Hạ gia trà trộn đi vào

"Ta" Hạ Diệp Sơ há miệng thờ đốc, chính là dưới ánh mắt Thẩm Già Diệp đột nhiên trở nên lãnh đạm, thì lời đến miệng lại nuốt vào

Hạ Diệp Sơ có chút không rõ mới vừa rồi Thẩm Già Diệp vẫn còn vui vẻ, như thế nào giờ lại trở mặt

"Hệ thống, hệ thống, đây là có chuyện gì?" Hạ Diệp Sơ ở trong đầu nhanh chóng cầu xin hệ thống giúp đỡ

"Theo bản hệ thống rà quét, hảo cảm của Thẩm già Diệp đối với ký chủ cũng không có giảm xuống, ký chủ đừng sợ, yên tâm lớn mật lên đi! (đây là tác giả viết ak, không phải tại hạ) Sau khi thành công liền có hai mươi điểm công đức lượng!" Hệ thống 233 ở trong đầu Hạ Diệp Sơ hóa thành một cái Q bản tiểu nhân nhí nửa trong suốt, trên trán cột một cái khăn trùm đầu có khắc hai chữ "Cố lên", một tay cầm gậy cổ vũ, một tay cầm loa nhỏ, hùng hổ khí phách trợ uy cho Hạ Diệp Sơ tiến lên

Hạ Diệp Sơ thập phần cảm nín nhìn hệ thống 233 hóa thành bộ dáng ấy, vẻ mặt khinh thường, ta thế nhưng không nghĩ tới người cư nhiên là loại hệ thống như vậy

Bất quá hai mươi điểm công đức lượng lời trong lời hệ thống thực hấp dẫn Hạ Diệp Sơ, nhiệm vụ lần trước là xoát hảo cảm của Thẩm Già Diệp, nay hệ thống cấp nhiệm vụ mới là tiến vào công ti M.R

M.R chính là công ty của Thẩm Già Diệp, vô cùng có vị trí trong ngành điện ảnh

Hạ Diệp Sơ ở trong đầu nói chuyện phiếm với hệ thống, Thẩm Già Diệp nhìn thiếu nữ trầm mặc đứng ở cửa, còn mang theo bộ dáng sai hách, làm như mình đã dọa tới nàng rồi, đáy mắt xẹt qua tia ảo não, Thẩm Già Diệp điều chỉnh biểu tình, lần nữa hỏi hạ Diệp Sơ: "Hạ Quý, ca ca đúng là có một công ti điện ảnh, người muốn sao?"

"Không, không phải" Hạ Diệp Sơ phục hồi tinh thần, vẫy vẫy tay

Một lời không hợp liền đưa công ty, gần đây lưu hành phong cách tổng tài bá đạo sao?

Bất quá nghĩ đến nhiệm vụ của mình, Hạ Diệp Sơ vội vàng bổ sung: "Ca ca, ta là muốn đi đóng phim, muốn làm mình tinh"

"Vi cái gì?" Thẩm Già Diệp dời đi ánh mắt, không hề đặt ánh mắt trên người Hạ Diệp Sơ mà là nhìn về phía ngoài cửa sổ mệnh mang bóng đêm, "Hạ gia gia nghiệp lớn, liên tính người không đi ra ngoài làm việc, cũng có thể nuôi người đủ tiêu xài cả đời"

Nói xong lời này, Thẩm Già Diệp giống như là đột nhiên hiểu ra vấn đề, hắn đem ánh mắt đặt trên người thiếu nữ, ánh mắt ám trầm, mang theo dục vọng chiếm hữu cùng cố chấp

Đúng vậy, chỉ cần đem nàng ấy nhốt tại trong nhà, không cho nàng đi ra ngoài, không cho nàng đi gả chồng... làm nàng chỉ có thể ý lại Hạ gia... ý lại chính mình

Cái ý tưởng này thật đáng sợ

Thẩm Già Diệp rõ ràng biết như vậy là không đúng, chính là nhịn không được mà muốn vậy

Hạ Diệp Sơ bị ánh mắt Thẩm Già Diệp nhìn đến toàn thân sồn tóc gáy, thậm chí còn sinh ra cảm giác nguy cơ lớn trong lòng, nàng trong thời gian ngắn không lo ý tưởng làm mình tinh, trực tiếp ném xuống một câu: "Ca ca ta mệt nhọc, đi ngủ trước" Rồi vội vàng chạy về phòng mình

Thẳng tới khi vào phòng mình, oa một tiếng ở trong ổ chăn mềm mại ấm áp, Hạ Diệp Sơ mới cảm giác lạnh lẽo trên người dần tiêu tán

“233” Hạ Diệc Sơ lại nhìn không được lời hệ thống ra cùng thương lượng: “Người nói Thẩm Diệc Sơ vừa rồi là như thế nào? Ánh mắt kia, thật là muốn đem ta hù chết”

“Cái này, người ta cũng không biết” Hệ thống 233 biến ảo thành Q bản tiểu nhân nhi ngồi ở trong đầu Hạ Diệc Sơ mở miệng: “Có phải hay không, người nói phải điều gì đó hẳn không thích?”

“Không có khả năng đi” Hạ Diệc Sơ tuy rằng trả lời vậy, lại nghiêm túc hỏi tưởng những gì mình vừa nói, chính là đâu có sai cái gì đâu

Đột nhiên, Hạ Diệc Sơ như nghĩ tới cái gì, nàng há mồm nói: “Ta biết rồi!”

“A? Ký chủ biết cái gì?” Về mặt hệ thống 233 ngây thơ

“Từ xưa đến nay, ở trước mặt các phú hào, mình tinh đương với con hát, giống như ở cổ đại bán rế tiếng cười, bán những cái đó ***** nói không chừng Thẩm Già Diệc cũng là vì cái này, cho nên mới tức giận” Bằng không thật đúng là không tìm thấy lý do tức giận

“Ân, có đạo lý, cho nên ký chủ tính toán như thế nào vượt qua ải khó khăn này?” Hệ thống về mặt âm trầm gật đầu, cực kì đồng ý với điều nàng vừa nói

“Tạm thời còn không có, nhưng trước ngủ một giấc đi, không chừng ngày mai liền có” Hạ Diệc Sơ nói, ngáp một cái, ôm chăn trở mình, nhắm mắt ngủ

Hệ thống 233: “.....”

Ngày hôm sau, Hạ Diệc Sơ không hề dự liệu được thời điểm nàng đi xuống là mặt trời lên cao, Thẩm Già Diệc đã sớm đi làm

Cũng không biết có phải hay không nguyên nhân do thân thể này, lúc nàng vẫn còn là Hạ Diệc Sơ, rõ ràng là dù có thức đêm vẫn có thể dậy sớm chính là hiện tại ở trong thân thể Hạ Quý, liền trở nên đi ngủ sớm, kể cả không tới lớp học vẫn là hoàn toàn suy sút sức sống ak

Hạ Diệc Sơ ăn bữa sáng xong lên lầu thay quần áo

Nàng không thể cứ thiếu sức sống như vậy, chuẩn bị đi ra ngoài một chút, nhìn xem có cơ hội vào M.R hay không

“Ký chủ, ta tra được, M.R là một trong ba công ti điện ảnh hàng đầu, rất ít nhận người, chính là người nếu là thể hiện bản thân một phen, xuất ra kỹ năng diễn xuất không gì sánh kịp, lại bằng mỹ mạo của người, tiến vào M.R tuyệt đối không vấn đề! Căn bản không cần sự đồng ý của Thẩm Già Diệc!”

Hệ thống cao hứng thông báo cho Hạ Diệc Sơ biết, đứng vào lúc nàng định trả lời liền vang lên một tiếng chuông dễ nghe, đánh gãy lời định nói

Hạ Diệc Sơ cảm lấy đi động ở đầu giường, cư nhiên là người nguyên chủ yêu mà không được, cuối cùng lại cùng với Du Tuyết đem nguyên chủ chết không nhắm mắt, Chu Thanh

Tra nam Hạ Diệc Sơ ở trong lòng thầm mắng một câu, ngón tay di chuyển, bắt máy.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Ca Ca Mặt Lạnh Cẩm Dục Bá Đạo 6

"Uy?" Hạ Diệc Sơ bắt điện thoại được một lúc, đặt di động cạnh tai, nhàn nhạt mở miệng

Bên kia hô hấp một hơi, tự báo danh họ: "Hạ Quý, là ta, chu Thanh"

Ta đương nhiên biết người là Chu Thanh

Hạ Diệc Sơ mặt trơn trắng, nàng không phải nguyên chủ, đối với kẻ tra nam ăn mềm không ăn cứng lại còn lấy oán trả ơn chút hảo cảm đều không có, nàng lạnh lùng mở miệng: "Ta đương nhiên biết người là Chu Thanh, người đây gọi điện là có chuyện gì sao? Không có gì thì ta cúp máy"

Bên kia, Chu Thanh nghe được ngữ khí bình đạm của Hạ Diệc Sơ hơi sửng sốt, ngày xưa hẳn gọi điện thoại, Hạ QUỲ nào tàn bạo hoa si không phải lúc nào cũng thập phần vui sướng, đối với hắn các loại lấy lòng sao? Như thế nào hôm nay lại trở nên lãnh đạm?

Cái nghi vấn này ở trong đáy lòng Chu Thanh chợt lóe rồi biến mất, nghĩ đến mục đích mình gọi điện thoại cho Hạ Diệc Sơ, Chu Thanh thở nhẹ ra một hơi, đối với Hạ Diệc Sơ nói: "Hạ Quý, gần đây trong tay Chu Hiểu Hoành đạo diễn có một cái kịch bản "Nhất Thế Trường An" muốn khởi quay, ta muốn nhân vật nam chính trong đó, người lấy về cho ta"

Chu Thanh nói cho Hạ Diệc Sơ, thậm chí lơ đãng mang theo ngữ khí ra lệnh cùng thản nhiên

Hạ Diệc Sơ cười nhạo một tiếng, khoe miệng nhẹ khéo ra ra độ cung kính miệt: "Chính người muốn liền tự đi điện thư à, tìm ta làm cái gì? Không có việc gì ta tắt máy"

Hạ Diệc Sơ trực tiếp ngắt điện thoại

Một lúc sau, nghĩ tới phản ứng của Chu Thanh bên kia, Hạ Diệc Sơ đáy mắt một mảnh đùa bốn chột lóe rồi biến mất, ngón tay di chuyển trên điện thoại vài cái, trực tiếp đem số điện thoại Chu Thanh vào danh sách đen

Làm xong, Hạ Diệc Sơ thay đổi một thân quần áo, đeo ba lô đi ra cửa

Bên kia, không ngờ tới phản ứng của Hạ Diệc Sơ, bị Hạ Diệc Sơ ngắt điện thoại, Chu Thanh nghe di động truyền đến âm thanh đồ đồ, cả người thần sắc không thể tin như con robot bị ấn nút dừng bất động không nhúc nhích

"Chu ca ca, thế nào? Hạ Quỳnh đồng ý sao?" Âm thanh dịu dàng từ phía sau truyền đến, cùng lúc đó, một nữ tử nhìn thoát khoảng hai mươi tuổi mặc đồ ở nhà đi ra

Nữ tử diện mạo thanh tú, thần sắc đơn thuần yếu đuối, vừa nhìn thấy đã làm nam nhân sinh ra cảm giác muốn bảo hộ

Mà nhìn kỹ, sẽ phát hiện ngay bộ quần áo mặc trên người nữ tử này cùng với bộ đồ Chu Thanh đang mặc là giống nhau, tình lý trạng

Vị nữ tử này, cùng với Chu Thanh lớn lên trong cô nhi viện, cũng là minh nguyệt quang trong lòng hắn, Du Tuyết

"Không có, nàng cự tuyệt" Chu Thanh lắc đầu, đưa điện thoại thả vào túi quần "Như thế nào có thể? Nàng trước nay đều sẽ không cự tuyệt bất kỳ yêu cầu nào của Chu ca ca..." Du Tuyết không thể tin mở to hai mắt, bỗng nhiên, Du Tuyết như nhớ tới cái gì, hướng Chu Thanh nói: "Chu ca ca, người nói, có phải hay không lần trước nàng đến phòng người nhìn thấy ta, biết được quan hệ giữa ta và người, cho nên mới..."

Chu Thanh đã tốt nghiệp hai năm, vẫn luôn sống trong chung cư công ti phân cho, thỉnh thoảng Hạ Quỳnh sẽ tới đây xem Chu Thanh

Chỉ là, một lần Hạ Quỳnh muốn cấp Chu Thanh kinh hi, không có gọi điện thông báo trước, cho nên lúc thấy được DU Tuyết đang nấu cơm trong nhà hắn, sau đó Hạ Quỳnh giận dữ muốn đem DU Tuyết đuổi ra

Du Tuyết vốn là thanh mai trúc mã của hắn, sống bên nhau nhiều năm vậy, vốn đã là quan hệ ngầm nhiều năm. Du Tuyết tuy rằng ngoài miệng không nói, chính là trong lòng vẫn có chút ghen ghét cùng căm giận Hạ Quỳnh, cho nên ngày đó nhìn không được đối với Hạ Quỳnh nói nặng lời, tuy không có nói thẳng quan hệ của hai người ra nhưng cũng đủ để Hạ Quỳnh hiểu lầm

Cho nên mới có Hạ Quỳnh nổi giận đừng gọi điện chất vấn Chu Thanh, lại bị Chu Thanh nói dăm ba câu cho có lệ rồi cúp điện thoại, Hạ Quỳnh liền chạy về nhà nháo tuyết thực, sau đó... Trên thế giới này liền không còn Hạ Quỳnh yêu Chu Thanh nữa

Chu Thanh nhú nhú mày, dịu dàng hỏi Du Tuyết: "Người lần trước cùng nói nói rõ quan hệ hai ta sao?"

"Không đâu, kể cả lúc nàng tức giận muốn đuổi ta ra khỏi nhà cũng nói ta là học muội của người" Du Tuyết sùi sụt khóc, thập phần ủy khuất

Chu Thanh đáy mắt đau lòng, lập tức đem Du Tuyết ôm trong ngực, ôn nhu an ủi: "Tuyết nhi, mấy năm nay vất vả người rồi, chờ ta nỗ lực đạt đến địa vị cao, nhất định tuyên bố ra ngoài cho mọi người biết, người mới là người con gái Chu Thanh yêu nhất"

"Àn" Du Tuyết cảm động liên tục gật đầu, lại có chút thấp thòm hỏi: "Chính là Hạ Quỳnh, không có việc gì sao? Cái kịch bản đối với người rất quan trọng..."

"Không có việc gì hết, nàng là cái dạng này, bị người trong nhà sùng hư thành tính đại tiểu thư. Chờ thêm mấy ngày, nàng sẽ tự động gọi điện thoại cầu xin ta tha thứ" (cần người giới thiệu gấp cho cái bệnh viện tâm thần) Chu Thanh thần sắc có chút không cho là đúng, liền hung hăng áp chế tia dự cảm xấu về việc này xuống

*****

Hạ Quỳnh ngồi trong xe nhà mình, để tài xế chờ nàng tới quán cà phê

"Tiểu thư, vài giờ nữa ta tới đón ngài?" Tài xế cung kính hướng Hạ Diệc Sơ xin ý kiến

"Không cần, đợt lát nữa ta tự bắt xe trở về" Hạ Diệc Sơ mở miệng cự tuyệt, mang ba lô đi xuống xe

"233, chính là nơi này sao?" Hạ Diệc Sơ đứng trên đường cái, nhìn quán cà phê xa hoa trước mắt, tiến hành xác nhận với hệ thống

"Đúng rồi đúng rồi, theo bốn hệ thống rà quét xác nhận, mục tiêu đã ở bên trong, ngồi ở vị trí 26, ký chủ không phải sợ, có bốn hệ thống vì người hộ tống, người cứ yên tâm mà làm đi" Âm thanh hệ thống oai vệ trong đầu Hạ Diệc Sơ vang lên "Hào, ta đi vào" Hạ Diệc Sơ gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7: Ca Ca Mặt Lạnh Cẩm Dục Bá Đạo 7

Hoàn cảnh tuyệt đẹp, không khí quán cà phê yên lặng du dương

Có thể hiện tại là sáng sớm, tất cả mọi người đều vội vàng đi học cùng đi làm nên bên trong quán tương đối vắng vẻ

Ở bàn 26 có một nam tử trung niên hơi mập đang ngồi

Hắn mặc một kiện áo sơ mi thâm sắc và một chiếc quần vận động màu đen, trên đầu mang một chiếc mũ lưỡi trai

Khác với những người xung quanh thần sắc nhàn nhã uống cà phê, thả lỏng người. Nam tử trung niên này dù là tới quán nhưng cả người mang bộ mặt ủ ê chau mày

Hắn tên Chu Hiểu Hoành, là đạo diễn nổi danh trong giới điện ảnh. Lúc đầu hắn đầu tư một tác phẩm điện ảnh nhỏ khá nổi, về sau liền sở hữu các tác phẩm phòng bán vé đều cao chứ chưa bao giờ thấp, có mỹ danh trong giới, hoàn toàn xứng làm “Quý tài”

Chu Hiểu Hoành quay các tác phẩm điện ảnh, doanh thu phòng bán vé luôn cao, trừ bỏ kịch bản và thủ pháp quay phim độc đáo cùng với tiền đầu tư khổng lồ, càng quan trọng là ánh mắt lựa chọn diễn viên của hắn

Hắn mỗi lần cho ra bộ tác phẩm cơ hồ đều là tự mình viết kịch bản, chọn lựa diễn viên

Hơn nữa danh tiếng phòng bán vé của hắn ở đó, chỉ cần hắn thả ra ý muốn khởi quay tác phẩm mới thì người đầu tư tới chính là cuộn cuộn không ngừng

Chỉ là gần đây Chu Hiểu Hoành gặp phải một vấn đề nan giải trọng yếu

Nguyên nhân chính là, hắn hơn một năm nay đi ra ngoài ngắm cảnh, lại hơn một năm nữa để viết ra kịch bản, hiện giờ đầu tư đã đủ, cũng lập tức muốn tiến hành khởi quay nhưng lại xuất hiện vấn đề lựa chọn diễn viên!

Bên trong có một vai nam phụ rất quan trọng, hắn cứ nhiên tìm mãi cũng không thấy người thích hợp!

Cái này làm cho tâm tình hắn thập phần trầm trọng, mặt khác vài người phụ trách cũng đề cử không ít nam minh tinh giúp hắn tạm chấp nhận, chính là Chu Hiểu Hoành nhất định không chịu, hắn thậm chí đều làm tốt tư tưởng đem vai diễn đó cắt bỏ, cũng không cần tạm chấp nhận đóng phim này

Nghĩ đến chính mình ngày đêm mất ăn mất ngủ ghé vào bàn mà viết cái kịch bản này khi này ra ý tưởng, Chu Hiểu Hoành thở dài, giương mắt nhìn quán cà phê, tính gọi gọi phục vụ tính tiền

Chỉ là, vừa nhắc mắt, Chu Hiểu Hoành cả người tức khắc như bị nhấn nút tạm ngừng

Chu Hiểu Hoành ánh mắt bình bình nhìn cánh cửa quán chậm rãi đẩy vào, cuối cùng dừng lại trên người mở cửa

Thiếu nữ đẩy cửa tuổi còn trẻ, bộ dáng hình như bất quá 20, một khuôn mặt trứng ngỗng, da thịt trắng nõn như trẻ con, đôi mắt to trong trẻo câu nhân giống như là đá quý lấp lánh phát sáng, vô cùng dịu hoặc người

Nàng ăn mặc thập phần gọn gàng, một áo sơ mi đi với chiếc quần jean lam nhạt, bước đi trầm ổn, toàn thân tỏa ra sức sống thanh xuân

Điều làm Chu Hiểu Hoành đối với nàng không rời mắt, là cảm giác nàng cho người khác, rõ ràng vốn nên cách trang điểm dạt tươi mát, chính là nàng lại không hề cho người ta cảm giác hơi thở thiếu nữ nóng bỏng, ngược lại tỏa ra khí chất nội liễm trầm ổn lại không mất đi khí chất ngoan cường

Nếu chỉ là xem khuôn mặt cùng khí chất của nàng, tuyệt đối cho rằng nàng là người thanh thuần đầy sức sống mười phân, là tuổi cô nương hay mơ mộng. Nhưng khi nhìn vào đôi mắt kia cùng dáng người cao gầy lại cho người ta cảm giác vũ mị thành thực

Mà hai loại khí chất này rõ ràng tương phản, xuất hiện trên người nàng, cứ nhiên không có một tia không ổn mà ngược lại thập phần hòa hợp

Chu Hiểu Hoành nhìn hồi lâu, thẳng tới khi nàng ngồi ở vị trí đối diện mình, nghiêng người nói chuyện với phụ vụ, mới lưu luyến đem ánh mắt trở về

Chu Hiểu Hoành ở trong lòng tiếc hận, nếu như là nam thì là tốt rồi, nhân vật bên trong kịch bản không phải là vừa vũ mị câu nhân lại vừa ả nhẵn ngoan cường kiên nghị sao

Làm Chu Hiểu Hoành nhìn đến không chớp mắt tự nhiên chính là Hạ Diệc Sơ

Ngồi chờ người phụ vụ đem điểm tâm và cà phê lên, Hạ Diệc Sơ ở trong đầu hồi hệ thống: “Hệ thống, ta vừa rồi biểu hiện thế nào?”

“Ký chủ thể hiện vô cùng tốt à! Cực kì tốt!” Hệ thống vui sướng ở trong đầu Hạ Diệc Sơ khua tay múa chân: “Ngươi nhìn kia, lúc đạo diễn thu hồi ánh mắt, đúng là vẻ bộ đáng tiếc hận muốn chết, tưởng như là cùng lão bà ly hôn”

“233, ngươi nên đổi mới một chút cách dùng từ” Hạ Diệc Sơ ha hả cười một tiếng

“Àn? Chính đêm qua lúc ngươi ngủ đã đổi mới rồi mà, hiện tại chính là phiên bản mới nhất” Bị Hạ Diệc Sơ cười nhạo, hệ thống biểu tình ngây thơ vô tội

Hạ Diệc Sơ không hề cùng hệ thống tiếp lời, mà bắt đầu nhăm nháp cà phê cùng điểm tâm

Nếu là trước kia, Hạ Diệc Sơ là tuyệt đối sẽ không bao giờ ăn loại điểm tâm ngọt lịm này, nhưng giờ đã chết một lần, linh hồn từng phiêu đảng trong không trung, cảm nhận được bản thân không nóng không lạnh, không hề biết tới đói bụng là gì, tâm tính nàng nháy mắt liền thay đổi

Cái tư vị còn sống thật khiến cho con người ta mê muội

Chu Hiểu Hoàn vẫn luôn không có tới tìm Hạ Diệc Sơ nói chuyện, Hạ Diệc Sơ cũng không sốt ruột, đem ăn miếng điểm tâm cuối cùng và uống cà phê, tỉnh tóa trong chốc lát, nàng phát phát tay, tính tiền, ra cửa

Mà ngồi đối diện bàn của Hạ Diệc Sơ, Chu Hiểu Hoàn vẫn đều không nhận được đem ánh mắt của mình đặt trên người Hạ Diệc Sơ, quan sát nhất cử nhất động của nàng, xem người này càng lâu, trong lòng càng cảm thấy tiếc hận

Hắn tuy rằng chưa cùng Hạ Diệc Sơ tiếp xúc, chính là cảm giác của hắn thật phần nhanh nhạy, gần như chỉ cần thông qua quan sát nhất cử nhất động của người này hoặc là cùng người này lần đầu tiên gặp mặt, Chu Hiểu Hoàn liền biết rằng nàng có phải hay không là người mình muốn tìm

Mà hiện tại, trải qua thời gian ngắn ngủi nhìn, hắn phát hiện cái nữ tử này quả thực là 100% phù hợp với nhân vật Trường An trong tưởng tượng lúc ban đầu hắn viết kịch bản

Chỉ là đáng tiếc, tại sao lại là nữ nhi à?

Chu Hiểu Hoàn lắc đầu, bỗng nhiên, Chu Hiểu Hoàn như nghĩ tới điều gì, hắn gõ đầu mình một cái, vì cái gì Trường An nhất định phải là nam nhân đâu! Cũng có thể đem giới tính của hắn thành nữ nhân à!

Chu Hiểu Hoàn giương mắt nhìn thiếu nữ đã đi ra, lập tức từ chỗ ngồi đứng lên, nhắc chân phải đuổi theo

“Vị tiền sinh này, ngài còn chưa có tính tiền” Người phục vụ một bên thấy được động tác muốn rời đi của Chu Hiểu Hoàn, chạy nhanh tới nhắc nhở

“Không cần thôi lại” Chu Hiểu Hoàn móc tiền trong ví ra, cầm vài tờ trăm ngàn đặt trong tay người phục vụ, nhìn thân ảnh Hạ Diệc Sơ sắp biến mất trong biển người, thần sắc nôn nóng, nhắc chân chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Ca Ca Mặt Lạnh Cẩm Dục Bá Đạo 8

Hạ Diệc Sơ kì thật cũng không có đi bao xa, nàng vẫn luôn ở trong lòng kêu hệ thống chú ý hướng đi của Chu Hiểu Hoàn

Mà hệ thống cũng không phụ kì mong của Hạ Diệc Sơ, thời thời khắc khắc báo cho nàng biết hướng đi mới nhất của hắn

Nghe hệ thống trong đầu kích động kêu to, Chu Hiểu Hoàn thần sắc vội vàng từ quán cà phê ra ngoài, vốn Hạ Diệc Sơ vẫn còn đứng khá gần quán, ngay lập tức thấy bóng dáng mảnh khảnh của Chu Hiểu Hoàn trong biển người xuất hiện

“Đồng học phía trước, xin chờ một lát!” Chu Hiểu Hoàn hai mắt sáng ngời, đi nhanh đuổi theo thân ảnh Hạ Diệc Sơ, mở miệng gọi nàng lại

“Àn! Ngươi kêu ta?” Hạ Diệc Sơ quay đầu, tỏ ra nghi hoặc hỏi lại

“Đúng vậy, đồng học, ta là một vị đạo diễn, gần đây nhất có một cái nhân vật thực thích hợp với ngươi, ngươi có hứng thú sao?”

“.....”

Hạ Diệc Sơ thần sắc có chút cảm nín nhìn Chu Hiểu Hoàn vẻ mặt kích động ở trước mặt, cái lời nói như vậy, vừa nghe... giống như là tên lừa đảo

“Ta có thể xem danh thiếp của ngươi được không?” Hạ Diệc Sơ mở miệng

“Có thể, có thể” Chu Hiểu Hoàn trả lời, lập tức từ trong túi tiền lấy ra một xấp danh thiếp đưa cho Hạ Diệc Sơ

Hạ Diệc Sơ tiếp nhận nhìn, đây thật là... tiết kiệm giấy! Danh thiếp màu trắng kiểu dáng cực kì ngắn gọn nổi bật lên hai dòng chữ màu đen

Tên họ: Chu Hiểu Hoàn

Điện thoại: 130xxxxxxx

Hạ Diệc Sơ đem danh thiếp trong tay lật tới lật lui nhìn, phát hiện danh thiếp này cũng chỉ có hai chữ như vậy, ngay cả một cái giới thiệu thân phận cùng công ty cũng không có...

Chẳng lẽ gần đây lưu hành phong cách danh thiếp như vậy sao...

Thoạt nhìn tưởng kẻ lừa đảo nha.....

Hạ Diệc Sơ trều rút khóe miệng, đem danh thiếp bỏ vào người, trên mặt treo ý cười nhẹ nhàng, đối với hắn nói: “Như vậy chúng ta khi nào bắt đầu?”

“A?” Chu Hiểu Hoàn hơi hơi sững sốt, có chút phản ứng không kịp, thẳng đến kia nhìn đôi mắt tràn ngập ý cười mới nghe hiểu ý tứ của Hạ Diệc Sơ, thần sắc kích động: “Đi một chút, xe ta ở bên kia, người nếu là có hứng thú, ta hiện tại liền mang người đi coi kịch bản!”

“Ân” Hạ Diệc Sơ gật gật đầu, đi phía sau Chu Hiểu Hoàn

Hai người ngồi trong chiếc xe hơi màu đen, Chu Hiểu Hoàn mới nhớ hắn hiện tại vẫn chưa biết tên người ngồi bên cạnh, vì thế nhìn Hạ Diệc Sơ hỏi: “Còn chưa biết tên người đâu, xem tuổi của người, hắn là vẫn còn học đại học đi?”

“Không có” Hạ Diệc Sơ lắc lắc đầu, đem thân thể của mình nói cho hắn biết: “Ta kêu Hạ Quý, năm nay 22 tuổi, vừa mới tốt nghiệp Bắc Ảnh”

“Người là Bắc Ảnh à! Vậy không thành vấn đề!” Chu Hiểu Hoàn quả thực đã cao hứng đến không biết làm thế nào mới tốt, bất quá hắn vẫn còn nhớ mình hiện đang lái xe, không thể có cảm xúc dao động quá lớn (vì Bắc Ảnh là đại học điện ảnh nên CHH mới cao hứng như vậy đó m.n)

Chu Hiểu Hoàn trực tiếp mang Hạ Diệc Sơ tới nhà mình, đem kịch bản giao cho nàng, để nàng biểu diễn một đoạn ngắn về nhân vật Trường An

Cái kịch bản này, Hạ Diệc Sơ đã sớm thông qua hệ thống 233 xem qua

Hơn nữa nàng còn biết, gần đây Chu Hiểu Hoàn phát sầu vì không tìm thấy nhân vật Trường An thích hợp

Thậm chí, Hạ Diệc Sơ trước khi ra cửa (nhà), cũng đã đem nhân vật này tập diễn vài lần, đến khi hệ thống cảm thấy hoàn hảo rồi mới đi ra (khỏi nhà)

Quả nhiên, Hạ Diệc Sơ nhìn kịch bản trên tay, liền ngay trước mặt Chu Hiểu Hoàn biểu diễn mà không cần người phối hợp, làm hắn xem vừa lòng tới mức ngồi cười không khép miệng được

Hôm nay nhìn diễn xuất của Hạ Diệc Sơ thật sự làm cho Chu Hiểu Hoàn quá nhiều kinh hỉ, cơ hồ làm cho hắn tưởng rằng đây là ngày may mắn nhất của mình

Không nói hai lời, Chu Hiểu Hoàn trực tiếp đem kịch bản sửa lại giới tính của Trường An đưa cho Hạ Diệc Sơ, để nàng về nhà nghiêm túc nghiên cứu kịch bản mới, còn lấy thêm phương thức liên lạc của Hạ Diệc Sơ lưu lại, nói Hạ Diệc Sơ trở về chờ đoàn phim thông tri (thông báo)

Hạ Diệc Sơ đã được mục đích liền đối với Chu Hiểu Hoàn nói lời cảm tạ, ngay sau đó tỏ ý muốn rời đi trước

Chu Hiểu Hoàn lúc này hắn mới nhớ tới, hắn từ quán cà phê đem người ta tới nhà mình, cái này làm cho Chu Hiểu Hoàn nháy mắt liền ngưng ngừng, liên tục hỏi nàng muốn đi đâu, hắn lái xe đưa nàng qua

Chu Hiểu Hoàn ở tại nơi này thuộc tiểu khu xa hoa, rất khó bắt xe tới, Hạ Diệc Sơ nghĩ nghĩ, liền cũng không hề từ chối, tùy tiện nói với Chu Hiểu Hoàn tới một cao ốc

Chu Hiểu Hoàn lái xe thật mau đưa nàng đến địa chỉ mà nàng vừa đọc

Hạ Diệc Sơ xuống xe, đứng tại chỗ, nhìn xe Chu Hiểu Hoàn rời đi, liền tính toán tùy tiện bắt xe trở về

Dù sao lần này ra ngoài mục đích chính là vì nhân vật của Chu Hiểu Hoàn, mặt khác cũng không có việc gì

“Hạ, Hạ Quý?”

Cách đó không xa truyền đến một đạo âm thanh không xác định, chính là nghe được tiếng trả lời, xoay người đối diện nhìn hắn, thì nguyên bản trong lòng chỉ xác định 80% nháy mắt đạt 100%

Hạ Diệc Sơ yên lặng nhìn nam tử đeo kính râm, mặc một bộ Tây trắng hướng mình đi tới, cũng không có mở miệng nói chuyện

Nam tử mặc tây trang cách Hạ Diệc Sơ cũng không xa, nhìn nàng đứng nơi đó bất động, vài bước liền đi tới trước mặt Hạ Diệc Sơ

Người mặc tây trang thân hình thon dài, anh tuấn tiêu sái, cà tở ra khí chất hòa hoa phong nhã, đúng là người mà nguyên chủ yếu tới tận xương tủy, tra nam, Chu Thanh

Chu Thanh nước đến trước mặt Hạ Diệc Sơ, nhìn bốn phía không có người, liền lấy mắt kính trên mặt mình xuống, lộ ra khuôn mặt soái khí, chỉ là cái tướng mạo ấy nhìn thấy Hạ Diệc Sơ thì lại mang theo một tia chán ghét cùng không kiên nhẫn

Chu Thanh đối với Hạ Diệc Sơ nói: “Hạ Quý, sao ngươi lại tới đây? Ta không phải đã nói rồi, ta hiện giờ là nhân vật công chúng, phải luôn thời khắc duy trì hình tượng bên ngoài, hai ta không thể ở gần công ty như vậy mà gặp mặt. Nếu như để ai chụp được thì sẽ không biết đem ngươi và ta nói thành cái gì đâu”

Bỗng nhiên, Chu Thanh ánh mắt lơ đãng đảo qua cái kịch bản Hạ Diệc Sơ cầm trên tay, đôi mắt hơi nheo lại làm hắn thấy rõ cái tựa đề trên trang bìa kịch bản

Chu Thanh trong lòng cả kinh, nguyên bản thân sắc với Hạ Diệc Sơ có chút không kiên nhẫn cùng chán ghét chớp mắt một cái liền biến mất, trở thành vô tận vui sướng: “Hạ Quý! Kịch bản <, không nghĩ tới ngươi đã thay ta lấy được nhân vật Hàn Liệt! Thật cảm ơn ngươi!”

+++++

Cần gấp một cái bệnh viện tâm thần!!!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Ca Ca Mặt Lạnh Cẩm Dục Bá Đạo 9

Chu Thanh cao hứng nói, duỗi tay phải tới bắt tay đang cầm kịch bản của Hạ Diệc Sơ, nàng hơi nghiêng người tránh đi động tác của hắn

“Cái này không phải cho ngươi” Hạ Diệc Sơ thân sắc nhân nhật mở miệng

“Cái gì?” Chu Thanh hơi sững sốt, nhìn Hạ Diệc Sơ trước mắt không đem kịch bản cho chính mình, ngược lại còn lui về sau vài bước, giống như là đang ghét bỏ hắn (là vậy chứ gì)

Chu Thanh nhú nhú mày, ngược mắt nhìn Hạ Diệc Sơ, lúc này mới phát hiện bạch si hoa vạn phần quen thuộc giờ mang theo biểu tình cực kì xa lạ lạnh nhạt

Nếu là Hạ Quý trước kia, ở đây gặp được hắn, ánh mắt sớm nóng bỏng, mặt đầy mê luyến, đối với mọi loại yêu cầu của hắn cũng không chớp mắt một cái đồng ý

Chu Thanh đột nhiên nghĩ tới cuộc gọi hôm trước, tựa hồ bắt đầu từ sáng hôm ấy Hạ Quý cũng đã thay đổi

Hạ Quý lúc trước sẽ tuyệt đối không chủ động cúp điện thoại của hắn, cũng tuyệt đối không cự tuyệt yêu cầu của hắn

“Chu Thanh, nguyên bản ta còn đang suy nghĩ khi nào tìm thời gian tới gặp ngươi nói chuyện một chút, chính là nếu hiện tại ở chỗ này gặp phải ngươi, ta đây liền đem mọi chuyện nói rõ đi. Ta, Hạ Quý, chơi chán ngươi rồi, về sau nếu gặp phải ta, nhớ rõ đi đường vòng, bằng không ta làm ngươi đẹp mặt!” Hạ Diệc Sơ lạnh lùng nhìn hắn một cái, xoay người nhắc chân rời đi

Chu Thanh sững sốt vài giây tại chỗ mới nhanh chóng phản ứng lại

Phản ứng đầu tiên của hắn chính là cao hứng được giải thoát, hắn nhiều năm như vậy, rốt cục cũng thoát khỏi đồng kẹo mạch nha dính người nhà giàu này, nhưng là ngay sau đó, Chu Thanh liền nghĩ tới kịch bản trong tay Hạ Diệc Sơ

Lần trước Chu Thanh lơ đãng nghe được hai vị trong ngành đã lâu nói trong lúc say, nghe được tin tức của “Quý tài” muốn quay bộ , từ trong miệng họ biết được kịch bản này cư nhiên là tâm huyết nhiều năm của Chu Hiểu Hoành, đến lúc đó ra mắt, khẳng định sẽ giành được cái giải thưởng lớn đi

Chu Thanh lặng lẽ trốn ở chỗ tối, nghe xong lời bọn họ nói liền nảy sinh tâm tư

Chu Hiểu Hoành đại danh鼎鼎 tự nhiên là hắn có nghe qua, nếu có thể lấy được nam chính của bộ phim này... Thì giá trị con người của hắn muốn cao hơn hiện tại ít nhất là phải gấp đôi đi!

Trong khoảng thời gian ngắn, trong lòng Chu Thanh hiện lên muôn vàn suy nghĩ, cuối cùng, nhìn Hạ Diệc Sơ sắp rời đi, hắn nắm chặt hai tay, vẫn là nhanh chóng đuổi theo

“Hạ Quý, người đừng nóng giận, mấy người trước người nhìn thấy nữ sinh ở trong phòng ta, thật ra là ta và nàng ấy là cùng trường, người không tin liền có thể đi tra, hơn nữa nàng còn cùng ta lớn lên trong cô nhi viện, ngày trước còn ở trong cô nhi viện, nàng thường xuyên bị người ta khinh dễ, vẫn luôn là ta bảo hộ nàng, cho nên ta ở trong lòng nàng, ta giống như ca ca của nàng vậy, còn trong lòng ta, cũng luôn đem nàng thành muối muối mà chăm sóc” Chu Thanh bước nhanh đuổi theo, vừa đi một bên đối với Hạ Diệc Sơ giải thích

Về mặt chân tình, thật không hổ danh là tra nam, đến như vậy còn diễn được

“Không cần, không có liên quan đến nàng, người về sau nhớ kỹ đừng xuất hiện trước mặt ta là được” Hạ Diệc Sơ lạnh lùng mở miệng, đuổi tay bắt xe trên đường

“Hạ Quý, người rốt cuộc muốn như thế nào? Ta không phải đã cùng người giải thích rõ ràng rồi sao? Người cuối cùng muốn gì?” Trước nay cũng chỉ có Chu Thanh hất mặt lạnh chứ bao giờ đến lượt Hạ Diệc Sơ nếm sắc mặt lạnh lùng này cho hắn, nhìn chính mình giải thích như vậy, Hạ Quý vẫn là một bộ dáng thờ ơ thì không nhịn được tức giận

Hắn bắt lấy cánh tay Hạ Diệc Sơ, đem nàng kéo lại gần

“Chu Thanh, người làm gì! Buông ta ra!” Hạ Diệc Sơ nhíu mày, đuổi tay giẫy giụa, lại không thoát khỏi cái tay của hắn

Còn tài xế kia nhìn hai người lôi lôi kéo kéo, tưởng là cặp đôi giận dỗi, thầm mắng một câu, trực tiếp nhấn chân ga rồi đi

“Hạ Quý, người không phải là muốn ta làm bạn trai người sao? Ta hiện tại đồng ý, người mau đem cái kịch bản trong tay người cho ta” Chu Thanh dùng sức nắm chặt lấy cổ tay Hạ Diệc Sơ, cau mày, đối với Hạ Diệc Sơ mở miệng, thần sắc còn vẻ không tình nguyện, lại mang theo một tia đắc ý cùng cao ngạo, quả thực giống như là hắn đáp ứng cùng Hạ Quý ở bên nhau chính là thiên đại ban thưởng dành cho nàng

“Ha ha” Hạ Diệc Sơ nghe hắn nói xong, đột nhiên yêu mị cười với hắn một tiếng, tiếng cười câu nhân kia quả thực làm trái tim Chu Thanh nhịn không được run rẩy, ngược nhìn khuôn mặt Hạ Quý, hình như cùng Hạ Quý ở bên nhau, cũng không hẳn là khó có thể chịu được...

Chu Thanh trong lòng mơ màng nghĩ tới ý niệm này, chỉ là trong nháy mắt, một trận đau nhức từ chân truyền đến, Chu Thanh theo bản năng muốn hét chói tai, nhưng ngay lập tức lấy tay gạt gao bụng miệng mình, cái tay đang cầm tay Hạ Diệc Sơ cũng buông ra

Chu Thanh đau đến thân thể run run, nhìn thần sắc Hạ Diệc Sơ, kêu một tiếng phẫn nộ

Chính là Hạ Diệc Sơ không sợ nhìn hắn, khí áp mạnh mẽ trừng mắt với hắn

Hạ Diệc Sơ thu hồi chân đạp lên hắn, thần sắc bình đạm mang theo một tia hàn ý: “Ta lần cuối cùng cảnh cáo người, về sau thấy ta, nhớ rõ đi đường vòng, còn có cả tiểu thanh mai nhà người nữa!”

Hùng hổ nói xong câu đó, Hạ Diệc Sơ trực tiếp xoay người đi mất, chỉ còn Chu Thanh bị nàng đạp cho một phát đứng tại chỗ giương mắt nhìn bóng dáng nàng biến mất

Hạ Diệc Sơ kêu một chiếc xe về nhà, lại không có nghĩ đến, Thẩm Già Diệp mấy ngày nay vẫn luôn đi sớm về trễ cư nhiên cũng ở nhà

“Ca” Hạ Diệc Sơ thay giày xong, có chút chột dạ đem kịch bản giấu ở phía sau, nhìn Thẩm Già Diệp ngồi trên ghế sofa, giọng có chút khô khốc hỏi: “Ca ca, người hôm nay thế nào, sớm như vậy đã trở lại?”

“Trở về bởi người ăn cơm trưa, thế nào? Không cao hứng sao?” Nguyên bản Thẩm Già Diệp đang cúi nhìn điện thoại, đột nhiên ngẩng đầu lên, cặp mắt kia thập phần có uy lực chấn áp cùng chiếm hữu nhìn về phía Hạ Diệc Sơ

“Không, ca ca trở về, ta đương nhiên cao hứng, rốt cuộc không phải ăn cơm một mình” Hạ Diệc Sơ câu môi, tươi cười sáng lạn, ngay sau đó đi vài bước, vòng qua Thẩm Già Diệp đi đến trước cầu thang, hướng Thẩm Già Diệp nói: “kia ca ca, ta trước lên lầu, đợi lát nữa lại xuống cùng người ăn cơm”

Giọng nói vừa dứt, Hạ Diệc Sơ liền chạy nhanh ôm kịch bản chạy lên lầu

Thẩm Già Diệp nhìn thân ảnh Hạ Diệc Sơ biến mất, lại đem ánh mắt đặt trên màn hình di động

Trên di động đang chạy một đoạn video, chính là cảnh Hạ Diệc Sơ cùng Chu Thanh hai người lôi lôi kéo kéo

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Ca Ca Mặt Lạnh Cầm Dục Bá Đạo 10

“Ký chủ, người như thế nào mà thấy ca ca tựa như chuột thấy mèo vậy” Chờ lúc Hạ Diệc Sơ lên lầu, âm thanh hệ thống vui sướng khi người gặp họa

vang lên trong đầu Hạ Diệc Sơ

“Hệ thống mất mùi, nên đi cắt mắt kính” Hạ Diệc Sơ trở lại phòng của mình, tâm tình buồn lòng, ghé vào giường lớn mềm mại lật xem kịch bản trong tay

“Ký chủ rác rưởi, cư nhiên không dám nghe lời nói thật của người ta!”

“Người cũng là người? Đứng ra cho ta nhìn?” Hạ Diệc Sơ về mặt không có hảo ý đối với hệ thống ngoéo tay một cái

Hệ thống tức giận, không đáp lời, nghĩ đến vừa rồi nó rà quét thấy Thẩm Già Diệp phái người theo dõi ký chủ, nguyên bản muốn nói cho Hạ Diệc Sơ, nhỉnh là hiện tại nhìn nàng chăm chọc mình như vậy... tính, không nói cho nàng biết, hừ hừ... (hệ thống cute wa)

Hạ Diệc Sơ tuyệt đối không thể nghĩ tới, cái hệ thống mà nàng vẫn luôn cho rằng là hệ thống cao cấp, thế mà lại giống con người cũng biết giận dỗi, chơi tâm cơ với mình. Mà nàng cứ bất tri bất giác (không biết) bị hệ thống 233 hớ một phen

Thời điểm cơm trưa, đem đồ ăn đã làm tốt đặt lên bàn, trương Thẩm đi lên gọi Hạ Diệc Sơ xuống ăn cơm, mà Hạ Diệc Sơ đang xem kịch bản liền vội đặt nó vào ngăn kéo phía dưới ngăn bàn, sửa sửa quần áo, rồi đi xuống

Lúc Hạ Diệc Sơ, Thẩm Già Diệp đã ngồi trên bàn ăn

Hạ Diệc Sơ do dự trong chốc lát, liền ngồi chỗ cách Thẩm già Diệp hai cái ghế

Thẩm Già Diệp mấy ngày nay bởi vì công sự nhiều đều phải đến ban đêm mới ngủ, Hạ Diệc Sơ đương nhiên sẽ không cho rằng hần chỉ đơn giản về nhà ăn cơm như vậy, khẳng định có việc gì khác, tỷ như chuyện tối hôm qua (thỉnh xem lại chương 5)

Chính là ai ngờ, thẳng cho đến lúc hai người trầm mặc không nói ăn cơm xong, Hạ Diệc Sơ đều không có nghe được tiếng nói của Thẩm Già Diệp

Ngược lại Thẩm Già Diệp ăn xong, đứng dậy muốn đi ra ngoài đến công ty làm việc, khi đến cửa, hần quay đầu lại hướng Hạ Diệc Sơ nói: “Buổi tối đừng chờ ta, người đi ngủ trước đi”

“Nga, nga nga, tốt” Hạ Diệc Sơ nhìn Thẩm Già Diệp theo bản năng trả lời, về mặt ngốc manh

Thẩm Già Diệp cảm thấy tay cầm cửa của mình đã ngứa đến không chịu được, cơ hồ là muốn ngay lập tức đi qua, xoa xoa khuôn mặt tươi cười của nàng, sờ sờ đỉnh đầu nàng, thậm chí là muốn hung hăng cắn một ngụm lên đôi môi hồng nhuận mê người kia

Chỉ là ý niệm này vừa mới ở trong lòng Thẩm Già Diệp dâng lên đã bị hần áp chế xuống, Thẩm Già Diệp không hề liếc mắt nhìn Hạ Diệc Sơ một cái xoay người đi nhanh ra ngoài

“Rác rưởi ký chủ, bán manh đáng xấu hổ!” Hệ thống 233 khinh thường nhìn Hạ Diệc Sơ

“Cái tên gia hỏa nhà người đừng có mà nói chuyện với ta” Hạ Diệc Sơ kiêu ngạo hừ hừ vài tiếng, buông chén đũa, rồi bàn ăn hương trên lầu mà đi, đồng thời ở trong đầu cùng hệ thống trò chuyện: “Thế nào? Hảo cảm tăng sao?”

“Tăng, tăng” Hệ thống vừa nghe Hạ Diệc Sơ nói, nháy mắt liền đem không vui vút ra sau đầu, vui sướng hiện ra giao diện cho Hạ Diệc Sơ xem: “Hảo cảm của Thẩm Già Diệp với người tăng lên 5. Trước mắt Thẩm Già Diệp đối với người tổng cộng có 55 điểm hảo cảm, đánh giá: ”

“Hừ, đó là đương nhiên, nhà ai mà có muội muội tri kỉ như vậy, buổi tối chờ ca ca đi làm về, nửa đêm đưa sữa bò” Hạ Diệc Sơ ngẩng cao cằm, thần sắc kiêu ngạo đáp lời

Đối với hành động dát vàng lên mắt của Hạ Diệc Sơ, hệ thống chỉ có hai chữ: “Ngu ngốc!”

Bên này, Thẩm Già Diệp rời khỏi Hạ gia ngồi trong chiếc xe hơi màu đen, đột nhiên nhận được điện thoại của Lục Diễn

“Tổng tài, buổi sáng hôm nay, tiểu thư gọi điện thoại cho Hạ tổng, làm Hạ tổng từ nay về sau không cần nâng đỡ Chu Thanh nữa, tài nguyên cùng nhân lực trước kia cấp Chu Thanh đều kêu Hạ tổng thu hồi về”

“Àn, ta đã biết” Thẩm Già Diệp nhàn nhạt đáp lời, nghĩ vừa rồi ngồi trên ghế sofa, nhìn nữ hài kia từ bên ngoài trở về, về mặt cao hứng mang theo chột dạ sợ hần phát hiện chuyện mình làm, Thẩm Già Diệp đuôi lông mày vốn lãnh lệ giờ lại mang theo một tia ấm áp

Tính, nếu nàng thích, để cho nàng chơi đi

Cầm di động, Lục Diễn còn truy vấn: “Xem đại tiểu thư trong khoảng thời gian này thay đổi nhiều đến vậy, chỉ sợ đã phát hiện chuyện của Chu Thanh và Du Tuyết. Tổng tài, cần giúp đỡ đại tiểu thư sao?”

“Không cần, để chính nàng tự giải quyết” Thẩm Già Diệp trước sau như một, trực tiếp cúp máy. Âm thanh Thẩm Già Diệp đậm đặc, bên kia Lục Diễn buông điện thoại, lòng tràn đầy nghi hoặc, rõ ràng hần cảm giác được mấy ngày nay tổng tài đối với đại tiểu thư rất là để tâm, như thế nào mà lúc này lại trở nên lãnh đạm

Ai, tâm tư tổng tài thật khó đoán

Chẳng qua, người mà Lục Diễm đang đoán tâm tư, vì không đối diện với vẻ mặt Thẩm Già Diệp nên không nhìn thấy được đáy mắt tràn đầy sùng nịnh cùng ồ nhu của tổng tài nhà mình

Vào lúc ban đêm, hòm thư Hạ Diệc Sơ nhiều thêm một cái kịch bản mới, đó là kịch bản mà Chu Hiểu Hoành khẩn cấp sửa lại

Không biết Chu Hiểu Hoành bị kỹ thuật diễn xuất cáo siêu của Hạ Diệc Sơ làm kinh hỉ tới phát điên rồi hay không, chính là trong thời gian ngắn linh cảm dồi dào. Tóm lại vào lúc ban đêm, không chỉ có Hạ Diệc Sơ, còn có đoàn phim, diễn viên đã sớm được xác định tốt cùng cùng vài vị phó đạo diễn khác, đều thu được một cái kịch bản mới

Mọi người trong đoàn phim đều biết, đoàn phim chậm chạp không khởi động máy chính là bởi vì bên trong thiếu mất nhân vật nam phụ Trường An, mãi không chọn được người thích hợp

Thời điểm mọi người nhận được kịch bản mới, cơ hồ đều phải cho rằng Chu Hiểu Hoành đã đem nhân vật Trường An này xóa bỏ, chính là lúc mở ra, sự tình chân tướng quả thực là làm tất cả mọi người ngoài dự đoán

Vai diễn Trường An này, không chỉ không có biến mất, lại còn gia tăng cảnh quay rất nhiều à! Đặc biệt nhìn cái kết cục cuối cùng, quả thực chính là quanh co làm mọi người lần nữa phải bất ngờ!

Mọi người đều có thể cảm nhận được, Chu Hiểu Hoành này, chính là muốn phùng người đóng vai Trường An này lên trời luôn

Mọi người xem kịch bản mới trong tay, nhìn phân cảnh của nhân vật này chẳng những tăng thêm mà còn ngay cả giới tính đều bị thay đổi, trong khoảng thời gian ngắn, trong lòng rất nhiều suy đoán, nếu không phải hiểu rõ tính tình Chu Hiểu Hoành, bọn họ đều phải cho rằng Chu Hiểu Hoành đang bao nuôi nữ minh tinh nào à, muốn nâng nòng đến đỉnh cao của sự nghiệp

Chu Hiểu Hoành đem kịch bản sửa đổi phát ra đi, không đến hai phút, di động hân liên vang.

Nhìn một chút, là phó đạo diễn gọi điện thoại cho hắn.

Chu Hiểu Hoành bắt máy, bên kia thanh âm phó đạo diễn lập tức truyền tới: “Chu ca a, ngươi này đột nhiên sửa đổi nội dung kịch bản, còn đem phần diễn của Trường An gia tăng nhiều như vậy, chẳng lẽ ngươi tìm được người đóng vai Trường An vừa lòng ngươi rồi sao?”

“Đó là đương nhiên! Ta hôm nay ở quán cà phê mới gặp được, người kia lớn lên xinh đẹp, khí chất hình tượng tương mạo đều hảo! Càng quan trọng là kỹ thuật diễn cũng là nhất đẳng!” Chu Hiểu Hoành cao hứng, trực tiếp đem Hạ Diệc Sơ hảo khen không ngớt lời, ngay sau đó, không đợi người bên kia mở miệng, Chu Hiểu Hoành tiếp tục nói: “Hảo, ta còn không có ăn cơm đâu, di động sắp hết điện, tạm biệt trước. Thời gian cùng địa điểm đoàn phim khởi động máy ta đã viết ở mặt sau cùng kịch bản, đến lúc đó nhớ rõ tới sớm một chút.”

Chu Hiểu Hoành nhanh chóng nói xong, ngón tay nhấn một chút, trực tiếp cúp điện thoại.

Nhìn pin điện thoại đầy, Chu Hiểu Hoành ở trong lòng cười trộm một chút, tắt máy điện thoại đi động.

Những người này lúc trước còn vẫn luôn cho rằng hắn nhất định không thể vừa mất ai về cả thực lực và kỹ năng để có đủ khả năng diễn vai Trường An, hẳn lần này, nhất định phải để những tên này mất ăn mất ngủ mới được!

Chu Hiểu Hoành thần sắc vui thích ném điện thoại đi động sang một bên, trong miệng ngâm nga giai điệu bài hát, xuống lầu tìm đồ vật ăn.

(phúc hắc, quả phúc hắc, nhưng... ta thực thích)

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Ca Ca Mặt Lạnh Cẩm Dục Bá Đạo 11

Chu Hiểu Hoành có ý làm chuyện xấu, có thể nói là đem toàn bộ đoàn phim từ trên xuống dưới mất ăn mất ngủ, cố tình di động Chu Hiểu Hoành lại cả ngày đều không có mở máy, mọi người đều là người hỏi ta ta hỏi người, vẫn không biết rốt cuộc là ai đóng vai Trường An.

Mà đi tìm những người khác hỏi thăm đạo diễn Chu Hiểu Hoành gần đây nhất gặp ai để tìm ra kẻ diễn vai Trường An kia nhưng là một chút tin tức đều không có.

Thật làm lòng hiếu kỳ của mọi người lên tới đỉnh điểm

Thậm chí, một vài người có tâm còn đem chuyện này lấy đi ra ngoài làng xê, ra vẻ lơ đãng lỡ miệng nói chuyện này trước đám phóng viên.

Chu Hiểu Hoàn là trong giới luôn nổi danh “Quý Tài”, bản thân hắn ở trên baidu cũng là cái hot search, lúc ấy hắn một thả ra tin tức muốn làm bộ phim mới, gần như là lập tức mọi người đều

người biết tin tức Chu Hiểu Hoàn đạo diễn muốn làm phim mới sao

Trở thành hot search trong cả thời gian dài

Hiện giờ chuyện này bị truyền thông đem ra ngoài ánh sáng, một cái tiêu đề mới ra đời, # tìm kiếm Trường An #, chỉ ngắn ngủn trong 24 giờ, lại một lần nữa chiếm cứ hot search của baidu

Rồi sau đó, một ít minh tinh với Weibo nổi danh cũng trực tiếp phát sóng về chuyện này, ở địa phương Hạ Diệc Sơ không biết, nàng đã trở nên nổi tiếng vô cùng

Mà người mọi người suy đoán, hiện giờ ăn mặc một bộ trang phục thập phần thỏa mái ngồi ở một lô ghế u tĩnh.

Ngồi trước mặt Hạ Diệc Sơ, là một vị thoát nhìn bằng tuổi với Hạ Diệc Sơ, là một thiếu nữ ước chừng mới 20 tuổi.

Nàng ăn mặc áo sơ mi màu trắng ngà, phối với chiếc quần jean bó sát người, đeo một bộ kính đen, khuôn mặt khả ái hình trái xoan, ánh mắt còn mang theo một tia ngây ngô.

Không khí trong phòng luôn trầm mặc, cảm giác được Hạ Diệc Sơ vẫn luôn đánh giá nàng không ngừng, gương mặt nữ sinh có chút đỏ bừng, hai tay đặt dưới ghế đã sớm khấn trương đến mức vận chặt vào nhau, tâm tình thấp thòm.

Nữ sinh này là người mới tốt nghiệp, tên là Hứa Ngôn, mới vừa tròn hai mươi hai tuổi, là Hạ Diệc Sơ thông qua công ty môi giới liên hệ gọi người này đến

Ngày mai đoàn phim liền phải khởi động máy, Hạ Diệc Sơ hiện giờ một cái thân phận cũng không có, khẳng định muốn tự mang trợ lý. Mà Hứa Ngôn, chính là người công ty môi giới dựa theo yêu cầu của Hạ Diệc Sơ, giúp nàng tìm được, trong đó Hạ Diệc Sơ vừa lòng nhất chính là nàng.

“Xem một chút cái này hợp đồng đi, chúc chúng ta hợp tác vui vẻ.” Vẫn luôn đánh giá Hứa Ngôn, Hạ Diệc Sơ mở miệng, từ túi xách đem hợp đồng đã sớm đã chuẩn bị tốt cùng bút lấy ra.

“Là, cảm ơn Hạ Quý tỷ, về sau ta nhất định sẽ hào hạo làm việc, nỗ lực công tác!” Tâm tình Hứa Ngôn vốn đang thấp thòm bất an dường như được giải phóng, bật cười lên.

Hứa Ngôn nhìn nội dung trên hợp đồng, tiếp nhận bút, nhẹ nhàng xoay bút vài lần vào chỗ kí tên của mình kí một cái, bên cạnh hai chữ Hạ Quý hiện lên bên cạnh là một cái tên khác.

“Àn, ngày mai gặp, ta còn có việc, đi trước.” Hạ Diệc Sơ đem một phần hợp đồng cất vào túi, thu thập đồ đạc liền phải đứng dậy rời đi.

“Tốt.” Hứa Ngôn vội vàng đứng dậy, ngay sau đó, nàng nghĩ nghĩ, tiếp tục hỏi: “Hạ Quý tỷ, ta ngày mai trực tiếp đi tới nhà người tìm người sao?”

“Không cần, chờ ta trở về, sẽ đem vị trí cụ thể nói cho người.” Hạ Quý lắc lắc đầu, việc nàng đóng phim vẫn còn đang gạt Thẩm Già Diệp, chưa nói cho hắn đâu.

Nếu Hứa Ngôn đến Hạ gia thì mọi chuyện chẳng phải sẽ vỡ lở hết sao

“Tốt.” Hứa Ngôn gật gật đầu, đáp ứng Hạ Diệc Sơ cùng Hứa Ngôn tách ra, nhìn đám đông chen chúc trên đường phố, nghĩ nghĩ, quyết định đi mua chút quần áo mới.

Ngày mai nàng liền phải đến đoàn phim, tủ quần áo của nguyên chủ Hạ Quý tuy rằng có những bộ quần áo trang sức nổi tiếng đắt tiền, chính là Hạ Diệc Sơ vẫn là muốn tự mình đi mua một ít quần áo thoải mái

Yêu thích đi dạo phố là thiên tính nữ nhân, Hạ Diệc Sơ cũng không ngoại lệ.

Hạ Diệc Sơ nhìn hai bên đường phố, phát hiện ở cách đó không xa liền có một cửa hàng lớn, hơn nữa thoát nhìn cũng không tồi, liền nhắc chân hướng tới phía đó mà đi đến.

Bên cạnh cửa của tiệm, một đôi vợ chồng đang cãi nhau.

“Bà xã, chúng ta đi về trước đi, có chuyện gì trở về lại nói.” Nhìn nữ tử trước mắt bộ dáng nổi giận đùng đùng, chú ý tới tầm mắt của những người đi đường xung quanh, da mặt trung niên nam tử có chút khô nóng, sinh tức giận đuổi tay đi kéo người phụ nữ kia.

“Trở về? Lúc khác đi! Người đều mấy ngày đi không trở về? Nếu không phải hôm nay ở chỗ này đụng phải người! Ta thật đúng là cho rằng người đang đi công tác ở đâu! Người hôm nay liền ở chỗ này nói rõ ràng cho ta, hồ lý tình hôm nay người bởi tới đây đi dạo phố rốt cuộc là ai!”

Đối diện trung niên nam tử, là nữ nhân thoát nhìn có chút mập mạp, lại là có vóc dáng hơi to lớn, lớn tiếng ồn ào, đồng thời một bên cầm sữa đậu nành, một bên, liền tránh đi cánh tay của người được gọi là chồng.

Chẳng qua, sữa đậu nành trong tay nàng kia bởi vì động tác mạnh mẽ mà rơi ra ngoài, toàn bộ đều đổ lên người Hạ Diệc Sơ đang trùng hợp đi ngang qua.

“Thực xin lỗi thực xin lỗi, người không sao chứ.” Trung niên nam tử thấy được một màn này, vội vàng móc ra khăn giấy từ lồng ngực, thần sắc xin lỗi đưa cho Hạ Diệc Sơ, chỉ là lại bị nữ tử mập mạp ngăn cản.

Nàng kia bắt lấy tay chồng mình, thần sắc khinh miệt đem ánh mắt đặt ở trên người Hạ Diệc Sơ.

Nhìn thấy tướng mạo của xinh đẹp của Hạ Diệc Sơ, nàng kia nháy mắt giận tím mặt, duỗi tay hướng muốn cào nát mặt Hạ Diệc Sơ, lớn tiếng hét lên: “Người chính là hồ ly tinh vừa mới bởi chồng ta đi dạo phố đi! Ta nói cho người, đừng tưởng rằng chính mình tuổi trẻ, có chút tướng mạo liền nghĩ bò lên giường nam nhân, cái loại tiểu tam chuyên chia rẽ gia đình người khác, báo ứng sớm hay muộn sẽ rơi xuống trên người của người! Nói đi, người muốn bao nhiêu tiền, ta cho người, người về sau đừng tới tìm chồng ta.”

Nữ nhân nói, cúi đầu liền móc trong ví lấy tiền ra

Hạ Diệc Sơ đầu tiên là bị người hất ly sữa đậu nành lên người, sau đó lại không thể hiểu được bị nàng vũ nhục một cách tùy ý, bên cạnh đã có biết bao nhiêu người tụ lại xem náo nhiệt, Hạ Diệc Sơ nhìn đôi vợ chồng trước mắt, ánh mắt lạnh lùng.

“Người nói bậy cái gì! Ta cùng vị tiểu thư này căn bản là không quen biết!” Vị kia trung niên nam tử nhìn vợ mình càn quấy, cũng bắt đầu có chút tức giận.

“Không quen biết!” Nữ tử mập mạp tức giận, phẫn nộ đi tới trước mặt trung niên nam tử: “Là làm trò trước mặt ta tỏ vẻ không quen biết đi? Không chừng ở ta sau lưng còn gọi người ta là Tiểu Điem Điem đâu! Phi! Quả nhiên là cái loại tiểu thư không biết xấu hổ!”

“Chắc chắn, ký chủ, người làm sao vậy? Ta bắt quá là ngu một giấc, người liền chạy tới làm tiểu tam?” Âm thanh chế nhạo, vui sướng khi người gặp họa của hệ thống vang lên

“Ha ha, người lập lại lần nữa thử xem?” Hạ Diệc Sơ cười lạnh một tiếng, trong thanh âm không che dấu được hàn ý, làm hệ thống nhịn không được cả người run mình.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Ca Ca Mặt Lạnh Cẩm Dục Bá Đạo 12

Bất quá, hệ thống không nói gì, một người mặc một kiện thâm sắc tây trang từ phía sau khoác một chiếc áo ngoài lên người Hạ Diệc Sơ.

Cùng lúc đó, thanh âm Thẩm Già Diệp nhàn nhạt ở bên người Hạ Diệc Sơ vang lên: “Trời lạnh, ra cửa như thế nào không mặc nhiều một chút.”

Thời điểm thanh âm rơi xuống đất, nàng bị một đôi tay mạnh mẽ hữu lực ôm vào trong lồng ngực, một cổ độc đáo mùi hương lạnh lạnh trên người Thẩm Già Diệp nhẹ nhàng rơi vào bên trong cánh mũi Hạ Diệc Sơ.

“Ca ca, người như thế nào ở chỗ này?” Hạ Diệc Sơ thân thể cứng đờ, đáy mắt hàn ý dần dần rút đi, lại biến thành một bộ dáng thiếu nữ ngây thơ vô tri vô giác.

“Ân, lại đây có công sự, người như thế nào ở chỗ này?” Thẩm Già Diệp mở miệng, ngữ khí tuy đậm mạc, chính là lại có thể nghe ra trong lời nói kia hàm chứa sự quan tâm.

“Nga, ta là nghĩ đến nơi này đi dạo phố, mua chút quần áo. Chính là lại bị bọn họ hất nước bắn lên người, còn mắng ta là chia rẽ gia đình họ, về sau sẽ phải nhận báo ứng.” Hạ Diệc Sơ nói, thần sắc có chút ủy khuất, ngẩng đầu ánh mắt trông mong nhìn Thẩm Già Diệp, tựa như ở bên ngoài bị người khi dễ, trở về tìm người thân cáo trạng, muốn họ chút hết giận thay tiểu hài nhi.

Thẩm Già Diệp nghe xong lời nàng nói, ánh mắt đảo qua, lúc này mới phát hiện làn váy Hạ Diệc Sơ dính một mảng lớn vết bẩn ô vàng, đáy mắt hấn một mảnh âm trầm xẹt qua, nhìn hai vợ chồng kia còn đùa giỡn, quay đầu đối với Lục Diễm nói: “Đem chuyện này xử lý, ta muốn kiện bọn họ tội phi báng, cần chứng cứ nói, trực tiếp đi phụ cận lấy video từ các máy quay lại.”

“Là, tổng tài.” Lục Diễm gật gù đầu, thần sắc nghiêm cẩn đáp ứng.

“Đi thôi, ta mang người đi thay quần áo.” Thẩm Già Diệp nói, không đợi Hạ Diệc Sơ cự tuyệt, trực tiếp ôm nàng hướng tòa nhà bên cạnh đi đến.

Phía sau Lục Diễm, nhìn thoáng qua bóng dáng hai người sóng vai rời đi, ánh mắt hàm ý nhìn những bảo tiêu thân hình cao lớn đi phía sau, để thân thể khỏe mạnh của bảo tiêu đem kia hai vợ chồng bắt đi.

Chỉ sợ đến lúc thừa kiện chấm dứt, kia hai vợ chồng đó còn không biết chính mình đến tội cùng đắc tội người nào.

Lại là có thể nhìn rõ dục vọng chiếm hữu của tổng tài nhà mình, chỉ bởi vì một câu nói, liền điều động người, còn đem người ta kiện lên tận tòa án.

Bất quá quá chuyện kia đều là sau đó, lúc này, Hạ Diệc Sơ bị Thẩm Già Diệp ôm vào trong ngực, cảm giác cả người không được tự nhiên.

Nàng rút cuộc không phải nguyên chủ Hạ Quỳ, bị Thẩm Già Diệp ôm gắt gao như vậy, hơn nữa bàn tay cực nóng còn đặt ở trên vai nàng, Hạ Diệc Sơ cảm giác được thập phần khó chịu, không được tự nhiên.

“Ca, ca ca,” nhìn khí thế huynh trưởng cường đại, không có can đảm mở miệng muốn Thẩm Già Diệp buông tay mình, chỉ có thể dùng chuyện khác dời đi lực chú ý của mình, nàng nhìn thương phẩm rực rỡ muôn màu, tòa nhà kim bích huy hoàng (1), đối với Thẩm Già Diệp mở miệng hỏi: “Chúng ta đây là đi đâu? Vừa mới đi ngang qua nơi đó, còn không phải là địa phương bán nữ trang sao?”

“Cái này thương trường (2), là một sân nghiệp trên danh nghĩa của ta. Hạ Quỳ có đặc quyền, ca ca mang người đi trên lầu đôi đồ, không ai quấy rầy.” Thẩm Già Diệp nói, ánh mắt dừng ở nữ hài ở trong lòng ngực mình, ánh mắt thâm thúy đến mức làm người ta thấy không rõ hắn đang suy nghĩ cái gì.

“Nga nga.” Hạ Diệc Sơ gật gật đầu, ngay sau đó ngợi khen nói: “Ca ca thật lợi hại.”

“Kia Hạ Quỳ, thích ca ca lợi hại sao?” Thẩm Già Diệp một bên lôi kéo Hạ Diệc Sơ tiến vào thang máy, một bên đối với Hạ Diệc Sơ mở miệng hỏi.

Hạ Diệc Sơ nghe được Thẩm Già Diệp lời này, phản ứng chính là có chút kỳ quái, chính là nghĩ nàng hiện tại ở trước mặt Thẩm Già Diệp sắm vai là một muội muội ngây thơ vô tri, hồn nhiên, tức khắc liền đem một cái không thích hợp của mình vứt tới chín tầng mây.

Hạ Diệc Sơ ngẩng đầu, hai mắt đều tản ra ánh sáng sùng bái đối Thẩm Già Diệp, cao hứng nói: “Đương nhiên thích!”

“Leng keng! Độ hảo cảm của ca ca Thẩm Già Diệp với ký chủ tầng 10, trước mắt hảo cảm của Thẩm Già Diệp tổng cộng là 80. Đánh giá: muội muội rất quan trọng.” Thanh âm hệ thống ở trong đầu Hạ Diệc Sơ vang lên.

Thẩm Già Diệp nghe xong Hạ Diệc Sơ trả lời, duỗi tay xoa xoa tóc nàng, biểu tình từ trước đến nay luôn đậm bạc lại phá lệ lộ ra một ý cười nhạt, dù chỉ là chột lóe rồi biến mất, chính là vẫn là bị Hạ Diệc Sơ thấy được.

“Leng keng, độ hảo cảm của ca ca Thẩm Già Diệp với ký chủ tầng 5, trước mắt độ hảo cảm là 85. Đánh giá: muội muội thực ngoan ngoãn.” Thanh âm hệ thống lại một lần ở trong đầu Hạ Diệc Sơ vang lên.

Hạ Diệc Sơ sùng sốt, nàng rõ ràng cái gì cũng chưa làm a, chẳng lẽ ngoan ngoãn đứng bất động, cũng có thể làm gia tăng độ hảo cảm? Nga, không đúng, Thẩm Già Diệp vừa mới còn sờ sờ đầu nàng đó.

Hạ Diệc Sơ nóng lòng ôm tâm tình muốn thử, thấy Thẩm Già Diệp đã buông tay, lại đặt tay hắn ở trên đầu cọ cọ, mang theo một tia ý lại. Quả nhiên, hệ thống thanh âm lại một lần Hạ Diệc Sơ vang lên:

“Leng keng, độ hảo cảm tăng thêm 5, tổng cộng là 90. Đánh giá: Cái muội muội này thực dính người.”

“Ha ha.” Hạ Diệc Sơ đôi mắt cong cong, vui vẻ bật cười.

Thẩm Già Diệp lại là hiểu lầm hành vi của nàng, hỏi: “Bị ca ca sờ sờ liền vui vẻ như vậy?”

“Vui vẻ a.” Hạ Diệc Sơ không chút do dự gật gật đầu, sờ một chút liền có hảo cảm đấy! Sờ nữa vài cái nữa, chẳng phải độ hảo cảm đạt đến tối đa, dựa theo hệ thống nói, chính là Thẩm Già Diệp thật sự đem cái này muội muội này hoàn toàn đặt ở tâm khảm yêu thương.

Đến lúc đó, chỉ cần nàng làm nũng, thái độ Thẩm Già Diệp đối nàng cũng nhất định sẽ khác, đừng nói tiến vào M.R, liền tính là nàng muốn đóng phim, khẳng định cũng sẽ không ngăn cản nàng.

Hạ Diệc Sơ ở trong đầu tận tình tưởng tượng ra tương lai tươi đẹp, lại không có phát hiện, lúc nàng trả lời vấn đề của Thẩm Già Diệp, Thẩm Già Diệp hô hấp cứng lại, đáy mắt cảm xúc phức tạp không ngừng quay cuồng.

Những cái cảm xúc đó dày đặc và kịch liệt, cơ hồ làm hắn áp chế không được.

Mà thần sắc đó tuyệt đối không phải là thần sắc nên có của ca ca đối với muội muội.

Cửa thang máy, cũng ở ngay lúc này bị mở ra, Thẩm Già Diệp nhanh chóng đem Hạ Diệc Sơ kéo đi ra ngoài, từng bước đi mang theo một tia dồn dập hiếm thấy.

Hạ Diệc Sơ bị Thẩm Già Diệp kéo ra thang máy, không đợi nàng đánh giá vị trí hiện tại đang đứng, Thẩm Già Diệp giống như là phía sau có thứ gì đuổi theo, ở khoảng cách thang máy gần nhất có một gian phòng, hắn ấn hạ đầu tay lên bảng điều khiển.

Cửa phòng tự động mở ra, Hạ Diệc Sơ bị Thẩm Già Diệp dẫn vào, trang trí căn phòng như thế nào cũng chưa kịp thấy rõ, liền trực tiếp bị Thẩm Già Diệp bế ở trên tường, dùng sức hôn lên môi.

Cửa phòng tự động khép lại, ngăn cách hoàn toàn với thế giới bên ngoài.

1. kim bích huy hoàng: Lộng lẫy rực rỡ, chỉ những nơi xa hoa
2. thương trường: nơi buôn bán

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Ca Ca Mặt Lạnh Cẩm Dục Bá Đạo 13

“Ân, không cần!”

Trải qua ngắn ngủi sai hách cùng hoảng loạn lúc sau, Hạ Diệc Sơ bắt đầu đuổi tay giấy giũa.

Chỉ là hiện giờ Hạ Diệc Sơ cả người đều bị Thẩm Già Diệp cấp áp chế đè ở trên vách tường, vòng eo cùng đầu đều bị Thẩm Già Diệp cấp ấn, nàng đuổi tay giấy giũa động tác, về điểm này mềm như bông lực độ, ở Thẩm Già Diệp trước mặt tới nói, cùng với nói là phản kháng, chỉ bằng nói là tình, thú.

Thẳng đến Hạ Diệc Sơ phải bị Thẩm Già Diệp cấp hôn đến không thở nổi lúc sau, Thẩm Già Diệp mới buông ra nàng, gặm hạ nàng cổ hai khẩu, đem tư chi nhũn ra, không sức lực phản kháng Hạ Diệc Sơ ôm vào trong ngực, đi đến trên sofa ngồi xuống.

“Làm người câu dẫn ta, nhanh như vậy lại không được?” Thẩm Già Diệp mang theo một tia buồn cười thần sắc, sờ sờ Hạ Diệc Sơ đầu tóc.

“Thẩm Già Diệp, ta là muội muội của người, ta khi nào câu dẫn người, người sao lại có thể làm như vậy?” Hạ Diệc Sơ mở to hai mắt chất vấn hấn,

Cặp kia mắt to giờ phút này nước gợn lưu chuyển, thần thái sáng láng, làm Thẩm Già Diệp cơ hồ lại khác chế không được muốn đi hôn môi.

Bất quá, hiện giờ trấn an hảo này chỉ bạo tẩu tiểu thú mới là mấu chốt việc.

“Người vừa mới ở thang máy như vậy, không phải câu dẫn ta là cái gì?” Thẩm Già Diệp cười khê một tiếng, tựa hồ ở hôm nay đụng phải Hạ Diệc Sơ lúc sau, tâm tình của hắn liền vẫn luôn đều thực hảo.

“Là ai vừa mới ở thang máy nói thích ta? Lại là ai nói thích bị ca ca sờ? Ân?” Thẩm Già Diệp đuổi tay cách đơn bạc vật liệu may mặc, chậm rãi sờ lên Hạ Diệc Sơ phía sau lưng, thanh âm trầm thấp dễ nghe: “Hơn nữa vừa mới, người đối ta, cũng không phải không cảm giác.”

Hạ Diệc Sơ ở Thẩm Già Diệp kia bằng phẳng cùng chất vấn dưới ánh mắt, nháy mắt từ nghèo, không biết như thế nào trả lời.

Mà liền ở ngay lúc này, hệ thống thanh âm ở Hạ Diệc Sơ trong đầu vang lên:

“Leng keng! Ca ca Thẩm Già Diệp đối ký chủ hảo cảm độ thêm 10, trước mắt Thẩm Già Diệp đối ký chủ hảo cảm độ vì 100 (mãn phân). Đánh giá: Cái này muội muội thực ngon miệng.”

Hạ Diệc Sơ đang nghe đến mặt sau câu kia đánh giá thời điểm, đôi mắt đều phải khí đỏ, nàng ở trong đầu chất vấn hệ thống nói: “Hệ thống, đây là có chuyện gì?”

Bất quá, theo hệ thống thanh âm xuất hiện, Hạ Diệc Sơ nguyên bản có chút hoảng loạn tâm tình nháy mắt cũng yên ổn rất nhiều, vừa mới bởi vì Thẩm Già Diệp đối nàng làm sự tình, nàng chấn động đến, cơ hồ đều phải quên hệ thống tồn tại.

“Khụ khụ, cái này sao, người hiện tại cũng thấy được, Thẩm Già Diệp, hắn thích thượng người, vẫn là nam nhân đối nữ nhân chi gian thích.” Hệ thống chột dạ đáp lời.

“Như vậy sao được, chúng ta chính là huynh muội!” Hạ Diệc Sơ tưởng đều không cần tưởng mở miệng.

“Hảo đi, tùy tiện người, bất quá người nhưng phải cẩn thận, một cái nói không tốt, hắn liền hắc hóa. Hơn nữa người không phải Hạ gia người thân phận, sớm hay muộn cũng là muốn cho hấp thụ ánh sáng.” Hệ thống làm như thỏa hiệp dường như mở miệng.

Thẩm Già Diệp nhìn Hạ Diệc Sơ vẫn luôn đều không nói lời nào, cũng đối chính mình ôm nàng này nhất cử không động đậy phản kháng, còn tưởng rằng Hạ Diệc Sơ là bị hắn chọc trúng tâm sự không lời nào để nói đâu. Câu môi cười, Thẩm Già Diệp đuổi tay sờ sờ Hạ Diệc Sơ bóng loáng như ngưng khuôn mặt, đem nàng gắt gao ôm vào chính mình trong lòng ngực.

Hạ Diệc Sơ bị Thẩm Già Diệp hành động làm cho cả người cứng đờ, cả người đều sồn tóc gáy, nàng duỗi tay đẩy đẩy Thẩm Già Diệp, thần sắc có chút phần nộ lại có chút hổ thẹn, đối với Thẩm Già Diệp nói: “Ca ca, chúng ta là huynh muội, không thể, không thể như vậy.”

“Ân, vậy ngươi thích ca ca sao? Hạ Quý, ngươi xem ca ca nói, ngươi thích ca ca sao?” Thẩm Già Diệp duỗi tay đè lại Hạ Diệc Sơ bả vai, hai người bốn mắt tương đối, Hạ Diệc Sơ nhìn Thẩm Già Diệp cặp kia đen nhánh đôi mắt, chớp chớp mắt, nguyên bản ở trong lòng nghĩ như thế nào muốn giả ngu sung lãng, ở Thẩm Già Diệp trước mặt lừa dối quá quan Hạ Diệc Sơ, đột nhiên đã bị Thẩm Già Diệp cặp mắt kia cặp hấp dẫn đi qua.

Hạ Diệc Sơ vẫn luôn đều cho rằng Thẩm Già Diệp cặp mắt kia là đen nhánh sắc, chính là hiện tại gần gũi xem thời điểm, nàng mới phát hiện đó là màu đen trong mắt ẩn ẩn có màu tím toát ra tới.

Nguyên lai Thẩm Già Diệp đôi mắt như vậy đẹp a.....

Hạ Diệc Sơ mơ mơ màng màng nghĩ.

“Ký chủ! Ký chủ!” 233 kia sột ruột thanh âm, đột nhiên đem Hạ Diệc Sơ cấp bừng tỉnh.

“Ta ở, làm sao vậy?” Hạ Diệc Sơ trả lời ra tiếng, ký ức một hồi lung, nàng mới nhớ tới nàng đang ở cùng Thẩm Già Diệp tại đàm luận sự tình đầu.

“Ký chủ, ngươi vừa mới là làm sao vậy, Thẩm Già Diệp hỏi ngươi có thích hay không hấn, ngươi cứ nhiên còn ngoan ngoãn trả lời nói thích! Ta đây vừa mới cùng ngươi thương lượng thời điểm, nói muốn cự tuyệt người kia là ai!” Hệ thống thanh âm cảm giận đối với Hạ Diệc Sơ chất vấn ra tiếng.

“Cái gì?” Hạ Diệc Sơ sai hách, như thế nào sẽ, nàng rõ ràng đang suy nghĩ như thế nào cự tuyệt Thẩm Già Diệp a.

Mà không đợi Hạ Diệc Sơ nghĩ kỹ này rốt cuộc là chuyện như thế nào thời điểm, Thẩm Già Diệp đã đem trong tay kia đoạn ghi âm cấp thả ra:

——“Ca ca, chúng ta là huynh muội, không thể, không thể như vậy.”

Đây là vừa mới Hạ Diệc Sơ thanh âm.

——“Ân, vậy ngươi thích ca ca sao? Hạ Quý, ngươi xem ca ca nói, ngươi thích ca ca sao?”

Đây là phía trước Thẩm Già Diệp hỏi chuyện, mà phía dưới.....

——“Hi, thích. Ta thích ca ca.”

Hạ Diệc Sơ cứ nhiên nghe được chính mình kia mang theo một tia ngượng ngùng thanh âm đang nói chuyện!

“Này, đây là có chuyện gì?” Hạ Diệc Sơ vẻ mặt sai hách nhìn Thẩm Già Diệp, trong lòng các loại ý tưởng sôi nổi xuất hiện, chính là mặt ngoài lại là đem một cái khiếp sợ đến không thể tin tưởng thiếu nữ cấp biểu hiện đến thập phần cấp lực.

“Như ngươi sở nghe, ngươi vừa mới, đối với ta thông báo.” Thẩm Già Diệp môi mỏng vì câu, đưa điện thoại di động bỏ vào chính mình quần áo túi tiền.

“Sao có thể! Sẽ không, ngươi, ngươi sử kếp.” Hạ Diệc Sơ nói, giây giũa liền phải rời đi Thẩm Già Diệp ôm ấp.

Thẩm Già Diệp khẽ nhủ mảy, duỗi tay đem nàng kéo lại, làm Hạ Diệc Sơ vững vàng ngồi ở chính mình trên đùi.

“Lộn xộn cái gì! Ngươi nếu là dám đi xuống, ta đây lập tức liền đem này đoạn ghi âm cấp phát ra đi.” Thẩm Già Diệp trong thanh âm mang theo một tia rõ ràng uy hiếp.

Hạ Diệc Sơ thân thể cứng đờ, tức khắc liền dừng lại, ngồi ở Thẩm Già Diệp trên đùi, thần ** khóc dục khóc, hốc mắt có chút đỏ lên, thân thể khẽ run, tựa hồ là bị Thẩm Già Diệp cấp dọa tới rồi.

Mà kỳ thật, Hạ Diệc Sơ ở trong đầu đối với Hệ thống 233 tức giận kêu to: “Này Thẩm Già Diệp là chuyện như thế nào? Hấn là điên rồi sao? Này Hạ Quý hiện tại còn là nàng thân muội muội! Này đoạn ghi âm cho hấp thụ ánh sáng sau khi ra ngoài, hấn muốn cho Hạ Quý như thế nào làm người!”

Hạ Diệc Sơ nói, càng nói càng oán giận.

Hệ thống 233 nhìn nàng một cái, nhẹ nhàng băng quơ một câu trực tiếp liền vạch trần nàng: “Ngươi là sợ hấn thật sự đem ghi âm công bố lúc sau, đối với ngươi danh dự tạo thành ảnh hưởng, làm ngươi không thể tiếp tục đóng phim, hoàn thành không được nhiệm vụ đi.”

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Ca Ca Mặt Lạnh Cẩm Dục Bá Đạo 14

“Vây người nói ta hiện tại phải làm sao bây giờ?” Bị hệ thống chọc trúng tâm tư, Hạ Diệc Sơ không hề có ý xấu hổ, ngược lại vẻ mặt bình tĩnh hỏi hệ thống.

“Ký chủ thỉnh tự do phát huy, chỉ cần cuối cùng người hoàn thành tâm nguyện của nguyên chủ Hạ Quý, khen thưởng không thể thiếu người.”

“Vây được rồi, ta đây liền làm vậy.” Hạ Diệc Sơ thần sắc bất đắc dĩ, thờ dài.

“Phì, người hẳn đang cười trộm đi, rác rưởi ký chủ, một người nam nhân tốt như vậy, liền phải cấm trên bãi cứt trâu nhà người, hừ hừ.”

Hạ Diệc Sơ không có tiếp đối thoại với hệ thống, tuy rằng cô vẫn luôn cùng hệ thống nói chuyện, chính là cô hiện giờ trầm mặc không nói, ở trước mặt Thẩm Già Diệp, vừa vặn phù hợp với hình tượng người em gái bị hãm dọa đến sở hãi, chỉ có thể im lặng cúi đầu.

“Thế nào? Người suy nghĩ tốt chưa?” Thẩm Già Diệp tiến đến trước mặt Hạ Diệc Sơ, hôn khoe miệng cô, thần sắc hơi mang sùng nịch.

“Anh, có thể hay không không cần như vậy bức ta?” Hạ Diệc Sơ đôi mắt hồng, bị động thừa nhận Thẩm Già Diệp hôn môi, mà không dám có chút giãy giụa.

Hạ Diệc Sơ giờ có thần sắc như là con thỏ bị kinh hách, không chỉ có không làm Thẩm Già Diệp nảy sinh chút áy náy, ngược lại là trong lòng cô động tình càng ngày càng mãnh liệt, tựa như là muốn lập tức đem người này áp đảo dưới thân mình, hung hăng lộng (1) khốc nàng. (khụ... khụ đoạn này ý ám chỉ anh ấy chịu ko nổi muốn cùng chị ấy làm chuyện người lớn, mà tại hạ còn rất nhỏ, rất ngây thơ trong sáng, phiền m.n tự hiểu, khụ khụ...)

“Àn?” Thẩm Già Diệp nhàn nhạt ừ một tiếng, thanh âm kia uy lực chấn áp cô

Hạ Diệc Sơ tuy rằng ở trong lòng phun tào (2) Thẩm Già Diệp biến thái, cư nhiên thích em gái của mình, kỳ thật cô đang chờ Thẩm Già Diệp nói những lời này, mặt ngoài ra vẻ giãy giụa hồi lâu, mới không tình nguyện nói: “Ta, ta thích anh trai, anh trai đối ta làm cái gì, ta đều không phản kháng.”

Nói xong, Hạ Diệc Sơ đã là một bộ dáng thấy chết không còn (3).

Tuy rằng nghe được lời mình muốn, nhưng Thẩm Già Diệp lại là không có vui vẻ như trong tưởng tượng, bất quá để hấn cứ như vậy thả tiểu nha đầu này, hẳn lại là luyện tức.

“Ngoan.” Thẩm Già Diệp hôn hôn cái trán Hạ Diệc Sơ, sùng nịch nói: “Chỉ cần người ngoan ngoãn ngoan ngoãn bên người ta, người muốn cái gì, ta cũng sẽ thỏa mãn người.” (câu này hơi đen)

“Kia, ta đây có thể đi ký hợp đồng với M.R sao?” Hạ Diệc Sơ yếu ớt mở miệng.

Thẩm Già Diệp vừa nghe yêu cầu này của nàng, cơ hồ đều phải bật cười, hấn nói: “Thích đóng phim như vậy? Không có yêu cầu nào khác?”

“Tạm thời đã không có.” Hạ Diệc Sơ trả lời, vẫn là để lại cho mình một cái đường lui.

“Hảo, ngày mai người đại diện của người, sẽ đến Hạ gia gặp người, sau đó đến phim trường.” Thẩm Già Diệp đáp ứng.

“Cám ơn anh.” Hạ Diệc Sơ trong lòng thở một hơi, hơi cúi đầu xuống

Nàng vẫn luôn đều cho rằng hành động của mình mấy ngày nay Thẩm Già Diệp không biết, thực tế Thẩm Già Diệp đã sớm biết, lại còn có đã biết thời gian ngày mai đoàn phim khởi động máy

“Không cần cảm tạ, Bảo Bảo, anh trai vừa mới thỏa mãn yêu cầu của người, người có phải hay không, cũng nên thỏa mãn một chút yêu cầu của anh trai.” Thẩm Già Diệp nói, hàng lông mày anh tuấn khẽ nhấc lên mang theo tia tà khí.

Hạ Diệc Sơ nghi hoặc nhìn Thẩm Già Diệp, không rõ yêu cầu của hấn là cái gì.

Há miệng, Thẩm Già Diệp cúi người, hơi thở bá đạo cùng cực nóng đê ép lên môi Hạ Diệc Sơ, cô phản xạ giãy giụa, lại nhớ tới vừa mới đáp ứng Thẩm Già Diệp, liền ngồi ở trên đùi hấn, tùy ý hấn khuấy đảo trong khoang miệng mình, chỉ là bất tri bất giác, Hạ Diệc Sơ bị Thẩm Già Diệp bắt động thanh sắc dần dạt, cũng bắt đầu nhắm mắt hưởng thụ tư vị nộ hôn này, thậm chí ngay cả tay chân đều bị Thẩm Già Diệp hôn đến mức bá đạo làm thân thể có chút nhũn ra.

Mà Thẩm Già Diệp lúc này, đột nhiên kéo một bàn tay của Hạ Diệc Sơ, chậm rãi hướng tới chỗ hạ thân mình.

Lúc lòng bàn tay đụng chạm đến cái đồ vật đang phình to ra, Hạ Diệc Sơ giống như là bỗng nhiên bừng tỉnh, muốn lùi tay mình về, chỉ là bị Thẩm Già Diệp ngang ngạnh lôi kéo lại, ờ ờ, liền hoàn thành yêu cầu của Thẩm Già Diệp lúc này, đây thật đơn giản là “Thỏa mãn”. (khụ... khụ... khụuuuuuuu – ta bị ho lao rồi, ta vẫn còn non trẻ, sao nữ làm vậy.... khụ khụ, đen quá)

Xong việc, Thẩm Già Diệp thần sắc tươi tỉnh, tinh thần sáng khoái đem Hạ Diệc Sơ ôm vào trong ngực, cúi đầu nghiêm túc cầm khăn giấy đem lau chà chà ***** trong tay Hạ Diệc Sơ. (cái này làm phiền tự hiểu giùm cái, tại hạ bị ho lao nhập viện rồi, khụ khụ)

“Lần này liền buông tha ngươi, cho ngươi một ít thời gian chuẩn bị, về sau, ta sẽ không đơn giản chỉ là làm vậy đâu, ân?” Thẩm Già Diệp nói, đem khăn giấy ném ở bên trong thùng rác, cúi người thân mật hôn Hạ Diệc Sơ đang đỏ bừng cả gương mặt.

Hạ Diệc Sơ không có trả lời, cô mơ hồ nghe thấy Thẩm Già Diệp hình như là đang cùng cô nói chuyện, chỉ là một trận buồn ngủ đi lên, Hạ Diệc Sơ thần sắc mơ màng, chậm rãi nhắm mắt ngủ rồi.

Thẩm Già Diệp nhìn Hạ Diệc Sơ đã ngủ, cười cười, cẩn thận đem cô bế lên, đặt trên giường lớn mềm mại phía sau ghế sofa.

Thẩm Già Diệp hôm nay ở chỗ này gặp phải Hạ Diệc Sơ, kỳ thật chính là tới khảo sát trạng thái vận hành của thương trường gần đây, lại không có nghĩ đến sẽ gặp được Hạ Diệc Sơ bị người khác khi dễ.

Hắn lúc đầu là muốn cho Hạ Diệc Sơ đi lên đổi kiện quần áo mới, rồi cho cô trở về.

Chính là sau lại, nhìn cô đối với mình có hành động ý lại, lại nói thích mình, tuy rằng biết rõ ràng Hạ Diệc Sơ đối hắn không có tình cảm như vậy (tình cảm nam nữ), chính là lúc ấy, Thẩm Già Diệp vẫn là kích động, thậm chí kích động đến mức không thể kiềm chế được (Vâng, nên anh đã làm ra cái hành động bôi đen tâm hồn trong sáng của tại hạ, thật bất hạnh).

Loại tâm tình này, kể cả có so với một bản hợp đồng lớn mà hắn không chút công sức nào giành được cũng không thể bằng.

Thẩm Già Diệp cúi người hôn hai má Hạ Diệc Sơ, thần sắc thật cẩn thận, giống như là đang đối đãi với món trân quý trân bảo quý giá nhất trên đời.

Chờ Hạ Diệc Sơ tỉnh lại, bên ngoài đã là mặt trời lặn lên cao.

Mà quần áo trên người cô cũng đã đổi thành một bộ áo ngủ, ánh mắt đảo qua, trên tủ đầu giường, là một bộ đồ mới.

Hạ Diệc Sơ không cần nghĩ, khẳng định là Thẩm Già Diệp chuẩn bị cho cô.

Cô cảm lấy tới nhìn nhìn, đây là bộ quần áo mới ra trên thế giới, số lượng chỉ có 7 bộ, ngày hôm qua cô còn nhìn qua trên tạp chí, giá cả đắt vô cùng. Hơn nữa xem xét, vừa vặn là với người cô.

Hạ Diệc Sơ đem quần áo ngủ trên người cởi xuống, chuẩn bị thay

“Đã tỉnh?” Thẩm Già Diệp bụng một nắm com đi đến.

“À!” Hạ Diệc Sơ cả kinh, vội vàng đem chăn bao cả người mình che đây, chỉ lộ ra một cái đầu, đôi mắt trừng to nhìn Thẩm Già Diệp: “Ngươi, ngươi đi ra ngoài!”

“Ân?” Thẩm Già Diệp đem khay đặt ở một bên, không màng thần sắc Hạ Diệc Sơ có chút kinh hoảng, chân dài một mét, trực tiếp đi đến mép giường.

Hạ Diệc Sơ còn tưởng rằng Thẩm Già Diệp là muốn tới xốc chăn trên người cô xuống, vội vàng duỗi tay nắm chặt, đồng thời giống như nai con, hai mắt to trong sáng không chút tạp chất, không nháy mắt nhìn chăm chăm động tác Thẩm Già Diệp, ánh mắt cảnh giác.

---

1 lộng khốc: từ này đen quá, tha cho tại hạ đi, ai hiểu làm ơn hãy giải thích cho những người khác giùm tại hạ, khụ khụ khụ. ... Ta vẫn còn đang bị ho lao

2 phun tào: nói đơn giản là khinh bỉ, nó có nghĩa tựa tựa vậy đó

3 thấy chết không sờn: đơn giản là ko sợ chết

Tại hạ cảm thấy cả người vô cùng mệt mỏi vì nam chính, quá đen tối. Ôi! Tâm hồn trong sáng của tôi còn đâu! Hu hu hu

---

Chúng ta chơi một trò chơi nhỏ đi: mọi người đoán thử xem mất bao lâu nữ chính bị ăn sạch sẽ nào?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Ca Ca Mặt Lạnh Cẩm Dục Bá Đạo 15

Chỉ là, ý tưởng của Thẩm Già Diệp, không chỉ đơn giản là Hạ Diệc Sơ có thể đoán được.

Hắn trực tiếp đi đến cạnh giường, lấy bộ quần áo mình chuẩn bị cho Hạ Diệc Sơ, tìm tìm kiếm kiếm, từ trong đó lấy ra một chiếc quần nhỏ (hihihi, từ này tại hạ sẽ kí hiệu là ++++ nha), quay đầu nhìn người đang ngồi ở trên giường, mở to đôi mắt nhìn mình nói: “Lại đây, mặc quần áo.”

“Anh, anh, người đi ra ngoài đi, ta tự mình mặc là được.” Hạ Diệc Sơ nháy mắt liền đỏ bừng mặt, cô da mặt tuy dày, cũng không có dày đến mức có thể thờ ơ, để cho anh trai phục vụ mình mặc quần áo đâu!

“Ngaoan, tới đây.” Thẩm Già Diệp giống như là không có nghe được Hạ Diệc Sơ nói, đứng ở mép giường, trong tay cầm cái ++++ không chớp mắt nhìn chằm chằm cô. Có ý tứ là Hạ Diệc Sơ không ra hẳn sẽ không từ bỏ.

Hạ Diệc Sơ cả mặt khô nóng, thậm chí gọi hệ thống, lại phát hiện trong đầu mình, nổi lên một cái Q bản tiểu nhân nhĩ (1), ở trên mặt có khắc một hàng chữ “Đang nghỉ ngơi, xin đừng quấy rầy”. Cùng lúc đó, Hạ Diệc Sơ còn có thể nhìn zzz lớn nhỏ không đồng nhất từ chớp mũi nó thoát ra. (tại hạ thật muốn có một hệ thống như vậy)

Hạ Diệc Sơ thập phần im lặng từ trong đầu chính mình lui ra ngoài, cô không nghĩ tới, hệ thống còn nhân tính hóa tới mức này, cư nhiên cũng giống con người nghỉ ngơi, nằm ngủ.

“Bảo Bảo.” Thẩm Già Diệp nhìn Hạ Diệc Sơ vẫn luôn ngồi ở trên giường, không nhúc nhích, có chút nguy hiểm nheo lại mắt, đem trong tay ++++ bỏ qua, không nhanh không chậm nói:

“Nếu là không muốn mặc quần áo, ta đây còn có thể cùng người làm việc vui vẻ hơn nữa kia.” (ôi, thú nhân sinh của cuộc đời)

“A, không, không cần, anh trai, người làm ơn giúp ta mặc quần áo.” Hạ Diệc Sơ thấy đáy mắt Thẩm Già Diệp chột dăng “thú tính”, lập tức hoảng sợ, trong khoảng thời gian ngắn, cũng không rảnh lo tới cái gì mà ngượng ngùng, cái gì mà trong sạch của bản thân, vội vàng đem chân xóc lên, bắt lấy cái ++++ bị Thẩm Già Diệp vứt bỏ nhét trở lại trong tay của hắn, trong lòng roi lệ đầy mặt, trên mặt lại về mặt đáng thương hề hề nói: “Anh, ta có chút đói bụng, muốn mặc quần áo nhanh để ăn cơm.”

“Ân? Cơm chúng ta có thể đợi lát nữa lại ăn, đúng lúc ta cũng có chút đói bụng, Bảo Bảo trước thỏa mãn anh trai trước.” Thẩm Già Diệp nói, bắt lấy Hạ Diệc Sơ đang muốn chạy trốn, cúi người trực tiếp đem cô áp đảo ở trên giường, chính mình cúi người mà đè ở trên người Hạ Diệc Sơ.

Thẩm Già Diệp dụng tâm hôn đôi môi đỏ kiêu mị mượt mà của Hạ Diệc Sơ, thật cẩn thận gặm nhấm, giống như là đang thưởng thức một loại điểm tâm ngọt ngào.

Gặm cắn trong chốc lát, mới cạy răng Hạ Diệc Sơ ra, đem đầu lưỡi chính mình đi vào, công thành đoạt đất.

Lúc đầu, Thẩm Già Diệp còn tốt, còn biết chiều cố đến cảm thụ Hạ Diệc Sơ, động tác cực kì ôn nhu, nhưng sau một thời gian, lại càng ngày càng mất khống chế, cuối cùng động tác cả người hung mãnh chiếm đoạt.

Hạ Diệc Sơ trên người không có mặc quần áo, (đừng hỏi tại hạ vì sao, bản thân tại hạ cũng thắc mắc, bộ quần áo ngủ bay tới phương trời nào!) bàn tay hắn lạnh lạnh áp lên làn da bóng loáng tinh tế, làm Thẩm Già Diệp muốn ngừng mà không được, đáy mắt **** (đây là t...i...n...h...d...u...c) quay cuồng, thậm chí ngẫu nhiên có ánh sáng màu đỏ sậm bay nhanh từ đáy mắt xẹt ngang qua.

Kỹ thuật hôn của Thẩm Già Diệp cao siêu, Hạ Diệc Sơ nếu đã đồng ý với yêu cầu của hắn, nên không hề phản kháng, toàn bộ đều bị động thừa nhận. Thậm chí, lúc Thẩm Già Diệp cuốn lấy chiều lưỡi đỉnh hương của cô, Hạ Diệc Sơ lại một lần nữa giống hôm qua bị hắn làm mê muội, môi bị Thẩm Già Diệp hôn đến có chút động tình, đuôi lông mày mành theo xuân ý, ánh mắt liếm liếm (2), mành theo chút mê mành cùng phóng túng.

Thẩm Già Diệp rời đi môi Hạ Diệc Sơ, thật chậm rãi gặm cô, sau đó cúi đầu một đường đi xuống.

Đồng thời hai tay cũng không có nhàn rỗi, sờ lên thân thể Hạ Diệc Sơ.

Hai người thân thể thân mật tiếp xúc, ân ái triền miên, thậm chí trong không khí đều lây đều lây dính hơi thở ám muội.

—— thăm thi ——

Không thích hợp, một âm thanh thăm thi từ bụng nhỏ Hạ Diệc Sơ phát ra, mà Hạ Diệc Sơ hình như có cảm giác ngại ngùng, cuộn tròn thân thể lại.

“Đói bụng?” Thẩm Già Diệp đáy mắt dục vọng chiếm hữu mãnh liệt, chính là vẫn từ trên người cô ngẩng đầu lên, nhìn Hạ Diệc Sơ ở dưới thân mình bị trêu chọc đến sùi sục thành một bãi xuân thủy, Thẩm Già Diệp hơi thở thô suyễn, hung hăng cắn môi Hạ Diệc Sơ một ngậm, mới từ trên người cô xuống dưới, ngồi ngay ngắn, lấy bộ quần áo bị ném bên cạnh, từng cái mặc vào người Hạ Diệc Sơ.

Tuy rằng hai người không có làm đến bước cuối cùng, nhưng thân thể Hạ Diệc Sơ đều bị hắn sờ không thiếu chỗ nào, nguyên bản làn da như trẻ con trắng nõn trơn bóng, bởi vì Thẩm Già Diệp dùng sức mà để lại một đám “dấu tây”. (có ai hiểu dấu tây là gì ko) Hơn nữa Hạ Diệc Sơ kia toàn thân trên dưới đều lộ ra bộ dáng động tình, thoát nhìn giống như là vừa mới trải qua một phen ân ái thật sự. (thiếu, thiếu, thôi, còn bước cuối chứ gì, anh sẽ sớm làm thôi)

Hạ Diệc Sơ vẫn còn chưa có tỉnh táo lại, không hề có phản kháng để Thẩm Già Diệp mặc quần áo cho cô, thậm chí lúc bàn tay cực nóng của Thẩm Già Diệp lơ đãng chạm vào địa phương nhạy cảm, thân thể cô khẽ run một chút.

Thẩm Già Diệp chơi xong thú vui của riêng mình, khom lưng đem người ôm lên.

Đột nhiên truyền đến cảm giác không trọng lực làm Hạ Diệp Sơ hoảng sợ, phản xạ có điều kiện, nàng liền bắt được Thẩm Già Diệp quần áo.

“Anh trai.”

Thanh âm Hạ Diệp Sơ, nhỏ giọng, thấp thòm, lại đầm đìa đáng yêu, bộ dáng gắt gao ý lại Thẩm Già Diệp, giống như là nai con bị kinh hách.

“Ăn cơm trước, người ngày mai còn muốn vào đoàn phim. Chờ về sau, chúng ta lại tiếp tục làm nốt chuyện vừa rồi chưa hoàn thành.” Thẩm Già Diệp ôn nhu hôn cái trán của cô, đem Hạ

Diệp Sơ ôm tới rồi một bên bàn tròn. (có ai mong nữ chính quay phim xong càng nhanh càng tốt ko)

Chỉ trong một bữa cơm, Thẩm Già Diệp vốn luôn hoàn mỹ trong lòng Hạ Diệp Sơ đã bị thay đổi hoàn toàn.

Hạ Diệp Sơ cho rằng Thẩm Già Diệp là đối với việc gì đều thập phần đạm mạc bình lặng. Nhưng không có nghĩ đến, thời điểm hần là bạn trai, hàn băng trên người lập tức lui tán, xuân về hoa nở.

Không chỉ có biểu tình đậm bạc trên mặt, ánh mắt nhìn Hạ Diệp Sơ thời thời khắc khắc đều mang theo một tia ôn nhu cùng sùng nịch, hơn nữa làm việc lại vô cùng hoàn hảo, ngay cả Hạ Diệp Sơ muốn đi vệ sinh rửa tay, hần đều trực tiếp dùng khăn lông ướt cẩn thận từng chút một chà lau cho Hạ Diệp Sơ, mà thần sắc còn cực kì nghiêm túc, chuyên chú. Giống như là đang hoàn thành một việc vô cùng thần thánh thiêng liêng.

Hai người cùng nhau thân mật ăn cơm, Thẩm Già Diệp bởi vì chiều nay cùng Hạ Diệp Sơ ở bên nhau, công việc công ty chưa có xử lý xong, cho nên hần phải trở về công ty tăng ca. Mà Hạ Diệp Sơ, bị Thẩm Già Diệp gọi điện thoại yêu cầu tài xế trong nhà lái xe tới đón trở về.

“Người thật ra rất hướng thụ.” Giọng hệ thống 233 ở Hạ Diệp Sơ trong đầu vang lên.

“Cũng thế cũng thế, vẫn là người có cách cổ vũ.” Hạ Diệp Sơ cười tủm tỉm mở miệng.

Không nói đến cô đã biết hai người đều không phải là anh em ruột thịt, huống chi cô cũng không phải nguyên chủ, trên người không hề có mặc cảm tội lỗi.

1. một cái Q bản tiểu nhân nhĩ: tại hạ nghĩ chắc cũng có nhiều chư vị huynh đài thắc mắc từ này có nghĩa là gì từ các chương trước rồi nhĩ? Vì hệ thống không có thực thể (hình dạng xác định) mà chỉ có linh hồn, vì thế hệ thống có thể biến hóa ra rất nhiều hình thù khác nhau, ví dụ như từ này, là 1 đứa trẻ. Vì thế khi HDS trò chuyện cùng hệ thống cũng là dưới hình thức linh hồn với linh hồn

2. liêm diễm: cắt dấu yêu mị

Thật ra thì hôm nay tại hạ đã kết thúc kì thi, và hiện tại cảm thấy vô cùng sáng khoái và thoải mái, dù làm bài ko đc hài lòng cho lắm

Chúc những ai đã và đang thi sẽ đạt kết quả tốt Tối nay có chương mới nha m.n

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Ca Ca Mặt Lạnh Cẩm Dục Bá Đạo 16

Ngày hôm sau, Hạ Diệp Sơ thức dậy cực kì sớm. Tưởng rằng cô sẽ cùng Thẩm Già Diệp cùng nhau dùng bữa sáng, nhưng quản gia lại đem tờ giấy Thẩm Già Diệp lúc gần đi để lại cho cô xem, Hạ Diệp Sơ mới biết được nguyên lai Thẩm Già Diệp đêm qua nhất thời có việc rất trọng yếu muốn tự mình đi xử lý, đã suốt đêm đi tới N thị công tác, đại khái là hai tuần nữa mới trở về.

Hạ Diệp Sơ một mình ngồi ở trên bàn cơm ăn bữa sáng, quản gia từ bên ngoài đi đến, đối với Hạ Diệp Sơ nói: “Đại tiểu thư, ngoài cửa có nam nhân tên là Lục Thừa tìm ngài, nói là đại thiếu gia bảo hần tới.”

Hạ Diệp Sơ nghe được quản gia nói hơi hơi sùng sốt, bất quá nháy mắt, cô liền nhớ tới ngày hôm qua Thẩm Già Diệp đã đáp ứng yêu cầu của cô, nghĩ đến người nam nhân này hần là người đại diện Thẩm Già Diệp buổi chiều ngày hôm qua cùng cô nói kia.

“Cho hần vào đi.” Hạ Diệp Sơ đem một ngụm sữa bò cuối cùng uống sạch, hướng quản gia nói.

Quản gia gạt đầu, sau khi ra ngoài liền đem nam nhân kia tiến vào.

Hạ Diệc Sơ vừa vặn đi đến trên sô pha ngồi xuống, quay đầu hướng tới thân ảnh người kia nhìn, đi theo phía sau quản gia là một người đang ông thoạt nhìn bất quá mới hai mươi tám chín tuổi, mặc một chiếc áo gió màu đen, quần đen bó sát người, dáng người thon dài đĩnh bạt, tướng mạo anh tuấn nghiêm nghị, cả người từ đầu tóc đến lòng bàn chân đều xử lý đến không chút cầu thả, trên mặt đeo mắt kính màu kim sắc, biểu tình lãnh đạm, trên người tản ra khí chất xa cách lại khôn khéo.

Ở thời điểm Hạ Diệc Sơ đánh giá hẳn, Lục Thừa cũng hình như cũng có cảm giác Hạ Diệc Sơ đang nhìn lại đây.

Thấy bộ dạng Hạ Diệc Sơ xuất sắc, trên người chất khí thanh thuần cùng vũ mị giao hòa, đáy mắt lộ ra tia vừa lòng xẹt ngang qua.

Lục Thừa tuy mới 28, 29 tuổi, trong giới cũng được xem là người mới, hơn nữa hẳn tuy rằng khôn khéo nhưng lại quá nghiêm cẩn cùng xa cách, cũng không giống những người đại diện khác, vừa thấy là biết ăn nói, ở nơi nào cũng có thể tồn tại.

Chính là, Lục Thừa đại danh, ở trong giới là lừng lẫy nổi danh kim bài người đại diện.

Phàm là người trong tay hẳn, thế nào cũng có vài cái ảnh để cùng ảnh hậu, còn những người khác tuy rằng không có giành được danh hiệu ảnh đế ảnh hậu thì đều là minh tinh hạng nhất đương.

Lục Thừa hiện giờ còn trẻ, nhưng tài sản trên danh nghĩa vẫn đủ để hẳn cả đời đều tiêu xài không hết.

Mà hẳn cũng có tính toán dần dần rời khỏi giới giải trí, lâu rồi không có đại diện cho người mới, đã xem như nửa chân bước ra giới.

Lần này nếu không phải Thẩm Già Diệp mở miệng, hẳn sẽ tuyệt đối không bao giờ đi làm việc cho người mới, mặc kệ người kia ưu tú như thế nào.

Mà Thẩm Già Diệp đã yêu cầu lại làm hẳn không thể cự tuyệt.

Hơn nữa, lúc Lục Thừa biết được Thẩm Già Diệp muốn hẳn làm người đại diện cho em gái ruột Thẩm Già Diệp, Lục Thừa thậm chí đều đã ở trong lòng nghĩ tới, kể cả Hạ Quý là tiểu hoa bình vô dụng, chỉ cần năng an an phận phận, hẳn liền không bạc đãi cô ta.

Mà nếu đã là con gái nhà giàu, ôm tâm tình vui chơi tiến vào giới giải trí, lại thích tìm đường chết, vậy cho dù cô ta có là em gái Thẩm Già Diệp, hẳn cũng sẽ đóng gói đem cô trở về, chuyển phát nhanh cho Thẩm Già Diệp. (ôi nữ chính là hàng chuyển phát nhanh kia)

Lục Thừa đánh giá Hạ Diệc Sơ, đi đến trước mặt cô, vươn tay tự giới thiệu: “Người hảo, ta là Lục Thừa, về sau sẽ là người quản lý của người.”

“Người hảo, ta là Hạ Quý, ở về, thỉnh chỉ giáo nhiều hơn.” Hạ Diệc Sơ giờ tay cùng hẳn bắt tay một chút, lúc buông ra, bảo hẳn ngồi ý ở ghế bên cạnh, nói: “Mời ngồi.”

“Cám ơn.” Lục Thừa lễ phép nói lời cảm tạ, ở một bên trên sô pha ngồi xuống, bên cạnh lập tức có hầu gái tới châm trà cho bọn họ.

Lục Thừa ngồi trên sô pha, đem bao công văn trong tay đặt ở một bên, thần sắc nghiêm túc, quay đầu đối với Hạ Diệc Sơ nói: “Để trở thành người quản lý của người, ta cảm thấy có mấy cái vấn đề ta cần cùng người nói một chút.”

“Ân, người nói.” Hạ Diệc Sơ gạt gạt đầu làm hẳn tiếp tục.

“Ta không biết người là bởi vì cái gì mà vào giới giải trí, chính là nếu là Thẩm Già Diệp giao người vào trong tay ta, ta đây liền nhất định sẽ không bạc đãi người, hơn nữa chỉ cần người có thực lực, cũng đủ nghe lời, ta sẽ làm hết mọi khả năng, đem mọi tài nguyên mà ta có cho người. Bất quá đồng thời, ta cũng sẽ cho người những quyền lợi tốt nhất, phương thức thích hợp huấn luyện người, hy vọng người có thể kiên trì, nỗ lực.” Lục Thừa đem yêu cầu của mình nói ra. “Đúng vậy, xin người yên tâm, ta tin tưởng hai ta sẽ hợp tác rất tốt trong tương lai.” Hạ Diệc Sơ tươi cười minh mẫn, mang theo thần sắc kiên định.

Lời nói kia và sự tự tin của Hạ Diệc Sơ làm Lục Thừa hơi sững sốt, hẳn nhìn người trước mắt này, ấn tượng trong lòng đối Hạ Diệc Sơ có một chút thay đổi.

Có lẽ, đáp ứng yêu cầu Thẩm Già Diệp, cũng không phải cái quyết định sai lầm.

“Hôm nay người có việc gì bận không? Nếu là không, chúng ta hiện tại liền có thể đi tới công ty ký hợp đồng.” Lục Thừa đối với Hạ Diệc Sơ nói.

“Có một cái, hôm nay là thời gian đoàn phim《 Nhất Thế Trường An 》khởi động máy, ta ở bên trong có một nhân vật, hôm nay muốn qua đi.”

“《 Nhất Thế Trường An 》?” Lục Thừa nghe xong Hạ Diệc Sơ nói, thần sắc hơi kinh ngạc, “Kia không phải đoàn phim của Chu Hiểu Hoành đạo diễn sao? Người ở bên trong thử kính cái nhân vật gì, đúng lúc ta cũng có người ở đoàn phim đó, ta đợi lát nữa vừa vặn có thể mang người qua đi, cùng hẳn gặp mặt, để hẳn chiếu cổ người một chút.”

“Ta đóng vai một nhân vật rất đơn giản, tên là Trường An.” Hạ Diệc Sơ nhẹ nhàng băng quơ nói.

“Trường An!” Lục Thừa có chút ngoài ý muốn, nhướn mày, lần thứ hai đánh giá lại Hạ Diệc Sơ.

Hắn bối vì trong tay có người ở bên trong là đóng vai nam chính, cho nên thời điểm hắn lấy được kịch bản, cũng là xem qua cái kịch bản kia, cũng biết gần nhất đoàn phim chậm chạp không khởi động máy, chính là bối vì khuyết thiếu nhân vật Trường An này, hơn nữa cũng biết Chu Hiểu Hoành mới sửa lại kịch bản, Trường An từ nguyên lai nam phụ trực tiếp biến thành nữ chính!

Gần nhất mấy ngày trên mạng còn bùng nổ đề tài # tìm kiếm Trường An #, vậy mà gọi là nhân vật đơn giản. (vâng, đơn giản lắm, có mỗi vai nữ chính thôi! Cái này mà ra ngoài đời thực ta gặp đc HDS ta ko đảm bảo ta có cần chết nữ chính ko nữa, vai nữ chính mà gọi là đơn giản ak?!)

Chẳng lẽ hắn lần này thật sự nhặt cái bảo bối?

Lục Thừa ở trong lòng nghĩ như vậy.

“Rất kỳ quái sao?” Hạ Diệc Sơ còn nghĩ hoặc vừa mới Lục Thừa nghe được tên nhân vật cô đóng thì tỏ ra rất kinh ngạc, cô gần đây cũng chưa lên mạng, một lòng chuyên chú luyện tập kịch bản mới, cho nên đối với việc trên mạng chính mình trở nên nổi tiếng cũng không hề biết.

“Không có, rất ngoài ý muốn, suất diễn của nhân vật này rất quan trọng.” Hơn nữa, đó không phải là vai diễn mà một sinh viên mới ra trường là có thể đủ sức làm được.

Lục Thừa cười cười, trong lòng lại không có chút nào hoài nghi là như thế nào Hạ Diệc Sơ có được nhân vật này.

“Đi thôi,” hắn đứng lên, đối với Hạ Diệc Sơ nói: “Từ giờ đến thời gian khởi động máy cũng không sai biệt lắm, ta mang ngui qua đi.”

“Tốt.” Hạ Diệc Sơ cũng đứng dậy đi theo: “Bất quá ta còn có một tiểu trợ lý muốn mang đi cùng, đợi lát nữa phiền toái ngui ở trên đường dừng xe đón cô ấy.”

“Không thành vấn đề.” Lục Thừa sáng khoái đồng ý.

Hiện tại tại hạ phát hiện 1 vấn đề rất thú vị

Tại hạ đang cài bản convert, m.n thì cài bản tại hạ dịch

Cảm giác thật vi diệu Có lẽ từ nay tại hạ sau mỗi chương sẽ kể 1 chút gì đó về các chương mà tại hạ cài cho m.n nghe nhĩ?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Ca Ca Mặt Lạnh Cẩm Dục Bá Đạo 17

Lục Thừa hôm nay sớm tới tìm Hạ Diệc Sơ, là tự mình lái xe tới.

Cho nên lúc hai người ra cửa, Hạ Diệc Sơ cũng không yêu cầu tài xế đưa đi, mà là trực tiếp ngồi lên xe Lục Thừa, đi đến đoàn phim.

Hạ Diệc Sơ ra khỏi Hạ gia, liền đem địa điểm nói cho Hứa Ngôn, cho nên lúc Lục Thừa lái xe đến, Hứa Ngôn đã sớm đứng nơi đó chờ.

Trên người mặc một bộ áo trắng năng động đi kèm với chiếc quần jean nữ màu lam nhạt im lặng đứng đầu đường, ánh mắt trong trẻo, tướng mạo thanh tú, mái tóc dài được cột gọn lên thật cao, toàn thân đều tản ra tinh thần phấn chấn, bông bột tràn đầy sức sống của trẻ tuổi, không khỏi làm Lục Thừa nhìn cô vài lần.

Để Hứa Ngôn lên xe, Hạ Diệc Sơ để hai người giới thiệu đơn giản với nhau đơn giản một tiếng.

Hứa Ngôn vừa nghe đây là người đại diện Hạ Diệc Sơ, ánh mắt dừng ở trên người Lục Thừa đang lái xe phía trước, ánh mắt tức khắc liền sáng rực, ần giấu tia kích động, thanh âm cực kì vội vã hướng Lục Thừa chào hỏi.

Lục Thừa, nổi danh kim bài người đại diện à, điều này làm cho Hứa Ngôn trước nay vẫn luôn thần tượng hắn như thế nào có thể không kích động được, là thần tượng đó.

Chỉ là, đối với sự hỏi thăm của Hứa Ngôn, Lục Thừa trả lời cũng rất đậm nhạt, gần như chỉ là lên tiếng, cũng coi như là thừa nhận Hứa Ngôn trở thành trợ lý của Hạ Diệc Sơ.

Lục Thừa mang theo Hạ Diệc Sơ cùng Hứa Ngôn đi vào đoàn phim, hội trường lúc này cũng không phải thực náo nhiệt.

Hôm nay tuy rằng là đoàn phim khởi động máy, kỳ thật đoàn phim đã sớm đã tổ chức tiệc khai máy từ lâu rồi.

Với mỗi bộ phim, đạo diễn sớm khởi động máy trước, đều sẽ cho người tính tốt, lựa chọn nơi khởi động máy, mời người đoàn phim, cùng một ít phóng viên đến, tổ chức vô cùng náo nhiệt.

Mà bữa tiệc khai máy của đoàn phim này đã làm từ sớm

Phim trường, đã có diễn viên bắt đầu ghi hình, những người khác sớm đã đến đông đủ hóa trang xong hết, đứng ở một bên chờ đợi tới suất diễn của mình.

“Dừng! Dừng! Dừng! Bạch Tiểu Ngọc! Thời điểm cô nói chuyện có thể hay không không cần để cái bản mặt xác chết được không! Là uyên chuyên hàm súc! Uyên chuyên, cô có hiểu không?” Chu Hiểu Hoàn trực tiếp từ trên chỗ ngồi đứng lên, hướng nữ minh tinh đang đứng trên phim trường rống giận kêu to.

Kia nữ tinh vừa mới xuất đạo, đã bị Chu Hiểu Hoàn mắng cho sợ hãi, đứng tại chỗ, vành mắt nháy mắt liên đồ, người đại diện của cô ta chạy nhanh đem người mang xuống.

Chu Hiểu Hoàn trong lòng cũng là tức giận muốn phát điên, mỗi lần đóng phim điện ảnh, đều có mấy người mới nhà đầu tư đưa vào, nếu là trước kia, hẳn khẳng định là sẽ không đồng ý, bất quá lúc này, hẳn cần đến rất nhiều diễn viên quần chúng và các vai phụ nhỏ, hơn nữa đó chỉ là mấy nhân vật râu ria cho nên mới miễn cưỡng đồng ý.

Lại không có nghĩ đến, ngay cả tiểu vai phụ vô cùng đơn giản như thế cũng không làm được!

Chu Hiểu Hoàn thần sắc phẫn nộ, đi vòng quanh tại chỗ vài vòng.

“Chu đạo, ngài uống trước chén nước hạ hỏa đi.”

Bên cạnh trợ lý bưng chén nước đến đã bị Chu Hiểu Hoàn đuổi về: “Uống nước là có thể giải quyết vấn đề sao? Không có việc gì đứng một bên cho ta đi!”

Bên cạnh, nhà làm phim lấy ly nước trong tay trợ lý uống một ngụm, đối với Chu Hiểu Hoàn cười nói: “Ha ha, lão Chu, người như vậy không thể được, việc đóng phim này, cũng đâu phải ngày một ngày hai.”

“Là người nói nhiều!” Chu Hiểu Hoàn liếc mắt hắt một cái, vừa định tiếp tục nói chuyện, di động trong túi tiền đột nhiên vang, hắn móc ra thấy được cái tên hiển thị trên màn hình, nguyên bản thần sắc không kiên nhẫn tức khắc trở thành hư không.

Chu Hiểu Hoàn thậm chí còn mang theo một tia vui mừng, cấp tốc bắt máy: “Uy, ai, là là là, nhanh như vậy liên tới rồi?”

“Được rồi được rồi, chúng ta liền ở chỗ này đóng phim, cô cứ việc vào đi.”

“Ai, được, đợi lát nữa thấy!”

Chu Hiểu Hoàn cảm thấy mỹ mãn cúp điện thoại.

Cảm xúc hắt trước sau không đồng nhất, nhanh chóng chuyển biến như vậy, đều bị mọi người xem ở đáy mắt, đồng thời mọi người cũng ở trong lòng suy đoán không biết đợi lát nữa tới là ai, cư nhiên có năng lực lớn như vậy, có thể ảnh hưởng đến cảm xúc Chu Hiểu Hoàn.

Mà nhà làm phim vừa mới uống nước, nói chuyện đầu tiên:

“Chắc chắc, lão Chu, người đây là tiếp điện thoại của ai a? Khẳng định không phải lão bà người!”

“Tôi xem a, có thể làm hấn như vậy cao hứng, trừ bỏ người đóng vai Trường An còn có ai.” Bên kia phó đạo diễn cũng tới góp lời: “Chỉ là không biết đó là nhân vật phương nào.”

“Nhân vật phương nào thì không dám, cô ấy vẫn người mới vừa tốt nghiệp Bắc Ảnh, nhưng diễn suất cực kì tuyệt vời.” Chu Hiểu Hoàn ha ha cười một tiếng, cũng coi như là ngầm đồng ý lời phó đạo diễn nói.

“Bắc Ảnh? Không phải cùng Du Tuyết là tốt nghiệp một trường học sao.” Nhà làm phim có chút kinh ngạc nói, xoay người hướng Du Tuyết đứng cách đó không xa vẫy vẫy tay, nói: “Du Tuyết, cô mau tới đây, nói không chừng đợi lát nữa người kia tiến vào rất có thể là đồng học với cô đó.”

“Đồng học? Không biết Chu đạo nói vị nào, tên họ là gì?” Du Tuyết đứng cách đó không xa bị nhà làm phim gọi lại đây, thần sắc tò mò hỏi.

Tướng mạo Du Tuyết thanh tú, tuy rằng là người mới, chính là hoàn toàn không có ngạo khí cùng tự cao tự đại của những mới khác, tính cách lại dịu dàng, không chỉ có không có coi mình là mình tinh, còn thường xuyên diễn xong đều lưu lại giúp đoàn phim thu thập đồ vật, ở đoàn phim rất được mọi người yêu thích

“Cô ấy a, tên gọi Hạ Quý, người có quen hay không?” Chu Hiểu Hoàn mở miệng hỏi.

“Hạ Quý!” Du Tuyết thần sắc khiếp sợ hô to một tiếng, bất quá nháy mắt, lại nhanh tay bưng kín miệng mình.

“Như thế nào? Thật là đồng học với người?” Nhà làm phim hỏi.

Ánh mắt mọi người cũng đều tập trung ở trên người Du Tuyết.

“Không, không phải.” Du Tuyết thần sắc cứng đờ cười cười, đem tay thả xuống dưới, tiếp tục nói: “Cô ấy và tôi học cùng năm nhưng không chung ban, cô ấy ở trường học rất nổi danh, trong nhà điều kiện tốt, hơn nữa người lớn lên cũng rất xinh đẹp. Bọn tôi từ cao trung liền đều học chung một trường, cô ấy vẫn luôn nổi tiếng là nữ thần.”

Du Tuyết tuy rằng là khen ngợi Hạ Quỷ, nhưng tất cả mọi người đều từ thần sắc cứng đờ của cô ta thấy được một tầng ý tứ khác.

Những người ở đây đều không phải ngốc tử, chỉ trong thời gian ngắn ngủn, ấn tượng mọi người đối Hạ Quỷ thoáng chốc giảm xuống.

Quan trọng nhất, vẫn phải nhìn người đóng vai Trường An kia mới biết được.

Chu Hiểu Hoành nhìn thần sắc Du Tuyết, nghĩ tới ngày đó cùng Hạ Diệc Sơ tiếp xúc, không hiểu ra sao, lần đầu tiên đối Du Tuyết người này có một tia phản cảm.

Đừng nói Chu Hiểu Hoành, ngay cả nhà làm phim ngồi bên cạnh vừa mới gọi Du Tuyết lại, nghe Du Tuyết trả lời, đều có chút không vừa lòng nhú mày.

Này, Du Tuyết là như thế nào a, ngày thường nhìn là người rất hiểu chuyện, rất thức thời, hôm nay như thế nào lại ngu ngốc như vậy.

Chu Hiểu Hoành vừa mới đối với người kia khen không dứt miệng đâu, cô ta liền đứng ra và mặt.

Cái này đánh, tuyệt đối không phải đánh cái người mới chưa gặp bao giờ kia, mà là tát thẳng vào mặt Chu Hiểu Hoành a!

Nhà làm phim nghiêng nghiêng người, không dấu vết cùng Du Tuyết kéo ra khoảng cách.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Ca Ca Mặt Lạnh Cẩm Dục Bá Đạo 18

Ánh mắt tất cả mọi người đều nhất nhất nhìn về phía cửa, trong lòng đều vô cùng tò mò muốn biết ai có thể làm Chu Hiểu Hoành đạo diễn khen không dứt miệng, thậm chí vì người này sửa lại kịch bản, rốt cuộc là cái dạng người gì.

Mà cũng không để mọi người chờ lâu, một bóng người lặng yên xuất hiện.

Dẫn đầu xuất hiện trong tầm mắt mọi người, là một đôi giày vải thủ công màu hồng phấn, dọc theo giày vải kia nhìn lên trên xem, chủ nhân của đôi giày vải cũng đang đem mọi người vào tầm mắt của mình.

Người tiến đến, mặc một kiện đồ nha hoàn cổ đại màu hồng đào, để mặt mộc, sắc mặt kiêu diễm.

Suối tóc dài dùng một cây trâm mộc đơn giản đeo trên đầu, hơi mang biểu tình suy sụp.

Đôi tay đặt ở trước người, bước nhỏ tản bộ, mặt mày nhẹ nhàng thanh thoát hướng mọi người đi tới.

Tại một khắc này, cơ hồ mọi người đều quên mất đây là phim trường, thậm chí trong lòng đều sinh ra một loại cảm giác nơi mình đang đứng là đại trạch viện cổ kính.

Cô đập vỡ thời gian từ bên ngoài không nhanh không chậm đi đến, trực tiếp vòng qua Chu Hiểu Hoành đạo diễn, đầu hơi ngẩng cao, làm mọi người không chỉ thấy được ánh mắt đậm đặc của cô, cũng làm tất cả mọi người đều có thể cảm giác được khí chất trên người cô nháy mắt liền biến đổi.

Hạ Diệc Sơ trực tiếp đi đến trước mặt Nhị hoàng tử mặc một bộ trường bào lam nhạt, ngẩng cao cằm, không phù hợp với thân phận nha hoàn của cô hiện giờ, chính là ánh mắt lãnh đạm cùng khí chất trên người cô tản ra, đó là không chút sợ hãi, nhưng không làm người khác có cảm giác không ổn.

Chu Hiểu Hoành lặng lẽ buông xuống tính toán đi kéo tay Hạ Diệc Sơ, trong chớp mắt, hần lập tức minh bạch, Hạ Diệc Sơ đây là nhập diễn.

Cô nhàn nhạt nói: “Người dựa vào cái gì cảm thấy, ta sẽ cùng người hợp tác?”

Nhị hoàng tử sững sờ, cơ hồ không hề nghĩ ngợi, thần sắc hần có chút cứng đờ mở miệng, thanh âm khô cằn: “Không cùng ta hợp tác, chẳng lẽ người còn muốn cùng kẻ thù giết chết mẫu thân mình hợp tác, muốn bỏ qua mọi án oán cùng hần tương thân tương ái sao?”

“Kìa có cái gì không được? Rốt cuộc, ta cùng hấn là từ nhỏ ở bên nhau lớn lên, không phải sao?” Hạ Diệc Sơ ngẩng đầu, cùng Nhị hoàng tử bốn mắt nhìn nhau.

Hai người đối diện, đáy mắt Hạ Diệc Sơ thần sắc phức tạp quay cuồng, xâm nhập vào trong mắt Nhị hoàng tử.

Nàng đau khổ giãy giụa, một bên là mẫu thân yêu thương mình nhất, một bên là Đại hoàng tử - người cùng mình sống nương tựa lẫn nhau sớm chiều đã nhiều năm, không phải thân nhân nhưng lại càng giống thân nhân.

Thần sắc rối rắm phức tạp lại bị thương tổn cùng, trực tiếp khiến Nhị hoàng tử sững sờ ở tại chỗ, trong đầu giống như có một đạo bạch quang đột nhiên nổ tung, làm hấn mờ mịt không biết kế tiếp phải nói cái gì.

Mà Hạ Diệc Sơ lại ngay lúc này giống như cười, cặp mắt kia đen bóng sở hữu bao cảm xúc kia nháy mắt rút đi không còn chút gì, quay đầu lại nhìn về phía Chu Hiểu Hoành nói: “Đạo diễn, tôi đến chậm.”

Người người chung quanh lúc này mới bắt đầu tỉnh ngộ, bao gồm người vừa mới đóng vai Nhị hoàng tử.

“Diễn thật tốt quá! Đây, nếu cảnh cô cùng Nhị hoàng tử diễn vừa mới diễn quay lại, biên tập hơi chút cắt nối một chút liền có thể xong! Quá tuyệt vời!” Chu Hiểu Hoành có chút tiếc nuối nói, bất quá ánh mắt lại là cực kì vui sướng.

“Ha ha, Chu đạo, một nhân tài như vậy, ngại là từ đâu đào ra?” Nhà làm phim cũng đã đi tới, thần sắc vô cùng cao hứng.

Một màn Hạ Diệc Sơ vừa mới làm kia, tất cả mọi người đều rõ như ban ngày, kỹ thuật diễn đó là không cần phải nói, cô vừa bước vào tâm cảnh của nhân vật chỉ trong nháy mắt, còn có thể đem Nhị hoàng tử nhập diễn tới mức tốt cùng.

“Có thể được Chu đạo thưởng thức, là vinh hạnh của tôi.” Hạ Diệc Sơ hơi hơi mỉm cười, ánh mắt đảo qua những người chung quanh, đối với mọi người nói: “Mọi người khỏe, tôi là Hạ Quý, đóng vai “Trường An” trong kịch bản, về sau thỉnh mọi người nhiều hơn chỉ giáo.”

“Hoan nghênh hoan nghênh!”

Cũng không biết là ai dẫn đầu mở miệng cùng vỗ tay.

Tóm lại, trong chỗ lát, hội trường, tất cả đều là người người hoan nghênh Hạ Diệc Sơ cùng thanh âm vỗ tay vang dội.

Tất cả mọi người đều vô cùng cao hứng, kể cả trong lòng có các loại ý tưởng cũng hoàn toàn che dấu dưới đáy lòng mình, công phu mặt ngoài tỏ vẻ chào mừng đều làm tốt.

Đi theo Hạ Diệc Sơ, Lục Thừa lúc đầu muốn tiến vào cùng chào hỏi mọi người một tiếng, lại nhìn mọi người náo nhiệt và không khí hoà thuận vui vẻ như vậy thì lặng yên lui đi ra ngoài.

Chỉ là trước khi đi, Lục Thừa cúi đầu lấy điện thoại ra, nhắn cho nam chính Tô Tinh một tin nhắn.

Trong đó đại khái nói cho Tô Tinh biết, Hạ Diệc Sơ người trong tay mình, để hấn chiếu cố cô nhiều hơn một chút gì đó.

Lục Thừa không một tiếng động đi, Tô Tinh đang ở đoàn phim thu được tin nhắn, giương mắt Hạ Diệc Sơ nhìn một chút, khoe miệng hiện lên ý cười ôn hòa. Chu Hiểu Hoành đối với mọi người đơn giản giới thiệu thân phận Hạ Diệc Sơ một chút, liền để cô đi vào hoá trang.

Hôm nay có diễn xuất của Hạ Diệc Sơ, mặc dù không phải là phân cảnh đầu nhưng cũng đủ để cho mọi người hiểu được về thực lực của cô.

Hạ Diệc Sơ cảm thấy thật tốt, những chuyên viên trang điểm đó cũng không có trang điểm cho cô quá đậm, chờ tới lúc Hạ Diệc Sơ hóa trang xong, ở rất xa, liền nghe được tiếng Chu Hiểu Hoành phần nộ gằn gừ, quả thực biểu tình cười cười nói nói trước mặt cô một chút cũng không giống.

Hạ Diệc Sơ đứng ở bên cạnh quan sát những người đó diễn xuất, mà tiểu trợ lý Hứa Ngôn mới nhậm chức, rất có tâm dọn ghế, cầm trà hoa lại đây cho cô.

Trừ bỏ ban đầu Chu Hiểu Hoành vài lần rống giận, nữ minh tinh kia nước mắt lưng tròng, sau mấy lần bị NG (no good), cũng rốt cuộc Chu Hiểu Hoành nhẫn mi biểu tình bực bội mới tạm chấp nhận quay cuối cùng.

Hạ Diệc Sơ ở bên cạnh quan sát, tuy rằng cô mấy ngày ở nhà trải qua sự huấn luyện và luyện tập dưới sự giám sát của hệ thống không ít, chính là có một số thứ vẫn tự mình tới phim trường quan sát mới có thể học hỏi được.

Hạ Diệc Sơ ngồi xem vô cùng thoải mái, vừa mới quay xong một phân cảnh, rốt cuộc Du Tuyết mới tìm được cơ hội mang theo trợ lý thông thả ung dung tiến lên nói chuyện với Hạ Quý

“Hạ Quý, không nghĩ tới thật là cô, tôi vừa mới từ trong miệng Chu đạo nghe được tên của cô, còn có chút không dám tin tưởng đâu.” Du Tuyết đứng ở trước mặt Hạ Diệc Sơ, vẻ mặt nóng bỏng nói.

Một bên còn muốn đuổi tay tới kéo Hạ Diệc Sơ, bất quá lại bị Hạ Diệc Sơ tay mắt lanh lẹ, không dấu vết né tránh rồi đi.

“Đúng vậy, tôi cũng không nghĩ tới, cô lại ở chỗ này.” Ánh mắt Hạ Diệc Sơ dừng ở trên người Du Tuyết, so với bộ dáng Du Tuyết cao hứng phấn chấn, Hạ Diệc Sơ thần sắc lãnh đạm hơn nhiều.

Du Tuyết cắn cắn môi, ánh mắt có chút u oán nhìn Hạ Diệc Sơ, không rõ đoạn thời gian này, Hạ Diệc Sơ như thế nào lại đột nhiên thay đổi thành một người.

Cô còn tưởng rằng, thời điểm gặp mặt lại lần nữa, Hạ Diệc Sơ sẽ phẫn nộ đến mức làm cô lăn ra giới giải trí.

Rốt cuộc, cô hiện tại có được nhân vật này, tuy rằng là tự mình thử kính mà có được, nhưng chủ yếu vẫn là Chu Thanh lấy một ít tài nguyên cùng nhân lực từ chỗ Hạ Diệc Sơ mới có thể làm một sinh viên vừa mới tốt nghiệp như cô tiến vào một đoàn phim lớn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Ca Ca Mặt Lạnh Cẩm Dục Bá Đạo 19

Du Tuyết nghĩ nghĩ, chớp chớp mắt, hốc mắt tức khắc liền đỏ.

Đồng thời, biểu tình trên mặt cũng thay đổi thành thần sắc điềm đạm đáng yêu.

Du Tuyết muốn bắt lấy ống tay áo to rộng của Hạ Diệc Sơ, nhưng lại bị Hứa Ngôn giành trước một bước chắn trước mặt Hạ Diệc Sơ.

Hứa Ngôn khuôn mặt nhỏ lạnh lẽo, không thể hiểu được nhìn Du

Tuyết hốc mắt đỏ: “Cô khỏe, tiểu thư nhà tôi cũng không thích có người khác đụng chạm đến người, thỉnh cô thứ lỗi.”

Khi nói chuyện, Hứa Ngôn còn đặc biệt dùng dư quang chú ý một chút thần sắc Hạ Diệc Sơ, nhìn Hạ Diệc Sơ nghe được mình nói thì cong cong môi, trong lòng mừng thầm, xem ra cô nghĩ không sai, Hạ Diệc Sơ trong lòng là không thích cái người trước mặt này, hơi tí thì hóa trang thành bộ dáng bạch liên hoa.

Hứa Ngôn bất quá là mới nói một câu, cô ta liền đáng thương hề hề, rất giống như là Hứa Ngôn hung hăng khi dễ cô ta vậy.

Hứa Ngôn mắt tròn trắng, chờ Du Tuyết tự mình tránh ra, rốt cuộc cô cũng đã nói rõ ràng lắm rồi.

Mà Hứa Ngôn không nghĩ tới, mình đã xem nhẹ độ da mặt dày của Du Tuyết.

Du Tuyết đang nghe tới lời Hứa Ngôn nói, thuận thế thu hồi tay mình, đi sang bên cạnh một bước, vòng qua người Hứa Ngôn, không chút chướng ngại đứng ở trước Hạ Diệc Sơ.

Du Tuyết cúi đầu, đối với Hạ Diệc Sơ nói: “Hạ Quý quả nhiên là sinh khí (tức giận), bằng không cũng không để tôi đụng chạm một chút cũng không cho phép. Hạ Quý, tôi cùng Chu ca ca thật sự không có quan hệ gì, hết thấy đều là cô hiểu lầm. Gần mấy ngày nay vẫn luôn đều tìm không thấy cô, trong lòng sốt ruột muốn hỏng luôn. Chờ đợi lát xong việc, cô và tôi cùng nhau trở về xem hân đi.”

Hạ Diệc Sơ nhìn hiện giờ Du Tuyết ở trước mặt cô còn giả bộ đáng thương, còn không khỏi ghê tởm cô ta một phen, trong lòng không chỉ ha hả cười lạnh, mặt ngoài cũng không chút nào cho Du Tuyết mặt mũi: “Hai người các người có hay không quan hệ cùng tôi liên quan gì? Đừng có ý đồ ở trước mặt tôi tìm đường chết, tôi là người không thể trêu vào.”

Du Tuyết sững sờ, không nghĩ tới Hạ Quý ngày xưa bọn họ đùa bỡn trong bàn tay không khác gì một tên ngốc, cư nhiên lúc cô cố ý nói ra như vậy muốn chọc giận cô ta thì không chỉ không có tức giận, ngược lại đối với cô cười lạnh trắng trợn táo bạo áp lực cùng uy hiếp.

Một Hạ Quý hoàn toàn xa lạ như thế, Du Tuyết lần đầu tiên có cảm giác được chính mình dơ bẩn giống như là giò bọ ở trong cống nước bẩn, lên không đặt lên được mặt bàn. (quá chuẩn, hiếm khi thông minh được 1 lần, m.n cho tràng pháo tay)

Ý tưởng này trong lòng đột nhiên sinh ra, làm Du Tuyết có chút khó chịu.

“Hạ Quý, đến cô!” Thanh âm Chu Hiểu Hoành lớn giọng hô lên từ xa truyền đến.

“Àn! Lập tức!” Hạ Diệc Sơ hướng bên đó trả lời, nhìn thoáng qua Du Tuyết, khóe miệng hiện lên một đường cong vô cùng nhẹ, hơi cười lạnh.

“Làm sao vậy?” Đóng vai nam chính Tô Tinh đi tới, ánh mắt nhìn hai người một chút, ngay sau đó dừng ở trên người Hạ Diệc Sơ, đối với Hạ Diệc Sơ nói: “Tiểu sư muội, đợi lát nữa chính là suất diễn của chúng ta, thỉnh muội chiếu cố nhiều hơn, muội biểu hiện một màn kia, chính là làm ta khiếp sợ quá mức.”

“Nơi nào nơi nào, nghiêm trọng như sư huynh nói, muội còn thỉnh sư huynh giọng cao đánh khẽ, thủ hạ lưu tình nữa.” Hạ Diệc Sơ cười cười, cùng Tô Tinh

một bên nói chuyện, một bên hướng tới chỗ quay đi tới.

Rồi sau đó, cùng Tô Tinh nói chuyện với nhau, Hạ Diệc Sơ mới biết được, nguyên lai Tô Tinh không chỉ có cùng cô tốt nghiệp một trường, hơn nữa cũng là người trong tay Lục Thừa. Chẳng qua, Tô Tinh tốt nghiệp trước cô đến 7 năm, tiếng sư huynh này, kêu thật không oan.

Du Tuyết đứng ở tại chỗ, nhìn hai người trò chuyện với nhau thật vui, đáy mắt dâng lên oán hận đối Hạ Diệc Sơ cùng Tô Tinh.

Cô cũng là tốt nghiệp Bắc Ảnh, trước đó cô rất nhiều lần muốn dùng cái này để cùng Tô Tinh lôi kéo làm quen, cũng chưa được Tô Tinh nhìn đến một lần. Lại không có nghĩ đến, hôm nay Hạ Diệc Sơ vừa

mới tới, Tô Tinh liền tự mình tới bắt chuyện làm quen!

Hừ!Chờ mọi người cùng Hạ Diệc Sơ ở chung, nhất định những khuyết điểm thối nát của Hạ Diệc Sơ ắt bị vạch trần! (ngươi mới thối nát)

Du Tuyết ở trong lòng hung tợn nghĩ, cảm giác tức giận trong lòng tiêu tán một ít, nhanh chóng điều chỉnh tâm tình cùng cảm xúc của mình, đuổi kịp bước chân hai người.

Chu Hiểu Hoàn ở ngày thường là người rất hào phóng, hào sảng, nhưng một khi đã bắt đầu đóng phim thì không thể chấp tác phẩm dưới tay mình có chút tí vết nào.

Du Tuyết còn tưởng rằng, cô có thể nhìn thấy Hạ Diệc Sơ bị Chu Hiểu Hoàn mắng đến chết khiếp, lại không có nghĩ đến, Hạ Diệc Sơ không chỉ có diễn một lần là xong, mỗi diễn xong còn được Chu Hiểu Hoàn một hảo hảo khen ngợi.

Biến hóa này, quả thực làm trông mắt Du Tuyết đều thiếu chút nữa rớt xuống dưới.

Cô không hiểu, này bất quá là mấy ngày ngắn ngủn, như thế nào có thể khiến cho Hạ Diệc Sơ hoàn toàn thay đổi.

Hạ Diệc Sơ diễn hai phân cảnh đều chỉ trong một lần, điều này làm Chu Hiểu Hoàn cao hứng đến mừng rỡ tìm không ra phương hướng.

Ngược lại là Du Tuyết, bởi vì nghĩ tới chuyện của Hạ Diệc Sơ, mà có chút thất thần, bị Chu Hiểu Hoàn mắng vài lần, mới an an phận phận, hết sức chuyên chú đóng phim.

Cả ngày đóng phim sau khi chấm dứt, Hạ Diệc Sơ cự tuyệt đề nghị của Tô Tinh cùng nhau ăn cơm chiều, tính toán trực tiếp hồi Hạ gia.

Chẳng qua, Hạ Diệc Sơ thay đồ xong, mang theo Hứa Ngôn ra khỏi phim trường, rất xa liền thấy được Chu Thanh mặc một bộ tây trang trắng đứng ở bên ngoài.

Hiển nhiên là được Du Tuyết mật báo, đặc biệt tới chỗ này chờ cô.

Hạ Diệc Sơ đứng nhìn Chu Thanh một chút, nhú nhú mày, xoay người muốn hướng cửa sau bên cạnh đi đến.

Chỉ là, vừa mới quay người đã bị Chu Thanh bên ngoài phát hiện thân ảnh của cô.

“Hạ Quy! Hạ Quy!” Chu Thanh một bên kêu tên cô, một bên chạy nhanh tiến tới.

Bởi vì cần đóng phim, này khu vực phụ cận đều không có người nào, cho nên Chu Thanh cũng không sợ mình la to sẽ rước ai tới vây xem.

“Ngươi tới làm gì?” Thấy trốn không xong, Hạ Diệc Sơ dứt khoát cũng không né, đứng ở tại chỗ, chờ Chu Thanh chạy tới.

Mà Hứa Ngôn vẫn luôn đều đi theo bên cạnh Hạ Diệc Sơ, cũng rất có ánh mắt, đảm đương chức tiểu bảo tiêu, tiến lên một bước, chắn ngang Chu Thanh cùng Hạ Diệc Sơ.

“Tránh ra! Ngươi là cọng hành nào!” Chu Thanh không vui nhìn chằm chằm Hứa Ngôn che ở trước mặt Hạ Diệc Sơ, ánh mắt âm u.

Chu Thanh trong khoảng thời gian này, cũng coi như là tương đối nổi tiếng, tuy rằng hần hiện giờ đơn giản cái trang giả dạng một phen, nhưng Hứa Ngôn liếc mắt một cái liền nhận ra hần chính là người gần đây được mệnh danh ôn nhuận vương tử - Chu Thanh.

Không nghĩ tới Chu Thanh cư nhiên là một bộ bộ dáng như vậy, nháy mắt khiến cho Hứa Ngôn đã từng coi trọng hần một đoạn thời gian, ấn tượng thẳng tắp giảm xuống âm.

Cũng làm Hứa Ngôn càng thêm kiên định chắn trước mặt Hạ Diệc Sơ, không hề lùi bước.

---

tại hạ muốn hỏi chư vị huynh đài 1 chút: ở đây có ai là fan nảo tàn của Sênh huênh hoang không? Người đầu tiên: tại hạ, tại hạ, tại hạ vô cùng thích Sênh huênh hoang, thích tới mức muốn viết bộ truyện hoàn toàn dựa trên Sênh huênh hoang luôn, nhưng thực lực tại hạ bất tài, nhiều khi nghĩ mà cũng ngậm ngùi tiếc nuối, hầy!!! thật muốn thấy cảnh Sênh tí ngồi một góc cầm hạt dưa mà xung quanh toàn tang thì nhưng không con nào dám lại gần trong bán kính 3m để sợ! Trời ơi tiếc ơi là tiếc!

Chương 20: Ca Ca Mặt Lạnh Cẩm Dục Báo Đạo 20

“Hứa Ngôn, cô trước tránh ra đi, tôi nói chuyện với hắn một lúc.”

Hạ Diệc Sơ im lặng nhìn đáy mắt Chu Thanh không vui, mở miệng đối với Hứa Ngôn nói.

Về nguyên chủ Hạ Quý lúc trước có quan hệ cùng tra nam Chu Thanh, vẫn là càng ít người biết càng tốt.

Hạ Diệc Sơ đã nói như vậy, Hứa Ngôn trong lòng không thích Chu Thanh này, cũng không thể không tránh ra, hướng bên cạnh đi thẳng đến khi nghe không thấy thanh âm hai người nói chuyện, cô mới dừng lại chân.

Hứa Ngôn đi rồi, Hạ Diệc Sơ cũng không có cái gì kiêng kị, cô giương mắt ánh mắt lãnh đạm nhìn Chu Thanh trước mặt, vừa định nói chuyện đã bị Chu Thanh đoạt trước.

“Hạ Quý, em rốt cuộc muốn sinh khí tới khi nào? Anh đều đã ăn nói khép nép tới cầu xin em tha thứ cho anh nhiều lần, tại sao em vẫn là chấp nhận chứ” Về không vui trên mặt Chu Thanh không biết khi nào đã biến thành một bộ ăn nói khép nép đáng thương, hắn cúi đầu đối với Hạ Diệc Sơ cầu xin:

“Cái nhân vật kia thật sự đối anh rất quan trọng, đoàn phim mới khởi động máy không mấy ngày, em có thể làm Chu đạo đem nhân vật ban đầu muốn xóa bỏ mà giữ lại, nhất định cũng có thể vì anh đoạt được nhân vật nam chính đi. Hạ Quý, em biết là đóng phim với anh mà nói có bao nhiêu quan trọng, chẳng lẽ em liền nhẫn tâm nhìn anh mấy năm nay vất vả phó mặc để cho tất cả trôi sông trôi biển sao?”

“Ngươi vất vả phó mặc?” Hạ Diệc Sơ có chút buồn cười nhìn hắn: “Ngươi có cái gì vất vả, vừa ra trường là các loại tài nguyên, phàm là có một chút khổ một đều là thể thân giúp ngươi diễn, một bộ phim chiếu ra thời gian thể thân xuất hiện còn nhiều hơn so với ngươi, thật là lãng phí tài nguyên Hạ gia.”

“Anh. ....” Chu Thanh ngạc nhiên, hồi tưởng thấy chính mình tựa hồ thường xuyên làm những việc này, há miệng `thờ ơ, có chút không biết như thế nào trả lời.

Bất quá nghĩ đến mục đích của mình lần này, Chu Thanh dòi dề tài, thần sắc sấm hối đối với cô: “Hạ Quý, lúc này không giống nhau, lần này nhân vật này thật sự đối anh rất quan trọng. Anh thề, anh nhất định sẽ hảo hảo diễn cái nhân vật này, sẽ không lại sử dụng thể thân nữa. Hạ Quý, em hãy giúp anh một lần lần cuối cùng có được không?”

Chu Thanh cùng Hạ Quý hai người rốt cuộc cũng quen nhau nhiều năm như vậy, Hạ Quý không có thấy rõ bản chất của Chu Thanh, nhưng Chu Thanh lại là thấy rõ Hạ Quý.

Hắn về mặt hồi hận đứng ở trước mặt Hạ Diệc Sơ, một bộ dáng tựa như cả bầu trời của hắn đã sụp đổ, không thấy bất kì một kỳ vọng nào nữa.

Dáng vẻ này đích xác có thể làm Hạ Quý đau lòng thay hắn, quả thực vừa thấy Chu Thanh lộ ra dáng vẻ này, nguyên chủ Hạ Quý tâm cũng đi theo hắn, có rút đau đớn.

Bất quá, hiện giờ là Hạ Diệc Sơ, không phải Hạ Quý.

Mặc kệ Chu Thanh lấy tư thái như thế nào đứng ở trước mặt cô, cô trừ bỏ muốn đem người này đánh một trận thật thâm cho hả lòng hả dạ, cũng không hề có một ý nghĩ khác.

Dù Chu Thanh đứt tay đứt chân xuất hiện ở trước mặt cô, cô cũng sẽ không có chút nào thương hại cùng đau lòng, chỉ có cảm thấy hắn xứng đáng bị như vậy.

Hạ Diệc Sơ ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn, mặt mày thanh lãnh, thanh âm mang theo hàn ý lạnh thấu xương: “Chu Thanh, lần trước ta đã cho ngươi cơ hội, nếu là ngươi lần này không có xuất hiện ở trước mặt ta, tiếp tục đi diễn bộ phim của ngươi, ta nói không chừng sẽ không truy cứu. Chính là, hiện giờ nhìn ngươi không thức thời như vậy, vậy bộ phim kia, ngươi cũng đừng đi diễn nữa.”

Dù sao là lợi dụng quyền lợi Hạ gia cho hắn mà có được ngày hôm nay, chính là hắn lại không quý trọng, chỉ luôn nghĩ về những thứ không thuộc về mình, hắn cũng không sợ ăn không vô sao?

“Không, Hạ Quý, em không thể như vậy đối anh. ....” Chu Thanh không thể tin tưởng lắc đầu, nhìn Hạ Diệc Sơ trước mắt khuôn mặt lạnh lùng, đáy mắt xẹt qua tia âm ngoan, giờ nghĩ muốn bắt lấy tay cô

Chỉ là một âm thanh từ xa vọng lại còn nhanh hơn so với động tác của Chu Thanh truyền vào tai hai người.

“Ài, Hạ Quý sư muội, ngượng ngùng, vừa mới tẩy trang thời gian có chút lâu, làm muội đợi lâu, chúng ta hiện tại liền đi ăn cơm đi.”

Người chưa đến, giọng đã tới trước.

Cùng với tiếng nói thanh tuyến trong trẻo rơi vào tai người, một tràng tiếng bước chân từ phía sau Hạ Diệc Sơ vang lên.

Chu Thanh nhìn thấy người đi tới, cả người tức khắc liền cứng lại.

“Tô, Tô ảnh đế.” Chu Thanh thần sắc cả kinh, lặng lẽ thu hồi tay mình.

Tô Tinh hiện giờ tuy rằng chưa quá ba mươi, chính là hán học thành tài từ khi còn trẻ, lại liên tục hai lần đoạt được danh hiệu ảnh đế, đã cũng coi như là thể hệ trước trong giới, lại là người trong tay kim bài người đại diện Lục Thừa, thuộc về dàn đại minh tinh hạng A, cũng không phải là người Chu Thanh có thể chọc đến

Tô Tinh đều không có liếc Chu Thanh một cái, trực tiếp đi đến trước mặt Hạ Diệc Sơ, khuôn mặt tuấn lãng ôn nhuận treo ý cười như gió: “Chúng ta đi thôi.”

“Àn.” Hạ Diệc Sơ gật gật đầu, cùng Tô Tinh bước đi, trực tiếp từ bỏ qua Chu Thanh đi ra ngoài.

Chu Thanh đứng ở tại chỗ, nhìn Hạ Quý cùng Tô Tinh sóng vai, đáy mắt âm trầm càng ngày càng sâu.

“Chu ca ca, anh xem, Hạ Diệc Sơ chỉ sợ thật sự thay lòng đổi dạ.” Du Tuyết từ chỗ tới đi ra, dịch sát tới bên người Chu Thanh, đáy mắt hiện lên ghen ghét, tiếp tục đối với Chu Thanh nói: “Hiện tại cô ta giống như là hoàn toàn thay đổi, hơn nữa, không chỉ có Tô Tinh thích cô ta, ngay cả Chu đạo cũng đối cô ta tán thưởng không dứt.”

Xem ra kịch bản《 Nhất Thế Trường An 》của Chu đạo không hy vọng.

Chu Thanh nhắm mắt, đem toàn bộ ghen ghét trong lòng đều đè ép đi xuống.

Lúc trước Chu Hiểu Hoàn tổ chức buổi thử vai, hán bị đá bại bởi Tô Tinh, mất thấy đoàn phim phải khởi động máy, hán vẫn là không nghĩ ra biện pháp, lúc này mới gọi điện thoại cho Hạ Diệc Sơ, để cô thay hán đoạt nhân vật này vào tay.

Lại không có nghĩ đến, này Hạ Diệc Sơ từ lần trước cùng Du Tuyết chạm mặt, giống như là thay đổi, không hề đem hán trở thành người trong lòng mà đối đãi, ngược lại là nhiều lần ăn nói độc ác với hán.

Chu Thanh chớp chớp mắt, trong lòng là từ ảo tưởng rốt cuộc cũng chịu thanh tỉnh, biết hành vi của Hạ Diệc Sơ chỉ sợ cũng không phải nhất thời tùy hứng mà làm

“Chu ca ca?” Thấy Chu Thanh vẫn còn trầm tư, Du Tuyết thần sắc có chút sợ hãi ngẩng đầu nhìn hán.

“Anh không có việc gì, chúng ta đi thôi.” Chu Thanh duỗi tay gạt gao cầm tay cô: “Kể cả Hạ Quý không giúp chúng ta, chúng ta cũng khẳng định ở giới giải trí này chiếm cứ một vị trí.” Chu Thanh ngữ khí kiên định nói.

“Àn àn.” Du Tuyết ngoan ngoãn gật gật đầu, “Em cũng sẽ nỗ lực, nhất định không cô phụ kỳ vọng và công sức của Chu ca ca đối mình.”

“Em biết liền thì tốt.” Chu Thanh giờ tay sờ sờ đầu Du Tuyết, hai người cùng nhau đi ra ngoài.

Như đã hứa, tại hạ sẽ kể 1 chút gì đó về chương mà tại hạ đang cày cho m.n. Đây là những câu trích dẫn trong truyện

“Trong thế giới của hán chỉ có nàng.”

“Một ba năm bảy oxxx, hai bốn sáu nghỉ ngơi.”

(thế giới mà tại hạ đang đọc đến ko có lịch vì vậy m.n cứ coi như một là ngày chủ nhật đi cho dễ hiểu)

Trò chơi nhỏ: Có ai còn nhớ tên gọi của tại hạ không? Tại hạ vô cùng mong đợi đó, đừng nói là m.n ko biết nha!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Ca Ca Mặt Lạnh Cẩm Dục Bá Đạo 21

Sinh hoạt mấy ngày nay của Hạ Diệc Sơ phải nói là vô cùng thoải mái.

Có món quà của hệ thống “Kĩ thuật diễn xuất không gì sánh được” nên tất cả các cảnh diễn của Hạ Diệc Sơ đều chỉ cần làm một lần là OK làm Chu Hiểu Hoành khen cô không dứt miệng, thậm chí ngay cả ảnh đế Tô Tinh, cũng thường xuyên hướng về phía cô giờ ngón tay cái lên.

Ban đầu Tô Tinh đối với Hạ Diệc Sơ quan tâm, là bởi vì người đại diện Lục Thừa dẫn dò. Lúc sau cùng Hạ Diệc Sơ chung đụng, hẳn lại là thật sự đem cái sự muội này đặt ở tâm khảm. (trong lòng)

Hơn nữa bởi vì Hạ Diệc Sơ đến, số lần Chu Hiểu Hoành tức giận cũng ít đi, không chỉ có phó đạo diễn cùng nhà làm phim, ngay cả rất nhiều diễn viên cũng muốn cùng cô quan hệ tốt.

Tóm lại, hiện giờ Hạ Diệc Sơ ở đoàn phim là hô mưa gọi gió, dù có chút người tâm sinh ghen ghét cùng oán hận, cũng không dám đối cô xuống tay.

Du Tuyết chính là cái ví dụ.

Du Tuyết xem Hạ Diệc Sơ có bao nhiêu không vừa mắt, nhưng gần đây hành sự lại càng ngày càng thấp điệu, hơn nữa cũng không thường xuyên lui tới trước mặt Hạ Diệc Sơ.

Điều này cực kì hợp ý Hạ Diệc Sơ.

Mà Hạ Diệc Sơ cứ thành thói như vậy cho đến vài ngày sau, rốt cuộc một lần cùng Hạ ba ba gọi điện thoại hỏi thăm tâm sự, Hạ ba ba thông báo cho cô biết ít ngày nữa ông sẽ trở về.

Tin tức này làm trong lòng Hạ Diệc Sơ vừa cao hứng lại vừa sợ hãi.

Nguyên chủ Hạ Quý từ nhỏ không có mẹ, ở trong trí nhớ nguyên chủ Hạ Quý, Hạ ba ba trước nay liền không có bởi vì gia nghiệp to lớn như vậy mà đem Hạ Quý giao cho bảo mẫu trông nom, trừ bỏ đi làm ở ngoài, ông càng dành nhiều thời giờ tự mình chăm sóc Hạ Quý trong cuộc sống sinh hoạt hàng ngày, vừa là cha lại vừa là mẹ, đối với Hạ Quý quả thực chính là sủng ái đến tận xương tủy.

Có thể là kế thừa ký ức nguyên chủ Hạ Quý, điều này làm cho Hạ Diệc Sơ mỗi lần cùng Hạ ba ba trò chuyện đều không tự chủ được thân mật cùng người khi làm nũng.

Hiện giờ nghe được Hạ ba ba trở về, Hạ Diệc Sơ một bên kinh hi là lập tức có thể nhìn thấy Hạ ba ba, một bên lại sợ hãi Hạ ba ba phát hiện cô cùng Hạ Quý trong dĩ vãng bất đồng.

Cảm xúc phức tạp quay cuồng cho tới tận ngày Hạ ba ba trở, Hạ Diệc Sơ trước tiên xin phép Chu đạo nghỉ nửa ngày, tự mình đến sân bay nghênh đón Hạ ba ba.

Hạ Diệc Sơ tới đón cũng không có gạt Hạ ba ba, mà là trước tiên cùng ông nói chuyện qua điện thoại.

Hạ ba ba trong lòng mặc dù có chút luyến tiếc con gái mình đặc biệt tới đón tiếp nhưng lại không chịu nổi Hạ Diệc Sơ làm nũng, hơn nữa trong lòng ông cũng muốn được nhanh chóng nhìn thấy con gái, cho nên liền ồm ồm đồng ý.

Hạ ba ba sau khi xuống phi cơ riêng, đưa mắt nhìn xung quanh một chút liền thấy được ở sảnh chính Hạ Diệc Sơ giờ lên cao một chiếc cò xí muội tiểu gấu trúc đáng yêu

Hạ Diệc Sơ đứng ở trong đám người lớn, khuôn mặt sáng sủa treo nụ cười tươi, cò xí muội gấu trúc trong tay bị cô ra sức múa may, thời điểm Hạ Chính Minh nhìn đến cô, cô cũng thấy được Hạ Chính Minh, cả người đều không tự chủ được kích động, đặc biệt là lúc Hạ Chính Minh lập tức muốn đi đến trước mặt cô thì càng không tự chủ được chạy tới úp đầu trong lòng ngực Hạ Chính Minh (m.n thử đoán xem nam chính thấy cảnh này có ghen ko?)

Lòng ngực Hạ ba ba rộng lớn lại ấm áp, mang theo một cỗ hơi thở dễ ngủ, làm Hạ Diệc Sơ trong lòng có loại cảm giác an tâm.

“Ba ba, con rất nhớ người.” Hạ Diệc Sơ nhẹ nhàng làm nũng, đây là bản năng thân thể này lưu lại, ở trước mặt Hạ Chính Minh, ngay cả Hạ Diệc Sơ đều có loại ảo giác chính mình trời sinh là kiểu nữ được nuông chiều.

Tựa hồ với Hạ Chính Minh, cô đều trở nên vô cùng nhu thuận không khác gì với một con mèo con đã thu lại hết móng vuốt (tại hạ đoán 1000% nam chính thấy cảnh này sẽ ghen)

“Àn, ba ba cũng nhớ con, con gái, về trước nhà, ba ba lần này mang cho con thật nhiều quà, trở về từ từ lật ra xem con có thích hay không.” Hạ Chính Minh hưởng thụ cái ôm của con gái, giờ tay nhẹ nhàng đặt trên vai cô một cái.

“Con không cần quà, chỉ cần ba ba thôi.” Hạ Diệc Sơ bĩu môi, ở trong lòng Hạ Chính Minh cọ cọ. (câu này hơi nguy hiểm ak nghe, nam chính nghe dc là có chuyện để xem đấy, thử đoán thêm lần nữa nhé, nghe dc câu này anh ấy có ăn sạch chị nữ chính ko nhỉ)

“Ha ha, trước kia không có biết con dính ba ba như vậy đó.” Hạ Chính Minh cao hứng cười ha ha vài tiếng, trực tiếp ôm lấy Hạ Diệc Sơ, tư thế hai

người thân mật đi ra sân bay.

Trợ lý Hạ Chính Minh dẫn theo rương hành lý, không nhanh không chậm đi theo phía sau.

Chỉ là, Hạ Diệc Sơ cùng Hạ Chính Minh đều không có chú ý tới, có người đang dùng di động chụp động tác thân mật của bọn họ lại, cứ như vậy chụp thật nhiều bức.

Bởi vì có Hạ Diệc Sơ theo bên người, cho nên Hạ ba ba lần này trở về, cũng không có cùng trợ lý về công ty, mà là trực tiếp để trợ lý đem đồ mang về công ty, còn mình cùng Hạ Diệc Sơ trở về Hạ gia.

Hạ ba ba lần này đi công tác, đi hơn phân nửa tháng, thời gian đủ lâu, thời điểm trở về, cũng mang cho Hạ Diệc Sơ theo thật nhiều quà.

Hạ ba ba bất đồng với những người ba ba khác, Hạ ba ba mang cho Hạ Diệc Sơ những món quà đó, không chỉ có trang sức vòng cổ có giá trị mấy vạn thậm chí là mười mấy, cũng có mấy đồng tiền lẻ từ mấy cửa hàng vỉ hè.

Còn có Hạ ba ba khi đi ngang qua bờ biển, từ trên bờ cát nhặt về vỏ sò.

Mặc kệ là giá cả sang quý, hay là đồ rẻ tiền, đều là một mảnh tâm ý của Hạ ba ba, mỗi một phần quà đều là ông tự mình chọn lựa, bên trong bao hàm tình cha con nồng đậm của Hạ ba ba đối Hạ Diệc Sơ, điều này làm cho Hạ Diệc Sơ nhìn thấy món quà ấy, trong lòng xuất hiện trừ bỏ cảm động thì càng nhiều hơn là sự quý trọng.

Hai cha con hòa thuận, ấm áp áp ăn cơm chiều, Hạ Diệc Sơ còn bồi Hạ ba ba cùng nhau ngồi ở trên sofa xem các kênh tài chính và kinh tế trong chốc lát mới cùng Hạ ba ba nói ngủ ngon, lên lầu về phòng mình.

Hạ Diệc Sơ ngày qua ngày cực kì phong phú, mỗi ngày đều sớm rời giường, cùng Hạ ba ba đi ra ngoài rèn luyện thân thể, sau đó hai người cùng nhau trở về ăn bữa sáng, rồi tạm biệt lẫn nhau đi ra ngoài, cuối cùng tới thời điểm chạng vạng, hai người lại cùng nhau tan tầm trở về ăn cơm chiều.

Bất quá nhiều lúc, Hạ Diệc Sơ hoàn thành các cảnh quay của mình trở về trước, có đôi khi cô nhất thời hứng khởi, cũng sẽ tự mình động thủ làm một ít điểm tâm hoặc là nấu canh.

Nhận thấy được Hạ Diệc Sơ trong khoảng thời gian sống xa mình cư nhiên đã xảy ra lớn biến hóa như vậy, Hạ Chính Minh trong lòng, lại chưa xót nhưng có chút vui mừng.

Người con gái ông đặt trong tâm khảm, luôn luyến tiếc để cô phải chịu khổ hay phải rơi một giọt nước mắt, rốt cuộc cũng dần dần ở ông không biết mà trưởng thành.

Lúc tại hạ làm xong chương này là 11h23'

Giới thiệu đôi chút, tại hạ tên gọi là Meg Burton (uhm, đây là tên tiếng anh của tại hạ), được m.n công nhận ko có tố chất làm người tốt nhưng là thiên tài trong vai phản diện, là đỉnh cao của giới lưu manh và là người chưa bao giờ dc công nhận là con gái, từ cha mẹ đến thầy cô và lũ bạn khốn nạn đã nhận xét những câu trên (giới tính của tại hạ là gái 1000%, ko phải chuyển giới). câu được nghe ngiều nhất trong ngày từ bạn bè: “mày là con gái à, sao tao ko biết nhì!” và rất mừng cho tất cả lũ nào nói câu này đều bị tại hạ xử lí ngắn gọn trong vòng 15 giây Cảm ơn m.n đã nghe tại hạ làm nhảm tới lúc này

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Ca Ca Mặt Lạnh Cẩm Dục Bá Đạo 22

Từ ngày Hạ ba ba trở về đã là một tuần.

Hạ Diệc Sơ ở cửa phòng mình quay đầu nhìn phòng bên cạnh, không tự chủ được nhú mày.

Thời điểm cùng Hạ Chính Minh ăn cơm sáng, Hạ Diệc Sơ rốt cuộc nhịn không được hỏi: “Ba ba, anh đã đi ra ngoài một đoạn thời gian thật dài? Như thế nào còn không có trở về?”

“Ài? Con cũng rốt cuộc bắt đầu quan tâm anh trai rồi à, trước kia con không phải sợ hấn nhất sao, nói một chút cũng không dám?” Hạ ba ba có chút buồn cười nhìn cô.

“Nào có, hấn dù sao cũng là anh trai của con, đối con còn rất tốt nha.” Hạ Diệc Sơ hừ hừ một tiếng, thần sắc có chút xấu hổ đáp lời.

Tuy rằng trong tiềm thức cô cũng cảm thấy Thẩm Già Diệp vẫn đi luôn không trở lại là tốt nhất, chính là không có biện pháp, cô còn nhiệm vụ chưa hoàn thành đâu, dúi vàng Thẩm Già Diệp không thể không ôm.

“Con có thể nghĩ như vậy tốt nhất, tuy rằng anh trai con không hay nói chuyện, cả ngày lạnh mặt, chính là đối với người em gái con vẫn là khá tốt.” Hạ Chính Minh nghĩ tới mình so với con trai thì càng cảm thấy mình giống con của hắn hơn, hơi hơi thờ dài một tiếng, tiếp tục nói: “Có thời gian cùng anh trai nói chuyện nhiều một chút, hiện tại người trẻ tuổi không phải đều thích dùng qq cùng WeChat, video nói chuyện phiếm sao, con cũng cùng anh trai liên lạc bằng mấy cái đó thử xem, để hai anh em thân mật hơn, uhm gọi là gì nhỉ, bồi dưỡng tình cảm đó. Thuận tiện a, con cũng thay ba ba thăm hỏi hần một chút, đi công tác nhiều ngày như vậy còn không chịu về.”

Hạ Diệp Sơ vốn không có tâm tư liên lạc Thẩm Già Diệp, mới mở miệng hỏi Hạ ba ba. Chính là lại không có nghĩ đến, Hạ ba ba khen ngược, trực tiếp đem quả bóng cao su này đá về cho Hạ Diệp Sơ, lại còn có nhân tiện giúp ông nữa chứ!

Cái này quả thực làm cho Hạ Diệp Sơ có cảm giác tự bẽ mặt đập chân mình.

Bất đắc dĩ, hôm nay diễn xong, Hạ Diệp Sơ lần đầu tiên gọi điện vào số của Thẩm Già Diệp đã tồn tại trong di động điện thoại một thời gian vô cùng dài.

Điện thoại vang lên vài tiếng, người bên kia mới bắt máy.

“Uy, Bảo Bảo?” Từ di động truyền đến thanh âm thanh lãnh của Thẩm Già Diệp, mà không biết như thế nào, Hạ Diệp Sơ cứ nhiên từ trong giọng của hắn nghe ra được một tia sung sướng.

“Àn, là em, Hạ Quý.” Hạ Diệp Sơ đứng ở trên ban công, đi qua đi lại, đối với Thẩm Già Diệp nói: “Anh như thế nào đi nhiều ngày như vậy còn chưa trở về nhà? Không phải nói chỉ đi công tác một tuần thôi sao?”

Hạ Diệp Sơ lời này vừa nói ra, làm Thẩm Già Diệp có cảm giác, giống như là vợ trong nhà gọi điện thoại lo lắng hỏi thăm chồng ở bên ngoài sống như thế nào.

Hắn không nhịn được cười cười, tiếng cười treo tiếng từ di động truyền đến, làm Hạ Diệp Sơ không khỏi có chút mặt đỏ khô nóng, cô bắt đầu tức giận: “Em hỏi anh suốt từ nãy, anh đều không nói gì, giờ không nói lời nào em cúp máy đây!”

“Àn, Bảo Bảo, anh bên này xảy ra việc ngoài ý muốn, khả năng là tới cuối tuần mới có thể trở về.” Thẩm Già Diệp ngồi ở trước bàn, ánh đèn màu trắng chiếu vào dung mạo anh đỉnh tuấn lãng của hắn, điều làm người kinh ngạc chính là, hắn vốn như hàn băng vạn năm, cả khuôn mặt như mặt bài Poker, vậy mà giờ băng tuyết lại tan chảy, trên mặt treo ý cười ôn nhu lại sùng nịch, quả thực là mê người muốn chết.

“Em mới mặc kệ anh chừng nào thì trở về, đây là ba ba bảo em hỏi thôi.” Hạ Diệp Sơ thở phào ra tiếng.

“Àn àn, Bảo Bảo nói cái gì chính là cái ấy.” Thẩm Già Diệp thận trọng gật gật đầu, chỉ là đáy mắt ý cười như thế nào cũng ngăn không được.

Ngay sau đó, hắn đối với Hạ Diệp Sơ hỏi: “Bảo Bảo, nghe nói ba ba lần này đi công tác mang cho em rất nhiều quà, em còn có muốn cái gì khác không?”

“Có a.” Hạ Diệp Sơ thờ dài một tiếng: “Thật nhiều thật nhiều.” Hạ Diệp Sơ còn tưởng rằng cô nói đáp án như vậy, Thẩm Già Diệp sẽ tiếp lời cô nói mà bắt đầu hỏi thăm, sau đó cô thuận thể đem tâm nguyện của nguyên chủ và nhiệm vụ của bản thân nói ra nhưng không có nghĩ đến, Thẩm Già Diệp từ đầu đến cuối đều không dựa theo kịch bản, tên hỗn đản!

Bên kia Thẩm Già Diệp nghe được Hạ Diệp Sơ trả lời, không chỉ có không hỏi Hạ Diệp Sơ muốn thứ gì, mà là trả lời:

“Nguyên lai Bảo Bảo nhà ta muốn nhiều đồ vật như vậy, kia xem ra anh vốn quyết định cho em một cái nguyện vọng là không thể đủ thực hiện được rồi. Bảo Bảo cố lên, chờ anh trai trở về lúc sau, đưa một phần quà độc nhất vô nhị, trên thế giới chỉ có một cho em.”

Nói xong lời cuối cùng, giọng Thẩm Già Diệp bên kia trầm thấp giống như rượu ngon, không tự chủ được mang theo một tia khó chịu.

Chỉ là Hạ Diệp Sơ lại không có nghe ra, tâm tư bị hấp dẫn không ngừng tò mò với phần quà thần bí trong miệng Thẩm Già Diệp

“Hảo a, em đây chờ anh trở về.”

Hạ Diệp Sơ ở trong lòng nghĩ, hiện giờ cô đã đem toàn bộ hảo cảm của Thẩm Già Diệp xoát đây, cũng coi như là hiện giờ tình cảm trong lòng của Thẩm Già Diệp với cô là chân thành, nếu là tặng quà nhất định vô cùng trân quý và quý trọng.

Hạ Diệp Sơ cứ giữ máy không tắt, trong lòng còn đang suy nghĩ Thẩm Già Diệp sẽ đưa cho cô đến tột cùng là cái gì.

Trên thế giới này, theo phong cách của hắn, kia hẳn là công ty đi!

Hạ Diệp Sơ cong mắt cười cười, bắt quả Thẩm Già Diệp muốn đưa công ty, cô cũng không muốn, có Hạ ba ba che chở cô, trong tay có một cái công ty, đối cô mà nói chỉ là trói buộc cùng gánh nặng mà thôi.

Cúp điện thoại với Thẩm Già Diệp, Hạ Diệp Sơ đi vào ban công, đối diện với chỗ đứng của mọi người đang quay phim.

Cảnh diễn của Hạ Diệc Sơ hôm nay xong hết rồi, cô cũng không tính toán tiếp tục ở lại.

Hơn nữa ngày hôm qua Lục Thừa cũng gọi điện thoại cho Hạ Diệc Sơ, nói gần đây trong tay hắn có mấy cái kịch bản không tồi để Hạ Diệc Sơ hai ngày này có thời gian liền qua đi chỗ hắn chọn một chọn.

Mà hôm nay, vừa vặn chính cơ hội.

Hạ Diệc Sơ ra khỏi đoàn phim, hôm nay cô cũng không yêu cầu tài xế đến đón mình, mà tiểu trợ lý Hứa Ngôn bởi vì cảm mạo, cho nên Hạ Diệc Sơ cho cô ấy nghỉ phép đến khi thân thể tốt hơn thì tiếp tục đi làm.

Ở cửa, hai bảo an nhận thức vị đại mỹ nhân Hạ Diệc Sơ này, nhìn cô đi ra ngoài, còn tôn kính đối với cô gật gật đầu, Hạ Diệc Sơ hơi hơi mỉm cười đáp lại.

Hạ Diệc Sơ hôm nay tâm tình đều tốt, cô còn tưởng rằng có thể kéo dài đến buổi tối, lại không có nghĩ đến, lúc ra khỏi cửa, tâm tình tốt liền không cánh mà bay.

Mà đầu sỏ gây tội đương nhiên chính là Chu Thanh giờ phút này đứng ở trước mặt cô cách đó không xa

===== chào m.n, hôm nay tại hạ cạn lời rồi, chương sau ta cùng trò chuyện tiếp! Bye bye, hình như chương sau tại hạ có khả năng bị bệnh lao nữa đó, có ai hiểu ko?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Ca Ca Mặt Lạnh Cẩm Dục Bá Đạo 23

Từ ngày Hạ Diệc Sơ đến đoàn làm phim thì mới chỉ gặp qua Chu Thanh một lần duy nhất.

Hôm đó Chu Thanh tới tìm Hạ Diệc Sơ mà Hạ Diệc Sơ lại bị Tô Tinh mang đi, về sau Chu Thanh không còn có tới tìm Hạ Diệc Sơ nữa.

Hạ Diệc Sơ còn tưởng rằng là chính hắn đã suy nghĩ thông suốt, cho nên cũng không có để ý.

Lại không có nghĩ đến, cách một đoạn thời gian, Chu Thanh cứ nhiên lại tìm tới cửa.

Hiện giờ Chu Thanh đứng ở trước mặt Hạ Diệc Sơ, so với vài lần trước nhìn thấy hắn có một chút khác biệt.

Những lần trước, thời điểm Chu Thanh gặp Hạ Diệc Sơ, đều là mặc một bộ đồ tây sang trọng, cả người được xử lý đến gọn gàng, tây trang giày da, quả thật là khí vũ hiên ngang.

Vậy mà hiện giờ nhìn Chu Thanh trước mắt, tuy rằng trên người vẫn ăn mặc một bộ đồ giá trị xa xỉ, nhưng thần sắc hắn lại tiêu tụy đi rất nhiều, thân là một người của công chúng thể mà cảm lại để râu ria lởm chởm, đôi mắt còn có chút sưng vù.

Có thể thấy được, trong khoảng thời gian này Hạ Diệc Sơ sống cực kì sung túc thoải mái thì tình cảnh của Chu Thanh một chút cũng không tốt.

Còn không phải sao.

Chu Thanh còn chưa tốt nghiệp đại học đã bước chân vào giới giải trí, bởi vì có Hạ gia chống lưng cho hắn nên đường đi của hắn quá thoải mái, trong khi mọi người cực khổ nỗ lực đều không chiếm được tài nguyên tốt, còn hắn thì chính là tự do lựa chọn cái mình thích.

Người xưa có câu ngôn ngữ: “Làm người muốn trước khổ sau ngọt, nhất tử mới có thể hảo quá.” (trước chịu khổ sau đó sướng thì ngày qua ngày mới có thể sống tốt)

Mà trước ngọt sau khổ, thì khi những ngày ấy qua hết chính là cuộc sống cực khổ khó khăn.

Vừa hay, Chu Thanh chính là dạng người sau, Chu Thanh ở giới showbiz vật lộn nhiều năm, nương nhờ Hạ gia cho hắn thật nhiều nhân lực cùng tài nguyên, hắn hiện giờ tuy không phải là một đại minh tinh nhưng vẫn có một số mối quan hệ tốt với những người cùng ngành.

Hiện giờ, kể cả đã không có Hạ gia chống đỡ, hắn vẫn có thể nhận được một vài kịch bản không tồi.

Trừ phi chính hắn tìm đường chết, nói như rồng leo, làm như mèo mửa(nói thì hay mà làm ko đc), coi trọng thứ mình không chiếm được, lại ghét bỏ thứ mình có.

Hạ Diệc Sơ nhìn Chu Thanh, ánh mắt lạnh băng, tựa như một người lạ cùng chính mình không hề liên quan.

Chu Thanh nhận thấy được ánh mắt lạnh băng của Hạ Diệc Sơ, nghĩ mấy năm nay, Hạ Quý đối với mình là ánh mắt nóng bỏng và ngoan ngoãn phục tùng, trong lòng cảm thấy khuất nhục rồi lại không chế không được hoài niệm.

“Hạ Quý, em muốn thế nào mới bằng lòng đáp ứng anh, cùng anh làm hòa trở lại? Em không biết, không có em ở bên cạnh, những tên gia hỏa mắt chó đó xem thường anh, toàn bộ đều khi dễ anh, ngay cả người đại diện cũng giống vậy, những nhân vật tốt đều không giúp anh nhận mà cứ ném cho anh toàn bộ những nhân vật tiêu rầu rìa.”

Trải qua hơn một tuần như vậy, ngao khí trên người Chu Thanh bị mài mòn đi rất nhiều.

Hắn trợn mắt nhìn Hạ Diệc Sơ, đáy mắt in trang phục lông lầy của cô thiết tình thực lòng cầu xin.

Chỉ là, Hạ Diệc Sơ cũng không có nhìn sai, ở tận cùng đáy mắt Chu Thanh là một mảnh âm trầm, không cam lòng cùng oán hận.

Không cam lòng hẳn đường đường một đại nam nhân lại cúi người với Hạ Diệc Sơ, lại oán hận thế giới này bất công, rõ ràng hắn xuất sắc như vậy, thành tích là nhất đẳng, lại không có được đãi ngộ xứng đáng.

Nhìn lại mình nhiều lần đứng trước mặt Hạ Diệc Sơ nhận sai, rồi tự nhận hành vi này là do Hạ Diệc Sơ bức bách Chu Thanh hẳn.

Nghĩ tới nguyên chủ Hạ Quý cuối cùng bị những tên du côn lưu manh cường gian, khuất nhục ôm hận mà chết, Hạ Diệc Sơ đáy mắt lần đầu tiên bốc cháy lửa giận hừng hực.

Cô tự nhận là mình đi vào thế giới này, hành sự đều vô cùng nhẹ nhàng, không có trước tiên tới giải quyết hai kẻ cặn bã Chu Thanh cùng Du Tuyết, mặc cho bọn họ trước mặt mình nhảy nhót.

Chính là này hai người này, nhảy nhót thì nhảy nhót, cư nhiên còn nhảy nhộn, cứ cách một đoạn thời gian lại tới trước mặt cô để khẳng định sự tồn tại của mình, thật đúng là cho rằng cô vẫn là nguyên chủ gốc gác ngày xưa. (từ nhảy nhót này gọi cho tại hạ cảm giác như thế nào nhỉ, uhm... múa cột, uhm, đúng vậy, gái múa cột, m.n thấy đúng ko?)

Hạ Diệc Sơ liếc nhìn Chu Thanh một cái, từ túi tiền lấy điện thoại di động ra, trực tiếp ấn gọi Thẩm Già Diệp.

“Uy, Bảo Bảo?” Bên kia thanh âm Thẩm Già Diệp truyền đến, Hạ Diệc Sơ cũng nghe thấy tiếng âm ỹ bên cạnh.

Nếu là lúc khác, Hạ Diệc Sơ khẳng định sẽ nghỉ ngơi, Thẩm Già Diệp cả ngày chỉ ở công ti, không thích cười cũng không thích nói chuyện làm sao có thể sẽ đi ra ngoài đi dạo phố, hơn nữa tiếng ồn đó rõ ràng không phải là nơi tiệc rượu có.

Chính là, Hạ Diệc Sơ hiện tại nổi giận đùng đùng, không rảnh lo quan tâm nhiều như vậy.

“Anh, anh không phải mở một công ty điện ảnh ở giới giải trí trong nước cũng rất có địa vị sao?” Hạ Diệc Sơ đối với Thẩm Già Diệp mở miệng.

Chu Thanh nghe được Hạ Diệc Sơ nói, hai mắt sáng ngời, bỏ qua đáy mắt Hạ Diệc Sơ tức giận cùng thanh âm bao hàm lạnh lẽo, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Hạ Diệc Sơ.

Nếu là cô ta để mình trực tiếp ký hợp với công ty của anh trai cô ta, rồi dùng những tài nguyên tốt nhất trong công ty để nâng đỡ mình, vậy thì càng tốt.

Chu Thanh ở trong lòng tham lam nghĩ.

Chính là lời Hạ Diệc Sơ nói ra kế tiếp, trực tiếp chặn đứt con đường của Chu Thanh trong tương lai ở giới nghệ sĩ. “Em muốn anh hạ lệnh phong sát một người, tên gọi Chu Thanh, là nghệ nhân của công ty Lưu Quang.” (ở đây ý nói chặn đi con đường làm nghệ sĩ trong showbiz của CT)

“Bảo Bảo? Em làm sao vậy?” Thẩm Già Diệp nghe được Hạ Diệc Sơ lời này, không có lập tức đáp ứng, mà là tuần mi nhìn lại.

Chính là bên này Hạ Diệc Sơ không có thời gian trả lời hắn, bởi vì Chu Thanh nghe thấy lời Hạ Diệc Sơ, đầu tiên là không thể tin tưởng mở to hai mắt, sau đó liền tức giận.

“Hạ Diệc Sơ, cô vì cái gì muốn làm như vậy? Mau cùng anh cô nói cho rõ ràng, Chu Thanh tôi là người cô yêu nhất, cô sao có thể nhẫn tâm đem tôi hủy hoại!” Chu Thanh không thể tin tưởng, thần sắc cơ hồ là có chút điên cuồng nhanh chóng tiến lên, đôi tay bắt được hai vai Hạ Diệc Sơ, mạnh mẽ lắc lắc người cô. (giờ thì lại có cảm giác có tên điên chạy loạn, tên nào mất hết thần trí này ra đường vậy?)

Hạ Diệc Sơ bị động tác điên cuồng này của hắn làm cho nhũn mảy, muốn gọi người, lại phát hiện, con đường này một bóng người cũng không có.

“Hạ Quý, chúng ta làm hòa đi, em tiếp tục đối xử với anh giống như trước không được sao? Lòng anh vẫn luôn đều chỉ có mình em, có phải em thay lòng đổi dạ rồi đúng không? Tô Tinh thì có cái gì tốt? Chỉ cần em cho anh thật nhiều kịch bản và tài nguyên tốt, anh nhất định có thể đứng cao hơn so với hắn, nhất định sẽ tiến xa hơn!”

Chu Thanh cả người giống như là bị điên, kích động không thôi, mạnh mẽ lắc lư bả vai Hạ Diệc Sơ, tựa như Hạ Diệc Sơ không mở miệng đáp ứng, hẳn liền không buông tay.

“Ngươi buông ra cho ta!” Hạ Diệc Sơ nhíu chặt mi, nhắc chân liền muốn đá mệnh căn Chu Thanh, lại bị hấn sớm có phòng bị né tránh, về mặt hấn đỡ tọng đối với Hạ Diệc Sơ cười: “Hạ Quỳ, tôi đều bị hại thành như vậy, cô cũng không có gì tốt, chẳng lẽ cô về sau muốn làm lão xử nữ không lấy chồng!”

“Tôi nhất định sẽ làm cô lại thích tôi một lần, nhất định sẽ!” Chu Thanh làm bầm lâu bầu nói, dùng sức túm Hạ Diệc Sơ, cúi người dán sát lên thân thể cô.

Hạ Diệc Sơ dùng sức giãy giụa, chỉ cảm thấy một cổ ghê tởm.

Mà lúc Chu Thanh muốn cưỡng hôn Hạ Diệc Sơ, một người từ phía sau đột nhiên xuất hiện, túm hấn một cái, trực tiếp đánh Chu Thanh đến hôn mê bất tỉnh.

Thật ra tại hạ lúc trước quên ko nói với m.n, ai muốn đọc truyện trong thời gian sớm nhất thì có thể lên fb tham gia vào nhóm tại hạ thành lập, tên nhóm “MAU XUYÊN HỆ THỐNG: CÔNG LƯỢC LANG TÍNH BOSS”. Thật ra nhiều khi tại hạ đã gửi chương mới cho trang truyện full rồi nhưng nhiều khi họ bận quá nên ko thể đăng ngay thường mất khoảng vài giờ mới đăng nên m.n có thể vào nhóm này đọc luôn (nhóm dành cho những người muốn đọc chương mới trong khoảng thời gian sớm nhất, nếu ai ko muốn có thể ko tham gia, tiếp tục đọc tại các trang truyện khác). Sau khi mình dịch xong sẽ đăng ngay lên nhóm nên sẽ có truyện sớm hơn các trang web khác

---

Từ giờ mình sẽ tóm tắt nội dung của các thể giới theo cách của mình cho m.n nha (lưu ý những câu tóm tắt này ko có trong truyện)

Thể giới thứ 9: Hấn mang theo sinh mệnh vĩnh hằng bước vào vòng xoáy luân hồi chỉ để gặp cô, rồi, mất đi mãi mãi

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tính Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Ca Ca Mặt Lạnh Cẩm Dục Bá Đạo 24

Chu Thanh rút cuộc buông lỏng ra tay vẫn luôn bắt lấy Hạ Diệc Sơ, thân thể mềm mại ngã xuống trên mặt đất. (m.n có nghĩ cụm từ thân thể mềm mại có chút sai sai ko, cái này là chỉ con gái mà, xin nói trước cụm từ đó là nguyên văn của tác giả)

Mà Hạ Diệc Sơ, cũng rút cuộc thấy rõ người không nên ở chỗ này, lại đột nhiên xuất hiện còn giúp cô.

“Anh trai? Anh như thế nào ở chỗ này?” Hạ Diệc Sơ kinh ngạc mở to hai tròng mắt, biểu tình thập phần khờ ngốc.

“Không tới mặc cho em bị tra nam này phi lễ?” Thẩm Già Diệp một chân đạp thật mạnh lên trên người Chu Thanh, đi tới bên người Hạ Diệc Sơ, chau mày đem cô bá đạo ôm vào trong lồng ngực, ngữ khí đông cứng lại che dấu không được sự quan tâm: “Em không sao chứ?”

“Không có việc gì, anh xuất hiện đến thật đúng lúc.” Bộ dáng Hạ Diệc Sơ mười phần mười ý lại, làm nũng ở trong lòng Thẩm Già Diệp cọ cọ.

Thẩm Già Diệp nhìn tiểu oa nhi trong lòng, Hạ Diệc Sơ tựa như loài mèo Ba Tư cao quý, gât gao ôm lấy cô, hướng với người phía sau chạy tới: “Nơi này giao cho người xử lý.”

“Vâng, tổng tài.” Lục Diễn ở đằng sau gật gật đầu.

Hạ Diệc Sơ tò mò nhìn hấn một cái, Lục Diễn mặc một bộ tây trang màu đen, áo somi cài cúc tới tận cổ, mang theo một bộ mắt kính kim sắc, cả người thân hình thon dài, tướng mạo anh tuấn mang theo mười phần mười lạnh lẽo, tràn ngập hơi thở cấm dục.

Hạ Diệc Sơ tự nhiên là biết đây là trợ lý đi theo bên người Thẩm Già Diệp nhiều năm, chính là nhìn người trước mắt này, làm cô không khỏi nhớ tới một người khác, Hạ Diệc Sơ đối với hấn mở miệng nói: “Lục trợ lý, anh cùng người đại diện Lục Thừa có quan hệ gì?”

“Hấn là anh trai của tôi, chúng tôi là anh em ruột” Lục Diễn đối với cô nhàn nhạt đáp lời.

“Nga nga.” Hạ Diệc Sơ gật gật đầu.

“Đi thôi, đi trở về.” Thẩm Già Diệp trực tiếp ôm Hạ Diệc Sơ xoay người rồi đi.

*****

Thẩm Già Diệp nói trở về, Hạ Diệc Sơ còn tưởng rằng hấn sẽ mang mình về Hạ gia.

Lại không có nghĩ đến, hẳn cứ nhiên tới cô tới một khách sạn năm sao thuê phòng! Còn chỉ có một phòng!

Điều này không khỏi làm Hạ Diệc Sơ trong lòng có chút mơ màng tưởng tượng thái quá, ngay cả khi bị Thẩm Già Diệp mang lên thang máy, cô vẫn còn có chút thất thần.

Thẳng đến lúc bị Thẩm Già Diệp đưa vào trong phòng, đem cô kéo đến mép giường, thân thể mềm mại nằm xuống đệm, Hạ Diệc Sơ rốt cuộc nhận không được.

“Anh, anh, chúng ta không phải là đi về Hạ gia sao?” Hạ Diệc Sơ duỗi tay đẩy đẩy Thẩm Già Diệp đã đem áo khoác cởi ra, ánh mắt trốn tránh.

“Àn? Em muốn ba ba nhìn thấy hai chúng ta ngủ chung?”

Thẩm Già Diệp thanh âm trầm thấp đáp lời, duỗi tay trực tiếp liền đem áo khoác nhỏ trên người Hạ Diệc Sơ rơi ra ngoài, cả người cúi xuống dưới đèn ở trên người cô, làm Hạ Diệc Sơ căn bản không có chỗ trốn.

“Em, em không buồn ngủ.” Hạ Diệc Sơ khóc không ra nước mắt, trong lòng khẩn trương đến muốn phát điên, chẳng lẽ, cô hôm nay thật sự bị ăn sạch ở chỗ này sao?

“Không nghĩ ngủ, vậy chúng ta đây tới làm chút chuyện khác?” Thẩm Già Diệp ngữ khí khàn khàn, trầm thấp trong giọng nói lộ ra vô hạn ái muội cùng dụ hoặc.

Lời còn chưa dứt mà, Thẩm Già Diệp giờ một cái đã bắt được tay Hạ Diệc Sơ đang ở trên chỗ ngực mình, cường ngạnh lôi kéo tay cô hướng tới hạ thân tìm kiếm

“Không, không cần, em còn không có chuẩn bị sẵn sàng.” Hạ Diệc Sơ đỏ hốc mắt, nước mắt đều muốn rơi.

“Sao lại không được, ngoan một chút, bằng không anh ở chỗ này làm em.” Thẩm Già Diệp nói, trực tiếp buông lỏng tay Hạ Diệc Sơ, đem cô gắt gao ôm vào trong lòng, nhắm lại hai mắt.

Thẩm Già Diệp đem Hạ Diệc Sơ bá đạo ôm ấp, hai người dựa vào nhau cực kì gần, bị ôm chặt đến mức không hề có khe hở, dù cách lớp vải dệt, cũng không ngăn cản được nhiệt ý cuộn cuộn trên người Thẩm Già Diệp không ngừng truyền đến người cô.

Hắn để đầu ở cổ cô, hô hấp ấm áp phun chạm khẽ vào làn da.

Cánh mũi Hạ Diệc Sơ kích động, tất cả đều là hơi thở thuộc về Thẩm Già Diệp.

Hạ Diệc Sơ nằm trong ngực Thẩm Già Diệp, vẫn không nhúc nhích, sợ giống như hắn nói vậy, nếu là mình lại làm ra hành động gì, hẳn liền sẽ ở nơi này làm mình mất

Thẳng đến một hồi lâu, Hạ Diệc Sơ cảm giác được Thẩm Già Diệp hô hấp chậm rãi đều đều, như là ngủ rồi, cô mới thoáng nghiêng nghiêng đầu, nhìn trước mắt Thẩm Già Diệp gần trong gang tấc.

Không thể không nói, bỏ qua một bên sự nghiệp cùng thân phận của Thẩm Già Diệp, chỉ cần xét tướng mạo mà nói, đây là chính là tên gia hỏa câu nhân à.

Chỉ là, Hạ Diệc Sơ ánh mắt lại không tự chủ được nhìn về phía cặp mắt đang đóng của Thẩm Già Diệp không che dấu được một tia mệt mỏi.

Nghỉ buổi sáng ngày hôm qua cùng Thẩm Già Diệp gọi điện thoại, hắn nói qua mấy mới có thể trở về, trong lòng không khỏi có chút cảm động, nếu là Thẩm Già Diệp hôm nay không có xuất hiện, cô tuy rằng vẫn là sẽ không bị Chu Thanh cứ như vậy làm bẩn, nhưng cũng không tránh được gặp phải một ít phiền toái.

Hạ Diệc Sơ duỗi tay ôm Thẩm Già Diệp, chủ động đem mình dựa vào trong ngực hắn, làm tư thế hai người càng thêm thân mật, nhắm mắt lại, chậm rãi ngủ rồi.

Thời điểm tỉnh ngủ, Hạ Diệc Sơ là bị nháo tỉnh.

Mơ mơ màng màng mắt, cô cảm giác có một cái bóng ma đè ở trên người, một cái đồ vật hơi lạnh thâm nhập môi răng, động tác mềm nhẹ ở miệng cô gian cần quét, cô bị bắt khẽ nhếch môi đỏ, tùy ý đối phương ở trên người mình muốn làm gì thì làm.

Thậm chí, còn có một bàn tay ở trên người cô nhẹ vỗ vỗ, nơi nơi chạm ngòi thổi gió, nơi đi qua, là một mảnh cảm giác tê tê dại dại.

Này cảm giác hoàn toàn xa lạ, làm Hạ Diệc Sơ có chút ngơ ngác khó nhận.

Cô khó chịu muốn kẹp chặt hai chân, lại không có nghĩ đến kẹp được một cái thứ gì đó cứng đờ to rộng. (cái gì vậy ta?)

Cảm xúc chân thật làm Hạ Diệc Sơ đột nhiên từ trong lúc ngủ bừng tỉnh.

Vừa mở mắt, nhìn đến Thẩm Già Diệp không biết khi nào đã tỉnh lại, đè ở trên người cô, nhắm mắt hôn sâu, Hạ Diệc Sơ cơ hồ có khả năng đếm số

lượng lông mi dài và đậm của hắn.

Hai tay của hắn từ chỗ vạt áo cô dò xét tiến vào, mà hai chân cô kẹp đến, đúng là vòng eo mạnh mẽ hữu lực của hắn ..... (có ai đoán sai ko, tại hạ đoán 10 người thì có 9 người sai, đúng ko?)

“Anh, anh.” Hạ Diệc Sơ cả người tê mủi, có chút kiểu suyễn kêu hắn.

“Tĩnh?” Thẩm Già Diệp mở bừng mắt, thoáng rời đi đôi môi anh đào hồng nhuận, bắt đầu gặm cắn thịt non ở dưới cằm.

“Anh, anh đang làm gì a? Em, em đều bị đánh thức.” Hạ Diệc Sơ duỗi tay đẩy Thẩm Già Diệp, muốn đem hắn từ trên người mình đẩy ra, chính là lại không có nghĩ đến, tay Thẩm Già Diệp đặt ở trước bộ ngực của cô, đột nhiên dùng sức nhéo một chút một bên mềm mại no đủ, nói: “Làm người.”

“A!”

Hạ Diệc Sơ bị Thẩm Già Diệp như vậy dùng sức nhéo, cảm xúc xa lạ kia, hỗn loạn lại mang một tia thống khổ, khoái cảm vui thích cũng thông qua nơi bị bàn tay to hắn nhéo truyền đến.

“Anh đi công tác, có nghĩ đến anh không?” Thẩm Già Diệp bò xuống dưới, ở bên tai Hạ Diệc Sơ thủ thi.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Ca Ca Mặt Lạnh Cầm Dục Bá Đạo 25

“Ân, anh trai, anh, anh, anh trước buông em ra.”

Hạ Diệc Sơ đều bị Thẩm Già Diệp nói đến phát khóc.

Thẩm Già Diệp ghé vào trên người cô, vẻ mặt nhìn như đứng đắn hỏi chuyện. Chính là động tác phía dưới trêu chọc cô lại là không hề có tạm dừng, sóng triều tình dục một đợt lại một đợt dâng trào mà đến.

Hạ Diệc Sơ gắt gao cắn miệng mình, không mình phát ra giọng nói mắc cỡ.

“Bảo Bảo như thế nào không nói lời nào? Ân? Có nghĩ tới anh trai?”

Thẩm Già Diệp không ngừng cố gắng ở bên tai Hạ Diệc Sơ mở miệng, động tác nắn bóp trên tay lúc mạnh lúc nhẹ.

Khi hắn nói chuyện, hô hấp cực nóng phun ở chỗ cổ Hạ Diệc Sơ, càng là làm Hạ Diệc Sơ mẫn cảm đến mức co lại thành một đoàn.

“Nhớ, nhớ, em nhớ anh! Tha em đi à, em muốn chết, anh trai!” Hạ Diệc Sơ vươn cánh tay mình xui xẻo, nỗ lực ôm chặt Thẩm Già Diệp, khuôn mặt tình xảo nhỏ lộ ra thần sắc đáng thương hề hề, giống như là tiểu thú không nơi nương tựa.

“Thật ngoan, thỏa mãn anh một lần, anh liền mang em về nhà.” Thẩm Già Diệp câu môi cười cười, lôi kéo tay Hạ Diệc Sơ hướng địa phương dưới thân đã sớm sưng, trướng, ngạnh tìm kiếm.

.....

Xong việc, thời điểm Thẩm Già Diệp xuống giường, vẻ mặt thoả mãn, tinh thần sảng khoái, Hạ Diệc Sơ mềm mại nằm ở trên đệm, đôi mắt hồng hồng nhìn trần nhà, muốn nâng tay cũng nâng không được, chỉ cảm thấy về sau nhân sinh vô vọng.

Thẩm Già Diệp ôm Hạ Diệc Sơ vào phòng tắm, cho tắm rửa sạch sẽ cho cô.

Vừa mới trải qua chuyện đó trên giường, tuy rằng không có làm được bước cuối cùng, chính là Hạ Diệc Sơ lại ra không ít mồ hôi, trên người nhão nhót dính dính, chính cô cũng cảm giác được không thoải mái.

Hơn nữa, cô đã bị Thẩm Già Diệp triệt để sờ soạng hết không chừa chỗ nào, một hồi sinh hai lần thực (câu này tại hạ bắt lực, xin các chư vị huynh đài giúp đỡ), cũng mặc Thẩm Già Diệp tắm rửa cho cô.

Chỉ là cuối cùng ở trong phòng tắm, Thẩm Già Diệp cảm lòng không được lại đem người sờ soạng một lần, mới đưa người ôm ra. Sau đó chính mình cũng nhanh chóng tắm giặt sạch sẽ

Bên ngoài, Lục Diễn sớm đã được Thẩm Già Diệp điện thoại gọi đến, mua quần áo mới thích hợp với số đo hai người đứng ở bên ngoài.

Thẩm Già Diệp mở cửa lấy đồ, rồi đuổi Lục Diễm đi, Thẩm Già Diệp tự thay bộ đồ mới, lại tự mình mặc quần áo cho Hạ Diệc Sơ, sau đó hai người ra khỏi phòng, Thẩm Già Diệp lái xe, mang theo Hạ Diệc Sơ trở về Hạ gia.

Hạ ba ba hôm nay trùng hợp công ty không có gì việc, cho nên nhàn tản ở nhà, lúc nhìn thấy Thẩm Già Diệp và Hạ Diệc Sơ cùng nhau trở về, trong lòng thật là cao hứng, liên tục khen Hạ Diệc Sơ lớn lên hiểu chuyện.

Hạ ba ba tuy rằng ngày thường không thể nào cùng con trai liên lạc, nhưng dù sao cũng là con ruột của mình, ông cũng vẫn là thật lòng yêu thương nó. Ngày trước Hạ Quý thấy Thẩm Già Diệp sợ hãi và trốn tránh, tuy rằng Hạ ba ba không nói, chính là trong lòng như cũ hy vọng hai người giống như anh em bình thường hòa thuận.

Cứ ngỡ rằng cả đời ông sẽ không bao giờ thấy được cảnh tượng này, mà không có ngờ đến, này khung cảnh ấm áp như vậy thật sự xuất hiện ở trước mặt mình.

Hạ ba ba trong lòng cao hứng, lôi kéo Thẩm Già Diệp đánh mấy ván cờ, ngay cả cơm chiều cũng ăn nhiều một chén.

Cơm chiều qua đi, một nhà ba người ngồi ở trên sofa xem TV.

Hạ ba ba đột nhiên đối với Hạ Diệc Sơ mở miệng nói: “Quý nhi, ba ba có chút khát, đi trong phòng bếp pha ly hồng trà lại đây, con ngày thường không phải thích đùa nghịch làm trái cây thập cẩm sao, hôm nay cũng cắt một phần ra, cho anh trai con nhìn xem con đảm đang như thế nào.”

Hạ Diệc Sơ sững sốt, biết Hạ ba ba đây là cố tình muốn cô rời đi cùng Thẩm Già Diệp nói chuyện, lập tức từ trên sofa đứng lên, đối với Hạ ba ba gật đầu: “Được, vậy hai người ngồi đợi nha, con làm một lát liền có.”

Hạ Diệc Sơ đi vào phòng bếp, một bên pha trà, một bên ở trong đầu gọi hệ thống: “233, người hôm nay như thế nào lại an tĩnh như vậy a?”

Ngày thường hệ thống suốt ngày ở trong đầu cô riu rít, hôm nay cư nhiên không rên một tiếng.

“Hôm nay hệ thống đổi mới một chút, làm gói cài đặt mới, lãng phí một ít thời gian.” Thanh âm hệ thống ở trong đầu Hạ Diệc Sơ vang lên.

“Đổi mới? Gói cài đặt?” Hạ Diệc Sơ có chút không hiểu, mấy lần trước cùng hệ thống vui đùa, để nó chạy nhanh đi đổi mới, không có nghĩ đến, nó lại làm thật.

“Vậy người lần này đổi mới cái gì?” Hạ Diệc Sơ tò mò hỏi.

“Vòng xoay rút thăm trúng thưởng, ký chủ mỗi lần hoàn thành một cái nhiệm vụ, đều có cơ hội tham gia hoạt động này, phần thưởng đa dạng, không phải ký chủ đoán không được, chỉ có ký chủ không thể ngờ được.” Thời điểm nói xong lời cuối cùng, thanh âm hệ thống thậm chí mang một tia đắc chí.

“Kia cũng không tệ lắm.” Hạ Diệc Sơ cũng cong cong môi, ngay sau đó, cô nghĩ tới mục đích mình đem hệ thống kêu ra, miệng hỏi: “Hệ thống, anh trai cùng ba ba hai người nói chuyện, người có thể hay không nghe được?”

“Khó mà làm được, đây là thuộc về riêng tư của con người, dù ta là hệ thống, cũng đến tôn trọng cái đó à.” Hệ thống 233 nghiêm trang nói.

Hạ Diệc Sơ không tin nó có một bộ mặt ấy, trực tiếp ném cho nó một cái biểu tình khinh bỉ: “Rác rưởi hệ thống.”

Hệ thống 233 cũng không chút nào yếu thế đáp lại: “Rác rưởi ký chủ!”

Lúc Hạ Diệc Sơ cùng rác rưởi hệ thống mắng và khinh bỉ lẫn nhau, bên này Hạ Chính Minh cùng Thẩm Già Diệp hai người đàm luận.

Hạ Chính Minh nhìn Thẩm Già Diệp ngồi ở đối diện trên sofa, ngũ quan anh tuấn, thần sắc lạnh lùng, thờ dài, mở miệng nói:

“Em gái người mấy năm nay là bị ta sủng hù, tính cách khó tránh khỏi có chút kiêu căng, lúc đầu ta còn tưởng rằng đời này đều nhìn không thấy hai người các người hoà thuận vui vẻ, lại không có nghĩ đến mối quan hệ của các người đột nhiên tốt lên. Hạ Quý không thể so người, người từ nhỏ thiên tư thông tuệ (thông minh), tính cách ôn trọng, em gái người giống như là đứa trẻ mãi không chịu lớn, đến bây giờ hơn hai mươi tuổi mà vẫn như con nít”

“Ba ba, người có cái gì nói thẳng đi.” Thẩm Già Diệp mở miệng đánh gãy lời Hạ Chính Minh nói, dù là đối mặt cha ruột, Thẩm Già Diệp thần sắc cũng là trước sau như một lãnh ngạnh, không ra nhìn hấn đang nghĩ cái gì.

“Được rồi, ta đây cũng cứ việc nói thẳng.” Ánh mắt Hạ Chính Minh đặt ở trên người Thẩm Già Diệp: “Hiện giờ sự nghiệp của người thành công, so với ta thì trò giỏi hơn thầy, ta đã lập ra di chúc, chờ ta đi rồi hoặc là xảy ra chuyện ngoài ý muốn, công ty toàn bộ giao cho Hạ Quý tới quản.”

Lời Hạ Chính Minh, ý tứ thực rõ ràng.

Chờ ông đã chết hoặc là có chuyện gì xảy ra, ông muốn đem công ty cho Hạ Quý kế thừa, cho dù là giao cho người đại diện quản lý, ông cũng không nghĩ tới giao cho con trai lớn năng lực xuất chúng quản lý.

Hạ Chính Minh nhìn Thẩm Già Diệp, muốn từ trong thần sắc Thẩm Già Diệp nhìn ra cảm xúc của hắn, chỉ là Hạ ba ba thất vọng rồi, Thẩm Già Diệp nghe xong ông nói, đừng nói có một động tác gì, ngay cả đôi mắt cũng chưa từng chớp.

Thế giới thứ 5 Hồi nhân cách đang ngủ quên, hãy thức tỉnh, dung nhập cùng ta để tìm lại người con gái người yêu, hãy thức dậy đi, kẻ lãng quên!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Ca Ca Mặt Lạnh Cẩm Dục Bá Đạo 26

“Ba ba, đó là công ty của ngài, người muốn cho ai thì cho.” Thẩm Già Diệp nhàn nhạt nói.

Đối với công ty Hạ Chính Minh, Thẩm Già Diệp trước nay không có nghĩ tới.

Hạ Chính Minh cho hắn, hắn sẽ nhận hảo hảo quản lý. Mà không cho hắn, hắn cũng sẽ không đi đoạt lấy. Càng đừng nói đó là đồ vật cho Hạ Diệc Sơ.

Ngay cả người kia, đều là của hắn.

Thẩm Già Diệp sung sướng cong cong môi. (anh quá phúc hắc)

Hạ Chính Minh nghe được trả lời Thẩm Già Diệp, trong lòng cũng không biết là nhẹ nhàng thở ra hay là nhiều thêm áy náy với Thẩm Già Diệp.

Lòng bàn tay mu bàn tay tuy rằng đều là thịt, nhưng vẫn luôn có thân có sơ. (ý là có thân thiết với nhau nhiều, nhưng cũng có đối xử với nhau tương đối xa lạ)

Hạ Chính Minh biết rõ Hạ Quỳnh tính tình kiêu căng không chịu được khổ, nếu là không đem nửa đời sau của cô an bài tốt, Hạ ba ba thật đúng là không yên tâm.

Hai người không có tiếp tục nói chuyện, không khí tức khắc liền trầm mặc.

Hạ Diệc Sơ từ trong phòng bếp bụng khay đi ra, mặt trên để ba ly hồng trà, cùng một đĩa trái cây thập cẩm.

Hạ ba ba cùng Thẩm Già Diệp đều cực kỳ ăn ý không có nói với Hạ Diệc Sơ chuyện này, chờ đến thời gian không sai biệt lắm, ba người nói lời ngủ ngon, về phòng mình nghỉ ngơi.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Hạ gia nhiều thêm Thẩm Già Diệp, đối với Hạ Diệc Sơ cùng Hạ ba ba, sinh hoạt giống như cũng không có gì khác.

Chỉ là, mỗi ngày đi ra ngoài chạy vận động, từ chỉ có hai người Hạ Diệc Sơ cùng Hạ ba ba liền biến thành ba người, ăn cơm cũng là giống vậy.

Phòng ngủ Hạ ba ba ở lầu một, phòng ngủ Hạ Diệc Sơ cùng Thẩm Già Diệp ở lầu hai, ngày thường trừ phi quét tước, rất ít sẽ có người hầu đi lên.

Thẩm Già Diệp thường xuyên đem Hạ Diệc Sơ ẩn ở trên cầu thang, hoặc là trên vách tường, thư phòng hôn sâu, mỗi lần một khi khắc chế không được liền đem Hạ Diệc Sơ hôn đến sắc mặt hồng nhuận, thân sắc ngầy ngớ, nhưng dù có thế nào, Thẩm Già Diệp đều không có tiến hành một bước cuối cùng với Hạ Diệc Sơ.

Có đôi khi, thậm chí ngay cả Hạ Diệc Sơ chính mình đều chuẩn bị tốt, Thẩm Già Diệp cũng vẫn là ghen, đẩy ra Hạ Diệc Sơ đi tắm nước lạnh.

Hạ Diệc Sơ cũng từng ngầm phái người đi hỏi thăm qua sinh hoạt gần đây của Chu Thanh, biết được Chu Thanh sống cũng rất khổ sở, câu môi cười cười, không nói gì.

Ba tháng thực mau qua đi, 《Nhất Thế Trường An》 cũng rút cuộc cũng đóng máy.

Chu Hiểu Hoành đã sớm dự định tổ chức tiệc, vừa mới quay xong bộ phim, liền đem địa chỉ bữa tiệc nói cho mọi người, để cho bọn họ đúng giờ tham gia, không được phép đến trễ.

Hạ Diệc Sơ trang điểm một chút, gọi điện thoại cho Thẩm Già Diệp và Hạ ba ba thông báo một tiếng, cầm theo ví đi nhờ xe Tô Tinh tới nơi tổ chức.

Tất cả mọi người đều là minh tinh, cho nên Chu Hiểu Hoành làm bữa tiệc ở nơi cực kỳ xa hoa, bảo mật riêng tư của khách rất tốt.

Chờ Hạ Diệc Sơ cùng Tô Tinh đi vào, ở ghế lô, mọi người ồn ào nhón nháo, đã bắt đầu náo nhiệt.

Tô Tinh và Hạ Diệc Sơ tới bị mọi người đẩy đến vị trí đã chuẩn bị tốt từ lâu.

Cùng nhau đóng phim mấy tháng, mối quan hệ của mọi người cũng tốt hẳn lên, không giống lúc trước gặp mặt là nghi kỵ và câu lệ.

Đặc biệt là bao gồm nhóm Chu Hiểu Hoàn đạo diễn cùng nhà làm phim, tuy rằng ở thời điểm đóng phim cực kì nghiêm khắc, chính là sau khi kết thúc, cả người giống như là thay đổi, tính cách vô cùng dễ chịu cùng mọi người ở chung hòa hợp.

Hiện giờ ăn xong bữa cơm này liền phải tách ra, đại khái trong lòng mỗi người hoặc nhiều hoặc ít còn đều có chút không tiếc nuối đi.

“Tiểu Hạ, lần này may mắn là đụng phải cô, bằng không tôi thật đúng là muốn đem nhân vật Trường An này cắt bỏ.” Đã uống ba chén rượu, Chu Hiểu Hoàn có chút say, bưng chén rượu đi tới trước mặt Hạ Diệc Sơ, hào khí đối với cô nói:

“Chờ về sau, tôi có nhân vật thích hợp với cô, nhất định còn tìm cô tới đóng!”

“Cám ơn Chu đạo, chỉ cần ông không chê tôi, tôi nhất định tới.” Hạ Diệc Sơ vội vàng đứng dậy trả lời Chu Hiểu Hoàn.

Nếu là cách đây vài giờ, Hạ Diệc Sơ tuyệt đối sẽ không mặt dày nói như thế. Nhưng trước đó cô đã từng bị vài người kính rượu, nếu không phải cẩn thận quan sát, căn bản liền không có ai phát hiện, kỳ thật cô cũng có chút say.

“Ha ha, tốt! Nói chuyện giữ lời, chỉ sợ cô đến lúc đó nổi tiếng rồi không chịu tới thôi!”

“Như thế nào đâu, Chu đạo mở miệng, dù là chân trời góc biển tôi cũng vẫn sẽ chạy tới.” Hạ Diệc Sơ không chút do dự nói, cặp mắt kia dị thường sáng ngời.

Được Hạ Diệc Sơ trả lời, Chu Hiểu Hoàn cũng không biết có nói thật hay không, cười ha ha một tiếng, cùng Hạ Diệc Sơ nâng chén chạm vào nhau, trực tiếp ngửa đầu đem chất lỏng trong ly uống cạn.

“Sách, Tiểu Vương a, như thế nào lại để hần uống nhiều rượu như vậy, mau mau mau, đem Chu ca đưa trở về.” Phó đạo diễn nhìn đến Chu Hiểu Hoàn cơ hồ đều đứng không vững, chạy nhanh tiến lên nâng hần, quay đầu kêu to trợ lý Chu Hiểu Hoàn.

Phó đạo diễn cùng Chu Hiểu Hoàn hai người là từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cùng tốt nghiệp một trường đại học, cùng nhau tiến vào giới giải trí. Hai người là bạn tốt nhiều năm, tự nhiên là biết lão bà Chu Hiểu Hoàn trong nhà có bao nhiêu lợi hại, đừng nhìn Chu Hiểu Hoàn ở bên ngoài bộ dáng hào phóng khí phách, ở trước mặt vị kia, quả thực chính là một cái rấm cũng không dám phóng. .... (ai muốn có lão công như Chu Hiểu Hoàn)

Phó đạo diễn gọi trợ lý tới, hai người cùng nhau đỡ Chu Hiểu Hoàn tám phần men say, cùng mọi người nói một tiếng, trước cáo từ.

Hạ Diệc Sơ ném cái chén đi, đi đến một bên sofa ngồi xuống.

Ghé lô, mọi người uống rượu uống rượu, la la la la la...., cả phòng một mảnh âm ỉ.

Hạ Diệc Sơ xoa xoa cái trán, tính toán chờ đầu dễ chịu chút thì đi về trước.

Di động trong ví đột nhiên rung lên, Hạ Diệc Sơ lấy điện thoại ra, vừa thấy, cư nhiên là Thẩm Già Diệp gọi cho cô.

“Uy? Anh trai?” Hạ Diệc Sơ ngón tay vừa trượt, bắt máy nghe điện thoại, đặt ở một bên lỗ tai.

“Ân, Bảo Bảo, bữa tiệc kết thúc sao?” Thanh âm Thẩm Già Diệp bên kia trầm thấp dễ nghe từ di động truyền đến.

“Còn chưa đâu, bắt quá em đợi lát nữa liền đi trở về.” Hạ Diệc Sơ đáp.

Thẩm Già Diệp tựa hồ biết Hạ Diệc Sơ sẽ nói như vậy, thực mau trả lời: “Anh đây hiện tại đi tiếp em, chờ anh năm phút đồng hồ, anh liền tới ngay.”

“Ân, hảo, em đây đi ra bên ngoài chờ anh.” Hạ Diệc Sơ gật gật đầu.

Sau khi chấm dứt trò chuyện với Thẩm Già Diệp, Hạ Diệc Sơ đưa điện thoại di động thả lại ví, lúc này mới phát hiện không biết từ khi nào, trước mặt cô có một người đang đứng.

Trước mắt Hạ Diệc Sơ, là một nữ sinh thoát nhìn mười tám chín tuổi khuôn mặt phấn nộn, ánh mắt tinh xảo còn chưa rút đi một tia ngây ngô.

Hạ Diệc Sơ nhận thức cô ta, cô ta tên là Hòa Nhiễm Nhiễm, năm nay mười chín tuổi, đóng một vai phụ nhỏ cũng không quá quan trọng trong kịch bản. Là người nhiệt tình, thường xuyên giúp đỡ công nhân đoàn phim dọn đồ đạc, từ lúc Hạ Diệc Sơ cùng cô ta trò chuyện vài câu, cô ta tuy rằng rất ít cùng Hạ Diệc Sơ nói chuyện, nhưng mỗi lần gặp Hạ Diệc Sơ, đều sẽ đối với cô lễ phép cười, thần sắc mười phần tôn kính.

Vừa thấy người đến là cô ta, Hạ Diệc Sơ đối với cô ta lộ ra một cái mỉm cười nhân nhậ, mở miệng hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Chương 27: Ca Ca Mặt Lạnh Cẩm Dục Bá Đạo 27

“Chị Hạ Quý, chị đây là phải đi sao?” Hòa Nhiễm Nhiễm đứng ở trước mặt Hạ Diệc Sơ, thần sắc có chút câu thúc, gương mặt cô ta cũng không biết là bởi vì khăn trang hay là nhiệt độ trong phòng quá cao mà có chút ửng đỏ.

“Đúng vậy, đợi lát nữa có người muốn tới đón tôi.” Hạ Diệc Sơ cười cười, ánh mắt dừng ở ly nước trái cây cô ta bung tói, mặt mày hơi mỉm cười, “Cô đây là, cho tôi?”

Bằng không, Hạ Diệc Sơ trừ bỏ cái giải thích này, thật đúng là không hiểu cô ta như thế nào sẽ đặc biệt tới tìm mình một chuyện.

“Đúng vậy, vừa mới xem chị Hạ Quý bộ dáng giống như rất khó chịu, hiện tại hình như em đang làm điều thừa.” Hòa Nhiễm Nhiễm có chút mất mát cúi đầu xuống, Hạ Diệc Sơ cũng không có nhìn thấy đáy mắt cô ta chất chứa áy náy cùng khăn trang.

“Không có, cảm ơn cô, tôi thật là có chút khó chịu.” Hạ Diệc Sơ cười cười, duỗi tay tiếp nhận ly nước trong tay Hạ Nhiễm Nhiễm, uống một ngụm nhỏ, sau đó lại thả xuống, chân thành tha thiết nói: “Cảm ơn nước trái cây của cô, uống thực ngon.”

“Không, không có gì.” Hòa Nhiễm Nhiễm thanh âm nhẹ tênh, đầu thật thấp như muốn cúi xuống vào vạt áo của mình.

Hạ Diệc Sơ nhìn bộ dáng này của cô, còn tưởng rằng cô then thùng, trong khoảng thời gian ngắn cũng không có nghĩ nhiều, từ vị trí đang ngồi đứng lên, đối với cô ta nói: “Tôi đi toilet rửa tay, cô cũng về nhà sớm một chút đi.”

“Dạ, chị Hạ Quý.” Hòa Nhiễm Nhiễm nhẹ giọng đáp lời, thẳng đến lúc thân ảnh Hạ Diệc Sơ biến mất, cô mới ngẩng đầu lên, hai mắt đã tràn ra những giọt nước mắt áy náy.

Hạ Diệc Sơ ra khỏi phòng, đi về hướng toilet, đứng ở bên ngoài rửa tay, còn nhân tiện dùng nước vỗ lên trên mặt, để ngăn cản men say trong người.

Đột nhiên, một cảm giác tê dại truyền khắp toàn thân, cảm giác khô nóng khó nhịn như sóng biển phun trào mà đến, thần sắc Hạ Diệc Sơ biến đổi, đôi tay nắm chặt bồn rửa tay bên cạnh, nỗ lực chống đỡ thân thể của mình.

Một cái bóng đen, từ bên ngoài tiến đến.

Hạ Diệc Sơ vừa ngẩng đầu liền thấy, người bước tới thân hình cao lớn, khuôn mặt tiêu tụy, nhìn về phía cô, thần sắc người đàn ông có chút dữ tợn, cư nhiên chính là Chu Thanh.

“Chu Thanh, anh nhanh lên, thời gian chỉ có mười lăm phút.”

Du Tuyệt từ bên ngoài đi đến, thần sắc có chút nôn nóng thúc giục Chu Thanh, nói xong, cũng không thèm nhìn Hạ Diệc Sơ đang vịn ở bồn rửa tay, trực tiếp xoay người lại đi ra ngoài.

Nhưng Hạ Diệc Sơ lại là biết, ả nhất định là đi ra ngoài để canh chừng cho Chu Thanh! (thật sự tại hạ đọc tới đoạn này thì rất muốn hỏi cái con Du Tuyệt kia một câu, cô ta thật sự yêu chu thanh ư? Nếu ko tại sao lại can tâm tình nguyện dâng người mình yêu thương nhất lên cho người khác, chẳng lẽ cô ta ko thấy khó chịu ư? Tại hạ nghĩ nếu cô ta thật sự yêu chu thanh thì cái tình yêu ấy của cô ta chỉ là một thói quen từ nhỏ đến lớn ở bên cạnh nhau của cô ta và chu thanh hoặc cũng chính bản thân cô ta đang tự lừa mình dối người mà thần nhiên lợi dụng chu thanh mà thôi. Kể cả chu thanh cũng vậy. hai người bọn họ đều ích kỉ nhưng lại thích lấy mỹ danh tình yêu chính nghĩa để che đậy cho sự dối trá của bản thân. Mà đây hình như cũng là hiện tượng vô cùng phổ biến ở trong đời. thật đáng buồn!)

Hạ Diệc Sơ xoay người, nắm chặt năm ngón tay, ý đồ dùng cảm giác đau đớn để duy trì thanh tỉnh, ánh mắt cô lạnh lùng nhìn Chu Thanh, mở miệng với hắn: “Chu Thanh, ngươi đây là muốn làm gì?”

“Làm gì?” Chu Thanh đi bước một tới gần Hạ Diệc Sơ, nguyên bản tưởng mạo tuấn lãng, trong khoảng thời gian này chỉ sợ không được bảo dưỡng tốt, lại thêm tâm tình bức bối, hiện giờ đã trở nên tiêu tụy không chịu được, không hề còn cái vẻ khí vũ hiên ngang, hình tượng anh tuấn ôn nhuận lúc trước.

Hạ Diệc Sơ lui ra sau một bước, nhìn thần sắc Chu Thanh kia có chút dữ tợn cùng ánh mắt hỗn loạn hận ý, trong lòng gấp gáp gọi Hệ thống 233: “Hệ thống, người đâu rồi?”

Đáp lại Hạ Diệc Sơ, là thanh âm Hệ thống 233 ngáy ngủ ..... (lần này tại hạ cạn lời, giờ mà còn ngủ được, thua, xin lạy của con một lạy 233!)

Một bước này của Hạ Diệc Sơ là trực tiếp thối lui bên trong cùng của bồn rửa tay.

Chu Thanh câu môi, nhìn biểu tình của Hạ Diệc Sơ, giống như là đang nhìn một con mèo không có chỗ trốn, hắn nói: “Vô dụng, bên ngoài có Du Tuyệt

hỗ trợ canh chừng, Hạ Quý, cô từ bỏ đi. Cô vừa mới uống ly trái cây kia là tôi cố ý hạ được, cô nếu là ngoan ngoãn, đợi lát nữa có khả năng tôi sẽ nhẹ nhàng. Còn cô vẫn luôn muốn phản kháng, đợi lát nữa có hại, cũng chỉ là chính cô.”

“Cút ngay!” Hạ Diệc Sơ thần sắc giận tái đi nhìn hấn: “Chu Thanh, ngươi nếu là hôm nay ở chỗ này thật làm loại chuyện này đối với ta, ngày mai chờ ta tỉnh lại, ta nhất định phải ngươi sống không bằng chết!”

Chu Thanh nghe được giọng Hạ Diệc Sơ tràn ngập hàn ý, lại nhìn đôi mắt cô lạnh băng vô tình, trong nháy mắt, trong lòng tim không khỏi đập nhanh một chút, có loại cảm xúc khủng hoảng ở trong lòng hấn từ từ sinh ra.

Chính là trong một giây, lại bị Chu Thanh áp chế đi xuống. Đây quả thực là quá buồn cười, hấn như thế nào sẽ bị nữ nhân Hạ Quý này ngăn cản, cô ta có khả năng gì mà nói.

Chu Thanh tiến lên, trực tiếp đem Hạ Diệc Sơ gắt gao bắt được.

Trên người Hạ Diệc Sơ bị hấn hạ thuốc kích dục, cả người mềm như bông, đừng nói giãy giụa, ngay cả sức lực tránh né đều không có.

Hiện giờ cô vẫn còn duy trì lý trí thanh tỉnh, đã là điều thực không dễ dàng.

Chu Thanh dễ như trở bàn tay bắt được Hạ Diệc Sơ, hơn nữa đem cô chặt chẽ ôm ở trong lòng ngực.

Mỹ nhân trong ngực, dù hôm nay Chu Thanh nguyên bản muốn đánh tâm tư chiếm đoạt thân thể Hạ Diệc Sơ, chính là nhìn dung mạo tình xảo trước mắt, trên người Hạ Diệc Sơ tỏa ra hơi thở mị hoặc, hấn vô cùng rõ ràng, thừa nhận, hấn bị dụ hoặc rồi!

Chu Thanh ôm Hạ Diệc Sơ, sờ sờ thân thể mềm mại của cô, trong lòng đột nhiên liền có chút ảo não, một cái vưu vật như vậy, hấn lúc trước như thế nào lại không có cảm nhận được.

“Ngươi, ngươi cút ngay cho ta!” Hạ Diệc Sơ dùng sức cắn chặt cánh môi, đuổi tay đầy Chu Thanh ra.

Chính là, chút lực đạo này của cô đối với Chu Thanh chẳng tính là cái gì, giống như là con mèo nhỏ đang cào cào cầu trong ngực hấn mà thôi.

“Hạ Quý, anh thích em, em cũng giống như trước đây thích anh đi.” Chu Thanh đối với thần sắc chán ghét của Diệc Sơ mất điếc tai ngơ, trực tiếp không để ý tới, cúi đầu ở bên tai Hạ Diệc Sơ nói, đôi tay không chế không được, cách lớp vải dệt lung tung sờ Hạ Diệc Sơ.

Đồng thời, hấn còn muốn đi vào trong Hạ Diệc Sơ, bất quá đều bị Hạ Diệc Sơ tránh thoát.

“Ngươi cái hôn dân! Nhân tra! Mau thả ta ra!” Hạ Diệc Sơ trong mắt dâng lên, ngập trời tức giận, ở trong đầu không ngừng gọi hệ thống, lại không hề có chút đáp trả nào.

“Hạ Quý, ngoan một chút, chờ đợi sẽ em nhất định sẽ thích loại cảm giác này.” Chu Thanh đối với Hạ Diệc Sơ phản kháng, không có chút nào để ở trong lòng, động tác cường ngạnh đem Hạ Diệc Sơ ấn ở bồn rửa tay, giờ tay đi lôi kéo quần áo trên người Hạ Diệc Sơ.

Hạ Diệc Sơ thân thể mềm nhũn trong lòng gấp đến độ muốn hồng, chính là được vật lại không ngừng khống chế cô, thân thể dần dần nóng lên, cô thậm chí rất rõ ràng hành động Chu Thanh khiến cô cảm thấy thập phần ghê tởm, nhưng một bên lại nhịn không được vọng tưởng đi tiếp cận hấn. ....

Hạ Diệc Sơ siết chặt môi đỏ, chỉ có mùi máu tươi trong miệng, mới có thể làm cô vẫn duy trì được vài phút thanh tỉnh ngắn ngủi, chỉ cần có thể mở miệng, Hạ Diệc Sơ đều dùng để uy hiếp Chu Thanh, chỉ là này biện pháp lại một chút hiệu quả đều không có.

Hạ Diệc Sơ không biết, Chu Thanh nếu đã quyết định muốn thân mình cô, tự nhiên là có chính hấn suy tính.

Loa loa loa

Chư vị huynh đài chú ý, lịch đăng truyện từ giờ sẽ là 2 ngày 1 chương

Loa loa loa

Thế giới thứ 3

Sống lại một lần nữa, ta quyết đem tất cả mọi kẻ thù dẫm nát dưới chân, vậy mà tại sao, khi nhìn thấy nàng, ta lại không nỡ. Nếu vậy thì, hãy cùng ta xuống địa ngục đi!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Ca Ca Mặt Lạnh Cấm Dục Bá Đạo 28

Ở trong trí nhớ Chu Thanh, Hạ Quỷ tuy rằng là con gái nhà giàu, nhưng tư tưởng lại vô cùng bảo thủ và truyền thống.

Mặc kệ Hạ Quỷ thích đến mức nào Chu Thanh, chính là ở thời điểm Chu Thanh không có đáp ứng làm bạn trai cô, cô trù trù khai kế hoạch theo đuổi Chu Thanh ở ngoài, còn lại không có tồn tại tiếp xúc thân mật với hắn.

Kể cả Chu Thanh đã từng là người thiếu niên huyết khí dương cương, đối với Hạ Quỷ cũng từng có ý tưởng làm ra những hành động tiếp cận cô thì tất cả đều bị Hạ Quỷ cự tuyệt, hơn nữa còn nghĩa chính liêm từ (nói thể nào thì, uhm gọi là nghiêm minh nghiêm khắc đó m.n) nói với Chu Thanh, có thể cùng cô làm ra chuyện thân mật, trừ bỏ người nhà cũng chỉ có người yêu.

Cho nên không có người nào so với Chu Thanh rõ ràng hơn, Hạ Quỷ đối với trong sạch của bản thân là cực kì coi trọng.

Hắn tin tưởng, hôm nay hắn ở chỗ này cường bức Hạ Quỷ, Hạ Quỷ có lẽ sẽ ghi hận hắn, chính là càng quan trọng hơn, là Hạ Quỷ nhất định không bỏ xuống được hắn. (đề tiện)

Chu Thanh trong lòng nghĩ như vậy, động tác cử chỉ với Hạ Diệc Sơ cũng càng ngày càng thô lỗ, trong đó còn ẩn một tia hỗn loạn cùng gấp gáp.

Hạ Diệc Sơ không ngừng giãy giụa, trực tiếp đem hỏa trên người Chu Thanh cọ ra.

Chu Thanh hung tợn nhìn chằm chằm Hạ Diệc Sơ, đầy mắt tình dục quay cuồng, chỉ có mười lăm phút, hắn nhất định phải nhanh lên.

Trên người vấy bị Chu Thanh thô lỗ xé mở, Hạ Diệc Sơ có chút tuyệt vọng ngừng giãy giụa, mà tại thời khắc cô muốn nhắm hai mắt chờ Chu Thanh hành động, rồi lại chờ trả thù Chu Thanh sau, một thân hình thon dài đỉnh bật đột nhiên xâm nhập đầy mắt cô.

Hạ Diệc Sơ không biết như thế nào, vừa nhìn thấy hắn xuất hiện, nước mắt nháy mắt ào ạt rơi, trong lòng tràn đầy ủy khuất, tầm mắt một mảnh mơ hồ.

Thẩm Già Diệp vừa tiến đến, liền nhìn thấy cảnh tượng một tra nam đang khi dễ Bảo Bảo của mình, khuôn mặt hắn lạnh đi, tiến nhanh lên phía trước, trực tiếp bắt lấy cổ áo Chu Thanh, đem tên đó kéo về sau lui lại mấy bước, ở thời điểm Chu Thanh cũng chưa kịp phản ứng, một chân đá trúng đầu gối tên đó, đem người đánh té ngã xuống đất, một quyền lại một quyền dừng ở trên người Chu Thanh, nháy mắt làm Chu Thanh kêu lên đau đớn.

Hạ Diệc Sơ cũng ngồi xuống ở trên mặt đất, dựa tường, nước mắt lưng tròng, thân thể khẽ run.

Lục Diễn từ bên ngoài đi đến, nhìn thoáng qua Chu Thanh bị Thẩm Già Diệp đánh đến đã ngất xỉu, sợ Thẩm Già Diệp âm ngoan đem người ta đánh chết. Tiến lên vài bước, cũng không động thủ đi kéo, chính là mở miệng khuyên can nói: “Tổng tài, tình huống Đại tiểu thư giống như có chút không thích hợp.”

Lục Diễn như vậy vừa nói, nguyên bản Thẩm Già Diệp đang đem Chu Thanh đánh gần chết mới thôi, tức khắc dừng lại tay, quay đầu nhìn về phía vị trí Hạ Diệc Sơ, đập vào mắt chính là Bảo Bảo trước kia nguyên bản ở trước mặt hắn lúc nào cũng hoạt bát đáng yêu lại mang theo một tia kiêu khí, lúc này lại là vẻ mặt tái nhợt ôm hai đầu gối ngồi quỳ trên mặt đất, hốc mắt hồng hồng, trên người vấy bị xé đến nát nhừ, cơ hồ che lấp không được thân thể là lốt mạt diêu.

Thẩm Già Diệp nhìn thần sắc cô tuyệt vọng, tâm tức khắc liền đau.

“Bảo Bảo, Bảo Bảo không sợ.” Thẩm Già Diệp một bên nói, một bên tới gần Hạ Diệc Sơ, đem áo khoác của mình cởi xuống, một bên nhẹ giọng kêu Bảo Bảo, lại đem áo khoác đặt trên người Hạ Diệc Sơ.

Hạ Diệc Sơ vốn đang ôm hai đầu gối yên lặng rơi lệ, trực tiếp rúc vào trong lòng ngực Thẩm Già Diệp, oa oa khóc lớn.

Kìa tiếng khóc tê tâm liệt phế, giống như một hàng ngàn cây ngân châm, đâm ở đầu quả tim Thẩm Già Diệp.

Người này hắn ngày thường tìm mọi cách che chở, đều không muốn nhìn Bảo Bảo một chút nhú mày, hôm nay hắn cư nhiên lại để xảy ra sơ hở lớn như vậy thì người khác mới có cơ hội tổn thương cô!

Thẩm Già Diệp một tay đem Hạ Diệc Sơ ôm lên, quay đầu lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn rõ Chu Thanh nằm trên mặt đất sinh tử không, đối với Lục Diễn nói: “Đem người mang về, để ta xử lý hắn!”

“Vâng, tổng tài.” Lục Diễn cúi đầu đáp lời, trong lòng khó được có chút chột dạ.

Lục Diễn đã nhận ra Chu Thanh chính là người lần trước tìm Hạ Diệc Sơ gây phiền toái, lúc ấy Thẩm Già Diệp cũng là đem Chu Thanh giao cho hắn, nhưng hắn không có xử lý người trong một lần cho xong.

Lục Diễn cúi đầu nhìn Chu Thanh hôn mê bất tỉnh, qua lớp kính, ánh mắt lạnh băng vô tình, không có một tia độ ấm.

Bên này, Thẩm Già Diệp một đường ôm trong ngực Hạ Diệc Sơ, một ở gian phòng khác rửa sạch sẽ cho cô.

Thắm Già Diệp vẫn luôn gắt gao ôm Hạ Diệp, dù là vào trong phòng cũng không có đem người buông, mà là ôm cô cùng ngồi ở trên sofa.

“Bảo Bảo, không sợ, về sau sẽ không phát sinh loại chuyện này nữa.” Thắm Già Diệp đem áo khoác trên người Hạ Diệp Sơ lấy ra, tiếp tục nói: “Để anh trai nhìn xem Bảo Bảo nhà ta có bị thương không?”

“Ngô, không cần, hảo dơ.” Hạ Diệp Sơ vui đầu trốn vào trong lòng Thắm Già Diệp, tránh đi ánh mắt của hắn.

“Không dơ, Bảo Bảo một chút đều không dơ.” Thắm Già Diệp đem tiểu nhân nhí từ trong ngực kéo ra, cúi đầu hôn lên cánh môi Hạ Diệp Sơ đã bị cô cắn nát.

“Ngô, anh, anh.” Hạ Diệp Sơ bị Thắm Già Diệp hôn như vậy, thật vất vả mới có thể làm tỉnh được trong cơ thể an tĩnh lại thì giờ thêm một lần nữa xuất hiện như những con sóng vỗ bờ.

Hạ Diệp Sơ không tự chủ được run rẩy vài cái, thân thể càng thêm hướng trong lòng Thắm Già Diệp cọ cọ, đồng thời một đôi tay nhỏ cũng không an phận kéo quần áo Thắm Già Diệp ra, vội vàng vuốt ve thân thể mạnh mẽ hữu lực của hắn.

“Anh, khó chịu.” Hạ Diệp Sơ cau mày, thần sắc thống khổ ở trên người Thắm Già Diệp cọ tới cọ lui, chỉ biết là lạnh lẽo trên người Thắm Già Diệp có thể cho cô thoải mái, cả người không ngừng hướng Thắm Già Diệp sờ soạng. Giống như là muốn hai người dung hợp thành nhất thể.

Thắm Già Diệp giờ tay vỗ vỗ gương mặt cô, cảm giác Hạ Diệp Sơ kia rõ ràng ở trạng thái thần chí có chút không rõ, nhìn cô khuôn mặt khẩn trương lại yêu kiều, Thắm Già Diệp tựa hồ nghĩ tới cái gì, đáy mắt xẹt qua một mảnh lạnh quang.

“Bảo Bảo, kỳ thật anh là muốn chờ em, lại cho em nhiều thêm một chút thời gian. Chính là hôm nay, em như vậy trêu chọc anh, anh thật sự nhịn không được.” Thắm Già Diệp cúi đầu, ở bên tai Hạ Diệp Sơ thần chí không rõ mà nói, hôn hôn gương mặt cô, đến tận lúc Hạ Diệp Sơ cảm lòng không được tiếng rên rỉ, đôi mắt **** quay cuồng, ôm Hạ Diệp Sơ vào chiếc giường lớn duy nhất trong phòng.

Hạ Diệp Sơ bị Thắm Già Diệp đặt ở trên giường, đang lúc Thắm Già Diệp cởi quần áo của cô đi, Hạ Diệp Sơ thân thể run rẩy, đáng thương hề hề nghẹn ngào một tiếng, cả người đều gắt gao dính ở trên người Thắm Già Diệp.

Hạ Diệp Sơ chỉ biết là chính mình thật là khó chịu, thật là khó chịu, nhưng là trước nay không có hưởng qua **** tư vị này, rồi lại không biết chính mình rốt cuộc cần cái gì. Chỉ biết là nhiệt độ lạnh trên cơ thể Thắm Già Diệp cô ôm thực thoải mái, cho nên sẽ không chịu buông tay. (uhm, thoải mái thật)

Cô ở trên người Thắm Già Diệp cọ lung tung, cọ qua cọ lại, nếu vậy thì chỉ có thể dùng thân thể cô để dập tắt đi ngọn lửa trong người.

Hạ Diệp Sơ dính người như thế, Thắm Già Diệp cũng không rời đi, dứt khoát cúi người trực tiếp đè ép xuống.

Trong phòng, trong khoảng thời gian ngắn, thanh âm ái muội không ngừng, một đêm triền miên.

---

tung hoa

Nữ chính đã bị ăn rồi

Thế giới thứ 7

Ta là công chúa Cù quốc

Chàng là hoàng đế Đại Lan quốc

Trời sinh chúng ta là kẻ thù

Ta là bóng tối, chàng là ánh sáng

Trận cung biến ấy, liệu chàng có thể trở lại kịp

Hay hai ta là âm dương cách biệt?

Liệu đây là mối tình lưu danh sử sách

Hoặc cũng chỉ mối nghiệt duyên đời người

Ta sẽ thay nàng ta hoàn thành tâm nguyện hay cũng chính là bản thân yêu chàng từ lúc nào chẳng hay?

Rồi liệu câu chuyện này sẽ đi về đâu, và đâu là kết thúc cho hai ta?

Mọi người thử đoán tên bài hát nhé, đây là bài nhạc trung mà tại hạ sẽ ghi lời dịch, bài này rất hay

Những giai thoại đẹp từ ngàn đời nay, gió và cát, bướm và hoa

Tựa như ánh trăng ẩn hiện trong nước, đóa hoa phản chiếu trong gương

Hàng rào trúc, chiếc đàn Tì Bà gỗ, cây cầu cong cong sáng soi dưới trăng

Có ai đó đang ngân nga tiếng hát, tâm tư vương vấn gửi về phương trời xa xôi

Mùa hè năm đấy, hành trang mang theo trên lưng, anh đã rời xa quê nhà

Bên con đường cũ, nước mắt em nghẹn ngào tuôn rơi

Rút một quẻ bói trong chùa, em khóc vì sự chia cách lứa đôi

Vẫn thầm nguyện cầu Bồ Tát sẽ ban phúc cho hai ta

Không ngừng suy đoán, suy đoán, lại xin thêm một quẻ bói nữa

Phúc họa tốt xấu hay là lo lắng hải hùng đây

Tình yêu của em giành cho anh, không lời nào có thể nói hết được

Tạo hóa trêu ngươi, duyên số không cho ta ở bên nhau.

Những giai thoại đẹp từ ngàn đời nay, gió và cát, bướm và hoa

Tựa như si tình ánh trăng hiện dưới nước, đóa hoa phản chiếu trong gương

Hàng rào trúc, chiếc đàn Tì Bà gỗ, cây cầu cong cong hiện dưới ánh trăng

Có ai đó đang hát 1 mình, tâm tư vương vấn gửi về phương trời xa xôi

Mùa hè năm đấy, hành trang mang theo trên lưng, anh đã rời xa quê nhà

Bên con đường cũ, nước mắt em nghẹn ngào tuôn rơi

Lúa trên cánh đồng, đã gặt hết gốc này đến gốc khác

Nhưng đến khi nào chúng ta mới thành đôi

Không ngừng suy đoán, suy đoán, lại thêm 1 quẻ bói nữa

Phúc họa tốt xấu hay là lo lắng hải hùng đây

Tình yêu của em giành cho anh, không lời nào có thể nói hết được

Tạo hóa trêu ngươi, duyên số không cho ta ở bên nhau

Lại xin thêm 1 quẻ bói nữa

Vẫn là quẻ bói đấy, lẽ nào không bỏ đi được

Tình yêu của em giành cho anh đợi chờ đã biết bao năm rồi Ngày đêm em vẫn nguyện cầu mong sao đừng mất đi

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Ca Ca Mặt Lạnh Cẩm Dục Bá Đạo 29

Ngày hôm sau, thời điểm Hạ Diệp Sơ tỉnh lại, chỉ là thoáng giật mình, liền cảm giác toàn thân đều đau như là bị đập vụn.

Nhớ lại một chút ký ức tối hôm qua, Hạ Diệp Sơ cảm giác được chính mình hiện giờ toàn thân đều trơn bóng, cô giật giật cánh tay chua xót, xóc cái chân trên người nhìn thoáng qua thân thể, chỉ thấy khắp cả người đều là bị tên Thẩm Già Diệp kia hoặc găm hoặc véo làm ra dấu vết. Hồng, thanh, màu tím, may là không có dọa người.

Bất quá thân thể tuy rằng đau nhức, nhưng Hạ Diệp Sơ lại không có cảm thấy vị trí ở giữa hai chân, cái bộ phận thập phần then thừng có cái gì khó chịu, chỉ là có chút sử dụng quá độ trường đau (nguyên văn tác giả à), hơn nữa trên người thoải mái thanh sáng, không có chút nào cảm giác dính nhớp, hẳn là Thẩm Già Diệp lúc xong việc giúp cô rửa sạch qua.

Ngoài cửa, đột nhiên có tiếng bước chân truyền đến, Hạ Diệp Sơ vội vàng buông chân nằm xuống, nhắm mắt làm giả vờ ngủ.

Thẩm Già Diệp từ bên ngoài đi vào, hôm nay hắn mặc một bộ somi thâm sắc áo, ngũ quan tuấn mỹ đang nhìn cái vật nho nhỏ nhô lên ở trên giường, về mặt lộ ra một cái tươi cười sùng nịch.

“Bảo Bảo, nên rời giường.” Thẩm Già Diệp đi đến trước giường, khom lưng ở bên tai Hạ Diệp Sơ nói.

Hạ Diệp Sơ đương nhiên muốn để ý đến hắn, nhắm chặt hai mắt, thân thể vẫn không nhúc nhích, tiếp tục giả ngủ.

Nhìn lông mi Hạ Diệp Sơ run nhẹ, đáy mắt Thẩm Già Diệp xẹt qua một mảnh ý cười, hắn cong cong môi, ra vẻ lâu bầu nói: “Kêu vậy rồi vậy mà cũng không có chịu tỉnh, chẳng lẽ là đêm qua quá mệt mỏi? Dù sao em ấy còn chưa tỉnh, nằm cũng là nằm, không bằng lại thêm một lần nữa?”

Cầm thú a!

Không thấy cô hiện giờ tay không thể nâng vai không thể ních, hai chân nhũn ra, còn không biết có thể xuống giường hay không sao!

Hạ Diệp Sơ ở trong lòng hung hăng mắng Thẩm Già Diệp là cái đồ đại hỗn đân, làn lông mi kia thanh mảnh mà dài kịch liệt run rẩy vài cái, vội mở hai mắt.

“Anh, anh trai.” Hạ Diệp Sơ bắt chước bộ dáng mới tỉnh ngủ, nhìn Thẩm Già Diệp trước mắt gần trong gang tấc, nhũn mảy, bữu môi, có chút kiêu khí đối với hắn nói: “Trên người em đau quá, toàn thân đều đau.”

“Ngoan, lần đầu tiên đều là cái dạng này, chờ về sau số lần nhiều liền không đau.” Thẩm Già Diệp nhẹ giọng ở bên tai cô an ủi. (uhm, nhiều lần lên, nhiều lên...)

Nhìn Thẩm Già Diệp cuối cùng là đã không có ý muốn cùng mình làm chuyện đó nữa, Hạ Diệp Sơ trong lòng lặng yên nhẹ nhàng thở ra, để Thẩm Già Diệp hầu hạ mình mặc tốt quần áo, sau đó bị Thẩm Già Diệp ôm ra phòng ăn, lại hầu hạ cô ăn cơm sáng.

Cơm sáng qua đi, Thẩm Già Diệp không có đi công ty, mà là bồi Hạ Diệp Sơ gốc tại khách sạn.

Hạ Diệp Sơ hôm qua mới nhận kịch bản mới, bộ phim này nửa tháng sau mới khởi động máy, Hạ Diệp Sơ còn không có kịp thông báo cho Lục Thừa, hiện giờ cũng coi như là cái người rảnh rỗi một cái.

Hạ Diệp Sơ ngồi không được, chẳng sợ cô toàn thân đau nhức mà là bị Thẩm Già Diệp cưỡng chế buộc nằm ở trên giường.

“Anh trai, em muốn uống nước.”

.....

“Anh trai, em muốn ăn trái cây.”

.....

“Anh trai, em lạnh, bật điều hoà cao lên một tí.”

.....

Mọi việc như thế, Hạ Diệp Sơ nghiễm nhiên chính là đem Thẩm Già Diệp trở thành một con cu li để sai sử, hơn nữa nhìn Thẩm Già Diệp không hề có một câu oán hận giúp mình làm việc, Hạ Diệp Sơ giống như là chơi nghiện, càng kêu càng sướng miệng.

Thẳng đến..... Thẩm Già Diệp không biết từ chỗ nào đào ra một lọ thuốc mỡ, thái độ cường ngạnh coi quản Hạ Diệp Sơ, Hạ Diệp Sơ mới cảm giác được sợ hãi.

“Anh trai, em sai rồi, anh..... Anh đừng như vậy.....” Hạ Diệp Sơ gương mặt ửng đỏ, mặt đầy hổ thẹn cùng xấu hổ.

Hạ Diệp Sơ nằm ở trên giường, hai chân bị bắt phanh rộng ra, bộ phận bí ẩn không hề dấu điểm, toàn bộ bày ra trước mặt Thẩm Già Diệp.

Hơn nữa, Thẩm Già Diệp còn ở dùng ngón tay bôi thuốc vào cái chỗ đó của cô, động tác của ngón tay mang theo thuốc mỡ đâm vào cũng không nhanh

không chậm,

“Ân? Sai sao? Hôm nay gọi anh trai còn gọi đến rất sung sướng, rất cần mẫn mà.” Thẩm Già Diệp không chút để ý đáp lời: “Lần sau thời điểm ở trên giường, nếu là cũng có thể kêu đến vui sướng đến như vậy, anh trai sẽ thật cao hứng.”

“Ngô.....” Hạ Diệc Sơ nước mắt lưng tròng, gất gao cắn cánh môi, nỗ lực không để mình phát ra một âm thanh xấu hổ nào

Chờ đến khi Thẩm Già Diệp đem thuốc mỡ bôi xong ở trên người cô, Hạ Diệc Sơ khép lại hai chân, nước mắt nháy mắt liền rơi xuống.

“Tại sao em lại bướng bỉnh như vậy!” Thẩm Già Diệp làm như bất đắc dĩ thở dài một tiếng, đem người ôm vào trong lòng ngực.

Thẩm Già Diệp cho Hạ Diệc Sơ bôi cái thuốc mỡ kia rất có hiệu quả, ở khách sạn một buổi sáng, Hạ Diệc Sơ rõ ràng cảm giác được thân thể đau nhức tốt lên rất nhiều, ngay cả cái bộ phận kia cũng rất thoải mái.

Trưa hôm đó, Hạ Diệc Sơ liền nhịn không được đi tới phòng Thẩm Già Diệp, đòi phải về đến Hạ gia.

Thẩm Già Diệp cũng không thích ở khách sạn, liền đáp ứng yêu cầu Hạ Diệc Sơ, trả phòng, mang theo Hạ Diệc Sơ cùng nhau về nhà.

Đêm qua, Hạ Diệc Sơ thiếu chút nữa đã bị Chu Thanh cưỡng bức, Thẩm Già Diệp cũng không có nói cho Hạ ba ba, mà là gọi cho Hạ ba ba một cuộc, nói chính mình sẽ đem Hạ Diệc Sơ chiều cổ tốt, buổi tối sẽ không quay về.

Hạ ba ba nghe xong Thẩm Già Diệp nói, cũng không nghĩ nhiều, chỉ là đơn thuần cho rằng Hạ Diệc Sơ uống quá nhiều rượu nên nổi điên, Thẩm Già Diệp không muốn cho cô chạy lung tung nên tạm chấp nhận ở lại khách sạn một đêm với Hạ Diệc Sơ. Mà không nghĩ tới, kỳ thật Thẩm Già Diệp cũng thật sự chiều cổ Hạ Diệc Sơ một đêm, nhưng không phải là loại chiều cổ mà ông tưởng, mà là một “Chiều cổ” khác (vâng anh ấy vô cùng chiều cổ, chiều tới mức chị ấy bị ăn đến xương cũng chẳng còn mà lợm)

Hạ Diệc Sơ lấy thuốc từ trên người Thẩm Già Diệp thoa nên dấu hôn trên người tiêu (biến mất) rất nhiều, đặc biệt là trên cổ, Thẩm Già Diệp tối hôm qua mặc dù có chút khắc chế không được nhưng không có hạ quá nặng khẩu (cần), vì vậy chỉ trong buổi sáng cũng mất đi rất nhiều, mặc cho Hạ ba ba làm như thế nào cũng không nhìn ra được.

Bất quá Hạ Diệc Sơ trong lòng vẫn là có chút chột dạ, lúc trở về, không đợi Hạ ba ba nói cô, liền tỏ vẻ mệt mỏi nói chính mình nơi này đau nơi đó đau, sau đó từ chối ý kiến mời bác sĩ của Hạ ba ba, trực tiếp nhanh như chớp chạy lên trên lầu nghỉ ngơi.

Hạ ba ba còn tưởng rằng di chứng sau khi say của cô, cho nên cũng không có để ý quá nhiều.

Xong việc, Hạ Diệc Sơ còn tìm một cơ hội hỏi hệ thống, tình huống Chu Thanh cùng Du Tuyết.

Cô còn tưởng rằng Chu Thanh và Du Tuyết đối cô làm ra loại chuyện này, sẽ bị Thẩm Già Diệp trực tiếp đưa vào tù, lại không có nghĩ đến, Thẩm Già Diệp không chỉ có không có đưa bọn họ vào tù, hơn nữa chỉ là cho người đánh hai người này một trận rồi thả bọn họ đi. Nhưng khi xong việc, còn cùng Lục Diễn nói, muốn ở trong sinh hoạt quan tâm chiều cổ hai người này nhiều hơn.

“Chẳng lẽ Thẩm Già Diệp đã biết thân phận thật sự của Du Tuyết?” Hạ Diệc Sơ thần sắc lười nhác nằm ở mặt trên tatami (1), vuốt cằm tò mò ở trong lòng nghĩ. Bản thân cũng không có nhân rồi, gọi điện thoại cho Hạ ba ba nhờ ông sử dụng quyền thế của Hạ gia, dùng hết khả năng làm Chu Thanh và Du Tuyết sinh hoạt về sau thêm thăm hại hơn nữa

---

---

1. Làm ơn hỏi bác google giúp cái

Chân thành cảm ơn đáp án của 2 bạn sau trong trò chơi đoán bài hát

1. Nguyễn Thu

2. Bewilling

Đáp án của mấy bạn vô cùng đúng. Tên bài hát là “Quê tôi” của Thôi Cách Tử. mấy bạn có thể nghe thử xem?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Ca Ca Mặt Lạnh Cẩm Dục Bá Đạo 30

Mà Hạ Diệc Sơ trong lòng đoán không tồi, Thẩm Già Diệp đã từ tư liệu Lục Diển trình lên, biết được Du Tuyết mới là em gái ruột của mình.

Lúc này Thẩm Già Diệp đang ngồi ở trong văn phòng của mình, rũ mắt nhìn xấp tư liệu Lục Diển mới để lên bàn làm việc, thần sắc trên vẻ mặt anh tuấn không có chút thay đổi nào.

Lục Diển đứng ở vị trí trước bàn công tác cách đó không xa, cúi đầu, đối với Thẩm Già Diệp bầm báo nói: “Đại tiểu thư vừa mới gọi điện thoại qua, phân phó một ít người tận khả năng ngăn cản Chu Thanh và Du Tuyết trong mọi việc.”

“Tùy tiện em ấy đi.” Thẩm Già Diệp nghĩ đến tiểu yêu tinh trong nhà nào đó dính người, cong cong môi, chỉ vào đồng tư liệu trước mặt, đối với Lục Diển nói: “Chờ em ấy chơi đủ rồi, tìm cơ hội thích hợp, xử lý đi.”

“Vâng, tổng tài.” Lục Diển gật gật đầu, tiến lên đem tư liệu thu trở về.

Thẩm Già Diệp tuy rằng đã biết Du Tuyết là em gái ruột của mình, nhưng lại không có tính toán lập tức đem chuyện này công bố ra ngoài, thậm chí cả Hạ Diệc Sơ cũng không nói cho cô biết.

Mà Hạ Diệc Sơ cũng vui sướng giả ngu ngốc, dù sao cô ở trước mặt Thẩm Già Diệp vốn sắm vai là một em gái tốt ngoan ngoãn mà.

Từ lúc Chu Hiểu Hoành kết thúc《 Nhất Thế Trường An 》, Lục Diển lại đưa cho Hạ Diệc Sơ tiếp một cái kịch bản.

Hạ Diệc Sơ nhìn nhìn, đó là một bộ kịch bản hiện đại, tên thực duy mỹ, kêu 《 thân ái, buổi sáng tốt lành 》.

Nội dung chính là một tiểu tử nghèo Thiệu Nghiêm lớn lên ở gần một khe suối bởi vì trong nhà sinh hoạt nghèo khó, mà bản thân cũng quá mức xuất sắc, cho nên bị một nhà người giàu có nhìn trúng, bị gia đình người đó mạnh mẽ yêu cầu ở rể.

Nhà người nghèo đương nhiên là không chịu. Ở rể, nam nhân mới gần hai mươi tuổi, còn [D1] là sinh viên chưa có tốt nghiệp mà nói, quả thực vô cùng nhục nhã!

Nhưng, nhà bọn họ thật sự là quá nghèo, hơn nữa họa vô đơn chí, cha Thiệu Nghiêm thời điểm ở lên núi đốn củi, bị dã thú cắn đứt cánh tay, người giàu kia đồng ý cấp tiền thuốc men cho họ, hơn nữa đổi xử tử tế với một nhà bọn họ, điều kiện chính là muốn Thiệu Nghiêm gả cho con gái duy nhất của họ - An Kỳ.

Trong nhà tình huống nguy cấp, Thiệu Nghiêm đã không có biện pháp, vì cứu cha, không thể không đáp ứng cộc hôn sự.

Chính là, sự việc cũng không có ở chỗ này kết thúc.

Thiệu Nghiêm từ lúc ở rể nhà giàu, cũng không có từ bỏ việc học, cũng không có nhụt chí, ngược lại là có một loại tín niệm ở trong lòng không ngừng thúc giục hắn tiến lên.

Hơn nữa, Thiệu Nghiêm còn ngẫu nhiên nghe được đoạn đối thoại của cha mẹ An Kỳ. Nguyên lai, cha hắn không phải không cẩn thận bị dã thú cắn mà là bọn họ cố ý!

Bởi vì lý do duy nhất: An Kỳ thích hắn!

Bọn họ không muốn để con gái gả tới một nhà nghèo như vậy, cũng muốn con rể kế thừa công ty, cho nên mới làm chuyện trái với lương tâm.

Thiệu Nghiêm đã biết được sự thật, trong lòng bị thống khổ vạn phần, cuối cùng lại bị hắn ản ản, sau đó lại nương nhờ gia đình họ cho hắn tiền, ở bên ngoài tự mình sáng lập công ty, hơn nữa bởi vì hắn xuất sắc tài hoa cùng khôn khéo, ở giới thương nghiệp hô mưa gọi gió, nhanh chóng mang theo người của mình đánh vào trong giới giành riêng cho mình một mảnh thiên hạ.

Cuối cùng, thậm chí trở thành một người vô cùng siêu việt trong gia đình người giàu có, sau đó với khí thế sét đánh ngang tai thu gom toàn bộ tài sản của gia đình đó, đem hai lão nhân gia vào viện dưỡng lão, đồng thời cùng An Kỳ ly hôn, để cô ấy lưu lại trong nhà làm người giúp việc.

Tiền lương mỗi tháng của An Kỳ, đều đưa tất cả vào viện dưỡng lão, trở thành thù lao nuôi dưỡng cha mẹ trong viện.

Nếu An Kỳ không muốn nói, Thiệu Nghiêm liền nói sẽ đưa bọn họ ba người đều đuổi đi.

An Kỳ vốn là một kiểu nữ nhà giàu, sống trong sự sùng ái mà lớn lên, không nghĩ tới trong nhà cư nhiên sẽ phát sinh biến cố lớn như vậy, hơn nữa đầu sỏ gây tội, lại chính là người chồng mà mình tín nhiệm và yêu thương nhất.

An Kỳ thương tâm muốn chết, chấp nhận ở lại nhà làm người giúp việc.

Kỳ thật An Kỳ trong lòng là thật sự thích Thiệu Nghiêm, hơn nữa cô đối với chuyện cha mẹ làm năm đó với gia đình Thiệu Nghiêm là hoàn toàn không biết gì.

An Kỳ trong lòng mặc dù có chút kiêu khí, chính là bản tính thuần lương, cũng không hư.

Mà Thiệu Nghiêm cũng có thể nói là đã báo thù xong, cho nên trong lòng hết giận, không có mang thành kiến để đối đãi với vợ trước, dần dần ở ngày

sau sinh hoạt bắt đầu thích An Kỳ.

Sau đó, cuối cùng kết cục, đương nhiên là hai người tiêu tan hiềm khích lúc trước, mọi người vui mừng, vui vẻ trọn vẹn ở bên nhau. Hơn nữa một nhà Thiệu Nghiêm cũng tha thứ cho hai lão nhân già đã làm chuyện năm xưa, mà cha mẹ của An Kỳ cũng chịu cúi đầu thừa nhận sai lầm của họ và chân thành xin lỗi.

Và, sự nghiệp gia tộc toàn bộ đều giao cho Thiệu Nghiêm quản lý, cha mẹ An Kỳ thường xuyên đi nước ngoài du lịch giải sầu, cha mẹ Thiệu Nghiêm cũng được đón vào trong thành thị, sống trong một căn nhà lớn, sinh hoạt về sau vô cùng thoải mái.

Tóm lại, kết cục thực viên mãn.

“Chắc chắn, ký chủ, cái kết cục này thật cầu huyết.” Hệ thống rà quét một chút nội dung kịch bản, ở Hạ Diệc Sơ trong đầu nói.

“Cầu huyết mới tốt, không cầu huyết thì như thế nào mới có người xem?” Hạ Diệc Sơ hơi hơi mỉm cười, đem kịch bản đặt ở một bên.

Lục Diễn lần này chọn cho Hạ Diệc Sơ nhân vật, chính là nhân vật nữ chính, cũng chính là người con gái nhà giàu kia —— An Kỳ.

Hạ Diệc Sơ thử kính thực viên mãn (tốt đẹp), người được chọn nhanh chóng được định xuống.

Mà thời gian đoàn phim khởi động máy cũng tới thật nhanh chóng.

Đạo diễn đoàn phim này, là một nữ nhân thoát nhìn ba bốn mươi tuổi, cùng Chu Hiểu Hoàn giống nhau, họ Chu, tên là Hà.

Người này ngày thường làm người mười phần nghiêm cẩn, kể cả là đóng phim cũng vậy, vĩnh viễn đều là một bộ váy ngắn màu đen, tóc cột không chút cầu thả, trên mặt mang theo một bộ mặt kính đen to rộng, cho người ta cảm giác có chút khát nghiệt cùng bảo thủ, người đoàn phim đều kêu người ấy là “Chu tỷ”.

Kịch bản lần này, bởi vì trong đó đề cập rất nhiều kiến trúc châu Âu, còn có tiểu viện nông thôn.

Cho nên, lần này đóng phim cũng không phải ở thủ đô, Chu Hà thuê sân, đi máy bay hai giờ đồng hồ là tới nơi, cách thành phố B một khoảng không xa.

Ban đêm, lầu hai Hạ gia, trong đó gian phòng, ánh đèn lờ mờ, trên giường lớn mềm mại, hai cái thân ảnh liên tục triền miên.

Hạ Diệc Sơ sắc mặt ửng hồng, cặp mắt câu nhân to chứa đầy nước mắt, mồ hôi từ trên trán đổ ra, cô cắn chặt cánh môi, không ngừng cầu xin tha thứ với Thẩm Già Diệp đang đè ở trên người cô mạnh mẽ ra vào: “Án. .... anh trai, anh, anh chậm một chút, em, em ngày mai còn muốn đi đóng phim.”

“Ngoan, kêu anh một tiếng lão công, em liền buông tha em.” thanh âm Thẩm Già Diệp trầm thấp ở bên tai Hạ Diệc Sơ nói.

Hạ Diệc Sơ hai mắt mê ly, thần sắc dục tiền dục tử, khoe mắt phỉm hồng, lấy dính nước mắt, nghe được Thẩm Già Diệp nói, giống như đại xá, cơ hồ cần suy nghĩ đã vội vàng kêu hai tiếng đồ lên

Thẩm Già Diệp cúi người gặm đôi môi anh đào của cô, động tác mạnh mẽ, mang theo sự vội vàng cùng thô lỗ, “Bảo Bảo thật ngoan. .... Lão công phải khen thưởng cho em mới được.”

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Ca Ca Mặt Lạnh Cẩm Dục Bá Đạo 31

Thời điểm Hạ Diệc Sơ tỉnh lại lần nữa, toàn thân đau nhức, Thẩm Già Diệp ngày hôm qua nghe được cô kêu cái xưng hô kia, không chỉ có không có buông tha cô, ngược lại không màng cô khóc kêu cầu xin tha thứ, chính là bắt lấy cô lại làm vài lần.

Hạ Diệc Sơ cảm thấy, nếu không phải ngày trước cô mỗi ngày đều phải cùng Hạ ba ba cùng nhau đi ra chạy rèn luyện thân thể, chỉ sợ đã sớm bị Thẩm Già Diệp muốn chết trên giường.

Bất quá, nếu là cứ dựa trên tình hình hiện tại, cô sớm hay muộn cũng sẽ bị Thẩm Già Diệp ở trên giường làm tới mức hồng nhan mất sớm. (con gái chết trẻ)

“Bảo Bảo, tỉnh?”

Hạ Diệc Sơ mới vừa ngồi dậy, cửa phòng bị người đẩy ra, Thẩm Già Diệp từ bên ngoài đi đến.

Thẩm Già Diệp hẳn là vừa mới đi ra ngoài chạy xong, trở về tắm gội rồi mới tới đây, mặc một bộ tây trang thâm sắc, phản chiếu cả người hắc anh tuấn

soái khí, toàn thân đều mang theo hơi thở mát lạnh cảm dục. Vậy mà, mỗi ngày buổi tối trên giường, chẳng có cái gì là cảm dục hết. Lừa đảo!

“Hừ!”

Hạ Diệc Sơ khẽ hừ một tiếng, lại cúi đầu vào trong ổ chăn, không thèm nhìn cái tên cảm thú đột lốt người ở ngoài.

Thẩm Già Diệp đáy mắt xẹt qua ý cười, bước lên, nhẹ nhàng lôi kéo chăn của Hạ Diệc Sơ, không có chịu nhường.

“Bảo Bảo, là anh không tốt, anh cùng em xin lỗi, lần sau nhất định học được khắc chế, không như vậy.” Thẩm Già Diệp cúi người, ôn nhu đối với người trong ổ chăn nói.

Hạ Diệc Sơ xê dịch thân thể của mình, không để ý tới hắn.

Cả một người lớn như vậy lại dùng chăn bọc lấy giống như là một cái kén con tằm, Thẩm Già Diệp sợ cô ghen hờn, duỗi tay đi xốc lên một góc chăn, Hạ Diệc Sơ cả kinh, vội vàng cảm chặt kéo lại, không có nghĩ Thẩm Già Diệp làm vậy chỉ là kế hoạch dương đông kích tây, vừa nhìn thấy Hạ Diệc Sơ buông tay, trực tiếp đem chăn bên kia xốc lên, bắt lấy Hạ Diệc Sơ gắt gao ôm ở trong lòng.

“Anh làm gì! Buông em ra! Đợi lát nữa nếu là người làm thấy được làm sao bây giờ?” Hạ Diệc Sơ thân thể cứng đờ một chút, ngay sau đó mạnh mẽ giãy giụa.

Buổi tối Thẩm Già Diệp ở trong phòng cô làm bấy còn chưa tính, buổi tối sẽ không có người đi lên, chính là hiện tại là ban ngày, nếu là Trương thẩm đi lên kêu cô xuống ăn cơm làm sao bây giờ?

Hạ Diệc Sơ tựa hồ nghĩ tới hậu quả, đáy mắt hiện ra khủng hoảng, ngay cả thân thể đều có chút run rẩy.

“Bảo Bảo không sợ, không có việc gì, thời điểm anh đi lên, đã phản phó những người hầu đó rồi, bọn họ sẽ không đi lên. Anh cũng đã đem cửa phòng khóa trái.” Thẩm Già Diệp đem Hạ Diệc Sơ gắt gao ôm vào trong ngực, môi dán lên chỗ bên tai cô nhẹ nhàng nói.

Hạ Diệc Sơ nghe vậy, nguyên bản đang giãy giụa liền dừng lại, thân thể cũng dần dần mềm xuống.

Dù Thẩm Già Diệp bôi thuốc hay thay quần áo cho cô, cô cũng không có giãy giụa.

Đổi quần áo tốt, Thẩm Già Diệp tự mình động thủ đi giày cho Hạ Diệc Sơ rồi đem người ôm vào trong ngực, trực tiếp ngồi xuống một bên giường.

Hắn cúi đầu nhìn Hạ Diệc Sơ thần sắc có chút rầu rĩ không vui, đối với cô nói: “Bảo Bảo làm sao vậy? Không vui?”

“Không có gì.” Hạ Diệc Sơ lắc lắc đầu, nhưng Thẩm Già Diệp lại nghe ra trong thanh âm cô ghen ngào.

“Làm sao vậy? Để anh trai nhìn xem?” Thẩm Già Diệp giơ tay, muốn nâng đầu cô lên, nhưng Hạ Diệc Sơ động tác so với hắn nhanh hơn một bước, cúi đầu vào ngực hắn, nước mắt dính ướt quần áo trước ngực. “Anh trai, nếu là thật sự có một ngày bị phát hiện thì phải làm sao bây giờ?” Hạ Diệc Sơ chôn ở chỗ ngực hắn nói, thanh âm có chút mơ hồ không rõ, chính là Thẩm Già Diệp lại từ giọng cô nghe ra nội tâm cô đang khủng hoảng cùng kinh sợ.

“Không sợ, có anh trai ở đây.” Thẩm Già Diệp đem người ôm vào trong lòng, nhìn tiểu oa nhi đang cúi đầu trước ngực mình thút thút khóc, ánh mắt ám trầm.

Tại một khắc này, hắn cũng muốn biết, bọn họ hiện giờ đây là *** đi, nếu bị phát hiện, cô sẽ làm như thế nào?

Là nghĩa vô phản cố (ko chút do dự) lựa chọn hắn, hay vẫn là không màng tất cả đẩy hắn ra.

Vấn đề này, không có đáp án. Chỉ sợ chỉ có thể đợi đến ngày ấy mới biết được.

Vì tội hiềm, Thẩm Già Diệp muốn đi trước Hạ Diệc Sơ một bước để phòng bị cô.

Chờ Thẩm Già Diệp đi rồi, Hệ thống 233 liên tục cười khinh bỉ vài tiếng, đối với Hạ Diệc Sơ nói: “Ký chủ, hiện giờ kỹ thuật diễn này của ngươi, quả thực là vận dụng đến lô hỏa thuần thanh (thuần thực), nếu không phải bản hệ thống là con giun trong bụng ngươi, nói không chừng ta cũng bị ngươi lừa gạt đi.”

“Hừ hừ.” Hạ Diệc Sơ hừ nhẹ vài tiếng, tâm tình rất tốt không để ý tới nó, mà là nhẹ nhàng ca hát, đem đầu tóc cột gọn gàng, vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Tối hôm qua, Thẩm Già Diệp thật là làm có chút quá phận, tuy rằng Hạ Diệc Sơ biểu hiện không khác bình thường, nên cũng chỉ có mình cô biết, vòng eo mình có bao nhiêu đau nhức. (chắc kịch liệt nhỉ!)

Ngay cả Thẩm Già Diệp tự mình đưa cô đến sân bay tự họp với đoàn phim, Hạ Diệc Sơ cũng chưa cho hắn xem sắc mặt tốt.

Thẩm Già Diệp buổi sáng còn có hội nghị rất quan trọng khẩn cấp, không thể nhìn Hạ Diệc Sơ tự lên máy bay.

Trước khi đi, hắn gắt gao đem Hạ Diệc Sơ ôm vào trong ngực, nhẹ giọng ở bên tai cô thủ thi: “Bảo Bảo ngoan, chờ anh có thời gian nhất định đi xem em, đừng nóng giận ah, ngày hôm qua là lần đầu tiên nghe em kêu anh là lão công, nhất thời nhẹn không được, về sau nhất định không như vậy.”

“Anh, anh buông tay.” Hạ Diệc Sơ thần sắc có chút khủng hoảng muốn duỗi tay đem hắn đẩy ra, tư thế ôm này thật sự là quá thân mật, người khác không biết thân phận Thẩm Già Diệp còn tốt, có thể ngộ nhận bọn họ là tình lữ, còn nếu là Thẩm Già Diệp bị người ta nhận ra lại nghe được lời nói của hắn, hậu quả thực không dám tưởng tượng.

“Không sợ, đi rồi.” Thẩm Già Diệp cuối cùng đem người ôm chặt một chút, sau đó nhanh chóng buông ra, xoay người cũng không quay đầu lại, đi ra sân bay.

Hạ Diệc Sơ cũng lắc lắc tay, đem mũ trên đầu kéo xuống một chút, hướng tới chỗ người đoàn phim tìm đi.

Hứa Ngồn dẫn theo hành lý đi theo phía sau Hạ Diệc Sơ, không nói gì, thần sắc cũng không có một tia tò mò.

Ngược lại là chờ lúc Hạ Diệc Sơ cùng người đoàn phim chạm mặt, một nữ minh tinh diện mạo thập phần xinh đẹp, mặc một bộ váy ngắn, mái tóc dài đen uốn thành từng cuộn to như những đóa sóng nhỏ đi tới gần Hạ Diệc Sơ nói: “Hạ Quý, đó là bạn trai cô sao? Thoạt nhìn thật soái! Không biết là làm cái gì? (ý câu này là làm nghề gì)”

Thẩm Già Diệp vừa mới đưa Hạ Diệc Sơ tới, Hạ Diệc Sơ cố ý không dẫn hắn đi lên cùng người đoàn phim chào hỏi, chính là vì sợ chọc người khác chú ý, lại không có nghĩ đến vẫn là bị người có tâm thấy được.

Bất quá, Thẩm Già Diệp vừa mới đeo kính râm, hơn nữa khoảng cách so với đoàn phim cũng có chút xa, nghĩ đến hắn là không ai nhìn thấy hắn rõ ràng.

Hạ Diệc Sơ ở trong lòng như vậy nghĩ, mặt ngoài lại là lãnh đạm cười lắc lắc đầu: “Nơi nào nơi nào, cô hôm nay mặc bộ váy đỏ này thật xinh đẹp, là thiết kế mới nhất của nhãn hiệu Ange đi? Tôi lúc trước cũng muốn mua, chính là lúc đi đặt hàng thì kêu là hết hàng rồi.”

“Ha ha, đúng vậy đúng vậy, cái này a, tổng cộng chỉ có năm bộ thôi, hơn nữa tuy rằng chỉ có một kiểu dáng, nhưng nhìn kỹ sẽ thấy có chút không giống nhau, tôi sớm có dự định, chờ lần sau, tôi kêu cô cùng nhau đi mua vài bộ a.” Nữ minh tinh kia ha ha cười, ánh mắt ần ần có thần sắc đặc ý khoe khoang, lực chú ý thực nhanh đã bị đề tài của Hạ Diệc Sơ mang đi.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Ca Ca Mặt Lạnh Cẩm Dục Bá Đạo 32

Thời điểm đến nơi, nhân viên đoàn phim cũng đã đến đông đủ, mọi người được Chu Hà dẫn dắt đi về phía phi cơ.

Ngồi cùng Hạ Diệc Sơ là nữ minh tinh vừa mới cùng cô nói chuyện.

Bất quá, ở trên phi cơ, tất cả mọi người đều an an tĩnh tĩnh, hơn nữa Hạ Diệc Sơ vừa lên phi cơ liền mang đồ bịt mắt lên, nhắm mắt nghỉ ngơi, cái nữ minh tinh ấy cũng ngượng ngùng đi tìm cô nói chuyện.

Bất quá giữa đường, cái nữ minh tinh kia trộm đưa cho Hạ Diệc Sơ một ít bao bao đồ ăn vặt giấu ở được trong túi xách của cô ấy, một bên đưa cho Hạ Diệc Sơ, một bên còn nói nhỏ bên tai cô, đây là cô ấy trộm mang, để Hạ Diệc Sơ không cần nói cho người đại diện của cô ấy, bằng không cô ấy khẳng định bị ai đó giáo huấn.

Hạ Diệc Sơ cười cười, kia nữ minh tinh nhiệt tình đến mức làm Hạ Diệc Sơ cũng ngượng ngùng cự tuyệt hảo ý của cô ấy, bất quá cũng chỉ là từ chối loại đồ ăn vặt, chọn lựa mấy bao đặt ở trong ba lô của mình.

Lúc sau cô ấy lại muốn đưa thêm cho cô, cô cũng không có lấy.

Tuy rằng cùng nữ minh tinh này nhận thức trong thời gian ngắn, nhưng lại làm Hạ Diệc Sơ rõ ràng, cảm nhận được cô hồn nhiên cùng nhiệt tình từ trong xương cốt cô ấy, hơn nữa cô ấy còn có một cái tên vô cùng chính xác với tính cách của cô ấy, gọi là An Nại Nhi.

Chẳng qua, Hạ Diệc Sơ trải qua lần trước bị nhân vật phụ nhỏ hạ được đối với cái giới giải trí này đã sớm dâng lên tầng tầng phòng ngự.

Bụng người cách một lớp da, dù là mặt đối mặt, người cũng không biết người cùng mình tiếp xúc, rốt cuộc là cái dạng gì.

Sự tình lần trước đã ở trong lòng cô dâng lên một cái chuông cảnh báo, làm cô không thể không phòng.

Sau khi hạ cánh, mọi người lại đi xe chuyên dụng, chạy thêm một đoạn, rốt cuộc đi tới nơi quay phim.

Vào lúc ban đêm, Chu Hà thỉnh mọi người đi khách sạn ăn chơi một trận, bởi vì ngày hôm sau liền phải bắt đầu đóng phim, cho nên tất cả mọi người đều sớm tan.

Từng có kinh nghiệm đóng phim lúc trước, lúc đứng trước camera, trạng thái Hạ Diệc Sơ là cực kỳ ổn, cũng giống như lần trước đóng phim của Chu

Hiếu Hoàn, Hạ Diệc Sơ cơ hồ chỉ cần diễn một lần là qua, cái này làm cho An Nại Nhi thường xuyên bị Chu Hà quát mắng vô cùng hăm dọa, rảnh là sẽ chạy tới đánh Hạ Diệc Sơ, hỏi cô có phải hay không từ nhỏ đã đóng phim hoặc là từ nhỏ đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp gì đó, bằng không như thế nào sẽ lợi hại như vậy.

Đối mặt với nhiệt tình của An Nại Nhi, Hạ Diệc Sơ thông thường đều là nháy mắt cười, mỗi lần đều nhìn An Nại Nhi bị người đại diện của cô ấy tính tình nóng nảy lôi kéo đi, kéo đến một bên giáo huấn, An Nại Nhi thần sắc tội nghiệp, giống như là tiểu thú chỉ lo nghịch ngợm cuối cùng bị chủ nhân nhà mình phát hiện, uể oải ỉu xiu.

Hạ Diệc Sơ mỗi khi nhìn An Nại Nhi bị kia người nam nhân đại diện kia giáo huấn, trong lòng đều có vài phần buồn cười.

An Nại Nhi này tính cách hoạt bát đáng yêu, lại hiếu động, rồi lại ngày thường không câu nệ với nói cười người đại diện, một cộng sự như vậy, nhìn như thế nào cũng thấy buồn cười.

Ở bên ngoài đóng phim thời gian trôi qua tuy rằng bận rộn, nhưng lại thập phần phong phú.

Nháy mắt, Hạ Diệc Sơ cũng đã đi tới nơi này hơn một tháng, trong khoảng thời gian này, Thẩm Già Diệp tới xem qua cô hai lần, bất quá mỗi lần đều không có ở lại quá lâu.

Mà trải qua một tháng rưỡi quay chụp, mọi người cũng rất cuộc đem toàn bộ những cảnh diễn suất ở bên ngoài làm tốt.

Nghe Chu Hà nói các cảnh quay còn lại có thể về thủ đô làm nốt, thần sắc mọi người vui thích hô to một tiếng, chạy nhanh mang theo trợ lý trở về thủ thập đô vật, thật gấp gấp không chờ nổi muốn rời đi ngay cái vùng hoang vu tích dã này.

Bởi vì thời gian này đều ở nông thôn đóng phim, vì để đạt đến hiệu quả tốt nhất, Chu Hà còn tới riêng nông thôn thuê vài gian phòng bùn đất.

Ban ngày mọi người ở rừng núi hoang vắng đóng phim, buổi tối căn nhà nông dân ở.

Chỗ này, trước không có thôn sau không có cửa hàng, dù là người có tiền cũng mua không được gì cả, nửa tháng này làm mọi người khổ hết sức.

Hiện giờ, nghe được Chu Hà nói có thể trở lại thủ đô, mọi người com chiều cũng không ăn, vội vàng thu thập đồ đạc, đi suốt đêm trở về thành phố B, chào tạm biệt những căn nhà đơn sơ ấy, tới ở trong khách sạn lớn.

Sáng sớm hôm sau, mọi người cùng nhau bay trở về thủ đô.

Thẩm Già Diệp vốn là muốn tới đón Hạ Diệc Sơ, nhưng bị Hạ Diệc Sơ khuyên can mãi không cho phép, tỏ ý cự tuyệt.

Thời gian trước ở bên ngoài đóng phim, Thẩm Già Diệp đi xem cô vài lần, đã khiến người ta chú ý, lại còn có người nhận ra Thẩm Già Diệp là người đàn ông lưng lẩy nổi danh kim cương vương lão ngừ ở thủ đô, Hạ Diệc Sơ cũng không muốn xảy ra thêm nhiều chuyện phiền phức không cần thiết.

Chỉ là, lúc Hạ Diệc Sơ đáp máy bay tới nơi, đang chào tạm biệt người đoàn làm phim, còn chưa có ra sân bay, đã bị hai người đàn ông áo đen ngăn cản.

“Đại tiểu thư, tổng tài đang ở bên ngoài chờ người.”

Trong đó, một bảo tiêu mang kính râm, cung kính đối với Hạ Diệc Sơ nói.

Hạ Diệc Sơ thần sắc có chút bất đắc dĩ, không cần nghĩ cũng biết tổng tài trong miệng bọn họ là ai.

“Chúng ta liền ở chỗ này cáo biệt, cô đi về trước, ngày mai buổi sáng tới nhà tôi, tôi có chuyện cần nói.” Hạ Diệc Sơ xoay người nói với Hứa Ngôn ở phía sau.

“Vâng.” Hứa Ngôn gật gật đầu, đem rương hành lý trong tay đưa cho một bảo tiêu, nhìn bóng dáng Hạ Diệc Sơ cùng hai cái bảo tiêu kia càng lúc càng xa.

Thân là trợ lý Hạ Diệc Sơ, cô có thể hiểu kỳ, nhưng lại không thể đem lòng hiểu kỳ dùng ở loại địa phương này.

Hạ Diệc Sơ được hai bảo tiêu dẫn dắt nhanh chóng đi tới một chiếc xe màu đen vô cùng quen mắt, đó là chiếc mà Thẩm Già Diệp thường hay đi nhất.

Bảo tiêu đem hành lý Hạ Diệc Sơ ở cốp xe phía sau, đem cửa xe sau mở ra, ý bảo Hạ Diệc Sơ đi vào.

Thẩm Già Diệp đã ngồi ở bên trong, đang cúi đầu, hết sức chuyên chú phê duyệt văn kiện đặt trên hai đầu gối, chú ý tới cửa xe bị mở ra, hần quay đầu nhìn Hạ Diệc Sơ, đối với cô ý bảo vị trí ngay bên cạnh mình, nói: “Bảo Bảo, tiến vào.”

Hạ Diệc Sơ ngoan ngoãn ngồi xuống, ngồi ở bên cạnh hắn.

Xe hơi chậm rãi khởi động, Hạ Diệc Sơ cũng không có chú ý tới vách ngăn trong xe đã bị Thẩm Già Diệp phân phó tài xế thả xuống, điều này có ý nghĩa là người phía sau làm cái, nói cái gì thì tài xế lái xe ở phía trước cũng không biết.

Hạ Diệc Sơ nhìn Thẩm Già Diệp ngồi trên xe còn không quên xử lý công sự, đối với hắn mở miệng nói: “Anh trai, em không phải đã nói không cần anh

tới sân bay đón em sao? Rõ ràng anh bận như vậy, em chính mình cũng có thể trở về.”

“Ân, cho nên anh không có đi vào sân bay đón em.” Thẩm Già Diệp ánh mắt không hề rời đi văn kiện trong tay. Hắn ngụ ý, chính là hắn không có lừa Hạ Diệc Sơ.

Hạ Diệc Sơ kêu hắn không tới sân bay đón người, cho nên hắn liền ở bên ngoài sân bay chờ cô.

“.....”

Hạ Diệc Sơ trầm mặc, không nghĩ tới Thẩm Già Diệp cư nhiên cũng có sẽ có một ngày trở nên hồ ly xảo quyệt như vậy.

Mà ở ngay lúc này, Thẩm Già Diệp cũng rút cuộc đem một văn kiện cuối cùng trong tay xem xong, hắn đem văn kiện đặt ở trên chồng tài liệu đã cao thành ngọn núi nhỏ bên cạnh, tất cả đều là do hắn ở trên xe xử lý.

Quay đầu nhìn Hạ Diệc Sơ, duỗi tay trực tiếp đem người ôm vào lòng, cúi đầu hôn sâu.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Ca Ca Mặt Lạnh Cẩm Dục Bá Đạo 33

Hạ Diệc Sơ không hề có chống cự, thậm chí còn chủ động ôm lấy vòng eo tinh tráng hữu lực của hắn, mở ra môi đỏ, tùy ý Thẩm Già Diệp ở trong miệng mình công thành đoạt đất, tiến quân thần tốc.

Thẩm Già Diệp ôm Hạ Diệc Sơ, đôi tay ở trên người cô ma xát vài cái, bắt đầu có chút không an phận ở trên người cô du tẩu, nhẹ vỗ về.

Hạ Diệc Sơ thở hỗn hển, muốn duỗi tay đẩy Thẩm Già Diệp ra, làm hắn khắc chế một chút, không cần ở địa phương này, lại phát hiện xe hơi bị ngăn cách thành hai phần từ khi nào, vách ngăn đã sớm buông xuống. Dem bên trong xe phân thành hai khu vực.

Chỉ là dù như vậy, cũng không được.....

“Anh trai, không cần....., không cần ở chỗ này.....” Hạ Diệc Sơ lắc lắc đầu, duỗi tay chống đẩy Thẩm Già Diệp.

Tay Thẩm Già Diệp đã từ vạt áo cô dò xét đi vào, nơi đi qua, là một mảnh châm ngòi thổi gió, làm cả người Hạ Diệc Sơ nháy mắt mềm thành một bãi xuân thủy, cả người vô lực, mặt đầy mị nhân đào hoa.

“Ngoan, không ở nơi này động em.” Thẩm Già Diệp thân mật gặm chỗ thịt non ở cằm Hạ Diệc Sơ, vừa nói, vừa một bên lôi kéo tay cô hướng dưới thân mình tìm kiếm.

Hạ Diệc Sơ da mặt khô nóng, thần sắc ửng hồng, tùy ý Thẩm Già Diệp cầm tay cô làm chuyện ấy, chỉ là vẫn là có thể từ cặp mắt trong trẻo nhìn ra cô đối việc này cũng thẹn thùng.

Chỉ là lúc này, một tiếng chuông đột nhiên vang lên.

Đó là từ ví Hạ Diệc Sơ truyền tới, là điện thoại của Hạ Diệc Sơ.

“Có, có người gọi tôi.” Hạ Diệc Sơ thần sắc có chút hoảng loạn, muốn đem tay mình từ trong tay Thẩm Già Diệp kéo trở về, nhưng lại bị Thẩm Già Diệp mạnh mẽ bắt lấy.

“Không để ý tới hắn.” Thẩm Già Diệp thở hỗn hển, mồ hôi từ trán hắn đổ ra chảy xuống dưới, thần sắc tuần mỵ mang theo một tia ẩn nhẫn.

“Không được, anh nhanh lên, nói không chừng người ta tìm em có việc quan trọng.” Hạ Diệc Sơ đối với Thẩm Già Diệp nói.

Hoan ái, loại chuyện này, vốn dĩ là chuyện của hai người. Đừng nói lúc này Thẩm Già Diệp không dễ chịu, kỳ thật ngay cả Hạ Diệc Sơ, cảm giác cũng không tốt, luôn muốn kẹp chặt hai chân mình. (+_+)

Chính là cô không biết từ khi nào bị Thẩm Già Diệp ôm lên hai chân của hắn.

“Em đều làm anh ghen một tháng, em nói anh có thể nhanh được sao?” Thẩm Già Diệp hung tợn ở bên tai Hạ Diệc Sơ nói, người bên kia gọi điện thấy Hạ Diệc Sơ vẫn luôn không có bất kỳ phản ứng gì đành phải ngừng.

Xe hơi khôi phục lại an tĩnh lúc trước, chỉ còn lại thanh âm hai người thở dốc liên tục.

Hạ Diệc Sơ bị Thẩm Già Diệp nói đến thần sắc xấu hổ, nhưng là đợi trong chốc lát, nhìn Thẩm Già Diệp vẫn là không có xu hướng “ra”, cô lại nhin không được, thần sắc đáng thương hề hề mở miệng: “Anh, anh, tay của em mỏi, anh nhanh lên, nhanh lên.”

“Ngoan, hảo hảo phối hợp một chút.” Thẩm Già Diệp nhẹ giọng ở bên cạnh vỗ tai Hạ Diệc Sơ nói.

Phối hợp?

Cái gì phối hợp?

Cô hiện tại còn chưa đủ phối hợp sao?

Hạ Diệc Sơ thần sắc ngây thơ, còn không có nghĩ kỹ ý tứ trong lời nói Thẩm Già Diệp, liền cảm giác trời đất xoay chuyển, nguyên bản cô đang ngồi ở trên đùi Thẩm Già Diệp, đột nhiên đã bị Thẩm Già Diệp đề lên chỗ ghé ngồi

“Anh trai, anh làm gì. ....” Hạ Diệc Sơ thần sắc có chút kinh hoàng.

Chính là Thẩm Già Diệp lại không có trả lời cô, đem cô ấn ở dưới thân, ở chỗ đùi cô mạnh mẽ triu cầm vài cái, sau đó thân hình run lên, một cổ khoái cảm truyền khắp toàn thân hần, Hạ Diệc Sơ chỉ cảm thấy trên người trở nên nặng, sau đó có thứ gì bắn ở trên váy cô. .... (“_”)

Một hồi lâu, Thẩm Già Diệp ghé vào trên người Hạ Diệc Sơ giật giật, cúi đầu hôn Hạ Diệc Sơ bị mình khinh dễ tới mức nước mắt lưng tròng, đứng dậy ôm cô đặt lên hai chân mình, rút khăn giấy bên cạnh chà lau sạch sẽ cho cô.

“Vừa rồi không nhin được.” Thẩm Già Diệp hôn hôn cái trán của cô, thanh âm trầm thấp còn mang theo một tia mê người quyến rũ. “Ân.” Hạ Diệc Sơ tùy ý Thẩm Già Diệp đem cô ôm vào trong ngực, thần sắc ngoan ngoãn, hai má còn chưa có bớt ửng hồng.

Thẩm Già Diệp đem cửa sổ mở ra một chút, để không khí bên ngoài thổi tan hương vị hoan ái bên trong xe. Lại duỗi tay đem Hạ Diệc Sơ gắt gao ôm vào trong lòng, giống như là đang ôm một con búp bê vài cỡ lớn.

Hạ Diệc Sơ mười phần hưởng thụ cái ôm áp áp khiến cô an tâm này, cảm lấy ví của mình, đem di động bên trong đem ra, click mở điện thoại, người vừa mới gọi cho cô cuộc điện thoại kia, cư nhiên là đạo diễn Chu Hiểu Hoành của kịch bản lúc trước gọi tới.

Hạ Diệc Sơ nghĩ nghĩ, đầu ngón tay ở mặt trên nhấn nhẹ vài cái, rồi gọi lại.

Điện thoại rất nhanh được người bên kia bắt, giọng Chu Hiểu Hoành trước sau như một truyền tới: “Uy, Hạ Quỷ a.”

“Vâng, Chu đạo, là tôi.” Thanh âm Hạ Diệc Sơ vừa phát ra, lúc này mới phát hiện thanh âm mình cư nhiên có chút khàn khàn, thần sắc có chút xấu hổ.

Hạ Diệc Sơ nỗ lực làm mình bỏ qua chuyện này, đối với Chu Hiểu Hoành nói: “Chu đạo, ngài vừa mới gọi điện thoại tới, có chuyện gì sao?”

“Có a, qua mấy ngày nữa chính là lễ ra mắt lần đầu tiên của《 Nhất Thế Trường An 》, cô đến lúc đó nhớ tới sớm một chút a.” Chu Hiểu Hoành nói với Hạ Diệc Sơ, “Vị trí cụ thể cùng thời gian tôi đều đã gửi qua bưu kiện cho cô, đến lúc đó, cô có thể cùng cái tên tiểu tử Tô Tinh kia tới đây.”

“Được, tốt, Chu đạo.” Hạ Diệc Sơ liên tục đồng ý.

Thẳng đến lúc cúp điện thoại, trên mặt Hạ Diệc Sơ còn mang theo ý cười sáng lạn.

“Chuyện gì mà lại cao hứng như vậy?” Thẩm Già Diệp mở miệng, hỏi Hạ Diệc Sơ.

“Là buổi lễ ra mắt của《 Nhất Thế Trường An 》, Chu đạo vừa mới gọi điện thoại kêu em đến lúc đó nhớ rõ phải đi tham gia.” Hạ Diệc Sơ cười cười, đưa điện thoại đi động cất vào ví.

“Ân, cần bạn trai sao?” Thẩm Già Diệp ở bên tai Hạ Diệc Sơ nhẹ giọng hỏi.

Thân thể Hạ Diệc Sơ không tự chủ được cứng đờ, tuy rằng rất nhanh đã bị cô thả lỏng xuống, nhưng Thẩm Già Diệp vẫn cảm giác được cô có chút khác thường chột lóe rồi biến mất.

“Không cần đi, anh trai, em đến lúc đó thực nhanh là trở về, anh không yên tâm có thể đi đón em.” Hạ Diệc Sơ cự tuyệt Thẩm Già Diệp.

“Ân.” Thẩm Già Diệp nhàn nhạt lên tiếng, khó có khi dễ nói chuyện.

****

Buổi lễ của《 Nhất Thế Trường An 》ngày hôm đó, Hạ Diệc Sơ trước tiên đã cùng Chu Hà xin nghỉ một ngày.

Lục Thừa thân là người đại diện của Hạ Diệc Sơ và Tô Tinh, hai người đó cùng đi chung, nên cũng muốn tham dự, ở bên cạnh nhìn bọn họ.

Cho nên ngày đó, là Lục Thừa và Tô Tinh tới Hạ gia đón Hạ Diệc Sơ.

Đây được xem như là lần đầu tiên Hạ Diệc Sơ cao điệu xuất hiện ở trước mặt công chúng, trước khi ra khỏi nhà, cô phòng nghiêm túc tỉ mỉ trang điểm cho bản thân một phen.

Bộ dáng cũng không quá hoa lệ, trên người đơn giản mặc một cái váy dài màu trắng, khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng, mái tóc ngang eo bị cô uốn lại thành từng lọn nhỏ, cuốn gọn lại ở sau đầu, dưới chân đi một đôi giày cao gót thủy tinh.

Rõ ràng là trang điểm rất đơn giản, nhưng toàn thân trên dưới đều tản ra một loại khí chất cao quý, cả người mặc kệ là tướng mạo hay khí chất, đều giống như kim cương lóe sáng chói mắt, làm người người không thể rời mắt được

=====

Tại hạ xin lỗi vì ko đăng chương mới trong mấy ngày vừa rồi. Để tình trạng đó ko xảy ra nữa thì bắt đầu từ tuần sau 3 chương 1 tuần, như vậy thì tiện hơn, có thể sẽ ko có lịch đăng cụ thể là hôm nào nhưng tại hạ hứa là sẽ làm cho đủ 3 chương 1 tuần.

Ngày mai có chương mới. Hihhihi (^-^)

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Ca Ca Mặt Lạnh Cẩm Dục Bá Đạo 34

Hạ Diệc Sơ lần đầu tiên xuất hiện ở trong tầm mắt công chúng có thể nói là oanh động toàn trường.

Không nói đến cô lớn lên xinh đẹp, khí chất cao quý, sắc sỡ lóa mắt.

Chỉ cần xem người đi bên cạnh cô, cư nhiên là Tô Tinh liên tục hai lần đạt được giải thưởng ảnh đế!

Phải biết rằng, Tô Tinh này tuy rằng dễ nói chuyện, thoát nhìn ôn tồn lễ độ, chính là hấn từ trước trừ bỏ dốc sức cho công ty, vì giúp công ty phùng mấy nữ tinh minh mới xuất hiện mà cùng đi với mấy người đó lên thăm dò thì mấy năm nay, hấn một lòng chuyên chú với sự nghiệp diễn xuất, rất ít xuất hiện ở trong tầm mắt mọi người dù chỉ một lần!

Mà hiện giờ, hấn không chỉ có xuất hiện, cư nhiên còn mang theo một gương mặt xa lạ xuất hiện!

Cameras của mọi người sôi nổi chụp ảnh Hạ Diệc Sơ bên cạnh Tô Tinh, ở khắp nơi hỏi thăm thân phận Hạ Diệc Sơ.

Còn một số người thậm chí lấy điện thoại di động ra, muốn ở trên Baidu lục soát mọi tư liệu có liên quan tới Hạ Diệc Sơ.

Chỉ là, làm mọi người thất vọng, mỗi người bọn họ đều không thu hoạch được gì!

Cư nhiên Baidu cũng tìm tòi không ra, mà người đó hoàn toàn là người mới trong ngành, chỉ là không biết cô ta ở trong《Nhất Thế Trường An》đóng cái dạng nhân vật gì, sau lưng có thân phận bối cảnh gì đặc biệt không mà có thể làm Tô ảnh đế cùng cô ta khoác tay đi qua thăm dò...

Bất quá, mặc kệ thân phận Hạ Diệc Sơ là cái gì, tóm lại rất nhiều máy ảnh chụp được cô là tốt.

Dù sao một mỹ nhân như vậy, dù là cái bình hoa, tùy tiện phóng đại một chút thì cũng có người chú ý tới.

“Thế nào? Còn ổn không?” Tô Tinh che chở Hạ Diệc Sơ đi ra vòng vây của đám phóng viên, mỉm cười ở bên tai Hạ Diệc Sơ hỏi.

“Àn, cảm giác không tồi, trừ bỏ thời điểm vừa đi ra, ánh đèn ở ngoài có chút chói mắt, mặt khác cảm giác thật mới lạ.”

Hạ Diệc Sơ híp híp mắt, đem cảm giác vừa mới trải qua kể rõ ràng.

“Ha ha, vậy muội chính là minh tinh trời sinh à, huynh nhớ rõ lần đầu tiên tham gia loại hoạt động này, đôi mắt đều bị ánh đèn làm chói tới mức phải chảy nước mắt.” Tô Tinh đáp lại, hai người ở trong mắt người ngoài, tuấn nam mỹ nữ, đàm tiếu thật vui.

Buổi lễ rất nhanh bắt đầu, Chu Hiểu Hoành dẫn đầu ở phía trước nói chuyện, Hạ Diệc Sơ cùng Tô Tinh còn có một đám người khác đều ngồi chờ ở vị trí bên cạnh đã sớm được an bài tốt.

Lời Chu Hiểu Hoành vừa dứt, phóng viên ở đây, đã có người nhìn không được bắt đầu đặt câu hỏi, muốn biết thân phận Hạ Diệc Sơ. Chỉ là Chu Hiểu Hoành tuy rằng ngày thường thoát nhìn tùy tiện, nhưng lúc này tỏ ra vô cùng khôn khéo.

Vấn đề của phóng viên: “Chu đạo, từng nghe nói thời điểm ngài quay bộ phim này, vẫn luôn tìm không thấy người phù hợp đóng vai Trường An trong kịch bản, thậm chí bị ép đến tình trạng từ bỏ cái nhân vật này, chính là sau đó lại nghe tin ngài tìm được người thích hợp, hơn nữa còn sửa đổi cả kịch

bản. Không biết vị nữ minh tinh tướng mạo xinh đẹp vừa đi vào cùng Tô ảnh đế, có phải hay không, chính là người đảm nhận vai Trương An?”

Chu Hiểu Hoàn lẳng lặng cười: “Ha ha, hiện tại không thuộc về vấn đề nội dung bộ phim (câu này thật ra tại hạ cũng ko hiểu), bất quá, tôi có thể trả lời anh chính là, những điều anh vừa mới nói đều là chính xác. Tôi đã từng bước tới đường cùng phải từ bỏ nhân vật Trương An nhưng không ngờ trời cao còn giúp tôi một lần, để tôi có thể gặp người ấy. Tôi tin tưởng, chờ mọi người xem xong trailer của bộ phim này sẽ không cảm thấy Hạ Quỳnh chỉ là Trương An trong lòng tôi, bởi vì cô ấy cũng là Trương An trong lòng các vị.” Cách Chu Hiểu Hoàn nói chuyện hoàn toàn là kiểu nói kiêu ngạo, tự tin thái quá nhưng không ai cho rằng hắn là đang mạnh miệng, rốt cuộc thì nhân phẩm của Chu Hiểu Hoàn vẫn luôn để ở đó, ngược lại làm mọi người càng nổi lên lòng hiếu kì.

Chu Hiểu Hoàn nhìn thần sắc tò mò trên mặt mọi người, cười thần bí, thân thể hơi nghiêng qua, đem màn hình lớn hoàn toàn hiện ra ở trước mặt mọi người, nói: “Như vậy, liền thỉnh mọi người cùng thưởng thức 《 Nhất Thế Trương An 》 của chúng tôi, bắt đầu nào.”

Tiếng nói Chu Hiểu Hoàn vừa dứt, trong đại sảnh, nguyên bản ánh đèn vốn sáng như ban ngày đều ngay lập tức bị tắt toàn bộ, chỉ còn ánh sáng trên màn hình lớn.

Ánh mắt mọi người đều bị hình ảnh trên màn hình lớn hấp dẫn, ngay cả Hạ Diệc Sơ cũng là nhìn không chớp mắt nhìn chăm chăm vào màn hình, thần sắc tự nhiên, nhưng trong cặp mắt trong trẻo kia lại mang theo một tia khẩn trương hiếm thấy.

Ngược lại là Tô Tĩnh ngồi ở bên cạnh cô, nét anh tuấn trên mặt vẫn luôn treo ôn nhuận ý cười. ....

Phần đầu của buổi lễ rất nhanh thì kết thúc, từ một đoạn trailer ngắn ngủi 6 – 7 phút, dù là tới phần đoạn phỏng vấn của đám phóng viên thì đại bộ phận phóng viên vẫn là có chút ư ơ ư ơ, thẳng đến khi có một người đưa ra câu hỏi: “Cái nữ tử hắc y kia rốt cuộc là ai a? Có phải là Trương An hay không?” Thời điểm nghe được vấn đề này, mọi người đều giống như cùng tỉnh ngộ, liền tục hỏi Chu Hiểu Hoàn, các câu hỏi thay nhau xuất hiện để tìm ra đáp án từ Chu Hiểu Hoàn.

Đại bộ phận mọi người ở thời gian ban đầu đều không có để ý vấn đề ấy nên giờ phút này bọn họ tâm tâm niệm niệm, chỉ có Trương An.

Bất quá, mặc cho phóng viên hỏi đủ mọi câu hỏi hay vấn đề khác nhau thì Chu Hiểu Hoàn kia vốn là một con cáo già nói qua nói lại một hồi cũng chẳng lộ ra tin tức gì, nhìn hắn giống như là đang trả lời, kỳ thật những vấn đề quan trọng mà bọn họ cần biết thì chẳng có gì cả.

Mọi người rốt cuộc cũng đã biết lão bánh quây (tại hạ bất tài) không dễ chọc, sôi nổi đem microphone hướng về người mới Hạ Diệc Sơ.

Chỉ là lại không có nghĩ đến, Hạ Diệc Sơ thoát nhìn là gương mặt xa lạ, là người mới bước vào ngành, chính là thời điểm trả lời vấn đề, đứng là tích thủy bất lậu (1 giọt nước cũng ko lọt).

Hôm nay các phóng viên tham gia buổi lễ ra mắt này, thẳng đến buổi lễ chấm dứt, bọn họ đều không có biết rõ ràng, bọn họ rốt cuộc tới đây để làm cái gì. (làm cảnh)

Giống như xem xong bộ phim liền trở nên kích động, suy nghĩ vẫn luôn đặt ở trên người nữ tử hắc y. ....

Muốn biết nàng rốt cuộc chết hay không chết. ....

Muốn biết Dư Sinh nàng hạnh phúc hay không hạnh phúc. ....

(bố cảnh bộ phim là cổ trang, xin hãy xem lại chương 18)

Hạ Diệc Sơ không nghĩ tới buổi lễ sẽ thành công như vậy, khóe léo từ chối đề nghị ăn cơm của Chu đạo, Hạ Diệc Sơ đi đến bãi đỗ xe, quả nhiên thấy được chiếc xe hơi thấp điệu kém xa hoa của Thâm Giả Diệp.

Mà lúc ngồi ở ghế phụ, xe hơi đã bắt đầu di chuyển trên đường cái, Hạ Diệc Sơ mới nhớ tới, hôm nay tựa hồ từ lúc buổi lễ bắt đầu đến khi chấm dứt, cô đều không có nhìn thấy Du Tuyết. Theo lý mà nói, Du Tuyết là vai phụ trong《 Nhất Thế Trương An 》, cô ta hẳn là cũng ở đây.

Bất quá vấn đề này chỉ là ở trong đầu Hạ Diệc Sơ thoáng qua một chút, liền quăng ra ngoài. Dù Du Tuyết bọn họ thế nào, cô đã mặc kệ chuyện của cô ta, cô hiện giờ chỉ cần đợi một cái cơ hội, đợi tới thời điểm Du Tuyết phát hiện thân phận thật sự của mình mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Ca Ca Mặt Lạnh Cẩm Dục Bá Đạo 35

Sau buổi lễ ra mắt lần đầu tiên của《 Nhất Thế Trương An 》, Hạ Diệc Sơ ngay trong ngày hôm sau quay trở lại đoàn phim diễn nốt các phân cảnh còn lại của《 thân ái, buổi sáng tốt lành 》

Trải qua ngày hôm qua ở trước mặt công chúng lộ diện, cùng với buổi phỏng vấn, đám người Tô Tinh cùng Chu Hiểu Hoành đối Hạ Diệc Sơ không chút do dự tán dương, cô đã làm rất tốt, hiện rất được nhiều người chú ý.

Đặc biệt là Hạ Diệc Sơ lại chính là Trường An mà mọi người điên cuồng tìm kiếm trong suốt khoảng thời gian qua.

Lục Thừa ở biết được Hạ Diệc Sơ cư nhiên còn chưa có Weibo riêng của mình, lập tức liền lợi dụng chức quyền công ty nhanh chóng đăng ký cho cô một cái, còn lấy thêm một cái tài khoản VIP màu cam, giới thiệu trên đó cũng rất đơn giản: Hạ Quý, nghệ nhân M.R, diễn viên.

Ngày hôm qua, khi buổi lễ chấm dứt, lấy các trang báo lớn cầm đầu, trên các trang web bắt đầu xuất hiện video buổi họp báo《 Nhất Thế Trường An 》hôm trước.

Từ ban đầu là thôn cô (con gái nông thôn) tính cách thuần phác thiện lương, đến cuối cùng phản bội Đại hoàng tử cùng mình sống chung từ nhỏ đến lớn, sẵn sàng đến cạy nhờ Nhị hoàng tử. Chỉ lưu lại bí mật cuối cùng bị lộ ra, bóng dáng Đại hoàng tử mất thánh sủng âm thầm hốt hoảng đứng ở bên trong thư phòng, còn nàng (Trường An) lại ở bên cạnh niềm vui mới - Nhị hoàng tử, lúm đồng tiền như hoa.....

Trong một đêm, Hạ Diệc Sơ nổi tiếng, ngày hôm sau liền chiếm cứ hot search Weibo.

Bất quá, khác với lần trước lên hot search, cũng khác với tưởng tượng trong lòng những người nổi tiếng khác.

Hạ Diệc Sơ là bị chửi cho tới nổi tiếng.....

Lục Thừa vừa đăng kí cho cô tài khoản Weibo mới, Hạ Diệc Sơ liền đăng lên Weibo tin tức: 【 mỉm cười 】【 mỉm cười 】chào mọi người, buổi sáng tốt lành, tôi là Hạ Quý.

Weibo vừa phát ra, chỉ trong mấy phút ngắn ngủn, tất cả đều thay đổi, bình luận nối tiếp bình luận liên tục xuất hiện không ngừng.

Lầu 1, Ngọt ngọt ngọt ngọt nhưng không phải đường: Nha nha nha, đây không phải là tiểu kĩ nữ phản bội Tô Tinh đi?

Lầu 38, Đồng cô lương hồi phục: @ lầu 1 Ngọt ngọt ngọt ngọt nhưng không phải đường: Lầu một nói sai rồi, đây là bạch liên hoa phản bội Đại hoàng tử!

.....

Lầu 56, Làm người ngồi máy bay: Ha ha a, lâu chủ, kỹ thuật diễn thực không tồi, thành công hấp dẫn lực chú ý của tôi!

.....

lầu 168, Gió thổi thảo thấp pp (mông) lạnh: Muốn biết địa chỉ lâu chủ bao nhiêu, 【 cử dao 】【 cử dao 】 muốn gửi lưỡi dao!

Lầu 196, Một đóa tiểu cúc hoa hồi phục: @ lầu 168 Gió thổi thảo thấp pp lạnh: 2333, hiện tại không lưu hành gửi lưỡi dao, ($\geq \nabla \leq$)/ hãy gửi bom đi, mặt khác tính tôi một cái.

.....

Lầu 235, Miêu mễ không phác: Ha ha ha ha, xem buổi họp báo lúc trước thấy lâu chủ lớn lên ko tồi, không biết kỹ thuật diễn thế nào, bất quá hẳn là vẫn người mới đi, người con mẹ nó cư nhiên dám phản bội Đại hoàng tử, Miêu mễ có một trăm loại phương pháp để người ở giới giải trí sống không yên ổn!

Lầu 236, Lòng yên tĩnh tự nhiên lạnh: Lầu trên uy vũ! Bất quá tiểu kĩ nữ phản bội Đại hoàng tử này thật sự lớn lên rất xinh đẹp.

.....

Lầu 568, Tam hảo học sinh: ê ê các lầu, hiện tại không phải là đang thảo luận xử lý cái tiểu kĩ nữ này như thế nào sao?

.....

.....

Tô Tinh ở giới giải trí đã được rất nhiều năm, liên tục đoạt được hai danh hiệu ảnh đế, fan đi theo hẳn tự nhiên là không cần phải nói, Weibo Hạ Diệc Sơ vừa phát ra, trừ bỏ số ít người qua đường Giáp không rõ chân tướng, còn lại đại bộ phận trên bình luận Weibo đều là fan của hắn mắng chửi, đều là tới nơi này của Hạ Diệc Sơ vì Tô Tinh đóng vai Đại hoàng tử mà bênh vực kẻ yếu.

Hôm sau Hạ Diệc Sơ trở về đoàn phim, An Nại Nhi nhảy nhót nhảy nhót, nháy mắt liền nâng đi động của mình đi tới bên người Hạ Diệc Sơ, yêu cầu Hạ Diệc Sơ chú ý cô ấy.

Hạ Diệc Sơ mở ra di động của mình ra, đăng nhập app Weibo, tìm tòi một chút, lúc này mới phát hiện nguyên lai An Nại Nhi đã sớm follow mình, ngón tay cô di chuyển một chút, quan hệ hai người lập tức biến thành follow nhau.

Hạ Diệc Sơ lại đi tìm hiểu Tô Tinh một chút, còn có đạo diễn cùng mình tình nhận thức trong khoảng thời gian này, đều nhất nhất follow hết.

Đột nhiên, Hạ Diệc Sơ tựa hồ nghĩ tới cái gì, ngón tay chạm chạm vài lần, liên tục tìm tòi trên mạng tên Thẩm Già Diệp, phát hiện thế thật sự có một cái tài khoản VIP màu cam, hình đại diện là Thẩm Già Diệp ngồi ở trước cửa sổ sát đất nghiêng người cúi đầu đọc sách, dù cho không có nhìn thấy hân từ chính diện, nhưng lại cho người ta cảm giác quen thuộc lại xa lạ, so với việc nhìn thẳng vào khuôn mặt hân càng thêm chấn động.

Trang chủ kia chỉ mấy cái Weibo ngắn, chính là chú ý fan của hân lại có tới một trăm hai mươi vạn người, ở trên mạng cũng coi như là rất nhiều.

Hạ Diệc Sơ liền follow hân, xem qua mấy cái dòng trạng hái ngắn của hân, mặt tức khắc liền đỏ.

Trừ bỏ mấy cái ban đầu, là Thẩm Già Diệp mấy năm đầu tuyên bố cùng tuyên truyền tin tức công ty của hân ở ngoài thì mấy cái phía sau, đều là hân mới đăng gần đây nhất. Thẩm Già Diệp

9-21 ngày, 16:02

Tuyên bố: Cô ấy thay đổi rất nhiều.

Thẩm Già Diệp

9-26 ngày, 01:03

Tuyên bố: Cô ấy nói uống cà phê, đối thân thể không tốt. 【 hình ảnh 】

Thẩm Già Diệp

10-08, 22:11

Tuyên bố: Rời đi Bảo Bảo một tuần, ngủ không được.

Đây đều là ba tin tức gần trên Weibo, là Thẩm Già Diệp này mấy năm qua chỉ mở ra 3 trang Weibo duy nhất, hơn nữa là tất cả đều rất ngắn.

Hạ Diệc Sơ mở ra trang Weibo thứ 2, vừa thấy hình ảnh trên đó, ánh mắt sáng ngời, kia giống như là buổi tối ngày đó cô mang cà phê của Thẩm Già Diệp đi xuống, muốn đồ đi.

Hạ Diệc Sơ lại lật xem từng bình luận, với mỗi một cái tin tức trên Weibo, số lượng bình luận cùng chia sẻ đều thấp phần kinh người, mấy ngàn là ít. Với số lượng này dù tính là rất nhiều mình tính khác, cũng không thể cùng so sánh được.

Bình luận phía dưới, đại đa số đều là một ít khóc lóc nháo phải sinh khí con cho Thẩm Già Diệp, Hạ Diệc Sơ trộm ở trong lòng cười cười, qua lại đem kia tin tức kia nhìn lại một lần, trong lòng không biết như thế nào, một cỗ tư vị ngọt ngào lặng yên này lên trong lòng.

Hạ Diệc Sơ rời khỏi chủ trang Weibo Thẩm Già Diệp, nguyên bản muốn buông đi động, nhưng lại đột nhiên bị một tin tức hấp dẫn.

Cái tên Hạ Diệc Sơ cái này (tên weibo), thời điểm Lục Thừa đăng ký cho cô, cũng đã thiết lập tốt, chỉ có nhắc nhở cô chú ý tin tức của mọi người.

Hạ Diệc Sơ click mở bài viết mình vừa bị tag vào, nguyên lai là Tô Tinh @ gán cô vào.

Nàng click mở, đi vào nhìn, phát hiện Tô Tinh ở hai phút trước đã phát một cái tin tức.

Tô Tinh

10-22 13:16 tuyên bố: 【 mỉm cười 】@ Hạ Quý là một cô gái tốt, mọi người không cần thương tổn em ấy, hãy cùng đối xử ôn nhu với em ấy, bình an hi nhạc (hòa thuận vui vẻ). 【 hình ảnh 】

Tô Tinh phát tin tức Weibo này, ở phía sau đi kèm rất nhiều thứ, là thời điểm Hạ Quý lần trước cùng hân đi ra ngoài ăn cơm, Tô Tinh ở phía đối diện chụp lên.

Hình ảnh nữ hài nhi để mặt mộc, chưa hề trang điểm, tựa hồ bị người đối diện kêu một tiếng, ngẩng đầu nhìn lại, đôi mắt mở to, thần sắc có chút mờ mịt, nửa trong tay còn có một ít mì vừa mới cuộn lên mà chưa ăn.

Đáng yêu cực kỳ.

Tuy rằng xấp ảnh chụp mới phát ra chỉ mới vài phút, chính là phía dưới cũng đã có các fan bình luận cùng chia sẻ, Hạ Diệc Sơ đọc thử vài cái, phát hiện đại đa số đều là khen cô lớn lên xinh đẹp đáng yêu.

Hạ Diệc Sơ xem xét trong chốc lát lúc sau, nghĩ nghĩ, chia sẻ cái này Weibo, thuận lợi bình luận nói: 【 đáng yêu 】 ngày đó, tương mì ăn rất ngon.

1. Lâu chủ: người đứng đầu 1 trang web, mà m.n hay gọi là AD (admin) đó
2. Lâu 1/2/45/56.....: cái đó có nghĩa là số thứ tự của các bình luận
3. @/: kí hiệu này ở đây có nghĩa là gán, giống như là dấu # này nè
4. Về phần weibo, tại hạ ko rành, có sai sót xin bỏ qua, và nhắc nhở cho tại hạ sửa chữa

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Ca Ca Mặt Lạnh Cẩm Dục Bá Đạo 36

Ngày đó, từ lúc Tô Tinh phát đoạn Weibo ấy, Chu Hiểu Hoành cũng không chịu thua kém nhảy ra phát Weibo cổ vũ Hạ Diệc Sơ. Trừ lần đó ra, còn có một ít minh tinh khác cũng nhảy tới, nói chút lời đúng trọng tâm, vừa lòng người.

Còn có vị An Nại Nhi tính cách nóng bỏng mà Hạ Diệc Sơ mới nhận thức gần đây, cũng chia sẻ cái đoạn Weibo của Tô Tinh, rất là nghịch ngợm muốn Hạ Diệc Sơ lần sau đi ăn mì tương, nhất định phải mang theo cô ấy.

Hạ Diệc Sơ đem những dòng viết đó đặt vào trong đáy mắt, khước miệng gọi lên độ cung hơi ảm áp.

Chỉ có thời điểm đang xem đến đoạn Weibo của Chu Hiểu Hoành, Hạ Diệc Sơ nghĩ nghĩ, chủ động gọi điện thoại qua cho Chu Hiểu Hoành nói lời cảm tạ.

Trên đoạn Weibo Chu Hiểu Hoành phát ra, không chút che dấu khen ngợi Hạ Diệc Sơ về cách làm người cùng kỹ thuật diễn của cô, nói giá trị nhan sắc và kỹ thuật diễn đều ti lệ thuận với nhau, trong những người ông ấy gặp qua, là diễn viên mới có thực lực cùng thiên phú cao nhất. Hơn nữa còn trực tiếp nói ra tâm nguyện của bản thân, chính là mong có thể tiếp tục cùng Hạ Diệc Sơ hợp tác thêm lần nữa, hy vọng trong bộ phim tiếp theo cũng có cô tham dự.

Lời này của Chu Hiểu Hoành vừa ra, bỏ qua những antifan chuyên chê bai, nói xấu, hò hét hoặc phi nhổ lung tung, thì thời điểm mọi người trong giới nhìn thấy cái tin tức này, trong lòng nghĩ vị tạp trăn (1) là không thiếu được.

Chu Hiểu Hoành là quý tài trong giới, đối với ai cũng không chịu kiêng nể, còn đối với kịch bản của mình thì một lỗi nhỏ cũng không tạm chấp nhận được.

Có thể được hần khen ngợi hết mực đến như vậy, đó thật đúng là phúc khí Hạ Diệc Sơ tu luyện trăm năm.

Cùng lúc đó, mọi người cũng đều chờ mong ngày chiếu phim 《 Nhất Thế Trường An 》, muốn nhìn một chút, rốt cuộc là một tân nhân (2) như thế nào, cư nhiên có thể được Chu Hiểu Hoành khẳng định và tự tin với người ấy một cách tuyệt đối như vậy.

Chu Hiểu Hoành nhận được điện thoại của Hạ Diệc Sơ, nghe rõ mục đích cô gọi, ở kia phía bên kia hào sảng cười cười:

“Tôi còn tưởng rằng là chuyện gì đâu? Liên là một chuyện nhỏ như một đầu ngón tay thôi a, tôi đó là ăn ngay nói thật, dù cô không có người người mắng chửi, tôi nhất định vẫn sẽ làm như vậy.”

“Chu đạo ngài tuệ nhãn thức châu (3), tôi nhất định sẽ không làm ngài thất vọng.” Hạ Diệc Sơ câu này bao hàm một trăm phần trăm thật lòng.

Giới giải trí vốn là một cái hồ nước sâu không thấy đáy, ai có thể đủ cam đảm cam đoan nói chính mình sẽ mãi mãi như cũ, không thay đổi...sợ tâm không phụ (4)

Khi xuất đạo (5) kim quang lấp lánh, người nổi tiếng thì dễ bị chê bai soi mói, rồi chờ về sau sẽ xuất hiện nhiều người mang tâm bất lương chọc gậy bánh xe (6) nữa, cho nên ngay lúc này mọi chuyện được giải quyết rõ ràng thì về sau sẽ không lưu lại bất kì một cái mầm tai họa nào.

Chính là Chu Hiểu Hoành cùng cô kỳ thật cũng nhận thức không được bao lâu, mà lại dám đem nhân phẩm của cô cam đoan.

Cái này làm cho trong lòng Hạ Diệc Sơ, khó tránh khỏi dâng lên ý cảm động

“Sách, điều đó cũng chẳng có gì là không tốt, cô nổi tiếng, tôi tới thỉnh cô đóng phim, thì đến lúc đó sẽ không phải phí công tới nhiều lần đi!” Chu Hiểu Hoành ở bên kia có chút đau lòng nói.

“Ha ha, vậy ông cứ tới đi, tôi chắc chắn sẽ đồng ý.” Hạ Diệc Sơ ha ha cười.

Việc này cứ như vậy rồi thật nhanh rồi bị chìm xuống, thời gian đến ngày chiếu phim 《 Nhất Thế Trường An 》 ngày một gần.

Mấy ngày trước Chu Hiểu Hoành gọi điện cho Hạ Diệc Sơ, nói đến thời điểm sẽ chiếu phim ở rạp, có cần lưu lại cho cô mấy cái vị trí tốt may mắn hay không.

Hạ Diệc Sơ hỏi Thẩm Già Diệp cùng Hạ ba ba, Hạ ba ba ngày đó vừa bận đang ở bên ngoài đi công tác, không thể đến, mà Thẩm Già Diệp có thể cùng đi toàn bộ hành trình, cho nên Hạ Diệc Sơ liền lấy hai vị trí.

Chiếu phim điện ảnh ngày đó, vừa vặn là cuối tuần, lại còn là vào lúc chạng vạng.

Lúc hai đương sự Hạ Diệc Sơ và Thẩm Già Diệp thấp điệu tới trình diện, Chu Hiểu Hoành cùng Tô Tinh bọn họ đã sớm tới rồi.

Mọi người hôm nay đều cải trang giả dạng qua, ăn mặc vô cùng điệu thấp, hơn nữa cũng không có giống với những nhóm quần chúng từ bên ngoài tiến vào, mà là từ cửa sau chuyên môn đi vào, Chu Hiểu Hoành dẫn theo mọi người trực tiếp ngồi ở hàng ghế vip.

Hơn nữa Chu Hiểu Hoành còn cực kì tri kỷ, chuẩn bị cho Hạ Diệc Sơ cùng Thẩm Già Diệp hai người là chỗ ngồi tình lữ. Hai cái chỗ ngồi giống như một, liền thành một thể như hai con yến oanh, nhưng ở giữa lại có một thanh chắn ngang.

Thời điểm Thẩm Già Diệp nhìn đến kia chỗ ngồi kia, hơi hơi nhướn mày, đối với cái vị đạo diễn tùy tiện này có một tia hảo cảm.

Quả thực chính là quá thật tình mắt!

Chu Hiểu Hoành không chỉ tiếp đãi có mỗi hai người Hạ Diệc Sơ và Thẩm Già Diệp, còn có Tô Tinh cùng các minh tinh khác, cho nên lúc mang Hạ Diệc Sơ và Thẩm Già Diệp tới đúng vị trí, liền tạm biệt trước rồi rời đi.

Chỉ là trước khi rời đi, Chu Hiểu Hoành không tự giác liếc nhìn Thẩm Già Diệp nhiều hơn một cái, trong lòng cảm thấy đã ở đâu gặp qua người này, rồi lại nhớ không nổi tên Thẩm Già Diệp, hơn nữa trên người đối phương khí thế cao lãnh cường đại, cũng làm Chu Hiểu Hoành lần đầu tiên có loại xúc động không dám tùy tiện mở miệng.

Cho nên, đành phải áp hoang mang trong lòng xuống tạm thời rời đi.

Chu Hiểu Hoành vừa đi, Thẩm Già Diệp lập tức gắt gao kéo tay Hạ Diệc Sơ lại.

“Bảo Bảo có muốn ăn cái gì? Bắp rang? Uống Coca?” Thẩm Già Diệp nghiêng đầu, thân mật đối với Hạ Diệc Sơ nói.

“Không muốn, trong túi của em có mang theo một chai nước, anh nếu là muốn ăn thì chúng ta đi mua?” Hạ Diệc Sơ thử mở miệng.

“Không ăn.” Thẩm Già Diệp lắc lắc đầu.

Trong rạp chiếu phim, người dần dần nhiều lên, dù hai người là ngồi ở chỗ ngồi vip, nhưng vẫn thấy có chút ồn ào.

Hạ Diệc Sơ quay đầu nhìn thần sắc Thẩm Già Diệp, mặt mày hơi nhú, hiển nhiên là cũng không thích ứng hoàn cảnh như vậy, cô duỗi tay cầm chặt tay Thẩm Già Diệp, đem đầu mình dựa vào vai Thẩm Già Diệp, hỏi: “Anh trai, anh trước kia có tới rạp chiếu phim bao giờ chưa?”

“Không có.” Hắn từ thời thơ ấu đã bắt quy hoạch nhân sinh (7) của chính mình như ông cụ non thì làm sao sẽ đến xem loại đồ vật này.

“Vậy anh làm như thế nào biết xem phim phải ăn bắp rang cùng uống Coca?” Ánh mắt Hạ Diệc Sơ lấp lánh nhìn hắn, thần thái sáng láng, thần sắc có chút hưng phấn, giống như là bắt được chân tướng cái gì thú vị.

“Tìm kiếm trên Baidu.” Mặt Thẩm Già Diệp không biểu tình nhấp nhấp miệng, nghiêm trang mở miệng, thời điểm hắn trả lời, ánh mắt không có xem Hạ Diệc Sơ, mà là nhìn thẳng phía trước, chính là Hạ Diệc Sơ lại tưởng mình chọc trúng điểm then thủng của Thẩm Già Diệp, chọc hắn then thủng, vùi đầu không ngừng cười trộm.

Thẩm Già Diệp xoay đầu tới nhìn cô, trên gương mặt tuấn mỹ xẹt qua mảnh ý cười không nề hà, đáy mắt tràn ngập sùng nịch.

Thời gian vừa đến, rạp chiếu phim nguyên bản đang sáng trưng ánh đèn trong nháy mắt liền tắt, hoàn cảnh vốn đang cãi cọ ồn ào cũng dần dần an tĩnh xuống dưới.

Lực chú ý của mọi người đều đặt trên màn hình lớn phía trước.

Tay Hạ Diệc Sơ bị Thẩm Già Diệp bắt lấy, cả người dựa vào người hắn, toàn bộ lực chú ý cũng bị bộ phim ở phía trước hấp dẫn đi.

Chưa từng có nhiều thứ màu mè, trên màn hình lớn trước hết xuất hiện chính là bốn cái chữ to “Một đời Trường An”, phía dưới là mấy cái màu đen chữ nhỏ “Đạo diễn: Chu Hiểu Hoành” cũng giống như danh thiếp của Chu Hiểu Hoành đều ngắn gọn như nhau.

- 1) ngũ vị: ngọt, chua, cay, đắng, mặn; ý chỉ trong lòng rối bời
- 2) tân nhân: người mới
- 3) tuệ nhãn thức châu: có con mắt trí tuệ, nhìn xa trông rộng, tốt bụng
- 4) sở tâm không phụ: tấm lòng chân thành mãi không thay
- 5) xuất đạo: học xong ra trường hoặc là lần đầu xuất hiện trước mắt m.n, cái này có nghĩa tựa là vậy
- 6) chọc gậy bánh xe: một hành vi phá hoại quy hoạch nhân sinh: chuẩn bị cuộc đời

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Ca Ca Mặt Lạnh Cẩm Dục Bá Đạo 37

Đây là lần đầu tiên Hạ Diệc Sơ xem tác phẩm tự mình đóng vai, nhìn người trên màn hình lớn kia, vừa quen thuộc lại xa lạ, cô găt gao bắt lấy tay Thẩm Già Diệp, trong lòng bất ổn, nghĩ Thẩm Già Diệp cùng nhiều người trong rạp chiếu phim nhìn như vậy, trong lòng cô không biết như thế nào, đột nhiên liền có chút ngượng ngùng.

Bất quá, không đợi Hạ Diệc Sơ mở miệng đâu, Thẩm Già Diệp cứ nhiên so cô còn không nhịn được mở miệng.

“Bảo Bảo.” Thẩm Già Diệp đột nhiên nghiêng đầu hôn hôn khuôn mặt bóng loáng tinh tế của Hạ Diệc Sơ.

“Em làm sao vậy?” Ánh mắt Hạ Diệc Sơ thoáng nhìn, chú ý tới trên mặt hiện Thẩm Già Diệp lên một tia thần sắc khắc chế, trong lòng lập tức vang lên chuông cảnh báo lớn, tại sao lại như thế này, hẳn như thế nào lại như vậy, giống hệt cái khúc dạo nhạc mỗi khi muốn đề cô đề làm gì làm kia ắc, oa nguy hiểm!

Trách không được Hạ Diệc Sơ nghĩ nhiều, thật sự là từ lúc hai người ngầm xác định thân phận với nhau, ở khách sạn Diệp Thẩm Già Diệp muốn thân thể của cô, Thẩm Già Diệp giống như là mở ra một cánh cửa mới, một thế kỉ mới, một có thời gian liền đề nặng Hạ Diệc Sơ làm..... Bất luận ban ngày hay đêm tối, bất luận thời gian địa điểm.....

Hạ Diệc Sơ cũng từng nghe người ta nói qua, nam nhân càng muộn khai trai (1) nhu cầu tình dục càng cao, Thẩm Già Diệp này lãnh tâm mặt lạnh lãnh tình (2) hai mươi tám năm, dục vọng chiếm hữu đối với Hạ Diệc Sơ càng mãnh liệt đến dọa người.....

Đặc biệt là trong khoảng thời gian này, Hạ Diệc Sơ bởi vì đóng phim mà đi nơi khác mới trở về, Thẩm Già Diệp giống như là muốn bổ sung một tháng rưỡi vận động kia vậy, cả ngày đều hứng thú bưng bưng lôi kéo Hạ Diệc Sơ cùng tiểu yêu tinh đánh nhau (3), không mệt mỏi.

Cái này làm cho phản ứng Hạ Diệc Sơ với hắn đều có chút sợ hãi.

“Àn?” Thẩm Già Diệp râm rì một tiếng, thần sắc có chút bất mãn đem đầu mình đặt trên cổ Hạ Diệc Sơ, trọng tâm thân thể hơi nâng lên, đem Hạ Diệc Sơ đẩy đến sát phía sau, trực tiếp dựa vào lưng ghế.

Cái đầu lông xù chui vào trong lòng ngực Hạ Diệc Sơ, Thẩm Già Diệp há mồm cắn vào cổ Hạ Diệc Sơ một ngụm, nghe đến thanh âm kêu đau của Hạ Diệc Sơ, lại buông hàm răng ra, đôi lại thành khẽ liếm cùng nhấm nháp.

“Anh trai.” Hạ Diệc Sơ kêu hắn một tiếng, thanh âm phá thành từng mảnh nhỏ, có chút phát run, thấy được Diệp dưới thân Thẩm Già Diệp căng thẳng, lập tức liền tưởng hắn ở chỗ này muốn đem cô làm.

“Bảo Bảo,” Thẩm Già Diệp sửa sửa vạt áo cho cô, che khuất ấn hồng mình vừa mới cắn ra, mới ngẩng đầu, động tác mềm nhẹ hôn môi và khuôn mặt cô, một bên há mồm nói: “Chúng ta ở chỗ này tới một lần?” (-_-)

“Không, không được.” Hạ Diệc Sơ thân thể khẽ run một chút, lòng mi thật dài run lên, đuôi tay găt gao bắt lấy vạt áo Thẩm Già Diệp, ngẩng đầu nhìn hắn, đáy mắt tràn đầy ý khản cầu: “Nơi đó còn khó chịu.....”

Đêm qua Thẩm Già Diệp đề cô làm một đêm, sáng nay lại đề cô tới một lần, mới bằng lòng thả xuống giường, hiện giờ trên người Hạ Diệc Sơ đều còn có hồng ấn bị hắn cắn ra.

“Được à.” Thẩm Già Diệp tựa hồ cũng nghĩ đến chính mình ngày hôm qua cùng buổi sáng hôm nay hơi quá mức, có chút tiếc nuối thở dài một tiếng, giờ tay đem người ôm vào trong lòng.

Hạ Diệc Sơ không dám giãy giụa, ngoan ngoan bị hắn ôm, đem toàn bộ tinh thần của mình đều đặt ở trên màn hình lớn trước mặt.

Cái kịch bản « Nhất Thế Trường An » chính là con đường của một hoàng tử mưu tính quyền lực.

Năm đó Bát vương đoạt đích (4), hoàng tử được ma ma cứu đi, lưu lạc bên ngoài, bị đuổi giết trên đường, ma ma qua đời, để lại hoàng tử tuổi nhỏ giao cho nữ nhi lớn hơn hoàng tử hai tuổi (Trường An) chiếu cố.

Ma ma tuy rằng ở trong cung làm cung nữ, chính là nữ nhi Trường An của nàng lại đi theo thúc thúc thăm thăm ở nông thôn mà lớn lên.

Từ lúc mẫu thân Trường An chết, cũng không biết được thân phận thật sự của hoàng tử, mà chỉ cho rằng hắn là cô nhi từ trên đường nương mình cứu trở về, liền toàn tâm toàn ý coi như thân đệ đệ nuôi dưỡng bên người mà yêu thương.

Hoàng tử tuổi tác tuy nhỏ, chính là từ nhỏ đã được giáo dục rất tốt, từ lúc phụ vương hắn bước lên ngôi vị hoàng đế, hắn cũng đã âm thầm mua chuộc người, đem nơi mình ở nói cho Hoàng Thượng.

Chỉ là, Hoàng Thượng mới vừa đăng cơ, căn cơ còn chưa có ổn định, tuy rằng hắn (hoàng đế) vì ổn định địa vị của mình mà thu nạp vài nữ nhi của các vị đại quan trong triều đình tiến vào hậu cung. Chính là những người đó (đại thần có con tiến vào hậu cung) mục đích lại không chỉ có dừng tại đây, còn muốn giết chết hoàng tử (nam chính đang lưu lạc - con của hoàng đế), chờ nữ nhi mình sinh hạ hoàng tử, liền nâng đỡ tiểu hoàng tử thượng vị (5).

Cho nên, rất nhiều người đều là âm thầm phái không ít nhân thủ tới điều tra nơi hoàng tử đang ở, chính là muốn trực tiếp giết chết hắn, vĩnh thế không thể vào cung.

Mà tiểu hoàng tử cùng Hoàng Thượng lấy được cách liên hệ với nhau, hoàng tử cũng cũng không có yêu cầu trở về, mà là tính toán tiếp tục ở cái nông thôn này sinh hoạt.

Hoàng Thượng phái một ít ám vệ tới bảo hộ tiểu hoàng tử, còn âm thầm viết một ít phong thư cầu khẩn, muốn mời tiên sinh dạy học và lão sư võ thuật có thật bản lĩnh thật sự tới giáo tập (giáo dục) hoàng tử học tập bản lĩnh.

Chờ về sau, tiểu hoàng tử lớn lên, liền đi tham quân (vào quân đội). Nhờ nhóm ám vệ trợ giúp cùng Hoàng Thượng âm thầm nâng đỡ, vốn dĩ hoàng tử bản lĩnh cao cường liền ở trong quân rất nhanh nổi danh.

Chờ đến cuối cùng chiến tranh kết thúc, chiến thắng trở về kinh thành, Hoàng Thượng mười phần hào sảng cho hoàng tử một ít binh quyền, hơn nữa, ở trên Khánh Công yến hội làm rõ thân phận hoàng tử của hắn (na 9).

Tin tức tuôn đến không hề đoán trước, mọi người không nghĩ tới, thân phận của người trẻ tuổi này vốn là một tên tiểu tử nông thôn, cư nhiên lại chính là Đại hoàng tử mất tích trong lần đoạt ngôi năm đó!

Một tướng quân tuổi trẻ không hề có bối cảnh tay lại cầm binh quyền sẽ rước lấy mọi người mượn sức, chính là một hoàng tử tay cầm binh quyền lại sẽ rước lấy cừu hận và ghen ghét của mọi người.

Bất quá, may mắn có tương trợ lớn từ Hoàng Thượng, từ lúc Đại hoàng tử hồi kinh, thuận lợi ở dưới ánh mắt đỏ (ghen tị) của vô số người tiến vào phủ Đại hoàng tử, còn âm thầm thu nạp một ít quan viên tiến đến đầu nhập vào phe hắn.

Mà lúc sau, một số vị hoàng tử khác cùng Đại hoàng tử ở bên ngoài xưng huynh gọi đệ, còn bên trong lại ngầm ngầm chém giết lẫn nhau.

Bởi vì sự kiện xảy ra lúc còn nhỏ, Đại hoàng tử lúc nào cũng không tin tưởng người bên cạnh. Chỉ duy với một người, hắn lại là toàn tâm toàn ý tin tưởng, đó chính là người từ nhỏ tới lớn đã ở bên cạnh hắn - Trường An.

Chỉ là, tới kinh thành không lâu, vừa mới bắt đầu đấu vài hiệp, Đại hoàng tử đối phó với những vị hoàng tử còn thành thạo, nhưng về sau, lại là liên tục chịu nhục. Ngay cả Hoàng Thượng đều đối với sai lầm liên tục của hắn mà có chút bất mãn.

Trong lòng Đại hoàng tử biết rõ, chỉ sợ là bên người hắn bị các vị hoàng tử khác cài người vào. Chỉ là mặc cho Đại hoàng tử làm như thế nào thử người bên cạnh, đều không có đem cái tên phản bội kia ra được.

Thẳng đến lúc sau có người cả gan nhắc nhở, Đại hoàng tử mới đưa ánh mắt đặt ở trên người Trường An. Mỗi ngày có thể tự do tiến vào thư phòng Đại hoàng tử, chính là Trường An.

Vì thế, dưới thử nghiệm của Đại hoàng tử, Trường An, sa lưới.

Nguyên lai ở lúc đi vào kinh thành, Trường An cũng đã bị hoàng tử khác thu mua, lúc trước Đại hoàng tử nhiều lần thất bại, đều là do Trường An đem cơ mật của hắn lộ ra ngoài.

Mà vị hoàng tử thu mua Trường An, lại là kẻ thù lớn nhất của Đại hoàng tử, Nhị hoàng tử.

Giải thích nào

1. Khai trai: xử nam lần đầu nếm thịt

2. lãnh tâm mặt lạnh lãnh tình: nói chung là lạnh từ trong ra ngoài
3. tiểu yêu tình đánh nhau: chuyện người lớn, ai trẻ con, cấm hỏi
4. đoạt đích: đoạt ngôi
5. thượng vị: lên ngôi

Thật xin lỗi chư vị huynh đài, huynh thân phụ lão, các vị tiểu thư công tử vì thời gian qua tại hạ đã ko đăng chuyện, tại hạ đã trở lại rồi đây,

Để chuộc tội thì lịch đăng truyện tuần này như sau:

+ Tối nay, chương 37: bù cho tuần trước

+ 3 chương của tuần này: chương 38, 39, 40

+ Chủ nhật: chương 41: đây là lời xin lỗi tại hạ xin gửi tới m.n

Cảm ơn đã ủng hộ!!!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Ca Ca Mặt Lạnh Cấm Dục Bá Đạo 38

Hạ Diệc Sơ không biết Chu Hiểu Hoành bọn họ tại sao sẽ ở vài phút đầu ngắn ngủn lộ ra trước nhiều nội dung cùng kí ức quan trọng trong bộ phim như vậy.

Không chỉ có đem thân phận Đại hoàng tử để lộ ra ngoài ánh sáng, còn có khoảng thời gian vui sướng khi còn bé sống nương tựa lẫn nhau của Trường An cùng với Đại hoàng tử thân phận đang bị vùi lấp, cuối cùng Đại hoàng tử trở về kinh thành, phát hiện Trường An bị phản bội thì nội tâm đau triệt.

Nguyên nhân chính là vì tô đậm cho hai điểm nhấn phía sau, cho nên càng cố gắng làm nổi bật đến khoảnh khắc Trường An cuối cùng vẫn phản bội Đại hoàng tử, trong lòng mọi người phẫn nộ, cũng làm Hạ Diệc Sơ ở trên mạng bị mắng chửi thảm đến như vậy.

Ánh mắt Hạ Diệc Sơ đặt ở trên màn hình lớn, đang chiếu đúng tình tiết một màn Trường An bị Đại hoàng tử tra khảo.

Trong rạp chiếu phim, đã có người riu rít nghị luận, Hạ Diệc Sơ vênh tai lên bốn phương tám hướng, phát hiện đều là đang mắng cô là cái đồ tiểu tạp biểu (kĩ nữ), cô tức khắc liền mất đi hứng thú muốn tiếp tục nghe lén.

.....

“Trường An, ta tự nhận là đối với ngươi không tệ, ngươi vì sao cứ nhiên làm như thế đối ta?!” Bên trong thư phòng khí phách ngang ngược lại không mất đi sự xa hoa, Đại hoàng tử một bộ cẩm y hoa phục, thần sắc anh tuấn toát ra một chút thương tổn, đôi mắt cũng chậm rãi chìm trong ý tổn thương, đau đớn đến tận cùng.

Một thân phục sức nha hoàn, Trường An quỳ gối trước mặt Đại hoàng tử, thần sắc đạm mạc, mặt mày buồn xuống, trên mặt có loại đạm nhiên, đứng như trong dự kiến.

Nàng nhấp nhấp miệng, lại một chút cũng không có cái lại.

Đại hoàng tử nhìn nàng quỳ trên mặt đất, một bộ dáng mặc cho ngươi xử trí, trong lòng phẫn nộ càng thêm lớn, cơ hồ là mang theo một tia rống giận đối với nàng lớn tiếng nói: “Ngươi nói chuyện a ngươi! Bọn hoàng tử muốn một lời giải thích! Ta đối với ngươi còn chưa đủ tốt sao? Làm ngươi tình nguyện vứt bỏ tình nghĩa bao nhiêu năm của chúng ta, đi phản bội ta đi trợ giúp một ngoại nhân!”

Trường An quỳ trên mặt đất, lấy một tư thế thành kính nhất, chỉ là trong lòng lại không hề thay đổi tâm ý, thanh âm lãnh đạm, không hề sợ hãi, đối với Đại hoàng tử nói: “Nô tỳ nhận tội, thỉnh Đại hoàng tử ban chết cho nô tỳ.”

Đại hoàng tử nghe xong lời nàng nói, giận sôi máu, dù cho biết nàng vì một người khác phản bội mình, làm mình mất đi sủng ái của phụ hoàng, chính là Đại hoàng tử vô cùng bị thương phát hiện, chuyện này cho tới hiện giờ, hẳn đối với nàng vẫn không thể nhẫn tâm hạ thủ.

Thần sắc hẩn hẩn, nhắm mắt, xoay đầu, đối với nàng nói: “Người đi đi, về sau đừng để ta nhìn thấy người.”

Nàng quỳ trên mặt đất, đối với sự tha thứ của hắn không nói một chữ, thậm chí nói lời cảm tạ cũng chưa từng, quỳ trên mặt đất hướng bóng dáng hắn hành một cái đại lễ, xoay người đi ra ngoài.

Chỉ lưu lại người nam tử trong thư phòng, về mặt cực kỳ bi thương, dường như muốn phát tiết, đem toàn bộ vật phẩm trong phòng đập nát như.

Từng màn ngày xưa hai người sống nương tựa lẫn nhau ôn nhu xet qua, đã từng có một thiếu nữ thích hoa quỳ không buông tay, mang theo ánh dương cực nóng mà ấm áp đi vào thế giới của hắn, chiếu sáng nhân sinh âm u lạnh lẽo của hắn, đối với hắn đồng ý ưng thuận về một hứa hẹn của một tương lai rực rỡ, chỉ hai người bọn họ. Tới lúc hắn lớn lên khôi phục thân phận thật sự của mình, hắn nỗ lực giao tranh muốn tranh đoạt một vị trí nhỏ chỉ để thực hiện tương lai của hai người, nàng lại mang theo tín nhiệm của hắn nhưng lòng chỉ nghĩ là làm như thế nào phá hủy hắn.

.....

Hạ Diệc Sơ nghe được bên cạnh loáng thoáng tiếng khóc thút thít cùng những tiếng mắng chửi, cười cười, tiến đến bên người Thẩm Già Diệp hỏi: “Anh có thấy cảm giác Trường An thực cận bã?”

Thẩm Già Diệp quay đầu trầm ngâm nhìn cô trong chốc lát, lắc lắc đầu: “Đáy mắt nàng ấy có bao nhiêu cảm xúc thì mai sau sẽ biết rõ.”

Hạ Diệc Sơ sững sốt, ngay sau đó câu môi cười.

Trên màn hình lớn, cốt truyện còn tiếp tục, Trường An bị Đại hoàng tử trục xuất khỏi phủ Đại hoàng tử, lập tức đã bị người của Nhị hoàng tử đón đi.

Trường An tuy rằng không còn ở trong phủ Đại hoàng tử, vì Nhị hoàng tử lấy trộm tình báo quan trọng, nhưng Nhị hoàng tử nhìn trúng lại là đầu óc cực kỳ thông tuệ của nàng. Càng quan trọng hơn nữa là, Trường An hiểu biết Đại hoàng tử.

Trường An gia nhập trận doanh Nhị hoàng tử, liền toàn tâm toàn ý, tận tâm tận lực nâng đỡ Nhị hoàng tử, thậm chí bởi vì nàng cùng Đại hoàng tử sống chung với nhau từ nhỏ đến lớn, hiểu biết tính cách Đại hoàng tử, mà giúp đỡ Nhị hoàng tử chèn ép Đại hoàng tử không ít lần, cũng ngày càng được Nhị hoàng tử tín nhiệm.

Trong rạp chiếu phim, mọi người xem về mặt Trường An lạnh băng vô tình, thần sắc kiêu ngạo đi theo bên người Nhị hoàng tử, cùng thời điểm về mặt Đại hoàng tử nội liễm khi gặp thoáng qua, đều nhìn không được hung hăng lại mắng.

Chỉ là, cốt truyện sẽ không bởi vì người xem phần nộ cùng đau lòng mà có thay đổi, Trường An cũng không hề có mềm lòng, một lần lại một lần trợ giúp Nhị hoàng tử hãm hại Đại hoàng tử.

Đại hoàng tử tự sa ngã, tự mình suy sút, cười ngửa tới vùng ngoại ô tàn bộ.

Mặt trời chiều ngã về tây, tà dương như máu, người xem nhìn Đại hoàng tử cười ngửa, cô độc đứng ở trên núi cao một mình một người, nhìn thời điểm mặt trời lặn, đau lòng đến cơ hồ đến mức quên cả hô hấp, trong lòng mỗi người nghĩ, chính là Đại hoàng tử hãy nhanh chóng tỉnh lại, giết chết hai tra nam tiện nữ Trường An cùng Nhị hoàng tử kia.

Mà đúng lúc này, một tiếng tiêu linh hoạt kỳ ảo dễ nghe từ trong sơn cốc truyền đến, Đại hoàng tử đi theo tiếng âm thanh, hắc y nữ tử tùy ý ngồi dựa trên nhánh cây nhưng lại hết sức chuyên chú thổi tiêu.

Đại hoàng tử nghiêm túc nghe, nguyên bản thần sắc có chút âm đạm, cũng dần dần trở nên nhẹ nhàng hơn.

Từ lần đó thổi tiêu, hắc y nữ tử lại xuất hiện ở bên người Đại hoàng tử vài lần, mỗi lần đều đem Đại hoàng tử bị thích khách vây quanh cứu ra từ trong nan nguy hiểm cùng.

Nhưng nàng trước nay không có ở trước mặt Đại hoàng tử nói qua một câu, cũng không có ở trước mặt Đại hoàng tử vạch trần hắc sa (miếng lụa đen che mặt, ý là lộ ra khuôn mặt thật).

Mỗi lần đều là đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Đại hoàng tử, nhanh chóng cứu hắn từ nguy hiểm trùng trùng rồi nhanh chóng rời đi.

Điều này cũng không ảnh hưởng lớn tới hảo cảm của hắn đối nàng, Đại hoàng tử thậm chí còn lấy tên cho nàng: Sơ Nguyệt.

Thời gian chậm rãi trôi đi, trong hoàng cung, cuối cùng chỉ còn lại có Đại hoàng tử cùng Nhị hoàng tử, hai người thế lực ngang nhau.

Đại hoàng tử cũng sẽ không bởi vì duyên cớ Trường An mà đối Nhị hoàng tử thủ hạ lưu tình, không bao giờ vào thời điểm mỗi lần cùng Trường An gặp thoáng qua, lộ ra vẻ mặt hẩn hẩn.

Rốt cuộc, Nhị hoàng tử nhịn không được động thủ.

Đó là một lần săn thú, Hoàng Thượng mang theo Đại hoàng tử hộ giá, lưu lại văn võ bá quan cùng Nhị hoàng tử ở triều.

Nhị hoàng tử rốt cuộc nhịn không được, điều binh khiển tướng, không chỉ có muốn tru sát Đại hoàng tử, cũng muốn trực tiếp soạn vị, chính mình lên ngôi hoàng đế.

Nhị hoàng tử ở trong lòng mưu tính thật lâu, chỉ là lại không có nghĩ đến, nguyên bản kế hoạch mà mình cho rằng lại hoàn hảo nhất không chút sơ hở, lại xuất hiện bại lộ.

Trước mấy hôm Nhị hoàng tử chuẩn bị động thủ, Đại hoàng tử đột nhiên nhận được một phong thư kì lạ, bên trong nói Nhị hoàng tử sắp ra tay chuẩn bị soán vị.

Đại hoàng tử trong lòng tuy rằng sẽ không dễ dàng tin tưởng tin tức lai lịch không rõ như vậy, nhưng cũng đem việc này đặt ở trong lòng, phái người âm thầm chú ý động tác gần đây của Nhị hoàng tử.

===== bộ truyện này tại hạ chỉ dịch 70 – 80% thôi nha!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Ca Ca Mặt Lạnh Cẩm Dục Bá Đạo 39

Ở trên núi săn thú, Đại hoàng tử nghe được thủ hạ báo lại Nhị hoàng tử đã điều binh khiển tướng vây quanh ngọn núi này, trong lòng Đại hoàng tử rất cuộc cũng chịu tin tin tức trong phong thư mật kia.

Chỉ là, hiện giờ dù có tin tưởng, thì cũng đã chậm.

Đại hoàng tử trở lại lều trại, cũng không có đem chuyện này thông báo ra ngoài, mà là tăng số người tiến hành điều tra ở khắp nơi, hơn nữa cẩn thận nghiên cứu bản đồ phụ cận.

Binh mã Nhị hoàng tử càng ngày càng gần, những phân đội nhỏ điều tra rất nhanh đem tin tức này nói cho Đại hoàng tử và Hoàng Thượng biết.

Hoàng Thượng lại không phải tên ngốc tử, Nhị hoàng tử lúc này, hẳn là lúc ở trong triều cùng Thừa tướng và các trọng thần triều đình xử lý triều chính, không chỉ không tuân thủ phân phó của hắn (hoàng thượng), ngược lại điều động binh mã đuổi theo đến nơi này, mục đích muốn soán vị kia, thật quá rõ ràng .....

Mục đích Nhị hoàng tử rất đơn giản, không chút nào che dấu, dẫn theo quân đội của mình, cách Đại hoàng tử cùng Hoàng Thượng khoảng năm trăm mét, ở bên ngoài hạ trại dừng chân.

Nhị hoàng tử đối với Hoàng Thượng đưa ra hai yêu cầu:

Một, lập tức hạ chiếu thư, lập mình là đòi trừ quân kẻ tiếp.

Hai, giết Đại hoàng tử.

Hoàng Thượng nghe xong hai điều kiện của Nhị hoàng tử, thần sắc phẫn nộ, thẳng chỉ vào Nhị hoàng tử mắng hắn lớn mật!

Chỉ là Nhị hoàng tử lại kiêu ngạo cho Hoàng Thượng một cái tươi cười, công bố chỉ cho Hoàng Thượng ba ngày thời gian suy xét, bằng không cũng đừng trách hắn không niệm tình phụ.

Ba ngày, chỉ có gần ba ngày.

Nhị hoàng tử lần này có chuẩn bị mà đến, mang theo hai vạn tinh binh.

Mà thời điểm Đại hoàng tử cùng Hoàng Thượng tiến đến nơi này săn thú, trừ bỏ hai ngàn thị vệ đi theo cùng một ít ám vệ ở ngoài, cũng không còn có gì hết.

Này nếu là muốn dùng hai ngàn tinh binh này để đối kháng với từ hai vạn đại quân của Nhị hoàng, quả thực chính là lấy trứng chọi đá.

Chẳng qua, Đại hoàng tử cũng không phải là không hề chuẩn bị, từ lúc thu được cái tin tức kia, hắn trước tiên phái người liên hệ với tên quan địa phương, để cho bọn họ đến lúc đó nhìn thấy binh lính của Nhị hoàng tử, lập tức tiến lên cứu giá.

Chỉ là, như thế này vẫn không đủ.

Đại hoàng tử nắm chặt tay, nhìn Nhị hoàng tử đối diện mang theo một tầng đen nghìn nghịt thị vệ, xoay người đi vào bên trong lều trại của Hoàng Thượng.

Đại hoàng tử cùng Hoàng Thượng hai người ở bên trong bí mật nói chuyện mười mấy phút, cuối cùng Đại hoàng tử đi ra ngoài lều trại Hoàng Thượng về

tới lầu của mình.

Bóng đêm buông xuống, Đại hoàng tử mặc một bộ khôi giáp bình thường của thị vệ, nương bóng đêm che lấp, mang theo mười mấy ám vệ từ phía sau rừng rậm lặng rời khỏi nơi này.

Đại hoàng tử đương nhiên không phải là muốn chạy trốn, ở phía sau doanh trại này, là một vách đá chênh vênh.

Mà vòng qua vách đá này lại là một quân doanh huấn luyện thập phần rộng lớn.

Mỗi năm quốc gia đều có một phần năm binh lính đều là từ nơi này huấn luyện ra.

Đại hoàng tử cũng là ngẫu nhiên trong thời gian này mới biết được, có thể thông qua đi đường núi này, bằng không muốn chết thì ắt phải đi đại đạo (đường lớn), chỉ sợ sẽ mất một hai tháng, cũng khó trách Nhị hoàng tử có cái gan này.

Nhị hoàng tử tuy rằng nói cho Sở Hoàng thời gian suy xét, nhưng cũng không có thiếu cảnh giác sai người âm thầm giám thị Sở Hoàng cùng Đại hoàng tử.

Thẳng đến lúc tên giám thị Đại hoàng tử phát hiện bên trong lều trại Đại hoàng tử không phải là Đại hoàng tử thì thời gian đã là ngày hoàng hôn thứ hai từ lúc Đại hoàng tử rời đi.

Đạo quang kiếm ánh, kim qua thiết mã.

(ko giải thích chi tiết, hãy hiểu đơn giản là cuộc chiến vô cùng ác liệt)

Đó là một hồi chiến đấu vô cùng hiểm trở, lấp kín sinh mệnh cùng tiền đồ của mọi người.

Đại hoàng tử ở thời điểm cuối cùng dẫn theo quân đội tiếp viện tới, hai quân người chém giết thành một đoàn, máu tươi nhuộm hồng toàn bộ đỉnh núi hoa cỏ cây cối.

Chỉ là, Đại hoàng tử vẫn là đến chậm, Hoàng Thượng đã bị Nhị hoàng tử bắt lấy, di chuyển tới căn cứ bí mật.

Đại hoàng tử chạy nhanh, phái người tiến đến cứu viện, chỉ là vẫn đuổi theo Nhị hoàng tử không bỏ.

Ở thời điểm cuối cùng, một bóng đen từ trên trời giáng xuống, từ phía chân trời xa xô đập vỡ hư không đi tới trước mặt hắn.

“Người đi cứu Hoàng Thượng, ta giúp người chống đỡ.”

Nàng mang khăn che mặt, đưa lưng về phía hắn mà hành động, nói ra thì nhận thức nhiều năm như vậy rồi đây là câu đầu tiên nàng nói với hắn.

Thanh âm trong trẻo, cho hắn cảm giác mang vài phần quen thuộc.

Chỉ là, hắn còn không có kịp nghĩ lại, thì một ý niệm liền ở trong lòng hắn biến mất.

“Sơ Nguyệt, người có thể được không?” Hắn thần sắc có chút lo lắng.

“Đi thôi.” Nàng một tay nắm chặt thanh trường kiếm, đồng thời lúc giọng nói rơi xuống đất, động tác sắc bén, thân hình cả người chợt lóe, trong tay đạo quang kiếm ánh, một đại chiêu vừa dứt, những hắc y nhân vây quanh nàng nháy mắt đổ đầy đất, tất cả đều là nhất kiếm phong hầu. (1 kiếm ngay yết hầu – cổ)

Đại hoàng tử dù biết Sơ Nguyệt võ công cao cường, nhưng lại cũng không nghĩ tới nàng cư nhiên lợi hại như vậy, lập tức, ngay cả một tia do dự cuối cùng trong lòng kia cũng bị đánh tan, đối với Sơ Nguyệt nói: “Sơ Nguyệt, nơi này làm phiền người!”

Dứt lời, Đại hoàng tử mang theo người của mình, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Những người đó của Nhị hoàng tử tuy rằng bị động tác sắc bén Sơ Nguyệt lúc nãy làm cho có chút sợ hãi, chính là trong lòng lại càng hiểu, nếu để Đại hoàng tử đem Sở Hoàng cứu ra, kết cục bọn họ không cần nói cũng biết.

Cho nên, dù cho có sợ hãi, những người đó cũng như tre già măng mọc tiến lên giết chết đối phương.

Sơ Nguyệt đáng người tình tể, tay cầm trường kiếm, chắn tiểu đạo trước mặt.

Mặt trời lặn Tây Sơn, rặng mây đỏ đầy trời, máu tươi mờ hồ ánh mắt, tất cả khắp nơi đều là thân ảnh thị vệ.

Cắm chặt thanh kiếm xuống mặt đất, máu tươi cuộn cuộn không ngừng từ trên tay chủ nhân thanh kiếm chảy xuống.

Hắc sa mang ở trên mặt sớm đã ở trong lúc đánh nhau mà bay mất, phía trước loáng thoáng truyền đến tiếng hoan hô thắng lợi, màn ảnh chậm rãi hướng lên trên, trên người nàng sớm đã vì đánh nhau mà thương tích đầy mình, xem đến thời điểm thanh kiếm kia đâm vào ngực trái nàng, không ít người đều bưng kín miệng mình, đôi mắt không dám nháy nhìn chằm chằm màn hình, hốc mắt ửng đỏ.

Cuối cùng, nhìn đến một khuôn mặt quen thuộc lại xa lạ, trong lòng mọi người oanh một tiếng nổ tung.

Lúc sau nữ tử hất sa kia lâm vào hồi ức, càng làm cảm xúc của các vị quân chúng bay lên tới cực điểm.

Nguyên lai, nguyên lai nàng lúc trước đầu nhập vào Nhị hoàng tử, là bởi vì đã biết mẫu thân của nàng, là vì giúp Đại hoàng tử chấn một kiếm mà chết.....

.....

Đại hoàng tử cuối cùng đem Hoàng Thượng cứu ra, Nhị hoàng tử cũng đã bị người bắt lấy, giam giữ ở địa lao, chờ xử lý.

Cùng Nhị hoàng tử sa lưới, còn có vài vị đại thần tham dự lần soạn vị này, đều không ngoại lệ, toàn bộ bị Hoàng Thượng hạ lệnh, chém đầu.

Ngày đó Đại hoàng tử, sau khi cứu Hoàng Thượng, lập tức liền mang theo thủ hạ tiến đến địa phương một mình nàng đối kháng quân địch lúc đó, thi thể khắp nơi, mà như thế nào cũng không tìm thấy thân ảnh của nàng.....

Thẳng đến lúc Đại hoàng tử đăng cơ vì hoàng đế băng hà, trong tâm mắt đã không còn bóng dáng hắc y quen thuộc.

.....

Hình như tại hạ quên nói chuyện này với chư vị rồi nhỉ:

1. Nữ chính có bàn tay vàng
2. Truyện này sùng sâu rỗng (nhớ đăng kí nha khoa trước)
3. Nam chính vô cùng háo sắc (qua vài chương vừa rồi chắc chư vị cũng đã rõ)
4. Đây là truyện 3S (sạch – sắc – sùng) Tạ hạ chưa cày hết bộ này nên có nhiều cái tạ hạ cũng không rõ

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Ca Ca Mặt Lạnh Cẩm Dục Bá Đạo 40

Bộ phim kết thúc, Hạ Diệc Sơ cùng Thẩm Giả Diệp cự tuyệt lời mời hảo ý của Chu Hiểu Hoành, đề nghị nói muốn cùng đi ăn bữa ăn khuya, hai người trực tiếp ngồi lên xe về Hạ gia.

Vào lúc ban đêm, Weibo của Hạ Diệc Sơ mới bình tĩnh không được mấy ngày lại một lần nữa nóng lên.

Chỉ là, bất đồng với lần trước là những người đó mắng chửi cô, mắng cô là tiểu tạp biểu (kĩ nữ).

Lúc này đây, mọi người tới tất cả là vì đau lòng cho cô, thân thân (hôn) cô, sờ sờ cô, ôm cô một cái, một đám gia hỏa hướng cô thông báo (từ gia hỏa ở đây là mắng yêu; thân thân, sờ sờ gì đó chỉ là cái icon trên weibo, m.n đừng nghĩ lung tung, nếu mà thật thì tại hạ ko nghĩ những người đó còn sống trước khi chạm vào nữ chính đâu).

Hơn nữa, chú ý tới số lượng fan Hạ Diệc Sơ cũng đang không ngừng tăng lên nhanh chóng.

Và vào cùng thời điểm ban đêm, rất nhiều nhà bình luận phim nổi danh đều một trước một sau phát biểu cảm tưởng của mình sau khi xem xong « Nhất Thế Trường An ».

Lúc trước đồn đãi Chu Hiểu Hoành muốn bắt đầu dùng một người mới thuần túy cái gì cũng chưa biết tới đóng vai Trường An, tất cả mọi người đều ngồi chờ Chu Hiểu Hoành bị vả mặt, kết quả lại không có nghĩ đến, là bọn họ bị vả mặt.

Trong nội dung của những bình luận viên đó phát biểu, trừ bỏ tán dương Chu Hiểu Hoành lần này đã chế tác được một tác phẩm khổng lồ, sau đó chính là nhận xét về kỹ thuật diễn xuất của các diễn viên trong từng khoảng khắc trong phim, cơ hồ là mỗi một phản bình luận điện ảnh đều khen ngợi Hạ Quý kia có kỹ thuật diễn tinh vi, càng nhiều người bình luận mới thấy, ngay cả vị bình luận điện ảnh có tiếng trong giới là ánh mắt bắt bẻ đều dùng bốn chữ như vậy để hình dung Hạ Quý: Vô cùng hấp dẫn.

Đại bộ phận những người bình luận điện ảnh là nghiệp dư, mỗi ngày đều có công việc của riêng mình, sau đó nghiệp dư xem bộ phim đó xong, liền sẽ

phát biểu ý kiến của mình đăng lên.

Bọn họ không phải người trong ngành, không cần dựa vào việc này để kiếm miếng cơm, cho nên lại nói tiếp, bọn họ không câu nệ thúc, không kiêng kị, nghĩ đến cái gì thì viết cái ấy, muốn nói cái gì thì nói cái ấy, có lẽ có thời điểm sẽ làm mất lòng người, nhưng lời của họ là chân thật nhất.

Tích lũy theo tháng ngày, số lượng fan của họ cũng không phải ít.

Trải qua những bình luận viên khen ngợi, các fan của bọn họ cũng chú ý tới, tò mò click mở 《 Nhất Thế Trường An 》.....

Tóm lại, không chỉ có lúc này đám người Hạ Diệc Sơ kiếm đủ fan, Chu Hiểu Hoành cũng là thu hoạch toàn thắng, phòng bán vé lại một lần nữa bị đòi mới. (ý là bộ phim NTTA nổi tiếng)

Hạ Diệc Sơ thu được tiền lương đóng phim đầu tiên của mình, hưng phấn lôi kéo Hứa Ngón cùng nhau đi mua cho Hạ ba ba và Thẩm Già Diệp mỗi người một phần lễ vật.

Thân phận Hạ Diệc Sơ lúc này đây đã lộ ra ngoài ánh sáng, cũng coi như là một tiểu hoa đán.

Lục Thừa nguyên bản là muốn chọn cho cô một vài bộ phim thanh xuân hoặc là tiếp một hai bộ phim truyền hình không tồi, nhưng là đều bị Hạ Diệc Sơ phủ quyết.

Hạ Diệc Sơ trong lòng rõ ràng, cô là vì ảnh hậu mới tiến giới giải trí.

Phim thanh xuân cùng phim truyền hình dễ dàng thu hút mọi người, tuy rằng sẽ gia tăng tuần suất cô xuất hiện trước công chúng, chính là không đặt lên được mặt bàn. (ko lên được các danh sách giải thưởng lớn)

Hạ Diệc Sơ muốn chạy, ngay từ đầu cô đã định ra một lộ tuyến cách điệu, đóng phim điện ảnh, không ngừng đóng phim điện ảnh, thẳng đến lúc cô đem danh hiệu ảnh hậu này lấy về nhà mới thôi.

Hạ Diệc Sơ cũng đem ý tưởng trong lòng nói cho Lục Thừa nghe, Lục Thừa nghe xong đối với ý tưởng của cô tỏ vẻ tán đồng.

Về sau, phàm là có phim truyền hình và phim thanh xuân hoặc là đoàn phim chuyển thể tới mời Hạ Diệc Sơ, Lục Thừa toàn bộ đều nhất nhất từ chối.

Đã không có liên tục xuất hiện trên màn ảnh, Hạ Diệc Sơ thực mau lại bình đạm xuống dưới. (hết nội)

Mọi chuyện vốn thay đổi rất nhanh, đối với một số minh tinh khác mà nói, trong lòng chỉ sợ hoặc nhiều hoặc ít sẽ có chút cảm xúc dao động, chính là đối với Hạ Diệc Sơ mà nói, lại là không có chút nào.

Lúc trước bởi vì muốn phối hợp tuyên truyền《 Nhất Thế Trường An 》, cho nên ở đoàn phim của Chu Hà đã chuyển sang lúc khác diễn rất nhiều, mà Chu Hà tuy rằng lúc nhìn tương là người cũ kỹ sắc bén (cổ hủ), nhưng lại cho cô đủ thời gian nghỉ cần thiết.

Sau khi chiếu phim《 Nhất Thế Trường An 》, đã không còn các buổi tuyên truyền và những bữa tiệc cần tham dự, Hạ Diệc Sơ lại đem toàn bộ tinh thần đều đặt ở lần diễn này.

Chỉ là, Hạ Diệc Sơ an an tĩnh tĩnh đóng phim, có người lại là lão đại không vui.

Vào một buổi rạng sáng ngày nọ, trên mạng đột xuất hiện một loạt các bức ảnh, đồng thời còn có một đoạn văn thật là dài. Tiêu đề chính là 《818, tiểu tân nhân bạch liên hoa dựa vào tiềm quy tắc đề nổi tiếng》, do một nick gọi là “Cẩn Thận Cùi Lửa” tuyên bố.

(818: Gắn âm “*Bác nhất bác*”, bác = lột = xé, tức là lật tẩy cái gì. – nguồn Misaki)

Tiêu đề này, thật sự là quá kịch bản (đã xây ra nhiều), quá cầu huyết, quá có nghĩa khác, lại thật sự là làm người ta nhìn không được đi vào tìm hiểu rốt cục là cái gì.

Theo ý của bài viết là mang theo một tia trào phúng, tới gần tới chân tướng thật sự dẫn đến độ nổi tiếng của một nữ tân nhân.

Chỉ là mọi người xem, ai da uy, không thích hợp nha, cái người mà chủ bài viết nói tới như thế nào lại giống với tiểu hoa đán Hạ Quỳnh mới nổi tiếng trong khoảng thời gian trước đến như vậy.

Liệu không phải sao?

Khoảng thời gian trước, có mấy nữ minh tinh nổi tiếng thì nó chỉ là số lượng trên đầu ngón tay.

Chính là một tân nhân nhỏ nhoi, vừa xuất hiện liền làm đạo diễn Chu Hiểu Hoành “Quý Tà” lưng lấy nổi danh phá cách đem vai phụ đổi thành vai chính, trừ bỏ Hạ Quỳnh kia đóng vai Trường An còn có ai?

Hơn nữa nhìn mấy bức ảnh lâu chủ phát ra, cao thanh ****, chỉ là quan trọng mặt người được làm nổi bật lên trên đó.

Bức đầu tiên là một nam một nữ ở sân bay ôm lẫn nhau, trên mặt nữ bị làm mờ, tuy rằng thấy không rõ tướng mạo, chính là lại làm người thấy được rất

rõ ràng nam tử bên cạnh cô ta đang ôm, tây trang giấy da, trên người biểu lộ tư thái quý tộc là kẻ có tiền, chính là năm tháng ở trên mặt hân lưu lại dấu vết, làm mọi người vừa thấy, liền biết cái nam chủ này ít nhất phải hơn bốn mươi tuổi!

Bức hình thứ hai, tuy rằng địa điểm thay đổi, quần áo trên người nữ nhân kia mặc cũng thay đổi, chính là bóng dáng tương tự, nháy mắt khiến cho người ta nhận ra, đó chính là người nữ trong bức ảnh đầu. Chính là lúc này đây, cô ta tay kéo người, lại không phải là nam tử hơn bốn mươi tuổi lúc trước, bất quá tướng mạo của nam tử kia không bị tuyên bố, giả công khai, chỉ là từ bóng dáng thon dài đỉnh bật thì người nọ hẳn là hai mươi lăm sáu tuổi.

Đến vài tấm sau, tất cả đều là mấy bức ảnh cô ta thân mật với các nam nhân khác nhau. Tuy rằng cô ta đã bị lâu chủ sử dụng thủ thuật che khuất khuôn mặt nhưng dáng người vẫn không thay đổi cùng với đoạn văn mà lâu chủ tuyên bố ra cùng thời điểm, chỉ cần một chút là khiến cho người người đoán được đây là nữ minh tinh mới nổi gần đây - Hạ Quý!

Số lượng đọc bài viết ngày càng tăng, phía dưới từng bình luận lấy mắt thường cũng có thể thấy được đang gia tăng với tốc độ nhanh chóng.

Lầu 29, Kẹo Bông Gòn: Chặc chặc chặc, lâu chủ nói rất có đạo lý, đã thành công hấp dẫn lực chú ý của tôi!

Lầu 79, Ngoan Ngoãn Miêu Mẽ: Khoảng thời gian trước còn thực thích cô ta, không nghĩ tới cư nhiên là cái dạng này, Hạ Quý!

Lầu 121, Ưu Nhã Nữ Hán Tử: Lâu chủ đồng ảnh chụp này của người hẳn là mới làm đi! Người rớt cuộc có hay không xem qua 《Nhất Thế Trường An》, kỹ thuật diễn của cô ấy cực kì giỏi là do người sao? Dù là tiềm quy tắc nổi tiếng, Bảo Bảo cũng yêu cô ấy! Đó luôn là nữ thần của ta!

Lầu 169, Chư Điền Tử: 2333, lâu chủ viết bài này hương vị châm chọc thật là nhiều à, nếu cô ta thật sự có hậu đãi, người không sợ đợi lát nữa có người tới thỉnh người đi uống trà sao?

Lầu 301, *****: Ta thấy lâu chủ là không chịu nổi cảnh người khác hạnh phúc đi.

Lầu 308, Muốn Nhìn Một Chút Tên Rớt Cuộc Có Bao Nhiêu Trường: Tiện nhân! Tiểu tam! Người như thế nào không chết đi!

Lầu 404, Hoa Hoa: Cào mặt.

Lầu 566, Đồng Cô Nương: Không thể tin được ak.....

Vẫn câu nói cũ: tại hạ ko hiểu weibo, xin lượng thứ

Có những từ như lâu chủ hay lầu 1/2/543/.... đã được giải thích trước đây, xin phép ko nhắc lại

---

Hiện tại, tại hạ đang ở thế giới thứ 12 của bộ truyện này. Bất mí nhé, hình như là nhân thú đấy, cái này là đoán thôi vì tại hạ mới bắt đầu cày được 2 chương đầu à

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Ca Ca Mặt Lạnh Cẩm Dục Bá Đạo 41

Ngày hôm sau, Hạ Diệc Sơ là bị thanh âm chuông điện thoại đánh thức.

Cô mơ mơ màng màng tiếp nhận di động, vừa mới “Ừ” một tiếng, bên kia thanh âm Lục Thừa liền truyền đến.

“Hạ Quý, sự tình trên Weibo cô không cần để ý, công ty bên này rất nhanh sẽ xử lý, người nổi tiếng thì có thị phi nhiều, có người muốn bôi đen cô thì điều đó chứng tỏ cô nổi tiếng. Cứ như vậy, tôi bên này có việc gấp, cúp máy trước.”

Bên tai truyền đến thanh âm đô đô đô, Hạ Diệc Sơ mê mang nhìn nhìn, đưa điện thoại di động ném ở một bên, gỡ gỡ tóc, xuống giường đi rửa mặt.

Thăng đến thời điểm ngồi ở trên bàn ăn bữa sáng, Hạ Diệc Sơ mới nhớ tới sự kiện hôm nay Lục Thừa gọi điện thoại cho cô, cô dạo qua Weibo nhìn nhìn, phát hiện Weibo của mình phía dưới lại nổ tung.

Hạ Diệc Sơ tổng cộng cũng chỉ đã phát một cái Weibo, những cái nhóm anitfan đó không còn địa phương phát tiết, toàn bộ đều chạy tới Weibo này của cô, hạ lời mắng chửi cô, mà những fan mới của Hạ Diệc Sơ đang ngoan cường chống cự lại, quyết đấu tranh với nhóm aniti kia.

Hạ Diệc Sơ nhìn một hồi lâu, mới biết được nguyên lai chính mình bị người ta bôi đen. Bởi vì một bài viết, cùng đồng ảnh chụp bị làm mờ khuôn mặt.

Hạ Diệc Sơ tìm được bài viết kia thì nhìn nhìn, vừa thấy, lập tức liền làm cô cười nghiêng cười ngả, trừ bức ảnh đầu tiên cùng bức ảnh thứ hai, còn lại tất cả các bức ảnh khác là ảnh ghép, hơn nữa bức hình đầu là bức ảnh chụp cô đi đón Hạ ba ba vào ngày Hạ ba ba đi công tác trở về, còn bức thứ hai còn lại là chụp cô vào ngày nọ cùng Thẩm Gia Diệc đi dạo phố ở bên ngoài.

Hạ Diệc Sơ nhìn dòng chữ ở dưới bức ảnh, ở trong lòng xi xi thở dài, lâu chủ này, thật đúng là..... Trợn trắng mắt! (ý là nói dối ko biết ngược)

Hạ Diệc Sơ cầm lấy di động trên bàn, gọi điện thoại qua cho Lục Thừa.

“Uy, Hà Quy?” Lục Thừa thực mau bất máy, phía bên kia di động không ngừng truyền đến thanh âm ngón tay đánh bàn phím bùm bùm, Hà Diệc Sơ cảm thấy hần giờ phút này nhất định rất bận.

“Ân, là tôi. Lục ca, sự tình lần này tôi muốn lên Weibo đăng một cái Weibo, có được không?” Hạ Diệc Sơ đối với hắn mở miệng hỏi.

“Có thể, chính cô tự nhìn mà làm đi.” Lục Thừa đáp ứng.

Nói như vậy, hắn không phải không kiến nghị nghệ sĩ của mình lúc này đứng ra nói cái gì đó, nhưng người này nếu là Hạ Quỳnh, vậy thì không giống nhau.

Trải qua một đoạn thời gian ở chung, hắn đã hiểu rất rõ sự lí trí và thông tuệ trong đầu Hạ Quý. So với Thẩm Già Diệp, đúng là không phân cao thấp.

“Cám ơn.” Ha Diệc Sơ cười cười, tiếp tục nói: “Bất quá chuyện tình nơi này của tôi, còn cần Lục ca hỗ trợ.....”

• • • • •

Trên Weibo cãi cộ ồn ào, Hạ Diệc Sơ vừa mới nổi tiếng, hơn nữa trên tay (ở đoạn này tác giả ghi là “đỉnh đầu”, tại xin mạn phép sửa lại) chỉ có bộ tác phẩm《 Nhất Thế Trường An 》 này, mà cũng không có nhiều quảng cáo và tham gia các gameshow, fan rất cuộc quá ít. Mà bài văn bình luận kia, nói thật, lâu chủ hành văn thực không tồi, nếu là người không rõ chân tướng nhìn thấy, có hình có chứng cứ rõ ràng, 99% mọi người đều sẽ bị lừa đi.

(ở chương 40 tại hạ dịch nhầm “chân nhân tử” ra là phim thanh xuân, nhưng sau một hồi đọc và hiểu và tìm thì tại hạ đã phát hiện là tại hạ dịch sai, vì vậy tại chương này xin sửa “chân nhân tử” lại là quảng cáo nha m.n)

Trước mặt lực lượng anitfan mạnh mẽ, các fan Hạ Diệc Sơ chống đối phản kháng anh dũng trong chốc lát, dần dần, liền có chút không chịu được.

Mà lúc này, Hạ Quỳnh vẫn luôn bảo trì trầm mặc, không chịu chứng thực trên Weibo, đột nhiên phát ra một Weibo.

Hạ Quỳ

Ngày 10-13, buổi sáng 09:03 phân, tuyên bố:

【mim cười】tôi vì cảm thấy thật kiêu ngạo khi có nhiều người yêu thương mình như vậy, vốn là người Hạ gia, tôi cảm thấy vinh hạnh. Ân, tôi còn có hậu trường rất là cường đại đây. 【hình ảnh】【hình ảnh】【hình ảnh】【hình ảnh】.Mọi người xem Hạ Quỷ nói lời này, trong lòng danh như ý nghĩa (đừng hỏi tại hạ), có chút ngáy thò, cô ấy lúc này là lúc nào rồi mà còn có tâm tư hướng mọi người tiến hành thổ lộ tình cảm, không phải phải là phát chút cái gì thôi để rửa sạch điểm đen trên người sao?

Mọi người mang tò mò trong lòng, click mở hình ảnh Ha Diệc Sơ vừa mới phát ra trên Weibo.

Bức ảnh đầu tiên là một tấm ảnh gia đình Hạ gia, bức thứ hai là ảnh Hạ Quý cùng Hạ ba ba chụp chung, bức thứ ba là Hạ Quý cùng Thẩm Già Diệp chụp ảnh chung, bức thứ tư là Hạ Quý và Lục Thừa cùng đi làm, thêm đoạn văn kia chứng thực và mấy tấm hình phía sau là hợp thành chứng cứ.

Lầu 1, Ưu Nhã Nữ Hán Tử: 【 chống nạnh cười to 】 ha ha ha ha, nữ thần uy vũ! Một giây liền đem những cái đám anti đó nhảy mất hạ ngục. Hạ nữ thần cùng cha và anh trai ôm một chút, cư nhiên có thể viết ra đủ thứ chuyện thao thao bất tuyệt như vậy, ha ha a, giờ người đứng ra cho ta và mặt đi! @ Cẩn Thân Cùi Lửa

Lầu 6, Một Mảnh Tiểu Cúc Hoa: Hoắc hoắc hoắc hoắc, nữ thần uy vũ, cái câu cuối kia nói thật sáng khoái! Bảo Bảo cũng thật muốn một cái hậu trường cường đại!

Lầu 99, Miêu Mễ Không Phác: 【 cơ khát 】 【 cơ khát 】 chẳng lẽ không có ai chú ý tới Hạ ba ba cùng anh trai Hạ gia đều hảo soái sao! Đặc biệt là anh trai Hạ gia nha, quả thực soái tác thiên luân sao! Hảo cảm đức! Hảo nam thần!

Lầu 161, Trờì Hảnh Vậт Khô: 2333, tồì cảm thấy thậт ra người anh trai Hả gia này như thế nào có chút quen mắt à?

Lầu 222, Thịnh Kêu Ta Lôi Phong: Vừa mới ở trên Baidu điều tra một phen, kế tiếp hãy để bôn Bảo Bảo đến phổ cập khoa học cho mọi người một chút: Hạ Quý, nữ, hai mươi hai tuổi, là con gái của chủ tịch tập đoàn công ty hữu hạn Hồng Vũ, ở trên Hạ Quý còn có một người anh trai hơn sáu tuổi tên Thẩm Già Diệp, là chủ tịch công ty M.R, phía dưới công ty đề cập tới rất nhiều sản nghiệp, tỷ như công ty điện ảnh M.R cầm đầu giới giải trí, câu lạc bộ M.R lớn nhất ở thủ đô phồn hoa này, lừng lẫy nổi danh ở thủ đô là nhà hàng năm sao M.R, tất cả đều là sản nghiệp dưới danh nghĩa Thẩm Già Diệp. Cuối cùng, một cái bóng cáo nhỏ về anh trai Hạ Quý: Thẩm Già Diệp hai mươi tám tuổi, đến nay vẫn còn độc thân, là điển hình của người đàn ông kim cương độc thân, không ít thiếu nam thiếu nữ đối với hắn yêu thương không ngớt ~ có nhiều nữ nhân vì hắn mà chấp nhận li hôn, mọi người hãy cùng hưởng ứng đi!

.....

.....

Hạ Diệc Sơ cảm di động xoát a xoát, nhìn bình luận càng về sau càng oai, cơ hồ tất cả đều là ở khen ngợi Thẩm Già Diệp, về mặt buồn bực đưa điện thoại di động ném ở một bên.

Mà cái bài viết lúc trước, của lâu chủ gọi là “Cẩn Thận Cùi Lửa”, cũng đem cái bài phát biểu châm chọc Hạ Diệc Sơ xóa bỏ, hơn nữa còn đã cúi đầu xin lỗi thanh minh.

Hiệu suất làm việc của Lục Thừa rất là nhanh chóng, trưa hôm đó liền liên hệ tới Hạ Diệc Sơ, nói cho cô biết một chút về tiến độ chuyện này.

Lục Thừa đã điều tra ra, cái người “Cẩn Thận Cùi Lửa” là sinh viên năm ba của thủ đô, ngày thường thích viết viết bản thảo gì đó, mà lần này, hấn sở dĩ nhắm vào Hạ Diệc Sơ, là bởi vì có người cho hấn ba ngàn nguyên tiền, để hấn đem bài viết cùng xấp ảnh chụp này công bố ra ngoài. (ba ngàn nguyên tiền tại hạ ko rõ)

Hấn bị ba ngàn nguyên kia dụ hoặc, lại ở trong lòng nghĩ dù sao cũng chỉ là một bài viết, cho nên liền công bố đi.

Bất quá, tên sinh viên đó cũng không quá ngu xuẩn, thời điểm lúc người đưa tiền cho hấn không chú ý, chụp lên đối phương một bức hình.

Lục Thừa sau khi tìm được hấn, còn chưa có bắt đầu hỏi, tên sinh viên kia liền đem chuyện này khai báo toàn bộ từ trên xuống dưới ra hết

Hơn nữa, còn đem bức ảnh kia đưa cho Lục Thừa.

Lục Thừa đem bức ảnh kia gửi tới di động Hạ Diệc Sơ, Hạ Diệc Sơ mở ra di động, vừa thấy, đáy mắt hiện ra một ý cười lạnh băng.

Nhắc lại cho chư vị nhớ, tại hạ ko hiểu weibo, có gì sai sót xin lượng thứ

Từ tuần sau là lịch đăng truyện trở lại bình thường nha chư vị huynh đài, 3 chương 1 tuần, không có lịch đăng cố định là ngày nào

Chúc mn đọc truyện vui vẻ *Cúi chào

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Ca Ca Mặt Lạnh Cẩm Dục Bá Đạo 42

Ngày đó, Hạ Diệc Sơ đăng lên trên Weibo nhận được không ít lượt chia sẻ từ các minh tinh, tỷ như đám người Tô Tinh cùng An Nại Nhi, càng làm cho người người âm ỉ hơn chính là cư dân cả Thẩm Già Diệp cũng chia sẻ, hơn nữa còn bình luận nói: Nguyễn là hậu thuẫn cả đời em. (Ngọt chết người!)

Hành động này của Thẩm Già Diệp quả thực chính là ám sát chết người với mấy tên F.A, đặc biệt chú ý tới các fan của hấn liên tục ồn ào hô “Nam thần uy vũ!” “Nam thần khí phách!” “Nam thần hảo soái!” Anh trai như vậy ta muốn cả một tá! Văn văn.....

Sự tình của Hạ Diệc Sơ tuy rằng ở trên Weibo nháo đến ồn ào huyên náo, nhưng ở đoàn phim Chu Hà hằng ngày vẫn tiếp tục đóng phim như cũ.

Không ít người trong đoàn phim đều tỏ vẻ khuyên giải an ủi Hạ Diệc Sơ, đặc biệt là An Nại Nhi, ở đoàn phim gặp được Hạ Diệc Sơ, vội vàng chạy tới bên người cô, hướng cô vờn ngón tay cái, cao hứng nói: “Hạ Quý, cô ngày hôm qua ở trên Weibo phát biểu cái Weibo kia, thật sự là quá khốc! Tôi nhìn qua nhìn lại vài lần, bất quá, tôi cũng muốn chia sẻ lắm đấy chứ, nhưng di động lại bị Vương ca đoạt đi rồi.”

An Nại Nhi nói, cảm xúc đột nhiên hạ xuống, thần sắc có chút xin lỗi.

“Không có việc gì, tôi biết.” Hạ Diệc Sơ đối với cô ta cười cười, Vương ca trong miệng An Nại Nhi, vốn là người đại diện của cô ấy.

“Khó mà làm được, vì biểu đạt sự xin lỗi của tôi, các cảnh diễn của hôm nay sau khi làm xong, chúng ta cùng đi ăn bò bít tết đi!” An Nại Nhi kéo tay Hạ Diệc Sơ tiến đến trước mặt mình thân mật nói, ngay sau đó, cô ấy xem xét bốn phía, thấy bốn bề vắng lặng, liền tiến đến bên tai Hạ Diệc Sơ, thần bí hề hề nói: “Tôi biết một nhà hàng mới mở, bò bít tết nơi đó đặc biệt ăn ngon!”

“Vương ca sẽ đi sao?” Hạ Diệc Sơ có chút buồn cười hỏi.

“Khụ, chúng ta có thể không nói cho hấn biết, hấn hôm nay vội vàng đầu, không có thời gian tới nhìn tôi.” An Nại Nhi thần sắc có chút xấu hổ.

Hạ Diệc Sơ cười lắc lắc đầu, có một nghệ sĩ thời thời khắc khắc đều nghĩ tới đi ra ngoài ăn mỹ thực như vậy, thật là bị ai thay cho Vương ca. (thật ra tại hạ cũng rất tham ăn)

An Nại Nhi bắt đầu nhìn cô, đánh giá cô, ngay sau đó thờ dài, giống như thỏa hiệp nói: “Hào đi, không đi ăn bò bít tết nữa.”

Bên kia có chuyên viên trang điểm kêu Hạ Diệc Sơ đi qua hoá trang, Hạ Diệc Sơ cùng An Nại Nhi lễ phép chào tạm biệt nhau, tản bộ bước hướng về bên kia, khi đi đường, chỉ có mỗi bóng dáng, cũng làm cho người ta cảm giác được một loại quý khí cùng ưu nhã.

An Nại Nhi nhìn bóng dáng Hạ Diệc Sơ một hồi lâu mới dịch khai (di chuyển) ánh mắt, đi tới phòng nghỉ của mình.

Lúc này cũng không biết bị làm sao, trong nháy mắt đối diện với ánh mắt Hạ Diệc Sơ, rõ ràng trên mặt Hạ Diệc Sơ vẫn đều mang theo ý cười nhàn nhạt, thoạt nhìn bộ dáng thấp phần dễ nói chuyện, chính là An Nại Nhi cảm giác được một loại cảm giác kì lạ và hơi thở uy áp, làm cô như thế nào cũng không thể mở miệng được.

Một ngày thời gian thực mau qua đi, Hạ Diệc Sơ cùng mọi người tạm biệt, trực tiếp đi trở về Hạ gia.

Mà An Nại Nhi cũng không có trộm đi ăn bò bít tết, mà là bị người đại diện Vương Hòa khuôn mặt lạnh lùng vác trở về.

Trừ bỏ lúc ở trong thang máy, Vương Hòa không nói hai lời, trực tiếp lôi kéo An Nại Nhi đi, An Nại Nhi đi giày cao gót đầu thể chạy nhanh như vậy được, chỉ là bị Vương Hòa gắt gao bắt lấy, cái này làm cho cô cũng chỉ có thể tận lực đuổi kịp bước đi của Vương Hòa, bước chân lao đảo.

“Ai, Vương ca, anh đi nhanh như vậy làm cái gì? Chậm một chút, chậm một chút!”

An Nại Nhi bị Vương Hòa lôi túm, cả người muốn bao nhiêu chật vật liền có bấy nhiêu. Còn may nơi này là tư nhân chung cư, cũng không lo lắng bị người khác bắt gặp.

Vương Hòa đem An Nại Nhi lôi trở lại trong phòng, đóng cửa phòng một cái ụp, Vương Hòa vung tay, An Nại Nhi phía sau bước chân không vững ngay lập tức té lăn quay ở một bên sofa.

An Nại Nhi đau hô một tiếng, ngồi ở trên sofa xem xét đôi chân có chút sưng đỏ, đem giày tháo ra, ngẩng đầu nhìn mắt Vương Hòa, ngữ khí có chút oán trách hỏi: “Vương ca, anh đối với tôi thô lỗ như vậy làm cái gì? Tôi ngày mai còn muốn diễn thật tốt nữa đó.”

“Tôi mới làm như vậy mà cô đã không chịu nổi rồi?” Vương Hòa thần sắc khinh miệt, cười lạnh liên tục: “Vậy cô cho người cố ý bôi đen Hạ Quý, nói như thế nào đây?”

“Anh, anh làm sao mà biết được?!” An Nại Nhi thần sắc thất thố, nhanh chóng cúi đầu, không dám nhìn Vương Hòa.

“Chính cô làm việc không cẩn thận, chỉ sợ không phải riêng tôi, ngay cả M.R bên kia cũng đã biết.” Vương Hòa khuôn mặt lạnh lùng, nhìn An Nại Nhi ngồi ở trên sofa rúc thành một cục nhỏ, có chút hận sắt không thành thép nói: “Cô nói cô rất cuộc muốn làm cái gì? Lúc trước không phải tôi đã nói cho cô để cô trong khoảng thời gian này cùng cô ta tạo mối quan hệ tốt hay sao!? Mà trong khoảng thời gian này, cô cùng cô ta ở chung rất vui vẻ không phải sao?”

“Tôi,” hốc mắt An Nại Nhi đỏ lên: “Tôi chính là không thích cô ta! Ngay từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy cô ta tôi đã không thích!”

“A, không thích, cô có cái gì tư cách nói có thích hay không, cô thật sự cho rằng mình là Ngọc Nữ băng thanh ngọc khiết đơn thuần thiện lương hay sao?” Vương Hòa cười lạnh một tiếng, cúi người xuống, dùng tay vuốt nhẹ cái cằm trơn bóng của cô, An Nại Nhi thần sắc có chút hoảng sợ, cổ nổi nước mắt, hàm răng có chút run lên:

“Vương ca, tôi biết sai rồi.”

“Biết sai rồi?” Vương Hòa duỗi tay vỗ nhẹ khuôn mặt cô vài cái, thờ dài: “Dù cô biết sai cũng vô dụng, công ty M.R bên kia đã nói rõ muốn phong giết cô, tôi đã nhận được mệnh lệnh từ cấp trên, cô bị từ bỏ.”

“Không, cầu anh, Vương ca, cầu anh.” An Nại Nhi giống như là kẻ chết đuối vớ được phao cứu sinh, duỗi tay gắt gao bắt lấy Vương Hòa – cọc gỗ cuối cùng.

An Nại Nhi không nghĩ tới, cô chỉ là, chỉ là không quen nhìn khí chất sạch sẽ trên người Hạ Diệc Sơ, nghĩ lại chính mình mấy năm nay vì đề nổi tiếng mà phải bồi dưỡng lão nam nhân, cho nên nhất thời chịu đựng không được mới làm một việc sai lầm như vậy, mà không có nghĩ đến dẫn tới tình trạng không thể vãn hồi.

“Ngoan, là người đại diện của cô, tôi khuyên cô lần cuối cùng, trong khoảng thời gian này hảo hảo ngốc ở nhà, không cần nghĩ tới việc đi ra ngoài, cũng đừng nghĩ tới việc tự mình hại mình hay là tự sát, một ngày 24 giờ đều sẽ có người theo dõi cô, vạn nhất cô không biết tốt xấu, đem cô đưa đi cho những thương nhân làm đồ chơi là chuyện nhỏ, để cô sống không bằng chết đó mới chính là chuyện lớn.” Vương Hòa nhẹ nhàng vỗ khuôn mặt mềm mại của cô, lại nói ra nhưng lời chặt đứt hy vọng của An Nại Nhi: “Anh tin tưởng tôi nhất định sẽ nghe lời, àn?”

*****

Vào ban đêm, một đồng ảnh chụp bị che khuất một phần được phát tán trên mạng, cũng giống với những bức ảnh của Hạ Quỳnh lan truyền đêm qua, trong đó chỉ có một nữ chính.

Bất quá, khác với ảnh của Hạ Quỳnh, số lượng của những bức ảnh này còn nhiều hơn như vậy không biết bao nhiêu lần.

Hơn nữa, ảnh chụp nữ nhân cả người xích lõa (trần như nhộng), tất cả đều là cùng những nam nhân khác nhau tiến hành giao dịch trên giường, bị làm mờ là thân thể người nữ nhân và dung mạo nam nhân, mỗi một bức tất cả mọi người đều thấy được khuôn mặt nữ nhân đang tiến hành các loại động tác thẹn thùng, trên mặt quyến rũ tình xảo còn mang theo mê thần sắc say mê.

Nữ nhân trong ảnh lại chính là người được xưng tụng trong giới giải trí là Ngọc Nữ hồn nhiên – An Nại Nhi!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Ca Ca Mặt Lạnh Cẩm Dục Bá Đạo 43

Ảnh chụp vừa ra là phát tán lung tung, tuy rằng công ty quản lý An Nại Nhi ký hợp đồng đã lập tức ép chuyện này xuống, nhưng vẫn bị không ít người thấy được.

Hơn nữa, ảnh chụp trên mạng tuy bị xóa nhưng đã sớm được lưu trong máy của nhiều người thì không thể nào xóa được.

Weibo An Nại Nhi, còn có cả tieba An Nại Nhi. Trên tất cả các diễn đàn, chỗ nào cũng đều bị các fan oanh tạc không thương tiếc.

Thời điểm bắt đầu, những fan của An Nại Nhi còn có dũng khí cùng đám anitfan tranh luận, nói nhưng bức ảnh này là ảnh ghép. Chính là không biết ai đã phát một tờ giám định hình ảnh, nói chỗ ảnh này đều không hề có một chút dấu hiệu chỉnh sửa nào cả, những fan lập tức héo, hòa thân thành aniti, càng thêm phần nộ tới mắng An Nại Nhi.

Không nghĩ tới An Nại Nhi bề ngoài nóng bỏng tính cách đơn thuần, cư nhiên là cái đồ đề tiện yêu điểm mặc cho ai cũng có thể đề!

Ngọc Nữ thanh thuần nổi danh lừng lẫy trong giới giải trí trực tiếp biến thành lăng hóa ****, gần như là chỉ trong một đêm, danh dự An Nại Nhi nháy mắt hóa rác rưởi.

Chờ ngày hôm sau Hạ Diệc Sơ lên di động nhìn đến tin tức này, thì chuyện này đã ở trên mạng nháo đến hót hòn họt, hơn nữa có rất nhiều công ty lúc trước cùng An Nại Nhi ký hợp đồng xong hết rồi đều thả lời, nói muốn cùng cô ta giải ước thay đổi người, đến cả Chu Hà cũng thông báo muốn đổi diễn viên An Nại Nhi, một lần nữa chọn lựa diễn viên khác tới thay thế nhân vật của An Nại Nhi.

Hạ Diệc Sơ thần sắc ngơ ngác, một hồi lâu mới tiêu hóa xong tin tức cái này, ở trong đầu đối với hệ thống hỏi: “233, đây là có chuyện gì?”

“Ân? Cô đi mà hỏi người ngồi đối diện kia.” Thanh âm hệ thống 233 lười nhác, giống như là mới ngủ dậy trả lời Hạ Diệc Sơ.

Đối diện Hạ Diệc Sơ, Thẩm Già Diệp hào hoa phong nhã, đang ăn bữa sáng.

Chú ý tới ánh mắt Hạ Diệc Sơ vẫn luôn đặt ở trên người hắn, Thẩm Già Diệp ngẩng đầu, đối với Hạ Diệc Sơ lộ ra ý cười nhạt: “Bảo Bảo, là bữa sáng hôm nay không vừa miệng sao? Hay là vẫn muốn anh trai?”

“Không, không phải.” Hạ Diệc Sơ tức khắc bị câu nói cuối cùng Thẩm Già Diệp làm đỏ cả mặt lên, cô vội vàng ngẩng đầu, thần sắc hoảng loạn nhìn nhìn bốn phía, còn may là trong đại sảnh hiện giờ không có những người khác, bằng không nghe được lời này của Thẩm Già Diệp, kia còn phải (liao)!

Sau khi ăn xong, hôm nay trong đoàn phim không có suất diễn của Hạ Diệc Sơ, cho nên cô có thể không cần đi, mà Thẩm Già Diệp cũng không biết là như thế nào, ăn bữa sáng xong, cư nhiên không có giống như mọi ngày tới công ty làm.

Hạ Diệc Sơ đợi người hầu thu thập bàn ăn ôn hòa, thời điểm xung quanh không có người, rúc tới bên người Thẩm Già Diệp ngồi xuống, đối với hắn nhỏ giọng hỏi: “Anh trai, chuyện của An Nại Nhi, là anh làm sao?”

Vừa mới được Hệ thống 233 nhắc nhở, Hạ Diệc Sơ cũng ở trong lòng nghĩ nghĩ, bức ảnh Lục Thừa ngày hôm qua cho cô xem chính là An Nại Nhi.

Nếu nói là Lục Thừa làm, thì ngay từ buổi sáng ngày hôm qua hắn đã động thủ, không cần chờ đến buổi tối.

Hơn nữa, Hạ Diệc Sơ tin tưởng, không thể nào mà chỉ có mỗi mấy bức ảnh đưa ra ngoài ánh sáng là có thể hạ gục một người, còn cần một một thế lực cường đại sau màn âm thầm chỉ huy.

An Nại Nhi nói như thế nào cũng là một nữ tinh có chút kinh nghiệm, cô ta sẽ không thể nào dễ bị đánh đổ đến như vậy.

Mà cô bên này, sẽ vì cô báo thù, mà có thể có thực lực sẽ giúp cô báo thù, trừ bỏ Hạ ba ba đã ra nước ngoài ký hợp đồng, chính là Thẩm Già Diệp.

“Như thế nào? Bảo Bảo không thích sao?” Thẩm Già Diệp duỗi ra tay, trực tiếp đem người ôm vào trong ngực.

Thanh âm Thẩm Già Diệp thanh lãnh, dán bên tai Hạ Diệc Sơ chậm rãi vang lên: “Bảo Bảo, nguyên bản lòng anh một chút mà cũng không tán đồng em ra ngoài đi đóng phim, đề càng nhiều người biết đến về đẹp của em, chính là anh càng không thích đem em nhốt lại trong phòng, làm em biến thành một con hoàng oanh rầu rĩ không vui. Nhưng, anh đem em thả ra ngoài, cũng không phải là để cho người khác tới bôi đen, để em phải nhìn sắc mặt người khác mà sống. Chỉ cần có Thẩm Già Diệp anh ở đây một ngày, Bảo Bảo liền có thể tùy ý làm bậy, mỗi ngày sinh hoạt thật thoải mái. Những cái không sạch sẽ đó hay những kẻ không an phận, anh đều sẽ giúp em xử lý.”

Động tác Thẩm Già Diệp thân mật ôn nhu, lại ở bên tai Hạ Diệc Sơ nói lời tàn nhẫn nhất, thần sắc hần nhìn như bình tĩnh, nhưng con ngươi hần đen nhánh thăm thẳm, ánh mắt lại một chút cũng không rời đi khuôn mặt Hạ Diệc Sơ.

Nếu là Bảo Bảo không chịu tiếp thu hần tàn nhẫn, kia hần.....

Khi mà ở trong lòng Thẩm Già Diệp hiện lên vô số ý niệm, một cái ôm ấm áp kéo hần vào lòng, một đôi tay bế lên hần cổ.

“Cám ơn anh trai.”

Hạ Diệc Sơ gắt gao ôm Thẩm Già Diệp, ngữ khí cao hứng nói, trong thần sắc vui thích còn mang theo một tia cảm động.

Thẩm Già Diệp đem đôi tay cô thả xuống, nghiêm túc đánh giá liếc nhìn thần sắc của cô, cũng không có từ vẻ mặt của cô nhìn ra được chút sợ hãi hay không đồng ý nào cả.

“Em không sợ sao?” Thẩm Già Diệp nghĩ nghĩ, vẫn là đem nghi vấn trong lòng nói ra.

Có lẽ cũng chỉ có thời điểm đối mặt với Hạ Diệc Sơ, Thẩm Già Diệp mới có các loại cảm xúc của một người bình thường.

“Sợ? Sợ cái gì?” Hạ Diệc Sơ cao hứng nheo hai mắt lại, tựa như con mèo lười nhác, ở trên ngực Thẩm Già Diệp cọ cọ, “Làm gì có ai yêu em như anh, em cao hứng còn không kịp đâu.”

Hạ Diệc Sơ trong lòng là thật sự một chút cũng không có đồng tình với An Nại Nhi, cũng hoàn toàn không cho rằng Thẩm Già Diệp làm như vậy là có cái gì không đúng.

Bản thân cô liền cũng không phải là người có nhiều lòng tốt, nhưng chỉ cần không ai chọc cô, cô tự nhiên cũng cảm thấy mừng rỡ mà hưởng thụ thanh tĩnh, nhưng nếu là tìm đường chết, dám làm tổn thương hay dùng lời nói bôi nhọ cô, cô nhất định phải khiến cho họ chịu đau đớn gấp mười lần.

Ngày hôm qua Hạ Diệc Sơ tuy rằng không có nói cái gì với Lục Thừa, cũng bởi vì xem ở chỗ An Nại Nhi hiện giờ mình và cô ta đều ở chung một cái đoàn phim, muốn chờ này bộ phim này kết thúc rồi xử lý, lại không có nghĩ đến Thẩm Già Diệp đã động thủ trước.

Kể cả hai cái tra nam tiện nữ Chu Thanh và Du Tuyết kia, nếu không phải Hệ thống 233 nói nhất định phải chờ tới lúc thân phận con nuôi của mình truyền ra ngoài, Hạ Diệc Sơ chỉ sợ đã sớm bắt hai người đó lại, ném cho đám du côn lưu manh mà đùa bỡn.

Thẩm Già Diệp nghe Hạ Diệc Sơ trả lời, duỗi tay nâng đầu Hạ Diệc Sơ lên, ấn thật mạnh một cái hôn sâu xuống.

Hạ Diệc Sơ ngẩng đầu, đôi tay quấn quanh ở trên cổ Thẩm Già Diệp, nhắm mắt thử đáp lại nụ hôn này.

*****

Sự tình An Nại Nhi oanh oanh liệt liệt truyền đi mấy ngày, ồn ào huyên náo, ở thời điểm Thẩm Già Diệp cảm thấy không sai biệt lắm để Lục Diễm thu tay lại, công ty đại diện của An Nại Nhi tức khắc nhẹ nhàng thờ ra, nhanh chóng vận dụng tài nguyên công ty nhà mình đem này tin tức dần dần áp chế xuống.

Mà An Nại Nhi, từ đây không còn xuất hiện ở trước mặt công chúng.

===== Hình như có một sự nhầm lẫn ko hề nhẹ ở đây, tại hạ là editor, ko phải tác giả, những lời mà tại hạ nói từ đầu bộ truyện này cho tới giờ đều là lời của tại hạ, ko phải tác giả hay người convert. Xin m.n đừng nhầm!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Ca Ca Mặt Lạnh Cẩm Dục Bá Đạo 44

Đoàn phim Chu Hà cùng An Nại Nhi giải ước, người thay thế An Nại Nhi thực mau đến đoàn phim.

Đặc biệt là ngoại hình cùng An Nại Nhi rất giống nhau, bên ngoài đồng dạng lớn lên mười phần kiêu điểm xinh đẹp, dáng người cao gầy, một đôi mắt to sáng ngời câu nhân, tên là An Phi.

So với An Nại Nhi, An Phi hiểu được cách làm người một ít, làm người cũng hiền lành một ít, kỹ thuật diễn cũng không kém, rất nhanh đã cùng người trong đoàn phim người trở nên thân thiết.

Bởi vì thay đổi người bất ngờ, cho nên toàn bộ các phân diễn lúc trước của An Nại Nhi cũng đều bị biên tập cắt bỏ hết, trong đó phần lớn các cảnh đều là quay chụp ở thành phố B, điều đó đồng nghĩa là mọi người còn muốn đi thành phố B thêm một lần nữa.

Bất quá Hạ Diệc Sơ rất may mắn, nhân vật đóng cô vai ở trong đó cùng nhân vật An Phi đóng cũng không có nhiều cảnh quay chung cho lắm, cho nên Chu Hà quyết định, vì tiết kiệm một cách tối đa chi phí của đoàn phim, tạm thời xử lý toàn bộ các cảnh quay còn thiếu sau đó mới xử lý phần quay lại, nhanh chóng đem các cảnh quay mà nhân vật của An Phi không có va chạm cấp tốc hoàn thành, sau đó trở lại thành phố B quay nốt lần cuối.

Mọi việc tiến hành với khí thế hùng hục, trải qua một tháng đóng phim, đoàn phim cũng rốt cuộc cũng nghênh đón tời khắc đóng máy.

Lúc này đây, không thể tránh khỏi, đoàn phim lại phải tổ chức thêm một bữa tiệc ăn mừng, Chu Hà đem toàn bộ nhân vật trong đoàn phim mời lại, chọn một khách sạn cách điệu không tồi, trước tiên dự định làm bữa tiệc tối.

Có một lần nhận giáo huấn từ tiệc đóng máy, Hạ Diệc Sơ lúc này đây vô cùng khắc chế, ăn đến lúc không sai biệt lắm thì chào mọi người về nhà.

Trên thực tế, bây giờ cũng không có những người giống như lần trước, hạ được Hạ Diệc Sơ gì đó, trong lòng thậm chí một chút ý tưởng cũng không dám sinh ra.

Ở cái đàm giới giải trí này, cũng coi như là cái nơi có kho tàng bí mật, sự tình lần trước của An Nại Nhi, người ở bên ngoài khả năng không biết tình bỏ qua, nhưng chỉ cần là người có chút nhân mạch trong ngành đều biết chuyện kia của An Nại Nhi là chủ tịch Thẩm Già Diệp M.R công ty động tay chân.

Mà chỉ cần hơi tra chút một, An Nại Nhi và Hạ Quý cùng một đoàn phim, lại suy ngẫm kỹ càng sự tình bị bôi đen lần trước của Hạ Quý, người thông minh hơi tưởng tượng là hiểu.

Không thể không nói, sự tình Thẩm Già Diệp lần trước xử lý An Nại Nhi, cho người ta bóng ma thật sự là quá sâu, thế nên từ những chuyện của An Nại Nhi, Hạ Diệc Sơ mặc kệ là đi đến nơi nào, những người đó đều đối với cô khách khách khí khí, thật cẩn thận chăm sóc, chỉ sợ chọc đến Thẩm Già Diệp trả thù.

Hạ Diệc Sơ đối với loại tình huống này rất là vừa lòng, cô chỉ là muốn lấy ảnh hậu mà thôi, cái loại người không đụng đến ta, ta không đụng đến người cảm giác thật sự là thật tốt quá.

Phối hợp với đoàn phim, tham gia hậu kỳ tuyên truyền, Hạ Diệc Sơ về sau lại nhàn rỗi.

Người đem kịch bản tới tay Hạ Diệc Sơ quả thực là cuốn cuộn không ngừng, mặc kệ là nhìn trúng kỹ thuật diễn của Hạ Diệc Sơ, hay là nhìn trúng anh trai phía sau Hạ gia Hạ Diệc Sơ.

Hạ Diệc Sơ cùng Lục Thừa hai người cẩn thận chọn lựa, cuối cùng dưới sự chỉ điểm của hệ thống, Hạ Diệc Sơ lựa chọn một bộ kịch bản thanh xuân vườn trường, là chuyển thể từ một bộ tiểu thuyết hiện đại vườn vô cùng nổi tiếng trên mạng mà thành, tên là 《 Chi Là Lúc Ấy 》.

Lục Thừa nhìn thấy Hạ Diệc Sơ chọn lựa kịch bản, ở trong lòng suy tư một phen liền đáp ứng, hiện giờ tiểu thuyết internet càng ngày càng thịnh hành, không chỉ có cái biên thành phim truyền hình, còn có xuất bản thành nhạc, trò chơi và các lĩnh vực IP khác.

Từ tiểu thuyết cải biên thành điện ảnh, thì hiện tại ở trong ngành điện ảnh còn chưa có, so với các bộ điện ảnh khác ắt sẽ có nhiều một phần fan người đọc, nhưng là nếu so với các bộ phim điện ảnh thì nhiều thêm một phần áp lực đến từ các độc giả.

Bất quá, Lục Thừa cảm thấy, chỉ cần người kia là Hạ Diệc Sơ, thì sẽ không còn gì để lo lắng.

Lục Thừa bởi Hạ Diệc Sơ đi casting (thử kính, thử vai), thực mau, vai nữ chính của Hạ Diệc Sơ nhanh chóng được định.

Chẳng qua thời gian khởi động máy có điểm lâu, là thời gian nửa tháng sau. Lục Thừa ở trong lòng nghĩ nghĩ, nhận cho Hạ Diệc Sơ một cái MV, dù mục tiêu của Hạ Diệc Sơ là ảnh hậu, dù sau lưng cô có Hạ ba ba cùng Thẩm Già Diệp chống lưng, nhưng Hạ Diệc Sơ vẫn muốn chỉ diễn vai nữ chính lâu dài, thời gian ngắn ngủi mọi người sẽ không cảm thấy gì cả, nhưng càng về sau, khẳng định sẽ rước lấy các loại thị phi.

Lục Thừa nghĩ đến điều này, chính Hạ Diệc Sơ cũng nghĩ đến, cho nên lúc Lục Thừa nói với cô chuyện đóng MV, Hạ Diệc Sơ cũng không có bất kỳ dị nghị gì lền gật gật đầu, đáp ứng.

Lần này Lục Thừa MV chọn cho Hạ Diệc Sơ, là thiên vương trong giới ca hát - Minh Ca sắp cho ra ca khúc mới 《 Nếu em còn ở đây 》.

Lục Thừa mang theo Hạ Diệc Sơ đi gặp Minh Ca cùng nhóm những đạo diễn một lần, mọi người thấy ngoại hình Hạ Diệc Sơ đều thập phần vừa lòng, đặc biệt là Minh Ca, còn lôi kéo Hạ Diệc Sơ cho hấn chữ ký ở trên sổ đã sớm được chuẩn bị.

Minh Ca nói lúc hắn xem 《 Nhất Thế Trường An 》, đã bị kỹ thuật diễn của Hạ Diệc Sơ thuyết phục, trở thành fan của cô, lần này có thể mời Hạ Diệc Sơ tới đảm nhiệm nữ chính trong MV, hắn cảm thấy vô cùng cao hứng.

Những lời này của Minh Ca làm trong lòng Hạ Diệc Sơ có chút thụ sủng nhược kinh, phải biết rằng, đối phương chính là thiên vương duy nhất trong giới ca hát, là có một không hai trên đời lúc này.

Thời điểm Hạ Diệc Sơ tới nơi này, cũng đã từng nghe xong một ít ca khúc của Minh Ca trong dĩ vãng.

Minh Ca lớn lên đáng vẻ tương đối thư sinh, tựa như ngọc diện tiểu sinh (đáng vẻ văn nhã), bất quá tuổi của hắn đã quá ba mươi, cả người tích lũy năm tháng đã lắng đọng lại tạo nên khí chất độc đáo chỉ thuộc riêng về hắn, thập phần sạch sẽ mà trầm ổn. (hồi đầu tại hạ còn nghĩ rằng minh ca là chàng trai trẻ, ai dè, hầy.....!!!!)

Hơn nữa mỗi một tấm poster của Minh Ca hoặc là chuyên một loạt hình ảnh về hắn, đều là bối cảnh thực cô tịch, mặc kệ là hắn tùy ý đóng đưa tạo ra bất kỳ tư thế nào, trên người đều tán ra một tia hơi thở mỏng lạnh.

Mặt mày buông xuống, thần sắc nhàn nhạt, thoát nhìn không giống người ở trần gian.

Không dính khói lửa phàm tục, bất động nhân gian phàm tâm.

Lúc trước nghe hắn hát cùng xem MV hắn quay lúc trước, Hạ Diệc Sơ còn tưởng rằng Minh Ca sẽ là một người thực trầm mặc, lý trí, là nam nhân sẽ không đem cảm xúc biểu lộ lên trên mặt, lại không có nghĩ đến, Minh Ca sau màn ảnh cư nhiên ôn tồn lễ độ như vậy, lại còn hay nói cực kì.

Lại còn rất thích cười, giống như là ánh dương vào đông.

Minh Ca thân là thiên vương giới ca hát, tự mình quay chụp qua không biết bao nhiêu MV của mình, mỗi một cái đều là chính hắn tự mình làm hết, mặc kệ là trên màn ảnh hay như thế nào thì cảm giác nhập vai cực kỳ chuẩn xác, mà Hạ Diệc Sơ được hệ thống tặng cho kỹ năng “Kỹ thuật diễn không gì sánh kịp”, thực lực kia càng là chuẩn cmnr, mỗi lần đều là một lần là qua.

Hai người hợp tác đến vô cùng vui vẻ, nguyên bản MV dự tính nửa tháng mới có thể hoàn thành, hiện giờ thoát nhìn, chỉ sợ dùng không tới mười ngày là có thể hoàn thành.

Ở thời điểm hai người hợp tác hòa thuận, vì MV mà bốn ba, trong căn phòng nào đó ánh sáng âm u, một đôi nam nữ tuổi trẻ đang khắc khổ. (cãi nhau)

Từ bữa tiệc đóng máy 《 Nhất Thế Trường An 》 lúc trước, Chu Thanh cùng Du Tuyết hai người làm ra chuyện đó với Hạ Diệc Sơ, tuy rằng chuyện này cuối cùng không thành công cũng không có lan truyền ra ngoài. Nhưng là Hạ Diệc Sơ lại phái người chèn ép Chu Thanh và Du Tuyết không ít.

Bởi vì Hạ Diệc Sơ trả thù, Chu Thanh và Du Tuyết hai người mặc kệ đi buổi casting nhân vật nào, đều không được mời.

Ngay cả một số vai phụ mà trước đây Chu Thanh đã từng chường mắt, hiện giờ cho dù là đi xin xỏ, cũng bị mọi người cười cự tuyệt.

Một lần hai lần còn tốt, ba lần bốn lần năm lần đó chính là có quý!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Ca Ca Mặt Lạnh Cẩm Dục Bá Đạo 45

Editor: Heo Mùn Mùn

Chu Thanh cùng Du Tuyết suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng khẳng định là Hạ Diệc Sơ trả thù hai người bọn họ.

Chính là đã biết được nhưng có thể làm gì đâu. Nếu là Hạ Diệc Sơ đem chuyện này nói hết ra ngoài, lại bằng vào địa vị của Hạ gia ở thủ đô, một giây liền có thể đưa hai người họ vào tù.

Từ trước đến nay, người bỏ đá xuống giếng thì nhiều mà người đưa than ngày tuyết thì ít.

Đặc tội người Hạ gia, hai người Chu Thanh cùng Du Tuyết lúc trước ở giới giải trí đã từng công bố ra ngoài mỹ danh là bạn tốt, cơ hồ là ngay lập tức mọi người liền đưa bọn họ kéo vào sổ đen.

Không có suất diễn để biểu diễn, lại còn phải đề phòng thời điểm ra ngoài có hay không bị chum bao tải. Trong khoảng thời gian này, sinh hoạt của Chu Thanh cùng Du Tuyết có thể nói là phi thường không tốt.

Đặc biệt là thời điểm nhìn thấy Hạ Diệc Sơ điểm lẹ gọn gàng trên TV, nội tâm hai người phần nộ càng kêu gào muốn tới đánh nui.

Nhưng bọn họ phần nộ mà lại không có biện pháp gì cả. Hạ Diệc Sơ thân là thiên kim Hạ gia, cha và anh trai yêu thương, trong nhà lại có quyền có thế. Cũng không phải hai cô nhi nhỏ nhỏ như bọn họ có thể so sánh được.

Thật ra, Chu Thanh cùng Du Tuyết hoàn toàn có thể rời khỏi giới giải trí, tự tìm đường mưu sinh.

Hai người đều tốt nghiệp đại học. Chỉ cần dựa vào cái bằng đại học kia, hai người muốn tìm được một công việc có đãi ngộ tốt vẫn là dư sức có thừa.

Rốt cuộc, người từ Bắc Ảnh ra không có khả năng mỗi học sinh đều đi lên thành đại minh tinh, còn có rất nhiều người đều đi làm ở công ty lớn, tìm đường sống khác (tìm nghề khác).

Chỉ là, Chu Thanh cùng Du Tuyết lại không can tâm.

Dưới ánh hào quang, hưởng thụ cái loại cảm giác ưu việt được người nâng niu. Đã nếm qua loại cảm giác ngon ngọt này, bọn họ làm sao có thể cam tâm làm một nghề khác, phải nhìn ánh mắt người khác, ở với người sinh hoạt thấp kém.

Giống như người đã từng ăn bò bít tết ở nhà hàng tuyệt đối không chịu nổi sinh hoạt mỗi ngày đều ăn mì ăn liền.

Trong khoảng thời gian này, Chu Thanh và Du Tuyết đều thập phần mệt mỏi chật vật. Chu Thanh càng ngày càng hoài niệm lúc trước, chỉ cần Hạ Quý nói một câu liền có vô số kịch bản tốt đưa tới cho hắn lựa chọn, quảng cáo cùng các show tới không ngừng nghỉ mỗi ngày.

Mà cái mỗi ngày đó, chính là bởi vì sau lần Hạ Quý gặp mặt Du Tuyết mà huỷ hoại!

Trong lòng Chu Thanh, oán hận đối với Du Tuyết càng lúc càng lớn, sắc mặt đối với cô ta cũng dần dần kém đi.

Một lần hai người cãi nhau, Chu Thanh hù dọa cửa rồi đi. Du Tuyết nhìn phòng nhỏ ánh sáng âm u, đồ vật lộn xộn. Một cổ bi thương cùng tuyệt vọng ập đến, cô ta ngồi quỳ trên mặt đất vùi đầu, tiếng khóc nghẹn ngào.

Mà Chu Thanh ra khỏi cửa, trước cây đèn giao thông đầu đường. Trong khoảng thời gian ngắn không biết có nên đi bên kia không.

Hắn và Du Tuyết sau buổi tối hôm đó bị Thẩm Già Diệp hành hung một trận. Hai người phải nằm viện tốn không ít tiền. Hơn nữa, những người lúc trước kí hợp đồng, giờ lại nhao nhao với bọn họ muốn huỷ hợp đồng. Chu Thanh và Du Tuyết đắn đo không thể cho ai biết chứng cứ trong tay. Sau khi huỷ hợp đồng, bọn họ không chỉ không được bồi thường mà còn phải bồi thường người ta.

Phí dụng bồi thường hợp đồng, liền tiêu hết số tiền mấy năm nay hai người tiết kiệm.

Hợp đồng không có, tiền cũng không có.

Chu Thanh nhớ tới vừa mới nhìn thấy Hạ Quý ở trên TV, cô vẫn gọn gàng diêm lệ như vậy. Thậm chí so với thời điểm trước kia theo đuổi hắn còn muốn diêm động lòng người hơn.

Dưới đáy mắt Chu Thanh có một tia không cam lòng mãnh liệt chọt loé qua. Hắn đứng ở trên đường hồi lâu, cuối cùng móc từ túi tiền ra một cái danh thiếp nhả dùm đó.

Nghĩ đến ngày hôm qua hắn đi phỏng vấn, đụng tới lão già một thân tây trang giày da, răng vàng khè. Lão già đó đối nói với hắn những lời hàm nghĩa mịt mờ, ánh mắt đặt trên người hắn thập phần ghê tởm.

Chu Thanh hít sâu một hơi, tự hờ hạ quyết tâm gì thật lớn. Lấy di động từ túi tiền, từng bước từng bước bấm dãy số ở mặt trên danh thiếp. Buổi tối hôm đó, thời điểm Du Tuyết ở nhà làm cơm chiều tối, Chu Thanh vẫn chưa về. Cô ta gọi điện thoại cho hắn nhưng điện thoại đã tắt nguồn.

Du Tuyết đợi đến nửa đêm, cuối cùng cũng không nhìn được ngủ quên. Thời điểm cô ta ngủ, ở cửa truyền đến một trận tiếng bước chân hình như có thứ gì đó bị ném ngoài cửa phòng.

Trong lòng Chu Tuyết cảm giác bất an, lập tức chạy ra xem. Cửa phòng mở ra, người kia ở bên ngoài ngủ làm Du Tuyết khiếp sợ.

Một hồi lâu cô ta mới nhận ra người đó là Chu Thanh.

Chu Thanh say đến không rõ ràng. Trên người tất cả đều là mùi rượu và thuốc lá, còn có một cỗ hơi thở Chu Tuyết không nói nên lời.

Tóm lại, hơi thở trên người Chu Thanh thật sự không dễ ngửi, lại còn phỉm một tia mùi vị tanh hôi nhàn nhạt.

Du Tuyết đem người nâng lên, cố sức đem người kéo vào phòng.

“Vương tổng, không cần... từ bỏ...”

“Đau, Chu đồng, từ bỏ...”

“Ngô, nhẹ điểm...”

Chu Thanh mơ mơ màng màng nhưng miệng vẫn luôn nói lời say. Lúc đầu Du Tuyết không có để ở trong lòng, đem người đưa thẳng tới phòng tắm, định buông Chu Thanh ra. Lúc Chu Thanh về mặt thống khổ cầu xin tha thứ, Du Tuyết mới cảm giác được có điều không thích hợp.

Lúc ở ngoài cửa phòng, ánh đèn lò mờ cho nên Du Tuyết không có nghiêm túc đánh giá Chu Thanh. Hiện giờ, đem Chu Thanh tới trong phòng tắm, cô ta mới phát hiện quần áo trên người Chu Thanh lộn xộn, gương mặt nguyên bản anh tuấn soái khí giờ lại piém hồng cùng thống khổ còn ẩn một chút thần sắc vui thích. Mang theo một tia quái dị không nói lên lời.

Nhìn Chu Thanh trước mắt thần trí mơ hồ, Du Tuyết đột nhiên nghĩ tới, ngón tay khẽ run. Chạm rài cảm áo sơ mi trên người của Chu Thanh, đem từng cái cúc áo cởi ra.

Trên người Chu Thanh có vô số vết bầm tím như là bị đùa bỡn. Nghĩ tới vừa mới ở trên người hắn cùng người thấy mùi tanh hôi này, Du Tuyết oa một tiếng khóc rống lên, thanh âm bi thống tràn đầy tuyệt vọng.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Chu Thanh không hỏi Du Tuyết hôm qua hắn như thế nào trở về, cũng không nói với cô ta ngày hôm qua hắn đi làm cái gì.

Mấy ngày sau, Chu Thanh không còn mặt ủ mày ê như trước nhưng lại bắt đầu đi sớm về trễ, cũng khôi phục đoạn thời gian lúc trước hắn đóng phim.

Hai người đều tâm hữu linh tê (tâm linh tương thông, nghĩa là hiểu ý nhau) không bàn lại sự tình buổi tối ngày hôm đó, giống như là đã quên mất.

Trong khoảng thời gian này Hạ Diệc Sơ vội vàng chụp MV, không chú ý hai người Chu Thanh cùng Du Tuyết sinh sống như thế nào, tự nhiên là không biết bọn họ hiện giờ ra sao.

Hôm nay là ngày quay chụp tình tiết cuối cùng của MV. Gần đây Minh Ca tuyên bố ca khúc mới “Nếu người ở trên” được quay ngay đoạn đầu của MV, hắn cũng đã nói cho Hạ Diệc Sơ nghe qua.

Bài hát này vẫn là phong cách cổ điển Trung Quốc nhưng lại bị hắn cho thêm phong cách của ca khúc khác. Tiết tấu cũng không thư hoãn như những ca khúc trước mà mang một tia nhẹ nhàng.

Tiết tấu đoạn đầu tuy rằng thực nhẹ nhàng nhưng nghe xong lại khiến người khác cảm thấy u buồn

Kết thúc thực hiển nhiên, là bi kịch.

Suất diễn hôm nay, Hạ Diệc Sơ đảm nhiệm vai nữ chính diễn một màn tai nạn giao thông. Chỉ cần đem cái này quay xong thì sẽ không còn chuyện của Hạ Diệc Sơ nữa, mà là giao cho hậu kỳ cắt nối biên tập và chế tác.

Đây là chương dịch đầu tiên của 1 các hạ khác, tại hạ hợp tác với bạn này, tên Heo Mun Mun, nghe rất dễ thương đó chứ, đừng ko chur vị?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Ca Ca Mặt Lạnh Cẩm Dục Bá Đạo 46

Editor: Mặc Quân Tịnh Túc

Lúc trước khi quay cái MV này, đều là làm ở lâu đài cổ, hiện giờ để quay một màn tai nạn xe cộ, cần thiết phải đi ra bên ngoài.

Tổ đạo diễn đã sớm thuê một cái hẻm nhỏ không có người thường đi ngang qua, trước tiên dùng giấy niêm phong bốn phía hẻm nhỏ này, ngăn cách thành hai phần, phong tỏa bên trong lại.

Đạo diễn hô “Diễn” một tiếng, cameras xẹt qua trong hẻm nhỏ, cảnh sắc bốn phía an tĩnh, một thiếu nữ bước chân chậm rãi nhẹ nhàng chạy ra.

Thần sắc của cô có chút nôn nóng, lại có chút ngọt ngào.

Hôm nay là ngày hẹn hò của cô với hắn, muốn cùng nhau đi xem phim, chính là trên đường cái, có chiếc xe chở nước long mã, làm xảy tình trạng kẹt xe nghiêm trọng.

Vì có thể tới đúng giờ, cô từ trên xe nhảy xuống, tìm con đường gần nhất, tính toán chạy tới địa phương cùng hắn gặp mặt.

Tay cô còn cầm khăn quàng cổ cô tự tay đan cho hắn, cô đem túi trong tay nắm chặt, có thể là nghĩ tới: đợi lát nữa cùng hắn chạm mặt, về mặt và bộ dáng kinh hi của hắn khi nhìn thấy chiếc khăn quàng cổ này, khóe môi chậm rãi giờ lên, ngọt ngào cùng hạnh phúc như vậy.

Thiếu nữ đã sa vào trong tình yêu, là vui sướng và đơn thuần như vậy.

Mà ngoài ý muốn, ở ngay lúc này nổi bật lên.

Ở ngay ngã tư đường trong hẻm nhỏ, thời điểm bước chân cô vội vàng, một chiếc ô tô màu đen nhỏ từ chỗ ngoặt vọt ra.

Ngoài ý muốn bất quá chỉ là trong nháy mắt, trong đầu Hạ Diệc Sơ đột nhiên vang lên thanh âm kêu to dồn dập của Hệ thống 233: “Ký chủ, mau tránh ra!”

Chỉ là hết thấy đều đã muộn, cả người Hạ Diệc Sơ đều bị kia chiếc xe đột nhiên xông ra đâm bay đi ra ngoài, lúc sau Hạ Diệc Sơ cảm giác được mình rơi xuống mặt đất, đầu truyền đến từng trận đau đớn, trước mắt cô tối sầm, trực tiếp hôn mê.

Tổ đạo diễn và bọn người công nhân ở đây còn chưa có phản ứng lại, nhìn Hạ Diệc Sơ bị xe đâm cho bay ra vài vòng, sau đó ở trên mặt đất lăn thêm mấy vòng nữa, chất lỏng đỏ tươi dần dần chảy ra.

“Này cũng quá giống như thật đi.” Kia đạo diễn lẩm bẩm mở miệng.

Tất cả mọi người đều không có cảm giác được không thích hợp, thẳng đến khi Minh Ca nhìn chất lỏng đỏ tươi kia chảy không ngừng trên sàn, mà Hạ Diệc Sơ cũng mãi không chịu nhúc nhích, trong lòng hần đột nhiên sinh ra một dự cảm xấu.

Minh Ca bước nhanh tiến lên, đôi tay để ở trên người Hạ Diệc Sơ, đem cô xoay lại, thì nhìn đến cái trán Hạ Diệc Sơ đã loang lổ máu đỏ, bộ dáng hôn mê bất tỉnh.

“Mau, mau kêu xe cứu thương! Hạ Quý đã xảy ra chuyện!” Minh Ca vẻ mặt trắng bệch đối với bọn họ hô to, đồng thời, dư quang khóe mắt ngấm đến tên tài xế trên cái xe hơi màu đen kia đi xuống, muốn nhân cơ hội trốn, hướng tay về phía hần, nói: “Mau đem tên hung thủ kia bắt lấy ngay cho tôi!”

Mọi người ở đây vừa nghe lời này của Minh Ca, tức khắc phản ứng lại, vội vội vàng vàng ấn điện thoại gọi xe cứu thương, đồng thời cũng có mấy nhân viên công tác hợp lực đem tên tài xế đáng người nhỏ gầy bắt được.

Khi đem mũ trên đầu tài xế bỏ xuống, mọi người mới phát hiện, nguyên lai người này lại là nữ! Căn bản là không phải diễn viên tới sắm vai tài xế lúc trước!

*****

Công ty

Thẩm Già Diệp đang ở mở hộp, đột nhiên, di động đặt ở túi tiền truyền đến một tiếng chuông báo, hần tạm dừng hội nghị, thần sắc có chút nghiêm túc, nguyên bản muốn đem điện thoại lấy ra để tắt máy, nhưng khi xem đến tên người gọi điện tới, đuôi lông mày hần hiện lên một mảnh ôn ý, nhìn thoáng qua những nhân viên ở phía dưới, đối với bọn họ vẫy vẫy tay, ý bảo trước tạm dừng trong chốc lát, sau đó chính mình cầm di động đi ra ngoài.

“Uy, Bảo Bảo?” Thanh âm Thẩm Già Diệp ôn hòa đến vô cùng, nếu là để những đối thủ trên thương trường và thù hạ của hần nghe được, chỉ sợ sẽ mở rộng tầm mắt.

Chẳng qua, lúc này đây, gọi cho Thẩm Già Diệp, tuy rằng là điện thoại Hạ Diệc Sơ, nhưng cũng không phải bản nhân Hạ Diệc Sơ.

Thẩm Già Diệp nghe nhân viên công tác bệnh viện bên kia nói, sắc mặt càng thêm âm trầm, cuối cùng thậm chí trực tiếp lạnh giọng ngắt lời đối phương nói, hỏi qua địa chỉ của bệnh viện, bước nhanh trở lại văn phòng mở cuộc họp, nói với những người đó một câu “Hội nghị giải tán” liền bước chân vội vàng, rồi đi công ty.

Dọc theo đường đi, Thẩm Già Diệp không đếm được chính mình vượt qua bao nhiêu cái đèn đỏ, vận tốc đạt tới đa, lúc đi tới cái bệnh viện kia, hần bước nhanh đi vào.

Minh Ca cùng nhóm đạo diễn đang ở bên ngoài phòng phẫu thuật chờ, Hạ Diệc Sơ vừa được đưa tới đây, lập tức đã được những bác sĩ đó vội vàng đưa vào trong phòng phẫu thuật, muốn phẫu thuật cho bệnh nhân.

Đèn đỏ trên cửa phòng phẫu thuật từ Hạ Diệc Sơ đi vào vẫn chưa có tắt.

Thời điểm Thẩm Già Diệp đi tới, nhìn thấy nhóm đạo diễn ngồi ở trên ghế dài thần sắc có chút suy sụp.

Trên người Thẩm Già Diệp, áp suất lạnh lẽo quanh thân hần quá mức cường đại, cơ hồ là hần vừa xuất hiện, nguyên bản ánh mắt Minh Ca và các đạo diễn ngồi ở trên ghế đều không tự chủ được đặt ở trên người hần, trong lòng nổi lên sợ hãi nhẹ.

“Hạ Quý thế nào?” Thẩm Già Diệp tức khắc bước chân đến trước mặt Minh Ca, nhân nhạ mở miệng hỏi.

Nếu không có người cực kì quen thuộc Thẩm Già Diệp, tuyệt đối không nhìn ra đáy mắt hần chứa đầy bức bối và lo lắng.

“Sự tình vừa xảy ra, liền lập được đưa vào phẫu thuật, tình huống hiện tại không rõ.” Thanh âm Minh Ca có chút hạ xuống.

Nếu là hôm nay Hạ Quý ở chỗ này ra chuyện gì, hẳn khẳng định không thể thoái thác tội của mình.

Tất cả mọi người đều đã đem thân phận Thẩm Già Diệp làm rõ, cũng đều đã biết hẳn là anh trai Hạ Diệc Sơ, nghỉ khoảng thời gian trước có kết cục An Nại Nhi, trong lòng mọi người đều nhìn không được rung mình một cái.

Phó đạo diễn tăng khí thế của mình lên một chút, đi đến bên người Thẩm Già Diệp, đem chuyện này nói rõ một lần. Đương nhiên, còn có nữ nhân đã bị bắt được, giam giữ ở trong phòng kia.

Thẩm Già Diệp nghe xong, lúc sau chỉ là nhàn nhạt gật gù đầu, hẳn hiện tại vô tâm tình xử lý người này, quan tâm duy nhất chính là Bảo Bảo hẳn yêu nhất rốt cuộc thế nào.

Thẩm Già Diệp đứng ở một bên, thần sắc đông lạnh, nếu không phải mọi người cảm nhận được hơi thở cuồng bạo của hắn, thật đúng là sẽ cho rằng hắn một chút cũng không quan tâm người em gái này.

Đột nhiên, ở thời điểm mọi người chờ đợi, cửa phòng phẫu thuật mở ra, một người hộ sĩ đi ra, nói người bệnh mất máu nghiêm trọng, cần truyền máu.

Minh Ca vốn là người nhân đức, việc tốt không bao giờ nhường ai, nói có thể dùng máu của mình, máu của hắn là nhóm máu O vạn năng, vậy mà cũng có thể bại bởi Hạ Diệc Sơ.

Chỉ có Thẩm Già Diệp một bên nghe tới lời hộ sĩ, thần sắc càng thêm âm trầm xuống, hai tay đặt cạnh người chồng lên nhau, nắm chặt lại nổi gân xanh.

“Ngượng ngùng, vị tiên sinh này, máu bên trong cơ thể người bệnh là nhóm máu Rh trừ vô cùng hiếm, hiện tại vô cùng cần tìm được một người có nhóm máu đồng dạng, xin hỏi có người nhà của người bệnh ở đây sao?” Vị hộ sĩ kia mở miệng, cự tuyệt đề nghị của Minh Ca.

“Ồ a, chính là anh ta!” Minh Ca lúc này cũng không rảnh lo tới kinh sợ trong lòng với Thẩm Già Diệp, trực tiếp đuổi tay ra, chỉ hướng về phía Thẩm Già Diệp một bên trầm mặc không nói.

Chính là Thẩm Già Diệp lại như là không nghe được hắn nói, thẳng đến khi hắn hỏi vị hộ sĩ kia: “Nhóm máu Rh âm tính trong kho còn không?”

===== Thật ra Mặc Quân Tịnh Túc cũng là tại hạ

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Ca Ca Mặt Lạnh Cấm Dục Bá Đạo 47

Editor: Mặc Quân Tịnh Túc

Khí chất của thượng giả trên người Thẩm Già Diệp thật sự là quá mức cường đại, vị tiểu hộ sĩ kia trực tiếp xem nhẹ câu nói vừa rồi của Minh Ca, chạy tới tra kho máu.

Mà Thẩm Già Diệp cũng không có nhàn rồi, gọi cái điện thoại qua cho Lục Diễn, để hắn đi tra xem các bệnh viện khác còn tồn kho nhóm máu Rh trừ không.

Kết thúc điện thoại, Thẩm Già Diệp nghĩ nghĩ, quay đầu lại nhìn thoáng qua ánh đèn đỏ trên cửa phòng giải phẫu, đi ra ngoài gọi điện thoại cho Hạ ba ba.

Dù sao chuyện này cũng lờ không được bao lâu, sớm hay muộn Hạ ba ba đều phải biết.

Minh Ca cùng một đám đạo diễn, nhà làm phim ánh mắt ngốc lăng nhìn bóng dáng Thẩm Già Diệp rời đi, một hồi lâu, mọi người mới hồi phục tinh thần lại, ngơ ngác xem ta ta xem ngơ ngác.

Bọn họ vừa mới, giống như đã biết được cái tin tức gì đó không thể tin được .....

Hôm nay Hạ ba ba mới vừa xuống máy bay, lần này ông trở về không có nói cho Hạ Diệc Sơ và Thẩm Già Diệp, nguyên bản muốn mang lại bất ngờ cho hai người, lại không có nghĩ đến, điện thoại ông còn chưa có gọi đi, ngược lại là Thẩm Già Diệp truyền đến cho ông kinh hách, hơn nữa kinh hách này còn không ngừng nhiều thêm một cái.

Hạ Diệc Sơ quay MV bị đụng xe, phải đang ở phòng phẫu thuật, tình huống không rõ!

Hạ Diệc Sơ không phải con gái ruột của ông, hiện giờ mất máu quá nhiều, cần tìm người có nhóm máu Rh trừ cứu trợ!

Hạ Chính Minh nghe xong Thẩm Già Diệp nói, chỉ cảm thấy trái tim mình đều phải ngừng lại rồi.

Gần đây, Hạ Diệc Sơ biểu hiện thật sự là quá ngoan ngoãn, quá hiểu ý lòng người, tình cảm hai cha con sau hai mươi năm càng thân mật, lại không có nghĩ đến, lúc ông nhận được tin dữ từ con gái, đồng thời, còn phải biết người con gái ông nuôi dưỡng hơn hai mươi năm thế nhưng không phải là con gái ruột của mình!

Bất quá, có phải con gái ruột hay không đều đã không quan trọng, nuôi dưỡng hơn hai mươi năm liền, dù không phải con ruột, cảm tình vẫn như cũ.

Hạ ba ba vừa ra sân bay, trực tiếp yêu cầu trợ lý lái xe tới bệnh viện.

“Già Diệp, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Nhóm máu thích hợp kia, đã tìm được rồi sao?” Hạ Chính Minh vừa thấy Thẩm Già Diệp, thần sắc vội vã hỏi, vẻ mặt lo lắng hoàn toàn lộ ra trên mặt không chút dấu gấm.

“Đã tìm được rồi, ba ba, ngài yên tâm đi.” Thẩm Già Diệp mở miệng, một bên mang theo Hạ Chính Minh hướng đến phòng phẫu thuật bên kia mà đi, một bên lời ít ý nhiều đem toàn bộ chuyện mà vị phó đạo diễn kia vừa nói với hắn truyền đạt cho Hạ ba ba.

“Buồn cười! Già Diệp, chờ Quý nhi ra, con nhất định phải đem chuyện này điều tra rõ ràng, chẳng quản cô ta là nữ hay nam gì đó, dám đến đụng đến người Hạ gia bọn ta, vậy nhất định phải để cô ta chịu hậu quả!” Hạ Chính Minh hùng hổ mở miệng với Thẩm Già Diệp.

“Vâng, ba ba.” Thẩm Già Diệp nghe được lời này của ông, ngẩng đầu nhìn ông, liếc mắt một cái.

Thẩm Già Diệp từ nhỏ đến lớn, tính cách thành thực ôn trọng, quan hệ cùng Hạ Chính Minh vẫn luôn đều không nóng không lạnh, đối với người con trai trưởng thành sớm, Hạ Chính Minh từ trước đến nay không cần nhọc lòng, mà lúc Thẩm Già Diệp 19 tuổi bắt đầu tự tay thành lập công ty của mình thì càng về sau không còn cần bắt kì thứ gì ở chỗ Hạ Chính Minh.

Những năm gần đây, quan hệ hai người vẫn luôn bình thường nhưng không quá đậm mật.

Mà mấy ngày này, giống như bởi vì nguyên nhân là Hạ Diệc Sơ, làm Thẩm Già Diệp cùng Hạ Chính Minh thời gian gần đây cũng tiếp xúc với nhau nhiều hơn một chút. Càng về sau, đã đạt thành một ý thức chung.

Hạ Chính Minh vừa nói xong, cũng là hơi hơi sững sốt, ngay sau đó nhìn mắt con trai, duỗi tay đặt ở trên vai Thẩm Già Diệp nhẹ nhàng vỗ vỗ, thanh âm có chút hòa ái nói: “Dù Quý nhi cùng chúng ta không có quan hệ huyết thống, thì cũng là người một nhà.” “Yên tâm đi, ba ba, chúng ta vĩnh viễn đều là người một nhà.”

Thẩm Già Diệp không biết nghĩ tới cái gì, trên mặt hiện lên một ý cười nhạt.

Hạ Chính Minh nhìn bộ dáng này của hắn, trong lòng thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Ông chỉ sợ Thẩm Già Diệp sẽ bởi vì Hạ Diệc Sơ không cùng huyết thống mà sinh ra ngăn cách, kết cục hiện giờ như vậy, lại không còn gì tốt hơn.

Liên tính Hạ Diệc Sơ không phải con gái ruột của ông, chính là ở trong lòng ông, tình cảm cha con bao nhiêu năm đối với Hạ Diệc Sơ sẽ không bởi vì quan hệ huyết thống mà thay đổi.

Trong phòng phẫu thuật, máu đã được đưa vào người Hạ Diệc Sơ, lần phẫu thuật này thật sự là thành công.

Không có làm Thẩm Già Diệp cùng Hạ Chính Minh chờ bao lâu, phẫu thuật hoàn tất, Hạ Diệc Sơ được hộ sĩ đẩy ra.

Từ miệng bác sĩ biết được, Hạ Diệc Sơ chỉ cần nghỉ ngơi một hai tháng là tốt, không chỉ có là Thẩm Già Diệp và Hạ Chính Minh, ngay cả Lục Thừa và đám người Minh Ca nghe được tin này thì trong lòng đều nhẹ nhàng thở ra.

Lục Thừa thân là người đại diện Hạ Diệc Sơ, vậy mà hắn lại là người cuối cùng mới biết được cái tin này, điều này làm cho trong lòng hắn buồn bực nhỏ nhỏ một chút. Bất quá, thực mau, Lục Thừa liền đem một buồn bực nhỏ nhỏ này vứt sau đầu. Mặc kệ thế nào, thân thể Hạ Diệc Sơ không có việc gì mới là quan trọng nhất!

Thân thể Hạ Diệc Sơ không có việc gì, hơn nữa cô hiện giờ cần nghỉ ngơi, Thẩm Già Diệp canh giữ ở một bên, người đại diện Lục Thừa tự nhiên sẽ không lại tiếp tục đi lên chịu công kích áp suất thấp từ Thẩm Già Diệp, hơn nữa hắn còn có một đồng sự tình lớn cần xử lý đó.

Lục Thừa đem toàn bộ đám người Minh Ca khách khách khí khí mời đi ra ngoài, phát hiện loại chuyện này, là mọi người ai cũng không nghĩ nhìn đến, nói thực ra, Minh Ca cùng tổ đạo diễn cũng là người bị hại.

Hôm nay tin tức Hạ Diệc Sơ quay MV xảy ra chuyện, đã bị người qua đường bên cạnh nhìn thấy chụp được, phát tán trên mạng, Lục Thừa cũng bởi vì thấy được tin tức trên mạng cho nên mới biết Hạ Diệc Sơ xảy ra chuyện, bất quá lúc trước không có được tin tức xác thực, cho nên hắn vẫn luôn đều không có đáp lại, hiện giờ biết Hạ Diệc Sơ không có việc gì, hắn cũng nên bắt đầu xuống tay xử lý chuyện này.

Mà người phụ nữ lái xe đụng phải Hạ Diệc Sơ, cơ hồ không cần tra, Lục Diển vừa nhìn thấy cô ta, liền ngay lập nhận ra, cô ta chính là Du Tuyết.

“À đã chết đi, à nhất định là đã chết đi!” Du Tuyết bị nhốt ở trong phòng, thời điểm nhìn thấy Lục Diển xuất hiện, thần sắc nóng bỏng điên cuồng kêu to, nói xong, chính mình lại đắc ý nở nụ cười.

Nhất định là cái dạng này, nhất định là cái dạng này.

Cô lúc ấy đem xe phóng nhanh đến như vậy, Hạ Diệc Sơ cả người đều bị cô đâm bay đi ra ngoài.

Máu tươi chảy một đồng lớn như vậy, sao có thể còn sống cơ chứ.

“Chỉ sợ làm cô thất vọng rồi.” Lục Diển thần sắc lãnh đạm nhìn thoáng qua người phụ nữ vừa đáng thương lại đáng giận này, ngữ khí lạnh lùng nói: “Hạ tiểu thư vừa mới phẫu thuật xong, phẫu thuật vô cùng thành công, cũng không lâu nữa là có thể xuất viện.”

“Như thế nào sẽ..... Sao có thể?” Thanh âm Du Tuyết dừng lại, khiếp sợ nhìn Lục Diển, ý đồ từ trên mặt hắn nhìn ra một tia lừa gạt mình.

Chỉ là Lục Diển không quan tâm ý tưởng của cô ta, hắn giờ tay nhìn đồng hồ, xoay người đi ra ngoài.

Nguyên bản Thẩm Già Diệp lần này để hắn đi tra, người phụ nữ lái xe đụng Hạ Diệc Sơ này là ai, hiện tại xem ra, căn bản là không cần tra xét.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Ca Ca Mặt Lạnh Cẩm Dục Bá Đạo 48

Editor: Mặc Quân Tịnh Túc

Hạ Diệc Sơ từ một mảnh đàn độn mà thanh tỉnh, đầu óc hơi đàn độn, còn có chút đau nhức cùng khó chịu.

Cô giật giật ngón tay, mở hai mắt.

“Ký chủ, anh anh, người tốt cuộc tình.” Trong đầu Hạ Diệc Sơ, Hệ thống 233 biến thành hình dáng một đứa trẻ, đang ngồi ở trên bàn, trong tay cầm tấm khăn lau nước mắt, khóc sụt sịt nói: “Người hôn mê suốt ba ngày, hù chết người ta.”

“Ta đây là ở đâu?” Thanh âm Hạ Diệc Sơ có chút suy yếu ở trong đầu đáp lại.

Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss

“Ở bệnh viện chứ đâu, người lần trước bị xe đụng phải, người đoàn phim lập tức đem người đưa đến bệnh viện, từ hôm xảy ra tai nạn xe cộ đó cho tới giờ cũng đã được ba ngày.” Hệ thống 233 ở Hạ Diệc Sơ trong đầu đáp lại, dừng một chút, tiếp tục nói: “Người xem, Thẩm Già Diệp đối với người vẫn là rất thiện tình, người hôn mê ba ngày, hắn liền ở bên người cả ba ngày. Nga, đúng rồi, chuyện người không phải người Hạ gia cũng đã bị lộ ra ngoài ánh rồi.”

“Được rồi.” Hạ Diệc Sơ có chút khó chịu nhíu nhíu mày, đem lực chú ý phóng tới trước mắt.

Chỗ cô đang ở là bệnh viện, điều này rất dễ dàng nhìn ra.

Hai bên phòng bệnh, còn để rất nhiều hoa tươi và hoa quả, hẳn là người đến thăm cô mang đến, hiện tại toàn bộ đều bị để ở một bên một cách tội nghiệp, nguyên bản nụ hoa kiêu diễm giờ đã úa tàn.

Ánh mắt Hạ Diệc Sơ nhìn về phía bên cạnh, Thẩm Già Diệp ghé vào bên người cô, đang ngủ ngon lành.

Bởi vì do tư thế nằm, mặt Thẩm Già Diệp đối mặt với Hạ Diệc Sơ bên này, cho nên Hạ Diệc Sơ rất rõ ràng thấy được vẻ mặt Thẩm Già Diệp, cho dù là khi ngủ, lông mày vẫn nhíu chặt như cũ, ở đuôi lông mày không che dấu được sự mệt mỏi.

Tây trang của hắn khi ngủ bị để đến dóm đó, chỗ cằm cũng hơi nhô ra một ít ngon râu, một Thẩm Già Diệp như vậy, Hạ Diệc Sơ từ trước đến nay chưa có gặp qua bao giờ.

Đáy lòng Hạ Diệc Sơ xẹt qua một tia đau đớn, đuôi tay muốn vượt phăng nếp gấp giữa hai đầu lông mày, thời điểm sắp chạm tới Thẩm Già Diệp, đột nhiên bị hắn bắt được.

Thẩm Già Diệp phút chốc mở mắt ra, ánh mắt sắc bén, phát hiện thứ mình bắt lấy chính là tay Hạ Diệc Sơ, hắn vội vàng thả lỏng lực đạo.

“Bảo Bảo, em đã tỉnh, thế nào? Đầu còn đau sao?” Thẩm Già Diệp buông tay Hạ Diệc Sơ ra, vội vàng hỏi thăm Hạ Diệc Sơ, xoay người đi rót cho Hạ Diệc Sơ một ly nước ấm.

Hạ Diệc Sơ uống được vài ngụm, thân thể rốt cuộc cũng thoải mái một chút.

“Bảo Bảo, có đói bụng không? Uống trước chén cháo thịt nha?” Thẩm Già Diệp nhẹ giọng hỏi, trong giọng nói tràn ngập vô hạn nhu tình.

“Vâng.” Hạ Diệc Sơ lên tiếng, cô mấy ngày nay vẫn luôn hôn mê, mặc dù có truyền dịch, nhưng đói bụng là vẫn phải có.

Thẩm Già Diệp mở bình giữ nhiệt ở bên cạnh ra, đem cháo đã nấu sẵn bên trong đổ ra chén, một ngụm lại một ngụm đút cho Hạ Diệc Sơ ăn.

Hạ Diệc Sơ vốn là muốn tự mình ăn, nhưng nhìn thấy ánh mắt không đồng ý cự tuyệt của Thẩm Già Diệp, cô đem lời yêu cầu nhẹ nhàng nuốt xuống, ngoan ngoãn để Thẩm Già Diệp đưa từng muỗng tới miệng, một ngụm rồi một ngụm toàn bộ ăn hết.

Hạ Diệc Sơ ăn no, để cho Thẩm Già Diệp gọi điện thoại báo cho Hạ ba ba cùng Lục Thừa.

Cô đột nhiên xảy ra chuyện, còn hôn mê nhiều ngày thế này, Hạ ba ba cùng Lục Thừa khẳng định cũng lo lắng gần chết.

Thẩm Già Diệp có chút ghen (1) gọi điện thoại đi, bên kia, Hạ ba ba và Lục Thừa hai người thực mau chạy đến bệnh viện.

Bất quá, trước khi hai người bọn họ tới, Hạ Diệc Sơ cũng từ trong miệng Thẩm Già Diệp biết chuyện ngày đó phát sinh.

Hơn nữa hung thủ, vẫn là Du Tuyết.

“Bảo Bảo muốn xử lí cô ta như thế nào?” Thẩm Già Diệp ngồi ở mép giường, một bên thương thức ngón tay Hạ Diệc Sơ, một bên mở miệng hỏi.

Rõ ràng đối phương là một mạng người, nhưng từ trong miệng Thẩm Già Diệp nói ra, đối phương tựa như là con sâu nhỏ bé có hay không cũng được, tùy tiện ra tay là có thể giết chết đối phương mà không phải chịu bất kì một trách nhiệm nào.

“Em nghe lời anh trai, em không muốn lại nhìn thấy cô ta.” Hạ Diệc Sơ cười suy yếu với Thẩm Già Diệp, nhìn thấy biểu tình không chút huyết sắc kia làm trong lòng Thẩm Già Diệp đau đớn một trận.

“Được, anh trai nhất định sẽ không để người này xuất hiện ở trước mặt em.” Thẩm Già Diệp cúi người, vuốt tay nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Hạ ba ba và Lục Thừa hai người rất nhanh chạy tới, hai người nhìn thấy Hạ Diệc Sơ đã tỉnh táo lại, trong lòng đều vô cùng cao hứng.

Tàng đá treo trong lòng mọi người cũng chịu rơi xuống.

Bất quá, Hạ ba ba, ba người liếc mắt nhìn lẫn nhau một cái, đều không có mở miệng nói với Hạ Diệc Sơ về thân phận thật sự của cô. Ngay cả lúc Hạ Diệc Sơ hỏi Lục Thừa, chuyện này của cô ở bên ngoài bị tuyên truyền thành cái dạng gì rồi thì, Lục Thừa cũng đã tìm ra lí do, lấp liếm chuyện này cho qua.

Di động và máy tính của Hạ Diệc Sơ cũng bị Thẩm Già Diệp tịch thu, nói phải đợi đến khi miệng vết thương của cô khỏi hẳn, mới trả lại cho cô.

Kỳ thật làm như vậy, cũng bất quá là muốn che dấu Hạ Diệc Sơ trong chốc lát thôi.

Cùng ngày Hạ Diệc Sơ bị xe đâm, ở trên mạng dậy lên sóng to gió lớn, xong việc, Lục Thừa cũng không có phủ nhận, trực tiếp thừa nhận chuyện Hạ Diệc Sơ đóng phim bị xe đâm.

Mà trưa hôm đó, tin tức về Hạ Diệc Sơ không phải người Hạ gia cũng ở trên mạng đã bị tung thành tin vịt. Đương nhiên, đây là Thẩm Già Diệp âm thầm phân phó người đem này tin tức thả ra ngoài, Hạ ba ba cũng không cảm kích, chờ lúc ông biết đến, đã chậm.

Hạ ba ba còn tưởng rằng là công tác bảo mật của bệnh viện này không tốt, hai ngày sinh giận dữ, cùng Thẩm Già Diệp tham gia một lần phỏng vấn, đặc biệt đem chuyện Hạ Diệc Sơ không phải con gái của ông công bố ra ngoài.

Lời nói, tuy rằng thừa nhận Hạ Diệc Sơ không phải con gái ruột của mình, nhưng cũng xác nhận rõ ràng ông sẽ vẫn đem cô thành con ruột mà đối đãi, quan hệ huyết thống cũng không sẽ ảnh hưởng đến tình cảm sâu nặng của một nhà ba người họ.

Bất quá, Hạ ba ba tự mình tiếp thu chuyện này một cách dễ dàng, không đại biểu Hạ Diệc Sơ cũng đủ bình tĩnh có thể tiếp thu.

Cho nên Hạ ba ba và đám người Lục Diễn ở trong phòng thương lượng một phen, vẫn là quyết định chờ Hạ Diệc Sơ khỏe hẳn, mới nói cho cô biết chuyện này, miễn cho kích thích đến cô.

Thẩm Già Diệp tuy rằng đối chuyện này không có biểu đạt cái nhìn riêng của mình, nhưng từ chuyện hắt hủi tịch thu di động và máy tính Hạ Diệc Sơ, cũng được xem như là cam chịu.

Hạ Diệc Sơ từ trong miệng Hệ thống 233 đã biết những việc này, trong lòng đã rõ ràng tất cả, mặt ngoài lại tỏ vẻ, làm bộ cái gì cũng không biết, mặc cho Thẩm Già Diệp an bài.

Thời gian ở bệnh viện dưỡng thương phi thường nhàm chán, đặc biệt là Thẩm Già Diệp còn không cho phép Hạ Diệc Sơ xem máy tính, xem di động, xem TV dưới mọi tình huống.

Bất quá, vì giảm bớt sự buồn tẻ của Hạ Diệc Sơ, Thẩm Già Diệp còn tìm không ít sách tới cho Hạ Diệc Sơ xem, hơn nữa chỉ cần có một chút thời gian

rảnh, liền tới bệnh viện bởi Hạ Diệc Sơ, thường xuyên mang cô đi ra ngoài bệnh viện, nằm trên mặt cỏ phơi nắng

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Ca Ca Mặt Lạnh Cẩm Dục Bá Đạo 49

Editor: Mặc Quân Tĩnh Túc

Thời gian một tháng thoáng qua đi, mà Hạ Diệc Sơ, dưới sự phê chuẩn của bác sĩ chủ trị, cuối cùng cũng được thu thập đồ đạc của mình, được Hạ ba ba và Thẩm Già Diệp đến đón trở về Hạ gia.

“Anh trai, anh, anh đã nói chờ em xuất viện liền đưa điện thoại di động trả lại cho em!” Vừa trở về, Hạ Diệc Sơ một tác cũng không rời, đi theo phía sau Thẩm Già Diệp, thần sắc có chút hơi hơi bất mãn, mỗi đồ hơi chu ra, giống như là đứa trẻ thèm kẹo từ lâu, nhưng mãi không chiếm được.

“Ân? Muốn di động?” Thẩm Già Diệp lên tiếng, xoay người lại, ánh mắt nhìn về phía Hạ Diệc Sơ, Hạ ba ba phía sau đang định đứng ra nói chuyện, lắc đầu cực kì nhẹ với ông.

Hạ ba ba vừa thấy ám chỉ của Thẩm Già Diệp, nguyên bản muốn bước chân tiến lên lập tức dừng lại.

“Đúng vậy, anh đã nói chỉ cần xuất viện liền trả lại cho em, không chỉ có di động của em, còn có cả máy tính.” Hạ Diệc Sơ nhìn bộ dáng dong dong dài dài của Thẩm Già Diệp, thần sắc càng thêm càng bất mãn, duỗi tay bắt được tay áo hắn: “Anh không phải là không muốn trả cho em đúng không? Khó mà được nha, ba ba cùng Lục ca đều có thể làm chứng cho em.”

“Trà, như thế nào không đưa.” Thẩm Già Diệp đột nhiên cười khê ra tiếng, lôi kéo mang Hạ Diệc Sơ hướng trên lầu, “Em muốn, anh đều cho em.”

“Ân hừ!” Hạ Diệc Sơ hừ nhẹ ra tiếng: “Vậy thì đưa điện thoại và máy tính của em ra ngay đi, hừ.”

Bị Thẩm Già Diệp kéo vào trong phòng hắn, Hạ Diệc Sơ nhìn chung quanh, “Di động cùng máy tính của em đâu?”

“Muốn di động máy tính cái gì, muốn anh trai không phải càng tốt sao?” Thẩm Già Diệp cười một tiếng, trực tiếp đem Hạ Diệc Sơ kéo vào trong ngực, cúi người hôn xuống.

Hạ Diệc Sơ mới đầu có chút phản kháng giãy giụa một chút, cô nhớ kỹ đợt lát nữa là phải ăn cơm, Thẩm Già Diệp mỗi một lần nháo lên liền không dứt, đem cô làm cho hai chân nhũn ra đều là việc nhỏ, nếu là đem cô làm cho không xuống giường được thật thì làm sao bây giờ a!

Hạ Diệc Sơ nghĩ chính mình hơn một tháng này ở viện, Thẩm Già Diệp liền ghen một tháng, phương diện nhu cầu của hắn vốn dĩ rất là mạnh mẽ, Hạ Diệc Sơ nghĩ nghĩ, không khỏi có chút sợ hãi.

Thân thể cô vừa mới tốt lên, nhưng không muốn lại đến bệnh viện lần nữa đâu à.

“Anh trai, đợt lát nữa còn muốn đi xuống ăn cơm đấy.” Cô duỗi tay đẩy đẩy hắn.

“Ân? Không ăn cơm, ăn em trước.” Thẩm Già Diệp mơ mơ màng màng nói, động tác trong tay không ngừng, trực tiếp vén vạt áo Hạ Diệc Sơ lên, dò xét đi vào.

Hạ Diệc Sơ bị Thẩm Già Diệp làm cho cả người nhũn ra, thân thể này miễn cưỡng, chỉ cần Thẩm Già Diệp hơi hơi một chạm vào, liền run rẩy đến không được.

Hơn nữa không chỉ có là Thẩm Già Diệp ghen hơn một tháng, ngay cả Hạ Diệc Sơ cũng hơn một tháng không bị hắn chạm qua.

Hạ Diệc Sơ hưởng thụ Thẩm Già Diệp âu yếm, chỉ trong chốc lát, liền thờ hồn hên ngã vào trong lòng Thẩm Già Diệp, khóe mắt hơi hồng hồng đầy dụ hoặc người, tùy ý Thẩm Già Diệp muốn làm gì thì làm.

Thẩm Già Diệp đem người ôm đặt trên giường lớn, chính mình xoay người đè xuống, quần áo hai người từng cái bị ném ở giường cạnh, hương vị tình dục tràn ngập toàn bộ trong phòng.

Có lẽ là bởi vì cổ kị thân thể Hạ Diệc Sơ có vết thương mới khép lại, Thẩm Già Diệp lúc này đây cũng không có lấn lộn với cô trong thời gian rất lâu, hơn nữa lực đạo cũng vẫn có khắc chế.

Xong việc, Thẩm Già Diệp đem người ôm vào bồn tắm, nhanh chóng rửa sạch thân thể Hạ Diệc Sơ, chính mình cũng ở dưới làn nước tắm rửa sạch sẽ

một chút, từ trên giá lấy một tấm khăn tắm cột lại bên hông, ôm Hạ Diệc Sơ về tới giường lớn, từ tủ quần áo lấy ra bộ đồ mới giúp cô mặc vào. Đây không phải lần đầu tiên Thẩm Già Diệp hầu hạ cô, thời điểm mỗi lần Thẩm Già Diệp cùng Hạ Diệc Sơ ở bên nhau, đều thích tự mình động thủ giúp cô làm việc, ví dụ như mặc quần áo, thổi tóc gì đó, mỗi lần làm mấy chuyện này, thần sắc kia đều mang theo 100% chuyên chú.

Hạ Diệc Sơ ở lần đầu tiên phản kháng không có kết quả thì vẫn luôn đều tùy tiện hất đi. Mà cảm giác lúc trước của Hạ Diệc Sơ cũng từ không được tự nhiên và thẹn thùng, biến thành hiện tại là thần nhiên và hưởng thụ.

Thẩm Già Diệp nhìn Hạ Diệc Sơ híp lại hai mắt, vẻ mặt bộ dáng hưởng thụ thập phần, đáy mắt xẹt qua một mảnh sùng nịch, trên mặt mày còn mang theo một ôn nhu chưa tiêu tan.

Hắn nửa ngồi xổm, giúp Hạ Diệc Sơ đi giày vớ, đứng dậy hôn Hạ Diệc Sơ một cái, sau đó chính mình đi tới tủ quần áo tìm kiếm đồ để mặc.

Phòng Hạ gia cách âm rất tốt, ở lần nọ đột nhiên phát hiện cái chân tướng này, đoạn thời gian kia hành động của Thẩm Già Diệp quả thực dùng hai chữ kiêu ngạo cũng không đủ để hình dung, hơn nữa đoạn thời gian ấy hắn cũng vừa mới nếm thử chuyện tốt, hoàn toàn mặc kệ Hạ ba ba có ở nhà không, mỗi ngày vào buổi tối nhất định phải cùng Hạ Diệc Sơ tiểu yêu tinh đánh nhau mới chịu đi ngủ.

Để cho hiện tại, ở nơi này có Thẩm Già Diệp quần áo Hạ Diệc Sơ, phòng Hạ Diệc Sơ cũng có quần áo Thẩm Già Diệp.

Đương nhiên, cũng chính là bởi vì như vậy, Hạ Diệc Sơ cùng Thẩm Già Diệp hai người đều không có muốn người hầu tiến vào dọn dẹp phòng hai người một lần nào hết.

Sấy tóc xong cho Hạ Diệc Sơ, Thẩm Già Diệp đem cô ôm về giường, để cô ngủ một giấc.

“Không được! Đợi lát nữa còn muốn ăn cơm!” Hạ Diệc Sơ vẫn đều luôn hưởng thụ các loại hầu hạ từ Thẩm Già Diệp, đột nhiên bưng bình, rốt cuộc nhớ tới Hạ ba ba bị quên đi ở dưới lầu.

“Ngoan, ông ấy hôm nay có việc, đã đi ra ngoài.” Thẩm Già Diệp duỗi tay kiểm chế giữ Hạ Diệc Sơ đang muốn xuống giường lại, ngăn lại hành động của cô, “Thời điểm ở anh và em vừa mới làm tình, anh nghe được thanh âm ba ba lái xe đi ra ngoài.”

Hạ Diệc Sơ tuy rằng đình chỉ động tác xuống giường trở về ngủ trên giường, nhưng Thẩm Già Diệp liếc mắt một cái là có thể đủ nhìn ra tâm tình của cô lại bắt đầu trở nên trầm trọng.

“Ngoan, hảo hảo ngủ một giấc.” Thẩm Già Diệp cúi đầu hôn hôn khuôn mặt cô, duỗi tay đem chăn che kín cho cô, tính toán xoay người rời đi, nhưng lại bị Hạ Diệc Sơ giờ tay kéo vạt áo hắn lại.

“Anh, chúng ta như vậy, còn muốn bao lâu?” Hạ Diệc Sơ thật cẩn thận hỏi ra tiếng, trong giọng nói mang theo một tia thấp thỏm lo âu cùng mong mỏi.

Cặp mắt mở to, chứa đầy nước mắt, không hề chớp mắt nhìn hắn. Tựa như một con vật nhỏ điếm đàng đáng yêu ở trong giây phút tuyệt vọng cùng bị thống khảo khát sinh tồn.

Thẩm Già Diệp nhìn bộ dáng này của cô, trong lòng thở dài.

Hắn lúc trước còn nghĩ bức cô, muốn nhìn trong lòng cô một chút chính, xem trong lòng cô tình yêu với mình rốt cuộc có bao nhiêu sâu.

Chính là bản thân còn chưa bắt đầu hành động, hiện giờ nhìn cô như thế này, trong lòng cũng đã bắt đầu có chút muốn bỏ qua cùng thương tiếc.

Không chỉ có là Thẩm Già Diệp, giờ phút này, ngay cả Hệ thống 233 ở trong đầu Hạ Diệc Sơ cũng đối Hạ Diệc Sơ liên tục trầm trồ khen ngợi, kinh ngạc cảm thán nói: “Kỳ chủ, kỹ thuật diễn này của ngươi, quả thực là...! Thời gian tới, thời điểm ngươi chọn lựa kịch bản, nên đi diễn một đóa bạch liên hoa thuần khiết vô hại!”

“..... Ngươi tránh ra cho ta [D1]!” Hạ Diệc Sơ liếc một cái xem thường, trực tiếp liền đem Hệ thống 233 để tới sau đầu

---

Thật ra, mục đích tại hạ dịch truyện ban đầu nó không được thuần khiết cho lắm. Khi thấy rất nhiều bộ truyện hay và tại hạ thích bị drop, mãi không chịu ra hoặc editor bộ truyện đó kinh nguyệt không đều, có khi 2 tháng chỉ ra 1 chương là tại hạ rất tức. Vì thế tại hạ dịch truyện chỉ đơn giản là muốn trả thù, muốn thử cái cảm giác thật lâu là lâu mới cho ra một chương truyện rồi đột nhiên... drop! Xem cảm giác ấy nó như thế nào, có “phê” hay không?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Ca Ca Mặt Lạnh Cẩm Dục Bá Đạo 50

Hạ Diệc Sơ tuy rằng là ở trong đầu cùng hệ thống nói chuyện, nhưng ở bên ngoài, thần sắc giãy giụa trên mặt, thì không có chút sơ hở nào, ngược lại giống như một người hành tẩu rơi vào vùng bùn, càng vùng vẫy càng lún sâu, không chiếm được đáp án của Thẩm Già Diệp, thần sắc cô càng thêm càng thống khổ.

Cuối cùng, Thẩm Già Diệp vẫn là không đành lòng tiếp tục tra tấn cô, cúi người ôm lấy Bảo Bảo của hắn, ở bên tai cô nhẹ nhàng nói: “Ồ chỗ anh có hai cái tin tức, một tốt một xấu, em muốn nghe cái nào trước?”

“Ân?” Hạ Diệc Sơ chớp chớp mắt, nước mắt một chút liền rơi xuống dưới, cô ghét bỏ mình mất mặt, chui đầu vào quần áo Thẩm Già Diệp xoa xoa, thanh âm rầu rĩ, từ trong lòng ngực hắn truyền đến: “Em muốn nghe tin tức tốt, không muốn nghe tin tức xấu.”

“Khó mà làm được.” Thẩm Già Diệp tựa như súng nịch lại tựa như bắt đắc dĩ thờ dài, tiếp tục nói: “Tin tức tốt chính là anh có thể cùng em kết hôn, không cần lo lắng bị ba ba khiển trách. Tin tức xấu chính là nhò máu của hai chúng ta, không giống nhau.”

“Cái, có ý tứ gì?” Thần sắc Hạ Diệc Sơ kinh hách, cái miệng nhỏ khê khê, dù từ lúc cô đến thế giới này, cô đã biết thân thể này không phải người Hạ gia, nhưng hiện tại, ở trước mặt Thẩm Già Diệp, cô vẫn như cũ đem này phần kinh hách và phản ứng mờ mịt, trong khoảng thời gian ngắn chưa kịp phản ứng lại, biểu hiện đến không hề có lỗ hổng.

Thẩm Già Diệp cong cong môi, không đáp lời, để mặc cho cô tự nghĩ thông suốt.

“Anh trai, ý của anh nói là, quan hệ giữa chúng ta, không phải cùng là người Hạ gia. Phải không?” Hạ Diệc Sơ duỗi tay gãi gao bắt lấy quần áo bên sườn eo Thẩm Già Diệp, thần sắc có chút kính sợ và sợ hãi.

“Đừng.” Thẩm Già Diệp gật gật đầu, cúi người xuống để sát vào cô, đối mặt với cô gần gũi, “Bảo Bảo không cao hứng sao?”

“Em. ....” Kính sợ và sợ hãi trên mặt Hạ Diệc Sơ vẫn chưa có rút đi, cô tránh đi vấn đề này của Thẩm Già Diệp, có chút bướng bỉnh tiếp tục hỏi cái đề tài kia: “Anh trai, giữa hai người chúng ta, ai mới là người Hạ gia?”

“Bảo Bảo, ai là Hạ gia người thật sự có quan trọng như vậy? Em một chút đều không cao hứng, hai chúng ta có thể kết hôn sao? Chờ sau khi kết hôn, dù em không phải người Hạ gia, thì cũng sẽ biến thành người Hạ gia chân chính.” Thần sắc trên mặt Thẩm Già Diệp đột nhiên lạnh xuống, ánh mắt thâm trầm nhìn chằm chằm Hạ Diệc Sơ, đôi mắt thường thường hiện lên một mảnh hồng quang.

Hạ Diệc Sơ nhìn thần sắc hắn có chút âm trầm, trong lòng thầm nhủ không xong, trong khoảng thời gian ngắn vì đặc ý vênh vào nên đã diễn quá mức rồi.

Lúc này, chạy nhanh tới ôm đuôi, nhân cơ hội biểu đạt lòng trung thành của mình mới là chính đạo!

Hạ Diệc Sơ vươn hai móng vuốt, vòng tay ôm lấy vòng eo cường tráng hữu lực của Thẩm Già Diệp, cả người đều vui thật sâu vào trong lòng ngực hắn: “Nào có, có thể cùng anh trai quang minh chính đại ở bên nhau, em quả thực là rất cao hứng! Chỉ là, em có chút lo lắng ba ba. .... Em không phải con gái của ông, vậy Hạ Quý thật sự ở đâu? Em có phải đã cướp đi cuộc sống tươi đẹp của cô ấy suốt hai mươi năm qua, anh trai của cô ấy, ba ba của cô ấy, gia đình của cô ấy. ....”

Thời điểm nói xong lời cuối cùng, thanh âm Hạ Diệc Sơ có chút nghẹn ngào, Thẩm Già Diệp lại cảm giác được trước ngực mình một mảnh ướt át.

“Bảo Bảo ngoan, đây vốn dĩ là cuộc sống của em.” Thẩm Già Diệp bắt đắc dĩ thờ dài một tiếng, đem người ôm gât gao ở trong ngực.

Chờ an ủi Hạ Diệc Sơ xong, nhìn cô không vì chuyện này sinh uể oải hoặc là sinh ra các loại cảm xúc khác như bối rối, Thẩm Già Diệp mới đưa điện thoại đi động và máy tính trả lại cho Hạ Diệc Sơ.

Hạ Diệc Sơ lên thăm lại Weibo của mình, mới biết được trong khoảng thời gian này, tin tức cô không phải con gái Hạ gia, đã ở trên mạng truyền muốn phát điên rồi.

Hơn nữa, Hạ Diệc Sơ cũng thấy được đoạn video Hạ ba ba và Thẩm Già Diệp trước mặt ở phóng viên nói sẽ vĩnh viễn đem cô trở thành một phần tử của Hạ gia. Trong nháy mắt, Hạ Diệc Sơ hốc mắt có chút chua xót, là thật sự cảm động đến muốn khóc.

Vào lúc ban đêm, Hạ ba ba trở về, ba người ngồi ở trên bàn cùng nhau ăn cơm.

Hạ ba ba vẫn là giống như trước đây, liên tục gắp đồ ăn cho Hạ Diệc Sơ, đem thức ăn cô thích, toàn bộ đều chồng chất đến trước mặt cô.

“Ba ba.” Hạ Diệc Sơ rút cuộc nhìn không được, ném chén đũa trong tay xuống, chạy đến bên người Hạ ba ba, cúi đầu vào cái ôm áp áp của ông.

“Đứa trẻ ngoan, dù không có chung quan hệ huyết thống, con cũng vĩnh viễn đều là con gái ngoan của ba ba.” Hạ Chính Minh về mặt từ ái nói ở bên tai Hạ Diệc Sơ, ngẩng đầu sờ sờ đầu cô, giống như là trước kia mỗi lần ông đi làm về nhà, đều sẽ sờ sờ đầu Tiểu Hạ Quý.

“Vâng vâng.” Hạ Diệc Sơ vui đầu trong lòng Hạ ba ba, gật gật đầu thật mạnh.

Thẩm Già Diệp bên cạnh nhìn một màn này, cong cong khóe môi. Một bữa cơm chiều ấm áp qua đi, Hạ Diệc Sơ bởi Hạ ba ba xem TV trong chốc lát, thì trở về trong phòng của mình.

Hôm nay khó có khi Thẩm Già Diệp không có đi theo cô về phòng, Hạ Diệc Sơ nằm ở trên giường lớn mềm mại, rốt cuộc cũng có thời gian đặt câu hỏi cho hệ thống: “Hệ thống, rốt cuộc là có chuyện gì đã xảy ra?”

“À, chuyện rất đơn giản, người thông thả nghe bản Bảo Bảo chậm rãi nói rõ ràng cho người nghe nè.” Hệ thống ở trong đầu Hạ Diệc Sơ đáp lại, bắt đầu một năm một mười cùng cô nói về lý do cô bị xe đâm.

Nguyên lai, bởi vì bị Hạ gia chèn ép, hai người Chu Thanh và Du Tuyết không chỉ không được nhận thêm vai diễn mà còn phải bồi thường phí hủy hợp đồng không ít, tiền kiếm được mấy năm nay ở giới giải trí toàn bộ đổ vào.

Rồi sau đó, Chu Thanh cùng đường, đi tìm mấy lão già háo sắc, bởi bọn họ một đêm, đến được đoàn phim hạng ba đóng một vai phụ nhỏ.

Loại chuyện bồi ngủ, trước kia là Chu Thanh khinh thường phi nhỏ, nhưng hiện giờ, chuyện này lại trở thành sự cứu rỗi cuối cùng của hắn ở trong giới giải trí.

Thân thể hắn tuổi trẻ, chính là tiền vốn duy nhất của hắn.

Có một lần, liền có lần thứ hai, sau đó sẽ có vô số lần.

Chu Thanh bắt đầu vứt bỏ tự tôn, một lần lại một lần ở dưới ánh đèn xanh đỏ (quán bar) uống rượu bồi rượu, bồi ngủ, chỉ vì được một suất diễn quan trọng hơn nữa, lớn hơn nữa.

Càng về sau, Chu Thanh còn hạ được Du Tuyết, đem Du Tuyết đưa đi hầu hạ nhóm những lão nam nhân đó.

Thân phận Du Tuyết và tất cả giấy tờ của Du Tuyết đều ở trong tay Chu Thanh, cô ta muốn chạy cũng chạy không được, oán hận từng ngày gia tăng, liền đem tất cả chuyện này toàn bộ đổ lên đầu Hạ Diệc Sơ, cho nên mới sẽ nghĩ đến việc đâm chết Hạ Diệc Sơ.

“Ách, không nghĩ tới cư nhiên là có chuyện như vậy.” Hạ Diệc Sơ lắc lắc đầu, trong lòng đối tra nam tra nữ Chu Thanh và Du Tuyết kia không có chút nào đồng tình.

Không nói đến lần trước, Chu Thanh và Du Tuyết hai người này muốn huỷ hoại mình, chỉ cần nói đến kết cục của nguyên chủ Hạ Quý cuối cùng bị *** đến chết, khiến cho Hạ Diệc Sơ cũng không muốn tha cho hai tên tra nam tiện nữ này.

Thật ra lỗi tại hạ nói ở chương 48 cũng không hẳn là đùa đâu vì n nguyên nhân sau

1. Sức lực tại hạ có hạn
2. Thời gian eo hẹp
3. Khả năng tập trung làm 1 bộ truyện là rất thấp vì vậy m.n mới thấy tại hạ dù không rảnh nhưng vẫn vác xác đi làm thêm các bộ khác
4. ....

Ồ Cầu người hợp tác. Làm ơn đừng lo tại hạ mà

Nhưng chư vị đừng lo lắng, có thể số lượng chương trong một tuần sẽ giảm, rồi từ từ mới... drop

Chắc cũng lâu lắm!!!

Bù đủ chương tuần trước rồi nhé m.n

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Ca Ca Mặt Lạnh Cẩm Dục Bá Đạo 51

Hạ Diệc Sơ thân thể đã khỏi hẳn, Lục Thừa thực mau cho nàng an bài một hồi phỏng vấn.

Tuy rằng Hạ Diệc Sơ đã đã tỉnh hơn một tháng, chính là bởi vì Thẩm Già Diệp thái độ cường ngạnh duyên cớ, chính là không chuẩn nàng rời đi bệnh viện

nửa bước, hơn nữa Thẩm Già Diệp thân phận cùng địa vị bải ở đằng kia, không có hấn lên tiếng, những cái đó phóng viên cũng không cái kia lá gan trà trộn vào bệnh viện tới chụp lên.

Cho nên này thật đúng là chính là Hạ Diệc Sơ ở bị xe đụng phải lúc sau, lần đầu tiên xuất hiện ở đại gia trước mặt.

Chỉ là, tuy rằng Hạ Diệc Sơ này hơn một tháng không có xuất hiện ở công chúng trong tầm mắt, chính là nhưng không ai quên nàng, thậm chí Hạ Diệc Sơ fan còn ở nàng tu dưỡng trong lúc nhiều rất nhiều.

Trước không nói Hạ Diệc Sơ chụp MV bị xe đâm, liền nói nàng sau lại quay chụp cái kia 《 thân ái, buổi sáng tốt lành 》 bộ điện ảnh này, còn có Minh Ca tân phát ca khúc 《 nếu người thương ở 》 MV, nàng ở bên trong đảm nhiệm đều là nữ chính.

Này hai bộ tác phẩm đều ở nàng dưỡng bệnh thời điểm chiếu phim, cho hấp thụ ánh sáng ở người xem trước mặt.

Cái này làm cho Hạ Diệc Sơ càng là đề tài không ngừng.

Lúc này đây, Lục Thừa cấp Hạ Diệc Sơ an bài phóng viên sẽ nguyên nhân, tổng cộng có ba cái.

Cái thứ nhất, là muốn Hạ Diệc Sơ cảm tạ này hơn một tháng ý lại lo lắng nàng các fan cùng các bằng hữu, còn có giúp nàng xử lý sự tình người đại diện Lục Thừa cùng toàn bộ công ty.

Cái thứ hai, là muốn cảm tạ Hạ ba ba cùng Thẩm Già Diệp, không có bởi vì nàng huyết thống quan hệ, mà ghét bỏ nàng.

Cái thứ ba, còn lại là nàng phải đối diện ảnh giới thuyết, nàng Hạ Quý, đã trở lại.

Bởi vì Minh Ca cái kia MV, Hạ Diệc Sơ tân gia tăng rồi rất nhiều tân fan.

Hạ Diệc Sơ thân thể khỏi hẳn lúc sau, tuy rằng phía trước dự định tốt cái kia kịch bản bởi vì nàng thân thể duyên có mà bỏ lỡ, bất quá Lục Thừa lại cảm hảo chút kịch bản tới làm Hạ Diệc Sơ chính mình chọn lựa.

Hơn nữa cũng còn có rất nhiều hàng hiệu sản phẩm quảng cáo thương tới thỉnh Hạ Diệc Sơ đương đại ngôn người.

Hạ Diệc Sơ cùng Lục Thừa hai người cùng nhau chọn chọn lựa tuyển một chút, vứt bỏ một bộ phận, để lại một bộ phận.

Mỗi ngày, nàng đều quá đến thập phần phong phú mà bận rộn.

Liền tính nàng đều không phải là Hạ gia thân sinh nữ thân phận cho hấp thụ ánh sáng, chính là Hạ ba ba cùng Thẩm Già Diệp thái độ, đã biểu quyết hết thấy.

Đi ở bên ngoài thời điểm, Hạ Diệc Sơ như cũ là cái cao ngạo công chúa, hiếm khi có người dám đắc tội nàng.

Du Tuyết ở trải qua lái xe đâm Hạ Diệc Sơ kia chuyện lúc sau, bị Thẩm Già Diệp cấp cáo thượng toà án, nhân chứng vật chứng đều ở, toà án đối với Du Tuyết phán quyết thực mau liền công bố ra tới, phán nàng tù có thời hạn mười sáu năm.

Du Tuyết bị giam giữ vào trong phòng giam, Du Tuyết mặc dù có chút tâm cơ, chính là rốt cuộc không phải gặp qua đại việc đòi, hơn nữa cũng không có nhất nghệ tinh, ở bị lao ngục đại tỷ đại phân phó người đánh máy đồn lúc sau, cả người liền thành thật xuống dưới.

Du Tuyết dù sao cũng là đương quá minh tinh, hơn nữa nàng bản thân liền lớn lên xinh đẹp, người lại tuổi trẻ, mới hai mươi hai tuổi, liền tính nàng hiện giờ vào ngục giam, ở trong ngục giam tư sắc lấy cũng là nhất đẳng nhất hảo.

Ở ngày nọ ban đêm, Du Tuyết bị lao ngục đại tỷ đại tổng cổ đi ra ngoài tẩy đại gia quần áo, lại không có phát hiện, ở nàng phía sau lên lút theo vài cái đầu hồ hồ bối, mất lộ tà quang nam nhân. ....

Lúc sau sinh hoạt đối với Du Tuyết tới nói, quả thực chính là ác mộng.

Gần đi vào ngục giam không đến nửa tháng, Hạ Diệc Sơ liền từ hệ thống nơi đó thu được Du Tuyết ở trong ngục giam tự sát thân vong tin tức.

“Ký chủ, người hảo độc, người hảo độc, người hảo độc độc độc độc độc độc ~” Hệ thống 233 ở Hạ Diệc Sơ trong đầu xướng hán gần nhất tài học một lát ca khúc, nói: “Bất quá này cũng quá nhanh đi, trước sau còn không đến nửa tháng đâu.”

“Ai biết được.” Hạ Diệc Sơ cười như không cười đáp lời.

“Ký chủ, người tươi cười hảo xảo trá.” Hệ thống 233 ở Hạ Diệc Sơ trong đầu rừng mình một cái, ngay sau đó tiếp tục nói: “Này Du Tuyết giải quyết rồi, kế tiếp chính là Chu Thanh đi, ký chủ tính toán như thế nào giải quyết hấn?”

“Trước xem hấn hiện giờ tình cảnh lại nói.” Hạ Diệc Sơ vẽ cái nào cũng được đáp lời.

Hạ Diệc Sơ ban đầu đi vào thế giới này thời điểm, trong lòng muốn trả thù Du Tuyết cùng Chu Thanh hai người phương pháp, chính là làm cho bọn họ đi cảm thụ một lần phía trước nguyên chủ Hạ Quý sống sờ sờ bị cường, gian đến chết thống khổ.

Chính là trải qua Hạ ba ba cùng Thẩm Già Diệp đối nàng quan tâm lúc sau, nàng nguyên bản là muốn tìm một cơ hội làm Du Tuyết thân phận cho hấp thụ ánh sáng, làm cho Du Tuyết trong lòng càng thêm phần hận không cam lòng, nhưng là vẫn là sợ xúc phạm tới Hạ ba ba, cho nên không có đem chuyện này cấp công bố ra tới, ngược lại đem Du Tuyết cấp điệu thấp xử lý.

Tin tưởng Thẩm Già Diệp trong lòng ý tưởng nhất định cùng nàng giống nhau, cho nên mới đem chuyện này vẫn luôn giấu diếm xuống dưới.

Cùng với làm Hạ Chính Minh biết hẳn thân sinh nữ nhi cư nhiên là như vậy cái bại hoại, kia còn không bằng ngay từ đầu liền không cần nói cho hắn, cho hắn trong lòng lưu cái niệm tưởng đi.

Hạ Diệc Sơ đi trở về Hạ gia, buổi tối ngủ ở trên giường lớn thời điểm, Hạ Diệc Sơ làm Hệ thống 233 đem Chu Thanh gần nhất sinh hoạt điều cho nàng xem

Lần trước, bị Hạ ba ba chạy đến trong phòng bếp thời điểm, Hạ Diệc Sơ hỏi hệ thống có thể hay không đem Thẩm Già Diệp cùng Hạ ba ba hai người chi gian nói chuyện nói cho nó nghe, hệ thống lại lấy riêng tư vì từ cấp cự tuyệt. Rồi sau đó tới, Hạ Diệc Sơ mới từ hệ thống nơi đó biết, nguyên lai hệ thống chỉ có ở đối mặt Thẩm Già Diệp thời điểm, mới có thể đụng tới riêng tư bảo hộ, mà đối mặt những người khác thời điểm, mặc kệ khoảng cách có xa lắm không, hệ thống đều có thể tra được Hạ Diệc Sơ muốn nhìn đến người, hoặc là nàng muốn tư liệu.

Đến nỗi vì cái gì hệ thống nhìn lên không đến Thẩm Già Diệp, không chỉ có là Hạ Diệc Sơ không hiểu, ngay cả hệ thống chính mình cũng không hiểu.

Bất quá, thế giới này vốn dĩ chính là hư ảo, tồn tại rất nhiều BUG (lỗ hổng). Nói không chừng, Thẩm Già Diệp chính là trong đó một cái BUG đi.

Hệ thống 233 đem Chu Thanh gần nhất sinh hoạt điều tra ra tới, Hạ Diệc Sơ thế mới biết, nguyên lai ở lần nọ Chu Thanh bởi mấy cái cụ ông ngủ một giấc lúc sau, Chu Thanh lại bắt đầu có thể nhận được một ít lên sân khấu bất quá tam tập tiểu nhân vật.

Chính là Chu Thanh đương nhiên sẽ không vừa lòng, hẳn một lần lại một lần bán đứng thân thể của mình, còn cấp Du Tuyết hạ được, làm Du Tuyết đi bởi những cái đó háo sắc đạo diễn cùng nhà đầu tư.

Cũng đúng là bởi vì như vậy, Du Tuyết mới có thể chịu không nổi, đem oán hận toàn bộ chuyển hóa tới rồi Hạ Diệc Sơ trên người, lái xe muốn đâm chết nàng.

Mà ở Du Tuyết sự tình ra tới lúc sau, Chu Thanh lại tiểu tâm cẩn thận, oa ở trong phòng của mình điệu thấp làm người một đoạn thời gian, nhìn không ai tìm tới môn tới lúc sau, lại lần lượt đi bởi những cái đó lão nam nhân.

“Như thế nào sẽ, Chu Thanh cái này tra nam, liên tính không thích Du Tuyết, cũng nên đi xem Du Tuyết liếc mắt một cái đi.” Hạ Diệc Sơ có chút nghi hoặc ra tiếng.

Không phải nàng không tin hệ thống cho nàng kết quả, mà chính là bởi vì hệ thống biểu hiện ra tới kết quả thật sự là quá kỳ càn tì mị, kỳ càn tì mị đến ngày nào đó nào khi Chu Thanh ở đâu cái địa điểm bởi vài người ngủ một giấc, này mặt trên đều viết đến rành rạch.

Chu Thanh này bởi người ngủ số lượng thật sự là quá thường xuyên, xem đến Hạ Diệc Sơ giường mắt cứng lưỡi.

Chỉ sợ cũng liền khách sạn những cái đó vịt con, ở tiếp khách mặt trên cũng không Chu Thanh như vậy “Cần lao” đi.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Ca Ca Mặt Lạnh Cẩm Dục Bá Đạo 52

Editor: Mặc Quân Tịnh Túc

“Người vẫn là không có cẩn thận đọc tư liệu ta biểu hiện trên mặt.” Thanh âm hệ thống 233 ở trong đầu Hạ Diệc Sơ vang lên: “Chu Thanh lần đầu tiên, đi bởi mấy cái lão nam nhân kia, đều là đạo diễn tam lưu nổi danh trong giới. Tuổi tuy lớn, nhưng lúc còn trẻ, tất cả đều đã quay chút cảnh H (1), ở giới giải trí vẫn luôn không được hoành hành.”

“Dù là hiện tại ở giới giải trí lăn lộn nhiều năm như vậy, nhưng vẫn không được lên mặt bàn, lúc trước tiềm quy tắc quá nghệ sĩ nhiều, quả là nhiều không kể xiết.”

“Bất quá, lúc trước còn được nguyên chủ yêu thương, những chuyện này tuy hắn vẫn gặp nhưng không sao hết mà nguyên chủ cùng không biết. Hơn nữa, mấy cái lão nam nhân này, không chỉ có thích tiềm quy tắc, còn sau mỗi một lần tiềm quy tắc với những nghệ sĩ đó, đều sẽ thừa dịp thời điểm bọn họ ý thức không rõ, chụp lại các bức ảnh thẹn thùng của họ, sau đó lúc nghệ sĩ thanh tỉnh, nhân cơ hội áp chế những nghệ sĩ đó đi bởi khách nhân khác cho bọn hắn.”

“Cho nên, hiện tại Chu Thanh là bị bọn họ áp chế phải không?”

Hạ Diệc Sơ thay hệ thống đưa ra lời kết luận.

“Đúng vậy, chính là như vậy.” Trong thanh âm Hệ thống 233 mang theo một tia vui sướng khi người gặp họa.

Không chỉ có Hệ thống 233, ngay cả Hạ Diệc Sơ nghe xong trong lòng đều cảm giác thở phào nhẹ nhõm, nháy mắt hả giận không ít.

Tính cách Chu Thanh có chút tự cho mình thanh cao, hơn nữa đem tôn nghiêm mặt mũi của mình còn quan trọng hơn bất kì người nào trên đời.

Hiện tại bị người khác buộc cả ngày đi hầu hạ người ta, lại còn toàn bộ đều là lão nam nhân, trên thế giới này, không có gì so với chuyện này càng làm cho Chu Thanh thống khổ.

“Vậy trước cứ như vậy đi.” Hạ Diệc Sơ cười cười, chạy vội tới chiếc ôm gối mềm mại trên giường lăn lộn một vòng, đối với Hệ thống 233 nói: “Cuộc sống của hân như thế này, ta cảm thấy rất vừa lòng.”

“Ân hừ.” Hệ thống 233 ngao kiêu lên tiếng.

Đã không có Du Tuyết, Chu Thanh hiện tại cũng không có tâm tình [D1] tốt, Hạ Diệc Sơ có thể nói là thập phần thoải mái, làm việc cũng càng ngày càng có nhiệt tình, sau khi quay xong hai cái quảng cáo, lại nhận được một bộ kịch bản phim.

Hơn nữa, Hạ Diệc Sơ còn nhận được điện thoại của Lục Thừa, nói cô ở trong bộ phim 《Nhất Thế Trường An》 đóng vai Trường An, đã nhận được một danh ngạch trong giải thưởng Kim Mã. (2)

Giống như Hạ Diệc Sơ, cũng có bốn minh tinh khác cũng nhận được danh ngạch, bất quá cuối cùng giải thưởng Kim Mã dành cho nữ chính năm nay thuộc về hoa lệ nhà ai (3) còn chưa biết, phải đợi buổi lễ trao giải Kim Mã tháng sau mới biết được chính xác.

Lục Thừa lần này gọi điện thoại lại đây, trừ bỏ nói cho Hạ Diệc Sơ tin tức tốt này, chính là để cô trong lòng có chuẩn bị, đến lúc đó lấy một trạng thái thật tốt để đi tới buổi lễ trao giải. Đương nhiên, Lục Thừa cũng sẽ đi cùng cô.

“Được, tôi đã biết, cảm ơn Lục ca.” Trên mặt Hạ Diệc Sơ nở rộ minh diễm diễm tươi cười, kúm đồng tiền hai bên má trên gương mặt lộ ra, thập phần đáng yêu, lục lượng lệ (cái này đừng hỏi).

“Như vật đi, tôi bên này còn có việc, cúp máy trước.” Thanh âm Lục Thừa từ di động truyền đến.

“Vâng.” Hạ Diệc Sơ gật gật đầu, chờ đến lúc đối phương ngắt điện thoại, đưa điện thoại di động thả lại túi.

“Tiểu thư, tới rồi.” Tài xế lái xe phía trước để xe ngừng ở ven đường, quay đầu lại nói với Hạ Diệc Sơ.

“Được, Lưu thúc, ông trước đi ra ngoài chạy vài vòng đi, không cần chờ tôi xuống dưới.” Hạ Diệc Sơ mở miệng với tài xế.

Đây là Thẩm Già Diệp phái tới cho Hạ Diệc Sơ, là tài xế chuyên môn đón đưa Hạ Diệc Sơ, hôm nay thời gian Hạ Diệc Sơ xong việc hơi sớm, hơn nữa nguyên bản Thẩm Già Diệp muốn cùng cô đêm nay đi ra ngoài ăn cơm chiều, cho nên Hạ Diệc Sơ muốn tự mình đi dạo phố, mua quà cho Thẩm Già Diệp và Hạ ba ba.

Tài xế nghe xong Hạ Diệc Sơ nói, gật gật đầu, chờ Hạ Diệc Sơ xuống xe, rồi lái xe đi.

Mà Hạ Diệc Sơ đi ở trong đám đông chen chúc trên đường cái, để hệ thống rà quét một chút tìm cửa hàng phụ cận bán nam trang, chọn lựa một cửa hàng danh tiếng chuyên bán quần áo đàn ông chạy tới.

Không gian trong cửa hàng vô cùng rộng lớn, nói ngang ngược cũng không sai, thời điểm Hạ Diệc Sơ tiến vào, trong tiệm không có nhiều khách hàng, sinh ý có chút thanh lãnh.

Trong đó một người phục vụ mặc sơ mi trắng váy đen bó sát người đi lên đón, hỏi Hạ Diệc Sơ cần cái gì.

Hạ Diệc Sơ nghĩ nghĩ, đem đồ mà cô muốn mua nói ra, cô ấy ý bảo Hạ Diệc Sơ đi theo phía sau cô ấy, sau đó mang theo Hạ Diệc Sơ lên lầu hai.

Hạ Diệc Sơ muốn mua cho Thẩm Già Diệp và Hạ ba ba mỗi người một cái cà vạt, an tĩnh đi theo phía sau phục vụ, Hạ Diệc Sơ lên lầu hai, ánh mắt đảo qua mọi nơi, liền thấy được trên giá bên cạnh quầy phía trước bày đủ các loại kiểu dáng cà vạt.

Hơn nữa, nơi đó còn có hai người nam nhân đang đứng.

“Tiểu thư, nơi này là được, nếu là có cần nói, thỉnh tiếp tục kêu tôi.” Vị người nữ phục vụ kia ôn nhu nói với Hạ Diệc Sơ.

“Cảm ơn.” Hạ Diệc Sơ đối với cô ấy gật gật đầu, cúi đầu chuyên tâm nhìn cà vạt trước mắt bày biện đến chỉnh chỉnh tề tề, thường thường, còn đem hai cái trong đó lấy ra so sánh một chút.

Hai người nam tử bên cạnh kia, khoảng cách đến Hạ Diệc Sơ có chút xa, cô cũng không cố tình quay đầu qua nhìn hai người đó, thẳng đến lúc bên kia

Chương 53: Ca Ca Mặt Lạnh Cẩm Dục Bá Đạo 53

Editor: Mặc Quân Tịnh Túc

Hạ Diệc Sơ bước chân nhanh như bay, thực mau đã đi xuống lầu một, ra khỏi cửa hàng nam trang này.

Chỉ là, Chu Thanh ở phía sau cô đuổi theo cô tốc độ nhanh hơn, Hạ Diệc Sơ vừa bước đi vài bước không xa, hần liền đuổi kịp Hạ Diệc Sơ.

“Hạ Quý, cô đứng lại!” Chu Thanh gào to vài tiếng, thấy khiến cho những người qua đường bên cạnh chú ý, liền cảm miệng không hề kêu to, mà là chạy tới trước mặt Hạ Diệc Sơ, đuổi tay ngăn cản cô.

“Anh tìm tôi có việc sao?” Hạ Diệc Sơ nhìn người trước mắt này.

So với lần trước Chu Thanh xuất hiện ở trước mặt cô nôn nóng, Chu Thanh hiện giờ nhìn còn vô cùng tốt, sắc mặt hồng nhuận, thoạt nhìn bộ dáng gần đây cùng không tồi.

Bất quá ngẫm lại cũng đúng, nhược điểm của hần hiện giờ ở trong tay mấy cái lão nam nhân kia, Chu Thanh hiện tại mỗi ngày chỉ cần nghe bọn hần phân phó, đi bồi những khách nhân đó.

Chu Thanh người lớn lên không tồi, thân thể lại tuổi trẻ, làn da cũng trắng, những người đó nhìn thấy rất thích.

Đi theo bên người những người đó, trừ bỏ chuyện ở trên giường, những người đó cũng không tra tấn Chu Thanh, còn sẽ chăm lo tốt cho hần, cho ăn ngon uống tốt.

Chu Thanh ăn, mặc, ở, đi lại, đều được những người đó bao toàn bộ.

Hơn nữa càng làm cho tâm tình Hạ Diệc Sơ có chút vi diệu, chính là trên người Chu Thanh nguyên bản một tia khí dương cương nhỏ nhoi cũng không thấy, ngược lại là mặt mày thay đổi, trên người mang theo một cỗ âm nhu mạc danh cùng mị thái. (2)

“Chúng ta đổi địa phương nói chuyện.” Tâm tình Chu Thanh vẫn luôn đều gắt gao căng thẳng, thần sắc có chút thấp thòm, sợ Vương tổng kia đột nhiên xuất hiện, đem hần bắt trở về.

“Được.” Hạ Diệc Sơ cong cong môi, đáp ứng.

Dù sao cô cũng không muốn đứng ở đầu đường bị người ta vây xem, bằng không, ngày mai chỉ sợ cô lại muốn lên đầu đề.

Cách không xa nơi này có một quán cà phê, Hạ Diệc Sơ vốn là muốn đi chỗ đó, nhưng lại bị Chu Thanh phản đối, chọn lựa một tiệm lẩu không khí tương đối ồn ào, hơn nữa còn đơn độc muốn một phòng.

Sau khi đi vào, Chu Thanh ngữ khí thân thiện cùng người phục vụ gọi món ăn, Hạ Diệc Sơ ngồi ở đối diện hần, không có mở miệng nói chuyện.

Biết Chu Thanh gọi cho mình xong, ngẩng đầu hỏi Hạ Diệc Sơ muốn ăn cái gì, Hạ Diệc Sơ lắc lắc đầu, chỉ gọi cho mình một ly nước.

Chờ người phục vụ ra ngoài, thần sắc Chu Thanh nguyên bản bình tĩnh đột nhiên biến đổi, nhìn Hạ Diệc Sơ ngồi ở đối diện, hạ thấp tư thế của mình, đối với cô cầu xin nói: “Hạ Quý, em giúp anh, cầu xin em giúp anh đi.”

“Giúp anh cái gì?” Hạ Diệc Sơ ra vẻ nghi hoặc nhìn hần, ánh mắt còn ở trên người hần nhìn quét một lần: “Tôi xem anh gần đây cũng không đến nỗi, bộ quần áo này, cũng không ít tiền đi.”

Chu Thanh nghe Hạ Diệc Sơ nói xong, anh tuấn trên mặt xẹt qua một tia gian nan cùng xấu hổ và giận dữ, tay hần đặt ở cái bàn nắm chặt thành quyền, ngay sau đó lại nhanh chóng thả lỏng, đối với Hạ Diệc Sơ mở miệng nói: “Không phải, cái này không phải anh tự mình bỏ tiền mua.”

“Chẳng lẽ anh tìm được người nhà của mình sao? Người vừa này, là ba ba anh sao?” Hạ Diệc Sơ mở miệng, nét mặt biểu lộ một mảnh ý cười, thần sắc sáng lấp lánh, tựa hồ vì Chu Thanh tìm được người nhà mà cảm thấy cao hứng.

“Không phải như thế!” Chu Thanh đột nhiên đuổi tay thật mạnh đập ở trên bàn, thần sắc hần âm trầm, ánh mắt có chút hung thần nhìn Hạ Diệc Sơ, nói: “Vừa mới ở trong tiệm, cô rõ ràng, rõ ràng liền thấy được hần đối tôi làm những cái đó sự.....”

Chu Thanh nói, nghĩ tới cuộc sống hằng ngày bị người khác khống chế, cúi đầu buông xuống tư thái cao ngạo của mình, đau khổ đối với Hạ Diệc Sơ cầu xin nói: “Anh khoảng thời gian trước bị người ta lừa, mấy cái lão nam nhân kia không chỉ có cưỡng bức thân thể anh, còn đe dọa anh không thể cho ai biết, trong khoảng thời gian này mỗi ngày cưỡng bách anh bởi những nam nhân khác nhau..... Hạ Quý, anh cầu xin em, anh cầu xin em giúp anh, em là Hạ gia Đại tiểu thư, chỉ cần em nói một lời, bọn họ tuyệt đối không dám tiếp tục đối đãi với anh như vậy.”

Chu Thanh toàn bộ đem chuyện này nói ra, đôi tay nắm chặt thành quyền, buông đầu xuống, không dám nhìn biểu tình của Hạ Quý.

Bởi vì là tiệm lẩu, dù là ngồi ở ghế lô, nhưng cũng có thể nghe được thanh âm ồn ào bên ngoài, trong khoảng thời gian ngắn, thần sắc Chu Thanh có chút hoảng hốt, hần đều cơ hồ không nhớ rõ chính mình đã bao lâu rồi, không có tự do đứng ở dưới ánh mặt trời, không có tự do ra ngoài ăn bữa cơm.

Chu Thanh cho rằng, hần đem tự tôn của mình hoàn toàn vứt bỏ, đem tình cảnh khó khăn từng bước khó đi của hần hiện giờ nói cho Hạ Quý, Hạ Quý nhất định sẽ trợ giúp hần. Không chỉ giúp hần, lại còn có sẽ đem mấy cái lão nam nhân kia thu thập thay hần.

Rốt cuộc, Hạ Quý đã từng yêu hần như vậy, dù hiện tại không yêu, cũng nên xem hần hiện giờ sống thảm như vậy thì sẽ cứu giúp hần.

Côi lòng Chu Thanh đầy kỳ vọng, chờ đợi Hạ Diệc Sơ đối diện lên tiếng.

Chỉ là, hiện giờ ngồi ở hần đối diện, là Hạ Diệc Sơ, không phải là Hạ Quý đã từng yêu hần sâu đậm.

Hạ Quý từng yêu hần, đã sớm cùng Hệ thống 233 làm trao đổi để Hạ Diệc Sơ đi vào thế giới này, Hạ Quý cũng đã đã chết.

Hạ Diệc Sơ cười lạnh một tiếng, “Buồn cười, anh dựa vào cái gì cảm thấy tôi sẽ giúp anh, anh có cái gì tư cách để tôi giúp anh, hiện tại sinh hoạt, có ăn có uống, thật tốt, còn không cần làm việc.”

“Hạ, Hạ Quý, cô đang nói cái gì?” Chu Thanh thần sắc sai hách, không thể tin tưởng ngẩng đầu nhìn Hạ Diệc Sơ.

“Tôi nói, anh sống như vậy thật tốt, tôi nghe xong thực vừa lòng.” Hạ Diệc Sơ đối với hần cười cười hai tiếng, trong lòng cô xác thật là thực vừa lòng.

“Cô!” Chu Thanh thần sắc có chút vặn vẹo, vừa định há mồm nói cái gì đó, bên ngoài đột nhiên truyền đến hai tiếng tiếng đập cửa, đánh gãy Chu Thanh nói chuyện.

Theo sau, cửa phòng bị người từ bên ngoài đẩy ra, một người nam phục vụ đẩy xe chậm rãi đi đến, trên mặt để lều lều nóng hổi, bên cạnh bày một ít rau xanh cùng đã cắt xong và cá sống cắt lát gì đó.

Có người ngoài ở đây, Chu Thanh cũng ngượng ngùng nói cái gì đó, ngồi trở lại vị trí của mình. Mà Hạ Diệc Sơ đối diện, lại là không nghĩ phụng bồi.

“Tôi còn có việc, đi trước, về sau anh đừng cũng đến tìm tôi.”

Hạ Diệc Sơ thần sắc lãnh đạm nói xong câu đó, trực tiếp cầm ví đi ra ngoài.

“Hạ Quý! Cô phải làm đến tuyệt tình như vậy sao!” Chu Thanh đối với bóng dáng Hạ Diệc Sơ giận kêu, chỉ là, Hạ Diệc Sơ giống như là không có nghe được, đừng nói quay đầu lại, ngay cả bước chân đều không có chút nào tạm dừng, trực tiếp đi ra ngoài.

Chu Thanh lại tức, nhìn nồi lẩu trước mắt không ngừng tỏa hơi nóng, móc tiền kẹp trong ví ra, từ bên trong lấy ra vài tờ tiền mặt, vỗ thật mạnh trên bàn, sau đó đứng dậy đuổi theo.

Chu Thanh ra tới, đương nhiên không có đuổi kịp Hạ Diệc Sơ.

Ngược lại là Hạ Diệc Sơ sau khi ra, đụng phải mấy người mặc đồ đen, như là bảo tiêu ở khắp nơi tìm kiếm cái gì, hơn nữa ở phía sau những người bảo tiêu mặc đồ đen này có vị Vương tổng đầu trọc đang đi theo.

Hạ Diệc Sơ đẩy mắt xẹt qua vẻ mặt giao hoạt, tiến lên đem vị trí Chu Thanh nói cho bọn họ, đương nhiên tránh ở chỗ tối, nhìn Chu Thanh chui đầu vô lưới chạy ra, bị mấy tên bảo tiêu đó cường chế đưa lên xe.

===== Uhm, có ai biết cảm giác của người đồng tính nam tạo ra cho người khác không, nó tương tự như vậy đó hoặc là vai thụ trong đam mỹ cũng được. P/s: tại hạ không có ý xi nhục bất cứ một thứ gì nhé

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Ca Ca Mặt Lạnh Cẩm Dục Bá Đạo 54

Editor: Mặc Thanh Linh

Một lần ở tiệm lẩu kia, là lần cuối cùng Hạ Diệc Sơ nhìn thấy Chu Thanh.

Bởi vì lần đó Chu Thanh chạy trốn, Chu Thanh bị vị Vương tổng kia bắt về, từ lần đó, thời điểm buổi tối nào khi tiến vào thân thể Chu Thanh hần (Vương tổng) dùng không ít đạo cụ, hung hăng tra tấn Chu Thanh một lần lại một lần, thẳng đến khi Chu Thanh khóc lóc cầu xin tha thứ mà Vương Tổng vẫn tiếp tục làm.

Hơn nữa, từ lần chuyện đó, Vương tổng trông giữ Chu Thanh càng ngày càng chặt chẽ, Chu Thanh căn bản là chạy không được. Huống chi, Chu Thanh bất quá là một cô nhĩ, liên tính hần chạy ra được Hạ Diệc Sơ cũng không để ý tới, hiện giờ còn có ai là người quyền quý mà lại quan tâm tới hần chứ.

Kiến trúc bên trong của lễ trao giải thưởng Kim Mã rất xa xỉ, ánh đèn tỏa ra bốn phía thật xa hoa.

Hạ Diệc Sơ mặc một bộ lễ phục màu trắng, tỉ mỉ trang điểm xong kéo Tô Tinh đi, hai người cùng nhau bước trên thảm đỏ vào sảnh lớn của buổi lễ trao giải trong các loại ánh đèn của phóng viên

Các vị trí đã sớm được dọn xong, hơn nữa mỗi trên mỗi vị trí đều dán tên mình tinh lên.

Tô Tinh thân là ánh đế, chỗ ngồi tự nhiên là ở hàng ghế phía gần sân khấu, Hạ Diệc Sơ cũng không ngồi cùng với hắn được.

Cùng Tô Tinh tạm biệt, Hạ Diệc Sơ tìm được chỗ của mình ngồi xuống.

Không bao lâu, các minh tinh đều đã đến đông đủ, hai người chủ trì cũng ở sảnh lớn vỗ tay đi lên sân khấu trao giải, bắt đầu tuyên bố buổi lễ trao giải hôm nay bắt đầu.

Hạ Diệc Sơ lần này được đề cử nhận thưởng người mới xuất sắc nhất, chờ thời gian không sai biệt lắm sẽ có thể công bố ra. Cô cũng không vội, kiên nhẫn ngồi trên vị trí của mình nghe một số người được giải công bố ra, trên mặt Hạ Diệc Sơ hiện lên ý cười điềm đạm

Thẳng đến cuối cùng, vị nữ chủ trì lễ trao giải: “Phía dưới, chúng ta sắp công bố người mới xuất sắc nhất năm nay, đó chính là —— Hạ Quý của《 Nhất Thế Trường An 》xin chúc mừng!”

Màn ảnh thực mau hiện lên hình ảnh Hạ Diệc Sơ ở dưới, tất cả mọi người đều thấy được trên mặt cô từ đầu đến cuối đều treo ý cười.

Những minh tinh ngồi cạnh Hạ Diệc Sơ đều hướng tới cô chúc mừng, cô cũng đều gật đầu mỉm cười đáp lại, cuối cùng bước lên sân khấu trao giải.

Ngay lúc này, tin tức đã lan ra giới giải trí, vì lễ trao giải là được phát sóng trực tiếp.

Lúc này, ở một căn phòng lớn xa hoa, từng âm thanh ái muội không ngừng truyền ra.

Trên giường lớn mềm mại, một lão già thân thể mập mạp, làn da ngăm đen đang ghé vào một nam nhân trẻ tuổi, người nam nhân trẻ tuổi kia như ăn phải được rất là hưng phấn.

Nam nhân trẻ tuổi bị đè nghe thấy người chủ trì đọc tên Hạ Quý thì nỗ lực ngẩng đầu lên nhìn gương mặt tinh xảo trên TV, không cam lòng duỗi tay bắt lấy khăn trải giường: “Người lên nhận giải người mới xuất sắc nhất chính là ta, là ta……”

Lão nam nhân ở trên người hắn vận động giống như là tới đỉnh đột nhiên động tác mạnh mẽ một chút, Chu Thanh bị động tác của lão nam nhân mạnh mẽ không chút ôn nhu làm cho hắn thống khổ đến nhăn chặt mày, theo sau là một đạo nhiệt lưu nóng bỏng vọt vào thân thể hắn.

Lão nam nhân kia sau khi phát tiết xong liền duỗi tay nắm tóc Chu Thanh đem đầu hắn giơ cao lên, khinh thường cười nhạo một tiếng: “Người bất quá chính là một đồ chơi, những thứ đó mà một tiểu minh tinh hạ tiện như ngươi có thể mơ tưởng?”

Sau khi hắn nói xong, liền buông đầu tóc Chu Thanh đè eo hắn lại, bắt đầu một vòng vận động tiếp theo……

*****

Người lên nhận thưởng đều là những người không chỉ có thực lực mà còn có người chống lưng cường đại, sự nghiệp của Hạ Quý trong giới giải trí cũng từ từ rực rỡ như mặt trời ban trưa.

Mục tiêu nhiệm vụ của cô là ảnh hậu vậy nên từ sau lần nhận giải thưởng người mới xuất sắc nhất Hạ Diệc Sơ không chỉ không lùi nhấc ngược lại càng thêm nỗ lực, tiếp tục nhận thêm một kịch bản mới.

Mà sáng sớm ở một nào đó, Hạ ba ba lơ đãng đi gọi Thẩm Già Diệp lại thấy Thẩm Già Diệp không có ở trong phòng hắn, ngược lại thấy Hạ Diệc Sơ từ trong phòng Thẩm Già Diệp đi ra thì rốt cuộc mới biết Hạ Diệc Sơ và Thẩm Già Diệp có quan hệ mờ ám.

Thân phận là con gái nuôi của Hạ Diệc Sơ đã được đưa ra ngoài ánh sáng, đối với chuyện hai người bên nhau Hạ ba ba cũng không phản đối ngược lại có chút vui mừng.

Mà quan hệ hai người được cho ra ánh sáng, hành động của Thẩm Già Diệp đối với Hạ Diệc Sơ càng lớn mật, chỗ nào cũng không cố kỵ, trước kia ba ngày tới phòng Hạ Diệc Sơ một lần, hiện tại quả thực chính là mỗi ngày đều ngủ ở trong phòng Hạ Diệc Sơ, cái này làm cho Hạ Diệc Sơ mỗi lần đều cho rằng thân thể của mình sớm hay muộn cũng sẽ bị Thẩm Già Diệp làm cho xuống giường không được……

Hạ Diệc Sơ lại quay chụp vài lần, tuy rằng diễn xuất được mọi người xem yêu thích cùng bình luận viên điện ảnh khen ngợi, nhưng lại không có đạt được giải thưởng nữ chính xuất sắc nhất

Sau nửa tháng, được hệ thống 233 nhắc Hạ Diệc Sơ mới biết được Chu Thanh đã chết, là bị lão già hành hạ đến chết, thời điểm người ta phát hiện thì thi thể hắn không nhìn được, mà chuyện này cảnh sát đã tra ra đầu phạm đem mấy đạo diễn hạng ba toàn bộ đều bắt hết cho vào ngục giam chờ cho mấy lão già này đi gây tai họa cho người khác.

Năm thứ hai, ngày lễ tình nhân vừa vặn là lễ trao giải điện ảnh quốc tế.

Hạ Diệc Sơ được đề cử là nữ chính xuất sắc nhất chỉ đáng tiếc người đoạt huy chương không phải là cô mà có tới tận năm người nghệ sỹ lên nhận thưởng liền.

Tô Tinh đi tới an ủi nói: “Đừng nản chí, về sau còn có cơ hội, nhớ lại năm đó anh ở giới giải trí lẫn lộn tám năm mới lấy tới tay danh hiệu ảnh đế này. Kỹ thuật diễn của em, tất cả mọi người đều không có nghi ngờ, chỉ tiếc là em còn quá trẻ, nếu lấy được nó về mới không bình thường.”

“Tô sư huynh nói đúng em sẽ tiếp tục nỗ lực.” Hạ Diệc Sơ hơi hơi mỉm cười, chính là sâu trong đôi mắt kia mang theo một tia tự tin cùng cố chấp đối với danh hiệu ảnh hậu này.

Cùng ngày lễ trao giải qua đi, không chỉ có là Tô Tinh, trên Weibo còn có rất nhiều các fan đều xông ra, sôi nổi an ủi Hạ Diệc Sơ:

“Hạ nữ thần! Đừng nản chí! Liên tính cô lần này không đoạt được giải, cũng vĩnh viễn là Hạ nữ thần của chúng ta!”

“Nữ thần uy vũ, hôm nay trang điểm thật đẹp~”

“Bảo tồn sức lực, ngày mai tái chiến màn hình điện ảnh tiếp!”

“Hạ nữ thần, chúng ta vĩnh viễn ủng hộ người 【 tình yêu 】 【 tình yêu 】”

“Không đoạt được giải tuy rằng đáng tiếc, bất quá trong lòng tôi xác định ảnh hậu vĩnh viễn là Hạ Quý! Bồng bồng đất(tại hạ không biết) ~”

.....

Các các fan sôi nổi lên tiếng an ủi Hạ Diệc Sơ, chỉ là bọn hắn tuyệt đối không nghĩ tới, Hạ Diệc Sơ giờ phút này trong lòng lại là một chút cũng không có như trong tưởng tượng của bọn họ mất mát cùng uể oải.

Cục Dân Chính, Hạ Diệc Sơ cúi đầu nhìn hai tờ giấy đỏ trong tay (không biết đúng không), trên mặt nở một nụ cười ngây ngô.

Thẩm Già Diệp đứng ở bên cạnh cô cũng không lên tiếng nói phải rồi khỏi nơi này, về mặt đầy sùng nịch nhìn cô, mặc cho cô cười ngây ngô.

Đây là chương của tuần sau nhé!

Đăng trước làm quà tết! Cảm ơn sự hợp tác của bạn Mặc Thanh Linh!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Ca Ca Mặt Lạnh Cẩm Dục Bá Đạo 55

Editor: Mặc Thanh Linh

Beta: Mặc Quân Tịnh Túc

Một lát sau, Hạ Diệc Sơ mới đột nhiên nhớ tới, cô móc di động trong túi ra chụp lại hai cái giấy đỏ trên bàn, xong kéo tay Thẩm Già Diệp lại, hai người mười ngón đan nhau “tách” một tiếng, Hạ Diệc Sơ dùng di động chụp lại tay của hai người rồi đăng lên Weibo: 【 thẹn thùng 】 【 thẹn thùng 】 Tôi muốn kết hôn, lễ tình nhân cùng người yêu. 【 hình ảnh 】 【 hình ảnh 】

Một lát sau, fans của Hạ Diệc Sơ thấy được những cái đó trên giao diện Weibo, các fans đầu tiên là sùng sốt một giây, một cái lại một cái khiến mọi người ngơ ngàng rồi sau đó mới bắt đầu phản ứng.

“Tôi đi chết đây! Hôm nay là ngày lễ tình nhân lại như cũ bị cho ăn thức ăn cho chó!”

“A a a! Nữ thần tôi yêu thắm nhiều năm rồi cuối cùng lại đem chính mình gả ra ngoài, trong lòng tôi như thế nào còn vui mừng vậy chứ!”

“Ngao ngao, ai nói nữ thần cần an ủi! Tôi mới là người cần an ủi!”

“Ha ha ha, ngạc nhiên a~ nữ thần và tôi cùng một ngày đăng ký kết hôn, thật hạnh phúc~ hạnh phúc ~”

“Đờ mờ! Đờ mờ! Các người không muốn biết cái tên khốn kiếp nào đem Hạ nữ thần cưới về sao?”

.....

Chỉ mấy dòng chữ đơn giản trên Weibo của Hạ Diệc Sơ lại nhắc lên một trận sóng to ngập trời, không chỉ có rất nhiều người nổi tiếng chia sẻ các bình luận mà còn có truyền thông tiến hành tìm những thông tin này.

Weibo của Hạ Diệc Sơ đăng lên chỉ gần hai tiếng, mà số lượng bình luận đã lên tới sáu vạn, lượng chia sẻ lên tới tám vạn, thành công đứng thứ 10 trên bảng tìm kiếm, năm tiếng sau, lên hạng đầu số lượng tìm kiếm, vinh quang đứng đầu bảng mấy ngày liền không tụt xuống (không biết có đúng không a~)

Càng làm cho trong lòng người khó chịu chính là muốn biết rốt cuộc là ai đã cưới Hạ Diệc Sơ đi rồi, chỉ là, liên tiếp mấy ngày, Hạ Diệc Sơ không ở trên Weibo viết gì nữa, cũng không có tham dự bất cứ hoạt động gì. Hơn nữa, Hạ Diệc Sơ ở biệt thự Hạ gia - nơi đó được bảo vệ rất nghiêm, những phóng viên muốn trà trộn vào cũng không có biện pháp.

Vì vậy mọi người điểm danh tất cả nam nghệ sĩ mà Hạ Diệc Sơ đã từng tiếp xúc từ lúc ra mắt đến giờ, một đám đều lời sạch ra để tìm kiếm. Hạ Diệc Sơ yên tĩnh mấy ngày không có đăng tin mới lên Weibo, rốt cuộc cũng đăng bài mới

【mim cười】【mim cười】 Khi còn sống có thể gặp gỡ anh là điều rất may mắn, cuộc đời còn lại còn dài, mong dạy bảo nhiều hơn. 【hình ảnh】

Thời điểm mọi người nhìn thấy những lời này cùng hình ảnh, trong lòng mọi người là đều cảm giác mình thật ngây thơ.

Trên ảnh là một bên sườn mặt của người nam nhân tuấn mỹ mặc quần áo ở nhà.

Thân hình nam nhân thon dài, vai to eo nhỏ chính là mặc tạp dề kẻ ô màu xanh trắng đang xắt rau trong phòng bếp.

Đây đúng là anh trai Thẩm Già Diệp của Hạ Diệc Sơ.

Các fans thật đáng thương, mấy ngày nay tưởng tượng trong đầu cũng không nghĩ tới, Hạ nữ thần của bọn họ là bị người gần quan được ban lộc. (ý là anh nam chính của chúng ta gần gũi với nữ chính nên tiện thể cưới nữ chính luôn)

Bất quá, lúc sau, một lời chúc phúc lại một lời chúc phúc được phát ra.

Chuyện Hạ Diệc Sơ không có huyết thống với Hạ gia, cũng ít nhiều được đưa ra ánh sáng, nháo đến mọi người đều biết. Hơn nữa hiện giờ thời đại đổi mới văn phong cởi mở, mọi người đối với cái tư tưởng cũ đã không để ý tới. Đối với tình yêu của hai người, đại đa số trong lòng mọi người đều tràn đầy vui mừng tán thành, bất quá cũng có một số bộ phận người không tán đồng, phát ra các loại ngôn ngữ thấp kém, nhưng là thực mau đã bị các fans của “Hạ Thẩm luyện” mắng đến không đỡ nổi. Mà Hạ Diệc Sơ và Thẩm Già Diệp hai người cũng bắt đầu chuẩn bị hôn lễ, Hạ Diệc Sơ còn có ý ở trong các fans của cô, tuyển nười danh ngạch, toàn bộ hành trình cô trả hết các chi phí, mời các fans tới tham gia hôn lễ của mình cùng Thẩm Già Diệp.

Ngày hôn lễ được tổ chức, biển xanh trời xanh, không chỉ có rất nhiều đại minh tinh nổi tiếng lừng lẫy trong giới giải trí tới đây, cũng có rất nhiều các gia tộc ở N thị hiếm khi có thể nhìn thấy liền sôi nổi hiện thân, hôn lễ được tổ chức đến thập phần long trọng.

Người chủ trì đi tới, hôn lễ bắt đầu.

Hạ Diệc Sơ mặc một bộ áo cưới màu trắng được phù dâu dẫn ra, bước lên thảm đỏ bước từng bước đi tới trước mặt hắn.

Thẩm Già Diệp mặc một bộ lễ phục màu trắng đứng ở cuối thảm đỏ, ánh mắt chuyên chú nhìn Hạ Diệc Sơ, khuôn mặt xưa nay lãnh đạm hiện giờ lại lộ ra một nụ cười nhạt, trong mắt là một mảnh ôn nhu cùng sùng nịch.

Hạ Diệc Sơ được đưa tới trước mặt Thẩm Già Diệp, hai người đứng chung một chỗ, nghe cha sứ đọc diễn văn, sau đó trao đổi nhẫn, cuối cùng ở trước mặt mọi người bị Thẩm Già Diệp hôn thật sâu.

Buổi tối, có một đám người ở phòng tân hôn náo loạn một hồi, đem Thẩm Già Diệp và Hạ Diệc Sơ đẩy ngã ở trên giường, mới hi hi ha ha rời khỏi phòng này.

Những người đó vừa đi, nguyên bản căn phòng náo nhiệt lập tức yên tĩnh lại.

“Bảo Bảo.” Thẩm Già Diệp nhìn chính mình ở trong mắt Hạ Diệc Sơ, nhẹ nhàng kêu một tiếng, ôn nhu trong đáy mắt như muốn tràn ra.

“Anh trai.” Hạ Diệc Sơ sùng sốt, ngay sau đó bị ánh mắt nóng bỏng của Thẩm Già Diệp chăm chú nhìn có chút đỏ mặt.

Cô định dịch dịch thân mình, chỉ là lại bị Thẩm Già Diệp áp lại, hai tay còn chống ở bên cạnh người cô, làm cho cô không có chỗ trốn. Hạ Diệc Sơ đành phải xoay đầu, không đối diện với Thẩm Già Diệp.

Hầu kết Thẩm Già Diệp khẽ nhúc nhích, nhìn Hạ Diệc Sơ duỗi tay trực tiếp cởi váy của cô ra.

Đối với loại chuyện cởi quần áo Hạ Diệc Sơ, Thẩm Già Diệp đã quen thuộc đến không thể quen hơn.

Thời điểm Hạ Diệc Sơ cũng chưa phản ứng kịp, hai ba cái đã đem cô cởi hết.

“Anh trai, không được, em, em hôm nay có điểm mệt, um~.....”

Lời nói của Hạ Diệc Sơ toàn bộ bị Thẩm Già Diệp dùng miệng ngăn lại trong miệng.

Nụ hôn sâu nóng bỏng, Thẩm Già Diệp rời đi cánh môi của cô, hướng xuống thân thể của cô vừa gặm cắn vừa nói:

“Bảo Bảo ngoan, chuyện này không cần em động, em chỉ cần hưởng thụ là được rồi.”

Hạ Diệc Sơ bị hôn đến mơ mơ màng màng, sự gãy giữa nhò của Hạ Diệc Sơ toàn bộ đều bị Thẩm Già Diệp xem nhẹ đi.

Bóng đêm từ từ buông xuống cả phòng đầy tiếng ám muội.(ôi may ta tưởng bị dịch H chứ)

===== Câu cũ, cần người hợp tác! Please, help me!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Ca Ca Mặt Lạnh Cẩm Dục Bá Đạo 56

Editor: Mặc Quân Tịnh Túc

Thời gian thoáng qua, ba năm thực mau qua đi.

Hạ Diệc Sơ lại một lần nữa được quốc tế điện ảnh đề danh trong giải thưởng nữ chính cao quý.

Đây đã là lần thứ ba Hạ Diệc Sơ được đề danh giải thưởng nữ chính cao quý, chỉ là hai lần trước, cô đều cùng giải thưởng nữ chính cao quý gặp thoáng qua.

Xuất phát cùng ngày, Hạ Diệc Sơ nhìn chính mình trong gương trang điểm tỉ mỉ, ở trong đầu hỏi hệ thống:

“Hệ thống, lúc này đây, ta có thể đạt được cái giải thưởng này sao?”

“Tất cả mọi chuyện vẫn chưa phát sinh, bốn hệ thống không thể nào biết được.” Hệ thống 233 thực mau trả lời cô, “Bất quá, bốn hệ thống lại là có thể phân tích, ký chủ cần bốn hệ thống tiến hành rà quét sao?”

“Không cần.” Hạ Diệc Sơ lắc lắc đầu, từ trước bàn trang điểm đứng dậy, cùng Lục Thừa đi vào xe bảo mẫu (1), tiến đến hội trường buổi lễ trao giải điện ảnh quốc tế.

Xuống xe, đối mặt với ánh đèn lập lòe thanh âm rầm rã, Hạ Diệc Sơ khước miệng gọi lên một biên độ quen thuộc, đối với những fans cao giọng kêu tên mình phát phát tay, một đường ưu nhã đi lên thảm đỏ.

Hạ Diệc Sơ hôm nay tới có chút muộn, thời điểm cô tới, trên hội trường đã sớm tề tựu rất nhiều minh tinh, cùng mấy người minh tinh hàn huyền vài câu, Hạ Diệc Sơ tìm được rồi vị trí của mình ngồi xuống, chờ đợi buổi lễ trao giải bắt đầu.

Mỗi năm ảnh đế ảnh hậu đều là cuối cùng làm áp trực (2) công bố, năm nay cũng không ngoại lệ.

Hạ Diệc Sơ ngồi ở trên vị trí của mình, an tĩnh chờ đợi, tay đặt ở hai bên sườn nắm chặt lại.

Nữ chủ trì ở trên khán đài cao giọng: “Mọi người, công bố giải thưởng nữ chính cao quý của chúng ta năm nay, chính là —— Hạ Quỳnh! Chúc mừng!”

Trong khoảng thời gian ngắn, vỗ tay long trọng.

Camera nhắm ngay Hạ Diệc Sơ, thấy được chớp sọ rất nhỏ trên mặt Hạ Diệc Sơ thoáng qua, khuôn mặt nở rộ tươi cười.

Nữ minh tinh bên cạnh đứng lên chúc mừng Hạ Diệc Sơ, Hạ Diệc Sơ nhất nhất cùng các cô ôm lấy, đi lên đài lãnh thưởng.

Chỉ là, lúc Hạ Diệc Sơ đi lên sân khấu để nhận cúp, lại không có nghĩ đến, vị nữ chủ trì kia vừa mới lên tiếng lần thứ hai ra nói: “Ài, Văn Văn, sai rồi sai rồi.”

A?

Ánh mắt mọi người đều không tự chủ được dừng ở trên trên người vị nữ chủ trì trên đài, ngay cả Hạ Diệc Sơ cũng hướng tới cô ấy nhìn lại.

Trong lòng mọi người đều không khỏi mà cùng nghĩ đến: Không thể nào! Không phải là cô ta gọi sai tên đi!

Mọi người xem liếc mắt một cái, dừng trên người Hạ Diệc Sơ đã đứng trên đài, nghĩ thầm, người đầu đã đứng ở trên đài, này nếu là gọi sai tên, quá sao, xấu hổ lớn.

Lại không ngờ, vị nữ chủ trì kia giờ microphone, lăng sảng cười, ánh mắt nhìn quanh bốn phía một chút, nói: “Mọi người như thế nào đều nhìn tôi như vậy, yên tâm yên tâm, đạt được giả tên là Hạ Quý không sai, chỉ là vừa mới xem lại một chút, hôm nay có một vị khách quý thần bí đi tới buổi lễ, phải tự tay tháo giải cho tân ảnh hậu Hạ Quý của chúng ta! Mọi người phía dưới cho tràng pháo tay mời vị khách quý thần bí chúng ta, chủ tịch tập đoàn điện ảnh M.R - Thẩm Già Diệp tiên sinh!”

Vỗ tay lại lần nữa ồn ào náo động lên, Hạ Diệc Sơ nhìn người nam tử từ hậu trường bước ra, cái miệng nhỏ khê nhếch, thần sắc có chút không thể tưởng tượng.

Thẳng đến lúc Thẩm Già Diệp từ trong tay người chủ trì lấy chiếc cúp khen thưởng, đưa tới trong tay Hạ Diệc Sơ, thuận tay đem Hạ Diệc Sơ ôm vào trong ngực, Hạ Diệc Sơ vẫn cảm giác không thể tưởng tượng được, đối với Thẩm Già Diệp nhẹ giọng hỏi:

“Anh trai, anh như thế nào sẽ ở đây?” Rõ ràng hôm nay cô ra cửa cùng Thẩm Già Diệp, hành trình của hân bận rộn, Thẩm Già Diệp đều không có hé răng tới chuyện này.

“Cho em kính hi, Bảo Bảo.” Thẩm Già Diệp cười cười, đem người ôm chặt trong chốc lát sau đó lưu luyến buông ra.

Dù cho kết hôn hai ba năm, nhưng xưng hô giữa hai người cũng không thay đổi, bất quá ở đêm khuya, mỗi lần làm chuyện vận động thâm nhập, Thẩm Già Diệp rất nhiều thời điểm đều ở bên tai cô một tiếng lại một tiếng kêu Hạ Diệc Sơ là “Lão bà”.

“Ha ha, đối với cái kính hi này, Hạ ảnh hậu cảm giác như thế nào?” Người chủ trì hi hi ha ha nói, đem miro trong tay đưa tới bên miệng Hạ Diệc Sơ.

“Là thực kính hi, trong lòng thật sự là thật rất vui.” Trên mặt Hạ Diệc Sơ treo ý mỉm cười ngọt ngào, duỗi tay đem microphone nhận lấy, bắt đầu đem bài văn diễn đọc mà cô đã chuẩn bị từ ba năm nay đọc ra trôi chảy.

Trong đầu, thanh âm Hệ thống 233 vang lên: “Chúc mừng ký chủ đoạt được danh hiệu ảnh hậu, trước mắt nhiệm vụ đã hoàn thành 100%, sắp rời đi thế giới này, đếm ngược 30 giây, thỉnh ký chủ nắm chặt thời gian. 30, 29, 28.....” Trong đầu, Hệ thống 233 đã bắt đầu tiến hành đếm ngược.

Hạ Diệc Sơ chớp chớp mắt, nguyên lai là phải đi sao?

Cô nghiêng đầu nhìn xem Thẩm Già Diệp ở bên cạnh mình, Thẩm Già Diệp chú ý tới ánh mắt của cô, quay đầu đối với cô câu môi cười, đáy mắt mang theo một mảnh thâm tình cùng sùng nịnh không thể hòa tan được.

Trong lòng Hạ Diệc Sơ tràn ra đầy lưu luyến không tha, hít sâu một hơi, cô nhìn Thẩm Già Diệp, nói: “Cuối cùng, em muốn cảm tạ người lão công chân tình nhất của em, lão công, em vĩnh viễn yêu anh.”

Đáy mắt Thẩm Già Diệp bỗng xuất hiện sự khiếp sợ hiếm thấy, hân duỗi tay trực tiếp đem Hạ Diệc Sơ kéo vào trong lòng ngực, cúi đầu hôn hôn gương mặt Hạ Diệc Sơ.

“Anh cũng yêu em, lão bà.” Thẩm Già Diệp nhẹ giọng nói.

Dưới đài, vang lên tiếng vỗ tay đinh tai nhức óc, ngay cả trước TV, những fans đang xem phát sóng trực tiếp, đều nâng trái tim mình nhảy đến kích động không kiềm chế được, ngao ngao ngao, ngược câu, đưa câu lương, ghét nhất! (3)

Mà ở thời điểm tất cả mọi người đều cảm giác được một mảnh ám áp, Hạ Diệc Sơ dư quang đột nhiên thấy được một mảnh hồng quang, trong đầu, hệ thống đang ở tiến hành đếm ngược những con số cuối cùng: 10, 9, 8.....

Một cỗ nguy hiểm ập vào trước mặt, trong lòng Hạ Diệc Sơ cả kinh, chạy nhanh, ở thời điểm cuối cùng, đem vị trí của mình và Thẩm Già Diệp thay đổi, cái viên đạn kia từ phía sau lưng trực tiếp bắn vào chỗ trái tim Hạ Diệc Sơ.

Phụt một tiếng, máu tươi từ miệng vết thương cùng khoe miệng cô chảy ra.

Hạ Diệc Sơ nhìn vẻ mặt hoảng sợ của Thẩm Già Diệp, muốn há mồm an ủi hân, đôi mắt hơi chớp liên hôn mê bất tỉnh.

Chỉ là, sau khi ngất xỉu, Hạ Diệc Sơ lại không có nghe được thanh âm Hệ thống 233: “Hệ thống tiến hành kiểm tra đo lường, lưu luyến với thế giới này quá nặng, đem rút ra tình cảm của ký chủ đối với thế giới này.....”

---

1. Xe bảo mẫu – 保姆车 – Xe bảo mẫu bình thường dùng để vận chuyển hàng hoá đồ vật trong nhà, hoặc chở rất nhiều người, bình thường xe có 7 chỗ ngồi trở lên. Xe bảo mẫu xe chỉ đặc biệt thích hợp cho các ngôi sao ăn uống, hóa trang, tạo hình trong xe, bởi vậy xe giống như bảo mẫu cung cấp những thứ cần thiết cho hoạt động hằng ngày của minh tinh, cho nên gọi là xe bảo mẫu.

2. Áp lực: cuối cùng gây hấp hân, lôi cuốn, thu hút người khác

3. Không biết có ai hiểu lương cầu là gì không nhỉ?

Giải thích nè: cầu là ám chỉ những người F.A, còn lương cầu, cái này tại hạ hiểu nhưng không biết giải thích, nói như thế nào nhỉ, bạn F.A ngồi trước mặt hai đứa couple, bọn nó cứ tình tứ với nhau trước mặt bạn, thì bạn khó chịu, lúc đó bạn đã nhận được lương cầu rồi đó. Không biết nói vậy có đúng không nhỉ?

Vì tại hạ dịch bản convert nên có những lời ko rõ lời của người convert hay tác giả nên, tất cả quy ước chung thành lời tác giả nha:

【 ngày hôm qua đệ nhị càn, bị hệ thống che chắn, thời gian quá muộn, cho nên liên hệ không thượng biên tập, hiện tại quyết định đem đổi mới thời gian sửa một chút, đệ nhất càn ở buổi sáng 8 giờ hai mươi, đệ nhị càn ở giữa trưa 12 giờ hai mươi, đại gia bốn tấu bẩm báo, sao sao.】

(đừng hỏi tại hạ, tại hạ học không tinh, bất tài, xin nhận tội)

ps: Nam chủ chỉ có Thẩm Già Diệp! Thể xác và tinh thần sạch sẽ, một với một! Mỗi thế giới, nam chủ đều là Thẩm ca ca các ngươi nhất thích, cầu tiếp tục ủng hộ!

Khúc trên là lời tác giả, không phải tại hạ, chớ hỏi

Ôi, sau 1 thời gian cuối cùng chúng ta đã đi hết thế giới thứ nhất. Coi bộ, thế giới này cũng hơi dài nhỉ, kết thúc còn là SE nữa, hơi phù. Lúc đọc tới đây tại hạ cũng bất ngờ lắm đấy chứ, cứ tưởng là HE không đấy.

Thôi, không làm nhầm nữa, chào mừng mọi người đến với thế giới thứ hai

Cam đoan ngắn hơi thế giới thứ nhất gấp đôi

===== Thế giới thứ 2: Chú “Sói” à, đừng đùa ta!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Chú “Sói” À, Đừng Đùa Ta! 1

Editor: Mặc Quân Tĩnh Túc

“Leng keng! Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ, đạt được 100 tích phân, 100 công đức lượng.”

“Trước mắt ký chủ tổng cộng tất cả lại có 160 tích phân, 180 công đức lượng.”

“Chúc mừng ký chủ đạt được thẻ giá trị vận khí, đạt được một lần miễn phí rút thăm trúng thưởng.”

Liên tiếp, âm thanh Hệ thống 233, ở trong đầu Hạ Diệp Sơ vang lên.

Hạ Diệp Sơ nghe được âm thanh nhân cách hóa của nó, trong nháy mắt chợt hoảng hốt, lúc này mới nhớ tới, mình đã hoàn thành nhiệm vụ của Hạ Quỷ ở thế giới kia.

Chỉ là, cô lại cảm giác mình giống như quên mất cái gì, trong đầu chỉ có một mảnh trống trải.

“233, đây là nơi nào?” Hạ Diệp Sơ đánh giá một chút tình cảnh hiện giờ của mình, cô cảm giác được mình khinh phiêu phiêu (bay lơ lửng), bốn phía một mảnh trắng xóa, thấy không rõ bất cứ thứ gì.

Hạ Diệp Sơ vừa cúi đầu thì thấy, bản thân lại biến thành trạng thái linh hồn ban đầu bị xe đâm chết kia, khó trách cô cảm giác khinh phiêu phiêu, không ngờ là bởi vì cô biến thành một con A Phiêu. (con ma)

“Ký chủ, ngươi đừng hoảng, đây là địa phương ban đầu ta cùng ngươi gặp nhau.” Thanh âm hệ thống 233 ở trong đầu Hạ Diệp Sơ vang lên, tiếp tục giải thích với cô: “Về sau mỗi lần ngươi hoàn thành nhiệm vụ, thời điểm thoát ly (rời khỏi) thân thể mục tiêu, ngươi sẽ trở về cái địa phương này, trừ phi là ngươi tiến vào tiếp theo thế giới.”

“Hóa ra là như thế này.” Hạ Diệc Sơ gật gật đầu, kéo tờ báo trong suốt trước mặt mình ra, nhìn một chút tin tức về nhân vật của mình, nói với Hệ thống 233: “Chúng ta nhanh tiến hành tiếp theo cái thế giới đi.”

“Được.” Hệ thống 233 gật gật đầu.

Chỉ chốc lát sau, Hạ Diệc Sơ liền cảm giác được chính mình có chút hôn hôn trầm trầm, giống như là say xe, trước mắt cô tối sầm, cả người nháy mắt thì hôn mê bất tỉnh.

Thời điểm tỉnh lại lần nữa, Hạ Diệc Sơ là bị tiếng đập cửa nặng nề đánh thức.

“Tiểu thư, thời gian đã là 7 giờ hai mươi, cô nên rời giường xuống dưới ăn bữa sáng.”

Ngoài cửa một giọng nữ nghiêm cẩn (nghiên túc + cẩn thận) truyền đến.

“Được.” Hạ Diệc Sơ mở mắt ra, trong lòng biết cô hẳn là đã tiến vào thế giới thứ hai, nhận thấy tiếng bước chân ngoài cửa càng lúc càng xa, Hạ Diệc Sơ kêu gọi hệ thống trong đầu: “233, đem tức và nhiệm vụ của thế giới này tin chia ta.”

“Được.”

Hệ thống 233 nói âm vừa ra, trong đầu truyền đến một trận trường đau quen thuộc, Hạ Diệc Sơ nhắm mắt thừa nhận, chờ trận trường đau kia qua đi, cô mới bắt đầu nghiêm túc lật xem kho tin tức vừa nhận.

Nhiệm vụ lần này, bối cảnh vẫn như cũ là hiện đại, cô xuyên qua, tiến vào người này tên là Cố Hoàn Hoàn, năm nay mười bảy tuổi, một người bình thường cao nhị học sinh. (học sinh cấp 3)

Cố Hoàn Hoàn là bị chính cha mẹ ruột của mình vứt bỏ trong cô nhi viện, sau đó ở thời điểm sáu tuổi, được cha Cố mẹ Cố nhận nuôi trở về, đặt tên Cố Hoàn Hoàn.

Cha Cố mẹ Cố đối với Cố Hoàn Hoàn cực tốt, tuy rằng không phải ruột thịt, nhưng lại đem cô trở thành con ruột mà đối đãi.

Chẳng qua, cha Cố mẹ Cố lại ở năm Cố Hoàn Hoàn mười một tuổi xảy ra tai nạn xe cộ, hai người đi xe Audi màu đen bị hai xe tải lớn ép vào bên trong chết tại chỗ.

Cha Cố mẹ Cố cả đời này trừ bỏ Cố Hoàn Hoàn, ở ngoài, không có bất luận con cái gì, mà Cố thị tập đoàn cũng từ lúc cha Cố mẹ Cố tử vong, do em trai ruột của cha Cố - Cố Thâm quản lý.

Mười lăm mười sáu tuổi, vẫn luôn là tuổi dậy thì của các thiếu niên mới tình đầu bắt sẽ xuất hiện, Cố Hoàn Hoàn cũng không ngoại lệ.

Cố Hoàn Hoàn thích giáo sinh (giáo viên thực tập) của các cô - Tô Thanh. Tô Thanh, người này lớn lên không chỉ soái khí, hơn nữa tính cách cũng rất tốt, gia thế tuy rằng kém hơn Cố gia, nhưng cũng là một trong bốn thế gia đứng đầu N thị, lấy Cố gia làm đầu, sau đó theo thứ tự là Chu gia, Hàn gia, sau đó chính là Tô gia.

Đời trước, Cố Hoàn Hoàn ở thời điểm Tô Thanh sắp tốt nghiệp, cuối cùng ở ngày nọ, mặt trời lặn hoàng hôn xuống, ngăn cản Tô Thanh, bày tỏ cùng hắn, đem tình yêu thâm kín say đắm của mình trong ba năm nói cho đối phương biết. Mà không có nghĩ đến, tuy rằng không nhận được sự đồng ý của Tô Thanh, chính là nhưng lại được Tô Thanh mời.

Lòng Cố Hoàn Hoàn tràn đầy vui mừng, rồi tới ngày ước định đó, ti mi trang điểm, tự mình ra cửa, không có nghĩ đến, cái mà cô đã cho rằng hạnh phúc đã đến, lại là con ác mộng hủy hoại cả đời cô.

Tô Thanh mặt ngoài ôn tồn lễ độ, kỳ thật xác thật che dấu tính cách biến thái, thích nhất là dâm loạn thiếu nữ vẫn còn là xử nữ.

Trước đó không có ít nữ sinh tỏ tình với hắn, đều bị Tô Thanh dâm loạn qua, Tô Thanh còn thích một bên dâm loạn, một bên chụp đủ các loại bức hình nhạy cảm của thiếu nữ ấy.

Hơn nữa trong nhà Tô Thanh là nằm trong những gia tộc đứng đầu N thị, trong tay có ảnh chụp uy hiếp, lại cho nhà những thiếu nữ này một ít tiền tài trợ cấp, cho nên Tô Thanh có làm những cái chuyện dơ bẩn đó vẫn không có bị công khai ra ngoài.

Mà Cố Hoàn Hoàn ngày đó, chính là bị Tô Thanh dâm loạn, không chỉ có bị hắn dâm loạn, còn có một vài người bạn của Tô Thanh, đem Cố Hoàn Hoàn cột vào trên giường, cùng nhau xâm phạm cô.

Mà Tô Thanh thì ở một bên cầm camera, đem toàn bộ quá trình Cố Hoàn Hoàn bị những người đó thay phiên xâm phạm, đều quay lại.

Cố Hoàn Hoàn mới chỉ là người thiếu nữ mười bảy tuổi, nam thần yêu thầm nhiều năm trong lòng không ngờ lại là tên biến thái, lại còn kêu những tên bạn bè ch* m* đó cùng nhau làm chuyện đó với cô, điều này làm cho Cố Hoàn Hoàn sao có thể chịu được.

Hơn nữa, từ lúc cha Cố mẹ Cố qua đời, Cố Hoàn Hoàn ở Cố gia, liền không có người dựa vào.

Xong việc, bị Tô Thanh cầm băng ghi hình uy hiếp, Cố Hoãn Hoãn tâm như tro tàn, trực tiếp nhảy sông tự vẫn.

Mà chuyện này chính là cái ngòi nổ, sau khi Cố Hoãn Hoãn đã chết, chuyện này cũng chưa có xong.

Thi thể Cố Hoãn Hoãn được cảnh sát vớt lên, trải qua kiểm tra đo lường xác định thân phận của cô là con gái nuôi của Cố gia, cũng không biết là từ đâu chạy ra hai người, công bố mình là cha mẹ ruột của Cố Hoãn Hoãn, còn nói Cố Hoãn Hoãn ở Cố gia nhận hết ngược đãi gì đó.

Trong khoảng thời gian ngắn, che trời lấp đất, mặc kệ là tin tức gì nhưng trên báo chí, toàn bộ đều là tin tức Cố Hoãn Hoãn bị Cố gia ngược đãi đến chết.

Thị trường chứng khoán của tập đoàn Cố thị xuống dốc không phanh, lúc trước hiệp ước thương nghiệp cũng đã nói qua chuyện hủy bỏ, hơn nữa Tô gia, Chu gia và Hàn gia ba gia tộc giống như là chủ mưu từ lâu, liên thủ tiến hành chèn ép với Cố thị.

Cố thị ở trong một đêm phá sản, nợ ngập đầu, rồi khỏi bốn gia tộc đứng đầu N thị.

Mà nhiệm vụ lúc này đây của Hạ Diệc Sơ, chính là làm đám người Chu Thanh nhận được báo ứng, còn có đánh bại ba gia tộc khác của N thị, củng cố địa vị Cố gia ở N thị.

“Ký chủ, còn có cái gì không rõ sao?” Hệ thống 233 đối với Hạ Diệc Sơ hỏi.

“Không có.”

“Vậy thì, hiện tại tuyên bố tiểu nhiệm vụ thứ nhất, đạt được hảo cảm của chú nhỏ Cố Thâm, khen thưởng công đức lượng +10. Để ký chủ hoàn thành tốt nhiệm vụ, đặc biệt ban cho ký chủ hai loại kỹ năng “Đã gặp qua là không quên được” “Dung mạo thiên thành”, thỉnh ký chủ cố gắng nỗ lực!”

“Lại là xoát hảo cảm?” Hạ Diệc Sơ nhú nhú mày, không khỏi nhớ tới mình ở thế giới trước xoát hảo cảm Thẩm Già Diệp cuối cùng trực tiếp xoát thành chuyện Thẩm thái thái luôn.

“Đúng vậy, nhiệm vụ thất bại mà nói, công đức lượng của ký chủ trừ 50!” Hệ thống nghĩa chính liêm từ nói.

Bị hệ thống bắt lấy công đức lượng, Hạ Diệc Sơ một phen nghiêng răng nghiêng lợi: “..... Ngươi ngu!”

Tại hạ có lời muốn nói: Quà tân thủ là vô tận. Sinh ti biết cái này chắc vui lắm nè!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Chú “Sói” À, Đừng Đùa Ta! 2

Editor: Mặc Thanh Linh

Hạ Diệc Sơ rời giường thay quần áo, rửa mặt sửa sang lại cho tốt rồi tự mình đi xuống lầu.

Trên bàn cơm không có một bóng người, chỉ có một bộ bát đĩa đã có người dùng qua, mà người hầu vẫn chưa thu dọn nói cho Hạ Diệc Sơ biết Cố Thâm đã ăn bữa sáng xong rồi.

Hạ Diệc Sơ đi đến ngòai vị trí mà Cố Hoãn Hoãn hay ngồi, trong phòng bếp di Trương nhìn thấy cô đến lập tức bung một phần bữa sáng nóng hằm hập đi lên.

Nhanh chóng giải quyết xong Hạ Diệc Sơ đeo cặp sách, tài xế lái xe đưa cô đến trung tâm N thị.

Cô xuống xe đeo cặp sách vào, lục lọi trong ký ức tìm đường đến lớp học.

Hạ Diệc Sơ vừa đi vừa cân nhắc vị trí và tình huống của mình hiện tại, cô đang tính không biết bây giờ báo thù như thế nào.

Hiện giờ khoảng cách kỳ thi đại học gần đến chỉ còn hơn hai tháng nữa, nói cách khác, còn hơn hai tháng Tô Thanh sẽ phải tốt nghiệp.

Hạ Diệc Sơ cần phải nắm chặt thời gian trước khi hấn tốt nghiệp, để cho hấn cùng nhóm bạn bè ch* m* của hấn phải bị báo ứng.

Dựa theo lộ tuyến (đường đi) đời trước của Cố Hoãn Hoãn, hấn là hơn một tuần cô nên tỏ với Tô Thanh, trong lòng Hạ Diệc Sơ nghĩ nghĩ, cô quyết định thử đi con đường mập mờ trước, sau đó sẽ xem xem có muốn tiếp tục đi theo cốt truyện hay không.

Khuôn mặt Cổ Hoãn Hoãn cũng không kém, một khuôn mặt phấn nộn, dáng người nhỏ xinh, da thịt trắng nõn, mắt ngọc mây ngài, thoát nhìn cả người thập phần thanh thuần đáng yêu, lại có kỹ năng “Dung mạo thêm thành” của hệ thống làm cho giá trị nhan sắc tăng lên.

Huống chi, cô ở trong thế giới trước lấy được danh hiệu ảnh hậu bằng chính thực lực của mình, nên khí chất trên người Hạ Diệc Sơ cũng không có vì rời đi thế giới kia mà biến mất.

Đời trước tuy Cổ Hoãn Hoãn lớn lên xinh đẹp, nhưng tính cách lại hướng nội hướng không hợp với khuôn mặt của cô (nguyên chủ), nói chuyện cũng nhỏ giọng, hơn nữa để tóc mái rũ xuống che nửa khuôn mặt, mọi người nhìn vào có chút âm trầm, quan hệ với mọi người không được tốt.

Nhưng hiện giờ Hạ Diệc Sơ xuyên vào thân thể này, tóc mái bị cô cắt ngắn lại, đuôi tóc cột cao lên lại có cái đầu tròn nhỏ vô cùng đáng yêu, lộ ra khuôn mặt trẻ con phấn nộn, mắt to sáng ngời, khí chất hồn nhiên trên người cũng bị biến đổi, tự như là hơi tỏa ra ánh hào quang, từ lúc Hạ Diệc Sơ bắt đầu tiến vào trường học, cũng không có ít người đem ánh mắt đặt lên trên người cô, âm thầm suy nghĩ, đây là học sinh chuyển trường tới từ lúc nào vậy, không ngờ lại đẹp như vậy, trước kia cũng chưa từng gặp qua.

Thời điểm Hạ Diệc Sơ đi vào phòng học, cũng được toàn bộ mọi người trong ban nhìn chăm chú, cô ngồi xuống vị trí của mình, rồi sau đó nằm lên trên bàn như đang ngủ, kỳ thật đang ở trong đầu cùng hệ thống 233 đối thoại.

“233, đem tư liệu Cổ Thâm cho ta, còn có tư liệu của tứ đại gia tộc N thị, ta cũng muốn.”

“Được.” 233 đáp lời, thông tin truyền đến đại não có chút đau, Hạ Diệc Sơ mặt mày nhíu lại, chờ đau đớn qua đi, tin tức trong đầu bắt đầu hiện ra.

Tứ đại gia tộc N thị phân biệt là Cổ gia, Chu gia, Hàn gia, Tô gia.

Tứ đại gia tộc này đều là đại gia tộc trăm năm, từng người ở trong mỗi lĩnh vực chiếm sinh ý (lợi nhuận) và nhân mạch (mối quan hệ) rất lớn, dù là chính phủ cũng không dám dễ dàng trên chọc.

Ở mặt ngoài, tứ đại gia biểu hiện vô cùng hòa hợp.

Bây giờ Hạ Diệc Sơ nếu muốn lật đổ ba đại gia tộc còn lại (trừ Cổ gia), nếu không có một kế sách vẹn toàn, thật đúng là mơ tưởng.

Đến cả, Cổ Thâm là chú nhỏ trên danh nghĩa của nguyên chủ Cổ Hoãn Hoãn, Hạ Diệc Sơ cũng lật xem một chút tư liệu của hắn.

Cha nuôi của cô là Cổ Ngạn và Cổ Thâm là một mẹ sinh ra, chẳng qua, Cổ lão gia từ cùng Cổ lão phu nhân đều qua đời từ rất sớm, hơn nữa tuổi giữa hai người Cổ Ngạn và Cổ Thâm chênh lệch rất lớn, hai người hơn kém nhau tới tận mười tuổi.

Thời điểm Cổ lão gia từ chết, Cổ Ngạn hai mươi ba tuổi, Cổ Thâm lại mới mười hai tuổi, hai anh em trưởng thành không hề lục đục tranh giành như trong hào môn quý tộc, tuy rằng tuổi tác chênh lệch lớn nhưng cảm tình lại rất tốt. Dù Cổ Ngạn cưới vợ, còn nhận Cổ Hoãn Hoãn làm con nuôi mang về nhà, Cổ Thâm và Cổ Ngạn ở cùng một chỗ, một nhà hoà thuận vui vẻ, không có chút nào ngăn cách.

“Cho nên, Cổ Thâm hiện tại mới 28 tuổi?” Hạ Diệc Sơ có chút chần chờ mở miệng.

“Ừ, bằng không ngại cho rằng hắn bao nhiêu tuổi.” Hệ thống 233 ngạo kiều lên tiếng.

“Tốt, được rồi.” Hạ Diệc Sơ thờ dãi, tiếp tục đi xuống coi chừng đồng tư liệu riêng.

Vợ chồng Cổ Ngạn sáu năm trước đã qua đời vì bị tai nạn xe cộ, lúc ấy Cổ Thâm (mình thấy ghi Cổ Ngạn nhưng mình thấy Cổ Thâm đúng hơn nên mình sửa) bất quá chỉ mới mới hai mươi hai tuổi, nhưng có thể một bên xử lý tốt tang sự của vợ chồng Cổ Ngạn, một bên không chế được nhóm lão già không an phận trong tập đoàn Cổ thị, cuối cùng còn trong cuộc họp hội đồng quản trị đạt được nhiều phiếu bầu nhất, thành công trở thành chủ tịch tập đoàn Cổ thị.

Mấy năm gần đây, tập đoàn Cổ thị ở trong tay của hắn ngày càng lớn mạnh, từ vị trí thứ ba của tứ đại gia tộc trực tiếp nhảy lên dẫn đầu, có thể thấy được người này cũng không đơn giản.

Bất quá, khi đang xem đến ảnh chụp người này Hạ Diệc Sơ thì chấn kinh!

“Hệ thống, như thế nào lại là Thẩm Già Diệp?”

Không sai, trên ảnh chụp người nọ, không ngờ cùng Thẩm Già Diệp lớn lên giống nhau như đúc!

Tương mạo quen thuộc mang theo thần sắc lạnh lùng, một bộ tây trang màu đen ôm lấy thân hình thon dài của hắn, trên ảnh chụp là Cổ Thâm đang ngồi trên sofa, hình như là bị người khác gọi, liền quay đầu nhìn về hướng bên này sau đó bị chụp lại.

Hạ Diệc Sơ nhìn về bên ngoài của hắn cực kì có tính xâm chiếm, lại nghĩ đến thế giới trước, tình cảnh đầu tiên gặp Thẩm Già Diệp cũng là cho cô cảm giác tính xâm lược lãnh lẹ rất sâu.

“Ách” Hệ thống 233 khó có khi chột dạ, nó cũng giống cô mang theo không xác định, có chút do dự nói: “Có lẽ là hệ thống có BUG (lỗi hỏng) đi? Người cũng biết thế giới này là hư cấu, hết thấy đều là do số liệu chống đỡ, không có khả năng mỗi cái số liệu đều đúng, tổng kết lại là sự xuất hiện của

mấy cái số liệu như vậy là không hoàn thiện, là tàn khuyết (sai sót).”

“Được rồi.” Hạ Diệc Sơ gật gù đầu, cố tiếp nhận lý do này thôi.

Đời trước, Cố Hoãn Hoãn cũng không phải là trực tiếp đi tìm Tô Thanh tỏ tình, cô (nguyên chủ) yêu thầm Tô Thanh từ cao trung (cấp 2), không có khả năng đột nhiên đi thổ lộ như vậy, tích cách Cố Hoãn Hoãn hướng nội, đối với Tô Thanh dù là yêu đến tận xương tủy cũng không có dũng khí đi thổ lộ, thậm chí từ trước đến nay không có nghĩ mình có thể đứng ở bên người hắn.

Mà cho dù Cố Hoãn Hoãn có dũng khí thì hành động của Tô Thanh lại trùng hợp đối với cô mỉm cười.

Cố Hoãn Hoãn tuy rằng là người hướng nội nhưng vũ đạo của cô lại hoàn hảo vô cùng, mỗi ngày lên lớp xong, Cố Hoãn Hoãn đều sẽ không trực tiếp về nhà, mà sẽ ở trên một bãi cỏ bí ẩn sau trường học nhảy khiêu vũ.

===== Thông báo chính thức: Từ giờ tới lúc tại hạ thi xong là sẽ không có lịch đăng truyện cố định gì hết, tùy vào khả năng của tại hạ và bạn Mặc Thanh Linh mà ra được bao nhiêu thì ra nàh ~~~ Mặc Quân Tịnh Túc

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Chú “Sói” À, Đừng Đùa Ta! 3

Editor: Mặc Thanh Nghi

Tính cách của Cố Hoãn rất hướng nội, sẽ không đi tham gia những cái xã đoàn (hay còn được gọi là CLB) kia, mà từ sáu năm trước, khi cha Cố mẹ Cố gặp tai nạn xe cộ qua đời, trong lòng Cố Hoãn Hoãn sinh ra sợ hãi và áy náy với chính ngôi nhà của mình, không muốn rời đi, càng không muốn quên đi ký ức tốt đẹp trước đây khi sống chung với cha Cố mẹ Cố.

Về nhà, phải một mình đối mặt với căn phòng lạnh băng, yên tĩnh khiến lòng cô khủng hoảng.

Khiêu vũ cũng tự nhiên trở thành nơi Cố Hoãn phát tiết.

Một lần trong lúc lơ đãng, Cố Hoãn phát hiện thảm cỏ sau vườn trường, từ đó, mỗi lần tan học, chỉ cần có thời gian, cô sẽ đến đây khiêu vũ một lát rồi mới trở về.

Đây cũng là nơi Tô Thanh và Cố Hoãn Hoãn lần đầu gặp nhau.

Hạ Diệc Sơ quyết định đi theo quỹ đạo ban đầu của Cố Hoãn Hoãn.

Buổi chiều sau khi tan học, Hạ Diệc Sơ đến thăm cô, đặt balo xuống, khẽ nhếch làn váy, bước chân nhẹ nhàng bắt đầu uyển chuyển khiêu vũ.

Đời trước Hạ Diệc Sơ tiến vào giới giải trí nên loại chuyện khiêu vũ này không làm khó được cô, so với nguyên chủ Cố Hoãn còn muốn tốt hơn.

Thời điểm Hạ Diệc Sơ trở lại Cố gia, Cố Thâm đã trở về, đang ngồi trên sofa đọc báo.

Thấy có người từ bên ngoài tiến vào, hắn ngược mắt nhìn thoáng quá, ánh mắt lãnh đạm.

Đúng lúc Diệc Sơ cũng đang nhìn hắn, hai người bốn mắt chạm nhau, nhìn gương mặt điển trai quen thuộc lộ ra thần sắc thập phần lãnh đạm, trong lòng Hạ Diệc Sơ gọn sóng, có chút sững sờ bất ngờ. Cô cong mắt cười cười nhìn Cố Thâm, nói: "Chào chú nhỏ."

"Ừ." Cố Thâm lên tiếng, không hề nhìn cô, cúi đầu lật tờ báo trong tay xem tiếp.

Hạ Diệc Sơ đứng ở cửa, tự dỗi giày rồi bước nhanh lên lầu hai.

Chỉ là Diệc Sơ không biết, lúc cô lên lầu hai, Cố Thâm nguyên bản đang cúi đầu nghiêm túc đọc báo, ánh mắt lãnh đạm lại nhìn chằm chằm bóng dáng cô, thần sắc suy tư.

Lúc ăn cơm chiều, Hạ Diệc Sơ không nói chuyện, Cố Thâm càng không mở miệng, trầm mặc ăn xong bữa cơm, người hầu thu dọn chén đĩa, Cố Thâm ngồi ở trên sofa xem TV, Diệc Sơ cũng không có giống như nguyên chủ Cố Hoãn Hoãn, mỗi lần ăn xong thì chạy trên lầu trốn, mà ngồi ở bên cạnh Cố Thâm, cùng Cố Thâm xem TV nửa tiếng rồi mới cùng hắn chào tạm biệt, xoay người lên lầu.

Liên tiếp mấy ngày, sau khi tan học Hạ Diệc Sơ đều đến thăm cô khiêu vũ, tuy rằng không gặp được Tô Thanh, nhưng cô một chút cũng không nóng nảy.

Bởi vì Diệc Sơ đã sớm phát hiện từ hai ngày trước, mỗi lần cô ở chỗ này khiêu vũ, luôn cảm giác có ánh mắt từ phía sau khu dạy học nhìn cô.

Hôm nay, Hạ Diệc Sơ lại ở trên thảm cỏ khiêu vũ, trong khu dạy học thứ hai của N thị, Tô Thanh bị mấy người con trai kéo nhau gọi lên sân thượng.

"Các người kêu tôi đến đây làm gì? Tôi muốn đi xuống." Thần sắc Tô Thanh hoang mang, âm trầm nói, sắp thi đại học, tuy hắn không thích học, nhưng nếu hắn không đậu được trường tốt, ba mẹ hắn nhất định sẽ không để yên cho hắn, cho nên Tô Thanh trong khoảng thời gian này đều rất áp lực, tâm tình có chút nóng nảy.

"Người anh em, đừng nóng vội, lại đây nhìn một chút." Một nam sinh trong đó thần sắc vẻ mặt vô lễ, dựa vào rào chắn vẫy vẫy tay với Tô Thanh.

"Tô công tử, thấy anh mấy ngày này bận rộn học tập, áp lực lại lớn như vậy, anh em là muốn giúp anh khuây khỏa. Chỉ hy vọng Tô ca vui đùa xong, để lại cho chúng ta chơi một lúc." Một nam sinh khác thần sắc xấu xa nói.

Hắn nói xong câu đó, mấy nam sinh bên cạnh đều ha ha cười lên.

Mấy nam sinh này đều là người giàu có, cũng giống như Tô Thanh, đều là loại người thích ngâm dâm loại thiếu nữ.

Chẳng qua bọn họ không có đòi hỏi con gái phải "sạch sẽ" như Tô Thanh, chỉ cần tuổi không quá lớn, lớn lên không đặc biệt xấu, bọn họ đều không từ chối.

Cứ như vậy, những thiếu nữ bị Tô Thanh dâm loạn qua, tám chín phần toàn bộ đều bị bọn họ tập thể xâm phạm lại.

Những người này tuy rằng không yêu cầu cao với nữ nhân, nhưng cũng có lúc khó đối với đề bụng (quan tâm) với người con gái nào, nghĩ mình đạo gần đây vì việc học mà đau đầu, cũng thật lâu không có khai tra *, trong lòng Tô Thanh có chút ngứa ngáy muốn đi qua nhìn.

*Xử nam/nữ lần đầu quan hệ gọi là khai tra

"Ồ đó." Một nam sinh bên cạnh duỗi tay chỉ, Tô Thanh nhìn theo, liếc mắt thì thấy được một nữ sinh đang khiêu vũ trên thảm cỏ nhỏ sau trường.

Bọn người Tô Thanh đang ở lầu bảy, từ nơi này nhìn xuống, mờ hồ chỉ đủ nhìn thấy một nữ sinh thân hình nhỏ xinh tinh tế nhưng không thể nhìn rõ gương mặt.

Bất quá đáng người lại là lút, thực dễ dàng câu nhân phạm tội.

Tô Thanh đang nghĩ có nên ra tay ngay bây giờ luôn không, nam sinh bên cạnh đột nhiên đem di động mở ra, đáy mắt Tô Thanh liền hiện lên hình một nữ sinh trên màn hình điện thoại.

"Thế nào, người anh em? Vừa lòng không?" Nam sinh đưa điện thoại thu tay về, nhìn Tô Thanh hỏi.

"Vừa lòng thì vừa lòng, bất quá mấy ngày nay trong nhà quản rất nghiêm, phải đợi một thời gian nữa." Tô Thanh sau khi xem bức ảnh, tia do dự cuối cùng trong lòng nháy mắt liền biến mất không thấy.

"Được, nghe anh, dù sao trong nhóm chúng ta, anh là người có mị lực nhất. Đúng rồi, mỗi ngày sau khi tan học, cô ấy đều sẽ đến đó khiêu vũ, khi có thời gian nhớ qua xem một chút, anh em chờ tin tức tốt từ anh"

"Được, nhất định không quên các người, các người biết quy củ của tôi mà." Tô Thanh gật gật đầu, rũ mắt nhìn thoáng qua Diệc Sơ khiêu vũ phía dưới, xoay người đi xuống sân thượng.

Hạ Diệc Sơ cảm giác được những ánh mắt này giờ đặt trên mình dần biến mất đến khi không thấy nữa, cong cong môi, đáy mắt một mảnh lạnh băng.

Chẳng qua, Hạ Diệc Sơ không tưởng tượng được là toàn bộ tư liệu sinh hoạt gần đây của cô đều được đưa đến bàn làm việc của Cố Thâm.

"Cố Tổng, đây là tư liệu sinh hoạt lớn nhỏ của tiểu thư trong thời gian gần đây mà ngài muốn tôi tìm hiểu." Thư kí đứng bên cạnh Cố Thâm, đặt tài liệu xuống bàn làm việc của hắn.

"Tôi biết rồi, cô ra ngoài trước đi." Cố Thâm liếc mắt nhìn tư liệu trên bàn một cái lại vùi đầu vào văn kiện trước mặt.

"Vâng." Thư kí lên tiếng liền xoay người đi ra ngoài.

Chờ Cố Thâm xử lý xong văn kiện, sắc trời ngoài cửa sổ đã tối sẫm, dưới lầu, đường phố đèn nê ông đủ màu sắc đã sáng lên.

Cố Thâm nhìn thoáng qua tư liệu thư kí đặt trên mặt bàn, duỗi tay bỏ nó vào ngăn kéo, đứng dậy đi ra ngoài.

===== Chào mừng người mới, cảm ơn đã đến, Mặc Thanh Nghi

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Chú “Sói” À, Đừng Đùa Ta! 4

Lúc vợ chồng Cố Ngạn chưa xảy ra tai nạn xe mà chết thì tình cảm của Cố Thâm và vợ chồng Cố Ngạn vô cùng tốt, ngay cả đối với con gái nuôi Cố Hoàn Hoàn do Cố Ngạn mang về, Cố Thâm cũng là yêu ai yêu cả đường đi lối về, tình cảm hai người cũng vô cùng hòa thuận.

Chỉ là, hai người vợ chồng Cố Ngạn xảy ra tai nạn xe cộ, lại trở thành khúc mắc khiến cả đời hai người Cố Hoàn Hoàn và Cố Thâm không thể hóa giải.

Bất quá gần đây, giống như đã có chuyện gì đó dần thay đổi.

Môi mòng Cố Thâm ngoéo một cái, để xe tiến vào biệt thự Cố gia, mở cửa xuống xe, nhấc chân đi vào.

Sau khi đi vào, quả nhiên lơ đãng nhìn thấy bóng hình quen thuộc kia nằm trên ghế sofa mơ màng sắp ngủ.

Cố Thâm không tự chủ được thả nhẹ bước chân, đi đến trước mặt Hạ Diệc Sơ, thương thức dung mạo ngủ say của cô.

Cố Thâm vẫn luôn cảm thấy cháu gái nhà mình lớn lên xinh đẹp, da thịt mềm mại, trời sinh nên được sống trong sung ái mà lớn lên.

Nhưng gần đây, hần lại đột nhiên cảm giác cháu gái mình càng thêm đẹp, cũng trưởng thành hơn một ít.

Tựa hồ nghĩ tới cái gì, ánh mắt sắc bén của Cố Thâm không tự chủ được nhu hòa, khom lưng ôm Hạ Diệc Sơ, muốn ôm cô trở về phòng ngủ của cô.

Tuy nhiên, dù động tác của Cố Thâm đã rất nhẹ nhàng, nhưng Hạ Diệc Sơ vẫn là bị hành động của hần làm cho bừng tỉnh.

Thần sắc Hạ Diệc Sơ mơ hồ, có tính ý lại, chui vào trong lòng Cố Thâm cọ cọ, một hồi lâu, mới mở hai mắt mơ màng ra.

Nhìn dung mạo Cố Thâm lạnh lùng, Hạ Diệc Sơ bị hần ôm vào trong ngực hơi sùng sốt, giờ khắc này, Cố Thâm, cùng với người trong trí nhớ của cô dần dần hòa làm một.

Cố Thâm chỉ có thể mở miệng đánh gãy suy nghĩ của cô, “Tĩnh?”

“Đạ, chú nhỏ, chú đã về.” Hạ Diệc Sơ mờ mịt nhìn bốn phía, lúc này mới phát hiện Cố Thâm đang ôm cô đi lên lầu.

“Vừa trở về, về sau không cần chờ chú, trực tiếp về phòng ngủ đi.”

Cố Thâm nhấp nhấp miệng, nhân nhật nói tiếng, ôm Hạ Diệc Sơ trở về phòng cô.

“Cái đó không được, chú nhỏ từ nay về sau về sớm một chút, bằng không mỗi ngày cháu đều chờ chú.” Hạ Diệc Sơ cười cười, sau khi Cố Thâm thả cô xuống, cô ngồi ở trên giường lớn mềm mại, duỗi tay kéo ống tay áo Cố Thâm, ngẩng đầu nhìn hần, thần sắc hơi buồn rầu: “Trước kia là cháu không hiểu chuyện, bản thân ngu ngốc, nhưng trên thế giới này, cháu chỉ có mỗi chú nhỏ là người thân duy nhất. Chú nhỏ, thực xin lỗi.”

“Cháu nghiêm túc?” Thân thể Cố Thâm cứng đờ, cúi đầu nhìn cô.

“Vâng, chú nhỏ.” Cố Hoàn Hoàn ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn Cố Thâm, kéo tay áo hần, vẻ đáng yêu oa oa trên mặt mang theo ý mỉm cười ngọt ngào, ánh mắt lấp lánh, nói: “Ngày mai, chúng ta cùng đi thăm ba mẹ đi.”

Cha Cố mẹ Cố năm đó tai nạn xe cộ, kỳ thật là ngoài ý muốn.

Chỉ là, bọn họ xảy ra tai nạn xe cộ, là bởi vì Cố Thâm đi du học nước ngoài trở về, vợ chồng Cố Ngạn tới sân bay đón Cố Thâm, mà Cố Hoàn Hoàn bởi vì phải đi học nên không có đi cùng, nhưng không có nghĩ đến, cha Cố mẹ Cố đi nửa đường tới sân bay sẽ xảy ra tai nạn.

Kỳ thật chuyện này cùng Cố Thâm một chút quan hệ cũng không có, nhưng lúc ấy Cố Hoàn Hoàn tuổi còn nhỏ, và không hiểu được cái điểm mấu chốt này, vẫn luôn cố chấp cho rằng, nếu là Cố Thâm trở về muộn một ngày hoặc sớm một ngày, thì sẽ không có loại chuyện này xảy ra.

Cho nên, sau khi vợ chồng Cố Ngạn qua đời, Cố Hoàn Hoàn vẫn cố ý vô tình tránh mặt Cố Thâm, mà Cố Thâm lúc ấy cũng vội vàng muốn đoạt được quyền lực trong tập đoàn Cố thị, nên thanh niên hai mươi hai tuổi trong một đêm đã trưởng thành hơn, trở nên sắc bén lạnh lẽo, quan hệ giữa hai người cứ như vậy mà kéo ra.

Trong lòng Cố Thâm đối với chuyện anh trai và chị dâu xảy ra tai nạn tuy cảm thấy rất đau lòng, nhưng chuyện này rốt cuộc cũng đã xảy ra, hần cũng không phải loại người thích chui vào ngõ cụt, ôm toàn bộ sai lầm vào trong người.

Hiện giờ, rũ mắt nhìn Hạ Diệc Sơ ngồi ở trên giường, ánh mắt sáng ngời, thần sắc có chút thấp thòm nhìn hần, Cố Thâm ngẩng đầu sờ sờ đầu cô: “Được

rồi, ngủ sớm chút.”

“Chú nhỏ ngủ ngon.” Thần sắc Cố Hoãn Hoãn sáng lạn cười cười.

Ngày hôm sau, là cuối tuần, Cố Hoãn Hoãn không cần đi tới trường, thời điểm hai người ăn bữa sáng, một cảnh tượng ấm áp làm dì Trương hầu hạ ở Cố gia nhiều năm, hốc mắt có chút ướt át.

Sau bữa cơm sáng, Cố Thâm lái xe, mang theo Cố Hoãn Hoãn đi tới nghĩa trang, thăm hỏi vợ chồng Cố Ngan.

Trời trong nắng ấm, thời tiết sáng sủa.

Người trong nghĩa trang cũng không nhiều, Cố Thâm để xe dừng ở trong bãi đỗ xe dưới chân núi, cùng Cố Hoãn Hoãn sóng vai đi lên trên núi.

Hai người một đường trăm mặc, ai cũng không có mở miệng nói chuyện.

Trong tay Cố Hoãn Hoãn ôm một bó hoa bách hợp mà lúc còn sống mẹ Cố thích nhất, đây là lần đầu tiên sau khi cha Cố mẹ Cố qua đời, hai người cùng nhau đến thăm họ.

Hơn nữa không khí giữa hai người không hề có một tia tê ngắt nào cả, còn mang theo một sự ăn ý không nói lên lời.

Đi tới trước mộ cha Cố mẹ Cố, hai người Cố Thâm và Cố Hoãn Hoãn đều đặt bó hoa mang đến đặt trước mộ của họ.

Cố Thâm đứng ở một bên, nhìn Cố Hoãn Hoãn ngồi xổm xuống, cuối cùng ngồi quỳ trước mộ mẹ Cố, cả người dựa vào bia mộ lạnh như băng kia, nhỏ giọng cùng mẹ Cố lặng lẽ tâm sự, giống như là khi còn nhỏ được mẹ Cố ôm vào trong lòng, khuôn mặt trắng nõn đáng yêu oa oa còn treo một tia điểm đậm, ý cười hoài niệm.

Nhìn vẻ tươi cười trên mặt Cố Hoãn Hoãn, nội tâm Cố Thâm chấn động, đuôi lông mày không khỏi mềm mại, trong tim, ở nơi yếu ớt nhất tựa hồ như có thứ gì đó chen vào, rơi xuống rồi mọc rễ.

“Chú nhỏ, chúng ta đi thôi.” Cố Hoãn Hoãn nói xong, đứng lên, vỗ vỗ quần của mình, bước nhanh tới bên người Cố Thâm.

“Được.” Cố Thâm cong cong môi, cầm tay Cố Hoãn Hoãn, nhẹ nhàng nhéo nhéo, da thịt mềm, xúc cảm vô cùng tốt.

Trong lòng Hạ Diệc Sơ hiện lên cảm giác kỳ quái, theo bản năng muốn rút tay mình lại, nhưng Cố Thâm cũng đã bước chân xuống núi, hơn nữa còn hỏi: “Hôm nay giữa trưa muốn ăn cái gì? Người hầu trong nhà nghĩ, hai chúng ta ra bên ngoài ăn.”

Hạ Diệc Sơ đi bước một thì bị Cố Thâm lôi kéo, suy nghĩ cũng bị hấn vòng qua, Hạ Diệc Sơ nghĩ nghĩ, đi bên cạnh Cố Thâm, vui sướng nói: “Chúng ta đi ăn hải sản, được không ạ? Đã lâu rồi chưa cùng chú nhỏ đi ra ngoài ăn hải sản.”

“Cũng được, trùng hợp lần trước mời được một công ty nhân lực hợp tác, thấy vị trí bên cạnh công ty đó, là một nhà hải sản, nhìn qua có vẻ rộng rãi xa hoa, khách tới cũng rất nhiều, hôm nay chúng ta đi tới đó nếm thử.” Cố Thâm mở miệng.

“Vâng, mọi chuyện đều nghe theo tiểu thúc.” Hạ Diệc Sơ cười tủm tỉm nói.

Trai đẹp gái xinh, dù là khí chất hay là vẻ ngoài xuất chúng thì cũng đều hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều người, đặc biệt là khi hai người còn tay trong tay với nhau, làm không ít người tới bái tể người mất ngoài đầu nhìn lại.

Mà Hạ Diệc Sơ cũng bị một đám đề tài của Cố Thâm, trực tiếp quên mất tay mình vẫn bị hấn nắm, mãi cho tới lúc xuống núi, hai người đi vào bãi đỗ xe, Cố Thâm thả tay cô ra, Hạ Diệc Sơ mới chậm rãi phục hồi tinh thần lại.

Cô cúi đầu nhìn tay mình vừa mới bị Cố Thâm kéo một đường, có chút rối rắm nhú nhú mày, cái này hành vi, chắc là thường thấy đi. Trong trí nhớ, thời điểm mỗi lần Cố Thâm mang Cố Hoãn Hoãn đi ra ngoài đi dạo phố, cũng là nắm chặt tay cô như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 61: Chú “Sói” À, Đừng Đùa Ta! 5

Editor: Mặc Thanh Linh

Từ lần đó đi nghĩa trang bái tể cha Cố mẹ Cố, không khí giữa hai người Hạ Diệc Sơ và Cố Thâm lại gần hơn, giống như là tro tàn lại cháy, tình cảm chú cháu thăng tấp bay lên.

Hào cảm Cố Thâm đối với Hạ Diệc Sơ cũng cọ cọ tăng lên, cái này làm cho Hạ Diệc Sơ rất nhanh hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên của Hệ thống 233 tuyên bố cho cô, đạt được công đức lượng +10.

Mà Hạ Diệc Sơ, cũng trong một lần mới, chính thức cùng Tô Thanh gặp mặt.

Đó là lúc hoàng hôn, sau khi Hạ Diệc Sơ tan học, lại một mình chạy đến sân cỏ sau trường học để khiêu vũ, Tô Thanh nhân lúc này lơ đãng đi vào mất cô.

Dư quang lơ đãng dừng lại trên người thiếu niên đang đi về phía bên này.

Hắn tuổi còn trẻ, nhìn như mới mười bảy mười tám tuổi, bề ngoài anh tuấn soái khí, mặc một áo sơ mi màu trắng, mặc một cái quần màu đen bó sát chân, mang một đôi giày thể thao màu trắng, trên mặt tươi cười như tắm mình trong gió xuân ập vào trước mặt, cả người tỏa ra một cỗ khí chất ôn nhuận.

Không hổ là giáo sinh, lớn lên thật đúng là làm cho nhiều cô gái nhìn thấy sẽ bị con nai nhảy loạn.

Thời điểm Hạ Diệc Sơ thấy hắn tới gần, giống như là đột nhiên phát hiện ra hắn, dừng điệu nhảy lại, thần sắc có chút kinh hoàng nhìn hắn.

“Xin lỗi, quý rầy đến em sao?” So sánh với Hạ Diệc Sơ kinh hoàng thất thố, ngược lại, trên mặt Tô Thanh vẫn luôn treo ý cười ôn nhuận như lúc ban đầu.

Hắn liếc nhìn Hạ Diệc Sơ kinh hoàng vô thức một cái, xem ra cô ở ngoài đời thật còn đáng yêu thanh thuần hơn trong ảnh gấp trăm lần, đáy mắt xẹt qua một tia ám quang.

Thần sắc Tô Thanh hơi mang xin lỗi cười cười với Hạ Diệc Sơ, bản thân hắn cũng dừng ở chỗ đó, không hề tiếp tục đi về phía trước, sợ dọa sợ cô gái nhất gan này.

Tô Thanh giờ sách vở trong tay lên với Hạ Diệc Sơ, mở miệng nói: “Anh là sinh viên tốt nghiệp khóa này của trường, vừa mới gặp phải nan đề, cho nên ra đây đi một chút, nhưng không có nghĩ đến, có thể quý rầy đến em, xin lỗi, anh sẽ rời đi ngay.”

Nói xong, hắn đã xoay người, tính toán nâng bước rời đi.

Nhưng bị Hạ Diệc Sơ gọi lại, “Từ từ, không có việc gì, anh có thể ở lại, chỗ này cũng không phải khu vực tư nhân của em.”

Tô Thanh rõ ràng nghe được trong âm thanh của cô gái phía sau run run mang theo một tia mắt tự nhiên. Cho hắn cảm giác, cực kỳ giống như những nữ sinh nhất gan đó nhưng trong lòng mang dũng khí chạy đến trước mặt hắn, về mặt ngược ngung thô lộ.

Tô Thanh quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy được thần sắc Hạ Diệc Sơ rất khản trương, đứng tại chỗ, hai má ửng đỏ, ánh mắt lấp lánh nhìn mình, đôi mắt trong veo tràn đầy chờ mong và khản trương.

Kỳ thật cô gái này là yêu thâm hắn, mà vừa mới bị dọa là bởi vì trước đó không có thấy rõ gương mặt của hắn sao?

Suy đoán trong lòng Tô Thanh chợt lóe rồi biến mất, ngoài mặt hắn lại cười lắc đầu: “Không cần, làm vậy sẽ quý rầy nhả hứng khiêu vũ của em. Bất quá, anh còn phải khen một câu, em nhảy thật đẹp.”

“Cám ơn.” Hạ Diệc Sơ được hắn khen ngợi, hai má lại càng đỏ, thần sắc rất khản trương.

Phản ứng này thật ngây ngô, kỳ thật đã làm Tô Thanh nghĩ tới đồ vật nào đó không thể giải thích, đã một đoạn thời gian không có khai trai làm cho hạ thân hắn nóng lên, bất quá nghĩ đến hôm nay không phải là thời cơ tốt, hơn nữa hắn cái gì cũng chưa có chuẩn bị, điều này làm cho đáy mắt Tô Thanh xẹt qua một tia tiếc nuối, rồi xoay người bỏ đi.

Hạ Diệc Sơ ở phía sau nhìn bóng dáng Tô Thanh đã đi xa, thời điểm Tô Thanh sắp biến mất, cô giống như đã tìm đủ dũng khí, nói: “Em mỗi ngày đều sẽ tới đây khiêu vũ, nếu anh có thời gian, có thể tới nơi này ngồi.”

“Được, anh hứa, gặp lại.” Tô Thanh quay đầu lại, cười với cô, duỗi tay vẫy vẫy với cô, xoay người rời đi.

Mãi cho đến khi Tô Thanh biến mất, Hạ Diệc Sơ mới lưu luyến thu hồi ánh mắt, hôm nay có thể gặp nhau, làm tâm tình của cô kích động đến mức không thể kiểm soát bản thân, đứng tại chỗ trong chốc lát, xác định nam thần trong lòng mình sẽ không trở về, Hạ Diệc Sơ cầm cặp sách đặt ở một bên, cũng nhấc chân rời đi nơi này.

Trên đường đi ra khỏi trường, trên mặt Hạ Diệc Sơ đều treo vẻ đồ ửng nhàn nhạt, ánh mắt lấp lánh, thẳng đến đi vào xe chuyên chở cô ở ngoài cổng, thần sắc giống như thiếu nữ đang hoài xuân mới biến mất.

Kiểu biến sắc này cực kỳ nhanh, lại một lần nữa làm Hệ thống 233 trong đầu Hạ Diệc Sơ trợn mắt há hốc mồm: “Sách, ký chủ, kỹ thuật diễn này của ngươi, ta cho 99 điểm, một điểm còn lại giữ lại tránh cho ngươi kiêu ngạo.”

“Nhưng mà đánh giá của ngươi đối với ta mà nói, còn không quan trọng bằng độ hảo cảm của Tô Thanh.” Hạ Diệc Sơ nói một câu nhẹ nhàng liền nhảy mất hạ gục hệ thống, ngay sau đó, Hạ Diệc Sơ nói thẳng không có kỳ quái: “Trước mắt, Tô Thanh đối ta thiện ý và ác ý là nhiều hay ít?”

Cũng là do ngày hôm qua hệ thống nói, Hạ Diệc Sơ mới biết được hóa ra có thể nhìn thấy được độ hảo cảm Thẩm Già Diệp và Cố Thâm đối với cô, cô hiện tại cũng có thể nhìn thấy Tô Thanh đối với cô là ác ý hay thiện ý, tối đa là 5 sao.

“Đình! Thông báo ký chủ, trước mắt Tô Thanh đối với người, giá trị thiện ý là 1 sao, giá trị ác ý là hai sao.”

Quả nhiên là tên biến thái. .... Lần đầu tiên gặp mặt, cô rõ ràng biểu hiện vô cùng thuần lương ngược ngùng, trong đầu Tô Thanh này thì chỉ nghĩ cách làm nhục cô, ác ý không ngờ so với thiện ý nhiều gấp đôi.

Hạ Diệc Sơ ngồi ở trên ghế, mắt tròn trắng.

Thời điểm Hạ Diệc Sơ trở lại Cố gia, Cố Thâm đã đã trở lại, đang ngồi ở trên sofa xem báo.

Hạ Diệc Sơ phát hiện, Cố Thâm vô cùng thích xem báo, nhưng không có thói quen xem báo trong lúc ăn cơm.

Nhận thấy được bên ngoài có người tiến vào, Cố Thâm đang nhìn trang báo ngang đầu lên, liếc mắt một cái thì thấy được Hạ Diệc Sơ xuất hiện ở cạnh cửa ra vào.

“Hoãn Hoãn, nhanh như vậy đã trở lại.” Cố Thâm câu môi cười với cô.

Lực sát thương của khuôn mặt này, quả thực không cần quá cường đại vậy đâu.

“Đúng vậy, chủ nhỏ.” Hạ Diệc Sơ lên tiếng, hai má đỏ ửng có chút mê ly, giống như Cố Thâm đã quấy rầy ảo tưởng của cô rồi đột nhiên phục hồi tinh thần lại, khom lưng cúi gằm cho mình, nói với Cố Thâm một câu “Cháu lên lầu trước” rồi chạy nhanh đi.

Cố Thâm nhìn bước chân hoảng loạn của Hạ Diệc Sơ, thần sắc như suy tư gì đó, yêu cầu quản gia:

“Đi, gọi tài xế tiến vào.”

Tài xế đang ở ngoài nghe từ quản gia là Cố Thâm muốn gặp hắn, còn tưởng rằng là hắn làm việc không có tốt, ông chủ này muốn đuổi việc hắn, thần sắc trên mặt bỗng chốc khấn trương: “Cố tiên sinh, ngài tìm tôi?”

“Tiểu thư hôm nay từ lúc tan học có xảy ra chuyện gì không?” Cố Thâm nhàn nhạt mở miệng, trên người tản ra hơi thở của kẻ đứng đầu.

Khí thế cường đại sắc bén làm cho trong lòng tài xế sợ hãi, cúi đầu thấp xuống, nghiêm túc ở trong đầu nhớ lại tình cảnh lên xe của Hạ Diệc Sơ hôm nay, thành thật nói: “Thưa tiên sinh, cũng không có phát sinh chuyện gì. Chỉ là, lúc tiểu thư từ trong trường ra, thần sắc không giống như bình thường, giống như là gặp chuyện tốt gì đó, mặt có chút hồng, về mặt tựa hồ có chút kích động.”

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Chú “Sói” À, Đừng Đùa Ta! 6

Editor: Mặc Thanh Linh, Mặc Quân Tịnh Túc

Kỳ thật tài xế càng muốn nói rằng bộ dáng của tiểu thư lúc ấy giống như là nhận được lời tỏ lộ của người trong lòng, về mặt tư xuân, nhưng hắn cảm giác được hơi thở của Cố Thâm càng ngày càng không vui, nên hắn để những lời này nghẹn ở đáy lòng.

“Tôi đã biết, anh đi xuống đi.” Thần sắc Cố Thâm có chút âm trầm, mở miệng cho tài xế lui ra ngoài.

Sau khi tài xế đi, Cố Thâm tiếp tục nhìn báo trong tay, chỉ là nhìn mặt báo rậm rạp chữ viết màu đen, nhưng xem hoài cũng không thể đi vào trong đầu.

Cố Thâm giơ tay xoa xoa ấn đường, đề từ báo chí qua một bên, đi lên trên lầu.

Hạ Diệc Sơ đang ở trong phòng của mình làm bài tập, có thể là cô sơ sẩy, cửa phòng cũng không có đóng, Cố Thâm lảng lảng đứng ở ngoài cửa, từ cái khe hở nhỏ nhỏ bằng nắm tay, nhìn thấy được người con gái bên trong phòng đang cúi đầu làm bài tập.

Cô ngồi ở trên bàn học, eo thẳng, chuyên chú nhìn sách vở trong tay, thần sắc cực kì nghiêm túc.

Cặp mắt kia vẫn mang theo nét trẻ con, sáng long lanh như ánh sao, về hồng nhật trên gò má vẫn chưa biến mất, đôi môi hồng nhật nhấp nhấp liên tục, giống như gặp phải một bài khó, về mặt hơi buồn rầu, mày đẹp nhíu lại.

Cố Thâm đứng ở ngoài cửa, ánh mắt thâm u, năm ngón tay đặt lên bàn tay phải bỗng mất tự nhiên, nắm chặt lại, chậm rãi vuốt ve, đột nhiên rất muốn xông vào để xoa bóp cái khuôn mặt phi nộn của người con gái ấy, thậm chí trong lòng còn xuất hiện cả loại cảm xúc muốn hung hăng cầm tù cô bên

người hẳn, không muốn để cô bước chân ra bên ngoài, cũng không muốn bất cứ ai có thể ngắm nhìn vẻ đẹp của cô, nhận ra được tầm tình không thích hợp của mình, Cô Thâm nhủ vậy, xoay người nhắc chân rời đi.

Buổi tối, sau khi hai người ăn cơm, Hạ Diệc Sơ tản bộ trong hoa viên Cố gia để tiêu thực, đi mệt, thì ngồi lên chiếc ghế màu trắng trong vườn, ngẩng đầu nhìn bầu trời ngàn sao lấp lánh.

Một bóng người từ bên ngoài đi ra, một ly nước trái cây được đưa tới trước mặt Hạ Diệc Sơ, Hạ Diệc Sơ cười tiếp nhận, mở miệng nói lời cảm ơn với Cố Thâm “Cảm ơn chú nhỏ.”

“Ừ.” Thần sắc Cố Thâm nhàn nhạt lên tiếng, hẳn hẳn là vừa mới tắm rửa xong, trên người vẫn còn ẩm ướt áo tắm to rộng, tóc chưa khô, ngồi ở bên cạnh Hạ Diệc Sơ, vẻ mát lạnh mang theo mùi sữa tắm ứa vào trong cánh mũi Hạ Diệc Sơ.

“Việc học có áp lực lớn không?” Cố Thâm mở miệng hỏi.

“Hả?” Đáy mắt Hạ Diệc Sơ lóa lên sự kinh ngạc rồi biến mất, Cố Thâm từ trước đến nay chưa bao giờ hỏi cô vấn đề này, nhưng chỉ trong nháy mắt, Hạ Diệc Sơ đã phản ứng lại: “Cũng được ạ, áp lực cũng không phải là quá lớn.”

“Àn, ngày mai chú muốn ra ngoài đi công tác một thời gian, cháu ở nhà ngoan ngoãn một chút, sau khi tan học không có việc gì thì đừng ở bên ngoài, Tiểu Vương sẽ thường xuyên báo cáo với chú, nếu là có chuyện gì cần nói, cũng có thể gọi điện thoại cho chú.” Lời nói của Cố Thâm đầy thâm thía, thanh âm nói chuyện so với bình thường thì có thể nói là vô cùng nhẹ nhàng và chậm rãi, làm cho Hạ Diệc Sơ có một loại cảm giác như cha mẹ sắp đi xa, lời nhai bên tai con gái dặn dò đủ điều, làm trong lòng Hạ Diệc Sơ dâng lên sự ấm áp.

Hạ Diệc Sơ gật gật đầu, đáp: “Chú nhỏ, chú yên tâm đi, cháu sẽ ngoan ngoãn. Chú ở bên ngoài cũng chú ý thân thể của mình, đừng để quá mệt nhọc.”

Cố Thâm quay đầu nhìn cô, ánh mắt kia so với hẳn thì rất sáng và to, trong lòng Cố Thâm ngứa ngáy, hẳn thờ dài một tiếng, vẫn là nhìn không được, duỗi tay ôm chặt Hạ Diệc Sơ vào trong ngực mình.

Hạ Diệc Sơ ngẩn người, trong lòng cũng không nghĩ gì nhiều, còn tưởng rằng là Cố Thâm lần này đi công tác rất lâu, trong lòng đối với cô, cháu gái nhỏ này có chút nhớ nhung nên cũng giơ tay ôm Cố Thâm

*****

Ngày hôm sau, chờ Hạ Diệc Sơ xuống sảnh, cũng không nhìn thấy thân ảnh của Cố Thâm, hỏi quản gia, thế mới biết hóa ra Cố Thâm ở một giờ phía trước, cũng đã đáp chuyến bay, bay ra nước ngoài.

Hạ Diệc Sơ nghĩ nghĩ, lấy điện thoại ra nhắn cho Cố Thâm một cái tin nhắn, sau đó ăn bữa sáng, đi học.

Có Tô Thanh lần trước “Không cẩn thận đi nhầm” thì phát hiện Hạ Diệc Sơ, từ đó, mỗi ngày sau khi tan học, Tô Thanh đều sẽ tới phía sau trường học, nhìn Hạ Diệc Sơ khiêu vũ. Hai người cũng dần dần trở nên quen thuộc hơn.

Thời điểm Tô Thanh nghe được tên Hạ Diệc Sơ là Cố Hoãn Hoãn, sắc mặt trở nên có chút kỳ quái: “Em cùng Cố gia có quan hệ gì?”

Thần sắc Hạ Diệc Sơ có chút ảm đạm lại có chút vô thố cúi đầu, thanh âm thật nhỏ: “Cố, Cố Thâm, là chú nhỏ của em. Em là con nuôi của anh trai mới mất của chú.”

“Không nghĩ tới em lại chính là con gái nuôi của Cố gia.” Trong lòng Tô Thanh tựa hồ nghĩ tới cái gì đó, đáy mắt xẹt qua một tia ám quang.

Gia tộc đứng đầu N thị là Cố gia, thu dưỡng một con gái nuôi, chuyện này kỳ thật cũng không phải là bí mật, chỉ là đứa con gái nuôi này thật sự là quá điều thấp, hơn nữa cũng chưa bao giờ tham dự bất luận bữa tiệc nào, điều này làm cho mọi người đối với đứa con gái nuôi này chỉ nghe nhưng chưa bao giờ gặp mặt.

Không nghĩ tới, người trước mắt nói chuyện nhỏ nhẹ, động một cái là mặt đỏ lại là Cố Hoãn Hoãn, không ngờ chính là con gái nuôi của Cố gia.

Tô Thanh nghĩ đến mỗi khi cha mẹ hẳn nói đến muốn khởi quật Tô gia và hai đại gia tộc phía trên Cố gia, về mặt kia vừa hâm mộ lại vừa ghen ghét, thần sắc khát khao, trong lòng đột nhiên nghĩ tới một chủ ý không tồi.

“Ừ.” Hạ Diệc Sơ nhẹ nhàng lên tiếng, đối với thần sắc biến hóa rất nhỏ của Tô Thanh cũng không có phát hiện, gương mặt ửng đỏ, đầu cúi xuống, ánh mắt nhìn giày mình, thần sắc có chút vô thố bất an.

Giống như là mình yêu thầm trong lòng nhiều năm bỗng chốc biết được thân phận hèn mọn của cô, trong lòng muốn biết hẳn sẽ phản ứng như thế nào, lại sợ hẳn sẽ ghét bỏ thân phận của cô.

“Ha ha, kỳ thật anh đã sớm nghe nói Cố gia thu dưỡng một đứa bé gái nhưng không có nghĩ đứa bé gái ấy lại xinh đẹp đáng yêu đến như vậy, hơn nữa còn khiêu vũ rất tốt.” Tô Thanh liếc mắt đưa tình nhìn Hạ Diệc Sơ, ôn nhu nói: “Nếu trước kia biết em sớm một chút thì tốt rồi.”

“Hiện, hiện tại cũng không muộn.” Hạ Diệc Sơ vội vàng xua tay, thần sắc hoảng loạn khẩn trương.

“Được, hiện tại cũng không muộn, tóm lại có thể gặp được em thật tốt.” Tô Thanh theo cô nói, ánh mắt nhìn Hạ Diệc Sơ ôn nhu đến không thể tả.

Về đo ửng trên mặt Hạ Diệc Sơ còn chưa rút đi, gương mặt tức khắc lại trở nên đỏ bừng, giống như là quả táo chín, vừa thấy là làm cho người ta muốn cắn một cái.

Một loại không khí kì lạ giữa hai người liền biến thành ôn nhu, lộ ra vẻ ái muội khiến người ta tai đỏ tim đập.

Tô Thanh ở ngay lúc này, vươn đôi tay thon dài trắng nõn, sờ sờ đầu Hạ Diệc Sơ: “Thời gian không còn sớm lắm, em nên về nhà. Hôm nào có thời gian, anh nhất định sẽ đến nhà em chơi.”

“Vâng, hẹn gặp lại.” Lúc bị Tô Thanh đụng chạm, thân thể Hạ Diệc Sơ cứng đờ, Tô Thanh cho là do cô quá khẩn trương nên mới vậy, nhưng chỉ có trong lòng Hạ Diệc Sơ biết rõ cô đối với người trước mắt này thật ghê tởm.

Hạ Diệc Sơ chạy nhanh né tránh tay Tô, cầm cặp sách trên bãi cỏ xách lên, nhấc chân nhanh chóng rời đi nơi này.

Tô Thanh đứng ở chỗ cũ, nhìn bóng dáng cô rời đi, khóe môi cong lên một tia ý cười khó thấy.

Like fanpage *Đảo Cú – Nơi những con cú ngôn tình hội tụ* nếu như bạn muốn theo dõi thêm nhiều truyện khác.

Hiện tại fanpage đã đổi tên từ *Mặc Quân Tịnh Túc* thành *Đảo Cú – Nơi những con cú ngôn tình hội tụ*

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Chú “Sói” À, Đừng Đùa Ta! 7

Editor: Mặc Quân Tịnh Túc

Cố Thâm đi công tác mãi không trở về, Hạ Diệc Sơ ngẫu nhiên cũng sẽ gọi điện thoại cho hắn, nhưng số lần cũng rất ít, hắn đi công tác hiện giờ đã được một tuần, mà Hạ Diệc Sơ mới gọi điện thoại cho hắn có hai lần.

Quan hệ giữa Hạ Diệc Sơ và Tô Thanh phát triển rất nhanh chóng, hai người tuy rằng chưa nói rõ quan hệ nhưng mỗi khi hai người ở bên cạnh nhau, lúc nào cũng xuất hiện một cảm giác mập mờ như có như không quấn quanh, tràn lan trong không gian.

Mà trong khoảng thời gian đối phó Tô Thanh, Hạ Diệc Sơ ngẫm động tay động chân cũng không ít, cô nhớ rất kỹ, Tô Thanh chính là kẻ đầu sỏ gây tội, không ngừng xâm phạm Cố Hoàn Hoàn một lần lại một lần.

Mà lần này người Hạ Diệc Sơ cần đối phó, không chỉ có một.

Hạ Diệc Sơ một bên dụ dỗ Tô Thanh, một bên lại nhờ Hệ thống 233 tìm hiểu kỹ về thế giới này, tìm ra mấy tên bạn bè chó má của Tô Thanh, rồi hung hăng trừng phạt bọn chúng một lần.

Mấy tên bạn bè kia của Tô Thanh, tuy rằng tuổi còn nhỏ, hầu hết là mười bảy mười tám tuổi, nhưng tất cả đều là những tên công tử hư hỏng, ngoại trừ việc cướp ngân hàng hay trộm cắp chưa bao giờ làm ra thì vô cùng tinh thông mọi thứ như ăn nhậu, chơi gái, cờ bạc.

Thậm chí, Hạ Diệc Sơ từ chỗ 233 biết được, bọn họ trong khoảng thời gian trước, thậm chí còn dùng thử thuốc lắc, loại thuốc lắc này mang lại cho bọn họ khoái cảm say mê muốn lên tiên.

Mỗi lần bọn họ dùng thứ này, động tác cực kỳ cẩn thận, chọn vị trí cũng rất bí ẩn, đó là chỗ mà không ai có thể phát hiện, nhưng điều này sao có thể trốn khỏi con mắt của Hệ thống 233.

Bất quá, Hạ Diệc Sơ muốn, không phải đơn giản là bọn họ bị cảnh sát bắt được rồi đưa về quy án, ở trong tù vài năm.

Cho nên, tuy rằng mỗi lần Hạ Diệc Sơ đều đưa hành tung của bọn họ cho cảnh sát biết, nhưng chưa bao giờ để cảnh sát bắt được họ.

Nhiều nhất, Hạ Diệc Sơ cũng chỉ là muốn dọa gan chó của bọn họ mà thôi, để cho bọn họ biết mùi vị thất bại, thì cũng khiến lũ đó ghen đủ.

Việc này đối với những thiếu niên cũng chưa từng trải sự đời nhiều, lại còn vừa mới nếm thử món “ngon” mà nói thì đây là một sự tra tấn không nhỏ.

“Cái gì! Không ngờ mấy người lại đi chạm vào cái thứ này!” Tô Thanh nghe được lời của người nọ nói với hắn từ điện thoại, quả thực hắn bị dọa không nhẹ, đồng thời, trong lòng có chút tức giận.

Nghe được giải thích và yêu cầu từ bên kia điện thoại truyền đến, Tô Thanh không cần suy nghĩ cự tuyệt: “Không được, tôi không tố cáo mấy người đã là rất nhân từ rồi, nên đừng nghĩ tới việc tôi sẽ làm loại chuyện này.”

“Ha ha, mấy người chọn chỗ không đủ kín đáo, cái này có thể trách ai. Tôi khuyên mấy người tốt nhất nên bỏ cái này đi, không là mấy người còn phải chịu thêm không ít đau khổ nữa đó!”

Tô Thanh nói xong, trực tiếp cúp điện thoại, ném điện thoại ở một bên.

Tô Thanh dù thích thích dâm loạn thiếu nữ, nhưng thuốc phiện, loại chuyện này, hẳn biết rất rõ, tuyệt đối không thể dính dáng.

Trước kia, Tô Thanh cũng luôn cảnh cáo những người chơi với hắn, nên bọn họ cũng không dám chạm vào, từ trước đến nay đều cự tuyệt.

Mà không có nghĩ đến, trong khoảng thời gian này, hẳn bởi vì bận việc học trên trường và lôi kéo Hạ Diệc Sơ, bọn họ cuối cùng vẫn chạm tới thứ đó.

Tô Thanh hung hăng nhủ này, trong lòng một dự cảm xấu chậm rãi dâng lên, nhưng lại bị hắn hung hăng áp chế xuống.

Qua mấy ngày, Hạ Diệc Sơ có gọi điện thoại cho Cố Thâm một lần, nhưng chỉ nhận được lời thông báo máy bận...

Cô nhủ này, gọi đi gọi lại vài lần, nhưng di động của Cố Thâm vẫn tắt máy.

Thần sắc Hạ Diệc Sơ buồn rầu, nhìn chằm chằm di động của mình, lúc Cố Thâm cho cô số cũng đã nói, đây là số riêng của hắn, sẽ không bao giờ tắt máy.

Nhưng hiện tại, lại tắt máy.

Có lẽ, giờ hắn đang bận chuyện riêng gì đó rất quan trọng, không muốn bị người khác quấy rầy. Hạ Diệc Sơ ở trong lòng tự thôi miên bản thân, để điện thoại di động qua ở một bên, thay quần áo xuống lầu.

“Tiểu thư, ngài hôm nay không cần đến trường học phải không ạ?” Chờ Hạ Diệc Sơ ăn xong bữa sáng, bác quản gia Trung chậm rãi đi tới, ở bên người Hạ Diệc Sơ hỏi.

“Vâng, đúng vậy.” Hạ Diệc Sơ cười cười với ông: “Có chuyện gì sao?”

“Là chuyện này, hôm nay tiên sinh trở về, tiểu thư muốn đi đón không ạ?” Bác Trung nhẹ nhàng hỏi cô.

“Chú nhỏ về?” Hạ Diệc Sơ hơi hơi sùng sốt, ngay sau đó nghĩ đến cuộc điện thoại cô vừa gọi, lại có người nhắc nhở..... Nghi ngờ vừa mới dâng lên trong lòng đã được giải thích rõ ràng.

“Bác Trung, cảm ơn bác đã nhắc nhở, không ngờ chú nhỏ lại không nói cho cháu biết chuyện này, hại cháu tới giờ cái gì cũng không biết gì! Chú nhỏ vài giờ nữa là hạ cánh đúng không ạ? Cháu muốn đến sân bay đón chú ấy.”

“Tiên sinh ngồi máy bay tư nhân, 9 giờ buổi sáng sẽ tới N thị.”

“Được, đợi một lát nữa cháu sẽ đi.” Hạ Diệc Sơ cao hứng nói, xoay người chạy lên lầu thay quần áo.

Vì sợ trên đường kẹt xe, thời điểm 8 giờ 20, Hạ Diệc Sơ đã từ Hạ gia xuất phát, ngồi xe tới sân bay.

Trên sân bay, người đến người đi, Hạ Diệc Sơ ngồi ở trong phòng nghỉ, nhìn thời gian không sai biệt lắm là đến 9 giờ, đứng dậy đi tới cửa ra.

Lục tục, hành khách từ bên trong không ngừng xuất hiện, nhưng không phải người mà Hạ Diệc Sơ đang đợi, bên cạnh cũng có một số người, ánh mắt nhìn chằm chằm vào bên trong, cầu nguyện người ra tiếp theo chính là người họ đang chờ.

Không để Hạ Diệc Sơ chờ lâu, Cố Thâm mặc tây trang được một đám bảo tiêu vây quanh bước chân đi ra.

Bộ tây trang mặc ở trên người hắn, phản chiếu thân hình thon dài đỉnh bạt, khuôn mặt rõ nét, ngũ quan tuấn mỹ phi phạm làm không ít cô gái bên cạnh phát ra âm thanh kinh ngạc cảm thán, rất nhiều ánh mắt dính ở trên người hắn.

Nguyên bản thần sắc mỏng đạm lãnh đạm của Cố Thâm, lúc nhìn thấy dáng người nhỏ xinh ngay cửa ra, đáy mắt hiện ra ý cười.

“Chú nhỏ.” Hạ Diệc Sơ từ trong đám người chạy ra, vui sướng kêu một tiếng.

“Tại sao lại đến đây? Quản gia nói cho cháu biết?” Cố Thâm giơ tay sờ sờ mái tóc dài mềm mại của Hạ Diệc Sơ.

“Đúng vậy, nếu không phải bác Trung nói cho cháu biết, thì tới giờ cháu vẫn không biết hôm nay chú trở về đâu.” Hạ Diệc Sơ nói tới đây, trong giọng nói nhin không được mang theo oán giận: “Mấy ngày trước gọi điện cho chú, sao chú không nói cho cháu. Đến cả bác Trung cũng biết, vậy thì chỉ có một mình cháu chạy hay gì hết.”

“Rồi, lần sau sẽ không như vậy nữa.” Cố Thâm nhẹ nhàng ôm thiếu nữ đang tức giận trước mặt ôm vào trong lòng, khóe môi đậm bạc hơi cong lên cùng

với ý cười sùng nịnh.

Hắn cúi đầu nhìn thiếu nữ trong ngực, ánh mắt âm u ai cũng không phát hiện ra.

Không biết từ khi nào, mỗi lần một tới gần cô hoặc là gặp phải chuyện của cô, tự chủ mà hắn vẫn luôn tự hào tức khắc bị đánh bại.

Ban đầu, hắn nghĩ muốn cùng cô kéo ra khoảng cách, mà lúc này đây, cái gọi là đi công tác, chẳng qua cũng chỉ là một khoảng thời gian để cho hắn thanh tỉnh mà thôi, nhưng lại không có nghĩ đến, suy nghĩ cứ như bột mì lên men, cái loại tình cảm không nói nên lời của hắn đối với cô, căn bản là không thể kiểm soát.

Một khi đã như vậy, hắn từ đây về sau, nhất định sẽ không để cho cô rời đi.

Là cô chủ động bước lên!

Cố Thâm hít một hơi thật sâu, buông Hạ Diệc Sơ ra, nói với cô “Đi, chúng ta đi về trước.”

“Vâng.” Hạ Diệc Sơ không cảm nhận được sự khác thường từ trong ánh mắt của Cố Thâm, vui vẻ gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Chú “Sói” À, Đừng Đùa Ta! 8

Editor: Tại Hạ Không Yêu (Bổ sung, đây là chương do một bạn đọc giả làm)

Lần này Cố Thâm trở về, có đem một món quà về cho Hạ Diệc Sơ.

Hạ Diệc Sơ chậm rãi mở hộp quà ra ở ngay trước mặt Cố Thâm, phát hiện bên trong là một chiếc vòng cổ thủy tinh được làm bằng thủ công hết sức tinh xảo và xinh đẹp.

"Thích không?" Cố Thâm đứng trước mặt Hạ Diệc Sơ, mở miệng hỏi.

"Thích, cảm ơn chú nhỏ!" Hạ Diệc Sơ cười, đưa tay lên vuốt ve chiếc vòng cổ như bảo bối.

"Chú đeo giúp cháu!" Cố Thâm mở miệng, chờ Hạ Diệc Sơ gật đầu, lấy chiếc vòng, đeo vào cổ Hạ Diệc Sơ.

Làn da Hạ Diệc Sơ vốn mướt phần trắng nõn, giống như trẻ con mới sinh. Cố Thâm đeo vòng cổ cho cô, ánh mắt dừng lại ở phần cổ trắng nõn, ngón tay vừa động, lại đem tay thu về.

Từ khi Cố Thâm trở về, Hạ Diệc Sơ loáng thoáng cảm thấy giữa bọn họ có cái gì đó thay đổi, nhưng lại giống như không có gì biến hoá.

Cụ thể là cái gì chính cô cũng không thể nói rõ, chỉ là cảm giác động tác gần đây của Cố Thâm với cô càng ngày càng thân mật.

"Hệ thống, chuyện này là thế nào?" Hạ Diệc Sơ hỏi hệ thống 223.

"Ta nghĩ hẳn là do hảo cảm của Cố Thâm đối với người lại tăng lên!" Hệ thống 223 nói, "Hiện tại hảo cảm của Cố Thâm đối với ký chủ là 805 điểm(nó viết thế! Ta cũng không hiểu a~~~~), đã vượt quá mức tối đa là 100. Đánh giá: Cô gái nhỏ thực ngoan ngoãn."

"Chắc vậy!" Hạ Diệc Sơ không chút nghi ngờ gật đầu.

Mỗi lần Hạ Diệc Sơ tan học không thể nào lúc nào cũng chạm mặt với Tô Thanh ở rừng cây nhỏ. Hơn nữa, sau khi Tô Thanh biết được thân phận thật của Hạ Diệc Sơ từ thám tử, phát hiện ra cô đúng là con gái nuôi của Cố gia. Trong lòng Tô Thanh, trừ bỏ ham muốn đối với Hạ Diệc Sơ không thể cho ai biết, hắn còn có một ý tưởng khác.

Chỉ là ý tưởng này, cũng chỉ có thể để Tô Thanh ngẫm nghĩ lại. Trước khi tìm được hai người kia, hắn sẽ không để lộ chuyện này ra với bất cứ người nào.

Nhưng mà, điều này rất cần thiết nếu hắn muốn giao lưu thân mật cùng Hạ Diệc Sơ.

Vậy nên, đáy lòng Hạ Diệc Sơ và Tô Thanh đều muốn cùng đối phương tiến thêm một bước. Sau khi biết được tên nhau, hai người cũng thuận lợi trao đổi phương thức liên hệ, ví dụ như số điện thoại, WeChat, vân vân...

Mà thời gian hai người ở bên nhau, cũng không chỉ hạn chế là sau khi tan học gặp nhau ở bãi cỏ sau trường. Có đôi khi đang trong buổi học, Tô Thanh

sẽ trực tiếp đi vào lớp tìm Hạ Diệc Sơ nói chuyện phiếm.

Không khí ái muội không ngừng vờn quanh hai người, mà trong trường học, lời đồn đãi vớ vẩn về việc hai người đã kết giao cứ thế lan rộng, bát quái ngập trời.

Chỉ là, đối với cái lời đồn đãi này, hai người trong cuộc lại không hề có một lời giải thích, càng làm cho mọi người chắc chắn Hạ Diệc Sơ và Tô Thanh đã ở cùng với nhau.

Nguyên nhân Tô Thanh không giải thích là gì, Hạ Diệc Sơ không biết.

Nhưng nguyên nhân mà cô không đáp lại, đương nhiên là cô không có lấy một người bạn thân trong cái trường này, cho nên dù cô biết rõ chuyện này từ hệ thống, cũng làm bộ như không biết.

Tính cách Cố Hoãn Hoãn trước kia thật sự là quá hướng nội, hơn nữa cực kì dễ ngượng ngùng. Ngay cả mở miệng chào hỏi mọi người cũng cần một thời gian rất dài để chuẩn bị tâm lý.

Huống chi, hiện giờ đã là cuối cấp. Tất cả mọi người đều vội vàng học hành, chả ai sẽ để ý tới một cô gái hướng nội không thích nói chuyện. Mà sau khi Hạ Diệc Sơ dùng thân thể của Cố Hoãn Hoãn, làm cho người ta có cảm giác hoàn toàn biến đổi, so với trước kia xinh đẹp hơn, khí chất cũng cao quý hơn.

Tuy loại biến hoá này không đến mức cao lãnh làm người ta không dám tiếp cận, nhưng cổ khí chất ở trên người cô cũng làm cho người khác không dám hihi haha đùa giỡn trước mặt cô. Đơn giản là do cổ khí chất kia trên người Hạ Diệc Sơ, thật sự là quá điềm tĩnh.

Nhưng đó đều chỉ là thứ yếu. Quan trọng là Hạ Diệc Sơ cũng không muốn theo bọn học sinh kia "happy", không muốn cùng bọn học thảo luận đề toán, lại càng không nghĩ tới việc bàn luận đồ trang điểm hay nam thần mình thích gì đó,...

Hạ Diệc Sơ bốn ba ở trường học và Cố gia, mặc kệ là trước mặt Tô Thanh hay Cố Thâm, cô đều sắm vai nữ sinh lần đầu yêu rất hoàn hảo, rơi vào tiếng sét ái tình hay là cô gái đã ngã vào lưới tình.

Điều này làm cho Tô Thanh rất vừa lòng, nhưng lại làm cho vị Cố tổng nào đó không vui!!!

Một đêm tối trăng cao nào đó, bóng đêm yên tĩnh, Hạ Diệc Sơ đang mài mê làm bài tập trong phòng.

Cố Thâm rốt cuộc không nhịn thêm được nữa, đẩy ra của phòng vốn chưa từng khoá của Hạ Diệc Sơ ra.

"Chú nhỏ?" Nghe được tiếng cửa phòng bị đẩy ra, Hạ Diệc Sơ từ trong đóng sách vở ngẩng đầu lên, ánh mắt nghi hoặc nhìn Cố Thâm đứng ở cửa phòng.

"Ừ. Muộn như vậy còn chưa làm xong bài tập sao?" Cố Thâm lên tiếng, đi tới bên cạnh Hạ Diệc Sơ.

"Không, không phải, cái này không phải bài tập..." Hạ Diệc Sơ tuy đã sớm phát hiện ra Cố Thâm, nhưng lại diễn ra vẻ mặt kinh hoàng vô cùng ồ ồ thỏa, đem sách vở đóng lại.

Hiện tại, khi nghe vấn đề Cố Thâm hỏi, Hạ Diệc Sơ tuy rằng phủ định, nhưng không muốn nói rõ với Cố Thâm đây là cái gì, lại gấp sách giấu diếm, muốn làm cho Cố Thâm cảm thấy có điều gì đó.

Cố Thâm đương nhiên phát hiện hành động chột dạ của Hạ Diệc Sơ, ánh mắt hần xẹt qua một tia u ám, cúi đầu, một tay đặt trên mặt bàn, một tay đặt ở lưng ghế tựa Hạ Diệc Sơ đang ngồi, đầu gối sát mặt cô, chậm rãi mở miệng, thanh âm có chút trầm thấp: "Hoãn Hoãn, ngày cả chú nhỏ mà cháu cũng muốn gât sao? Từ trước đến nay, chú nhỏ làm cái gì cũng không lén lút, không giấu giếm cháu!"

Hạ Diệc Sơ nghe Cố Thâm nói, cũng nghĩ đến Cố Thâm trước giờ luôn thẳng thắn thành khẩn, trong lòng áy náy...

Cô cúi đầu nhìn nhìn quyển sách đang đóng chặt, cắn cắn môi, nhất thời lâm vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Nhưng cổ tình Cố Thâm lại không nhúc nhích đứng sau lưng cô, vẫn luôn duy trì tư thế đó, không một chút thoái nhượng.

"Được rồi! Cháu cho chú xem!" Cuối cùng, Hạ Diệc Sơ vẫn là người hoà hiệp.

Tay cô đặt trên sách vở, lo lắng nắm lại, quay đầu nhìn Cố Thâm, thần sắc có chút khẩn trương thấp thòm: "Nhưng mà...Chú nhỏ, khi chú thấy...nhất định không được cười nhé!"

"Được!" Cố Thâm lên tiếng.

Hạ Diệc Sơ chậm rãi mở quyển sách cô vừa khép lại ra, ánh mắt Cố Thâm quét tới, phát hiện đó là món đồ thủ công không mấy tinh xảo, nhưng lại là hàng mỹ nghệ cực kì tâm huyết và đáng yêu. (Ở đây tâm huyết thực ra là tiểu xảo. Nhưng ta nghĩ để tâm huyết hay hơn. Và lại hai từ này cũng có quan hệ, đồ thủ công có nhiều tiểu xảo hẳn là phải dồn rất nhiều tâm huyết để làm ra a!!).

"Đây là cái gì?" Cố Thâm mở miệng hỏi.

"Đây là bùa "tâm tưởng sự thành" (hoàn thành tâm nguyện! Để vậy hãy hơn đi!!!) cháu tự làm. Nhưng chỉ mới làm xong có một nửa, còn chưa hoàn thành..." Ánh mắt Hạ Diệc Sơ đặt trên chiếc bùa, duỗi tay cầm nó lên, đặt trong lòng bàn tay nhẹ nhàng chà lau.

"Hoãn Hoãn có tâm nguyện gì muốn hoàn thành sao? Nói cho chú nhỏ biết, chỉ cần chú nhỏ có thể làm được, nhất định sẽ giúp cháu!" Cố Thâm cúi đầu, ngữ khí chậm rãi ôn nhu.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Chú “Sói” À, Đừng Đùa Ta! 9

Editor: Mặc Quân Tĩnh Túc

“Cháu..... Cháu không có tâm nguyện gì đặc biệt.” Hạ Diệc Sơ chậm rãi cúi đầu, nhìn bán thành phẩm mình mới tạo ra, không biết nghĩ tới cái gì, gương mặt chậm rãi trở nên ửng đỏ, mở miệng nói: “Cháu hy vọng Tô Thanh học trưởng có thể thi đậu trường học, mà anh ấy mong muốn, được như ý nguyện. Cho nên mới làm bùa “Tâm tưởng sự thành”.”

Hạ Diệc Sơ nói xong, giống như thanh tỉnh nhận ra vấn đề, quay đầu hỏi Cố Thâm: “Chú nhỏ, chú nói Tô Thanh học trưởng sẽ thích món quà cháu đưa cho anh ấy sao? Nay, kỳ thật, cháu cũng không có ý tứ gì đặc biệt, cháu chỉ hy vọng anh ấy thi tốt thôi. Tô Thanh học trưởng rất chiều chuộng cháu trong thời gian qua, cháu làm quà tạ lễ này cho anh ấy, thì anh ấy sẽ không cảm thấy cháu là loại... nữ sinh đó đúng không ạ?”

Người thiếu nữ ngồi ở trước mặt hắn, thần sắc câu thúc bất an, ánh mắt lấp lánh, như ngôi sao trong trời đêm, thần thái sáng láng, vẻ đáng yêu trên mặt lại lộ ra khản trương, mày đẹp hơi nhíu, mang theo thần sắc thấp thỏm lo âu. Mỗi lần cô khản trương, đều sẽ không tự chủ được cắn chặt đôi môi hồng đào của mình.

Bộ dáng này, cực kỳ giống một thiếu nữ đang rơi vào lưới tình, tương tự đơn phương.

Trong lòng cô nôn nóng, cô thấp thỏm bất an, cô sợ hãi rồi kỳ vọng, cô tươi cười, cô thay đổi, tất cả tất cả của cô, đều là của một người khác, không liên quan với hắn.

Nghĩ đến cuối cùng Hạ Diệc Sơ cùng sẽ một tên đàn ông xa lạ ân ái bên nhau, nghĩ tới ánh mắt Hạ Diệc Sơ nhìn thấy người nọ lúc liếc mắt đưa tình, nghĩ tới Hạ Diệc Sơ sẽ cùng người nọ đi vào cánh cửa hôn nhân, thậm chí còn sinh con.....

Chỉ là ở trong đầu ngẫm lại, Cố Thâm liền có một cảm giác muốn giết người từ sâu trong nội tâm dâng lên, quả thực muốn đem người kia thiên đao vạn quả, cũng không đủ để phát tiết nỗi hận của hắn.

“Chú nhỏ?” Có thể là chú ý tới Cố Thâm vẫn luôn không có trả lời vấn đề của mình, Hạ Diệc Sơ rốt cuộc đã nhận ra sự không thích hợp.

Đặc biệt là nhận thấy được trên người Cố Thâm phát ra hơi thở không vui nồng đậm, Hạ Diệc Sơ ngồi ở trên ghế, không dám tiếp tục nói chuyện.

“Chú không có việc gì.” Cố Thâm cười cười với cô, giờ tay sờ đầu Hạ Diệc Sơ: “Cái vị học trưởng kia, là người cháu thích trong lòng sao? Họ Tô, chẳng lẽ là vị thiếu gia Tô gia nào?”

“Vâng, cháu, trong lòng cháu thích Tô Thanh học trưởng đã được hai ba năm, chỉ là không biết anh ấy có thích cháu hay không?” Nói với người khác nói về người mình yêu say đắm trong lòng, thì dù là người con gái như thế nào đi chăng nữa, đều sẽ có ít hoặc nhiều thẹn thùng, đặc biệt là khi nói trước mặt trưởng bối.

Đôi tay Hạ Diệc Sơ không tự chủ được nắm chặt đồ vật trong tay, thần sắc có chút ảm đạm: “Tô Thanh học trưởng là Tô gia đại thiếu gia, thân phận của anh ấy cao quý như vậy, chắc là sẽ không coi trọng cháu đâu. Ngày đó, lúc biết cháu là con gái nuôi của Cố gia, về mặt anh ấy có chút kỳ quái.”

“Khẳng định là cháu đa tâm.” Đáy mắt Cố Thâm xẹt qua một mảnh ám quang, giờ tay để ánh mắt Hạ Diệc Sơ nhìn về phía hắn, hai người bốn mắt nhìn nhau, Cố Thâm mở miệng nói với Hạ Diệc Sơ: “Hoãn Hoãn nhớ kỹ, chỉ cần là thật lòng yêu, thì mặc kệ đối phương là thân phận gì, thì điều đó cũng sẽ không bao giờ có thể trở thành lý do không yêu.”

Thời điểm Cố Thâm nói những lời này, thần sắc mười phần nghiêm túc, ánh mắt Hạ Diệc Sơ không tự chủ được nhìn hắn.

Hạ Diệc Sơ vẫn luôn cho rằng cặp mắt của Cố Thâm là màu đen. Mà không có nghĩ đến, tương mạo của Cố Thâm cùng Thẩm Già Diệp giống nhau, ngay cả màu sắc đồng tử, không ngờ cũng giống Thẩm Già Diệp đến vậy, là màu tím đen.

Hạ Diệc Sơ không khỏi ngẩn người.

“Hoãn Hoãn đã biết sao?” Hạ Diệc Sơ bị lời nói của Cố Thâm làm giật mình, tiếp tục mở miệng.

“Vâng, chú nhỏ, cháu đã biết.” Hạ Diệc Sơ cười cười, rồi ánh mắt từ chỗ hai mắt hắn đi chỗ khác.

“Nhưng, yêu sớm chung quy không phải chuyện tốt, không tránh được sẽ chậm trễ học tập, sang năm là cao tam rồi, vẫn nên đặt nhiều tâm tư trên việc học đi. Nếu là hắn thật sự thích cháu, chờ thêm một hai năm, cũng không có gì là khó.” Cố Thâm nói vô cùng thâm thúy, cực kỳ giống một người trưởng bối đang dạy dỗ đứa trẻ nhà mình.

Nhưng chỉ có trong lòng hắn biết, thứ mà hắn áp chế thật sâu dưới đáy lòng kia, ý tưởng muốn chiếm hữu người con gái trước mặt này đang từng giây từng phút kêu gào. “Dạ, cháu đã biết, cảm ơn chú nhỏ.” Đột nhiên Hạ Diệc Sơ như từ trong mấy câu nói của Cố Thâm tìm được chân lý, đôi mắt tức khắc trở nên trong trẻo rõ ràng, lông mày đang hơi nhíu lại cũng được buông lỏng ra.

“Cái này, coi như quà tạ lễ cho chú nhỏ đi. Phải nhớ kỹ, nếu vị học trưởng kia thật sự có thực lực, không cần cháu đưa thứ này cho hắn, hắn cũng nhất định có thể làm được.” Cố Thâm nói, đưa ra tay, đã lấy được đồ vật trong tay Hạ Diệc Sơ.

“Ai, nhưng mà, cháu còn chưa làm xong mà!” Hạ Diệc Sơ mở miệng, ánh mắt dừng ở trên bán thành phẩm bị hắn lấy.

“Không sao, như thế này cũng rất đẹp.” Cố Thâm tâm tình sung sướng, cúi đầu nhìn vật nhỏ trong tay, đem nó bỏ vào túi tiền, nói với Hạ Diệc Sơ: “Thời gian đã khuya, ngày mai còn đi học, giờ hãy lên giường ngủ đi.”

“Vâng ạ.” Hạ Diệc Sơ lên tiếng, nhìn Cố Thâm không có ý định rời khỏi đây, nhanh chóng thu dọn đồ đạc trên bàn, rồi đi rửa mặt chải đầu, bò lên trên giường.

Cô mới vừa ngủ, một bóng đen liền trùm lên người cô.

Trong lòng Hạ Diệc Sơ cả kinh, lại không có dự đoán được một cảm xúc mềm mại, có vật gì đó hơi lạnh ở trên trán cô nhẹ nhàng chạm vào một chút, cô tập trung nhìn, hóa ra là Cố Thâm cúi đầu hôn cô một cái.

“Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Hai người chúc nhau ngủ ngon xong, Cố Thâm tắt đèn trong phòng, từ trong phòng Hạ Diệc Sơ bước ra.

Sau khi ra, Cố Thâm gãi tay, dùng ngón tay cái nhẹ nhàng chạm vào cánh móng của mình, nghĩ tới sự đụng chạm như chuồn chuồn lướt nước vừa rồi, cong mắt, cười cười.

Một đêm không nói chuyện.

Ngày hôm sau, lúc Cố Thâm đi tới công ty, việc đầu tiên, chính là phân phó thư ký đem tư liệu về Tô gia đại thiếu gia Tô Thanh cho hắn.

Hiệu suất làm việc của thư ký rất cao, chưa tới nửa ngày, cô ấy đã tra ra được mọi thứ về Tô Thanh, và tất cả của mối quan hệ của hắn, toàn bộ đều đặt ở trên bàn Cố Thâm.

Cho thư ký lui ra, Cố Thâm buông văn kiện trong tay xuống, lấy một tài liệu liên quan tới Tô Thanh, nhìn thử.

Mở ra trang đầu tiên, ánh mắt Cố Thâm nhìn đầu tiên, chính là ảnh chụp Tô Thanh.

Dung mạo trẻ trung, thiếu niên ngây ngô tính cách trẻ con, thân hình cao gầy, mặc một kiện sơ mi trắng, đứng ở dưới tàng cây, quay đầu nhìn bên này, trên vẻ điển trai mang theo ý cười ôn nhuận như gió xuân.

Cố Thâm nhíu mày, ở trong lòng âm thầm bình luận: Ngụy quân tử!

Mà kế tiếp, lúc xem đến những chuyện bí mật của Tô Thanh, đánh giá trong lòng Cố Thâm đối với Tô Thanh cũng biến thành như sau:

Nhân tra, bại hoại, không bằng một phần một vạn Cố Thâm.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Chú “Sói” À, Đừng Đùa Ta! 10

Editor: Mặc Thanh Nghi

Những chuyện xấu Tô Thanh đã đều được Tô gia che giấu rất tốt, chỉ trách Cố Thâm quá nhạy bén nên phát hiện ra điều bất thường trên tư liệu.

Cố Thâm gọi thư kí vào, chỉ vài chỗ trên tư liệu để thư kí đi điều tra lại những chỗ đó, rồi cho người tra thêm những việc làm của gần đây của Tô Thanh.

Hạ Diệc Sơ không biết lời nói của cô đã làm Cố Thâm mờ ra ý nghĩ muốn cho Tô Thanh biến mất khỏi tầm mắt của cô, thậm chí là biến mất khỏi thế giới này.

Còn Diệc Sơ giờ phút này lại đang được Tô Thanh thổ lộ. Đúng vậy, Tô Thanh đang thổ lộ với cô.

“Hoãn Hoãn, trong trường học ai cũng nói anh và em đang quen nhau, khoảng thời gian hai chúng ta ở chung với nhau rất hòa hợp, anh thích em, còn em?” Thần sắc Tô Thanh dịu dàng, cúi đầu, ở trước mặt Diệc Sơ nói.

Hạ Diệc Sơ ngượng ngùng, hai tay nắm chặt, không ngờ Tô Thanh lại nói những lời này với cô.

“Học, học trường, anh nghiêm túc sao?” Cô ngẩn đầu, thần sắc nghiêm túc.

“Đúng vậy. Đời này nếu anh kết hôn sinh con, anh hi vọng người kết hôn với anh là Cố Hoãn Hoãn.” Khi Tô Thanh nói chuyện không chỉ thần sắc đến cả ngữ khí đều cố tình tỏ ra vô cùng dịu dàng dễ nghe, quả thực là làm cho thiếu nữ vừa nghe được liền cao giọng hét chói tai, lỗ tai sẽ mang thai.

Diệc Sơ ngoài mặt tỏ ra ngượng ngùng, nội tâm lại không hề dao động.

Cô chậm rãi cúi đầu, Tô Thanh cho rằng Diệc Sơ sẽ lập tức đồng ý với hắn, nhưng ngoài dự liệu của Tô Thanh, Diệc Sơ nói: “Thật ra em đã yêu thầm học trưởng từ rất lâu rất lâu rồi, nếu đêm qua không cùng chú nhỏ nói chuyện thì em sẽ đồng ý làm bạn gái của học trưởng. Nhưng chú nhỏ nói đúng, chúng ta hiện giờ còn quá nhỏ, cần bản không thể biết trước được tương lai.”

Nói xong, Hạ Diệc Sơ đột nhiên ngẩn đầu, gương mặt lấp lánh nhìn Tô Thanh: “Học trưởng, anh có đồng ý chờ em một năm rưỡi không? Chờ em thi đậu đại học, lúc đó khẳng định chú nhỏ sẽ không phản đối chúng ta nữa.”

Đáy mắt Tô Thanh xẹt qua một tia lạnh nhạt không vui, nhưng rất nhanh về mặt lại trở về vẻ thâm tình, mỉm cười nói: “Được, Hoãn Hoãn, anh chờ em.”

“Thật sao?” Hạ Diệc Sơ cao hứng nhìn hắn, nhảy dựng lên: “Học trưởng, anh thật tốt!”

Đối với việc Hạ Diệc Sơ kích động, Tô Thanh chỉ cười khẽ, mặt luôn duy trì nụ cười dịu dàng, nhưng hệ thống lại cảm giác được giá trị ác ý của Tô Thanh với Diệc Sơ lại tăng lên một sao.

Biểu hiện trong ngoài của hắn (Tô Thanh) không đồng nhất làm Diệc Sơ và hệ thống 233 xem thường: Dối trá!

Sở dĩ Tô Thanh bày tỏ với Hạ Diệc Sơ là có nguyên nhân.

Lần trước, Tô Thanh từ miệng Hạ Diệc Sơ biết được thân phận con nuôi Cố gia của cô thì âm thầm cho người đi tìm ba mẹ ruột của Hạ Diệc Sơ.

Mà hôm qua, người của Tô Thanh cho hắn biết, cuối cùng cũng tìm được ba mẹ ruột của Hạ Diệc Sơ rồi.

Tô Thanh cho người lưu lại kết quả kiểm tra sức khỏe ở trường của Hạ Diệc Sơ, cùng vợ chồng kia kiểm tra DNA, kết quả chứng minh 99% Hạ Diệc Sơ là con ruột của vợ chồng đó.

Cùng ngày hôm ấy, Tô Thanh cho người mang vợ chồng kia đến N thị, hắn còn tự mình đi gặp cặp vợ chồng đó, từ trong miệng họ hắn biết được ngọn nguồn việc năm xưa họ đem Hạ Diệc Sơ đến cô nhi viện, nguyên nhân là vì không muốn đứa nhỏ này, cảm thấy đứa nhỏ này sẽ khiến họ bị vướng bận, giống như Vampire, cho nên Cố Hoãn Hoãn vừa sinh ra đã bị vứt bỏ.

Lúc biết mình mang thai, mẹ ruột Cố Hoãn Hoãn lập tức muốn phá bỏ nhưng do phát hiện trễ, mang thai được một thời gian dài rồi nên bệnh viện không cho phá.

Sợ bị vướng bận, cho rằng nó là Vampire nên vứt bỏ đứa nhỏ mang thai mười tháng của mình, loại người như vậy thì người còn có thể hy vọng gì vào họ? Lại tra được vợ chồng này thấy tiền là sáng mắt.

Vừa hay đề cho Tô Thanh lợi dụng.

Tô Thanh nói cho bọn họ biết thân phận hiện tại Cố Hòa Hoãn là con nuôi của Cố gia, Tô Thanh cho bọn họ một số tiền để bọn họ làm một chút việc.

Hai người kia vừa thấy một nửa thù lao ứng trước của Tô Thanh, hai mắt liền phát sáng, cả hai đều lập tức gật đầu đáp ứng mặc kệ việc Tô Thanh muốn mình làm có nguy hiểm đến con gái hay không.

Thứ sáu, Tô Thanh tới chỗ hẹn với Hạ Diệc Sơ: “Hoãn Hoãn, mai anh đến nhà em đón em nha, chúng ta cùng ra ngoài chơi được không?”

“Tô Thanh học trưởng không cần học bù sao?” Hạ Diệc Sơ biết rõ, Tô Thanh là không nhìn được rồi, muốn động thủ với cô, nhưng ngoài mặt Hạ Diệc Sơ vẫn cố tỏ ra cao hứng lại mang theo chút rụt rè: “Hay là đợi đến khi học trưởng thi tốt nghiệp xong chúng ta lại ra ngoài chơi.”

“Không cần, còn rất nhiều thời gian, hơn nữa ngày mai không chỉ có anh và em, còn có một ít bạn học từ tiểu học đến giờ của anh. Chúng ta tổ chức một buổi gặp mặt nhỏ, anh muốn dắt em đi cùng, giới thiệu cho bọn họ biết.” Tô Thanh nói, đặc biệt thời điểm nói xong câu cuối kia, ánh mắt nhìn Diệc Sơ càng phát ra dịu dàng, ngữ khí cũng càng ái muội.

“Được, cứ như vậy đi.” Hạ Diệc Sơ thoát nhìn có vẻ không có nghĩ nhiều như vậy, thuần túy bởi vì có thể ở bên Tô Thanh mà cảm thấy cao hứng.

Nhưng ngày đó Cố Thâm cũng ở nhà, Hạ Diệc Sơ ngẩng đầu nhìn Tô Thanh nói: “Chỉ là ngày đó chú nhỏ cũng sẽ ở nhà, em tự mình đi ra, anh đến đó đón em đi.”

“Được.” Tô Thanh gật gật đầu: “Em chọn chỗ rồi gửi địa chỉ cho anh là được, khi nào có thời gian chính xác buổi gặp mặt anh sẽ nói cho em biết.”

“Được.” Hạ Diệc Sơ cười đáp ứng.

Tan học, trên đường về, Hạ Diệc Sơ ngồi ở ghế sau, ngoài mặt nhìn như đang nhắm mắt dưỡng thần, thật ra là đang cùng hệ thống 233 thương nghị.

“Hệ thống, có phải Tô Thanh đã tìm được ba mẹ ruột của Cố Hoãn Hoãn rồi không?”

“Đúng vậy ký chủ, ba mẹ mà Tô Thanh tìm được tạm thời đang được an bài ở khách sạn năm sao Hồng Nhạn.” Hệ thống 233 nhanh chóng đáp.

“Có thể biết được khi nào Tô Thanh cho bọn họ đến công tập đoàn Cố thị gây rối không?” Hạ Diệc Sơ lần hai mở miệng, dựa theo thời gian hệ thống cung cấp, ba mẹ ruột của Cố Hoãn Hoãn hẳn là phải đợi sau khi Cố Hoãn Hoãn bị Tô Thanh bức tử mới xuất hiện. Chỉ là hiện tại cô cảm giác được mạch truyện đã không còn đi theo tình tiết kịch bản ban đầu nữa rồi.

“Ký chủ, là ba tuần sau.”

Ba tuần sau?

Vì cái gì phải chờ đến ba tuần sau?

Chẳng lẽ đời này Tô Thanh vẫn hủy hoại Cố Hoãn Hoãn rồi đem Cố Hoãn Hoãn bức tử sau đó mới đem cặp vợ chồng kia ra gây rối sao?

Sau khi nghe hệ thống trả lời, trong lòng Hạ Diệc Sơ không ngừng suy đoán.

Chương này là của tuần sau, giờ đăng trước vì thế sang tuần sau chỉ còn 2 chương thôi nha m.n Like fanpage *Đảo Cú - Nơi những con cú ngôn tình hội tụ* để ủng hộ nhóm dịch nhé!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Chú sói À, Đừng Đùa Ta! 11

Editor: Mặc Thanh Nghi

Tô Thanh sau khi cùng Hạ Diệc Sơ tách ra thì lấy điện thoại di động trong túi ra, gọi cho đám bạn ch* m* gần đây ít liên lạc của hắn.

Tút tut vài tiếng, bên kia liền nghe máy.

"Alo, Tô đại thiếu gia, hôm nay sao lại rảnh rồi gọi điện thoại cho chúng tôi vậy?"

"Ừm, ngày mai các người có thời gian không? Thiếu nữ khiêu vũ sau trường mà lần trước các người coi trọng, ngày mai tôi hẹn cô ta đi chơi, các người có muốn đi chung không?" Ngữ khí của Tô Thanh bình đạm không có gì lạ hỏi.

Lời này của Tô Thanh tuy không có ý tứ gì đặc biệt, nhưng ở điện thoại bên kia, những người đó trong nháy mắt liền hiểu rõ ý tứ của hắn (Tô Thanh).

"Muốn à, tại sao lại không muốn chứ, đó là cô gái thanh thuần khó gặp, mấy giờ, ở đâu vậy? Mấy anh sẽ chuẩn bị tốt."

"Đến lúc đó sẽ báo với các người, các người nhớ để trống thời gian ngày mai." Tô Thanh nhiu mày, liền nghĩ tới cái gì, tiếp tục nói: "Nhớ đem theo cái kia."

"Hả?" Người bên kia kinh ngạc kêu lên: "Tô đại thiếu gia, anh cũng muốn thử thứ này sao?"

"Không phải tôi, là cho Cố Hoàn Hoàn. Được rồi, chuyện lần này cứ như vậy đi, tôi cúp máy trước." Tô Thanh nói xong, ngón tay chấm chấm một cái, trực tiếp cúp điện thoại.

Thời gian chậm rãi trôi qua, rất nhanh kaf đến ngày hẹn của Tô Thanh và Hạ Diệc Sơ.

Tối hôm trước, Hạ Diệc Sơ đã nói với Cố Thâm hôm nay muốn ra ngoài một chút.

Đáng lý ra hôm nay Cố Thâm không cần đi làm nhưng hình như xảy ra một ít chuyện quan trọng, hần (Cố Thâm) hỏi Diệc Sơ có muốn vệ sĩ đi theo không, Hạ Diệc Sơ từ chối, sau đó hần thuận miệng bảo cô ở bên ngoài chú ý an toàn, nhớ về sớm rồi cầm áo khoác ra cửa.

Tô Thanh đã sớm nói cho Hạ Diệc Sơ thời gian gặp mặt, Diệc Sơ cũng nói cho Tô Thanh địa chỉ, hai người vẫn luôn duy trì liên lạc trên wechat.

Cố Thâm ra khỏi nhà, không lâu sau Hạ Diệc Sơ cũng ra khỏi Cố gia.

Đáng lý ra, quản gia sẽ gọi tài xế chuyên chở Hạ Diệc Sơ đi học đưa cô đi nhưng lại bị Diệc Sơ từ chối.

Ra khỏi Cố gia, Hạ Diệc Sơ vào một quán cafe bên đường rồi báo cho Tô Thanh biết vị trí của mình.

Không để Hạ Diệc Sơ chờ lâu, Tô Thanh lái xe rất nhanh thì tìm được chỗ này.

"Ký chủ, cô đi một mình là một việc rất nguy hiểm." Thanh âm của Hệ thống 233 vang lên trong đầu Hạ Diệc Sơ.

"Tôi biết, lần trước hoàn thành nhiệm vụ không phải đã mở ra một kỹ năng mới sao? Là cái gì vậy?" Hạ Diệc Sơ nhàn nhạt lên tiếng.

"Đóng băng thời gian, mỗi nhiệm vụ chỉ có thể sử dụng ba lần, mỗi lần đóng băng thời gian không quá một phút." Hệ thống 233 đáp, "Lần trước hoàn thành nhiệm vụ còn một lần rút thăm trúng thưởng, ký chủ cô còn chưa có rút, xin hỏi hiện tại cô có muốn rút không?"

"Được, thử một chút xem có thứ gì?" Hạ Diệc Sơ có chút hứng thú hỏi.

"Được." Hệ thống 233 đáp.

Thanh âm của hệ vừa vang lên, trước mắt Hạ Diệc Sơ liền xuất hiện một bức tường trắng, chỉ có cô mới có thể nhìn thấy, trên bức tường trắng ấy có một cái đĩa quay rút thăm trúng thưởng, mặt trên có mười phần thưởng bí ẩn.

Bởi vì tính huống đặc thù hiện tại của Hạ Diệc Sơ nên hệ thống không để cô dùng tay xoay đĩa quay, "Đình" một tiếng, đĩa quay kia lập tức chuyển động.

Ánh mắt Hạ Diệc Sơ nhìn như không chút để ý, kỳ thật vẫn luôn nhìn chăm chăm cái đĩa quay lớn kia, đĩa quay lớn quay nhanh rồi chậm dần, cuối cùng dừng ở trên một ô vuông.

Ô vuông kia mở ra, xuất hiện trước mắt Hạ Diệc Sơ là ba đôi môi màu vàng rực rỡ.

Hạ Diệc Sơ: "... Hệ thống, đây là cái gì?"

"Ký chủ, đây là kim khâu (1). Mỗi một cái kim khâu có thể hoàn thành một ước nguyện của cô, đương nhiên nguyện vọng này cần thực tế một chút, không phải cái nguyện vọng nào cũng có thể hoàn thành. Nó cũng có thể thay đổi vận khí của một người." Hệ thống giải thích cho Hạ Diệc Sơ.

(1): lời nói đáng giá ngàn vàng.

"Ồ đây có ba cái, ta có thể dùng ba lần hả?"

"Đúng vậy."

"Tốt quá, ta biết rồi, người giúp ta cất vào trước."

"Được."

Cùng hệ thống nói xong, Hạ Diệc Sơ không chú ý đến hệ thống nữa.

Tô Thanh lái xe màu đen chạy băng băng trên đường cái, vô cùng vững vàng thoải mái.

"Học trưởng, chúng ta đi đâu vậy?" Hạ Diệc Sơ tò mò mở miệng.

"Trước đây ba mẹ anh có mua cho anh một cái biệt thự, cảnh sắc ở đó tuyệt đẹp, hơn nữa lại không bị người ngoài quấy rầy, bây giờ chúng ta đang đi đến đó." Tô Thanh đáp, như nghĩ đến chuyện sắp làm, đáy mắt hần xẹt qua tia hưng phấn.

"À." Hạ Diệc Sơ ngoan ngoãn gật đầu vừa lòng hỏi tiếp: "Những bạn bè kia của học trưởng có phải có rất nhiều không?"

"Không đâu, nhiều lắm là năm sáu người, tuổi bọn hần đều lớn hoặc bằng anh, em cứ yên tâm ở cùng bọn hần, bọn hần sẽ đối xử với em như em gái."

"Được, học trường em biết rồi." Hạ Diệc Sơ ngoan ngoãn cười, sánh vai một học muội hồn nhiên cực kỳ hoàn mỹ.

Tô gia là một trong bốn gia tộc đứng đầu của N thị, là một gia tộc thập phần giàu có.

Chiếc xe màu đen chạy băng băng, cuối cùng chạy vào tiểu khu dành cho người giàu có lấy lừng của N thị, bên trong cây cối xanh tươi mát vô cùng, hơn nữa mỗi một tòa nhà đều tách biệt.

Tô Thanh lái xe, xác nhận thân phận với bảo vệ xong liền dừng trước cửa một tòa biệt thự độc lập.

Ngừng xe ở chỗ đậu xong, Tô Thanh quay đầu nói với Hạ Diệc Sơ: "Tới rồi, chúng ta xuống đi."

"Vâng." Hạ Diệc Sơ gật gật đầu.

Hai người xuống xe, Tô Thanh dắt Hạ Diệc Sơ vào biệt thự.

Trong đại sảnh xa hoa của biệt thự đã có mấy nam sinh chờ sẵn.

Hạ Diệc Sơ theo phía sau Tô Thanh, nhìn bọn họ thoáng qua.

Một, hai, ba, bốn, năm, sáu.

Tổng cộng có sáu nam sinh, thoạt nhìn đám người đó cùng Tô Thanh không chênh lệch lắm, bộ dáng mười sáu mười bảy tuổi, lớn nhất cũng chỉ tầm hai mươi tuổi.

Hạ Diệc Sơ tuy rằng là lần đầu gặp bọn họ nhưng hệ thống 233 lại cho cô biết đời trước chính là đám người đó đã xâm phạm Cố Hoãn Hoãn.

Tổng cộng sáu người, một người cũng không thiếu, đều đến đủ.

Đáy mắt Hạ Diệc Sơ xẹt qua một tia u ám lạnh lùng, lúc ngẩng đầu lên liền biến mất.

Khi Tô Thanh mang Hạ Diệc Sơ vào, ánh mắt sáu nam sinh kia toàn bộ đều dừng trên người Hạ Diệc Sơ, thậm chí có một nam sinh cười ra tiếng, nói: "Tô Thanh, đây là ai a? Bạn gái sao?"

"Ừ, đây là bạn gái tôi, Cố Hoãn Hoãn. Cũng học học sinh cấp ba N thị." Tô Thanh nói thẳng không có kị, Hạ Diệc Sơ ở phía sau, nghe hần trắng trợn trả lời mà thẹn thùng cúi đầu

Like fanpage Đào Củ để ủng hộ nhóm dịch nhé

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Chú sói À, Đừng Đùa Ta! 12

Editor: Mặc Thanh Nghi

Hạ Diệc Sơ phía sau bị Tô Thanh trả lời trắng trợn làm cho thẹn thùng cúi đầu, gò má trắng nõn lập tức ửng đỏ, làm cho ánh mắt mấy nam sinh này giờ vẫn luôn nhìn chăm chăm Hạ Diệc Sơ không tự chủ được nóng lên vài phần.

"Nếu là bạn gái tương lai của Tô Thanh thì cũng là chị dâu nhỏ tương lai của bọn tôi." Một nam sinh nói: "Chị dâu nhỏ, đừng thẹn thùng như vậy nha, sau này chúng ta là bạn bè, ở trường chúng ta nhất định sẽ chăm sóc chị thật tốt."

Nam sinh nói, đặc biệt ở câu cuối cùng nhìn sang vài người bên cạnh làm mặt quỷ, một chút cũng không đứng đắn, mấy nam sinh bên cạnh lập tức cười ồn ào, liên tục đáp:

"Đúng vậy đúng vậy, về sau chúng ta chính là bạn bè."

"Chị dâu nhỏ lại đây ngồi nè, đứng ở chỗ đó lâu sẽ mệt nha."

...

Hạ Diệc Sơ có chút thẹn thùng, bị Tô Thanh đưa đến bên sofa ngồi xuống, mấy nam sinh kia tức khắc liền xông lại, bắt quả cũng không có quá phận, chỉ ngồi trên sofa kế bên cô.

Hạ Diệc Sơ có chút đứng ngồi không yên, những người đó đưa cho cô cái gì cô liền cúi đầu ăn cái đó, đưa cô nước trái cây, cô liền uống nước trái cây.

Những người khác thấy Hạ Diệc Sơ ăn mấy thứ kia, đáy lòng liền bùng sáng.

...

"Cái gì! Anh vừa nói cái gì, lập tức nói rõ lại cho tôi!"

Trong văn phòng, thanh âm chứa đầy tức giận của Cố Thâm truyền đến.

Cố Thâm từ vị trí của mình đứng lên, nhìn thư kí đang cúi đầu đứng ở trước mặt, vẻ mặt âm trầm, lấy điện thoại trên bàn bấm số Hạ Diệc Sơ, di động vang lên giọng nữ cứng nhắc thông báo thuê bao đã tắt máy.

"Cố tổng, những người đó cũng mới báo về, nói đại tiểu thư bị đại thiếu gia Tô gia mang đến hoa viên của khu biệt thự kia, ngoài đại thiếu gia Tô gia còn có nhị thiếu gia Chu gia, tiểu thiếu gia Hàn gia, tiểu thiếu gia Vương gia, tam thiếu gia Tôn gia, nhị thiếu gia Lý gia, tam thiếu Mộc gia... đều ở nơi đó." Dưới khí thế âm trầm của Cố Thâm, thư kí rừng mình nói. Cố Thâm không để ý đến hắn, đem điện thoại cúp máy sau đó lại gọi vào điện thoại biệt thự Cố gia.

Điện thoại nhanh chóng được quản gia bắt.

Sau khi biết Hạ Diệc Sơ đã ra ngoài, thần sắc Cố Thâm hiện lên một mảnh âm trầm, đột nhiên nhớ đến lúc ăn cơm tối qua, Diệc Sơ vô cùng cao hứng nói với hắn (Cố Thâm) hôm nay muốn ra ngoài một lát.

"Khôn kiếp!"

Cố Thâm mắng một câu, lập tức đứng dậy, đi nhanh ra ngoài.

Kế tiếp, nhân viên tập đoàn Cố thị đều may mắn thấy được nam nhân tuấn mỹ phi phạm khuôn mặt lúc nào cũng đăm đăm, sóng to gió lớn thế nào cũng không lay chuyển được của Cố tổng thế mà lại lộ vẻ âm trầm hiểm thấy, bước chân dồn dập vào thang máy, tốc độ nhanh đến mức bỏ thư kí ở phía xa.

Lòng hiếu kì trong lòng mọi người liền bốc cháy hừng hực, không biết rốt cuộc là chuyện gì hay người nào có thể làm cho một người đối với hợp đồng hơn một ngàn trăm triệu cũng không đổi sắc mặt như Cố tổng giận dữ như thế.

Từ tài liệu thư kí điều tra Tô Thanh, Cố Thâm đã biết địa chỉ biệt thự kia của Cố Thanh.

Cố Thâm một bên lái xe, một bên gọi cho những người đang giám thị biệt thự, biết được tình huống bên trong vừa mới bắt đầu, Tô Thanh cùng đám người kia đang ngửa đầu uống rượu, thậm chí bắt đầu tự tiêm ma túy vào mình nhưng lại không thấy thân ảnh Hạ Diệc Sơ, đáy mắt Cố Thâm xẹt qua một mảnh âm sắc.

Mà lúc này Hạ Diệc Sơ không thấy trong miệng những người đó đang trốn trong toilet.

Đám người kia luôn cho rằng Hạ Diệc Sơ đã ăn những thứ kia nhưng thật ra Diệc Sơ một chút cũng chưa có ăn.

Thời điểm cô vừa vào biệt thự liền sử dụng kim khâu mới rút thăm được lúc trên xe.

Dùng hai cái.

Một cái dùng trên người Tô Thanh, khiến hắn cho rằng hắn chính là Cố Hoàn Hoàn.

Một cái khác dùng trên đám người kia, để bọn họ đem Tô Thanh trở thành Cố Hoàn Hoàn, đem Hạ Diệc Sơ trở thành Tô Thanh.

Bọn họ vẫn luôn cho rằng ngồi ở trên sofa ăn cái kia là Hạ Diệc Sơ, sự thật người ngồi ở trên sofa ăn cái kia lại là Tô Thanh.

Những thứ ở trên bàn đã sớm bị họ động tay chân, dù là nước trái cây hay là đồ ăn vặt tất cả đều đã bị bọn chúng bỏ thuốc.

Tô Thanh ăn không ít, thần sắc đã có chút mơ hồ, ở trong mắt đám người đó chính là đứa bé gái xinh đẹp nằm ở trên sofa tùy ý bọn họ muốn làm gì thì làm.

Bất quá, nhớ đến kế hoạch trước đó của Tô Thanh, bọn chúng liền đem ma túy trong kim tiêm, tiêm vào cơ thể Tô Thanh, nhìn gương mặt Tô Thanh dần dần biến hồng, lại tự cởi quần áo của mình, những người đó nghiện ma túy, con nghiện nhất thời dâng lên rồi tự mình tiêm vào người, sáu bảy người giống như đã thủ nguyên thủy động dục, lẫn cùng nhau.

Hạ Diệc Sơ trốn trong toilet, nghe âm thanh thở gấp thô tục vui thích ở bên ngoài, đáy mắt xẹt qua một mảnh vô cùng chán ghét.

Cô rửa tay, đem quần áo cùng đầu tóc của mình làm cho nhếch nhác, nhìn người trong gương, lại gạt nước lên mặt mình, thần sắc khẽ nhúc nhích, chỉ trong vài giây ngắn ngủi, thần sắc nữ sinh trong gương vốn đang trầm ổn tức khắc biến thành bộ dạng bị dọa cho kinh hoàng thất thố.

Hạ Diệc Sơ đã sớm để cho hệ thống 233 báo cảnh sát, này giờ cô lảng lạng trốn ở toilet để chờ cảnh sát tìm đến cửa.

Cố Thâm một đường chạy như bay, rất mau tới biệt thự đám của người Tô Thanh.

Nửa đường, Cố Thâm cảm giác được phía sau xe mình có mấy xe cảnh sát theo đuôi, chỉ là hắn vẫn luôn không chú ý. Hiện tại, dừng xe, nhìn vào gương chiếu hậu, những chiếc xe cảnh sát đó cũng dừng ở phía sau, Cố Thâm mới cảm giác được không thích hợp.

Cố Thâm là nhân vật nổi danh ở N thị, tuy rằng hắn (Cố Thâm) rất ít khi xuất hiện trước mắt công chúng nhưng lời đồn về hắn lại không ít.

Cảnh sát đi đầu vừa xuống xe vừa thấy hắn thì đã nhận ra.

"Cố tổng, không ngờ ngài lại ở đây." Cảnh sát đi đầu kia đi tới, trên mặt là nụ cười lấy lòng, "Không biết Cố tổng tới chỗ này để thăm bạn bè hay làm cái gì?"

"Tôi đón cháu gái nhỏ, mấy vị cảnh sát tới chỗ này, là có chuyện gì sao?" Cố Thâm ăm trầm mở miệng, thanh âm đậm bạc lãnh lệ, mang theo uy lực xa cách của người đứng đầu.

"Này," vị cảnh sát kia chần chờ một chút tiếp tục nói: "Chúng tôi là đột nhiên nhận được báo án của đại thiếu gia Tô gia, nói là có người ở biệt thự của hắn sử dụng chất kích thích..."

Cảnh sát đứng đầu nói xong câu đó liền cảm giác được thần sắc Cố Thâm bên cạnh có chút không thích hợp.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Chú sói À, Đừng Đùa Ta! 13

Editor: Mặc Thanh Nghi

Sau đó Cố Thâm cùng nhóm cảnh sát tiến vào biệt thự của Tô Thanh.

Cổng bị khóa, bên cạnh biệt thự là cây đại thụ xanh um, Cố Thâm ngẩng đầu liếc mắt một cái, lập tức đem áo khoác tây trang của mình cởi ra, thân hình nhanh nhẹn leo lên cây, dọc theo cánh cây thuận lợi tiến vào lầu hai biệt thự.

Những cảnh sát đó thấy thế, nhận được lệnh của cảnh sát chỉ huy, để vài người ở lại canh giữ, những người còn lại toàn bộ đều leo cây lên lầu hai.

Ở đại sảnh trong biệt thự, Tô Thanh cùng mấy thiếu niên khác thần trí đã sớm mơ hồ, ngã trái ngã phải.

Nhìn một màn này, những cảnh sát đó bị chấn động, thấy mấy thanh niên đang tụ họp trong biệt thự, lập tức hiện thân, đem bọn họ (bọn Tô Thanh) bắt lại, mang về tra khảo.

Trong phòng bọn họ còn chưa chơi xong, chưa thu dọn hết đồ đạc, đều bị cảnh sát khám xét, trở thành bằng chứng, bên cạnh một cảnh sát lật ra máy ảnh, chụp liên tục vài bức ảnh tình cảnh (hiện trường) này, chứng cứ vô cùng xác thực.

Còn Cố Thâm lại cau mày, ánh mắt tìm kiếm, cuối cùng đem lực chú ý đặt ở âm thanh rất nhỏ từ toilet truyền tới.

Hắn bước nhanh tiến lên đẩy cửa toilet, cửa khóa trái mở không ra.

"Không, không cần!"

Bên trong đột nhiên truyền đến tiếng la thất thanh hoảng sợ, Cố Thâm vừa nghe liền nhận ra đúng là thanh âm của Hạ Diệc Sơ.

"Hoãn Hoãn, là chú, chú nhớ tới rồi, mau mở cửa ra." Cố Thâm vỗ vỗ cửa, đối với bên trong hô.

"Chú nhớ?" Hạ Diệc Sơ bên trong sùng sốt, vội vàng mở khóa, cửa phòng bị mở ra, cô nhìn người trước mắt, trực tiếp nghẹn ngào, gất gao nhào vào trong lòng Cố Thâm.

"Oa, chú nhớ." Hạ Diệc Sơ gất gao nắm vạt áo Cố Thâm, vui mặt vào lòng ngực hắn, thanh âm nghẹn ngào khóc.

"Không có việc gì, không có việc gì." Cố Thâm nhẹ nhàng vuốt tay vỗ vỗ lưng Hạ Diệc Sơ.

Nhóm cảnh sát không nghĩ nơi này còn có một người, tiến lên nói với Cố Thâm muốn đem Hạ Diệc Sơ mang về cục lấy lời khai, đồng thời cũng muốn phái người kiểm tra thân thể Hạ Diệc Sơ một chút.

Sau khi kiểm tra cơ thể đám người đó, toàn bộ đều tìm ma túy.

"Chú nhỏ, cháu không có bị bọn họ tiêm, trước đó cháu đã trốn vào toilet." Hạ Diệc Sơ đem đầu vùi vào trong lòng Cố Thâm, mở miệng nói, thanh âm rầu rĩ.

"Ừ." Cố Thâm gật gật đầu, đem Hạ Diệc Sơ bế lên, xoay người đi ra ngoài, vị cảnh sát kia vội vàng theo phía sau.

Cố Thâm đưa Hạ Diệc Sơ đến cục cảnh sát lấy lời khai, kỳ thật cảnh sát kia chỉ muốn biết cơ thể Hạ Diệc Sơ có bị nhiễm thuốc phiện hay không, thẳng đến lúc có kết quả kiểm tra của Hạ Diệc Sơ cho thấy cơ thể cô rất tốt thì những cảnh sát đó chỉ hỏi Hạ Diệc Sơ vài vấn đề đơn giản, liền thả cô ra.

Lúc Cố Thâm mang Hạ Diệc Sơ từ cục cảnh sát ra, gương mặt Cố Thâm âm trầm, không nói một lời, trực tiếp ngồi lên xe của chính mình.

Hạ Diệc Sơ đi theo phía sau hắn, tự mình mở cửa xe ngồi vào.

Dọc theo đường đi, hai người đều không có nói chuyện.

Mặt Cố Thâm vẫn luôn âm trầm, hắn lái xe với tốc độ nhanh như bay, Hạ Diệc Sơ sợ hãi duỗi tay gắt gao nắm lấy dây an toàn trên người, dưới khí thế cường bá của Cố Thâm, cúi đầu xuống bộ dáng không dám nói.

Có thể bởi vì trước đó Cố Thâm đã gọi điện thoại về thông báo tình hình, quản gia và người hầu nhay bén phát giác được Hạ Diệc Sơ ở bên ngoài có khả năng đã xảy ra chuyện.

Chiếc xe một đường tiến vào Cố gia, đám người quản gia lập tức nghênh đón.

"Tiên sinh."

Cố Thâm từ trên xe xuống, cũng không có để ý quản gia và người hầu, trực tiếp đi đến bên Hạ Diệc Sơ, đem Hạ Diệc Sơ trên xe kéo xuống, kéo cô bước nhanh tiến vào Cố gia.

Cố Thâm vẫn luôn xụ mặt, tất cả mọi người đều cảm giác được trên người hắn phát ra khí thế nồng đậm, rõ ràng tâm tình của hắn hiện giờ thật phần không vui.

Đám người quản gia đi theo vào, tro mắt nhìn Cố Thâm kéo Hạ Diệc Sơ lên lầu hai, cũng không có người nào dám tiếp tục theo sau.

"Chú nhỏ, chú làm cháu đau." Bị tay Cố Thâm gắt gao bắt lấy, mạnh mẽ lôi kéo cô lên lầu, Hạ Diệc Sơ không biết làm thế nào, trong lòng đột nhiên sinh ra một loạt dự cảm xấu.

Chỉ là Cố Thâm làm như không nghe thấy Hạ Diệc Sơ la đau, đến khi đem Hạ Diệc Sơ kéo vào phòng mới buông tay ra, cửa phòng bị đóng lại thật mạnh.

Hạ Diệc Sơ nhìn về mặt âm trầm của Cố Thâm, cái loại hơi thở phong ba bão táp này ập vào trước mặt, Hạ Diệc Sơ nước mắt lưng tròng, không rảnh nghĩ đến việc tay mình vừa bị Cố Thâm nắm đến sưng đỏ, nói với Cố Thâm: "Chú nhỏ, cháu sai rồi, chú đừng như vậy."

"Chú làm sao? Há? Hiện tại không phải chú mới là người hỏi cháu sao? Cố, Hoãn, Hoãn." Cố Thâm từng câu từng chữ kêu tên Cố Hoãn Hoãn, ánh mắt thâm u nhìn thẳng cô: "Đây là muốn ra ngoài chơi ngày hôm qua cháu nói với chú? Có năng lực rồi?"

"Cháu không có, không phải cháu, cháu cũng không biết sẽ như vậy." Thần sắc Hạ Diệc Sơ kinh hoàng giải thích với Cố Thâm, trong đầu tựa hồ nghĩ tới cảnh tượng lúc đó, sắc mặt có chút hơi trắng bệch.

"Cháu không biết? Lần trước không phải chú đã nói với cháu hiện tại không cho yêu sớm hay sao? Lúc ấy không phải đã đồng ý với chú sao? Hiện tại vậy mà lại chạy đến nhà người ta?" Cố Thâm hỏi liên tục làm Hạ Diệc Sơ căn bản không thể trả lời, im lặng đáp.

Cố Thâm nhìn cô gái nhỏ trầm mặc không nói trước mặt, nghĩ đến hôm nay nếu không phải cô nhanh chóng khóa trái cửa trốn trong toilet, thì hậu quả... Quả thực chính là không dám tưởng tượng!

Cố Thâm nhíu nhíu mày, hai mắt hiện lên tia máu.

Hạ Diệc Sơ không đáp lời, là có hai cái nguyên nhân, một là cô bị ngữ khí nghiêm khắc của Cố Thâm dọa sợ, hai là cô không biết phải trả lời Cố Thâm như thế nào mới tốt.

Trong khoảng thời gian này, thời điểm Cố Thâm đối mặt với Hạ Diệc Sơ luôn là chậm rãi kiên nhẫn, mặt mày ôn hòa làm cho Hạ Diệc Sơ ít nhiều bị hắn sủng đến mức hơi yếu đuối.

Hiện tại không chỉ trước đó bị kinh sợ, trên đường trở về bị Cố Thâm lạnh mặt trầm lặng, trở về lúc sau còn trách mắng cô như vậy!

Hạ Diệc Sơ một mảnh nước mắt lưng tròng, không biết là do tình cảm của nguyên chủ Cố Hoãn Hoãn hay bởi vì đối diện với người có vẻ ngoài giống Thẩm Gia Diệp, cô vùi đầu chui vào lòng Cố Thâm chơi xấu: "Oa, chú nhỏ, chú không thương cháu, chú không thương cháu, trước kia chú đều rất

thương cháu, từ trước đến giờ chưa bao giờ hung dữ với cháu."

"Thương, như thế nào không thương, chú không chỉ muốn giống như trước đây tiếp tục thương cháu, chú còn muốn dùng sức thương cháu nữa kìa." Cố Thâm đột nhiên câu môi cười lạnh một tiếng, duỗi tay bóp chặt cằm Hạ Diệc Sơ, cưỡng ép cô ngẩng đầu khỏi ngực mình, cúi đầu trực tiếp hôn.

Chúc mừng nữ chính bước lên con đường bị ăn!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Chú sói À, Đừng Đùa Ta! 14

Editor: Mặc Thanh Nghi

Hạ Diệc Sơ mở to hai mắt, không thể tin được nhìn Cố Thâm gằn trong gang tấc, sừng sốt trong chớp mắt rồi bắt đầu duỗi tay giãy giụa.

Chỉ là Hạ Diệc Sơ chỉ là con gái, làm sao có thể là đối thủ của Cố Thâm.

Cố Thâm gặm đôi môi mềm mại của cô vài lần, nếm được cảm xúc tốt đẹp kia, đầu lưỡi chậm rãi hướng tới khớp hàm của cô.

Hạ Diệc Sơ phát hiện ý đồ của hắn, gắt gao cắn chặt hàm răng của mình, không chịu mở ra.

Cố Thâm duỗi tay ôm Hạ Diệc Sơ vào trong ngực, xoay người, trực tiếp áp lưng Hạ Diệc Sơ chạm cửa.

Cố Thâm lực đạo không mạnh, không làm lưng Hạ Diệc Sơ đau.

Nhận thấy Hạ Diệc Sơ phản kháng, tay Cố Thâm ở bên hông cô véo, Hạ Diệc Sơ "A" một tiếng, lưỡi Cố Thâm thành công tiến vào, công thành đoạt đất.

"Chú nhỏ, chú, chú đừng như vậy, chú mau thả cháu ra." Tay Hạ Diệc Sơ để ở ngực Cố Thâm, duỗi tay dùng sức đẩy ra.

Cố Thâm nhũn mày, chút lực đạo này của Hạ Diệc Sơ hắn cũng không đặt ở đấy mắt, Cố Thâm gặm cắn cô lực đạo càng lúc càng lớn, Hạ Diệc Sơ khó chịu muốn lách đầu cự tuyệt, chỉ là ột lại bị Cố Thâm dùng tay cố định, không thể tránh thoát. Cũng không biết là răng ai làm rách cánh môi, một cổ mùi máu tươi nhàn nhạt lan tràn trong miệng hai người.

Lực đạo giãy giụa của Hạ Diệc Sơ càng ngày càng yếu, đến khi cô cảm thấy mình bị Cố Thâm hôn cái nóng rát đến ngạt thở, Cố Thâm mới buông cô ra.

Đôi mắt Hạ Diệc Sơ phiến hồng, không thể tin được nhìn Cố Thâm, lại thấy tình dục đang bị áp chế thật sâu nơi đáy mắt Cố Thâm làm cho hoảng sợ.

"Hệ thống, người đi ra cho ta! Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Hạ Diệc Sơ nghiêng răng nghiêng lợi hỏi hệ thống 233 trong đầu.

"Khụ khụ, này, chính là hiện tại cô nhìn thấy như vậy... Cố Thâm đối với cô có dục niệm, nhìn..." Thanh âm hệ thống 233 càng ngày càng yếu, càng ngày càng không tự tin.

"Vậy người nói cho ta, rốt cuộc có phải Thẩm Già Diệp hay không." Hạ Diệc Sơ lạnh lùng mở miệng.

Cố Thâm cùng Thẩm Già Diệp không chỉ có lớn lên giống nhau như đúc, ngay cả đôi mắt tím đen cũng giống nhau. Hơn nữa, đôi khi Hạ Diệc Sơ cảm giác Cố Thâm chính là Thẩm Già Diệp, ngay cả thời điểm hắn sinh ra dục vọng đối với cô, đáy mắt kia tự nhiên cũng sẽ như Thẩm Già Diệp là liếc mắt một cái, đáy mắt xẹt qua tia máu.

Nhiều điểm tương đồng như vậy, hiện tại Cố Thâm hôn sâu với cô, Hạ Diệc Sơ không thể nói với lòng đây chỉ là trùng hợp được nữa.

"Ký chủ, vấn đề này của cô, tôi đã hỏi cấp trên, tin tưởng ít ngày nữa sẽ có kết quả. Bất quá ký chủ, hy vọng cô có thể hiểu rõ, mặc kệ thân phận của hắn là cái gì, đây đều là nhiệm vụ của cô. Cô quá coi trọng tình cảm, đây không phải là chuyện tốt, cô quên lời tôi nói với cô lúc tôi và cô cùng ước định rồi sao? Việc cô phải làm chính là hoàn thành một loạt nhiệm vụ, gom đủ lượng công đức, cuối cùng trở về thế giới của cô." Hệ thống 233 mở miệng nói với Hạ Diệc Sơ, thanh âm mang theo tia nghiêm khắc hiếm thấy.

Bất quá lời này của nó làm nội tâm Hạ Diệc Sơ chấn động, áp lực nơi đáy mắt được giải phóng, mây đen áp chế trong lòng tức khắc tản ra, trong lòng Hạ Diệc Sơ liền rõ ràng.

"Hoãn Hoãn sao không nói lời nào? Bị dọa sợ?" Cố Thâm nhìn Hạ Diệc Sơ trầm lặng, đôi mắt rung rung, liền kéo tay cô đặt ở trên bàn tay to rộng của mình, bóp nhẹ, Hạ Diệc Sơ nháy mắt liền bình thường trở lại, mắt rung rung thấy Cố Thâm đem mình chống trên vách tường, thân thể hấn kẻ sát cô, cơ hồ là khẳng khít thân mật (vai kẻ vai, mặt sát mặt), Hạ Diệc Sơ cũng không trả lời, vuốt tay lau chà thật mạnh cánh môi sưng đỏ của mình.

Cố Thâm vốn còn muốn dịu dàng với nhưng vừa thấy động tác ấy, nháy mắt sắc mặt liền đen xuống.

Hắn trực tiếp bế ngang Cố Hoãn Hoãn lên, Hạ Diệc Sơ bị hấn làm cho hoảng sợ, đột nhiên mất thăng bằng, Hạ Diệc Sơ vuốt tay ôm chặt lấy cổ Cố Thâm.

"Chú muốn làm gì!" Hạ Diệc Sơ kêu to.

Cố Thâm đem cô ném xuống giường, dùng hành động đáp lại cô.

Hạ Diệc Sơ trong lòng cả kinh, lập tức muốn xuống giường, lại bị Cố Thâm bắt lại, đè cô dưới thân.

"Gét bỏ chú?" Thanh âm Cố Thâm mang theo tia lạnh lẽo, gương mặt ngũ quan góc cạnh, tuần mỹ phi phạm đột nhiên nở rộ ra một nụ cười, mắt phượng hẹp dài híp lại, mang theo một tia tà khí, Hạ Diệc Sơ cảm giác trước mặt tràn ngập nguy hiểm.

"Chú nhỏ, đừng như vậy."

"Thế nào? Hừm? Vừa nãy không phải còn nói chú nhỏ không thương người sao." Cố Thâm cúi đầu, lần nữa hôn lên đôi môi anh đào vừa mới xâm chiếm, bàn tay lạnh lẽo từ từ dò xét vào làn váy Hạ Diệc Sơ, giọng nói mang theo tia áp lực: "Hoãn Hoãn không phải muốn có bạn trai sao, chú nhỏ làm bạn trai cháu được không?"

"Chú, Chú là chú nhỏ của cháu." Hạ Diệc Sơ sợ tới mức nước mắt không khống chế được lăn ra ngoài, thân thể khẽ run.

"Là chú nhỏ thì thế nào? Đã quên lời mấy ngày trước chú nói với cháu?"

Mấy ngày trước...

Hạ Diệc Sơ bắt đầu hồi tưởng, đột nhiên nhớ tới ngày đó mình làm đồ thủ công, Cố Thâm nói với cô.

"Chỉ cần thật lòng yêu nhau, dù có bất cứ chuyện gì xảy ra cũng không thể biến nó thành lý do ngăn cách tình yêu."

Lúc ấy cô còn tưởng rằng Cố Thâm chỉ là giảng đạo cho cô, không ngờ vậy mà là đang đánh dự phòng với cô.

Hạ Diệc Sơ mở to hai mắt, không biết đáp như thế nào.

Cố Thâm mở mắt ra, nhìn Hạ Diệc Sơ điển đạm đáng yêu, hôn khuôn mặt cô đến ướt át, thu tay từ váy cô về.

"Ngoan, hôm nay không đụng vào cháu, chú cho cháu một tuần suy nghĩ chuyện này, đi ngủ sớm một chút, ngủ ngon." Cố Thâm nói, rồi khỏi người Hạ Diệc Sơ, xuống giường, xoay người ra khỏi phòng.

Hạ Diệc Sơ chờ hắn đi rồi, nhìn chằm chằm cửa phòng đóng chặt, sợ Cố Thâm lát nữa lại quay lại, chạy nhanh nhảy xuống giường đem cửa khóa trái.

Một đêm không nói chuyện.

Hôm nay trải qua nhiều chuyện như vậy, Hạ Diệc Sơ không có mắt ngủ mà ngủ một giấc đến hùng đông.

Chờ Hạ Diệc Sơ tự mình sửa sang tốt rồi đi xuống lầu, Cố Thâm đã như thường lệ đang ngồi ở trên bàn, ăn bữa sáng.

"Chú nhỏ." Hạ Diệc Sơ đi qua, nhẹ nhàng kêu hắn một tiếng, ngồi xuống đối diện hắn.

Chị Trương đi lên trước hỏi Hạ Diệc Sơ: "Tiểu thư, sáng nay ăn trứng muối với cháo thịt được không?"

"Được." Hạ Diệc Sơ nhàn nhạt gật gù đầu, cô đối với ăn uống cũng không có bất bẻ gì, có cái gì thì ăn cái đó.

Chị Trương nghe Hạ Diệc Sơ trả lời xong thì lui xuống, đi vào trong phòng bếp đem chén cháo đã sớm chuẩn bị tốt dùng khay bưng lên, trên khay còn đặt cái muỗng.

Cháo được chị Trương nấu từ sớm, nấu xong sau vẫn luôn giữ ấm cho nó, duy trì nó không quá nóng cũng không quá nguội, Hạ Diệc Sơ cầm cái muỗng múc ba lần là giải quyết xong chén cháo, sau đó cầm cặp sách của mình rời khỏi Cố gia.

Cố Thâm ngồi ở bàn ăn, quay đầu nhìn bóng dáng Hạ Diệc Sơ, mắt phượng hẹp dài híp lại có chút nguy hiểm tằm mị.

"Ký chủ, tôi nhận được bưu kiện trả lời của cấp trên." Thanh âm hệ thống 233 đột nhiên vang lên trong đầu Hạ Diệc Sơ.

"Ừm, nói như thế nào?"

"Cố Thâm đích thực chính là người cô gặp được ở thế giới trước, Thẩm Già Diệp, hần và Thẩm Già Diệp có cùng linh hồn."

"Ta biết rồi." Hạ Diệp Sơ cong cong mắt.

"Ký chủ, cô muốn làm gì?"

"Còn có thể làm cái gì." Hạ Diệp Sơ cười cười, đáy mắt xẹt qua một tia giảo hoạt: "Đương nhiên là trợ giúp lão công của ta đánh sập ba gia tộc kia, cùng cố địa vị Cố gia ở N thị rồi."

"Không còn chuyện gì khác muốn làm sao?" Ngừ khí của hệ thống thập phần không tin.

"Không có."

"Tin cô mới là lạ!"

Lời tác giả: vẫn gửi cho mọi người thêm hai chương đi, lòng Quân Bảo mềm như vậy, bắt quá muốn bắt đầu cuộc sống thức đêm. Mọi người, buổi tối tốt lành! 】

Lần sau nhớ cẩn thận với mọi lời nói của con trai đấy nhé, cẩn thận bị bán lúc nào không hay! =_ =

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Chú sói À, Đừng Đùa Ta! 15

Editor: Mặc Thanh Nghi

Hạ Diệp Sơ vẫn sinh hoạt như bình thường, đến trường học. Chỉ là lúc đang đi về phía phòng học, đến gần cầu thang, Hạ Diệp Sơ bị nhiều người vây quanh.

"Có chuyện gì?" Trên mặt Hạ Diệp Sơ không mang theo một tia kinh sợ nào, nhìn một đoàn nữ sinh vây quanh mình.

"Chuyện gì? Lời này chúng tôi hỏi cô mới đúng!" Nữ sinh dẫn đầu hung hờ mở miệng, mấy nữ sinh này cực kỳ cao, cao hơn Hạ Diệp Sơ nửa cái đầu.

Hiện giờ những nữ sinh đó đều mang sắc mặt khó chịu nhìn Hạ Diệp Sơ, giống như là Hạ Diệp Sơ làm chuyện gì rất có lỗi với mấy người cô ta.

"Chẳng lẽ cô không có gì để giải thích, chuyện của Tô Thanh học trưởng rốt cuộc là như thế nào? Tô Thanh đang yên đang lành, tại sao đột nhiên lại bị bắt vào cục cảnh sát?"

Vừa nói chuyện là nữ sinh cao cao lúc này, thần sắc âm trầm, sắc nhọn nhìn chằm chằm Hạ Diệp Sơ, nói: "Cô cũng không nên có ý đồ lừa gạt chúng tôi, ba ba tôi chính là cảnh sát ở đó, ông ấy nói, lúc ấy trừ Tô Thanh học trưởng ra, còn có một nữ sinh. Nữ sinh kia chính là cô đúng không?"

Hạ Diệp Sơ nghe xong lời này của cô ta, trong lòng bùng tình ngộ, khó trách những người này mới sáng sớm đã tìm cô chặn lại, thì ra là chuyện này.

Hôm qua đám người Tô Thanh tụ họp bị nhóm cảnh sát phát hiện mang đi, chiều tối đã có người công bố ra ngoài.

Chuyện Tô Thanh ở biệt thự của mình hút ma túy cuối cùng bị cảnh sát bắt vào cục được lan rộng trên diễn đàn trường học.

Chỉ sợ đám nữ sinh này chính là fan của Tô Thanh, nghe được chuyện của hần cho nên tới tìm Hạ Diệp Sơ đòi lại công bằng cho kẻ yếu.

Bất quá, cô không nghĩ đến chính là đám thiếu nữ nào tàn nhẫn lại dám trực tiếp vây chặn cô ở trường học.

Đôi mắt Hạ Diệp Sơ chột lóe, ngẩng đầu, cùng cô gái kia bốn mắt nhìn nhau không chút yếu thế, nói: "Chuyện của Tô Thanh học trưởng tôi cũng không biết rốt cuộc là như thế nào, nếu hần vô tội nhất định sẽ được thả ra."

"A, cô nói thật dễ nghe, bất quá Tô Thanh học trưởng nhất định sẽ không có chuyện gì! Hần căn bản không phải là người như vậy! Nhất định là cô hãm hại Tô Thanh học trưởng, bởi vì có bạn gái như cô, Tô Thanh học trưởng mới vướng vào loại chuyện này?" Nữ sinh cao cao kia khí thế dào dạt nói với Hạ Diệp Sơ, những nữ sinh phía sau tán đồng với những lời cô ta nói, ánh mắt nhìn Hạ Diệp Sơ càng thêm sắc nhọn.

Những lời không đầu vào đầu của cô ta suýt nữa chọc Hạ Diệc Sơ bật cười, Tô Thanh là cái dạng người gì, bọn họ không có tiếp xúc qua làm sao mà biết được.

Một người có bề ngoài lớn lên không tồi, thành tích tốt, kính thầy yêu trẻ, không ai tưởng tượng được lại là thứ biến thái thích bạo dâm thiếu nữ.

Lúc trước Cố Hoãn Hoãn không phải cũng là như vậy sao. Bởi vì người nọ mang hơi thở sạch sẽ cùng nụ cười ấm áp tỏa sáng như ánh mặt trời nên trong lòng mỗi người đều đem người này tô điểm đẹp để đến không gì sánh được.

Thiếu niên khi yêu say đắm chính là như thế, cảm thấy người kia cái gì cũng tốt, mình nhất định sẽ không xứng với hắn.

Nhưng thế giới này không có người hoàn mỹ, lâu ngày mới có thể gặp người làm bản thân rung động, tiếp xúc tìm hiểu người này thì mới phát hiện, kỳ thật cũng chỉ là một người bình thường mà thôi, hơn nữa người này lại che dấu tính biến thái.

Hạ Diệc Sơ ánh mắt lạnh lùng, không muốn phí thời gian cùng nữ sinh tuổi dậy thì bị hoocmon khống chế nói chuyện, cô lạnh lùng nghênh đón ánh mắt nữ sinh trước mặt.

Cặp mắt Hạ Diệc Sơ vừa to vừa trong sáng, đồng tử đen thuần, khi cô mỉm cười, cặp mắt long lanh kia không một tia tạp chất. Nhưng khi cô hờ hững nhìn thẳng người khác, cặp mắt kia lại giống như giếng cổ thâm u, sâu không thấy đáy.

Nữ sinh kia bị Hạ Diệc Sơ nhìn đến thân thể cứng đờ, không tự chủ được liền lui về phía sau vài bước.

Hạ Diệc Sơ thấy thế, cười nhạt một tiếng, vòng qua đám người đó, đi lên thang lầu.

Hạ Diệc Sơ không so đo không có nghĩa là người sau lưng cô không so đo.

Cố Thâm đã sớm đoán được chuyện của Tô Thanh sẽ khiến Hạ Diệc Sơ ở trường bị người khác đe dọa tổn thương cho nên phái vài người âm thầm đi theo Hạ Diệc Sơ.

Từ thu hạ nghe được có người chặn Hạ Diệc Sơ ở cầu thang, Cố Thâm nghĩ nghĩ, gọi điện thoại ra ngoài, mấy nữ sinh chặn Hạ Diệc Sơ ở cầu thang không thể học ở trường này được nữa.

Tứ đại gia tộc N thị, trừ Cố gia, tam gia còn lại đều đã loạn thành một nồi cháo.

Bọn họ biết con trai nhà mình là bộ dáng gì.

Tuổi nhỏ đã khai tra, ăn nhậu chơi gái cờ bạc đều đủ, chuyện này bọn họ lúc trước không phải không biết, chỉ là không để trong lòng thôi.

Thế nhưng bọn họ không ngờ được hắn lại chạm vào heroin.

Nếu như uống rượu đánh nhau gây chuyện bị bắt vào cục cảnh sát còn có thể ra, nhưng đây là chơi ma túy!

Chuyện này không phải chỉ cần có tiền là có thể cứu ra.

Đặc biệt Tô gia loạn thành một nồi cháo.

Nhận được điện thoại từ cục cảnh sát thông báo con trai nhà mình không chỉ chơi ma túy mà còn tự mình gọi điện thoại báo án.

Hắn là điên rồi!

Bản thân chơi ma túy còn hận không thể đem chuyện này nói cho tất cả người khắp tiên hạ biết, gọi điện thoại báo án, không chỉ có chính mình bị bắt, còn khiến những người cùng nơi bị bắt.

Những gia tộc đó biết người gọi điện thoại báo cảnh sát là Tô Thanh, thù hận đối với Tô gia ngày càng tăng, cha mẹ Tô Thanh quả thực là tiền thoái lưỡng nan.

Cha mẹ Tô gia dù có phần nộ, thất vọng, tức giận đưa con trai không có tiền đồ này thì vẫn muốn cứu Tô Thanh ra.

Chỉ là trong cơ thể Tô Thanh cùng đám người đó có thành phần heroin là sự thật, Tô gia cùng Hàn gia còn có Chu gia bản lĩnh có lớn thế nào cũng không có cách nào đem người cứu ra, chỉ có thể chuyển tới sở cai nghiện, đến khi bọn họ cai nghiện xong mới thôi.

Được ba Tô mẹ Tô giúp đỡ, một mình Tô Thanh bị nhốt tại một phòng giam dần tỉnh táo lại.

Ba Tô mẹ Tô vừa mới tới mừng hắn một trận, biết tình cảnh của mình bây giờ, hắn không thể nào tin được.

Tô Thanh thật sự không thể tin được, tại sao lại như vậy, rõ ràng người bị tiêm thuốc phiện, bị đám người kia tập thể xâm phạm là Hạ Diệc Sơ, tại sao lại biến thành hắn.

Tô Thanh dựa vào cái gối cứng trên giường gỗ, bọn họ lúc trước đang tụ họp thì đột nhiên bị cảnh sát bắt lấy, dùng nước lạnh hắt lên người để cho bọn

họ tỉnh táo lại.

Giờ phút này, trên người Tô Thanh mặc bộ quần áo thô ráp của phạm nhân.

Like fapage [Đào Cú – Noi những con cú ngôn tình hội tụ] để ủng hộ nhóm dịch nhé!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Chú sói À, Đừng Đùa Ta! 16

Editor: Mặc Thanh Nghi

Hạ Diệc Sơ sử dụng kim khâu khiến những người đó không chỉ xem Tô Thanh thành Hạ Diệc Sơ, ngay cả những việc đời trước họ làm với Cố Hoàn Hoàn, nay cũng dùng tất cả lên người Tô Thanh.

Bởi vì lúc trước, thuốc kích dục và ma túy cùng phát tác cho nên thần trí Tô Thanh không rõ ràng cũng không có cảm giác được có cái gì không đúng, ngược lại còn nóng bỏng đáp lại động tác những người đó.

Hiện tại thần trí Tô Thanh đã tỉnh táo lại, chỗ kia còn chưa từng *** qua, lần đầu tiên lại bị nhiều người mạnh mẽ xâm phạm, thân thể sẽ có bao nhiêu đau đớn. Ngay cả tâm lý Tô Thanh tốt đến đâu cũng không thể thừa nhận nỗi chuyện hấn thế mà bị nhiều thiếu niên cùng nhau mạnh mẽ xâm phạm như vậy. Hơn nữa những người đó đều là bạn từ nhỏ đến lớn với hắn, hắn còn là người gọi điện thoại hẹn bọn họ đến.

Tô Thanh nằm ở trên giường, không thể tin được những việc này lại mơ mơ hồ hồ xảy ra như vậy.

Còn có chuyện gọi điện thoại báo án, Tô Thanh nhớ rõ, hấn trước giờ không có gọi.

Nhưng cảnh sát có ghi âm cuộc điện thoại hấn gọi báo án, chứng cứ vô cùng xác thực làm cho Tô Thanh không thể nào giải thích được.

Tô Thanh cảm giác mơ hồ cực kỳ.

Trên cơ thể dính dính, lúc nóng lúc lạnh, nhớ lại những chuyện đám người đó làm với mình, Tô Thanh cảm giác từng đợt ghê tởm.

Trong phòng giam mùi thật khó ngửi, mùi chuột chết trộn lẫn với mùi tanh cùng mùi mốc, Tô Thanh mới vào chưa đến nửa ngày mà cứ như đã qua cả thế kỷ vậy.

Chỉ là lúc này Tô Thanh sẽ không ngờ đến, cả ngày hôm sau, những người cường bạo xâm phạm hấn lại vô cùng nhớ hấn đang bị nhốt tại phòng tối an lặng (an tĩnh + lắng lặng).

Lúc này, một lần bắt được bảy thiếu niên chính ma túy ở biệt thự, trong đó lại có liên quan đến ba gia tộc đầu sỏ của N thị, trừ Cố gia không bị gây khó dễ, ba gia tộc kia đều bị kéo xuống nước, đối với N thị đúng là tin tức bùng nổ.

Không đúng lúc, mấy năm nay nhà nước nghiêm khắc chống ma túy và quan hệ bất chính, hành vi lớn mật của mấy thiếu niên chính là đụng vào hòng súng.

Trực tiếp bị chính phủ xem thành thành phần không có giáo dục, mặc kệ người nhà nhét tiền nhiều thế nào cuối cùng đều bị đuổi về.

Mà con trai bọn họ vẫn tiếp tục bị giam giữ.

Mấy người ở gia tộc kia thấy không thể xoay chuyển được chuyện của con mình thì đem hết tinh lực lên người Tô gia, tất cả mọi người cùng nhau liên thủ chèn ép Tô gia thành một trận binh hoang mã loạn.

Sinh hoạt của Cố gia cũng không có an tĩnh.

Từ ngày Cố Thâm hôn Hạ Diệc Sơ xong, trước mặt Hạ Diệc Sơ không hề che dấu tâm ý của hấn với vô, hành động đối với Hạ Diệc Sơ cũng càng ngày càng thân mật hơn.

Hạ Diệc Sơ rốt cuộc cũng cảm giác được có gì đó không thích hợp.

"Hệ thống, người có chuyện gạt ta phải không?" Hạ Diệc Sơ hỏi 233.

"Ký chủ hỏi chính là phương diện kia? Nếu là về nơi tôi đến, tôi đây nhất định không thể nói cho ký chủ biết, cái này là bảo mật riêng tư."

"Ta không phải hỏi người cái này. Lúc trước ta thật sự thích Thẩm Già Diệp. Nhưng vào thế giới này, nhìn thấy Cố Thâm, chính là..." Hạ Diệc Sơ nhú nhú mày, không biết nói thế nào.

Cô rõ ràng nhớ rõ mọi chuyện nhưng lại không có sinh ra cảm giác, giống như thiếu thiếu cái gì đấy.

Hạ Diệc Sơ tuy không nói rõ ràng, nhưng hệ thống 233 đã đi theo Hạ Diệc Sơ lâu như vậy nên rất nhanh hiểu rõ ý tứ của cô.

"Ký chủ cô đến thế giới đó là để làm nhiệm vụ, mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ tôi đều lấy đi tình cảm của cô đối với thế giới đó."

"Thì ra là thế sao?" Hạ Diệc Sơ ngăn người, làm sao cũng không nghĩ đến đáp án này.

Cô còn tưởng là cô quá hoa tâm.

Rõ ràng nhớ rõ từng chuyện lúc trước khi ở bên nhau cùng Thẩm Già Diệp, nhớ rõ lúc đó tim đập mặt đỏ nhưng bây giờ đáy lòng lại không chút gợn sóng. Bất quá, bây giờ người này đang ở bên cạnh cô, thật tốt.

Hạ Diệc Sơ cong cong môi, thay quần áo rồi mở cửa xuống lầu.

Trùng hợp là cửa phòng bên cạnh phòng Hạ Diệc Sơ cũng mở ra, Cố Thâm mặc đồ ở nhà từ trong đi ra.

Khi nhìn thấy Hạ Diệc Sơ, trên mặt Cố Thâm nở ra nụ cười nhẹ.

"Chú nhỏ, chào buổi sáng." Hạ Diệc Sơ dừng bước chân lại, đứng ở cửa phòng mình, định chờ Cố Thâm đi trước.

Mà không ngờ Cố Thâm đi đến trước mặt cô, cúi đầu hôn lướt qua trán cô như chuồn chuồn nước, "Hoãn Hoãn, chào buổi sáng."

Hạ Diệc Sơ cúi đầu không có đáp lại, Cố Thâm cũng không thêm để ý, lôi kéo cô xoay người cùng nhau xuống lầu. Hắn từng nói cho cô một tuần suy nghĩ.

Dưới lầu di Trương đã sớm chuẩn bị bữa sáng cho hai người, hôm nay Cố Thâm không cần đi làm, Hạ Diệc Sơ cũng không cần đi học.

Cố Thâm ngồi ở bên cạnh Hạ Diệc Sơ, vừa định hỏi Hạ Diệc Sơ muốn đi đâu chơi, di động trong túi lúc này đột nhiên vang lên.

Cố Thâm nhú nhú mày, lấy điện thoại ra, nghe máy: "Alo, Giám đốc Vương?"

Hạ Diệc Sơ ngồi bên cạnh thấy Cố Thâm tâm tình vốn đang không tồi nhưng sau khi nghe điện thoại xong thần sắc liền có chút ngưng trọng, mày cũng nhíu lại.

Có vẻ như người ở đầu dây bên kia nói chuyện gì đó khiến hắn không hài lòng.

"Tôi biết rồi, mang người đi trước, tôi đi qua xem." Cố Thâm phân phó giám đốc Vương bên kia.

Cúp điện thoại xong, Cố Thâm liền đứng dậy ra cửa, nhưng nghĩ đến cái gì, hắn quay đầu nhìn Hạ Diệc Sơ, hỏi:

"Hoãn Hoãn, đi cùng chú."

"Đi đâu?" Hạ Diệc Sơ nghi hoặc nhìn hắn, tuy ngoài miệng ngữ khí dò hỏi nhưng bản thân đã đứng dậy khỏi sofa.

"Muốn gặp ba mẹ cháu không? Bọn họ đến."

Hạ Diệc Sơ bị lời của Cố Thâm làm cho sững sốt, Cố Thâm duỗi tay kéo cô, hai người cùng nhau ra ngoài.

Tài xế lái xe, Cố Thâm và Hạ Diệc Sơ cùng ngồi ở ghế sau, Hạ Diệc Sơ vẫn luôn cúi đầu, không nói gì.

Hai người kia là do Tô Thanh mang đến nhưng vẫn chưa nhận được chỉ thị hành động của Tô Thanh, mấy ngày trước nhìn thấy tin tức Tô Thanh bị bắt trên TV, kim nén không được liền đến trước Cố thị làm âm ỉ.

Vừa nãy giám đốc Vương gọi điện thoại cho Cố Thâm là để báo cáo chuyện này.

Cố gia có con nuôi không, chuyện này đối với người trên dưới công ty thì đây cũng không phải chuyện bí mật.

Vốn muốn đem hai người này đuổi đi, chỉ là không chịu nổi hai người kia quậy phá lẫn lộn, lời nói của hai người đó giống như bắc loa, rống lên thì hấp dẫn ánh mắt người đi đường.

Hai người kia giống như là đã có chuẩn bị, lời nói chuẩn xác, vẻ mặt chắc chắn, nghe tin, giám đốc Vương đến, trong khoảng thời gian ngắn trong lòng nổi lên nghi ngờ, đành phải gọi điện thoại cho Cố Thâm.

Chương 73: Chú sói À, Đừng Đùa Ta! 17

Editor: Mặc Thanh Nghi

Cố Thâm và Hạ Diệc Sơ đến tập đoàn Cố thị, vừa xuống xe, từ xa đã nhìn thấy một đám người vây quanh ở bậc thang trước cửa tập đoàn.

Cái cộ ồn ào, loáng thoáng còn có thể nghe được thanh âm nghị luận của đám người qua đường đó, còn có tiếng nói hơi bén nhọn khốc lóc âm ỉ không biết của ai.

Hạ Diệc Sơ nhíu nhíu mày, đứng ở bên cạnh xe, không muốn đi qua.

"Hoãn Hoãn, đi qua nhìn xem. Đừng sợ, có chú nhỏ ở đây." Cố Thâm đi đến bên người Hạ Diệc Sơ, cúi đầu ôn nhu nói với cô, nắm tay Hạ Diệc Sơ đi về đám người đang âm ỉ kia.

Càng đến gần, Hạ Diệc Sơ càng nghe rõ giọng nữ bén nhọn rống to: "Nhanh lên, gọi chủ tịch Cố thị của các người đến đây! Tôi muốn gặp con gái của tôi, con gái đáng thương của tôi, năm đó vừa sinh ra, tôi chỉ ngủ một giấc, người đã không thấy tăm hơi đâu nữa. Tìm mấy năm mới tìm được, chủ tịch của các người đâu, tôi muốn gặp chủ tịch của các người!"

"Vị phu nhân này, mong ngài bình tĩnh một chút, ông chủ chúng tôi đang trên đường tới..." Trán giám đốc Vương đỏ mồ hôi ứng phó, nhìn quần chúng vây xem bên cạnh, trong lòng sốt ruột.

"Đang trên đường tới! Nửa giờ trước các người cũng nói như vậy! Tôi mặc kệ, hiện tại tôi muốn gặp hần!" Trong đám người, một phu nhân thoát nhìn bốn mươi tuổi, tay chống nạnh, hùng hổ nói với giám đốc Vương.

"Ai muốn gặp tôi?"

Giám đốc Vương đang không biết ứng phó như thế nào, một âm thanh trầm thấp dễ nghe như tiếng nước suối mát lạnh vang lên.

Hai mắt giám đốc Vương sáng ngời, lập tức quay đầu nhìn lại.

Quả nhiên thấy Cố Thâm nắm tay Hạ Diệc Sơ ở ngoài đám người.

Đám người vốn đang vây xem nhanh chóng lui ra tạo thành một con đường. Cố Thâm mang Hạ Diệc Sơ đi đến. Đứng kế bên giám đốc Vương, đối mặt với đôi vợ chồng.

"Cố tổng, ngài tới rồi." Giám đốc Vương chào Cố Thâm sau đó ánh mắt lại đặt ở trên người cặp vợ chồng kia, duỗi tay chỉ chỉ, nói: "Chính là hai người này muốn gặp ngài."

Vương Tuyết Cầm cùng Lưu Cao chính là ba mẹ ruột của Cố Hoãn Hoãn.

Nguyên bản Vương Tuyết Cầm đang hùng hổ thấy Cố Thâm xuất hiện tức khắc liền xui xuống.

Hần không làm gì cả, trên người Cố Thâm đơn giản là phát ra khí thế sắc bén mà người bình thường không thể có được.

Vương Tuyết Cầm và Lưu Cao bị người của Tô Thanh tìm đến là hai người chơi bồi lâu lổ, một người cả ngày thích chơi mạt chược ham món lợi nhỏ thích tiện nghi, một người hờ ra là trộm cắp. Làm sao từng được tiếp xúc qua tinh anh của xã hội như vậy.

Cố Thâm vừa xuất hiện, khí thế trên người hần đã khiến hai người này kinh sợ.

Bất quá, đối với hai người đó, sự căm dỗ của tiền chung quy vẫn lớn hơn trời.

Nhìn thần sắc Cố Thâm lạnh lùng, Vương Tuyết Cầm lui ra phía sau vài bước, thẳng eo, ngẩng cao đầu, giống như tạo thêm can đảm cho mình, nói với Cố Thâm: "Anh chính là Cố Thâm đúng không, con gái tôi đâu?"

"Con gái bà?" Cố Thâm nhìn hai người trước mắt, ánh mắt âm trầm: "Cố gia tôi mười mấy năm trước dựa theo thủ tục chính quy có nhận nuôi một bé gái mồ côi không tề từ cô nhi viện, hiện giờ đứa bé ấy đã là người nhà của Cố gia. Năm đó, bé gái ấy là bị người ta ném trước cửa cô nhi viện, nếu bé gái ấy thật sự là con gái của các người, vậy lúc trước tại sao lại đem nó vứt bỏ ở cửa cô nhi viện, hiện giờ đã qua mười mấy năm, đứa bé đã sớm trưởng thành, ba mẹ vốn không cần con gái giờ mới đến tìm về?"

Cố Thâm nói một lời thật dài ra, Vương Tuyết Cầm nhớ đến năm đó tự tay mình ném Cố Hoãn Hoãn ở cửa cô nhi viện, trong lòng nhất thời chột dạ không biết trả lời như thế nào.

"Anh hỏi tôi những chuyện này có ích gì! Chúng tôi bắt quá cũng chỉ là hai người nhà quê phổ thông, lúc mất đứa nhỏ hai chúng tôi đều rất đau lòng, những năm gần đây, dư giả một chút thì đi tìm con gái, bây giờ thật vất vả mới tìm được con, Cố tổng, chúng tôi mang nó về thì nó cũng chỉ chịu khổ, dù chúng tôi không nhận lại đứa bé, nhưng chúng tôi cũng chỉ muốn đứng từ xa nhìn con gái một chút thôi." Vẫn là Luru Cao phản ứng lại trước, hấn lớn lên cực kỳ gầy, làn da ngăm đen, rất hợp diễn bộ dáng đau đớn kịch liệt, thực dễ làm người ta tin tưởng vào những lời hắn nói.

Luru Cao vừa nói xong, Vương Tuyết Cầm cũng nhanh chóng phản ứng theo, vẻ mặt bị thương, trực tiếp té trên đất, gào khóc: "Đúng vậy a~, tôi chỉ có một đứa con gái, thương nhớ mười mấy năm, mỗi lần nhớ tới... thật thương tâm a~!"

Vương Tuyết Cầm đưa tay sờ lên tim mình, thần sắc bi thống tội đĩnh.

Người qua đường vây xem càng ngày càng nhiều, tuy rằng mọi người vì lời nói vừa rồi của Cố Thâm mà ấn tượng đối với hai người này không tốt, nhưng có lẽ đến thế nào thì cũng là ba mẹ ruột.

Trên người Cố Thâm phát ra khí thế quá cường thịnh làm những người này không dám nghị luận, chỉ là ánh mắt lại không tự chủ được toát ra vẻ khiển trách.

Hạ Diệc Sơ vẫn luôn theo phía sau Cố Thâm nhìn người ngồi dưới đất ầm ĩ, hai người này đúng là không có thể diện, trong lòng không nói nên lời.

Lí do hai người này vứt bỏ Cố Hoãn Hoãn, Hạ Diệc Sơ đã được Hệ thống 233 nói rõ.

Nhưng không nghĩ tới, bọn họ cảm thấy nuôi nấng một đứa nhỏ thì phải làm lụng vất vả, tiêu phí tiền bạc quá nhiều cho nên mới vứt Cố Hoãn Hoãn đi.

Ba mẹ như vậy, không thể nghi ngờ chính là loại người thấy tiền sáng mắt.

Hạ Diệc Sơ tiến lên một bước, Cố Thâm nhìn cô, kéo tay cô, ý bảo cô cứ ở phía sau, chuyện ở đây hẳn sẽ giải quyết.

Hạ Diệc Sơ mỉm cười, cô nếu dùng thân thể Cố Hoãn Hoãn, mọi chuyện của Cố Hoãn Hoãn tất nhiên cô nên tự gánh vác.

"Mấy người làm sao biết tôi là con gái mấy người?" Hạ Diệc Sơ chậm rãi mở miệng, nhìn hai người ngồi dưới đất kia, thần sắc nhàn nhạt, ngữ khí kia bình đạm giống như đang hỏi hôm nay thời tiết thế nào. Vương Tuyết Cầm sững sờ, nhìn cô gái trước mặt ăn mặc đơn giản, nhưng trên người lại tản ra quý khí tuổi trẻ đột nhiên ngăn cản cả người.

Không chỉ có Vương Tuyết Cầm ngây người, mấy người vây xem cũng có không ít người phát hiện điều này.

Vương Tuyết Cầm tuy đã qua bốn mươi, dáng người bắt đầu mập ra nhưng vẫn mơ hồ thấy được nét mỹ lệ trên gương bà lúc trẻ.

So với Hạ Diệc Sơ, hai người có đến bảy phần giống nhau.

Nếu nói hai người này là mẹ con, hầu hết mọi người ở đây đều tin tưởng.

Mà theo linh cảm giữa mẹ và con, Vương Tuyết Cầm gần như chỉ trong nháy mắt là có thể xác định Hạ Diệc Sơ chính là con gái của mình!

Nhìn Hạ Diệc Sơ toàn thân toát lên quý khí, hai mắt Vương Tuyết Cầm sáng ngời, trong lòng kinh hỉ nở rộ.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Chú sói À, Đừng Đùa Ta! 18

Editor: Hải Bình

Nhưng mà, khi Hạ Diệc Sơ đối mặt với bà ta trong lòng đã biết, Vương Tuyết Cầm đến nhìn cô, sau khi xác định được thân phận của cô, đáy mắt ánh lên vui mừng, không có một chút tình cảm mẹ con nào ở bên trong.

Vương Tuyết Cầm nhìn Hạ Diệc Sơ, giống như đang đánh giá một đồ vật, phỏng chừng là nghĩ đến việc đổi cô cho Cố gia đáng giá bao nhiêu tiền đi.

Hạ Diệc Sơ cười lạnh.

Mà ý nghĩ của Vương Tuyết Cầm lúc này so với phỏng đoán lúc trước của cô cũng không khác nhau là bao.

Hôm nay Vương Tuyết Cầm và Lư Cao tới nơi này làm ăn ỉm ỉm, kỳ thật trong lòng vẫn hơi lo sợ, vì Tô Thanh đã nói với bọn họ biết, tổng tài của Cố thị đối với con bé kia rất để ý và yêu thương, nên hai người cũng lo lắng sợ anh ta làm gì mình.

Bởi vì không phải con ruột, dù yêu thương ra sao, một khi liên lụy đến tiền đồ sự nghiệp, nói như thế nào, cũng sẽ sinh ra ngăn cách đi.

Chuyện về sau, Vương Tuyết Cầm và Lư Cao nghĩ kỹ rồi, đến lúc đó bọn họ chỉ cần một chút tiền coi như là phí vất vả thôi cũng đã tốt rồi, miễn cho chọc tổng tài Cố thị nổi giận.

Nhưng đến hiện tại, sau khi nhìn Hạ Diệc Sơ rồi, ý nghĩ trong lòng Vương Tuyết Cầm và Lư Cao nháy mắt liền thay đổi.

Bọn họ tuy rằng là người nhà quê, nhưng thường xuyên nhìn quảng cáo hàng hiệu trong TV, Hạ Diệc Sơ này ăn mặc tùy tiện không giống trong tưởng tượng của họ tí nào.

Lúc trước bọn họ chỉ muốn một ít tiền, chút này đối với Cố thị mà nói cũng không đáng bao nhiêu đi.

Vương Tuyết Cầm trong lòng nghĩ như vậy, đáy mắt xẹt qua tham lam.

Nhưng ánh mắt xa lạ của Hạ Diệc Sơ làm Vương Tuyết Cầm tỉnh lại trong nháy mắt, Vương Tuyết Cầm cười cười, lấy từ trong túi ra tờ xét nghiệm ADN đã chuẩn bị từ trước, đưa cho Hạ Diệc Sơ:

"Con nhìn đi, đây là giấy xét nghiệm ADN của chúng ta, nếu con không tin, hai chúng ta có thể đi bệnh viện làm giám định lại."

Giấy xét nghiệm ADN này là Tô Thanh đưa cho bọn họ, thông tin chính xác, cho nên Vương Tuyết Cầm không sợ Hạ Diệc Sơ cầm đi nghiệm chứng.

Mà Vương Tuyết Cầm thoải mái lấy ra tờ xét nghiệm, làm những người bên cạnh không ai hoài nghi bà ta nói dối.

Hạ Diệc Sơ cầm lấy tờ giấy, nhìn kết quả kiểm tra một lúc, rồi lại nhìn Vương Tuyết Cầm, thần sắc xa lạ xa cách trong nháy mắt liền biến đổi, hốc mắt ửng đỏ tiến lên vài bước, ánh mắt gắt gao mà nhìn chằm chằm Vương Tuyết Cầm, thậm chí trực tiếp duỗi tay đem bà ta ôm vào trong lòng ngực mình, không hề ngại bụi bẩn trên người Vương Tuyết Cầm.

"Mẹ, con rốt cuộc đã thấy mẹ, mấy năm nay, con đều rất nhớ mẹ." Hạ Diệc Sơ gắt gao ôm Vương Tuyết Cầm vào trong ngực, thanh âm có chút nghẹn ngào nói.

thân thể Vương Tuyết Cầm Bị Hạ Diệc Sơ ôm chặt bỗng trở nên cứng đờ, chậm rãi duỗi tay ôm lại Hạ Diệc Sơ, nói: "Ngoan, ngoan, mấy năm nay mẹ cũng rất nhớ con."

Trên người Hạ Diệc Sơ tỏa ra mùi hương nhàn nhạt, trong lòng Vương Tuyết Cầm có chút hỗn loạn, dựa theo kịch bản ban đầu, nó bị vạch trần thân phận trước mặt công chúng, không phải phải là ghét bỏ mẹ đẻ, sau đó phải người đem bà và Lư Cao đuổi đi sao? Tại sao một chút đều không chê, đuổi tay đem bà ôm lấy.

Cái này làm cho kế hoạch tốt đẹp của bà bị phá vỡ.

Hạ Diệc Sơ giống như không hề cảm giác được thân thể và thần sắc cứng đờ của Vương Tuyết Cầm, buông thân thể của bà ta ra, vui mừng nói: "Mẹ, hôm nay mẹ và ba ba tìm đến nơi này, là tới đón con sao?"

"À....." Vương Tuyết Cầm sắc mặt cứng đờ, đầu ngoảnh sang một bên, không biết trả lời như thế nào.

Mà Hạ Diệc Sơ đã quay đầu nói với Cố Thâm: "Chú nhỏ, ba mẹ cháu tới đón cháu, cháu sẽ trở về một thời gian."

Ánh mắt Cố Thâm thâm thúy nhìn cô, một hồi lâu, mới nghĩ nghĩ, nhàn nhạt ừ một tiếng.

"Không, không đúng a, con gái, con hiện giờ là người Cố gia, làm sao có thể theo chúng ta trở về!" Lư Cao ở phía sau nóng nảy, hẳn sẽ không rảnh rồi đi nuôi dưỡng một người lạ.

Hạ Diệc Sơ ở trong mắt Lư Cao, trừ bỏ việc cùng Vương Tuyết Cầm chia sẻ tiền bạc, thì hẳn chưa bao giờ đem cô thành con gái mình.

"Ba, ba đừng nói vậy, con là do hai người sinh ra. Con, con rất muốn sống cùng mọi người."

Hạ Diệc Sơ trên mặt mang theo một tia khát vọng.

Nhưng hiện tại Vương Tuyết Cầm và Lư Cao tránh cô còn không kịp, hai người trong chuyện này đều cực kỳ hối hận, nếu sớm biết rằng tới nơi này một chuyến không chỉ không chiếm được tiền của Cố gia, còn phải mang về một đứa ăn không ngồi rồi như vậy, bọn họ chắc chắn sẽ không tới nơi này.

"Ba, chúng ta hôm nay không chuẩn bị tốt, hay là hôm nào lại đến đón con trở về đi, ba và mẹ con về sửa sang lại phòng." Lư Cao nhanh chóng ném xuống một câu như vậy, lôi kéo Vương Tuyết Cầm, bọn họ chạy ra khỏi đám người, ở ven đường gọi một chiếc taxi, nhanh chóng biến mất ở trước mắt cô.

Động tác hai người cực nhanh, không chỉ có Hạ Diệc Sơ, ngay cả nhiều người qua đường cũng chưa kịp phản ứng lại.

Chờ người qua đường phục hồi lại tinh thần, nhìn trên mặt Hạ Diệc Sơ không che giấu nỗi thần sắc âm đạm, trong lòng không tránh được một hồi thổn thức, từng đám tan dần tan dần.

Mà giám đốc Vương chờ nhân viên đi làm, cũng bị Cổ Thâm cho lui xuống.

Hạ Diệc Sơ cúi thấp đầu, tựa hồ còn chưa hồi phục lại tinh thần.

Cổ Thâm ôm Hạ Diệc Sơ, đầu chúi vào cổ cô, mở miệng hỏi: "Hoãn Hoãn nghĩ làm như vậy là có thể rời khỏi Cổ gia?"

Cổ Thâm âm thanh trầm thấp, lại mang theo một tia nguy hiểm.

"Không có, chú nhỏ lại nghĩ nhiều rồi, cháu sẽ không rời đi nơi này, Cổ gia là ngôi nhà duy nhất của cháu." Hạ Diệc Sơ vội vàng mở miệng nói.

Lưu lại trong trí nhớ nguyên chủ, cha Cổ mẹ Cổ đối với cô thật sự quá tốt, hình ảnh hồi tưởng cũng mang theo một tia ấm áp, cha mẹ ruột cũng không cho cô được.

"Về sau cũng không rời đi?" Cổ Thâm ngừng đầu vuốt tóc Hạ Diệc Sơ, động tác và âm thanh đều ôn nhu, lại mang cho Hạ Diệc Sơ một loại nguy hiểm kỳ lạ.

"Về sau, về sau rồi nói sau, chuyện chưa xảy ra không thể đoán trước được." Hạ Diệc Sơ đem đầu hướng về một bên, điều duy nhất cô đoán được là làm xong nhiệm vụ này cô sẽ rời đi.

"Không giống nhau." Cổ Thâm cũng không tức giận, hần cười cười, đột nhiên duỗi tay dùng sức bắt lấy tay Hạ Diệc Sơ, dùng sức đem cô ôm vào lòng, ở bên tai Hạ Diệc Sơ nhẹ giọng nói: "Chú sẽ không cho cháu cơ hội rời đi."

Không thể khẳng định được nha chú nhỏ.

Lông mi Hạ Diệc Sơ khẽ run, không trả lời.

---

1. Tuyển editor GẤP

2. Lời nhắn:

- Khi chư vị muốn đọc bản convert, hãy nhắn với tại hạ qua fanpage, tại hạ sẽ gửi cho, đừng nhắn qua wattap, không ai rep đâu nhé!
- Không yêu cầu cầu follow hay vote, nhưng nếu chư vị thấy truyện hay thì tiếc chi một chút ấy nhỉ? Bởi đó sẽ là động lực và lời cổ vũ rất lớn cho nhóm trên con đường dịch truyện này!
- Nếu có nhu cầu cùng hợp tác cùng dịch truyện, xin hãy liên hệ qua fanpage
- Truyện là đứa con tinh thần của nhóm, nếu muốn đăng sang nơi khác, xin hãy báo cho tại hạ biết trước
- Mọi thắc mắc về truyện cũng xin nhắn qua fanpage
- Tại hạ không phải người khó tính trong vấn đề nói truyện và giao lưu với độc giả, nhưng cực kỳ ghét người nào vô ý thức đến mức xỉ vả hay không tôn trọng công sức của nhóm dịch. Những người đó hãy cẩn thận, tại hạ sẽ bùng nổ đó! Mà nổ là nổ tan xác tất cả chứ không riêng ai cả đâu nhé, có thể là NGỪNG TRUYỆN trong một khoảng thời gian hoặc là KHÔNG ĐĂNG truyện nữa! Cái gì cũng có thể xảy ra cả vì đây là làm free, sẽ không ai rảnh tới mức để im cho người khác tới "thăm hỏi" kiểu đó đâu! Nhớ nhé, vì lợi ích chung của tất cả mọi người

~~ Hoan nghênh mọi người nhận xét, ném đá tận tình về cách dịch của nhóm để giúp nhóm nâng cao tay nghề nữa nhé!

- Đây là truyện DỊCH, không phải truyện tự sáng tác, vì vậy xin đừng ý kiến về mặt nội dung, tại hạ không kiểm soát được

Quan trọng nhất, xin cảm ơn sự ủng hộ từ chư vị trong suốt thời gian qua. *cúi đầu*

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Chú sói À, Đừng Đùa Ta! 19

Editor: Hải Bình

Vì là thương nhân, là tổng tài của một tập đoàn, nên trực giác của Cố Thâm rất nhạy bén, trầm mặc nhìn Hạ Diệc Sơ, trong lòng hắn đột nhiên xuất hiện nỗi lo âu chưa từng có, ảo giác rằng cô gái này lúc nào cũng có thể rời đi.

Cố Thâm nhíu mày, lôi Hạ Diệc Sơ về phía chiếc xe, mang đi.

Hạ Diệc Sơ hơi sững sốt, không rõ Cố Thâm bị làm sao, chỉ có thể gấp gáp đuổi kịp bước chân hắn.

Hai người vừa lên xe, Cố Thâm ngồi ở trên ghế điều khiển, duỗi tay trực tiếp ép Hạ Diệc Sơ ngồi xuống. Hạ Diệc Sơ chỉ kịp kinh hô một tiếng "Chú nhỏ", lúc sau đã bị người nào đó chặn môi.

Ban đầu Hạ Diệc Sơ trải qua lúc giây giũa không có kết quả, dần dần động tác giây giũa liền hạ xuống.

Cái này thì càng tiện cho Cố Thâm, qua một hồi tận tình ôm hôn, Cố Thâm mới buông ra môi cô ra.

Hạ Diệc Sơ thở hổn hển, Cố Thâm nhìn khuôn mặt đỏ hồng và đôi mắt ướt ướt của cô, bụng nóng lên, ánh mắt thâm thúy, không khí mờ ám hiện lên.

Cố Thâm ẩn nhẫn cúi đầu nhìn Hạ Diệc Sơ, âm thanh rầu rĩ nói: "Hoãn Hoãn, cháu chưa trả lời vấn đề lần trước của chú, chú cho cháu một tuần suy xét, hôm nay là hạn cuối cùng, để chú làm bạn trai cháu? Được không?"

"Cháu....." Mi tâm Hạ Diệc Sơ nhíu lại, vừa định mở miệng nói chuyện, đã bị Cố Thâm cúi đầu ngăn chặn.

Cùng lúc đó, thanh âm Cố Thâm thập phần bá đạo, thập phần đúng lý hợp tình truyền vào tai Hạ Diệc Sơ: "Không cho cự tuyệt, chỉ cho đồng ý, nếu không bây giờ chú sẽ làm... cháu ở trên xe." (= _ =) (Tại hạ nhin hết nói ông nam chính này rồi, có ai tỏ tình như ông sao)

Hắn căn bản không cho cô cơ hội lựa chọn, nhận thấy được tay của Cố Thâm đang không an phận, từ vạt áo của cô rồi dần dà di chuyển lên trên, Hạ Diệc Sơ thật sợ hãi sẽ biến thái đến mức làm mình ở trên xe, nhanh nhanh gạt đầu.

Thấy được Hạ Diệc Sơ gạt đầu, Cố Thâm cao hứng hôn Hạ Diệc Sơ, đem tay mình ra khỏi áo cô, sửa sang lại quần áo cho Hạ Diệc Sơ, ngồi thẳng người mình, lái xe rời đi nơi này.

Cố Thâm mang Hạ Diệc Sơ trở về biệt thự, lúc sau, Hạ Diệc Sơ hỏi Hệ thống 233 một chút về tung tích của Vương Tuyết Cẩm và Lưu Cao.

Hệ thống 233 nói, sau khi hai người rời khỏi tập đoàn Cố thị, lập tức liền đến khách sạn, hiện giờ đã ngồi trên xe lửa, chuẩn bị rời đi nơi này.

Hạ Diệc Sơ nghe thấy tin này, trong lòng gọn sóng. Cô rốt cuộc không phải nguyên chủ, đối với người vừa sinh ra Cố Hoàn Hoàn liền vứt bỏ cô, Hạ Diệc Sơ thật sự là rất khó sinh ra hảo cảm với hai người.

Hiện giờ, hai người kia chủ động rời đi, này cũng coi như là kết cục tốt.

Vương Tuyết Cẩm và Lưu Cao tay trong tay, còn có tiền thù lao của Tô Thanh đưa cho, tuy rằng chỉ có một nửa, nhưng chỉ cần sống tiết kiệm, hẳn là cũng đủ dùng đến già.

Trên chiếc cầu thang không một bóng người, ánh đèn hơi tối, một thân hình nhỏ xinh bị thân hình cường tráng của nam nhân đè ở trên vách tường, cúi đầu hôn mạnh bạo.

"Chú, chú nhỏ, mau đi thôi, sẽ bị phát hiện mất." Hạ Diệc Sơ thừa dịp Cố Thâm buông cánh môi cô ra liền mở miệng.

"Được." Cố Thâm lên tiếng, yết hầu gọi cảm khẽ nhúc nhích, nhìn người trong ngực thở không xong, liếc mắt một cái, trực tiếp một tay đem Hạ Diệc Sơ đi tới.

Hai người đây là ở nhà, Hạ Diệc Sơ vẫn là trước sau như một mỗi ngày đều chờ Cố Thâm trở về.

Cố Thâm vừa mới tới, liền nhìn thấy Hạ Diệc Sơ ngồi ở trên sofa, đầu gật gù ngủ quên.

Cố Thâm thúc giục Hạ Diệc Sơ đi ngủ, sau đó lên lầu, nhìn cổ Hạ Diệc Sơ trắng như tuyết, rốt cuộc nhìn không được đem người áp chế ở cầu thang triển miên hôn.

Bị Cố Thâm ôm vào trong ngực, dựa vào vòng ngực rộng lớn ấm áp, còn cảm nhận rõ từng nhịp đập của tim hắn, Hạ Diệc Sơ nhìn hắn trong lòng ngực rụt rụt.

"Chú gần đây đi làm rất bận sao?" Hạ Diệc Sơ mở miệng hỏi, cổ ý phóng thấp thanh âm mềm mại, mang theo một tia dịu dàng.

"Vẫn tốt."

Cố Thâm tuy rằng trả lời như vậy, nhưng Hạ Diệc Sơ lại biết hắn gần đây nhất định rất vội.

Còn bọn Tô Thanh kia, vài đứa là con trai duy nhất trong nhà, được cha mẹ cưng ái, hiện giờ gây ra chuyện này, con của bọn họ chịu đủ tra tấn trong trại cai nghiện, điều này làm cho bậc phụ huynh như họ lo lắng không yên.

Hơn nữa tất cả mọi người đều đã biết chuyện này là Tô Thanh gọi điện thoại làm cho con của họ bị đưa đi, cho nên tất cả mọi người đều đem địch ý đặt ở trên Tô gia.

Hiện giờ, mấy đại gia tộc này căm ghét nhau, không khí càng ngày càng khẩn trương.

Này đối với Cố Thâm mà nói, tuyệt đối là cơ hội tốt để tóm gọn các gia tộc đó.

Nửa tháng sau, Cố Thâm càng thêm vội, cả ngày đi sớm về trễ, đối với chuyện thu mua gia tộc này, Hạ Diệc Sơ cũng không thể giúp đỡ cái gì, chỉ có ngẫu nhiên đi tới chỗ Cố Thâm mang đồ bỏ cho hắn.

Việc này đối với Cố Thâm, giống như là mở ra thế giới mới, từ lúc Hạ Diệc Sơ làm như vậy vài lần, chỉ cần Hạ Diệc Sơ không đi một thời gian, hắn đã phải cường ép Hạ Diệc Sơ mang cho hắn.

Hạ Diệc Sơ cảm thấy, Cố Thâm nói muốn ăn cơm của cô, chỉ bằng nói là muốn ăn cô.

Từ lần Hạ Diệc Sơ bị Cố Thâm ở trong xe buộc gập đầu, Cố Thâm không có việc gì nên trong một có thời gian dính lấy Hạ Diệc Sơ, đặc biệt thích làm việc môi răng lẫn lộn.

Nhưng có lẽ là nghĩ tới việc Hạ Diệc Sơ vẫn chưa mười tám, Cố Thâm phải thống khổ ỉn ỉn, cũng không có động chạm vào Hạ Diệc Sơ.

Nơi làm việc rộng lớn, Hạ Diệc Sơ có chút nhàm chán ngồi ở trên sofa, nhìn Cố Thâm ngồi ở ghế vẽ mặt nghiêm túc, ghé vào trên sofa cùng hệ thống nói chuyện:

"Hệ thống, giá trị nhiệm vụ của tôi ở thế giới này còn bao nhiêu?"

"Trước mắt, ký chủ đã hoàn thành 56% nhiệm vụ, còn có 44% chưa hoàn thành, thỉnh ký chủ không ngừng cố gắng."

"Sao lại phần trăm nhiệm vụ lại ít thế như vậy?" Hạ Diệc Sơ căng thẳng.

Cô rõ ràng đã làm nhiều việc như vậy, không chỉ bắt Tô Thanh và những người đó đi vào trong ngục giam, còn đem Tô gia cùng Hàn gia còn có Chu ba gia tộc đầu sỏ làm cho láo loạn hết lên.

Hơn nữa, gần đây Cố Thâm cũng đã bắt đầu xuống tay, âm thầm thu mua ba gia tộc kia.

Nói như thế nào, cô hẳn là đã hoàn thành 80% nhiệm vụ mới đúng.

Tại sao mới 56%?

"Ký chủ, nhiệm vụ này là dựa theo giá trị hoàn thành tâm nguyện của nguyên chủ Cố Hoãn Hoãn mà định." Hệ thống 233 ở Hạ Diệc Sơ trong đầu mở miệng.

Cho nên, liên tính cô làm nhiều như vậy, kỳ thật vẫn là không làm cho Cố Hoãn Hoãn hài lòng đúng không?

Hạ Diệc Sơ cau mày, ở trong đầu nghĩ này rốt cuộc là phân đoạn nào xảy ra vấn đề.

Bỗng nhiên, Hạ Diệc Sơ đập sofa, cả người nhảy dựng lên, lớn tiếng nói: "Minh đã biết!"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 76: Chú sói À, Đừng Đùa Ta! 20

Editor: Hải Bình

"Hoãn Hoãn biết cái gì?"

Nghe được tiếng của Cố Thâm, Hạ Diệc Sơ đang trong tiềm thức kích động bùng tỉnh ra.

Thân thể Hạ Diệc Sơ cứng đờ, xoay đầu nhìn người đang ngồi trên ghế, ánh mắt nhìn về phía mình, Cố Thâm vẻ mặt nhu hòa, thần sắc lạnh lùng, cô xấu hổ gợn tay xoa xoa tóc: "A, thật ra là vừa mới nằm mơ a."

Nếu là Hạ Diệc Sơ mơ, Cố Thâm dù bá đạo cỡ nào cũng sẽ không đi quân cô mơ ngủ, giờ tay nhìn nhìn đồng hồ trong tay, thấy thời gian đã đến giữa trưa nên mang theo Hạ Diệc Sơ đi xuống dưới lầu ăn cơm.

Một tòa nhà này tất cả đều là của Cố thị, cái nhà ăn độc lập kia cũng là do Cố thị mở ra nhà ăn cho nhân viên, Hạ Diệc Sơ cũng đã được Cố Thâm mang tới thưởng thức vài lần, đồ ăn nơi này hương vị cũng không tệ lắm.

Mỗi lần nấu ra món ăn đều có vài loại, tùy người chọn lựa. Ngẫu nhiên còn sẽ có hoa quả và trứng gà, sữa bò linh tinh, xem như thêm cơm.

Hạ Diệc Sơ ngựa quen đường cũ đi theo Cố Thâm, bản thân chọn đồ ăn rồi cùng Cố Thâm tìm vị trí ngồi xuống, hai người mặt đối mặt.

Cả công nhân trong tập đoàn Cố thị, trong khoảng thời gian này, bởi vì Hạ Diệc Sơ đi theo sau Cố Thâm đảm đương cái đuôi nhỏ một cách quang minh chính đại, đã làm các nhân viên này nhận thức cô.

Cái này, mọi người nhìn Hạ Diệc Sơ và Cố Thâm ngồi cùng chỗ, toàn bộ nhà ăn to như vậy, thế nhưng không ai dám ngồi bên cạnh hai người.

May mà, Hạ Diệc Sơ và Cố Thâm đều không phải người thích để ý ánh mắt thiên hạ, hơn nữa hai người cũng không thích vừa ăn cơm vừa nói chuyện.

Hạ Diệc Sơ một bên trầm mặc cúi đầu ăn, một bên ở trong đầu cùng Hệ thống 233 nói chuyện.

Chuẩn xác mà nói, là Hệ thống 233 hỏi chuyện trước, hỏi Hạ Diệc Sơ: "Ký chủ, cô vừa mới biết cái gì?"

"Chính là tiến độ hoàn thành của tôi sao lại thấp như vậy?" Hạ Diệc Sơ cúi đầu cười cười, "Tuy rằng hiện tại Tô Thanh bọn họ đều vào cục cảnh sát, nhưng lại không được nghiêm trị xử phạt, so với đời trước bị những người này mạnh mẽ xâm phạm, đến việc uy hiếp đến nhảy sông tự sát của Cố Hoàn Hoàn mà nói, hiện giờ hình phạt cho Tô Thanh bọn họ quá cũng thật sự là quá nhẹ nhàng. Mà Tô gia và Chu gia còn có Hàn gia cũng không có tấy đỏ, Cố gia ở N thị địa vị vẫn thế. Tuy rằng thoát nhìn tôi làm không ít, nhưng thật ra, lại là một điều cũng không đạt yêu cầu của Cố Hoàn Hoàn."

"Ký chủ nói cũng có đạo lý, chúng ta đây hiện tại, phải làm sao bây giờ?" Hệ thống 233 tò mò hỏi.

Trợ giúp ký chủ Hạ Diệc Sơ mau chóng hoàn thành nhiệm vụ, đây cũng là trách nhiệm của nó.

"Vấn đề này đợi lát nữa lại nói, người không phải có thể điều tra bất luận gì số liệu của thế giới này sao?" Hạ Diệc Sơ mở miệng hỏi.

"Đúng vậy, xin hỏi ký chủ là có cái gì cần tôi hỗ trợ sao?" Hệ thống 233 mở miệng đáp.

"Có, người đi xâm lấn một chút dữ liệu quan trọng của bọn họ, xem trong mấy tính bọn hắn có cái gì hay không, sau đó đem mấy thứ này để cho Cố Thâm phát hiện."

"Được, ký chủ, chuyện này với tôi mà nói, quả thực chính là một bữa ăn sáng."

Hệ thống 233 đáp lời, trong đầu Hạ Diệc Sơ không còn âm thanh nào nữa, hẳn là nghe xong Hạ Diệc Sơ phân phó, xoay người đi làm.

Cơm nước xong xuôi, buổi chiều Hạ Diệc Sơ muốn đi thư viện tra tìm một ít tư liệu học tập của mình, Cố Thâm tiếp tục ở công ty đi làm, phái tài xế đưa cô rời đi.

Rồi sau đó mấy ngày, Cố Thâm đột nhiên phát hiện có một chuyện làm hắn đau đầu, đó là mọi chuyện cứ như thế mà giải quyết được hết.

Giống như là thần may mắn đột nhiên chiếu cố hắn, không chỉ có bị hắn phát hiện mấy lão già ở các gia tộc kia có chuyện riêng không cho người biết, thậm chí ở thời điểm hắn muốn tìm ra chứng cứ, chứng cứ kia hóa ra lại nằm trong mấy hắn, thật lạ.

Hơn nữa, còn có những máy theo dõi, mang chứng cứ xác thực hơn.

Cố Thâm tuy rằng hoài nghi là có người cố tình giúp hắn, chính là ở trong đầu suy nghĩ một vòng, đem những người có ý giúp mình ra lọc một lần, phát hiện những người này không ai xuất sắc bằng hắn, càng không cần phải nói tới giúp hắn.

Cố Thâm còn cho người đi tra xét chuyện này, lại không hề có tung tích.

Không có bất luận manh mối gì hay chứng cứ, Cố Thâm tuy lẩn quẩn trong lòng, nhưng cũng vẫn là nghĩ là mình may mắn. (= _ =)

Mà bởi vì trong tay có chứng cứ, cái này làm cho việc thu mua gia tộc, Cố Thâm vốn đang có sáu phần chắc chắn, nháy mắt đề cao tới chín phần.

Sự tình tiến triển đến hết thấy thuận lợi, Tô gia thực mau đã bị những gia tộc đó liên hợp đánh sập.

Kỳ thật Tô gia vốn đã sớm muốn suy sụp, chỉ là Cố Thâm vẫn luôn ở chỗ tới trợ giúp Tô gia, hiện giờ Cố Thâm có được chứng cứ, đem người của mình ở Tô gia trở về, một mình Tô gia chống lại các gia tộc kia, cũng chỉ có một kết cục.

Chỉ là, mấy cái gia tộc khác chưa kịp tới chia sẻ tin buồn với Tô gia, trong nhà mỗi người đều âm ỉ, giống như hậu viện cháy, hơn nữa còn có Cố gia đột nhiên chen ép, làm cho bọn họ trong khoảng thời gian ngắn, óc còn không mang nổi mình.

Hạ Diệc Sơ ngồi ở trong phòng học, mặt ngoài nghiêm túc nghe giảng bài, kỳ thật lại cùng Hệ thống 233 nói chuyện phiếm, ngẫu nhiên để Hệ thống 233 kiểm tra tiến độ nhiệm vụ.

Hạ Diệc Sơ không chỉ có để Hệ thống 233 trợ giúp Cố Thâm, còn để Hệ thống 233 âm thầm ngắm chân mày gia tộc khác. Sau đó có cả Tô Thanh bị nhốt trong ngục, Hạ Diệc Sơ cũng không buông tha bọn họ.

Nguyên bản, những người đó và Tô Thanh cùng nhau lớn lên, lại còn có sở thích dâm loạn thiếu nữ, tuy rằng cùng Tô Thanh không thể nói là có tình cảm thâm sâu, nhưng bọn họ ngày thường đều là anh gắn kết, điển hình là cận bã.

Mặc kệ nghĩ thế nào, nhưng bộ dáng mặt ngoài vẫn giữ nguyên cảm xúc.

Mà lúc này đây, tất cả mọi người đều không nghĩ tới, Tô Thanh này, lại dám chơi chiêu với bọn họ!

Bọn họ là do Tô Thanh kêu đến, thuốc phiện cũng là do Tô Thanh bắt bọn họ nghiện hút chích!

Nhưng lại không có nghĩ đến, bọn họ cũng là do Tô Thanh bảo cảnh sát tới bắt!

Sau khi những người đó tiến vào trại, tuy rằng không rõ Tô Thanh vì cái gì phải làm như vậy, thậm chí hoài nghi cáo này rốt cuộc có phải Tô Thanh làm hay không. Nhưng ở sở cảnh sát bị hỏi cung, nghe được đoạn ghi lúc Tô Thanh báo án, trong lòng bọn họ dù không tin, hiện giờ chứng cứ vô cùng xác thực, thì phải tin tưởng, đích xác là Tô Thanh hớ bọn họ!

Những người này sau khi biết chuyện này, tình anh em thắm thiết ngày xưa với Tô Thanh mất sạch, biến thành cừ hận và phẫn nộ.

Tô Thanh và những người này nhốt cùng nhau, lúc sau sinh hoạt có thể nghĩ là khó khăn cỡ nào.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Chú sói À, Đừng Đùa Ta! 21

Editor: Hải Bình

Tô Thanh bề ngoài thoát nhìn tuần lãng phiêu dật, cả người phong độ nhẹ nhàng giống như là đi ra từ trong truyện tranh, dù có ham mê dâm loạn xử nữ, nhưng hấn lại ngụy trang rất tốt,

người ta nhìn qua bề ngoài của hấn, hơn nữa hấn trước nay chưa bao giờ đi bar hay chơi bời linh tinh, cũng không ầu đả không kéo bè kéo lũ đánh nhau linh tinh nên rất dễ tin tưởng hấn là con người tốt đẹp.

Tóm lại, này cũng đã nói lên Tô Thanh có bề ngoài làm các nữ sinh mặt đỏ tim đập, nhưng thật ra hấn đặc biệt thường xuyên hút thích thuốc uống rượu kéo bè kéo lũ đánh người.

Hạ Diệc Sơ âm thầm theo dõi, sau khi Tô Thanh tiến vào trại cai nghiện, bị phân ở cùng với hấn là một nhóm hồi xưa bị Tô Thanh lôi kéo hút chích.

Cả ngày đều là ở bên nhau sinh hoạt.

Những người đó đã sớm oán hận Tô Thanh đến tận xương tủy, bên ngoài không hiện ra, nhưng chờ kia cảnh sát trông giữ đi rồi liền tay đâm chân đá, còn chuyên môn chọn chỗ bình thường người ngoài không nhìn thấy mà đánh.

Có thể nghĩ, Tô Thanh ở đó, một chút cũng không tốt.

Hơn nữa, bị những người này uy hiếp, Tô Thanh vài lần cáo trạng với cảnh sát nhưng vẫn bị làm ngơ, cũng dần dần nhận ra tình cảnh của mình hiện giờ.

Ở trong phòng tắm cùng nhau, Tô Thanh bị đè dưới thân, bị đâm nát cục huyết, dần dần, thái độ mọi người đối Tô Thanh càng ngày càng "tốt", chỉ là ngầm đối Tô Thanh tra tấn, mà làm cái kia cũng càng lúc càng lớn.

Những cái đó Tô Thanh đã từng làm với những cô gái xử nữ, hiện tại toàn bộ bị những người này trả lại.

Những người đó đã trải qua bao lần trên giường, đương nhiên biết thế nào mới có thể làm Tô Thanh thoải mái vui sướng, nhưng bọn họ một chút cũng không thương tiếc, chỉ là hung hăng tra tấn Tô Thanh, làm Tô Thanh không cảm giác được một tia vui sướng.

Tô Thanh mới đầu còn muốn trốn, chỉ là ở cục cảnh sát, hấn làm sao có thể thoát được đi ra ngoài, hơn nữa còn những người kia, mỗi lần đều là ở phòng tắm hoặc là khuya khoắt làm hấn, hơn nữa khi xong việc, những dấu vết cũng toàn bộ đều ở trên người hấn, ban ngày bị quần áo vải dệt che lấp, nếu không phải hấn chủ động nói ra, những cảnh sát đó căn bản là sẽ không biết.

Huống chi, những người đó vẫn luôn đi theo Tô Thanh, một tắc cũng không rời.

Cái này làm cho Tô Thanh càng thêm thống khổ vạn phần, mỗi một ngày, mỗi một giờ, thậm chí là mỗi một phút đồng hồ đối với Tô Thanh mà nói, đều là ác mộng.

Chờ cha mẹ Tô Thanh biết chuyện này, Tô Thanh đã trở thành công cụ phát tiết của những người kia.

****

Có hệ thống trợ giúp, Cố Thâm đối kháng mấy gia tộc, quả thực chính là như cá gặp nước, vô cùng thông thuận, chỉ có thời điểm gặp gỡ có chút khó khăn nhưng đều bị Cố Thâm phát hiện ra âm mưu, thuận lợi giải quyết.

Hạ Diệc Sơ cả ngày nhìn tiến độ nhiệm vụ không ngừng bay lên, bắt đầu ở trong lòng tính toán cô ở thế giới này còn bao lâu.

Mà sau một thời gian, Hạ Diệc Sơ lại đột nhiên thu được tin tức, Tô Thanh đã chết.

Là bị người giết chết.

"Hệ thống, người biết hung thủ là ai sao?" Hạ Diệc Sơ ở trong đầu mở miệng hỏi.

"Là cha mẹ Tô Thanh, thuê người giết người." Hệ thống 233 nói.

Mà sau khi hệ thống 233 giải thích, cũng coi như là làm Hạ Diệc Sơ hiểu rõ.

Lý do là cha mẹ Tô Thanh đã biết Tô Thanh ở trong ngục giam, bị người đâm loạn, nhưng lại sợ, và lại hiện giờ Tô gia bốn bề đều có địch, tùy thời đều phải gặp phải tình cảnh phá sản, cha mẹ Tô gia một khi đã làm thì làm đến cùng, dứt khoát không cứu đứa con trai này, ngược lại đưa ra giá cao, mua người đi giết Tô Thanh.

Hơn nữa sau khi Tô Thanh chết, cảnh sát lưu lại manh mối, rất nhanh tìm tới rồi bắt hung thủ, còn tìm tới trong nhà cha Tô mẹ Tô.

Chẳng qua, trước khi cảnh sát tới Tô gia, cha Tô mẹ Tô đã sớm tự sát.

Những cảnh sát tìm thấy không chỉ có mai mối của hung thủ, mà còn tìm được dấu vết tra tấn dã man, hiển nhiên những người kia đều bị xử bắn.

Mà hết thấy gia sản Tô gia cùng đồ vật khác toàn bộ đều bị cảnh sát nghiêm chỉnh tra xét một lần, không tra không biết, cảnh sát lưu tâm tra, trong nháy mắt đã tra ra Tô gia có rất nhiều lần trốn thuế, còn có rất nhiều điều phạm pháp.

Không chỉ có là Tô gia, cảnh sát còn từ bên trong máy tính tư liệu, tra được rất nhiều trù bỏ Tô gia, còn có các gia tộc khác: Chu gia, Hàn gia hai đại gia tộc cũng đều có chứng cứ phạm tội.

Trong khoảng thời gian ngắn, không chỉ có tập đoàn Tô thị bị cảnh sát phong tỏa, ngay cả hai vị chủ tịch Chu gia và Hàn gia cũng bị cảnh sát mang đi, tạm thời giam giữ, mà tập đoàn Chu thị và tập đoàn Hàn thị cũng bị cảnh sát tra xét tư liệu máy tính một lần.

Tra xong, quả nhiên lại ở trong máy tính, tra ra rất nhiều lần Chu gia và Hàn gia phạm tội.

Chuyện này đều được chiếu trên TV, ầm ĩ đến mức ai cũng biết.

Mà Cố Thâm vẫn luôn bận rộn, cũng rút cuộc không cần tiếp tục ở tại công ty tăng ca đến nửa đêm, lần đầu tiên về sớm hơn Hạ Diệc Sơ.

Bóng đêm mờ mịt, Cố Thâm từ trong phòng của mình ra, áo tắm dài bao vây lấy thân hình chuẩn từng centimet của hấn, cơ hồ không tiếng động vào phòng Hạ Diệc Sơ, mà cô đang vui đùa vào máy tính, nháy mắt liền cảm giác được Cố Thâm đã đến, lập tức liền ngừng đầu lên.

"Chú nhỏ."

Hạ Diệc Sơ nhẹ giọng kêu một tiếng, quay đầu nhìn Cố Thâm đẩy cửa, đi tới chỗ mình.

"Ừ." Cố Thâm lên tiếng, ngồi bên người Hạ Diệc Sơ, ánh mắt liếc sách vở trên bàn, hỏi: "Hoàn Hoàn, mấy ngày nữa là thi cuối kỳ rồi đúng không?"

"Đúng vậy." Hạ Diệc Sơ cong mắt cười: "Cuối tuần chính là thi cuối kỳ."

"Cố lên, chờ thi xong, chú nhỏ đưa cháu đi biển chơi." Cố Thâm giờ tay, nhẹ nhàng xoa xoa đầu Hạ Diệc Sơ.

"Được." Hạ Diệc Sơ ngoan ngoãn gật gật đầu.

Cố Thâm ngồi ở bên cạnh, nhìn Hạ Diệc Sơ trong chốc lát, có thể là sợ bản thân ảnh hưởng đến việc học tập của Hạ Diệc Sơ, thực mau đã đứng dậy rồi đi.

Hạ Diệc Sơ dừng lại, nhìn bóng Cố Thâm, cúi đầu cắn cắn môi.

Kỳ thật mặc kệ Cố Thâm có phải linh hồn Thẩm Già Diệp luân hồi hay không, gia thế tốt như vậy, lại có năng lực, người như vậy, ai mà không động lòng chứ!

"Hệ thống, nhiệm vụ tiến triển đến đâu rồi?" Hạ Diệc Sơ ở trong đầu mở miệng hỏi hệ thống.

"Hồi ký chủ, trước mắt tiến triển được 89%. Dựa theo nhiệm vụ trước mắt, phỏng chừng không tới mười ngày, là có thể hoàn thành." Hệ thống thực mau trả lời

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Chú sói À, Đừng Đùa Ta! 22

Editor: Mặc Quân Tĩnh Túc

Mấy ngày sau, Hạ Diệc Sơ rất thuận lợi làm bài kiểm tra cuối kỳ đầu tiên của mình ở thế giới này.

Bởi vì hệ thống cho cô thêm kỹ năng "Đã gặp qua là không quên được", Hạ Diệc Sơ rất là dễ dàng vượt qua đợt kiểm tra. (ta cũng muốn kỹ năng đó T_T)

Mà sau khi Hạ Diệc Sơ thi xong, chuyện về Tô gia và Chu gia còn có Hàn gia cũng bị lan truyền đến ồn ào huyền ảo, mặc kệ là trên mạng hay là ngoài đời, hơn nữa phán quyết của tòa đối với ba đại gia tộc đó rất nhanh đã có, hai vị chủ nhân của Tô gia đều đã tự sát, không ở năm ở trong phán quyết, chỉ là toàn bộ tài sản bọn họ sung công cho nhà nước.

Mà hai người đứng đầu Chu gia và Hàn gia, đều nhận hình phạt ở tù nhiều năm, thậm chí có không ít tài sản và lợi nhuận bị chính phủ chặn lại, nguyên bản bốn đầu sỏ của N thị chỉ trong thời gian nửa tháng, cũng chỉ có Cố gia một mình độc đại, ba gia tộc khác đã hoàn toàn xuống dốc.

Bất quá, Cố Thâm cũng tự nhiên cũng hiểu rõ đạo lý cây to đón gió, sau khi ba gia tộc đó ngã xuống, Cố Thâm cũng âm thầm nâng đỡ vài gia tộc nhỏ đi lên, tuy rằng bọn họ căn cơ còn thấp, thực lực không bằng Cố gia, nhưng cũng ít nhất sẽ không để Cố gia chính diện nghênh địch.

Chờ Cố Thâm vội xử lý xong hết mọi chuyện, Hạ Diệc Sơ thi cuối cũng đã xong.

Cố Thâm nhớ tới lời nói vào buổi tối ngày đó của hân với Hạ Diệc Sơ, ở trong lòng suy nghĩ một chút, để thư kí đi đặt vé máy bay cho hai người và khách sạn, tính toán mang Hạ Diệc Sơ đi ra ngoài du ngoạn mấy ngày.

Cùng ngày, com chiều qua đi, Cố Thâm nói chuyện này cho Hạ Diệc Sơ biết.

"Nhanh như vậy? Sáng mai là phải xuất phát sao?" Thần sắc Hạ Diệc Sơ có chút kinh hách, bởi vì hệ thống nói cho cô biết, nhiệm vụ lập tức phải hoàn thành.

"Ân, dù sao cháu đã bắt đầu nghỉ, chú mấy ngày nay cũng được nghỉ, mặc dù có chút tiếc nuối là không thể ra nước ngoài, nhưng là đi vài tỉnh lân cận để thay đổi tâm tình thì vẫn là có thể." Cố Thâm ngồi ở bên người Hạ Diệc Sơ, ánh mắt vốn lãnh lệ giờ đã trở nên ôn hòa, bên trong cặp mắt phượng kia giờ phút này cũng là ôn nhuận như nước, toàn thân đều tản ra hơi thở mềm mại

"Vâng, chú nghe lời chú nhỏ." Hạ Diệc Sơ gật gật đầu, đối chuyện này không hề có sức chống cự, đồng thời, Hạ Diệc Sơ cũng ở trong đầu hỏi: "Hệ thống, hiện tại nhiệm vụ tiến triển thế nào?"

"Hồi ký chủ, đã hoàn thành 98%, còn dư lại 2% chưa hoàn thành." Hệ thống 233 ở trong đầu Hạ Diệc Sơ đáp lời.

Lông mi Hạ Diệc Sơ khẽ run, không có trả lời.

Cô quay đầu nhìn thoáng qua ngồi Cố Thâm ở bên người mình, trong lòng hơi trầm xuống, theo lý mà nói, Tô Thanh và ba nhà kia đều đã nhận được báo ứng, hơn nữa hiện tại Cố gia cũng là một nhà độc tôn, tại sao nhiệm vụ này còn thiếu 2%, rốt cuộc là không đúng ở chỗ nào.....

Ngay lúc này, di động của Cố Thâm đặt ở trong túi tiền đột nhiên vang.

Cố Thâm đưa điện thoại di động từ túi tiền móc ra, nghe điện thoại, càng nghe lời nói của người bên kia, thần sắc Cố Thâm cũng càng ngày càng âm trầm.

"Đã biết, không cần chờ ngày mai, tôi hiện tại đi qua." Cố Thâm nói với người ở bên kia, ngay sau đó, cúp điện thoại.

"Chú nhỏ, làm sao vậy? Có cái gì chuyện quan trọng cần phải xử lý sao?" Hạ Diệc Sơ mở miệng hỏi.

"Không có việc gì, chỉ là có một vấn đề cần chú tự mình ký tên mà thôi." Cố Thâm bắt lấy bàn tay mềm mại của Hạ Diệc Sơ, nhéo nhéo, nói: "Cháu lên lầu ngủ trước đi, chú ra ngoài một chút, rất mau sẽ trở về thôi."

"Cháu cũng muốn đi ra ngoài cùng chú." Thần sắc Hạ Diệc Sơ cố chấp nói, không biết tại sao, từ lúc nghe thấy tiếng chuông điện thoại từ túi tiền của Cố Thâm, trong lòng cô liền sinh ra một dự cảm xấu.

"Vậy được rồi." Nhìn Hạ Diệc Sơ bước bình như vậy, khóe môi mỏng lạnh của Cố Thâm xẹt qua một ý cười sùng nich, mang Hạ Diệc Sơ cùng nhau đi.

Lúc này, trong lòng Cố Thâm vẫn luôn nghĩ tương lai còn dài, một ngày nào đó, hẳn sẽ đem người thiếu nữ này hoàn toàn thuộc về sở hữu của mình, nhưng không có nghĩ đến, lần đi này, chính là trời đất xa cách.

Hạ Diệc Sơ đi theo Cố Thâm tới công ty, hiện tại thời gian là buổi tối, hơn 8 giờ, công ty còn có một ít nhân viên ở lại làm việc tăng ca, chưa tan tầm.

Cố Thâm mang theo Hạ Diệc Sơ trực tiếp đi tới lối đi riêng dành cho tổng tài, ở phía trước bọn họ, đã có một người phụ nữ mặc áo somi màu trắng, bộ váy màu đen bó sát người ngang đầu gối, trên mặt trang điểm nhẹ đứng ở chỗ cửa chờ hai người.

Người nọ chính là người vừa mới gọi cho Cố Thâm, thư kí, nhìn Cố Thâm đến, cô ấy gật gật đầu với Hạ Diệc Sơ ở phía sau Cố Thâm, đi theo phía sau Cố Thâm và Hạ Diệc Sơ đi vào văn phòng.

Trong lúc hai người kia nói chuyện thảo luận, Hạ Diệc Sơ đứng ở cửa sổ sát đất, đánh giá cảnh đêm nơi thành thị lộng lẫy hoa mỹ.

Cho đến hơn mười phút sau, Cố Thâm mới làm rõ mọi chuyện, rồi đuổi thư kí ra ngoài, hắn nhìn thoáng qua Hạ Diệc Sơ đứng ở cửa sổ sát đất, từ phía sau ôm lấy cô.

"Chú nhỏ, chuyện của chú đã xử lý xong rồi sao?" Hạ Diệc Sơ mở miệng hỏi.

Thanh âm thiếu nữ cố ý thả nhẹ, mang theo một hương vị mềm mại, làm người ta có cảm giác đặc biệt thư thái.

"Ừ." Cố Thâm có chút lười nhác đáp lời, nghiêng đầu hôn cô và vành tai Hạ Diệc Sơ.

"Chúng ta đây về nhà đi, cháu mệt rồi." Hạ Diệc Sơ nói, cô bình thường là 9 giờ đi ngủ, thời gian này cũng sắp đến 9 giờ rồi, dù cô không muốn vậy, nhưng thân thể này cũng mệt nhọc.

Hai chữ "Về nhà" trong miệng Hạ Diệc Sơ, quả thực là cách lấy lòng Cố Thâm cao siêu nhất, hắn cong mắt cười cười, buông lỏng thân thể Hạ Diệc Sơ ra, một tay chạy xuống, thuận tay kéo lấy tay Hạ Diệc Sơ, nói: "Đi, Hoàn Hoàn, chúng ta về nhà."

Tâm tình Cố Thâm vui vẻ, không chỉ có mang theo Hạ Diệc Sơ rời tập đoàn Cố thị, còn thiện tâm để những nhân viên vốn phải ở lại tăng ca được phép trở về.

Hai người tay cầm tay, đi thang máy tới lầu một, Cố Thâm lái xe chờ Hạ Diệc Sơ trở về.

Dọc theo đường đi, Hạ Diệc Sơ đều quay đầu nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ gào thét chạy qua, bất an trong lòng lúc ra khỏi cửa giờ phút này cũng giống như dần dần biến mất, giống như là ảo giác của Hạ Diệc Sơ.

Nhưng, ở thời điểm Hạ Diệc Sơ sắp quên dự cảm xấu này thì bên cạnh xuất hiện một ánh sáng chói mắt lao tới, trong lòng Hạ Diệc Sơ cả kinh, cơ hồ không hề nghĩ ngợi, cô đã ở trong đầu ra lệnh cho Hệ thống 233: "Hệ thống, sử dụng kỹ năng đông cứng thời gian."

Cơ hồ là lời Hạ Diệc Sơ vừa dứt, bốn phía đột nhiên biến thành một mảnh vàng rực, trước mặt Hạ Diệc Sơ, tất cả mọi thứ, mặc kệ là người hay vật, toàn bộ đều bị đóng băng dừng lại, xe hơi đang chạy băng băng nháy mắt tạm dừng, ngay cả muỗi bay lượn trong trời đêm cũng dừng ở giữa không trung.

Cùng lúc đó, thanh âm hệ thống cũng ở trong đầu Hạ Diệc Sơ vang lên: "Theo thẩm định, đây là cố ý mưu sát, kỹ năng đông cứng thời gian khởi động, bắt đầu đếm ngược 10 giây, 10, 9, 8....."

Hạ Diệc Sơ có chút mờ mịt, nhìn hình ảnh vạn vật dừng trước mắt, không kịp nghĩ kỹ về thâm ý trong lời nói của hệ thống, đứng dậy, nhanh chóng mở cánh cửa xe bên cạnh Cố Thâm ra, dùng hết toàn lực cả đời đẩy Cố Thâm từ ghế điều khiển ra ngoài.

Thời gian 10 giây, bắt quá cũng chỉ là cái chớp mắt.

Chờ Cố Thâm khôi phục tri giác, nhìn thấy, chính là bản thân đang rơi xuống mặt đất và cảnh tượng trước mắt này làm hắn khắc ghi cả đời.

Cố Thâm không thể tin tưởng, mở to hai mắt, Hạ Diệc Sơ lại cong mắt cười với hắn, há mồm không tiếng động nói ba chữ, rồi chiếc xe tải lớn kia trực tiếp đụng phải Hạ Diệc Sơ đang ngồi ở trong chiếc xe hơi màu đen, sau đó đè chiếc xe đen ở dưới lớp.

Hình ảnh cuối cùng mà Hạ Diệc Sơ nhìn thấy chính là vẻ mặt hoảng sợ của Cố Thâm, sau đó đã bị sự đau đớn tột cùng làm cho hôn mê bất tỉnh.

Thanh âm Hệ thống 233 ở trong đầu Hạ Diệc Sơ bắt đầu: "Tiến độ hoàn thành nhiệm vụ 100%, kiểm tra đo lường, tình cảm của ký chủ đối với thế giới này quá nặng, rút ra toàn bộ cảm tình của ký chủ đối với thế giới này."

Lại thêm một cái kết SE nữa

Và, từ nay thì tạm biệt nhé, hẹn gặp lại m.n vào tháng sau

Chúc mọi người vui vẻ, hạnh phúc và an lành

Cảm ơn đã ủng hộ nhóm dịch trong suốt thời gian vừa qua!

Thông báo lại: Loa loa loa, thưa chư vị huynh đài trên Đảo Cú hiện nay, tại hạ có một thông báo vô cùng quan trọng muốn công bố với chư vị: trong tuần này tại hạ sẽ đăng full thế giới thứ 2 của bộ MAU XUYỀN HỆ THỐNG: CÔNG LƯỢC LANG TÍNH BOSS. Nào, chư vị có vui không nào? Nhưng đổi lại, tại hạ sẽ ngưng làm bộ này trong 1 thời gian, tới ngày 16/4/2018 sẽ tiếp tục gồng gánh bộ này nha! (có thể lâu hơn thời gian dự tính, về sau sẽ có thêm thông báo chính xác hơn trên Fanpage {Đảo Cú})

LÝ DO: để lấp hố những bộ truyện tại hạ đã lỡ tay đào trong suốt thời gian qua và để tập trung học tập trong khoảng thời gian tới! Thấy tại hạ chăm ngoan chưa, mau khen tại hạ đi, khen đi..

Mong chư vị hài lòng với quyết định này của tại hạ.

Cảm ơn!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tính Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Công Lược Hoàng Tử Bị Hắc Hóa (Văn Án)

Văn án:

Nàng là ánh sáng duy nhất trong bóng đêm của ta, dù phải dấn thân vào địa ngục thêm lần nữa, ta cũng muốn kéo nàng đi cùng

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tính Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 80: Công Lược Hoàng Tử Hắc Hóa 2

Editor: Hải Bình

Hạ Diệc Sơ nhìn thoáng qua Mặc Thiên Trần còn ôm chặt lấy cô, đồng thời thân thể hắn cũng không ngừng run rẩy, mảy máu lại, nói: "Buông ra."

Cả người Mặc Thiên Trần còn đang run rẩy, sau khi nghe Hạ Diệc Sơ nói, thân thể càng run rẩy đến lợi hại.

Hắn cũng không buông Hạ Diệc Sơ ra, thậm chí còn vùi đầu vào ngực Hạ Diệc Sơ thêm sâu, âm thanh sợ hãi và nghẹn ngào truyền vào tai Hạ Diệc Sơ: "Không, không cần đánh ta, Trần Nhi sẽ ngoan, Trần Nhi sẽ ngoan."

Hạ Diệc Sơ bị Mặc Thiên Trần làm cho sững sờ, ngay sau đó nháy mắt liền nhớ lại.

Thời điểm Mặc Thiên Trần năm tuổi, vì tận mắt nhìn thấy mẫu thân của mình chết, sau đó đại não đã chịu kích thích, biến thành một người ngốc nghếch, hiện giờ hắn còn chưa trọng sinh, tất nhiên vẫn là một đứa ngốc.

Mà nguyên chủ Tô Nhiễm, gả tới đây một tháng, nhưng số lần đánh đập hần có thể nói là chất thành núi.

Hạ Diệc Sơ giờ tay nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Mặc Thiên Trần, ngữ khí mềm nhẹ: "Thiên Trần ngoan, đừng sợ, chúng ta vừa mới rơi vào trong nước, bây giờ thiếp mang Trần Nhi trở về thay quần áo."

Mặc Thiên Trần run lên, Hạ Diệc Sơ cũng đủ kiên nhẫn, mãi cho đến lúc Mặc Thiên Trần dần dần buông cô ra, ngẩng đầu nhìn cô, mới nở rộ một nụ cười.

"Đi thôi, chúng ta trở về thay quần áo, nếu không đợi lát nữa cảm lạnh sẽ phải uống thuốc." Hạ Diệc Sơ đưa hần trở về, vừa đi còn một bên dùng ngữ khí mềm mại nói với Mặc Thiên Trần: "Thiên Trần muốn uống thuốc hay bị đau sao?"

"Không, Thiên Trần không uống." Thanh âm đối phương trong trẻo, tuy là thiếu niên, lại mang theo mùi phần trẻ con.

Hạ Diệc Sơ mang Mặc Thiên Trần vào phòng, hai người được hầu hạ tắm rửa, sau đó thay quần áo sạch sẽ. Lúc Hạ Diệc Sơ và Mặc Thiên Trần được người hầu lau tóc, có nha hoàn bưng hai chén canh gừng đi lên, đưa hai vị chủ tử uống.

Đồng thời, Hạ Diệc Sơ cũng thấy rõ người Mặc Thiên Trần ngồi cách đó không xa, mắt ngọc mây ngai, tướng mạo phi phàm, mặc dù thần sắc có hơi mờ mịt, nhưng khuôn mặt thật quen thuộc, Hạ Diệc Sơ cũng không rõ vì sao lòng cô tự nhiên lại nhẹ nhõm.

Ở thế giới này, hần lại có thể đến đây.

Mặc Thiên Trần ngồi một bên, tay cầm chén canh gừng uống một ngụm, nha hoàn phía sau đang cẩn thận lau người ướt đầm dề của Mặc Thiên Trần, một ngụm canh gừng nóng đi vào, cảm giác ấm áp hòa dạt từ trong miệng dọc theo khắp người chảy khắp toàn thân hần.

Cảm giác lạnh băng vừa nẩy tan đi hết, cảm giác thoải mái cực kỳ.

Nhưng mà để cho Mặc Thiên Trần để ý, lại là thái độ của Hạ Diệc Sơ đối với hần.

Nương tử của mình lần đầu tiên không đánh chửi hần, không chỉ có không đánh chửi hần, còn cho nha hoàn hầu hạ hần, cho hần canh gừng uống.

Nương tử thật là tốt!

Trong lòng Mặc Thiên Trần nghĩ như vậy, ánh mắt nhìn Hạ Diệc Sơ cũng sáng lấp lánh.

Nhưng Hạ Diệc Sơ lại không để ý đến Mặc Thiên Trần, cô vừa mới xuyên qua thân thể này, tuy rằng hệ thống đã đem tin tức nhiệm vụ của thế giới cho cô, nhưng cô cũng chỉ mới đọc qua sơ sơ, kết cục ra sao cô còn không biết. Hơn nữa Hạ Diệc Sơ còn cảm thấy trong thân thể này đang mệt mỏi.

Bây giờ là buổi sáng, không sai biệt lắm thì là 10 giờ.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Công Lược Hoàng Tử Hắc Hóa 3

Editor: Hải Bình

Hạ Diệc Sơ chờ nha hoàn lau khô tóc cho mình xong, cô không để cho nha hoàn vấn tóc mà ra lệnh cho toàn bộ người trong phòng lui ra ngoài, thậm chí cả Mặc Thiên Trần.

Nhưng có hai người đang dọn dẹp chẩm màn của Hạ Diệc Sơ, một người trong lúc đi ra ngoài đã lén lút ngoái lại nháy mắt với Hạ Diệc Sơ, sau đó lại bí ẩn ấn tờ giấy nhỏ vào tay cô.

Hạ Diệc Sơ sùng sốt, về mặt không thay đổi cảm tờ giấy kia, nắm chặt ở lòng bàn tay.

Hạ Diệc Sơ nhớ rõ nha hoàn này tên là Bích Ngọc, tuy rằng nàng ta là nha hoàn nhất đẳng, nhưng ngày thường lại rất ít nói, từ trước đến nay đều chăm chỉ làm việc, nhưng Hồng Nguyệt lại nói xấu Bích Ngọc rất nhiều, cho nên nguyên chủ đối Bích Ngọc tuy rằng hơi vừa lòng, chỉ là cũng không thích mấy.

Chờ mọi người lui ra rồi, Hạ Diệc Sơ ngồi ở trên mép giường mở tờ giấy ra, nhìn thoáng qua nội dung bên trong, đáy mắt xẹt qua tầng lạnh lẽo, môi đỏ nhếch lên, thần sắc hơi mang một tia nhẹ trào.

Hạ Diệc Sơ nằm trên giường nặng nề ngủ.

Lúc tỉnh lại thì đã là buổi chiều.

Hạ Diệc Sơ vừa mở miệng, thì có bọn tỳ nữ nôi đuôi nhau đi vào, trang điểm chải chuốt cho cô.

"Thất hoàng tử đâu?" Hạ Diệc Sơ hỏi Hồng Nguyệt.

"Bẩm chủ tử, Thất hoàng tử sau khi ra khỏi phòng này, cũng đi vào trong phòng của mình ngủ một giấc, hiện tại thần thái sáng láng, ở trong hoa viên bắt chuồn chuồn." Thần sắc Hồng Nguyệt tôn kính đáp lời, trong lòng lại cảm thấy Hạ Diệc Sơ hơi khác lạ.

Làm đại nha hoàn được sủng ái nhất bên cạnh phi tử của Thất hoàng tử, nàng ta biết chủ tử của mình rất hận Mặc Thiên Trần, nói trắng ra là hận không thể giết chết hẳn. Nhưng hành động hôm nay của Hạ Diệc Sơ nằm ngoài dự kiến của Hồng Nguyệt, không nói đến lúc Mặc Thiên Trần rơi xuống nước, Hạ Diệc Sơ không tiếc bản thân mà nhảy xuống nước lạnh băng lời Mặc Thiên Trần lên, ngay cả hiện tại, nói đến Mặc Thiên Trần, trên mặt Hạ Diệc Sơ cũng không mang theo chán ghét.

Lại phải nói, trên người Hạ Diệc Sơ mang theo loại cảm giác khiến người ta nhìn không thấu, trong khoảng thời gian ngắn, Hồng Nguyệt đi theo nguyên chủ bao nhiêu năm cũng không nắm được.

"Ừ, ta đã biết." Hạ Diệc Sơ hơi ngừng đầu, sau khi tỳ nữ trang điểm xong, ánh mắt dừng ở gương đồng.

Không thể không nói, hệ thống mỗi lần lựa thân thể cho cô đều chọn người có dung mạo nhất đẳng, ví dụ như vị này đây, tuy rằng là thứ nữ trong gia tộc, nhưng mẫu thân nàng ta mười mấy năm trước là đệ nhất mỹ nữ trong hồng lâu bang, nguyên chủ kế thừa tướng mạo của mẫu thân nàng.

Tuy rằng gương đồng không thể nhìn rõ, nhưng Hạ Diệc Sơ cũng thấy rõ gương mặt của thân thể này.

Thiếu nữ trong gương nhìn như mới mười sáu, mười bảy tuổi, da trắng nõn nà, tướng mạo ôn nhu, nhan sắc diễm lệ, kiêu mỹ vô cùng.

Thời điểm Hạ Diệc Sơ đang thưởng thức dung mạo này, trong đầu đột nhiên truyền đến âm thanh quen thuộc:

——Đỉnh! Chúc mừng ký chủ kích phát thuộc tính hỗ trợ bạn bè tốt, vì để ký chủ có thêm động lực hoàn thành nhiệm vụ, bản hệ thống tặng cho ký chủ "Tinh vi vũ lực" và "Mỹ mạo mê người", thỉnh ký chủ lại tiếp tục nỗ lực hoàn thành nhiệm vụ!"

Lời tác giả:【 Ha ha, đừng hỏi ngày hôm qua vì sao không đăng chương mới, Quân Bảo ngày hôm qua đi chơi, thấy thích một vị soái ca trên đường, hôm nay đi hẹn họ cùng người ta, ha ha ha ha, đừng có bảo ta trọng sắc mà đánh đập, coi như để ta có thêm hai ngày nghỉ ngơi đi, ngày mai bắt đầu đăng tiếp. 】

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Công Lược Hoàng Tử Bị Hắc Hóa 4

Editor: Mặc Quân Tịnh Túc

Sau khi Hệ thống 233 dứt lời, người ở trong gương, nhanh chóng trở nên xinh đẹp với tốc độ mắt thường không thể thấy rõ, nhưng Hạ Diệc Sơ vẫn cảm giác được biến hóa trên mặt.

Hai đại nha hoàn, Hồng Nguyệt đang đứng ở Hạ Diệc Sơ phía sau trang điểm cho Hạ Diệc Sơ, đôi tay linh hoạt, vô cùng nhanh nhẹn tạo ra một búi tóc phu nhân đơn giản. Bích Ngọc hạ thấp người xuống giúp Hạ Diệc Sơ sửa sang lại vạt áo, bọn nha hoàn còn lại đứng ở trong phòng đều thần sắc cung kính đứng ở một bên, Hạ Diệc Sơ không lên tiếng, tất cả mọi người đều là mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, đứng yên tĩnh.

Không ai phát hiện ra biến hóa trên mặt Hạ Diệc Sơ, chỉ ngoại trừ Hạ Diệc Sơ.

Nữ tử trong gương, da thịt kiều nộn, thần sắc nhân nhã, vẻ ngoài thanh nhã, khí chất như u lan, trên người mang theo vẻ nhẹ nhàng, hai mắt vẫn còn long lanh nước, nhìn vô cùng động lòng người, một vẻ đẹp thanh cao quyền quý, làm cho người khác sợ hãi, tự biết xấu hổ, không dám khinh nhờn.

Nhưng, trong con ngươi lạnh lẽo linh lại mang theo một tia câu hồn nhiếp phách, nhan sắc sáng như ngọc, ánh mắt tinh xảo, lạnh lùng và vũ mị - hai loại khí chất dung hợp lại, không khiến cho người khác sinh ra cảm giác quái dị, mà ngược lại cho người ta có một loại cảm giác hưng hăng chinh phục.

Hạ Diệc Sơ trầm mặc nhìn vị hoàng tử phi mới lên chức kia vài lần ở trong gương, ở trong đầu nghiêng rằng nghiêng lợi nói với hệ thống: "233, người hãy nói rõ cho tôi biết về kỹ năng "Mỹ mạo câu nhân", tôi như vậy thì làm sao có thể hoàn thành nhiệm vụ một cách hoàn hảo chứ? Đây rõ ràng là một thể hệ hồng nhan họa thủy mới mà, không phải sao?"

"Thực xin lỗi, ký chủ, hàng đã gửi, miễn trả lại." Hệ thống 233 nhanh chóng ở trong đầu Hạ Diệc Sơ đáp lời.

Hạ Diệc Sơ mất trọn trắng, lại gọi Hệ thống 233 vài lần, Hệ thống 233 không chỉ có không có thu lại kỹ năng "Mỹ mạo câu nhân", mà ngược lại, lẳng lặng nằm ở trong đầu già chết.

Hệ thống này giờ không nói gì, cũng làm Hạ Diệc Sơ cảm giác được mệt mỏi.

Không có biện pháp, Hạ Diệc Sơ đành phải vác cái khuôn mặt hồng nhan họa thủy, vũ mị như tiểu yêu tinh này ra ngoài cho cả thiên hạ xem.

Tâm nguyện của nguyên chủ, hơi phức tạp, nhưng trong lúc ngủ Hạ Diệc Sơ cũng đã nghĩ kỹ phải làm như thế nào để hoàn thành nhiệm vụ.

Tuy rằng sắp tới thời gian Thất hoàng tử Mặc Thiên Trần trọng sinh trở về, bản thân cô cần xoát đủ hảo cảm để về sau có thể sống sót, nhưng Hạ Diệc Sơ lại không nghĩ đến việc đột nhiên đối xử nhiệt tình với hắn, miễn cho sau khi Mặc Thiên Trần trọng sinh sẽ cảm thấy khả nghi.

Hạ Diệc Sơ đi tới thư phòng, không thể không nói, chủ nhân phủ Thất hoàng tử Mặc Thiên Trần này là một tên ngốc nhưng mọi việc trong phủ đệ lại được Thất hoàng tử phi Tô Nhiễm xử rất gọn gàng ngăn nắp.

Nếu không phải Tô Nhiễm thích một người khác, hơn nữa còn mưu sát phu quân Mặc Thiên Trần của chính mình, thì tại một cái triều đại tài đức của một người nữ tử không được xem trọng mà có thể quản lý phủ đệ một cách hoàn hảo đến như vậy, thì Tô Nhiễm đúng là một người rất có năng lực.

Hạ Diệc Sơ ngồi ở trong thư phòng, bắt đầu xử lý mọi chuyện của ngày hôm nay.

Hạ Diệc Sơ lấy điểm tích phân mà cô thu thập được trong lúc làm nhiệm vụ, dưới sự đề cử của hệ thống, tiêu phí 100 điểm tích phân đổi lấy một cuốn trực ngôn ngữ giúp cô có thể hiểu rõ mọi văn tự cổ đại, đạt tới trình độ có cảm giác như vô cùng quen thuộc giống như đã biết đến những thứ này từ lâu.

Hạ Diệc Sơ cầm chặt bút lông thử viết vài chữ, phát hiện mình làm vô cùng thông thạo tự nhiên, quả thực giống như là cô đã được học những thứ này từ bé vậy!

Oa mọi người ơi, nếu như tại hạ nói tại hạ lỡ tay quên đăng chương này thì sao, lỡ tay thôi mà!

Tại hạ dự tính thứ 2 đầu tuần này đăng mà giờ mới nhớ~~~~~

Tha thứ cho tại hạ! Tại hạ trẻ người non dạ, não cá vàng, lỡ quên, huhuhuhu...

Tại hạ hứa mai sẽ đăng chương mới để đền bù mà, không quên đâu, tại hạ biết sai rồi.....

Giờ còn một mình tại hạ gánh bộ này à!

Tại mấy hôm nay đang thi, mà tại hạ mãi kiểm tằm chồng son, nên quên

Tha thứ nha! *Cúm con vầy đuôi*

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Công Lược Hoàng Tử Bị Hắc Hóa 5

Editor: Mặc Quân Tịnh Túc

Thăng đến lúc mặt trời xuống núi, Hạ Diệc Sơ mới từ trong một đồng sở sách lớn ngẩng đầu lên.

Buồng bút, trong ánh mắt Hạ Diệc Sơ xẹt qua một tia mệt mỏi, cô giơ tay xoa xoa huyệt Thái Dương, hỏi Hồng Nguyệt đứng ở một bên: "Thất hoàng tử đâu?"

"Hồi chủ tử, lúc nô tỳ vừa mới đi phòng bếp, nhìn thấy Thất hoàng tử đang ngồi ở sảnh ngoài ăn điểm tâm, muốn nô tỳ mang ngài ấy qua đây sao?" Thần sắc Hồng Nguyệt thật cẩn thận trả lời với Hạ Diệc Sơ.

Cũng không thể trách nàng có thái độ cẩn thận như thế được, mà là nàng cảm giác được từ Thất hoàng tử rơi xuống nước cho tới hôm nay, thái độ chủ tử đối đãi với Thất hoàng tử giống như thay đổi nhiều vô cùng, nếu là dựa theo thái độ lúc trước của Thất hoàng tử phi đối xử với Thất hoàng tử, thì khẳng định sẽ là mặc kệ Thất hoàng tử ở bên hồ nước tự sinh tự diệt, nếu không nữa thì cũng là kêu bọn hạ nhân khác nghĩ cách cứu viện, cũng tuyệt đối sẽ không giống hôm nay vậy, không màng sinh mệnh an nguy của bản thân mà nhảy xuống đi cứu ngài ấy.

Nhưng hôm nay, Hạ Diệc Sơ không chỉ làm như vậy, mà còn để hạ nhân chuẩn bị nước tắm và chiên canh, đã hỏi qua ý kiến của Thất hoàng tử, trong ánh mắt cũng không còn vẻ chán ghét như dĩ vãng.

"À, không cần, vẫn là ta đi qua nhìn xem đi." Hạ Diệc Sơ từ trên chỗ ngồi đứng dậy, thuận miệng phân phó Hồng Nguyệt: "Người đi trong phòng bếp nhìn xem, các nàng ấy đã làm đồ ăn xong chưa, nếu được rồi thì đem bữa tối lên đi. Còn ta ăn ở trong phòng."

"Vâng, nô tỳ đi ngay." Trong mắt Hồng Nguyệt xẹt thần sắc quả nhiên như thế, mặt mày hạ xuống, thần sắc tôn kính hành lễ với Hạ Diệc Sơ, xoay người nện bước nhanh chóng đi ra ngoài.

Hạ Diệc Sơ cũng ra khỏi thư phòng, đám nha hoàn Bích Ngọc đứng ở ngoài cửa cũng đi theo, đi đến sảnh ngoài.

Vừa đi, Hạ Diệc Sơ còn nhân cơ hội ở dưới ánh mặt trời lặn buổi chiều tà, thưởng thức cảnh đẹp phù đệ một phen.

Không thể không nói, dù Mặc Thiên Trần là một tên ngốc, không được Hoàng Thượng yêu thích. Nhưng Hoàng Thượng lại không có bỏ qua đứa con trai này, tuy rằng hiếm khi tuyên hân vào cung, nhưng cái cần có thì nên có, một chút cũng không cắt xén. Dù chỉ số thông minh của Mặc Thiên Trần bằng đứa trẻ năm tuổi, nhưng này tòa phủ Thất hoàng tử này trang hoàng xa hoa đại khí, lấy ngọc điêu lan để xây, hành lang đình nhà thủy tạ, hoa viên núi giả, cái gì cần có đều có.

Hạ Diệc Sơ xuyên qua một hành lang gấp khúc thật dài, rất xa, thì nhìn thấy Mặc Thiên Trần đang đưa lưng về phía cô, ngồi xỏm ở trên mặt đất nghịch cái gì đó.

Bên người Mặc Thiên Trần cũng có hai nha hoàn đứng yên tĩnh cách đó không xa. Đây cũng là Hạ Diệc Sơ phân phó, vì tránh cho Mặc Thiên Trần giống như hôm nay làm ra loại hành vi nguy hiểm như hái hoa sen.

Lúc hai nha hoàn kia nhìn thấy Hạ Diệc Sơ, vội vàng uốn gối hành lễ với cô, Hạ Diệc Sơ từ bên người các nàng đi qua, để cho đám người Bích Ngọc không cần đi theo, còn mình đi bước một đi tới trước người Mặc Thiên Trần.

Mặc Thiên Trần tuy rằng nghe được động tĩnh phía sau, nhưng cũng không có quay đầu lại, vẫn tiếp tục động tác trong tay.

Mãi đến một lúc sau đó, Hạ Diệc Sơ mới phát hiện, hóa ra Mặc Thiên Trần ngồi xỏm ở chỗ đó, là chơi bùa.

Bên ngoài hành lang dài này, là một chỗ mọc đầy cỏ dại nhỏ và một vườn hoa, rất nhiều chỗ đất xỏp, nên hoa và cỏ mọc lung tung ở đó.

Mà Mặc Thiên Trần bắt chước ngồi xỏm ở một chỗ trong đó, không biết từ chỗ nào nghịch đồng bùa mềm mại, tạo thành một lại một khối bùa có các hình dạng khác nhau, cuối cùng từ trong vườn hoa rút ra một ít hoa dại cắm ở phía trên.

..... Đây thật sự là chuyện mà chỉ có tiểu hài tử mới có thể làm.

Trong lòng Hạ Diệc Sơ chậm rãi và nhẹ nhàng thở ra, cô nhìn đôi tay vốn trắng nõn thon dài giờ phút này vì dính đầy bùa trên tay nên trực tiếp bắt lấy nó.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Công Lược Hoàng Tử Hắc Hóa 6

Editor: Mặc Quân Tĩnh Túc

"Thất hoàng tử, hiện tại đã tới thời gian dùng bữa tối rồi, chúng ta đi rửa tay trước sau đó ăn cơm nước, được không?" Hạ Diệc Sơ ngồi xỏm ở đối diện Mặc Thiên Trần, thần sắc tuy rằng không đến mức ôn nhu như nước, nhưng trong đuôi lông mày lại mang theo một tia ôn hòa hiếm thấy, hai tròng mắt trong trẻo, vẻ mặt bình thản.

Không có sự sợ hãi và tôn kính khi gặp một người hoàng tử, nhưng cũng không có thần sắc thương hại khi đối đãi với một tên ngốc tử (đứa ngốc).

Mặc Thiên Trần tuy rằng là một tên ngốc bị thiếu khuyết chỉ số thông minh, nhưng cũng cảm nhận được rõ ràng Hạ Diệc Sơ vốn hay ở bên cạnh hân hôm nay trở nên khác thường.

Lúc bị Hạ Diệc Sơ cầm lấy tay, thân thể Mặc Thiên Trần cứng đờ, ánh mắt hân dừng ở trên bàn tay Hạ Diệc Sơ đang cầm.

Bàn tay đối phương vốn trắng nõn sạch sẽ, giờ phút này cũng bởi vì bắt lấy tay hân, mà trở nên ô uế (bẩn).

"Thất hoàng tử?" Hạ Diệc Sơ thấy hân không phản ứng, nên nhẹ giọng mở miệng kêu lại một tiếng.

"Ăn." Mặc Thiên Trần sau một hồi lâu, giống như mới bắt đầu phản ứng lại, vội vàng đem tay mình từ trong tay Hạ Diệc Sơ rút ra, ánh mắt vẫn luôn dừng ở trên tay Hạ Diệc Sơ, có chút lắp bắp nói: "Dạ, ô ề."

"Không có việc gì, đi, chúng ta đi rửa tay, sau đó ăn cơm." Hạ Diệc Sơ cười cười, lại tiếp tục bắt lấy tay hắn, lôi kéo hắn hướng tới phương hướng phòng mình mà đi đến.

Trong phòng, Hồng Nguyệt đã sớm đem bữa tối phòng bếp chuẩn bị tốt bùng lên, còn đem nước ấm và khăn lông chuẩn bị sẵn sàng.

Hạ Diệc Sơ lôi kéo Mặc Thiên Trần, rửa sạch tay cho hắn, dùng khăn lông lau khô nước trên tay hắn, rồi kéo hắn cùng ngồi xuống ăn cơm.

Đây là lần đầu tiên từ lúc Tô Nhiễm gả vào phủ, Mặc Thiên Trần được ngồi cùng bàn cơm với cô.

Tô Nhiễm trước kia, tuy là người có năng lực, nhưng đối với Mặc Thiên Trần thì vô cùng chán ghét. Nếu không phải bởi vì ngại đối phương vẫn là phu quân trên danh nghĩa của mình, chỉ sợ nàng ta cũng không phải là tùy ý hắn ở trong phủ đệ tự sinh tự diệt, mà là trực tiếp đuổi hắn ra khỏi nơi đây.

Mặc Thiên Trần cúi đầu, vẫn luôn bới hạt cơm trong chén, thường thường ngược mắt thật cẩn thận liếc mắt nhìn Hạ Diệc Sơ một cái, sau đó lại nỗ lực bới cơm, giống như là đem Hạ Diệc Sơ trở thành cơm và đồ ăn của hắn.

Mặc Thiên Trần cho rằng hành động thỉnh thoảng nhìn lên của hắn vô cùng bí ẩn nhưng lại không biết tất cả đã rơi vào trong đáy mắt Diệc Sơ.

Cảm giác này giống như là một tiểu hài tử (đứa nhỏ), đối với tính cách một người đột nhiên thay đổi mà sinh ra tò mò.

Hạ Diệc Sơ cũng mặc kệ hắn, tùy tiện nhìn.

Mãi đến khi ăn xong, hai người ăn no, Hạ Diệc Sơ mới để người hầu đưa Mặc Thiên Trần dẫn đi tắm gội linh tinh.

Lúc trước Tô Nhiễm và Mặc Thiên Trần bất hòa về vấn đề chỗ ngủ nên hai người vẫn luôn tách ra ngủ riêng, hơn nữa phòng hai người cách nhau khá xa.

Hạ Diệc Sơ muốn ở trong khoảng thời gian Mặc Thiên Trần chưa trọng sinh mà bồi dưỡng tình cảm giữa hai người, thì tất nhiên sẽ không để khoảng cách giữa hai người xa như vậy, nhưng muốn cô và Mặc Thiên Trần ngủ chung một phòng, chuyện đó trong lòng Hạ Diệc Sơ tuy không ngại, nhưng cô biết hiện tại không phải lúc thích hợp.

Vì thế, Hạ Diệc Sơ để Hồng Nguyệt thu dọn phòng bên cạnh, đưa Mặc Thiên Trần dọn tới phòng cách vách.

Thời gian kế tiếp, thời điểm Hạ Diệc Sơ đối đãi với Mặc Thiên Trần, đều vô cùng có kiên nhẫn, hơn nữa chỉ cần cô có thời gian thì mọi chuyện liên quan tới Mặc Thiên Trần, cô đều sẽ tự tay làm lấy, hơn nữa, còn bồi Mặc Thiên Trần cùng nhau chơi đùa.

Ngẫu nhiên cũng có thời gian, Hạ Diệc Sơ còn tự tay dùng một ít cỏ non bện thành một số món đồ tinh tế nhỏ đẹp đưa cho Mặc Thiên Trần.

Toàn bộ phủ Thất hoàng tử cũng được Hạ Diệc Sơ xử lý cực kỳ gọn gàng ngăn nắp, hơn nữa sau khi Hạ Diệc Sơ lạnh giọng phân phó, hạ nhân trên dưới phủ đệ, trong lúc chăm sóc Mặc Thiên Trần, chỉ có tôn kính và kính sợ, không còn thái độ làm cho có và khinh miệt lúc trước.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Công Lược Hoàng Tử Hắc Hóa 7

Editor: Mặc Quân Tịnh Túc

"Nhiễm Nhiễm, cao thêm một chút, cao thêm một chút nữa!"

Mặc Thiên Trần đứng trên mặt đất ngửa đầu nhìn Hạ Diệc Sơ đang bám người trên cây, thần sắc hớn hờ nói.

Hạ Diệc Sơ hơi bỏ sang phía bên cạnh, cuối cùng cũng lấy được cánh điều bị mắc vào cành cây đặt ở trong tay.

"A, Nhiễm Nhiễm giỏi quá!!!" Mặc Thiên Trần vui sướng tại chỗ, nhảy tới nhảy lui, một bên nhảy còn một bên vỗ tay.

Lúc nhìn Hạ Diệc Sơ từ trên cây bỏ xuống, Mặc Thiên Trần chạy nhanh tới gốc cây, giơ hai tay ra đỡ Hạ Diệc Sơ.

Mặc Thiên Trần tuy rằng là tên thiếu niên tiêu sái, nhưng hắn lại chỉ có chỉ số thông minh năm tuổi, dù Tô Nhiễm từng thường xuyên dùng lời nói tổn thương hắn, làm trong lòng hắn đối với Tô Nhiễm sinh ra một tia kính sợ, nhưng trong khoảng thời gian này, Hạ Diệc Sơ đối xử thật lòng với hắn khiến hắn cảm nhận được sự ấm áp.

Cho nên, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủn, Hạ Diệc Sơ đã thành công làm cho ấn tượng của Mặc Thiên Trần đối với cô tốt lên, cho tới bây giờ, dù hai người ở một chỗ, trên trán Mặc Thiên Trần cũng không còn lộ ra vẻ sợ hãi Hạ Diệc Sơ. Ngược lại là đem Hạ Diệc Sơ trở thành tiểu đồng bọn thân mật nhất với mình, một câu rồi lại một câu "Nhiệm

Nhiệm", gọi vô cùng vui vẻ.

"Nhiệm Nhiệm, người thật là lợi hại!" Mặc Thiên Trần từ trong tay Hạ Diệc Sơ tiếp nhận con điều ong mật, trong miệng là những lời tán thưởng từ đáy lòng.

Hắn sẽ không leo cây, nhưng Nhiệm Nhiệm chỉ cần làm một chút là xong rồi, lúc xuống dưới còn mang theo cả con điều của hắn nữa.

"Ân hử, Thất hoàng tử hôm nay chơi điều vui vẻ lắm hay sao?" Hạ Diệc Sơ cười cười, lời kéo hắn đi về phía rừng cây nhỏ.

Cô nhìn thời tiết hôm nay sáng sủa, gió và mặt trời rực sáng, đột nhiên tâm huyết dâng trào, đưa Mặc Thiên Trần đến vùng ngoại ô chơi thả điều.

Mới vừa rồi điều bị mắc kẹt trên cây, cho nên Hạ Diệc Sơ mới phải bò lên trên để lấy.

Mà hiện tại sao, đã tới buổi trưa, cô tất nhiên là muốn đưa Mặc Thiên Trần lên trên xe ngựa, đi ăn cơm trưa.

"Vui vẻ, chỉ cần ở bên Nhiệm Nhiệm, chơi cái gì cũng đều có cảm giác rất vui vẻ." Mặc Thiên Trần cao hứng đáp lời, trên khuôn mặt tuấn lãng treo tươi cười sáng lạn.

Hạ Diệc Sơ cười cười, không nói chuyện nữa.

Hai người đi vào xe ngựa, lúc tới đây thả điều, chỉ do Hạ Diệc Sơ tâm huyết dâng trào, hơn nữa cô cũng không muốn một lần được ra ngoại ô chơi mà lại còn phải dẫn theo rất nhiều người phá hỏng không khí, cho nên trừ bỏ xa phu đánh xe ở ngoài, cô ai cũng không có mang theo.

Xa phu kia vẫn luôn trông xe ngựa, nhìn thấy Hạ Diệc Sơ và Mặc Thiên Trần tới cùng lúc, nhanh chóng đem thức ăn đã sớm được chuẩn bị tốt, bày biện lên trên bàn tứ phương.

"Hoa mai bánh, tôm bóc vỏ cuốn..... Đây là món ta thích ăn!" Mặc Thiên Trần cao hứng vòng quanh cái bàn một vòng rồi, thấy đồ ăn trên mặt bàn, hai mắt sáng lấp lánh, nước miếng sắp chảy ra.

Hạ Diệc Sơ nhìn bộ dáng trẻ con của hắn, theo bản năng liền lộ ra một cười, cô vừa mở miệng định nói cái gì đó, thân thể lại là nháy mắt dừng lại, thần sắc ngưng trọng.

Gió nhẹ phát quá, bất quá chỉ trong nháy mắt, mấy chục hắc y nhân xuất hiện ở trong tầm mắt Hạ Diệc Sơ.

Những hắc y nhân đó đều là mặc một bộ đồ đen, mặt che khăn đen, tay cầm hàn kiếm, mắt mang sát ý, nhanh chóng lại gần hai người.

"Chủ tử, mau lên đây, chúng ta đi mau!" Xa phu kia cũng phát hiện đám hắc y nhân đó, quay đầu nói với Hạ Diệc Sơ, còn bản thân thì chạy nhanh đến gốc cây để tháo sợi dây cương.

"Thiên Trần, mau, chúng ta đi mau." Hạ Diệc Sơ lời kéo Mặc Thiên Trần, hai người chạy nhanh bò lên trên xe ngựa, xa phu cũng nhanh chóng nhảy lên, trong miệng kêu ca một tiếng, roi da trong tay đánh thật mạnh vào mông ngựa vốn đang cúi đầu ăn cỏ, ngay lập tức chạy nhanh như bay.

Chương sau có biến...

Like fanpage của tại hạ dê!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Công Lược Hoàng Tử Hắc Hóa 8

Editor: Mặc Quân Tịnh Túc

Con ngựa chạy như bay ở trong rừng cây, đang đưa lúc lắc, vô cùng không ổn định.

Hạ Diệc Sơ duỗi tay, gắt gao bắt lấy mép gỗ trong xe ngựa, Mặc Thiên Trần ngồi im bên người Hạ Diệc Sơ, cũng giống cô duỗi tay nắm chặt lấy đồ vật trong xe ngựa, nỗ lực làm bản thân không bị ngã trái ngã phải theo xe ngựa.

"Nhầm Nhầm, những người đó là ai vậy? Cảm giác thật là khủng khiếp." Mặc Thiên Trần co rút thân thể của mình lại, ngồi sát bên Hạ Diệc Sơ, thần sắc thấp thòm, trong thanh âm mang theo kinh sợ một cách rõ ràng.

"Thiên Trần ngoan, đó là đều là người xấu, nếu như bị bọn họ bắt thì chúng ta chắc chắn sẽ bị ăn thịt, cho nên chúng ta nhất định không để bọn họ bắt lấy." Hạ Diệc Sơ mở miệng nói, lại cảm giác được thân hình người bên cạnh phát run, cô dừng một chút, thử hạ giọng mình xuống, mở miệng tiếp tục nói: "Bất quá, có ta ở đây đâu, Thiên Trần đừng sợ, dù là lát nữa bọn họ đuổi kịp, Thiên Trần cũng chỉ cần liên tục chạy về phía trước, chạy là đến nơi an toàn thôi."

"Ân ân." Mặc Thiên Trần gật đầu thật mạnh, xe ngựa đột nhiên ở ngay lúc này xóc nảy thật mạnh một lúc, cả người Mặc Thiên Trần nghiêng ra bên ngoài, đầu và cổ trực tiếp từ cửa sổ xe ngựa chui ra.

Những tên hắc y nhân tuy rằng là đi bộ, nhưng bởi vì dùng tới khinh công, nên rất nhanh đã đuổi tới.

Mất thấy khoảng cách giữa bọn họ và xe ngựa càng ngày càng ngắn, Mặc Thiên Trần bị hoảng sợ, chạy nhanh đem thân thể rút trở về, tiến đến bên người Hạ Diệc Sơ.

Mà một bên Hạ Diệc Sơ, tuy rằng trên mặt thoát nhìn cực kỳ bình tĩnh, nhưng cảm xúc trong lòng cô có cùng tĩnh là hoàn toàn không liên quan gì.

"Hệ thống, đây là có chuyện gì? Lúc trước ở trong cốt truyện, rõ ràng không có một đoạn ám sát này?"

Hạ Diệc Sơ ở trong đầu không ngừng kêu gọi Hệ thống 233.

Cũng bởi vì cốt truyện không có một đoạn này, cho nên cô hôm nay, trừ bỏ mang theo một phụ xe có chút võ công phòng thân thì những người còn lại, ai cũng không mang.

Mà không có nghĩ đến, không ngờ sẽ xảy ra một chuyện đáng sợ như vậy!

Hạ Diệc Sơ nhìn Mặc Thiên Trần đang buồn rầu, cảm xúc trong lòng khó phân biệt, trong khoảng thời gian này, cô tuy rằng vì hảo cảm mới đối xử tốt với Mặc Thiên Trần, nhưng khi ở chung, cảm giác trong lòng sẽ không lừa được người.

Trong khoảng thời gian này, ở trong lòng cô đã sớm đem Mặc Thiên Trần trở thành thân đệ đệ (em trai ruột) mà đối đãi, nếu là Mặc Thiên Trần hôm nay bởi vì cô mà mệnh tang đương trường (chết), trong lòng cô chỉ sợ cũng sẽ áy náy vạn phần.

"Ký chủ, cô tuy rằng là tới thế giới này tiến hành nhiệm vụ, nhưng từ ngày cô bắt đầu tiến vào thế giới này, thế giới này cũng đã không phải cái thế giới tiểu thuyết cũ, ký chủ không chỉ phải hoàn thành tâm nguyện của nguyên chủ, mà cũng phải đem các tình tiết quan trọng ở đây tiếp tục phát triển mới được."

Vậy nói cách khác, cô hiện tại nếu là không nghĩ ra biện pháp, không chỉ có Mặc Thiên Trần sẽ chết, nhiệm vụ của cô cũng sẽ thất bại?!

Hạ Diệc Sơ mặt mày hơi trầm xuống, ở trong lòng suy tư, hiện giờ rốt cuộc là phải làm như thế nào mang Mặc Thiên Trần từ trong đám hắc y nhân chạy trốn.

Cốt truyện của thế giới cũ, khúc dạo đầu chính là viết Mặc Thiên Trần khôi phục thần trí, còn chưa kịp làm cái gì, đã bị thê tử của hắn - Tô Nhiễm và Đại hoàng tử sắp đăng cơ hại chết, sau đó Mặc Thiên Trần trở về thời thiếu niên ngu ngơ đại khờ của mình.

Trong những năm ngu ngơ đó của hắn, toàn bộ đều là sơ lược, chỉ là nói đơn giản là mẫu phi Mặc Thiên Trần sớm chết, Hoàng Thượng chán ghét, thê tử không yêu, trong đó cũng không có một đoạn bị ám sát như ngày hôm nay.

Thế giới này tuy rằng có thể dùng võ lực, nhưng lại không bao gồm Hạ Diệc Sơ, lúc cô tiến vào thân thể này, và đã kiểm tra sơ lược qua, Tô Nhiễm không có võ công, cho nên Hạ Diệc Sơ cũng không có.

Phía sau xe ngựa, những hắc y nhân cầm kiếm đó tới gần.

"Chủ tử, phía trước là vực sâu!" Bên ngoài đánh xe Tiểu Ngũ nói một tiếng, chạy nhanh kéo lại dây cương trong tay, xe ngựa chấn động thật mạnh, cuối cùng ở bên cạnh vực sâu dừng lại. Hạ Diệc Sơ duỗi tay xốc màn xe lên, nhìn xe ngựa chỉ còn mấy mét nữa là đến vực sâu mênh mông vô bờ, tâm tức khác trầm xuống đáy cốc.

Bên cạnh, Tiểu Ngũ nắm chặt hán kiếm trong tay, nói với Hạ Diệc Sơ: "Chủ tử, hiện tại chúng ta nên làm cái gì bây giờ?"

Tiểu Ngũ vừa nói chuyện như vậy, một lát sau, hắc y nhân đã đuổi tới, hơn nữa còn bao vây quanh xe ngựa.

"Xuống xe trước." Hạ Diệc Sơ nói với Tiểu Ngũ, sau khi Tiểu Ngũ đi xuống, cô lôi kéo Mặc Thiên Trần xuống xe ngựa theo.

Tiểu Ngũ cầm hán kiếm trong tay che ở trước người Hạ Diệc Sơ và Mặc Thiên Trần, ánh mắt Hạ Diệc Sơ nhanh chóng nhìn quét qua đám hắc y nhân, thoát nhìn có hơn hai mươi người, trên người toàn tản ra sát ý nồng đậm lạnh lẽo, ánh mắt lạnh băng, vừa nhìn là đã hiểu đây là sát thủ được huấn luyện chuyên môn.

Hạ Diệc Sơ trái lo phải nghĩ, vô số biện pháp chạy trốn ở trong đầu cô xuất hiện, cuối cùng lại bị cô loại bỏ tất cả.

Nếu là nàng con rết còn hào, chính là nàng cố tình sẽ không! (Câu này tại hạ không dịch được và cũng không hiểu được, cầu cao nhân chỉ giáo)

Hơn nữa, cô là một nữ tử yếu đuối, lại mang theo tên gốc Mặc Thiên Trần, ở trước mặt đám sát thủ này mà muốn bỏ chạy, đúng là khó như lên trời!

Tiểu Ngũ nắm chặt trường kiếm trong tay, lạnh giọng mở miệng nói với những hắc y nhân đó: "Rốt cuộc là ai phái các người tới? Có gì âm mưu?"

"Ha ha, chúng ta người "Sát Thủ Đường", chỉ lấy tiền làm việc, có người đưa tiền muốn mua tánh mạng của các người, chúng ta đã tới đây rồi, thì cố chủ là người nào, điều này các người không cần biết!" Hắc y nhân đứng ở vị trí cầm đầu trả lời, ánh mắt dừng ở trên người ba người Hạ Diệc Sơ, đáy mắt còn hiện vẻ trào phúng.

Một tên phế vật, một nữ tử nhu nhược, không ngờ Đường chủ lại để cho hán phải tự mình ra tay, điều đó cũng không tránh khỏi chuyện bé xé ra to rồi.

"Lên! Giết bọn họ cho ta!" Vị thủ lĩnh hắc y nhân kia quay đầu phân phó với hắc y nhân khác.

Nháy mắt, bốn phương tám hướng, hắc y nhân vây quanh Hạ Diệc Sơ đều toàn bộ cầm hàn kiếm trong tay, như thủy triều mạnh mẽ đi lên.

Ánh mắt Hạ Diệc Sơ lạnh lẽo nhìn những người này, nắm chặt tay Mặc Thiên Trần, một đôi con ngươi đen bóng dị thường trở nên đen bóng và sâu thẳm, đáy mắt tản ra ánh sáng được ăn cả ngã về không (đánh cược tất cả).

Cô trong khoảng thời gian này, tuy rằng nhìn như ngoại trừ việc xoát hảo cảm của Mặc Thiên Trần thì chuyện gì cũng không làm, nhưng kỳ thật lúc biết thế giới này, có những người có thể tu luyện nội lực và khinh công, cô đã bắt đầu vì an nguy của mình mà tạo nên một tầng đảm bảo.

Hạ Diệc Sơ dùng lưu huỳnh và ka-li ni-trát để chế tạo ra mấy loại hỏa dược nhỏ, hiện giờ đặt ở trong tay áo cô. Chỉ là, loại hỏa dược nhỏ này, đừng nói cô dùng đến có thể khiến chính cô bị thương hay không, chỉ cần nói đến chuyện, nếu như người bên ngoài biết được chuyện này, hoặc là về sau khi Mặc Thiên Trần trọng sinh trở về biết được, thì đó quả là cái phiền toái lớn vô cùng.

Bất quá, so với tương lai phiền toái, thì hiện tại tánh mạng mới là quan trọng nhất đi!

Đáy mắt Hạ Diệc Sơ xẹt qua một vẻ kiên nghị, ở thời điểm cô muốn lấy hỏa dược trong tay áo ra, lại đột nhiên cảm thấy trong thân thể mình có một cỗ nhiệt lưu cuộn cuộn không ngừng và nhiều vô kể lưu chuyển khắp toàn thân cô.

Cùng lúc đó, thanh âm hệ thống cũng ở trong đầu cô vang lên: "Đình! Kiểm tra thấy trên người ký chủ có nội lực cường đại, bắt đầu thử giải khóa, giải khóa thành công!"

Ngao, ngao, ngao, có cần phải quá đáng vậy không, nữ chính chưa kịp gặp khó khăn mà đã được hệ thống trợ giúp. Sao lúc tại hạ khó khăn thì chẳng thấy ma nào tới giúp cả vậy hả???

Mà tại hạ có 1 thắc mắc lâu oi là lâu rồi, từ trong phim ảnh đến truyện tranh và tiểu thuyết, đó là: lúc tình huống nguy cấp như vậy mà mấy người còn có thời gian tâm sự hỏi thăm ai là người giết người hay sao, đã thế còn suy nghĩ miệt mài không ngừng nghỉ trong đầu nữa, cả đám sát thủ kia cũng vậy, giết thì giết luôn đi, còn ngồi tâm sự + trả lời câu hỏi, trong lúc con nhà người ta suy nghĩ thì ngồi nhìn chắc, không biết chạy lên tấn công hay sao, mấy người là sát thủ chuyên nghiệp mà, chuyên nghiệp đó, hiểu không, là CHUYÊN NGHIỆP!!! Chả lẽ đội nhân vật chính lấy đủ sức mạnh tới đánh chết mấy người hay sao. Và đó là lý do đám sát thủ ấy mãi chỉ là người qua đường không có tên. Tội nghiệp!!!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Công Lược Hoàng Tử Hắc Hóa 9

Editor: Mặc Quân Tịnh Túc

Hạ Diệc Sơ sừng sốt, hệ thống ở trong đầu cô nói cái gì cô cũng không nghe rõ.

Chỉ là, nhìn thấy hắc y nhân trước mặt đã gần trong gang tấc, trong tay cầm trường kiếm đâm tới chỗ cô, thì thân hình cô linh hoạt di chuyển hướng tới bên cạnh, phản ứng cực kỳ nhanh chóng, ngay lúc hắc y nhân y kia còn chưa thu hồi kiếm lại, duỗi tay cho hán một kích, sau đó nhanh chóng và quý dị sử dụng một chiêu thức, không chỉ đánh bay đối phương ra ngoài, còn đoạt luôn trường kiếm trong tay tên đó.

Những hắc y nhân xung quanh sừng sốt, theo tin tức bọn họ thu được, đã chứng minh rõ ràng rằng Thất hoàng tử phi là nữ tử yếu đuối không biết võ công, vậy chuyện này là như thế nào, một kích đã đánh bay người của bọn họ ra ngoài!

Bất quá, bọn họ chỉ ngây người trong khoảng thời gian mấy giây ngắn ngủi, sau khi biết được Hạ Diệc Sơ sẽ con rết (lại gặp lại từ này lần nữa, và tại hạ vẫn không hiểu, cầu cao nhân chỉ giáo), những tên hắc y nhân vốn đang vây công (bao vây + tấn công) Tiểu Ngũ và mấy tên hắc y nhân đang công kích Hạ Diệc Sơ và Mặc Thiên Trần cùng liên kết lại với nhau, đồng thời xông lên.

Hạ Diệc Sơ không kịp nghĩ ra cô đây là có chuyện gì, chỉ là cảm giác bản thân mình sau khi cầm thanh kiếm, cả người tức khắc tựa như bị thay đổi, trong đầu, không ngừng cuộn trào những chiêu thức võ công ảo diệu.

Người cầm kiếm, từ một thân ảnh tiểu nữ hài nhi (bé gái) cuối cùng biến thành một dáng người thiếu nữ ảo diệu, người ấy vẫn luôn mang bộ dáng của Tô Nhiễm.

Rõ ràng là ký ức Tô Nhiễm, cũng rõ ràng đây là lần đầu tiên Hạ Diệc Sơ cầm kiếm, nhưng cô không hề cảm thấy mới lạ, khi những hắc y nhân đó công kích thì cô nhanh chóng đút tay phản ứng, một bên phòng thủ, một bên tấn công.

Mặc Thiên Trần vẫn luôn bị Hạ Diệc Sơ giữ sát bên người, dù cho chính cô có đôi khi tránh không khỏi bị thương cũng không có để Mặc Thiên Trần bị thương dù chỉ một chút.

Mặc Thiên Trần bị Hạ Diệc Sơ giữ chặt lấy mình, trơ mắt nhìn một cái lại một cái miệng vết thương xuất hiện trên người Hạ Diệc Sơ, đỏ tươi máu trào ra, đầy mắt hấn tràn ra và đau lòng tới cùng, há miệng thở dốc, trong đầu lại đột nhiên đau đến mức sắc mặt hấn thống khổ, nói không ra lời.

Đầu rất đau, nhưng Mặc Thiên Trần lại gất gao cắn cánh môi mình, không dám ở ngay lúc này kêu lên đau đớn.

Hấn tuy rằng chưa khôi phục thần trí, nhưng cũng biết không nên ở ngay lúc này, quấy rầy đến Hạ Diệc Sơ.

Hạ Diệc Sơ chuyên tâm đối phó với hắc y nhân ở trước mặt, từ biết lúc biết cô biết võ công, hơn nữa võ công cũng không thấp, thì hắc y nhân xung quanh cô càng ngày càng nhiều.

Hạ Diệc Sơ không biết vì cái gì mà thân thể này đột nhiên có võ công, hơn nữa so với mấy tên hắc y nhân đó còn lợi hại hơn.

Nhưng, con kiến còn có thể cắn chết voi.

Dù võ công của Hạ Diệc Sơ lợi hại hơn so với hắc y nhân, nhưng cô không thể đơn phương độc mã địch lại tất cả mọi người ở đây, ở dưới sự vây công càng ngày càng nhiều của hắc y nhân, Hạ Diệc Sơ lại phải bảo vệ một người Mặc Thiên Trần ở phía sau, có đôi khi dù có thể tránh né công kích mà cô cũng chỉ vì cố kỵ Mặc Thiên Trần ở phía sau nên chỉ có thể cứng rắn đối mặt, chấp nhận bị thương.

Vết chém trên người Hạ Diệc Sơ càng lúc càng nhiều, cô cũng dần dần rơi vào thế hạ phong.

Mặc Thiên Trần nhũn nhũn, bị Hạ Diệc Sơ lôi kéo đang đưa lúc lắc, đầu vốn đang khó chịu giờ giống như là muốn nứt toác ra.

Hạ Diệc Sơ cũng không có chú ý tới thần sắc biến hóa trên khuôn mặt Mặc Thiên Trần, Hạ Diệc Sơ vốn đang yếu thế mà có chút tuyệt vọng, đột nhiên giống như là ăn linh đan diệu dược (thuốc tiên), lực công kích trở nên cường hãn vô cùng.

Bởi vì Hạ Diệc Sơ từ Hệ thống 233 ở trong đầu biết được, đã có một đội quân tiếp viện lớn đang đi về phía bên này, chỉ cần cô kiên trì thêm một lúc nữa thôi, bọn họ sẽ tới.

Cho tới lúc quân tiếp viện đến thì cũng không có làm Hạ Diệc Sơ phải chờ đợi lâu, chỉ chốc lát sau, không chỉ có Hạ Diệc Sơ và Tiểu Ngũ mà ngay cả đám hắc y nhân đó cũng nghe thấy từng tiếng vó ngựa dồn dập.

P phía sau dần dần xuất hiện từng mảng người đen kịt, đều mặc một bộ giáp nhẹ, dưới thân cưỡi ngựa, động tác huấn luyện có tổ chức tinh binh!

Hắc y nhân thủ lĩnh quay đầu nhìn đám người đông nghịt, cắn chặt răng, nói với hắc y nhân khác nói: "Chúng ta lui trước!"

Đám hắc y nhân nghe vậy, không hề ham chiến, một đám tung áo choàng trên người mình ra, giống như là từng con dơi màu đen, từng đợt từng đợt nhảy từ trên vách núi xuống.

Toàn thân Hạ Diệc Sơ đã là máu tươi, có máu của cô, cũng có máu của hắc y nhân.

Cô như vút bỏ được gánh nặng, ném hấn kiếm trong tay đi, muốn quay đầu lại nhìn Mặc Thiên Trần ở phía sau, vừa nhìn thoáng qua thì ngay một giây sau đó đã rơi vào bóng tối.

Hạ Diệc Sơ không biết, lúc cô té xỉu, cũng không có ngã trực tiếp trên mặt đất, mà là được Mặc Thiên Trần ôm ở trong lòng ngực.

Lúc này, đầu Mặc Thiên Trần tuy rằng vẫn ần đau như cũ, nhưng không đau đớn kịch liệt giống như vừa rồi.

Mà ánh mắt hấn vẫn luôn thanh tịnh như thanh tuyến (suối) trong núi cao, lúc này lại giống như giếng cổ thâm u, mang theo hấn ý vô tận.

"Mạt Diệp tới muộn, thỉnh Thất hoàng tử trách phạt."

Quân tiếp viện đến, dẫn đầu là một người nam tử thoát nhìn hơn ba mươi tuổi, khuôn mặt cương nghị, toàn thân tỏa ra chính khí và trung trực.

Hắn tên là Mạt Diệp, là thống lĩnh thị vệ bảo hộ an nguy của toàn bộ kinh thành.

Bởi vì biết vị Thất hoàng tử này chỉ số thông minh có khuyết điểm (thiếu), cho nên Mạt Diệp cũng không chờ Mặc Thiên Trần trả lời, sau khi nói những lời này, trực tiếp xoay người phân phó những người hắn mang đến, để bọn họ đưa xác những hắc y nhân đầy đất này mang về.

Ánh mắt trong lúc lơ đãng bay tới chỗ Hạ Diệc Sơ cả người là máu ở trong lòng ngực Mặc Thiên Trần, Mạt Diệp tiến lên vài bước, nói với Mặc Thiên Trần: "Thất hoàng tử, vẫn nên để thuộc hạ đưa Thất hoàng tử phi lên xe để trị liệu đi?"

Nói xong, Mạt Diệp duỗi tay muốn bắt lấy Hạ Diệc Sơ.

Nhưng, lúc Mặc Thiên Trần ngẩng đầu nhìn thẳng vào hắn, tay Mạt Diệp đang ở giữa không trung bỗng dừng lại, mãi cho đến lúc Mặc Thiên Trần ôm Hạ Diệc Sơ trong lòng ngực đưa lên xe ngựa, Tiểu Ngưu đánh xe rời khỏi, hắn mới hồi phục tinh thần.

"Thống lĩnh, mọi chuyện đã làm thỏa đáng, còn phân phó khác sao?" Bên cạnh có binh lính tiến lên xin chỉ thị.

Mạt Diệp lúc này mới bừng tỉnh, hắn quay đầu nhìn thoáng qua cát vàng nhiễm đầy máu tươi, phân phó nói: "Đi thôi, trở lại kinh thành."

Ở trên đường trở về, Mạt Diệp lại lần nữa hồi tưởng lại cảm giác lúc hắn vừa mới cùng Mặc Thiên Trần tiếp xúc đối diện, nghĩ thầm nói, cái loại cảm giác giống như lưỡi hái Tử Thần đặt trên cổ mình, hắn đời này tuyệt đối không muốn gặp lại.

Mà, không phải ai cũng nói Thất hoàng tử là tên ngốc tử sao.

Hắn nhìn, chưa chắc.

Mới vừa rồi, Mặc Thiên Trần phát ra cổ khí thế cường đại và uy lực lạnh lẽo như huyền băng vạn năm, ở trên người Đại hoàng tử và mấy vị hoàng tử khác, hắn còn chưa gặp qua bao giờ.

Lời tác giả:【 Bốn ngàn chữ mới đánh xong, cảm ơn các bảo bối đã thưởng nga. Quân Bảo viết quyền sách này, một phần tiền nhuận bút cũng chưa nhận, cái này cũng không thể trách tôi được, mọi người thích thì đọc, không đọc thì thỉnh yên lặng đi, không cần cố ý tới nói cho tôi biết mấy thứ không hay, hắc hắc, mấy người tới xem tôi nè, tôi luôn nhiệt liệt hoan nghênh mấy người, và dù đi rồi tôi cũng không khổ sở, dù sao tôi thích viết tiểu thuyết, tôi muốn viết gì thì viết gì, tôi viết tôi vui vẻ, tôi chính là Quân Bảo tùy hứng như vậy, mấy người có thích tôi hay không tôi không biết, nhưng là tôi rất thích chính mình, yêu quá đi (づ 3 づ)】

Lời editor: Hôm nay lười dịch quá, tới giờ mới xong, tại hạ đang nghĩ như thế này, khi tới chương 90, tại hạ sẽ làm hẳn 1 cái profile về tại hạ nhỉ, giới thiệu đầy đủ và toàn tập luôn, bởi vì sau một thời gian lẩn lộn, tại hạ đã phát hiện ra một vấn đề vô cùng quan trọng, chứ vị nhầm lẫn về tại hạ quá nhiều, cần đính chính, cần đính chính, cần đính chính...

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Công Lược Hắc Hóa Hoàng Tử (10)

Thời điểm Hạ Diệc Sơ tỉnh lại, vừa mở mắt ra, nhìn thấy chính là bức màn màu đỏ quen thuộc, trên bức màn thêu hoa văn tinh xảo.

Đây là cái giường ngủ trong phòng Thất hoàng tử phi mà cô sống trong suốt quãng thời gian qua.

Trong phòng một mảnh yên tĩnh, Hạ Diệc Sơ quay đầu nhìn nhìn, trong phòng trừ cô ra thì cũng không có người khác.

Tùng màn ánh đao huyết ảnh trước chậm rãi hiện ra ở trong đầu, Hạ Diệc Sơ vội vàng cúi người ghé vào mép giường nôn khan.

Chỉ là, thời điểm cô hôn mê, cái gì cũng chưa ăn, dù muốn phun cũng không có cái gì để phun.

"Ký chủ, cô còn khỏe không?" Thanh âm hơi lo lắng của hệ thống 233 vang lên trong đầu Hạ Diệc Sơ.

"Tôi không có việc gì." Hạ Diệc Sơ khấn tay bên cạnh xoa xoa miệng mình, cô chỉ cảm thấy trường hợp lúc đó quá mức huyết tính (máu tanh), sinh tử chỉ ở trong nháy mắt, điều này đối với Hạ Diệc Sơ sống từ nhỏ trong xã hội pháp trị, trong khoảng thời gian ngắn đúng là thích ứng không được.

Lúc đó là bởi vì tình huống khẩn cấp, cho nên cô cũng không có nghĩ quá nhiều, cả đầu đều chỉ có một từ, đó chính là giết!

Chỉ cần giết đối phương, chính mình có thể an toàn.

Nhưng hiện giờ hồi tưởng lại lần nữa, Hạ Diệc Sơ phảng phất còn có thể ngửi được mùi máu tươi nồng nặc trong từng hơi thở, làm người ta cảm thấy ghê tởm đến không thể chịu được.

Hạ Diệc Sơ run rẩy hạ tay xuống, nắm chặt quần áo trước ngực, nhắm mắt lại, một hồi lâu mới có thể làm tâm tình của mình dần dần bình tĩnh trở lại.

Mới vừa rồi cô ở trong phòng nôn khan, cũng coi như là làm ra một ít động tĩnh nhưng bên ngoài cũng không có ai tiến vào xem xét, hơi suy nghĩ là biết, chỉ sợ ở bên ngoài căn bản là không có người đứng trông coi.

Cho nên Hạ Diệc Sơ cũng không tính toán gọi người, cô nằm xuống, nhìn đỉnh đầu màn trướng, ở trong đầu cùng hệ thống đối thoại:

"Hệ thống, hiện tại là khi nào? Tôi ngất xỉu đã bao lâu?"

"Hiện tại ký chủ đã ngất xỉu ngày thứ năm, giờ cũng là buổi chiều hơn ba giờ rồi."

"Lâu như vậy." Hạ Diệc Sơ giật giật thân thể của mình, cô nhớ rất kỹ lúc ấy trên người cô tuy không có vết thương gì đặc biệt nghiêm trọng, nhưng trừ bỏ những vết sẹo vết chém nhỏ ở ngoài ra thì một bên vai trái của cô bị đâm một nhát kiếm thật sâu.

Nhưng hiện tại, cô xốc quần áo của mình lên nhìn, trên người cô ngoại trừ vết thương trên vai trái hơi đau đớn đã được băng bó cẩn thận thì còn lại trên người đều rất tốt, chỉ có một vết sẹo duy nhất, cũng không biết Mặc Thiên Trần tìm đại phu này ở đâu ra, không ngờ thuốc có hiệu quả nhanh chóng như vậy, quả thực là so với y học hiện đại cũng không kém bao nhiêu.

Khi Hạ Diệc Sơ muốn mở miệng dò hỏi tin tức mấy ngày nay về Mặc Thiên Trần, Hệ thống 233 lại mở miệng trước cô:

"Ký chủ, lúc trước tôi xin phép tổng bộ được bảo trì và đã được chấp thuận nên tôi muốn trở về tổng bộ, rời khỏi cô một đoạn thời gian."

"Cũng được." Hạ Diệc Sơ im lặng trong chốc lát sau đó đáp: "Vậy người đi nhanh về nhanh."

"Được, ký chủ, về chuyện võ công trong thân thể cô, tôi đã gửi cho cô, cô có thể từ từ mà xem, tôi đi trước."

Lời của hệ thống 233 vừa dứt, trong đầu Hạ Diệc Sơ vang lên liên tiếp vài âm thanh, giống với tiếng đồ đồ khi điện thoại bị cắt đứt.

Sau đó, chính là một mảnh yên tĩnh vô tận.

Hạ Diệc Sơ biết, 233 chắc chắn là đã đi rồi.

Hạ Diệc Sơ nằm trên giường trầm mặc trong chốc lát, thật ra dù lúc 233 còn ở trong đầu cô, đối với cô mà nói cũng không hề có bất kỳ một cảm giác gì, nhưng hiện tại, cô lại đột nhiên cảm giác trong đầu trống rỗng, đột nhiên có loại cảm giác không quen thuộc. Hạ Diệc Sơ lắc lắc đầu, để bản thân không quan tâm tới chuyện 233 tạm thời rời đi, bắt đầu nhắm mắt, lật xem các đồ vật ở trong đầu.

Đồ 233 để lại, giống như là đám sương mù, phiêu đảng ở trong ý thức của cô, cô vừa suy nghĩ tới nó, cái đám sương mù kia liền lộ ra, đồ vật bên trong cũng hiện ra rõ ràng.

Hạ Diệc Sơ sau khi xem xong nó, mới phát hiện, hóa ra, đời trước Tô Nhiễm sở dĩ phản bội Mặc Thiên Trần, kỳ thật là bởi vì nàng ấy vốn dĩ chính là gián điệp được phái tới đây năm vùng.

Bất quá, cũng không phải do Đại hoàng tử phái tới, mà là một tổ chức sát thủ nổi danh lừng lẫy trong chốn giang hồ phái lại đây.

Mà Tô Nhiễm, lúc còn lại ở trong tổ chức đó đã được huấn luyện từ nhỏ thành một người nằm vùng hoàn mỹ.

Chẳng qua, vì làm nàng ấy phù hợp với thân phận Thất hoàng tử phi, tổ chức không chỉ dùng loại thuốc tẩy độc đao để tiêu hủy toàn bộ cái vết kén và vết thương trên người nàng ấy do tập võ mà thành, thậm chí còn phong ấn toàn bộ nội lực trên người nàng ấy.

Mới vừa rồi, vào thời điểm cuối cùng khi những hắc y nhân đó vây công, Hạ Diệc Sơ đột nhiên cảm giác được một cỗ nhiệt lưu cuộn cuộn không ngừng trong thân thể, chính là bởi vì phong ấn được mở ra, đó là toàn bộ nội lực trước đây của nàng ấy xuất hiện.

Hơn nữa, đời trước Tô Nhiễm, không chỉ là người nằm vùng, mà lại còn thích Đại hoàng tử.

Mà Đại hoàng tử chỉ lợi dụng nàng ấy để đối phó Thất hoàng tử.

Cũng được, đây cũng là một nữ nhân gốc gác.

Hạ Diệc Sơ tiêu hóa xong đoạn tin tức này, cảm thán vài câu về vận mệnh nguyên chủ, rồi toàn bộ lực chú ý đều bị nội lực trên người hấp dẫn.

Người ta nói, lúc còn nhỏ, mỗi một đứa trẻ đều có giấc mộng anh hùng, và cũng chính vì vậy, khi còn sống và lớn lên ở nước ngoài như một tiểu công chúa, trong lòng cô, cũng có một giấc mộng như vậy.

Ước mơ là có vượt nóc nhà băng tường rào, có khinh công bay trên mặt nước, có thể mặc đồ dạ hành đi xuyên đêm, bước chân qua bao nhiêu gia đình, rồi mượn gió bẻ măng lấy một ít đồ, làm một vị đại hiệp đầy soái khí. Có thể nhảy ngàn dặm, hơi chuyển động là có thể nhảy xa vạn dặm..... Khụ khụ, cực xa.

Tóm lại, một câu, Hạ Diệc Sơ đối với nội lực trên người cô, vẫn là rất hiếm hoi.

Cô dựa theo phương pháp trước kia trong kí ức của Tô Nhiễm, bắt đầu ném thử một chút, bắt đầu từ chỗ đan điền của cô, một cỗ nhiệt lưu quen thuộc dần dần tràn ra, theo kinh mạch của cô chậm rãi du tẩu khắp toàn thân.

Toàn thân đều nóng hầm hập, vô cùng thoải mái.

Mặt mày Hạ Diệc Sơ hớn hờ cảm thụ cảm giác kỳ lạ này, ánh mắt cô vừa chuyển, đáy mắt đột nhiên sinh ra vẻ tò mò.

Hạ Diệc Sơ vốn đang nằm chuyển thành ngồi, cô ngồi ở trên giường, ánh mắt đặt ở trên chén trà cách đó không xa, chậm rãi gợn tay, ánh mắt chuyên chú, chén trà trên bàn hơi chấn động một chút, nhanh chóng bay nhanh tới chỗ Hạ Diệc Sơ, cuối cùng bị Hạ Diệc Sơ nắm chặt trong tay.

Trong chén trà không biết là ai đã rót sẵn nước, Hạ Diệc Sơ nhìn nhìn, cúi đầu uống một ngụm.

Thì ở ngay lúc này, cửa phòng đang đóng chặt bị người khác mở ra từ bên ngoài, Hạ Diệc Sơ quay đầu là vừa thấy, Mặc Thiên Trần mặc một bộ trường bào cầm sắc, đập ánh mặt trời, từ bên ngoài đi vào.

Khí thế lãnh lệ và thâm trầm trên người đối phương làm Hạ Diệc Sơ sững sốt, ngay sau đó, lúc Hạ Diệc Sơ còn chưa kịp phản ứng lại, Mặc Thiên Trần đã thấy được cô ngồi ở trên giường, khuôn mặt tuấn lãng phi phàm tức khắc nở rộ một nụ cười tươi tắn.

"Nhiễm Nhiễm, người rốt cuộc tỉnh, người đã ngủ thật nhiều ngày!"

Thời gian một cái chớp mắt, Mặc Thiên Trần rất nhanh chân chạy tới trước giường Hạ Diệc Sơ, khom lưng đem cô ôm vào trong ngực.

Hôm nay bộ truyện KIẾP NÀY YÊU EM chính thức lên sàn mà tại hạ lười quá đê, cầu thuốc chữa lười, cầu thuốc chữa lười, cầu thuốc chữa lười.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Công Lược Hắc Hóa Hoàng Tử 11

Editor: Mặc Quân Tịnh Túc

Thanh âm Mặc Thiên Trần nói chuyện cực kỳ ủy khuất, giống như là trung khuyến đã mấy ngày không thấy chủ nhân về nhà.

Hắn một bên gắt gao ôm Hạ Diệc Sơ vào trong ngực, một bên giống như là làm nũng, ở trên người Hạ Diệc Sơ cọ cọ.

Nhưng Hạ Diệc Sơ lại biết, lúc này, không phải hắn đang làm nũng, chỉ vì trong lòng hắn cảm thấy không an toàn thôi.

"Ta không có việc gì đâu, Thiên Trần đừng sợ." Hạ Diệc Sơ gợn tay vỗ vỗ bờ vai của hắn, nhẹ giọng trấn an.

Hệ thống 233 đi rồi, Hạ Diệc Sơ hiện tại cũng không có biện pháp xem Mặc Thiên Trần giá trị hảo cảm của hắn đối với cô, kế tiếp chuyện không có hệ thống 233 ở đây, vì thế cô phải tự thân vận động tìm cách xử lí mọi chuyện.

"Máu, thật nhiều máu." Mặc Thiên Trần không hề thả lỏng khi được Hạ Diệc Sơ trấn an, ngược lại còn nghĩ tới lúc ấy Hạ Diệc Sơ ở trước mặt hắn, ngay cả thân thể đều hơi phát run.

Hạ Diệc Sơ đành phải để một tay ở phía sau lưng hắn, vỗ nhẹ nhẹ, còn một bên nhỏ giọng khuyên nhủ.

Chỉ là, Hạ Diệc Sơ lại không có nhìn thấy, Mặc Thiên Trần vốn đang ôm cô gắt gao vào trong ngực, giờ phút này, ánh mắt thâm thúy yên lặng đến đáng sợ, không hề giống với ánh mắt của một tên ngốc tử nên có.

Mặc Thiên Trần ở dưới sự trấn an thân thiết của Hạ Diệc Sơ, dần dần trở nên bình tĩnh, hai người cứ như ôm vậy lẫn nhau, ai cũng không có mở miệng nói buông đối phương ra.

Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ lạc bước tiến vào, ánh vàng rực rỡ, Mặc Thiên Trần có chút lười biếng để đầu mình trên vai Hạ Diệc Sơ, thân mật cọ cọ,

hai mắt híp lại, giống một con mèo ba tư cao quý.

Có một loại cảm giác năm tháng tĩnh lặng chảy xuôi ở đầu quả tim hai người.

Mãi đến lúc, bụng Hạ Diệc Sơ hát vang lên tiếng, mới đánh vỡ mảnh yên lặng này.

"Thiên Trần," Hạ Diệc Sơ giật giật tay, thần sắc có chút xấu hổ.

Bất quá Mặc Thiên Trần không có chú ý tới thần sắc Hạ Diệc Sơ, mà thấy bụng Hạ Diệc Sơ vẫn hát vang, thần sắc buồn rầu nói:

"Đều do ta, Nhiễm Nhiễm ngủ nhiều ngày như vậy, khẳng định là đói bụng. Nhiễm Nhiễm ngại chờ, ta lập tức đi gọi người, cho mang đồ ăn lên."

Nói xong, Mặc Thiên Trần không đợi Hạ Diệc Sơ trả lời, tự mình đứng dậy chạy nhanh đi ra ngoài.

Hạ Diệc Sơ ngồi ở trên giường, nhìn đáng vẻ vội vàng của hắn, vừa cảm thấy buồn cười, đồng thời trong lòng còn có một dòng nước ấm nhàn nhạt xẹt qua.

Chỉ là, sau khi ra khỏi phòng, thần sắc trên mặt Mặc Thiên Trần tức khắc bắt đầu dần dần lạnh xuống.

Ở chỗ sân cửa chính, từng hàng người đứng nghiêm chỉnh, tất cả đều là hạ nhân trong viện của Hạ Diệc Sơ, từ hai đại nha hoàn bên người Hạ Diệc Sơ, cho tới cả bà tử thô sử.

Mọi người xếp thành từng hàng, lúc nhìn thấy thân ảnh Mặc Thiên Trần, nhanh chóng cúi đầu, giống như đối phương là một con quái thú vô cùng đáng sợ.

Trên mặt mọi người chỉ có sợ hãi và tôn kính, không còn kiểu đối xử giống như trước kia với Mặc Thiên Trần, chẳng còn gì gọi là thần sắc cho có lệ.

"Lời ta nói lúc trước với các người, đều nhớ kỹ rồi sao?" Ánh mắt Mặc Thiên Trần lãnh lệ băng hàn, ở trên đám người hạ nhân đó đảo qua.

Cố tình hạ nhẹ giọng xuống, tuy rằng trầm thấp dễ nghe, nhưng lại làm đám hạ nhân cảm giác được sát ý mui phần. "Vâng, nô tài (nô tỳ) minh bạch."

Đứng ở trước mặt Mặc Thiên Trần, những hạ nhân đó trăm miệng một lời.

Bọn hạ đã từng ở trước mặt Mặc Thiên Trần vênh vào tự đắc, hiện giờ ở trước mặt Mặc Thiên Trần, lại nhát gan như chim cú. E sợ làm hắn không vui khiến cho bản thân bị mất mạng nhỏ.

"Nhiệm vụ của ai thì trở về chỗ cũ mà làm đi."

Mặc Thiên Trần lãnh đạm nói, ánh mắt dừng ở trên người đại nha hoàn Hồng Nguyệt bên người Hạ Diệc Sơ, tiếp tục nói: "Hồng Nguyệt, người tới trong phòng bếp bưng đồ ăn tới đây."

"Vâng, nô tỳ tuân mệnh." Hồng Nguyệt hành lễ đáp lời, trong thanh âm mang theo một tia sợ hãi mà người thường nghe không hiểu.

Mặc Thiên Trần xoay người lại, trở về phòng Hạ Diệc Sơ.

Ở hán phía sau, những hạ nhân đó thấy Mặc Thiên Trần đi vào phòng, nháy mắt, giống như được đại xá, cảm xúc căng chặt và thân thể cứng ngắt của họ dần dần được thả lỏng xuống.

Ngày đó, Hạ Diệc Sơ và Mặc Thiên Trần đi ra ngoài ngoại thành dạo chơi, bởi vì bọn họ không nhận được phân phó của Hạ Diệc Sơ đi theo hầu hạ, cho nên ở trong phủ đệ, các chức vụ này vốn cũng rất bình thường, không khác gì những công việc khác ở ngoài kia, thời điểm nhàn chán rảnh rỗi, còn có thể thừa dịp Hạ Diệc Sơ không ở trong phủ đệ mà trộm lười biếng.

Chỉ là, chỉ sợ cả đời này, trong lòng mọi người đều sẽ không quên được, lúc ấy hoàng hôn, mặt trời lặn, vẻ mặt Mặc Thiên Trần đầy sát ý ôm một người đầy máu, ánh mắt lạnh băng kia, và toàn thân tỏa ra khí thế tĩnh mịch cường đại.

Cái loại uy áp nồng đậm áp vào trước mặt, so với Hạ Diệc Sơ ở trong ngực hắn cả người nhuộm máu còn khiến mọi người chấn động hơn.

Ngày đó, tất cả mọi người đều đã biết một tin tức.

Thất hoàng tử Mặc Thiên Trần và Thất hoàng tử phi Tô Nhiễm ra bên ngoài dạo chơi ở ngoại thành, lúc bị đâm, do Mặc Thiên Trần tận mắt nhìn thấy Thất hoàng tử phi vì hắn chấn kiếm, khiến thân trí khôi phục bình thường!

Mang Hạ Diệc Sơ về phủ đệ xong, Mặc Thiên Trần phân phó hạ nhân, đi mời đại phu có danh vọng nhất kinh thành về.

Cùng lúc đó, nghe được đại phu chuẩn đoán, kết luận Hạ Diệc Sơ chỉ là ngoại thương nghiêm trọng, phía bên trong không có việc gì, sau đó, Mặc Thiên Trần canh giữ bên cạnh Hạ Diệc Sơ trong chốc lát, lúc nhìn miệng vết thương trên người Hạ Diệc Sơ được băng bó cẩn thận, rồi lẻ loi một mình, đến cả quần áo cũng không thay tiến vào hoàng cung.

Mấy năm nay, Hoàng Thượng tuy rằng không có bạc đãi đứa con thứ bảy này của mình bao giờ, nhưng cũng không thể nói quan tâm cái gì, nhiều lắm cũng chỉ có thể xem như trạng thái nuôi thả.

Lúc nghe được hạ nhân báo tin tức đứa con thứ bảy này khôi phục thần trí, ông rất là kinh ngạc, cho nên khi nghe Mặc Thiên Trần cầu kiến, ông không suy nghĩ nhiều, thì đồng ý triệu kiến Mặc Thiên Trần.

Chiều hôm đó, ai cũng không biết rốt cuộc Mặc Thiên Trần ở thư phòng cùng Hoàng Thượng nói cái gì, chỉ là tất cả mọi người đều nhìn thấy, Mặc Thiên Trần và Hoàng Thượng ở thư phòng ngáy người một canh giờ, sau đó Mặc Thiên Trần tuy không được Hoàng Thượng lưu lại cùng nhau hưởng dụng bữa tối. Nhưng, Hoàng Thượng lại ban thưởng cho Mặc Thiên Trần không ít thứ tốt, đồng thời, còn tuyên chỉ để Vương Thái Y có y thuật tốt nhất ở trong cung, tiến đến xem bệnh cho Hạ Diệc Sơ.

Hơn nữa, mấy ngày sau đó, Mặc Thiên Trần tuy rằng không giống như những vị hoàng tử khác và các văn võ bá quan, đi lên triều từ sớm nhưng sau khi mọi người người lâm triều, Mặc Thiên Trần sẽ đơn độc tiến cung, tiến đến thư phòng Hoàng Thượng, hai người cho hạ nhân lui xuống hết, mỗi lần đều ở lại bên trong ít nhất nửa canh giờ.

Không có người nào biết, hai người này ở thư phòng rốt cuộc đàm luận cái gì, chỉ là, tất cả mọi người đều biết, Hoàng Thượng trong khoảng thời gian này tâm tình vô cùng tốt, thậm chí ban thưởng cho Thất hoàng tử Mặc Thiên Trần không ít thứ tốt, dù Thất hoàng tử không vào triều sớm, nhưng trong triều đình, số lần Hoàng Thượng nhắc tới hắn càng lúc càng nhiều lên.

Rất nhiều văn võ bá quan muốn tới bái kiến Thất hoàng tử một chút, chỉ là những cái bái thiếp đó, Mặc Thiên Trần nhìn cũng chưa từng nhìn một lần, trực tiếp để hạ nhân xử lý.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Công Lược Hắc Hóa Hoàng Tử 12

Editor: Mặc Quân Tịnh Túc

Không chỉ có những quan viên đó, ngay cả vài vị hoàng tử khác cũng không kìm nén được, cũng hạ thiếp tới Mặc Thiên Trần, để mời hắn đi gặp mặt nói chuyện, cũng toàn bộ bị Mặc Thiên Trần để cho hạ nhân xử lý.

Bất quá, Mặc Thiên Trần tuy không phản ứng với những người đó, nhưng phủ Thất hoàng tử, hắn lại quản lý vô cùng nghiêm khắc, đặc biệt đối với những hạ nhân, thủ đoạn đúng là sấm rền gió cuốn.

Trong khoảng thời gian này, Mặc Thiên Trần vốn nhận được hậu ái từ Hoàng thượng khiến cho tim của đám hạ nhân đập nhanh liên hồi, mà hắn giết một người rần trăm người, lấy phương thức giết gà dọa khỉ để quản thúc, càng làm cho đám hạ nhân đó trong vài ngày gần đây, đã bị Mặc Thiên Trần huấn luyện trở thành con chim cút, trở nên nghe lời thành thật khi ở trước mặt hắn.

Hạ nhân toàn bộ phủ đệ đều bận rộn lên, từng người đều trở về đúng cương vị công tác của mình.

Mặc Thiên Trần vào phòng, thần sắc vốn lãnh lệ rũ đi trong nháy mắt, ở trước mặt Hạ Diệc Sơ, cặp con ngươi thị huyết vắng lặng bỗng trở nên thanh triệt đen bóng, thần sắc cũng là đơn thuần vô hại, rất ôn hòa, phù hợp với một hình tượng ngốc từ năm tuổi.

Trong chốc lát Mặc Thiên Trần đi ra ngoài, Hạ Diệc Sơ đã tự mình xuống giường, tìm quần áo khác mặc vào.

Mặc Thiên Trần không cam lòng vây quanh Hạ Diệc Sơ nhìn một lúc, cuối cùng cũng chỉ là về mặt tốt hơn và có chút tiếc nuối lại ủy khuất nói: "Nhiệm Nhiệm, tại sao ngươi có thể thay quần áo nhanh như vậy, không bằng ta tới giúp ngươi tới vấn tóc đi!"

"Ngươi sẽ vấn tóc?" Hạ Diệc Sơ quay đầu, thần sắc có chút kinh ngạc nhìn Mặc Thiên Trần.

Vấn tóc cũng chính là chải đầu, nhưng chải đầu ở cổ đại khó hơn nhiều so với hiện đại, vật trang sức trên tóc cũng khó dùng.

Cho nên, dù là trong đầu Hạ Diệc Sơ có được ký ức chải đầu của nguyên chủ, nhưng cô sẽ không làm.

Trong khoảng thời gian này, đầu tóc của Hạ Diệc Sơ, mỗi lần đều làm bọn nha hoàn tới chải vuốt.

"Đó đương nhiên, ngươi ngồi xuống trước đi."

Thần sắc Mặc Thiên Trần hưng phấn, vẻ mặt nóng lòng muốn thử, lôi kéo Hạ Diệc Sơ đến trước bàn trang điểm ngồi xuống.

Hạ Diệc Sơ cũng không có cự tuyệt, tùy tiện hắn chải vuốt đầu tóc của mình.

Hồng Nguyệt từ phòng bếp nhỏ lấy thức ăn bày biện ở trên bàn, Bích Ngọc cũng mang theo hai nha hoàn khác, đem đồ rửa mặt và nước sạch bưng vào phòng.

Ánh mắt Mặc Thiên Trần chuyên chú làm chuyện trong tay, Hạ Diệc Sơ vốn không thèm để ý, nhưng dần dần, ánh mắt không biết khi nào đã dừng ở trên gương đồng trước mặt, cô trong lúc vô thức đã bị ánh mắt cực kỳ chuyên chú của Mặc Thiên Trần hấp dẫn.

Mặc Thiên Trần đang chải đầu cho cô, thần sắc nghiêm túc, trên người chẳng những không hề tồn tại khí tức ngu dốt, mà Hạ Diệc Sơ còn phảng phất thấy được thân ảnh Thẩm Già Diệp và Cố Thâm trên người hắn.

Hạ Diệc Sơ trong khoảng thời gian ngắn có chút ngốc lảng, tựa hồ có chút hoài nghi Mặc Thiên Trần có phải trọng sinh hay không.

Nhưng, ý tưởng này của Hạ Diệc Sơ lại tan biến trong chốc lát.

Mặc Thiên Trần duỗi tay cầm một trâm cài cổ định trên tóc của Hạ Diệc Sơ rồi tức khắc lui lại một bước, duỗi tay vỗ vỗ: "Được rồi, Nhiệm Nhiệm, người nhìn xem, có thích hay không?"

Hơi thở trên người Mặc Thiên Trần khờ ngốc và hồn nhiên mười phần, nào còn có nửa phần bóng dáng của Thẩm Già Diệp và Cố Thâm.

Hạ Diệc Sơ cười cười, ánh mắt dừng ở trên gương đồng, trong gương dung mạo thiếu nữ xinh đẹp, ba ngàn sợi tóc được búi sau đầu, dùng một vật trang sức tinh xảo và gọn gàng vấn lên, phản chiếu khuôn mặt cô thêm tinh xảo và đáng yêu.

Đáy mắt Hạ Diệc Sơ xẹt qua vẻ kinh diễm, cô không nghĩ tới, kỹ thuật vấn tóc của Mặc Thiên Trần hóa ra lại tốt như vậy.

"Thiên Trần búi thật xinh đẹp, ta rất thích." Hạ Diệc Sơ chân thành tán thưởng.

Mặc Thiên Trần được cô khích lệ, tức khắc cao hứng ở trên người Hạ Diệc Sơ cọt cọt đi, như con cúi nhỏ: "Vậy thì về sau đều để ta chải đầu cho Nhiệm Nhiệm được không? Ta dám cam đoan, về sau đầu tóc Nhiệm Nhiệm mỗi ngày đều thật xinh đẹp."

"Tùy người, nếu là người nguyện ý, ta không phản đối." Hạ Diệc Sơ mở miệng nói với hắn. "Ta đương nhiên nguyện ý!" Mặc Thiên Trần không hề do dự, cơ hồ là nháy mắt tiếp lời Hạ Diệc Sơ, một đôi con ngươi đen bóng, giống như ngôi sao trong trời đêm, sáng rực bắt mắt, mang theo một tia chiếm hữu dục mà Hạ Diệc Sơ không phát hiện được.

Hạ Diệc Sơ cười cười, rửa mặt xong, lôi kéo Mặc Thiên Trần ngồi xuống trước bàn tròn.

Bởi vì mấy ngày nay vẫn luôn hôn mê không có ăn cái gì, cho nên phòng bếp chuẩn bị cũng không phải thịt cá gì, mà là chè hạt sen vô cùng đơn giản, tán ra một cỗ mùi vị thanh đạm ngọt ngào, khiến người ta thêm ăn ngay.

Hạ Diệc Sơ từng ngậm chậm rãi ăn, ăn hai chén mới ngừng lại.

Mặc Thiên Trần ngồi ở bên người cô, cũng bồi cô ăn một chén.

Ăn xong, Mặc Thiên Trần đau lòng nhìn Hạ Diệc Sơ, để cô nghỉ ngơi trong chốc lát, bắt quả bị Hạ Diệc Sơ lắc đầu cự tuyệt.

Cô đã ở trên giường ngủ nhiều ngày như vậy, nếu lại tiếp tục ngủ, vậy thì biến thành xác ướp mất.

Hơn nữa, cô hiện giờ có nội lực hộ thể, chỉ cần không ra làm động tác bừa bãi và làm lụng vất vả, căn bản là sẽ không xảy ra chuyện gì.

Hạ Diệc Sơ nhìn trời trong nắng ấm bên ngoài kia, thời tiết cũng không có nắng, lôi kéo Mặc Thiên Trần đi tản bộ trong hoa viên, tiêu com, thuận tiện vận động một chút.

Hồng Nguyệt, Bích Ngọc và một đám nha hoàn đi theo ở phía sau hai người, cố tình kéo ra một đoạn khoảng cách rất xa. Để có thể nhìn thấy thân ảnh Hạ Diệc Sơ và Mặc Thiên Trần, nhưng nghe không được bọn họ hai người nói gì.

Đặc biệt là lúc nhìn thấy trên mặt Mặc Thiên Trần cười ngốc nghếch, bọn người Hồng Nguyệt từ lúc vừa mới bắt đầu chấn động cho tới bây giờ là chết lặng.

Chỉ có thể nói, chủ tử tình lại thật tốt, Thất hoàng tử cũng sẽ không mỗi ngày lạnh mặt tới hù dọa các nàng.

Tản bộ xong, Hạ Diệc Sơ tính toán bắt đầu xử lý mọi chuyện cô chưa xử lý được trong khoảng thời gian hôn mê này.

Chỉ là, lúc đi vào thư phòng, Hạ Diệc Sơ lật xem một số thứ trên bàn, thần sắc không thể tưởng tượng được hỏi quản gia đứng ở phía dưới: "Chỉ có vậy thôi sao?"

Như vậy hơi mỏng, hai quyển, vậy cũng quá ít đi.

Cô hôn mê năm ngày đó, cũng không phải năm giờ à!

"Đúng vậy, nương nương, ở trong khoảng thời gian ngài hôn mê, tất cả phủ đệ đều gió êm sóng lặng, chuyện khác đều không phải đại sự gì, cho nên, lão

nô liền tự chủ trương xử lý, hai quyền này chính là lão nô không dám tự mình quyết định." Quân gia đã qua tuổi nửa đời người, xoa xoa mồ hôi lạnh toát ra giữa trán, nói với Hạ Diệc Sơ.

"Được rồi, ta đã biết." Hạ Diệc Sơ gật gật đầu, cũng không tính toán tiếp tục truy cứu.

Dù sao cô đợi lát nữa trở về, hoặc giờ một mình xử lý toàn bộ các loại sổ sách còn lại là tốt rồi.

Hạ Diệc Sơ vẫy vẫy tay để quân gia đi xuống, còn mình thì ngồi ở án thư nghiêm túc xử lý mấy quyển sổ mỏng kia.

Mặc Thiên Trần bên cạnh vẫn luôn nhìn chăm chăm Hạ Diệc Sơ, ánh mắt chuyên chú, đầy mắt, đầy lòng, đều chỉ có một người Hạ Diệc Sơ.

Cập nhật tình trạng truyện nhanh nhất trên fanpage của Đào

Đúng 23h15" nhé!

Đây là chương bù thú

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Công Lược Hắc Hóa Hoàng Tử 13

Tuy rằng quân gia để lại chuyện cần xử lý cho Hạ Diệc Sơ rất ít, nhưng Hạ Diệc Sơ xử lý xong việc này, lại lật xem sổ sách mấy ngày nay chưa kiểm tra ở một bên thì thời gian cũng đã đã khuya.

Cái bàn bên cạnh, thậm chí đã đốt đèn dầu.

Mặc Thiên Trần ngồi ở một bên, yên lặng an tĩnh, Hạ Diệc Sơ quay qua, thì phát hiện hán ngồi ngay ngắn ở trên vị trí của mình, thần sắc chuyên chú nhìn chăm chăm vào cô, đầy mắt đầy kiên nhẫn.

"Thiên Trần?"

Hạ Diệc Sơ sững sốt, cô vừa mới xem đến nhập thần, cơ hồ đã quên mất sự tồn tại của Mặc Thiên Trần, mà không có nghĩ đến, Mặc Thiên Trần hóa ra còn ở nơi này.

"Hả, Nhiệm Nhiệm, chuyện của người xử lý xong rồi sao?" Lòng Mặc Thiên Trần tràn đầy vui mừng mở miệng hỏi.

"Đúng vậy, đã xử lý xong rồi." Hạ Diệc Sơ nhìn thời gian hiện tại, phát hiện đã hơn 7 giờ tối, đầy mắt cô tràn ra vẻ đau lòng, tiến lên giữ chặt Mặc Thiên Trần, nói: "Đã trễ thế này người tại sao còn ngồi ở chỗ này, Hồng Nguyệt các nàng cũng thật là, cư nhiên không gọi người đi ăn cơm chiều....."

Mặc Thiên Trần đi theo bên người Hạ Diệc Sơ, tùy ý đối phương lôi kéo, nghe thanh âm đối phương nói chuyện, khoe mẽ hán không chế không được, liên tiếp hướng lên trên cười.

Hạ Diệc Sơ lôi kéo Mặc Thiên Trần đi tới phòng mình, trong phòng bếp đã sớm làm xong bữa tối, vẫn luôn chuẩn bị, tùy thời lấy ra hâm nóng.

Hai người Hạ Diệc Sơ và Mặc Thiên Trần đơn giản ăn cơm chiều, sau đó từng người trở về phòng của mình tắm rửa.

Ban đêm ở cô đại, cũng không có cái gì để giải trí, Hạ Diệc Sơ chiều nay xem sổ sách đến mức mệt, cho nên sau khi Hồng Nguyệt lau khô tóc cho cô thì sớm lên giường, cho toàn bộ nha hoàn trong phòng lui ra.

Trong phòng, hương thơm mới có mùi vô cùng dễ ngủ, mang theo một cổ hương khí nhàn nhạt, chỉ chốc lát sau, Hạ Diệc Sơ đã nặng nề ngủ ở trên giường.

Chỉ là, bên này Hạ Diệc Sơ ngủ đến an lành, Mặc Thiên Trần nằm cách cô một bức tường thì lại trần trọc khó ngủ.

Mặc Thiên Trần cảm thấy, hán nhất định là trúng độc, một loại độc chỉ cần vừa thấy Tô Nhiệm thì hán liền an tâm, không nhìn thấy thì điên cuồng nhớ nhưng.

Hạ Diệc Sơ không biết, cô hôn mê mấy ngày nay, Mặc Thiên Trần trừ việc phải xử lý chuyện của mình và tiến cung bái kiến Hoàng Thượng, thì thời gian

còn lại đều là ngồi ở bên cạnh Hạ Diệc Sơ nhìn cô, ngay cả lúc ngủ, cũng là ôm Hạ Diệc Sơ đang hôn mê cùng nhau ngủ chung.

Giống như chỉ có ở trên người Hạ Diệc Sơ, hần mới có thể làm tâm tính thị huyết sau khi trọng sinh bình tĩnh trở lại.

Mặc Thiên Trần nằm ở trên giường, nhìn ánh trăng ảm đạm ngoài cửa sổ, ở trong lòng lặng lẽ tính toán thời gian.

Trong trời đêm, đám mây trời nổi, dần dần, đều che lấp vàng ánh trăng ở dưới.

Một hắc y nhân từ chỗ tối đi ra, một đầu gối ở trước cửa sổ quỳ xuống, nói với Mặc Thiên Trần: "Chủ thượng, người đã bị chúng ta tìm được rồi, ngài có muốn đi thuộc hạ cùng nhìn thử hay không?"

"Hiện tại người đó ở đâu?" Mặc Thiên Trần từ trên giường đứng dậy, hần tuy rằng ngủ ở trên giường, nhưng y phục vẫn như cũ, cùng với bộ cảm sắc trường bào mặc lúc ban ngày không khác là bao, nhưng khí chất trên người so với lúc trước lại khác nhau một trời một vực.

Bộ quần áo là cùng một kiện với bộ hồi sáng nhưng vải dệt quần áo đáng giá hơn, trên mặt dùng sợi tơ màu vàng thêu ra các hoa văn rườm rà, xa hoa mà nguy hiểm (=o=).

"Hồi chủ thượng, hiện tại người đang bị giam giữ trong biệt viện nhỏ ở ngoài thành." "Được, đi thôi."

Trên mặt Mặc Thiên Trần mang một tấm mặt nạ bạc, cùng hắc y nhân kia một trước một sau, thân hình hai người nhẹ nhàng từ trong bóng đêm mênh mang đi ra ngoài.

Tên hắc y nhân là Thanh Phong, là tứ đại hộ pháp lưng lẩy nổi danh của tổ chức ám sát "Dạ Sát" đứng đầu trên giang hồ. Võ công của hần ở trên giang hồ đều có mặt trong bảng xếp hạng, nhưng Mặc Thiên Trần lặng lẽ đi theo bên cạnh người hần, nhưng không có một tia miễn cưỡng, ngược lại là từ trong động tác của hần có thể mơ hồ cảm giác được một tia thanh nhàn.

Nếu là Hạ Diệc Sơ thấy một màn như vậy, thì nhất định sẽ phát hiện, cốt truyện tiểu thuyết đã bắt đầu khởi động trước thời hạn.

Theo tiểu thuyết nguyên tác, đời trước Mặc Thiên Trần tỉnh táo lại, không bao lâu đã bị Tô Nhiễm đã biết được, sau đó Tô Nhiễm nói cho người trong lòng nàng - Đại hoàng tử.

Ngay lúc đó, Đại hoàng tử sắp lập tức đăng cơ lên ngôi vua, hần vốn đối đệ đệ ngu dại này không hề có cảm tình, hiện tại biết thần chí thanh tỉnh hần thì càng không có khả năng để hần trở thành chướng ngại vật đăng cơ, cho nên liên hợp với Tô Nhiễm, mưu hại Mặc Thiên Trần, đem Mặc Thiên Trần sống sờ sờ thiếu chết trong phủ Thất hoàng tử.

Đây là chương 1 trong cốt truyện nguyên tác, mà chương 2, chính là nói Mặc Thiên Trần sau khi trọng sinh, hần quyết tâm báo thù, cùng với bàn tay vàng và vai chính quang hoàn của hần bắt đầu xuất hiện.

Hần ở trong một hẻm nhỏ trên đường phố, lúc vô tình cứu một vị lão hủ thân bị trọng thương, kỳ thật, vị này lão hủ chính là người điều khiển của "Dạ Sát", thủ lĩnh tối cao.

Vị lão hủ thân bị trọng thương, biết thời gian của mình còn không nhiều lắm, lại nhìn thấy Mặc Thiên Trần một thân lăng liệt chí khí (hiểu đơn giản là người chính trực đê), vô cùng phù hợp với mắt nhìn của lão, hơn nữa, tại thời khắc nguy cơ như vậy còn cứu lão cho nên đem Mặc Thiên Trần mang về hang ổ của mình, cũng chính là tổng bộ "Dạ Sát".

Sau đó, vị lão hủ kia hạ lệnh cho tất cả các thuộc hạ của mình, rồi đem toàn bộ nội lực trên người cho Mặc Thiên Trần, lại còn đem chức vị trí chương môn nhân "Dạ Sát" và lệnh bài thân phận của lão giao cho Mặc Thiên Trần.

Mặc Thiên Trần trong một đêm, từ một hoàng tử vừa mới trọng sinh, tay trái gà không chặt cũng không có quyền thế, nháy mắt liền biến thành một người võ công cao cường, nắm giữ tổ chức ám sát đứng đầu trên giang hồ.

Đương nhiên, lúc Mặc Thiên Trần vừa mới bắt đầu nhận chức vị thủ lĩnh này, tổ chức vẫn có rất nhiều người cảm giận bất mãn, bắt quá đều bị phương pháp tàn bạo của Mặc Thiên Trần áp chế. Có người không phục, hần trực tiếp một chân đá qua, đánh lại rồi nói tiếp.

Hơn nữa, mọi người lặng im quan sát mấy ngày, phát hiện thủ lĩnh tiền nhiệm thật đúng là không có chọn sai người, Mặc Thiên Trần vừa lên vị, cũng không có ngu ngốc, loại bỏ đảng phái của người cũ, rồi xếp tâm phúc của mình vào, ngược lại là để mọi người dựa theo chức vị cũ tiếp tục làm việc, còn ban bố hai lượt mới, rất có ích trong tổ chức.

Lần này, có thể nói là làm tất cả mọi người đều tâm phục khẩu phục.

Mặc Thiên Trần theo Thanh Phong đi tới vùng ngoại ô kinh thành, vào một tiểu viện thoát nhìn vô cùng phổ thông.

Mặc Thiên Trần nhìn, vốn là một sân không một bóng người, bỗng nháy mắt từ bốn phương tám hướng trong chỗ tối xuất hiện đám người, sò nổi nửa quỳ ở trước mặt Mặc Thiên Trần: "Thuộc hạ gặp qua chủ thượng!"

Thần sắc Mặc Thiên Trần lãnh ngạo nâng chân bước qua trước mặt những người này, trực tiếp đi vào phòng trong viện.

Trong phòng, dưới ánh đèn tối tăm, lão đạo sĩ một thân tóc dài, thân hình mảnh khảnh, mặc trường bào có đồ án vô cực đang tĩnh tọa ở trước bàn.

Chương 92: Công Lược Hoàng Tử Hắc Hóa 14

Editor: JR

Ngày hôm sau khi Hạ Diệc Sơ tỉnh dậy, vừa mở mắt ra, thì thấy được một khuôn mặt tuấn tú gần trong gang tấc.

Chủ nhân của khuôn mặt tuấn tú kia ghé vào trước giường cô, cơ thể nửa ngồi xồm, đôi tay chống cằm ừ ừ ở trên giường, mắt nhìn chăm chăm cô, trong đôi mắt thanh triệt của hắn xẹt qua một tia nghi ngờ nhàn nhạt, tựa hồ nghi hoặc cô tại sao còn không tỉnh lại.

Đến khi Hạ Diệc Sơ mở mắt ra, Mặc Thiên Trần cơ hồ là nháy mắt cười nói: "Nhiễm Nhiễm, ngươi rốt cuộc tỉnh lại."

"Hả, ngươi tại sao lại ở đây?"

Hạ Diệc Sơ nghĩ đến bộ dáng mình ngủ bị người khác nhìn chăm chăm, trong lòng liền dâng lên xấu hổ nhàn nhạt.

Bất quá, ngay sau đó trong lòng Hạ Diệc Sơ lại có chút nghi hoặc, cô trải qua cuộc ám sát trước kia, nội lực trên người đều đã khôi phục lại, tuy rằng vận hành còn không quá thuần thục nhưng các giác quan của cô lại tăng lên rõ rệt.

Ví như, tai khẽ nhúc nhích là có thể biết có bao nhiêu người trong cái sân của cô đang đi dọc theo đường nhỏ, thậm chí thanh âm nước va chạm trong tay các nàng ấy cô cũng có thể nghe thấy.

Nhưng khi Mặc Thiên Trần đến, cô lại không hề có cảm giác.

Hạ Diệc Sơ từ trên giường ngồi lên, nhìn thật kĩ thoáng qua Mặc Thiên Trần, đối phương vẫn là bộ dáng ngây thơ hồn nhiên, cùng ngày xưa không hề khác biệt.

"Ta ngủ không được nên chạy tới phòng Nhiễm Nhiễm." Mặc Thiên Trần đối với nghi hoặc và cảnh giác dâng lên từ đáy mắt Hạ Diệc Sơ thì làm như không biết, trên mặt vẫn là nụ cười ngốc nghếch, đứng dậy đem y phục trên giá treo bên cạnh cầm xuống, xoay người nói với Hạ Diệc Sơ, khoa tay múa chân: "Nhiễm Nhiễm, ngươi hôm nay mặc y phục này sao?"

"Ừ, ngươi đi ra ngoài trước, ta tự mình mặc." Hạ Diệc Sơ đem y phục trên tay hắn cầm lại, không đợi Mặc Thiên Trần cự tuyệt, đã mở miệng kêu hai nha hoàn hầu hạ chờ bên ngoài là Hồng Nguyệt và Bích Ngọc tiến vào, để Hồng Nguyệt hầu hạ cô thay quần áo rửa mặt, đồng thời phân phó Bích Ngọc đem Mặc Thiên Trần mang ra ngoài.

Hồng Nguyệt tay chân lanh lẹ, chỉ chớp lát sau đã hầu hạ Hạ Diệc Sơ đổi xong y phục, Hạ Diệc Sơ rửa mặt một lúc rồi mới ngồi ở trước bàn trang điểm, ghế còn chưa nóng thì Mặc Thiên Trần không biết từ chỗ nào chạy tới, cười hi hi đẩy Hồng Nguyệt ra, cầm cây lược gỗ trên bàn trang điểm giúp Hạ Diệc Sơ chải đầu.

Chải sơ tóc xong, Hạ Diệc Sơ lại cùng Mặc Thiên Trần dùng đồ ăn sáng.

Sau khi ăn sáng là lúc Hạ Diệc Sơ sắp xếp lại sự vụ ở phủ đệ.

Chỉ là hôm nay, Hạ Diệc Sơ không cần làm việc quá chăm chỉ.

Không biết vì cái gì, từ lúc ngày hôm qua tỉnh lại, trong lòng Hạ Diệc Sơ mơ hồ có cảm giác kì quái nhàn nhạt.

Rõ ràng tất cả phủ đệ đều cùng trước kia giống nhau, hơn nữa hạ nhân so với lúc trước còn thành thật an phận hơn.

Chỉ là Hạ Diệc Sơ lại cảm giác được một tia nhàn nhạt không tốt.

Hạ Diệc Sơ gọi Hồng Nguyệt và Bích Ngọc tới, tinh tế hướng các nàng dò hỏi một chút, lại không có dò được cái kết quả gì.

Điều này làm cho lòng Hạ Diệc Sơ suy nghĩ có phải hay không mình suy nghĩ nhiều sinh ra ảo giác.

Hiện giờ Hệ thống 233 phải trở về tổng bộ nâng cấp, còn chưa có trở về, Hạ Diệc Sơ cũng không thể tùy thời tùy chỗ đều có thể dùng "Tiểu Baidu" trong đầu.

"Nhiễm Nhiễm, ngươi mau xem, xem ta bắt được cho ngươi cái gì?" Lúc Hạ Diệc Sơ suy nghĩ sâu xa, âm thanh của Mặc Thiên Trần đột nhiên từ gần đó truyền đến.

Hạ Diệc Sơ ngược mắt nhìn, Mặc Thiên Trần mặc một bộ áo dài màu trắng, cao hứng phấn chấn từ trong hoa viên chạy ra.

Hai tay của hắn úp lại, gắt gao che chắn, giống như là bắt được thứ nào đó, thần thái sáng láng hướng tới Hạ Diệc Sơ đang ở đình hóng gió chạy tới.

Mặc Thiên Trần nhanh chóng thì chạy tới trước mặt Hạ Diệc Sơ, hắn đem đôi tay gắt gao hợp lại đưa tới trước mặt Hạ Diệc Sơ, ánh mắt lấp lánh, chờ mong hỏi: "Nhiễm Nhiễm, ngươi đoán xem ta bắt được cái gì?"

Hạ Diệc Sơ nhìn hắn đáng vẻ tiểu hài nhi, trong lòng một trận buồn cười nhưng trên mặt lại không hiện chút nào, nghiêm túc xem xét liếc mắt về vật bị đôi tay hắn gắt gao che lại, đáy mắt một mảnh ý cười, nói: "À, ta đoán nha, khẳng định là con bướm!"

"Ngươi tại sao biết!" Mặc Thiên Trần cao hứng trực tiếp từ trên mặt đất nhảy lên, ngay sau đó đem tay đưa tới trước mặt Hạ Diệc Sơ, cho cô nhìn con bướm hắn thật vất vả mới bắt được.

Hạ Diệc Sơ lại gần nhìn thoáng qua, chỉ có thể từ khe hở hắn mở ra thấy được bên trong có vật gì đó động đậy.

Mặc Thiên Trần quay đầu phân phó Hồng Nguyệt, nói: "Hồng Nguyệt, đi lấy cái lồng lại đây, ta muốn đem con bướm này cho Nhiễm Nhiễm."

"Vâng, nô tỳ tuân mệnh." Hồng Nguyệt hành lễ, lập tức quay đầu rời đi, lại bị Mặc Thiên Trần gọi lại.

"Bỏ đi, vẫn là đừng đi nữa." Mặc Thiên Trần thần sắc chần chờ mà rồi rảo nhìn về phía Hạ Diệc Sơ: "Nếu nhốt, nó tìm không thấy người nhà, nó sẽ chết, vẫn là thả bay mới tốt."

Mặc Thiên Trần nói, đem đôi tay đang khép lại mở ra, bên trong có một con bướm màu vàng nhạt, con bướm vỗ vỗ cánh chỉ chốc lát sau liền bay khỏi đình hóng gió.

Hạ Diệc Sơ vẫn đều luôn chú ý Mặc Thiên Trần, nhìn đôi mắt hắn một mảnh trong trẻo, trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Cô đã bỏ qua, ở trong cốt truyện tiểu thuyết đây cũng không phải thời gian Mặc Thiên Trần trọng sinh.

"Đi thôi Thiên Trần, chúng ta đi rửa tay, ta vừa mới phân phó phòng bếp chuẩn bị một ít bánh hoa sen ngươi thích nhất, hiện tại hắn là đã làm xong." Hạ Diệc Sơ kéo tay Mặc Thiên Trần, đứng dậy hướng bên ngoài đình hóng gió đi.

Mặc Thiên Trần nhẹ nhàng lên tiếng đồng ý, mặc cho cô lôi kéo hắn.

Lúc ăn điểm tâm, Hạ Diệc Sơ quan tâm chu đáo với Mặc Thiên Trần, ví dụ như Mặc Thiên Trần cố ý đem mảnh vụn điểm tâm rơi trên quần áo, cô cũng là nhếch môi cười rồi đem chúng lau đi.

Đáy mắt cô một mảnh ôn nhu bị đáy mắt Mặc Thiên Trần thấy được, tay dùng sức một cái liền đem miếng điểm tâm trong tay bóp nát, mảnh vụn điểm tâm dính ở lòng bàn tay, hắn cũng không để ý rồi đột nhiên đứng dậy ôm Hạ Diệc Sơ, đáy mắt đen bóng mà thâm trầm xẹt qua một mảnh dự cảm chiếm hữu mà chính hắn cũng không biết.

Kiếp trước mới vừa tỉnh lại, hắn không chỉ biết được tin tức phụ hoàng đã qua đời, còn bị chính thể tử của mình và huynh trưởng mưu hại, bị phán tội mưu phản, vốn đang sống sờ sờ thì bị thiêu chết trong phủ Thất hoàng tử.

Hắn bị nhốt ở trong biển lửa, kêu la hàng vạn lần, chỉ hy vọng có người tới cứu hắn ra.

Lại không ngờ, sau khi trải qua biển lửa đầy đau đớn, vừa mở mắt thì nhìn thấy người kiếp trước hung hăng phản bội hắn đang đứng ở trước mặt hắn, vì bảo hộ hắn mà bị trọng thương, vết thương chồng chất.

Đời trước, nàng phản bội hắn đem hắn đưa vào ngọn lửa tử vong.

Đời này, nàng trở thành hắn điều duy nhất cứu rỗi hắn.

Mặc Thiên Trần biết không nên mặc kệ cảm xúc trong lòng mình, phải trực tiếp lấy kiếm giết nàng để báo thù cho kiếp trước của bản thân mới đúng.

Chỉ là, hắn luyến tiếc.

—— người là ánh sáng duy nhất trong bóng đêm của ta, nếu muốn kéo ta vào địa ngục lần nữa....ta cũng muốn kéo ngươi cùng đi.

Cập nhật thông tin mới nhất về các bộ truyện ở trên fanpage của Đào

---

Lời Đào chủ: Thật ra ban đầu tại hạ đã đi đặt 1 bìa truyện cho thế giới này từ hồi tháng 3/2018,

và

Chẳng biết thể quái nào mà, tới giờ

Vẫn chưa có.....

/Huhuhuhuhuhu/

Tại hạ đi đặt ở 2 nơi lận đó mà thể quái nào vẫn không có vậy?

Chơi kỳ dị????

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Công Lược Hoàng Tử Hắc Hóa 15

Editor: JR

Cứ thế từng ngày trôi đi, Mặc Thiên Trần không biết từ khi nào trở nên ngày càng dính người.

Thời gian chính của cả ngày là quần lấy Hạ Diệc Sơ, cũng không biết có phải hay không vì lần trước ra ngoài bị ám sát nên mỗi lần Hạ Diệc Sơ nói muốn ra ngoài đi dạo, liền bị Mặc Thiên Trần cực lực phản đối. Cho dù Hạ Diệc Sơ bảo đảm với hắn sẽ không gặp nguy hiểm thì Mặc Thiên Trần cũng không chịu cho Hạ Diệc Sơ rời phủ đệ nửa bước, đương nhiên hắn cũng ở lại với cô.

Hơn nữa Hạ Diệc Sơ phát hiện Mặc Thiên Trần gần đây thay đổi rất lớn. Trước kia là bộ dáng hiếu động của tiểu hài tử, cả ngày không phải chơi bòn thì là đi bắt bướm, chuồn chuồn còn hái hoa sen,... Chỉ là hiện tại, hắn lại rất an tĩnh, đại đa số thời gian đều là trầm mặc ngồi bên cạnh Hạ Diệc Sơ nhìn cô.

Trừ bỏ không đồng ý cho Hạ Diệc Sơ ra ngoài phủ, còn những việc còn lại thì Mặc Thiên Trần đều không chút nào phản đối Hạ Diệc Sơ.

Bất quá Hạ Diệc Sơ đối với việc không ra khỏi phủ, kỳ thật cũng không có ý kiến gì, cô chỉ là muốn biết là ai lúc trước phái người tới ám sát cô và Mặc Thiên Trần thôi.

Bất quá, hiện tại Mặc Thiên Trần kiên quyết không cho cô đi ra ngoài, vẫn là chờ cô nhìn thấy vị thống lĩnh kia rồi mới dò hỏi đi.

Không thể ra khỏi phủ, Hệ thống 233 cũng không có ở đây nhưng Hạ Diệc Sơ lại không có cảm giác nhàm chán. Phần lớn thời gian xử lý sự vụ lớn nhỏ bên ngoài của phủ đệ thì thời gian còn lại Hạ Diệc Sơ đều ở Tầng Thư Các hoặc là luyện võ.

Thân phận bên ngoài hiện giờ của cô là Thất hoàng tử phi nhưng thật ra là do tổ chức ám sát "Dạ Sát" phái tới nằm vùng. Lúc Hạ Diệc Sơ đi vào thế giới này, Bích Ngọc đưa cho cô một tờ giấy, đó chính là nhiệm vụ mà tổ chức phân phó cho cô trong khoảng thời gian này. Chỉ là, tờ giấy kia bị Hạ Diệc Sơ nhìn xong rồi thiêu hủy.

Nhiệm vụ bên trong tờ giấy kia là yêu cầu Hạ Diệc Sơ ở phủ đệ gần gũi với Mặc Thiên Trần, cẩn thận chiếu cố gốc tử này, giành được niềm vui của hắn.

Lúc ấy Hạ Diệc Sơ tuy rằng chỉ là nhìn thoáng qua rồi đem tờ giấy kia hủy diệt, nhưng lúc sau thái độ của cô đối với Mặc Thiên Trần thay đổi, trực tiếp khiến Bích Ngọc cho rằng nguyên nhân của việc thay đổi thái độ này là do cô nhìn thấy nội dung bên trong tờ giấy. Cho nên, đối với biến hóa của Hạ Diệc Sơ trong khoảng thời gian này, Bích Ngọc chưa từng có thêm bất kì suy nghĩ nào khác, thậm chí lại yên lặng đưa Hạ Diệc Sơ một phong mật thư đến trên tay cô.

Hạ Diệc Sơ đi vào thư phòng, đem lá thư kia mở ra vừa xem một lúc, thần sắc tức khắc liền trầm xuống. Phong thư này trừ bỏ tổ chức lại giao nhiệm vụ cho cô, còn cho Hạ Diệc Sơ biết một sự kiện mà cô không nghĩ tới, Mặc Thiên Trần đã trọng sinh!

Toàn bộ Sở Quốc đều biết đến chuyện này, chỉ có cô không biết.

Hạ Diệc Sơ ở thư phòng sững sờ vài phút ngắn ngủi rồi nhanh chóng đem thông tin trong tay mình thiêu hủy.

Nhìn chậu than lập lòe ánh lửa, Hạ Diệc Sơ rốt cuộc cũng đã biết trong khoảng thời gian này chuyện Mặc Thiên Trần biến hóa là như thế nào.

Hơn nữa lại nghĩ sâu hơn chút liền cũng biết nguyên nhân Mặc Thiên Trần không cho cô đi ra ngoài.

Đôi con ngươi to tròn, trong tròng của Hạ Diệc Sơ không có chút nào ủy khuất khi bị Mặc Thiên Trần phân phó lừa gạt, ngược lại còn mang theo một tia hứng thú, không nghĩ tới Mặc Thiên Trần so với nội dung tiểu thuyết trọng sinh sớm hơn.

Xem ra, cô cũng không cần phải ngốc ở phủ đệ, chờ thời gian tới đã có thể làm nhiệm vụ sớm một chút, công lược hạ người này.

Ngoa tào, công lược làm cái quái gì nữa, ảnh gục rồi, khỏi công với cả lược

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Công Lược Hoàng Tử Hắc Hóa 16

Editor: JR

Tuy biết rằng Mặc Thiên Trần trọng sinh, nhưng Hạ Diệc Sơ lại không tính vạch mặt hắn mà tiếp tục phối hợp với hắn.

Chỉ là, Hạ Diệc Sơ sẽ không tâm huyết dâng trào nói muốn cùng Mặc Thiên Trần đi ra ngoài dạo phố.

Nếu dưới đáy lòng Hạ Diệc Sơ quyết định bản thân muốn phối hợp Mặc Thiên Trần diễn một vở kịch nên thái độ của cô đối với Mặc Thiên Trần so với trước kia chỉ có hơn chứ không kém.

Bởi vì trong lòng tâm như gương sáng, cho nên có đôi khi Hạ Diệc Sơ cảm giác được ở chỗ tối có người xẹt qua, cô cũng vờ như không nghe thấy, tiếp tục luyện kiếm pháp.

Mặc Thiên Trần mỗi ngày cũng không còn dính Hạ Diệc Sơ mà thời gian biến mất ở phủ đệ càng ngày càng dài.

Mỗi khi hạ diệc sơ hỏi quản gia vài câu, sau đó quản gia bình tĩnh trả lời để tâm tình cô yên ổn rồi vội vàng làm chuyện trong tay

Gió êm sóng lặng mà sinh hoạt, thời gian giống như là cát chảy qua ngón tay, chậm rãi trôi đi.

Đến giờ đã là tháng tám, cuối thu đã bắt đầu có nắng gắt, Hạ Diệc Sơ một tay chống cằm ngồi ở trong đình hóng gió, trong lòng suy nghĩ cốt truyện của tiểu thuyết này.

Tuy rằng thời gian mặc thiên trần trọng sinh sớm hơn so với cốt truyện tiểu thuyết, nhưng rất nhiều nội dung của tiểu thuyết này vẫn sẽ không thay đổi.

Mà Hạ Diệc Sơ nhớ rõ trong tiểu thuyết nguyên tác, vào tháng trong năm ấy, lúc mặc Thiên Trần trọng thì có một lần tổ chức đi săn mùa thu.

Lúc đó Mặc Thiên Trần đã không còn là Thất hoàng tử mà người người nhạo báng là ngốc tử mà là một nhân vật có quyền thế, nhận được sủng ái của Hoàng Thượng, có thể cùng các hoàng tử khác tranh giành ngôi vị chí tôn

Cho nên Mặc Thiên Trần cũng đến tham gia thu săn hơn nữa còn xảy ra một sự kiện vô cùng quan trọng đối với cuộc đời sau này của hắn

Nhìn cách đó không xa, dưới chiếu xạ của ánh mặt trời, mặt nước lóng lánh, một ý tưởng ở trong lòng cô lặn lẽ hình thành.

Tuy rằng không biết mặc thiên trần xuất phát từ nguyên nhân gì không đem việc mình không hề ngu đại bại lộ trước lại cô, lại tự mình tốn phí nhiều tâm tư lo cho cô Nhưng sau khi kết thúc thu săn, chuyện giữa cô và mặc thiên trần mà không giải quyết thì khó mà làm được các chuyện khác

Vào lúc ban đêm, thừa dịp thời điểm đêm khuya tĩnh lặng, Hạ Diệc Sơ lần đầu tiên gỡ xuống cái sáo ngọc mà cô vẫn luôn đeo trên cổ kia.

Cái sáo ngọc này được chế tác tinh xảo, hình dáng chỉ dài bằng ngón tay út, tinh xảo là lướt, cô đem sáo ngọc đặt ở bên miệng nhẹ nhàng thổi, tuy rằng không nghe được thanh âm gì, nhưng Hạ Diệc Sơ lại không quan tâm, tiếp tục chuyên chú thổi.

Chỉ chốc lát sau, một nam tử bận hắc y, không biết từ cái xó nào xông ra, xuất hiện ở trước mặt Hạ Diệc Sơ.

Hắn đứng ở trước mặt Hạ Diệc Sơ, cái khăn đen che cả mặt chỉ lộ ra đôi mắt mang thần sắc lạnh băng, không có chút nào độ ấm, khi mở miệng nói chuyện thì thanh âm của hắn giống như khí chất lạnh lẽo trên người hắn, mang theo một tia âm ảch: "003, kêu ta tới, có chuyện gì?"

003?

Hạ Diệc Sơ bị xưng hô của hắc y nhân kia kêu sững sốt, ngay sau đó liền phản ứng lại, 003 hẳn là danh hiệu của nguyên chủ Tô Nhiễm ở tổ chức kia.

Mà cùng lúc đó, ký ức về quan hệ với nam tử này cũng xuất hiện ở trước mặt Hạ Diệc Sơ.

Hóa ra nam tử này là dẫn đầu của nguyên chủ Tô Nhiễm ở tổ chức, mỗi lần phái người phát nhiệm vụ cho nguyên chủ đều là hắn.

Mà công phu của nguyên chủ Tô Nhiễm, cũng là hắn dạy.

Hắc y nhân nhìn thần sắc có chút ngây thơ của Hạ Diệc Sơ thì khó chịu, ấn đường hung hăng nhíu lại.

Ngay sau đó, còn chưa chờ hắn mở miệng nói chuyện trước, Hạ Diệc Sơ đứng ở đối diện đã nhanh chóng cúi đầu, mở miệng trước: "Dẫn đầu, ta cần ngài trợ giúp."

Nhìn Hạ Diệc Sơ trước mắt, tuy rằng khá nhiều hành vi và thần sắc không giống trước kia, nhưng nghĩ cô vừa mới sử dụng thủ pháp thối sáo kia trong lòng hắc y nhân vừa mới dâng lên cảnh giác lại chậm rãi thả lỏng, nói: "Nói."

"Ta cần dẫn đầu giúp ta một chuyện..." Hạ Diệc Sơ cúi đầu ở nơi mà hắn không nhìn thấy, thần sắc mặt mờ con con môi.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Công Lược Hắc Hóa Hoàng Tử 17

Editor: JR

Ngày hôm sau, khi Hạ Diệc Sơ vừa tỉnh liền nhìn thấy khuôn mặt của Mặc Thiên Trần phóng đại trước mắt. Ban đầu Hạ Diệc Sơ còn xấu hổ nhưng lâu rồi cũng thành thói quen, Hạ Diệc Sơ không có một chút xấu hổ nào thậm chí còn mỉm cười chào hỏi với Mặc Thiên Trần: "Thiên Trần, sớm nha, hôm nay người vẫn tới sớm nhỉ."

"Ừ." Mặc Thiên Trần cười cười, một đôi mắt đen rực rỡ lấp lánh không chớp mắt nhìn chăm chăm vào Hạ Diệc Sơ, cùng hắn chào hỏi rồi trực tiếp xuống giường đi qua một bên thay quần áo, ánh mắt thâm u của Mặc Thiên Trần dừng trên dáng người cô sau khi đã coi bỏ trung y trong vài giây.

Hạ Diệc Sơ đối với ánh mắt mang theo tia lửa nóng của hắn thì không hề phát hiện, nhanh chóng mặc quần áo của mình vào. Cô dùng ánh mắt trên người Mặc Thiên Trần, hắn liền bước chân đi tới bên người cô, kéo cô tới bàn trang điểm. Rồi lấy một cây lược gỗ, động tác quen thuộc giúp Hạ Diệc Sơ chải tóc.

Khi Hồng Nguyệt và Bích Ngọc ở bên ngoài bùng vào khăn và thau để Hạ Diệc Sơ rửa mặt thì nhìn thấy hình ảnh Mặc Thiên Trần đang nghiêm túc trang điểm giúp Hạ Diệc Sơ.

Ba ngàn sợi tóc của Hạ Diệc Sơ sớm đã được hắn xử lý tốt. Hình tượng vẻ mặt lạnh lẽo của Mặc Thiên Trần biểu hiện ở trước mặt người ngoài lúc này đều sụp đổ. Bây giờ mặt hắn đầy vẻ thâm tình, thần sắc chuyên chú giúp Hạ Diệc Sơ trang điểm, bộ dáng khiêm tốn, ôn nhuận như là một tiểu tử phụ, nào còn hình dáng tức giận ngày thường. Khi Mặc Thiên Trần giúp Hạ Diệc Sơ vẽ lông mày xong, lúc muốn thu tay, lại đột nhiên bị Hạ Diệc Sơ bắt lấy.

"Thiên Trần, sau khi chúng ta ăn cơm xong có thể cùng nhau đi ra ngoài dạo phố không? Ta thật sự đã rất lâu không có ra khỏi phủ." Hạ Diệc Sơ kéo tay hắn quơ trái quơ phải, ngôn ngữ không tự chủ liền mang theo một cổ thân mật mà ngay cả cô cũng không phát hiện, đuôi lông mày một mảnh thân cận và cầu xin nhìn hắn. Mặc Thiên Trần sững sốt, sau khi hắn trọng sinh, quả thật Hạ Diệc Sơ chưa hề bước chân ra khỏi phủ. Vài lần cô đề nghị đi ra ngoài chơi đều luôn bị hắn cự tuyệt. Sau đó cô không có nhắc tới nữa, giống như là sợ hắn không vui. Mà hắn gần đây thật sự là quá bận, lại không để ý cô ở phủ để ngày người đã lâu.

Nghĩ đến đoạn thời gian thu sản, đáy mắt Mặc Thiên Trần liền xẹt qua một mảnh ám trầm.

Mặc Thiên Trần suy nghĩ trong đầu, nhưng trong nháy mắt hắn ngẩng đầu, trên mặt đối với Hạ Diệc Sơ vẫn là biểu cảm khờ ngốc nhưng mang theo một tia hưng phấn: "Được, ta cũng đã lâu không có đi ra ngoài."

Mặc Thiên Trần thật vất vả mới đồng ý nhưng Hạ Diệc Sơ lại không có phúc cùng hắn đi ra ngoài dạo phố. Sau khi Hạ Diệc Sơ được Mặc Thiên Trần đồng ý liền đứng dậy đi rửa mặt, rồi ngồi ở trước bàn tròn cùng Mặc Thiên Trần ăn bữa sáng.

Hai người ngồi gần nhau, thần sắc thân mật, thường giúp đối phương gấp đồ ăn. Rõ ràng hết thấy đều là một hình ảnh tốt, cho nên khi Mặc Thiên Trần phát hiện bên cạnh đột nhiên xuất hiện một đạo hàn quang, hắn cũng không sốt ruột. Hắn đã được tiền nhiệm chương môn truyền cho tu vi cùng công pháp, hơn nữa trong khoảng thời gian này hắn lại chăm chỉ tu luyện, tu vi tuy rằng không thể nói là mạnh nhất thiên hạ nhưng đề đối phó một cái tiểu lâu là không có vấn đề.

Chỉ là!

Mặc Thiên Trần lại không nghĩ đến ở thời điểm cuối cùng, Hạ Diệc Sơ ở bên cạnh lại ném chén đĩa trong tay, cả người bỏ nhào vào người hắn!

"Phụt" một tiếng.

Nguyên bản chủ thủ kia muốn đâm Mặc Thiên Trần nhưng vì biến cố nên trực tiếp đâm vào trong thân thể Hạ Diệc Sơ. Mặc Thiên Trần không thể tin mở to mắt, duỗi tay hướng người đánh lén đánh một chưởng liền đem nàng đánh bay ra ngoài. Hiện trường tức khắc thành một mảnh hỗn loạn, tên ám sát giả dạng thành nha hoàn giờ phút này đã bị Mặc Thiên Trần đánh bay đi ra ngoài ngã trên mặt đất, miệng phun ra vài ngụm máu tươi, bọn nha hoàn trong phòng vừa chứng kiến một người chết, liền cất giọng la lớn.

"Câm miệng!"

Mặc Thiên Trần rống lên giận dữ, toàn bộ người trong phòng tức khắc đều yên tĩnh như hén.

"Thanh Phong, mau đi đem một Thái Y trong cung bắt về đây cho ta!" Mặc Thiên Trần một bên phân phó với Thanh Phong đang ăn mình, một bên cẩn thận ôm Hạ Diệc Sơ vào ngực mình, thân thủ nhanh chóng đi về phòng. Giờ phút này biểu cảm trên mặt Mặc Thiên Trần cực kỳ trấn định, toàn thân đều tản ra hơi thở nguy hiểm, chỉ có Hạ Diệc Sơ mới nhìn thấy đáy mắt hắn đang rất yếu ớt và kinh sợ.

"Thiên Trần, đừng sợ, ta không có việc gì đâu." Hạ Diệc Sơ cố gắng giữ tay, duỗi tay bắt được quần áo trước ngực hắn.

Chất lỏng từ trong thân thể nàng cuộn cuộn không ngừng chảy ra, giống như một đóa hoa bị ngan nở rộ tươi đẹp. Cô như không cảm giác được đau đớn, bởi vì mất máu quá nhiều mà dần dần khuôn mặt trở nên tái nhợt nhưng lại lộ ra ý cười thanh thản, nhẹ giọng an ủi hắn: "Ta không thể cùng người đi dạo phố chơi. Nhưng là, bộ dáng Thiên Trần lãnh khốc này tuy rằng có chút lạnh nhưng là thật tốt à, như vậy sẽ không có người nào dám khi dễ người."

"Nhiễm Nhiễm, người đừng nói chuyện, đừng nói chuyện." Mặc Thiên Trần cẩn thận đem Hạ Diệc Sơ đặt lên giường, đôi tay hắn ướt đầm dề, bất tri bất giác bị chất lỏng trong thân thể cô chảy ra làm nhiễm đỏ. Nhìn miệng vết thương của Hạ Diệc Sơ bị cắm vào một thanh chủy thủ chói lọi. Mặc Thiên Trần không dám lộn xộn, thật cẩn thận đem đầu tới trước mặt Hạ Diệc Sơ, môi hắn di chuyển xuống phía dưới, dán lên cái trán, mắt, cái mũi trên gương mặt Hạ Diệc Sơ. Đáy mắt vỡ thành từng mảnh nhỏ, thanh âm Mặc Thiên Trần run run nói: "Nhiễm Nhiễm ngoan, đại phu sắp tới rồi, người sẽ không có việc gì, người sẽ không có việc gì."

Hạ Diệc Sơ cười cười, muốn mở miệng an ủi hắn nhưng miệng lại ho ra một đạo tơ máu, miệng đầy mùi máu tươi. Vừa mới bị chủ thủ đâm trúng, vết thương truyền đến loại đau đớn tê tâm liệt phế. Động tác hô hấp ngay thường vô cùng đơn giản nhưng bây giờ đều là vô cùng gian nan. Hạ Diệc Sơ nhíu chặt mày, không khỏi cảm thấy hối hận, sớm biết vậy thì không đồng ý để hệ thống về tổng bộ nâng cấp, bằng không hiện tại cô cũng không cần chịu cực khổ như vậy. Còn có sát thủ kia cũng quá ác rồi, rõ ràng nói chỉ là diễn trò nhưng lại còn hạ tay tàn nhẫn như thế.

Càng quan trọng là...

Hạ Diệc Sơ nhìn người ngồi ở trước giường cô, vẻ mặt hối hận và lo lắng của Mặc Thiên Trần, cảm nhận được đôi tay run rẩy của đối phương đặt ở trong tay mình, trái tim liền run rẩy, một tia hối hận ở trong đầu cô sinh ra.

Cô không nên lấy sinh mệnh của mình để dọa hắn.

Nhưng hiện giờ, nghĩ cái gì cũng đều đã muộn.

Vết thương đau đến mức Hạ Diệc Sơ hận không thể lập tức chết ngắt đi, nhưng lại sợ bản thân ngủ một giấc thì không có khả năng tỉnh lại.

Thế nên vẫn luôn cắn răng chống cự, Mặc Thiên Trần một bên không ngừng mở miệng bên tai Hạ Diệc Sơ cùng cô nói chuyện, gọi tên cô.

Đột nhiên từ bên ngoài truyền tới một trận bước chân, cũng không biết là ai hô lên: "Thái Y tới!"

Hạ Diệc Sơ liền buông lỏng, rốt cuộc an tâm đem bản thân vào giữa bóng tối vô biên vô hạn.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Công Lược Hoàng Tử Hắc Hóa

Trương Thái Y của Thái Y viện bị Thanh Phong bắt từ trong cung ra, đến khi đi vào phủ Thất hoàng tử, ông vẫn còn mơ màng chưa tỉnh. Nhưng nhìn thấy thần sắc lạnh lùng âm trầm của Mặc Thiên Trần, ông lại không dám mở miệng oán giận. Trương Thái Y cũng từ chỗ Thanh Phong biết được lần này ông tới là để cứu Thất hoàng tử phi bị chủ thủ đâm trúng.

Lúc Trương Thái Y đi vào phòng, Hạ Diệc Sơ đã hôn mê, Mặc Thiên Trần ngồi bên cạnh thần sắc thâm trầm, cả người đều tản ra hơi thở thô bạo. Trương Thái Y đối Mặc Thiên Trần hành lễ thì bị Mặc Thiên Trần cho miễn. Ông liền nhanh chóng mang hòm thuốc của mình, tiến lên xem xét thương thế của Hạ Diệc Sơ. Khi thấy chủy thủ vẫn chưa đâm đến trái tim Hạ Diệc Sơ, ông liền nhẹ nhàng thở ra rồi nhanh chóng xem mạch cho Hạ Diệc Sơ, cũng không rảnh lo bên cạnh có ánh mắt như hồ rình mồi của Mặc Thiên Trần, bắt đầu đem vài dẹt xung quanh chủy thủ cắt ra.

.....

Sau một phen bận rộn, Trương Thái Y rút cuộc đem chủ thủ trong thân thể Hạ Diệc Sơ rút ra, đồng thời còn sử dụng loại dược tốt nhất và nói phương thuốc điều dưỡng cho Mặc Thiên Trần nghe. Trương Thái Y nói Hạ Diệc Sơ đã vượt qua cơn nguy hiểm, tâm tình hẳn cũng dần dần lắng đọng lại.

Nhìn Hạ Diệc Sơ khi ngủ nhưng vẫn cau mày, thần sắc thống khổ, Mặc Thiên Trần liền cúi người hôn cô, đáy mắt là từng đợt cảm xúc phức tạp quay cuồng không ngừng.

.....

Khi Hạ Diệc Sơ tỉnh lại, còn chưa mở mắt thì đã cảm giác được có người ngồi bên cạnh.

Trong khoảng thời gian này số lần hai người ôm nhau cũng không ít, mặc dù là lần đầu tiên ngủ chung giường, nhưng Hạ Diệc Sơ ngủ thấy được một cỗ mùi hương lạnh lẽo nhưng vô cùng quen thuộc nên chưa mở mắt cũng biết thân phận của người bên cạnh.

Chắc chắn là Mặc Thiên Trần, nhất định là hắn. Hạ Diệc Sơ cử động ngón tay, mới vừa mở mắt ra thì thấy Mặc Thiên Trần ngồi ở mép giường cứ luôn nhìn cô.

"Thiên Trần." Hạ Diệc Sơ theo bản năng mỉm cười, khi mở miệng mới phát hiện âm thanh của bản thân khàn khàn, trong yết hầu giống như còn mang theo cả ngọn lửa nóng rực.

Mặc Thiên Trần vẻ mặt vui vẻ, nói với Hạ Diệc Sơ: "Nàng đừng nhức nhích, ta đi rót nước cho nàng". Hắn xoay người đi đến cái bàn tròn bên cạnh, giúp Hạ Diệc Sơ rót chén nước. Một tay đỡ Hạ Diệc Sơ, đưa chén trà tới trước miệng cô, nhìn cô đem nước trong chén uống xong Mặc Thiên Trần âm thanh nhẹ nhàng, hỏi: "Niêm Niêm, nàng còn muốn sao?"

"Không cần." Hạ Diệc Sơ lắc đầu, uống xong một chén nước, yết hầu trước kia có chút đau cũng giảm bớt đi không ít.

"Vây ăn chút gì đi, nàng đã hôn mê một ngày một đêm rồi." Mặc Thiên Trần nói, gọi Hồng Nguyệt ở bên ngoài vào, phân phó nàng ta đi xuống phòng bếp bưng chén cháo lên.

Hồng Nguyệt tuân lệnh, hành lễ với Mặc Thiên Trần, rồi xoay người đi ra ngoài. Hạ Diệc Sơ ngồi dựa ở trên giường, nhìn ngón hành cử chỉ phát ra từ trên người Mặc Thiên Trần và người thường không khác nhau, đáy mắt xẹt qua ánh sáng tối lập lòe.

Mặc Thiên Trần phân phó xong, nhìn Hạ Diệc Sơ ngồi ở trên giường, trong lòng có chút chột dạ, không biết có nên giải thích với cô chuyện lúc trước hắn cố ý ở trước mặt cô lừa gạt việc hắn đã thanh tỉnh. Lúc đó trong lòng hắn luôn hy vọng Hạ Diệc Sơ nhanh chóng tỉnh lại, nhưng hiện tại Hạ Diệc Sơ thật sự đã tỉnh, nhìn vào đôi mắt trong trẻo sáng ngời của đối phương. Dù trong lòng Mặc Thiên Trần đã sớm suy nghĩ những lời giải thích và nhận sai, nhưng bây giờ đột nhiên như vướng ở trong cổ. Một câu, thậm chí một chữ cũng không thể nói thành lời. Ý nghĩ của Mặc Thiên Trần, Hạ Diệc Sơ không hề biết một chút nào.

Cô chỉ đang nhìn Mặc Thiên Trần cùng người thường rất giống nhau, thậm chí toàn thân Mặc Thiên Trần đều tản ra hơi thở tôn quý, hai tròng mắt lóe sáng, sau khi Mặc Thiên Trần đi đến trước giường, cô mở ra đôi tay làm thành một động tác muốn ôm.

Mặc Thiên Trần sững sốt, ngay sau đó liền khom lưng ôm lấy cô. Hạ Diệc Sơ cũng duỗi tay gắt gao ôm hắn, đem đầu của mình rúc vào bên cổ Mặc Thiên Trần, vui vẻ nói: "Thật tốt quá, người rốt cuộc khôi phục lại rồi, từ lần ở vách vực sâu bị ám sát, lòng ta vẫn luôn sợ hãi, nếu một ngày nào đó ta gặp chuyện không may, hoặc là không ở bên cạnh người, thì người nên làm sao bây giờ. Hiện tại, ta rốt cuộc không cần suy xét vấn đề này."

Trên người thiếu nữ miệng vết thương chưa khỏi hẳn, nói chuyện cũng mang theo thanh âm khàn khàn, nhưng khuôn mặt vui sướng lại không cách nào che giấu. Từng lời nói của cô như dòng nước ấm xoa dịu trái tim băng lãnh của hắn.

"Thực xin lỗi, là ta sai rồi." Hắn gắt gao ôm lấy cô, ở bên tai cô thành khẩn nhận sai.

Sau khi hắn trọng sinh, một bên trầm mê không muốn rời xa sự quan tâm của cô đối với mình, một bên lại không tín nhiệm cô, sợ cô sẽ giống như kiếp trước phản bội hắn. Tìm mọi cách làm cô ở yên trong phủ đệ, đồng thời còn ra lệnh để cho tất cả mọi người gạt cô.

Nếu không phải trong lòng hắn không tín nhiệm lời nói kia của cô, thì cô cũng không cho rằng hắn không thể tự bảo vệ bản thân, khi gặp sự việc nguy hiểm kia thì lấy thân mình chắn đao cho hắn.

Mặc Thiên Trần ôm ngực nhân nhĩ trong lòng, đáy mắt một mảnh tự trách.

Đồng thời, trước kia Mặc Thiên Trần bởi vì có ký ức kiếp trước mà sinh ra hoài nghi với cô cũng đã biến mất sau sự việc này.

Mà Hạ Diệc Sơ lại không nhìn thấy đáy mắt hắn đầy những cảm xúc phức tạp, cho rằng hắn xin lỗi là bởi vì cô bị thương nên mở miệng an ủi hắn: "Không sao, thân thể ta rất tốt, người cũng biết trong khoảng thời gian ngắn ở phủ đệ ta thường xuyên luyện võ, chỉ cần nghỉ ngơi mấy ngày, ta sẽ có thể cùng người đi dạo phố!"

"Được, ta đảm bảo sẽ bảo vệ người, không để người bị thương." Mặc Thiên Trần thoáng buông cô ra, gơ hai tay áp má cô rồi hôn xuống môi cô.

Bên ngoài có nha hoàn bưng đồ dùng rửa mặt tiến vào, Mặc Thiên Trần buông Hạ Diệc Sơ ra, cự tuyệt để nha hoàn kia phục vụ cô, rồi tự mình tự hầu hạ Hạ Diệc Sơ súc miệng, lại lấy khăn lông ướt giúp cô lau tay, thậm chí còn muốn giúp Hạ Diệc Sơ thay quần áo. Hành động của hắn làm Hạ Diệc Sơ

bật cười: "Người không cần áy náy như thế với ta, ta làm những việc này đều là tự nguyện, thật sự là ta tự nguyện làm." Cho nên không nên để một hoàng tử hầu hạ cô à.

"Được, ta biết rồi. Ta làm những thứ này, cũng hoàn toàn là tự nguyện." Mặc Thiên Trần nói, động tác dưới tay cũng không dừng lại, hấn ngồi trên mép giường, ôm Hạ Diệc Sơ ngồi ở trên đùi, lấy quần áo bên cạnh mặc cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Công Lược Hoàng Tử Hắc Hóa 19

Editor: JR

Lúc Hạ Diệc Sơ tỉnh lại, lời nói ngày đó của hai người cũng đã đem chuyện lúc trước Mặc Thiên Trần gạt Hạ Diệc Sơ bỏ qua. Tuy rằng nói mở chuyện này ra nhưng Hạ Diệc Sơ lại không có cảm thấy cuộc sống của bản thân có gì khác với lúc trước. Nói không có gì khác cũng không hẳn, hình như công việc của cô đã nhẹ nhàng đi rất nhiều?

Khi Mặc Thiên Trần không cần ở trước mặt cô giả ngu, Hạ Diệc Sơ liền bị hấn cưỡng chế ấn ở trên giường dưỡng thương, còn toàn bộ sự vụ lớn nhỏ ở trong phủ đệ đều do Mặc Thiên Trần xử lý. Công việc chính cả ngày của Hạ Diệc Sơ chỉ là lo dưỡng thương cho tốt.

"Thiên Trần, hôm nay nắng ngoài trời rất đẹp, chúng ta đi ra ngoài phơi nắng được không?" Hạ Diệc Sơ nhàm chán ngồi trên giường, nhìn Mặc Thiên Trần ở đối diện nghiêm túc phê duyệt sổ sách trong tay, nghĩ khi có chút làm nũng nói. Sau khi Hạ Diệc Sơ bị thương, Mặc Thiên Trần liền xử lý công việc trong phòng cô. Một là vì giám sát Hạ Diệc Sơ chặt chẽ, không cho cô xuống giường. Một mặt là luyến tiếc không được nhìn thấy cô khi làm việc.

"Không được, vết thương của nàng còn chưa lành." Mặc Thiên Trần xoay đầu nói, tầm mắt không nhìn Hạ Diệc Sơ, hấn vẫn luôn nhìn bản báo cáo trước mắt mình.

"Thái Y nào nói? Tại sao ta lại không biết gì? Hơn nữa thân thể của ta mà chính ta còn không rõ ràng sao? Thân thể ta đã sắp lành rồi. Bằng không ta và người ra ngoài đánh thử mấy chiêu!" Hạ Diệc Sơ nghe Mặc Thiên Trần lại một lần nữa mở miệng cự tuyệt, thì trừng mắt, xốc chân bước xuống giường. Mấy ngày nay cô bị Mặc Thiên Trần canh chừng gắt gao, khi tỉnh lại tới giờ đã không bước chân khỏi cửa phòng nửa bước. Nếu ở trong phòng tiếp tục ngốc thêm nữa, Hạ Diệc Sơ cảm thấy, chỉ sợ vết thương trên người dù có lành thì cô cũng mắc bệnh điên rồi. Mặc Thiên Trần tuy không nhìn Hạ Diệc Sơ bên này, nhưng vẫn luôn chú ý cô. Vừa thấy Hạ Diệc Sơ xốc chân lên, thấy cô có hành động muốn bước xuống giường, Mặc Thiên Trần liền nhanh chóng buông bút trong tay, đi nhanh vài bước tới trước giường cô, duỗi tay ngăn lại động tác của cô: "Nàng muốn làm gì?"

"Ta không quan tâm, người tiếp tục xử lý công việc của người đi. Ta muốn ra ngoài phơi nắng, ta muốn ra ngoài đi dạo phố, ta muốn ra ngoài chơi đùa, ta còn muốn đến lầu lầu ngon nhất ăn!" Hạ Diệc Sơ vừa nói vừa duỗi tay đẩy Mặc Thiên Trần ra, về mặt bắt nạt bừa bãi, duỗi tay cầm đại một bộ quần áo trên giá treo quần áo bên cạnh.

Mặc Thiên Trần nhìn cô một mặt đầy đau khổ oán giận, trong lòng liền buồn lòng mà bật cười. Không biết tại sao lúc trước hấn còn đang khờ ngốc, hình tượng trước kia của Hạ Diệc Sơ ở trước mặt hấn là hiền lành, nhân nại, tính tình giống như một thể tử tốt. Nhưng mấy ngày nay, có lẽ do cô đang bị thương hoặc là do hấn tính táo lại, không ở trước mặt cô tiếp tục khờ ngốc, tính tình hấn càng ngày càng sùng nịch và dung túng cho cô. Còn cô thì càng ngày càng giống tính tình của tiểu hải tử còn có chút nũng nịu.

Nếu là trước đây, tính cách mà Mặc Thiên Trần ghét nhất chính là kiểu con gái nũng nịu được cha mẹ sủng ái đến hư hỏng, nhưng điểm này lại xảy ra ở trên người Hạ Diệc Sơ, ánh mắt của Mặc Thiên Trần gắt gao đặt trên khuôn mặt nhỏ của đối phương bởi vì tức giận mà đỏ bừng, xem như thế nào cũng cảm thấy đáng yêu, cảm thấy không đủ, chỉ muốn luôn sùng cô.

"Tránh ra!" Hạ Diệc Sơ mặc xong quần áo của mình, nhìn người đứng trước mặt cô, duỗi tay đẩy hấn ra, ngồi trên giường chuẩn bị mang giày. Cô còn chưa khom lưng, người trước mặt như cảm thấy quá chậm nề ngồi xổm xuống, một bàn tay âm áp cầm lấy chân của cô, một tay khác cầm giày ở dưới giường mang cho cô. Bởi vì hành động này của Mặc Thiên Trần, nội tâm Hạ Diệc Sơ hung hăng chấn động, há miệng thở dốc, lại không biết nên nói gì.

Mà Mặc Thiên Trần lại như không thấy biểu hiện không biết nói gì của cô, thần sắc nghiêm túc, chuyên chú giúp cô mang giày, nói: "Hôm nay ra bên ngoài phơi nắng đi, trên đường nhiều người, miệng vết thương trên người nàng vẫn chưa hoàn toàn lành, nếu như bị ai đụng vào hoặc là có chỗ nào đó không tốt thì ta sẽ rất lo lắng."

Như sợ Hạ Diệc Sơ cự tuyệt, Mặc Thiên Trần lại nói: "Hôm nào đó, khi thương thể của nàng hoàn toàn lành, ta sẽ mang nàng đi thôn trang ở ngoài kinh thành ngâm suối nước nóng."

Suối nước nóng?

Hạ Diệc Sơ nghe được những lời này của Mặc Thiên Trần, hai mắt liền sáng ngời, trong lòng vẫn còn chút bất mãn vì Mặc Thiên Trần vẫn không đồng ý cho cô xuất phủ giờ đã cất cánh bay xa.***

"Đây là chính miệng người nói, nếu người nuốt lời, ta liền cắn người!"

"Được được, ta hứa."

Mặc Thiên Trần liên tục gật đầu, sau khi giúp Hạ Diệc Sơ mang giày, liền kéo Hạ Diệc Sơ ra ngoài phơi nắng. Hạ Diệc Sơ đi tới hoa viên, đầu tiên là kinh ngạc nhìn hoa khắp nơi đều là màu tím, màu đỏ, sau đó cô mới nhận ra, hóa ra không chỉ có trong hoa viên bị thay đổi, có nhiều thêm kỳ hoa dị thảo mà ngay cả núi giả trong hoa viên cũng được chỉnh sửa.

Lúc trước núi giả đó trụi lủi, lúc này đã có nước chảy, từng dòng nước thật nhỏ chảy ra, gió thổi tới cũng mang theo một cảm giác trong trẻo. Toàn bộ hoa viên đều như thay đổi một lớp áo mới, đem hoa viên bao năm đơn sơ lại cực kỳ hoang vu, trơ trụi so sánh với hoa viên bây giờ, kỳ hoa sáng lạn, hoa đoàn cầm thốc*, núi giả sừng sững, nước chảy róc rách, bướm bay rập rập trong hoa viên, xem như xa hoa nhưng đầy đại khí**. Từng trận gió nhẹ thổi tới, khắp phủ còn có thể ngửi được mùi hoa nhàn nhạt phảng phất trong không khí.

"Mọi thứ, đều là người làm?" Hạ Diệc Sơ mở miệng hỏi Mặc Thiên Trần.

Trừ bỏ Mặc Thiên Trần, chỉ sợ trong phủ đệ này sẽ không có người tiêu phí tâm tư, cũng không có quyền lợi làm những thứ này.

"Đúng vậy, thích không?" Mặc Thiên Trần nói với Hạ Diệc Sơ.

"Rất thích." Hạ Diệc Sơ chớp chớp mắt, trong lòng tràn đầy cảm động.

Đột nhiên cô cũng hiểu tại sao Mặc Thiên Trần mấy ngày này vì cái quý gì mà không cho cô ra khỏi cửa. Muốn chỉnh sửa hoa viên cũng không phải là chuyện dễ dàng gì, hơn nữa còn có bao nhiêu kỳ hoa dị thảo. Theo lý mà nói, cho dù cô dưỡng thương cũng không cần phải suốt ngày ở trên giường, cô vẫn có thể tới hoa viên phơi nắng hưởng gió mát, nhưng Mặc Thiên Trần mấy ngày nay lại quyết tâm để cô ở trong phòng, thậm chí để phòng ngừa vạn nhất còn mang công văn tới phòng cô làm, đều là vì coi chừng cô.

Cô thế nhưng không thể đoán được, tất cả mọi việc chỉ là để làm cô vui.

Mặc Thiên Trần nhìn Hạ Diệc Sơ cười, trong lòng cũng không khỏi cảm thấy sung sướng.

"Đi thôi, chúng ta đến đình hóng gió ngồi."

Hắn nói rồi kéo Hạ Diệc Sơ hướng trong hoa viên đi.

Gió nhẹ phất phơ, mang theo mùi hoa thoang thoang, Hạ Diệc Sơ ngồi trong đình hóng gió, khóe môi hơi nâng lên, cả khuôn mặt đều một mảnh ôn hòa. Mặc Thiên Trần ngồi ở bên người cô, để cho thân thể của cô dựa vào gần bản thân, đem mầm nho Tử Tinh lột vỏ đưa đến miệng Hạ Diệc Sơ. Hai người, một phụ trách lột vỏ, một phụ trách ăn, không khí vô cùng hòa hợp. Đúng lúc này, quản gia liền từ bên ngoài bước nhanh vào, vẻ mặt nghiêm túc.

*hoa đàn cầm thốc: vô cùng xinh đẹp, lộng lẫy

*đại khí: ý chỉ may mắn, điềm lành

*** ý chỉ nữ chính của chúng ta hết bất mãn rồi

Lời Đảo chủ:

Tại hạ nói nghe nè, hôm qua không có chương mới, hôm nay mới có, vui hông?

Lần sau nhớ cẩn thận đấy, tại hạ thù dai là khỏi đăng chương mới đâu!!!

Hahahahaha

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Công Lược Hoàng Tử Hắc Hóa 20

Editor: Của 1 vị độc giả

Chân lão quản gia còn chưa bước vào hoa viên thì đã thấy cảnh tượng ở phía xa, chủ tử nhà mình cùng phu nhân ngồi trong đình hóng gió ân ái ái

Nếu là trước kia, lão khẳng định không chút do dự mà bước tới.

Chỉ là hiện tại, nghĩ đến mỗi khi Mặc Thiên Trần vừa rời khỏi Hạ Diệc Sơ thì biến thành âm trầm lãnh lẹ, trong lòng quân gia run lên, do dự trong chốc lát, nghĩ đến bên ngoài còn có người chờ, chung quy vẫn là quyết tâm nhấc chân đi qua.

"Vương gia, có công công trong cung tới, nói là Hoàng Thượng triệu ngài tiến cung."

Quân gia uốn gối phúc thân, đứng ở ngoài đình hóng gió nói.

Bởi vì Mặc Thiên Trần trong khoảng thời gian này xử lý mọi việc ôn hòa, giúp Hoàng Thượng được rất nhiều việc, nên được Hoàng Thượng thêm sủng ái, vì thế trong khoảng thời gian Hạ Diệc Sơ dưỡng thương, Hoàng Thượng đã sớm hạ thánh chỉ, phong Thất hoàng tử Mặc Thiên Trần làm Tĩnh Vương, mà Hạ Diệc Sơ cũng biến thành Tĩnh vương phi.

Mặc Thiên Trần bị quấy rầy nhũ nhũ mảy, hần còn chưa mở miệng, mà Hạ Diệc Sơ đang dựa trong lòng ngực hần đã đứng thẳng lên, duỗi tay chống đẩy hần, nói: "Nếu là Hoàng Thượng tìm người, vậy khẳng định là chính sự, người đi đi."

"Nàng ở nhà chờ ta, bị phong hàn đối thân thể không tốt, đợi lát nữa trở về nghỉ ngơi sớm chút. Buổi tối ta trở về cùng nàng ăn cơm." Mặc Thiên Trần nói, còn hạ mấy cái hôn trên mặt và cổ Hạ Diệc Sơ, một lúc sau mới không tình nguyện buông Hạ Diệc Sơ, nhấc chân đi ra khỏi đình hóng gió, đi về phía bên ngoài hoa viên.

Quân gia hành lễ với Hạ Diệc Sơ, sau đó cũng nhanh chóng chạy theo.

Hoàng Thượng lúc này tìm Mặc Thiên Trần tiến cung, kỳ thật cũng không có đại sự gì, chỉ là bởi Đại hoàng tử không biết từ nơi nào vì Hoàng Thượng mà mời tới một vị cao nhân.

Cho nên Hoàng Thượng mặt rùng phấn khởi, gọi Mặc Thiên Trần và vài vị hoàng tử khác tiến cung, để bọn họ cùng tới thưởng thức một chút về năng lực của vị cao nhân kia.

Thời điểm Mặc Thiên Trần tiến cung, các vị hoàng tử đều đã tới rồi.

Vừa thấy Mặc Thiên Trần tiến vào, Ngũ hoàng tử Mặc Quân tức khắc nhảy ra nói với Mặc Thiên Trần: "Thất đệ, tại sao đệ tới muộn như vậy? Chúng ta đã phải đợi đệ cả buổi."

Một phen nhìn như nói nói cười cười, ra vẻ oán giận nói, kỳ thật lại ẩn chứa huyền cơ khác.

"Ngũ ca không phải không biết, phủ đệ của đệ cách hoàng cung một đoạn khá xa." Mặc Thiên Trần không nóng không lạnh nhìn hần một cái, trong lòng đối với loại người vô dụng vô mưu, đời trước bị chết sớm nhất như Mặc Quân không có chút cảm tình nào.

Mặc Quân bị Mặc Thiên Trần nói cho phát ghen, thần sắc tức khắc trở nên khó coi, vừa định há mồm tiếp tục nói Mặc Thiên Trần thì bị người phía sau kéo lại.

Mà ở phía sau Mặc Quân, một nam tử mặc cẩm y ám sắc từ từ xuất hiện, hần cười cười, một sự nhin chín sự lạnh nói: "Được rồi, Ngũ đệ, Thất đệ nói cũng không sai, mấy huynh đệ chúng ta ở gần, mà Thất đệ lại cách hoàng cung xa nhất, về tình cảm có thể tha thứ." Hần nói câu đó với Mặc Quân xong, rồi quay đầu nói với Mặc Thiên Trần: "Thất đệ, đệ mau vào thỉnh an phụ hoàng đi."

Người này tướng mạo tuấn lãng, bất quá nhìn chỉ hai mươi tuổi, trên người tản ra một cỗ khí chất nho nhã, vừa nhìn đã thấy chính là người tính tình tốt. Người này đúng là Sở Quốc Đại hoàng tử Mặc Nhuận Trạch.

Nhưng trong lòng Mặc Thiên Trần lại không thể nào sinh ra hảo cảm với hần được.

Ấn tượng với người này, vèn vèn chỉ có cảnh hần ta mặc một bộ long bào sắc vàng, ngồi trên đế vị phía trên cao, thờ ơ lạnh nhạt mà khinh miệt nhìn hần một cái, lúc sau quay đầu đối với hạ nhân bên người nói "Một khi đã như thế, vậy hãy dùng hòa thiêu đi."

Đáy mắt Mặc Thiên Trần nhanh chóng hiện ra một tia sát ý, rồi xoay người vòng qua hai người này, trực tiếp đi vào nội điện. Ngũ hoàng tử Mặc Quân nhìn thái độ lãnh ngạo của Mặc Thiên Trần, anh mi vừa nhú, tức khắc liền bắt mắt, quay sang mở miệng với Mặc Nhuận Trạch: "Đại ca, huynh nhìn đi, hần đây là cái thái độ gì! Chẳng qua là trong khoảng thời gian này được phụ hoàng đề mắt đến mà thôi, mà đã cao ngạo không ai bì nổi. Chờ thêm một thời gian nữa, ai biết hần có thể trở thành ngọc tử thêm lần nữa hay không!"

"Ngũ đệ, cẩn thận họa là từ miệng mà ra." Lúc Mặc Nhuận Trạch nghe được câu nói cuối cùng của Mặc Quân, ánh mắt lóe lóe, trên mặt lại không hiện chút nào, giơ tay vỗ vỗ bả vai Mặc Quân, đứng kiểu huynh trưởng dạy dỗ đệ đệ, ôn hòa nói: "Thất đệ dù sao cũng là huyết mạch của phụ hoàng, ngày trước phụ hoàng bỏ qua đệ ấy nhiều năm như vậy, hiện tại thiên vị đệ ấy nhiều một thời gian, cũng là tự nhiên."

Nhìn như lời nói nhân nghĩa, nhưng lại phá tan khung cảnh Mặc Thiên Trần trong khoảng thời gian này ở trên triều đình một tay che trời.

"Đó là đương nhiên." Mặc Quân nghe xong lời này của Mặc Nhuận Trạch, tâm tình quả nhiên tốt hơn không ít, cười nói Mặc Nhuận Trạch: "Nhưng mà đại ca, không biết lần này huynh từ đâu mời đến cao nhân, đệ đã nhiều năm không có thấy phụ hoàng cao hứng như vậy."

"Bất quá là vừa khéo có duyên gặp gỡ mà thôi." Mặc Nhuận Trạch cười cười, đối với chuyện này không muốn nói thêm.

.....

Mặc Thiên Trần cũng không biết Mặc Nhuận Trạch và Mặc Quân ở sau lưng dị nghị chuyện của hắn, nhưng nếu có biết, hắn cũng sẽ không để ý.

Hắn lần này trọng sinh trở về, trừ việc không cho Mặc Nhuận Trạch ngồi trên cái vị trí kia, còn phải vì kiếp trước của chính mình báo thù rửa hận.

Đôi tay Mặc Thiên Trần nắm chặt thành quyền, kiềm chế tâm tư của chính mình, đem cảm xúc phun trào trong lòng áp chế xuống. Lúc sau, hắn nâng bước tiến vào điện, đi thẳng đến nội điện chính, cúi đầu hành lễ với người ngồi ở phía trên là Sở Hoàng: "Nhi thần thỉnh an phụ hoàng."

"Tốt tốt tốt, Trần Nhi, con cuối cùng cũng tới, mau đứng lên." Sở Hoàng ngồi ở phía trên cười mở miệng, hiển nhiên là tâm tình không tồi, ánh mắt nhìn về phía dưới, tiếp tục nói với Mặc Thiên Trần: "Hôm nay kêu con đến, chính là để giới thiệu một người cho con biết, vị đứng ở bên cạnh con, chính là cao nhân mà đại ca con cực khổ tìm tới, Thiên Cơ đạo trưởng."

"Vâng, phụ hoàng." Mặc Thiên Trần ra tiếng, từ trên mặt đất đứng lên, ánh mắt theo hướng Sở Hoàng nhìn mà dừng ở bên cạnh.

Được Sở Hoàng ban ngồi ở một bên, người nọ mặc một bộ áo đạo sĩ trắng đen, trên người có đồ án vô cực hắc bạch song song. Người này dung mạo bình thường, thân hình gầy ốm, sắc mặt vàng như nến, giống như là một lão khất cái hàng năm ăn không đủ no. Nhưng hắn lẳng lặng ngồi ngay ngắn ở trên ghế, trong tay cầm phát trần, trên người lại tản ra một cỗ hơi thở yên lặng xa xưa, làm cho người ta cảm giác giống như chính mình đứng ở trên dãy núi mây bao phủ quanh năm, cảm thụ được gió nhẹ thổi tới lướt qua mặt, nghe được từng tiếng chuông tiếng mõ từ chùa miếu cách đó không xa, khí chất tuyệt hảo.

Có khí chất như vậy trong người, hình tượng của hắn trong nháy mắt đã cao hơn.

Cũng khó trách, có thể được Sở Hoàng để vào mắt.

"Bản đạo gặp qua Thất hoàng tử." Thiên Cơ từ trên chỗ ngồi đứng dậy, hơi hơi khom lưng với Mặc Thiên Trần.

"Đạo trưởng miễn lễ." Mặc Thiên Trần hơi ngẩng đầu, xem như hai người cùng đối mặt.

Sở Hoàng ngồi ở phía trên nhìn hành động của hai người, đáy mắt xẹt qua một tia tinh quang.

Thật xin lỗi vì đã tạm drop truyện mà không báo trước nhé!

Cập nhật về thông tin truyện giùm tại hạ!

Và, hỏi nhỏ nè, có ai đang đọc BIA ĐỒ ĐẠN PHẢN CÔNG hông???

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Công Lược Hoàng Tử Hắc Hóa 21

Editor: JR

Mặc Thiên Trần ở bên trong cũng không lâu rồi bước ra. Chờ hắn đi được một lúc, Sở Hoàng như vô tình hỏi Thiên Cơ: "Đạo trưởng, người thấy đứa con trai này của ta như thế nào?"

Thiên Cơ cũng không trả lời câu hỏi của Sở Hoàng ngay mà đứng qua một bên, nhắm mắt giờ tay tính một chút, thời gian dần trôi qua, sắc mặt của Thiên Cơ cũng càng thêm thống khổ, mày nhíu chặt. Lúc Sở Hoàng nghĩ muốn mở miệng kêu hắn dừng lại thì bỗng nhiên thấy Thiên Cơ phun ra một ngụm máu tươi. Việc này làm cho Sở Hoàng kinh sợ, liên tục hỏi: "Đạo trưởng? Đạo trưởng ngài không sao chứ?"

"Tạ Hoàng Thượng quan tâm, bản đạo không có gì đáng lo ngại." Thiên Cơ vuốt tay lau vết máu bên khóe miệng, đáp. Sau đó cầm rất nhiều bình sứ ra, đổ mấy viên thuốc bỏ vào miệng, sắc mặt tái nhợt nhanh chóng biến thành sắc mặt hồng hào, tràn đầy sức sống. Biến hóa trên mặt Thiên Cơ, Sở Hoàng cũng nhìn thấy, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cái bình sứ nhỏ trên tay Thiên Cơ, đáy mắt xẹt qua một tia u ám. Thiên Cơ sau khi nuốt những viên thuốc kia mới nói: "Bẩm Hoàng Thượng, Thất hoàng tử là một người nhưng lại mang tới hai mệnh cách*, điều này cả đời bản đạo chưa từng thấy qua. Tưởng rằng có thể tiếp tục thăm dò sâu thêm nhưng không được. Tuy vậy bản đạo thấy được mệnh cách của Thất hoàng tử thanh kỳ*, cả đời phú quý không tả hết, như phượng hoàng niết bàn, tam hóa để trọng sinh."

Sở Hoàng nghe xong những lời này của Thiên Cơ, hai mắt liền híp lại, tay đặt ở trên bàn, đầu ngón tay khẽ gõ ra những âm thanh không dễ nghe thấy. Vừa rồi hắn nhìn Mặc Thiên Trần nói chuyện với Thiên Cơ, thần sắc bình đạm so với các hoàng tử lúc trước bước vào hoàn toàn bất đồng, lúc này thuận

miệng hỏi một câu không ngờ hẳn lại được Thiên Cơ tán thưởng một phen.

Mặc Thiên Trần và đám người ở trong cung tham dự một yến tiệc nhỏ do Sở Hoàng tổ chức để mọi người gặp mặt vị Thiên Cơ kia. Thiên Cơ có thể được Sở Hoàng thưởng thức, ngoại trừ khí chất bên ngoài của hắn thì đương nhiên hắn cũng phải có bản lĩnh gì đó mới nhận được sự thưởng thức từ một vị hoàng đế. Sở Hoàng dự định chỉ mời vài vị hoàng tử với vài đại thần tới dự, hoan nghênh Thiên Cơ tới hoàng cung nào nhiệt một chút nhưng lại bị Thiên Cơ cự tuyệt. Một bữa tiệc tối đơn giản nhưng không kém phần xa hoa mới bắt đầu không lâu thì đã phải kết thúc, vì Thiên Cơ nói "Tu luyện" "Luyện đan" nên chậm rãi, trước tiên xin cáo lui với Sở Hoàng. Sở Hoàng lúc trước bị mấy bình đan được của Thiên Cơ thu hút, nên để hắn ở lại trong cung, còn phân phó công an bài cho Thiên Cơ một chỗ thích hợp để hắn cư trú và luyện đan. Yến hội vô cùng đơn giản chỉ vì Thiên Cơ cáo từ mà kết thúc.

Mặc Thiên Trần vừa ra khỏi hoàng cung, nghĩ tới Hạ Diệc Sơ đang ở phủ đệ chờ hắn, lòng liền nóng lên, rồi chạy nhanh về phủ Thất hoàng tử. Ánh đèn ban đêm chiếu xuống nơi có một nữ tử xinh đẹp, dáng ngồi khoan thai trên ghế, tay cầm một quyển sách, lắng lặng mà kinh diễm.

Cô như vừa mới tắm xong, mái tóc đen dài vẫn còn hơi ướt, từng sợi tóc bị gió đêm thổi tung ra sau đầu. Cô hơi cúi đầu, tập trung xem trang sách trước mặt đến mức thất thần, ngay cả khi trong phòng nhiều thêm một người cũng không phát hiện ra. Mặc Thiên Trần vừa bước vào cửa, liền thấy được một bức họa tĩnh lặng nhưng đẹp đến thất thần. Đến khi hắn đi gần tới bên cô, Hạ Diệc Sơ mới phát hiện được có một thân ảnh đã tới gần mình, vừa ngẩng đầu thì đã lọt vào một lồng ngực ấm áp.

"Sau này buổi tối đừng đọc sách, sẽ không tốt cho mắt." Mặc Thiên Trần nhẹ giọng nói, một tay ôm Hạ Diệc Sơ, một tay lấy cuốn sách đang ở trên tay cô để qua một bên.

"Người ăn cơm chưa?" Hạ Diệc Sơ nhìn hắn, quan tâm hỏi, cũng không quan tâm đến cuốn sách bị bỏ qua một bên kia, dù sao cô cũng chỉ muốn kiểm tra đồ để tiêu khiển chút thôi.

"Ăn một chút nhưng không no."

"Chúng ta cùng nhau ăn, ta cũng chưa ăn cơm." Hạ Diệc Sơ cười nói. Đúng lúc này Hồng Nguyệt mang đồ ăn từ bên ngoài bước vào, thức ăn vẫn còn nóng được bưng ra khỏi hộp, mùi thơm bay khắp phòng. Hạ Diệc Sơ và Mặc Thiên Trần cùng đi tới ngồi bên cạnh cái bàn tròn nhỏ ở trong phòng, một mâm cơm đơn giản. Gồm bốn món mặn một món canh, nhưng Mặc Thiên Trần lại ăn vô cùng vui vẻ. Ăn cơm xong, Mặc Thiên Trần liền kéo Hạ Diệc Sơ đi tản bộ. Hạ Diệc Sơ nghĩ hẳn hôm nay bị gọi vào cung nên thắc mắc hỏi: "Hôm nay Hoàng Thượng đột nhiên kêu người tiến cung có phải đã có chuyện gì quan trọng không?"

"Cũng không phải việc gì lớn, đại ca không biết từ đâu kiếm được một vị cao nhân hiến cho phụ hoàng. Phụ hoàng thập phần cao hứng, cho nên gọi các vị hoàng tử vào cung gặp mặt, cũng coi như là lần đầu tiên sau mười mấy năm ta cùng bọn họ ăn bữa cơm, xem như là ơn của vị đạo sĩ kia đi." Mặc Thiên Trần nói, khóe miệng nở một nụ cười trào phúng.

Hạ Diệc Sơ bị ngữ khí lạnh băng của Mặc Thiên Trần làm cho sững sốt, cũng không biết Mặc Thiên Trần là thất vọng với tình thân hay là khát vọng nó, cũng không biết làm thế nào để an ủi hắn, liền đuổi tay nắm chặt tay hắn, nói: "Sau này cơ hội như vậy sẽ còn rất nhiều."

"Nhiệm Nhiệm lo lắng ta sao? Nhưng ta không có buồn, ta chỉ cần năng là đủ rồi." Mặc Thiên Trần như bị những lời này của Hạ Diệc Sơ lấy lòng, còn nghịch ngợm chớp chớp mắt nhìn cô, cái con người toàn thân khí chất lạnh lẽo liền bay xa. Nhưng trong lòng Hạ Diệc Sơ lại không bình tĩnh được. Lúc Mặc Thiên Trần nói câu nói kia, trong lòng cô cũng đã minh bạch. Chỉ sợ nội dung đầu tiên sau khi Mặc Thiên Trần trọng sinh trong cốt truyện của tiểu thuyết này đã xảy ra.

Trong nguyên tác, Đại hoàng tử Mặc Nhuận Trạch thật sự có hiến cho Sở Hoàng một vị cao nhân. Người này tên là Thiên Cơ đạo trưởng, am hiểu bói toán, phong thủy, và thuật luyện đan. Hạ Diệc Sơ không biết người này thật sự có bản lĩnh hay không, nhưng hẳn sau này đã chiếm được sự tín nhiệm tuyệt đối của Sở Hoàng. Hiện giờ vài vị hoàng tử đều đã cập quan*, âm thầm bồi dưỡng thế lực của bản thân, đối với vị Thiên Cơ đạo trưởng kia như hổ rình mồi. Sở Hoàng cũng đã qua nhiều năm, sắp bước vào 50 tuổi, tuổi càng lớn, đối phó với sự tranh đấu trong cung càng ngày càng lực bất tòng tâm. Vì thế, theo đuổi "Trường sinh bất lão" đã trở thành đề nhất lý tưởng và chấp niệm trong lòng Sở Hoàng. Mà Thiên Cơ vừa vận am hiểu thuật luyện đan, sau khi ăn đan được mà Thiên Cơ luyện được vài lần, Sở Hoàng đã hoàn toàn mê luyện cái cảm giác tinh lực dư thừa, giống như cảm giác khi mới 20 tuổi. Sau đó, dần dần buông lỏng việc triều chính, cuối cùng dưới sự phối hợp của Thiên Cơ và Đại hoàng tử Mặc Nhuận Trạch vẫn luôn nội ứng ngoại hợp, lừa gạt quyền thế của Sở Hoàng, thậm chí dụ hoặc hắn viết di thư thoái vị, đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Đại hoàng tử Mặc Nhuận Trạch.

Rồi sau đó Mặc Thiên Trần trọng sinh, nhưng lại trọng sinh vào đúng thời gian Thiên Cơ đạo trưởng xuất hiện, cho nên Mặc Thiên Trần vì đã đảo hai người này, đã mất rất nhiều tâm tư, thậm chí còn thay đổi ngôi vị Thất hoàng tử phi của nguyên chủ.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Công Lược Hoàng Tử Hắc Hóa 22

Eidtor: JR

Bởi vì đang suy nghĩ sự việc lúc này nên Hạ Diệc Sơ không có mở miệng trả lời Mặc Thiên Trần. Mặc Thiên Trần sau khi nói nhưng lại không nghe thấy tiếng Hạ Diệc Sơ trả lời, sắc mặt tươi cười dần biến mất, đáy mắt một mảnh u ám, cả người đều tỏa ra hơi thở khủng bố.

Hắn liền mở miệng hỏi: "Nhiệm Nhiệm không đồng ý với ý kiến của ta?"

"Không, không có." Hạ Diệc Sơ bị lời này của Mặc Thiên Trần kéo ra khỏi suy nghĩ, nghe thấy giọng điệu của hắn không vui liền mù mịt không hiểu tại sao? Cô nhón chân ôm vị thiếu niên cao hơn cô cả một cái đầu ở trước mặt, trấn an nói: "Chỉ cần ngươi còn cần ta thì ta vẫn luôn ở bên ngươi."

Lời nói này của Hạ Diệc Sơ vô cùng tri kỷ, tâm nguyện của nguyên chủ Tô Nhiễm, chính là không bị Mặc Thiên Trần giết mà trước kia Hạ Diệc Sơ cũng định ra khỏi Thất hoàng tử phủ, đi ra ngoài tìm chỗ có thể sống đến khi chết rồi ở trong tối nhìn Thất hoàng tử từng bước báo thù. Nhưng bây giờ cô lại không muốn làm như vậy, nhân phi thảo mộc, khởi năng vô tình*, trong khoảng thời gian ở chung với nhau này Hạ Diệc Sơ đã đem Mặc Thiên Trần đặt trong lòng, tuy rằng cảm tình không đến mức khó bề phân biệt rõ ràng nhưng cũng đã xem hắn là một người quan trọng với cô.

Hạ Diệc Sơ còn nhớ rằng, trong cốt truyện Mặc Thiên Trần muốn đánh bại Đại hoàng tử và Thiên Cơ đạo trưởng thì mấu chốt quan trọng nhất là cưới con gái của Đại tướng quân có quyền lực mạnh nhất Sở Quốc, nắm giữ hai phần ba binh quyền của Sở Quốc - Thượng Quan Nguyệt làm phi. Hiện giờ cô đã chuẩn bị tốt mọi thứ để tùy thời đều phải bị thay thế. Nhưng về mặt của Mặc Thiên Trần không hề cao hứng là như thế nào?

Không những thế, Hạ Diệc Sơ còn nhìn thấy được thần sắc thâm trầm khó giấu, sắc mặt không thuộc về vị thiếu niên vẫn luôn đậm nhạt.

Lời nói trấn an đầy thân thiết của Hạ Diệc Sơ cũng không lấy được nửa phần cảm động của Mặc Thiên Trần. Sau khi nghe Hạ Diệc Sơ nói, thần sắc chỉ hơi âm trầm của Mặc Thiên Trần lập tức chuyển thành thần sắc càng thêm âm trầm, về mặt ấy cứ như việc nhìn thấy mưa to gió lớn chạy đến chào hỏi. Mặc Thiên Trần duỗi tay ôm hông Hạ Diệc Sơ, tay còn lại nắm lấy cổ tay cô kéo đi, phản phò hạ nhân ở phía sau một tiếng không cần đi theo. Kéo Hạ Diệc Sơ đi nhanh tới trong đình hóng gió cách đó không xa. Hai người để lại một đám người hầu, thần sắc sợ hãi đứng im bất động tại chỗ.

"Mặc Thiên Trần, ngươi muốn làm gì?" Hạ Diệc Sơ nhíu mày, bước chân có chút hỗn độn vì bị Mặc Thiên Trần kéo đi, "Ngươi làm ta đau!"

"Ta làm nàng đau?" Mặc Thiên Trần đột nhiên dừng lại, đem Hạ Diệc Sơ để ở trong đình hóng gió, trong đó có hình vẽ một cây hồng son để trên một tảng đá hình trụ. Hai người mặt đối mặt, Mặc Thiên Trần cũng không có buông tay Hạ Diệc Sơ ra, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào cô, đôi mắt trong trẻo từ trước tới nay đã biến mất, thay vào đó là một đôi mắt âm trầm như xoáy nước, cả người đều tỏa ra hơi thở nguy hiểm.

"Vậy nàng có biết sau khi nghe nàng nói, tim ta đau bao nhiêu không?"

Sau khi Mặc Thiên Trần nói ra tiếng lòng của bản thân thì nhìn thấy ở đáy mắt của Hạ Diệc Sơ nháy mắt liền trở nên mê mang mà khiếp sợ nhìn hắn. Đáy mắt Mặc Thiên Trần tràn đầy thần sắc bi thương và ủy khuất nhìn cô, rồi hắn đặt cô ở trên tảng đá hình trụ, chặn những ánh mắt của hạ nhân cách đó không xa, cúi đầu hôn lên đôi môi đang mở ra của người nào đó sớm đã làm hắn nhớ thương. Kỹ thuật hôn của Mặc Thiên Trần còn kém, tính luôn cả đời trước và đời này, hắn sống hai đời người chỉ gần gũi với một nữ nhân duy nhất là Tô Nhiễm.

Hôn được một lúc, Mặc Thiên Trần bắt đầu mê mang, sẽ chỉ vờn đầu lưỡi liếm trên cánh môi cô, biểu hiện giống như một chú chó nhỏ bị chủ nhân bỏ rơi nhưng lại một lần nữa được gặp chủ nhân nên liên tục liếm. Nhưng nam nhân tại phương diện này trời sinh đã có, không cần thầy dạy cũng biết làm, chỉ trong chớp mắt, Mặc Thiên Trần đã bắt đầu dùng răng tới gần. Nhưng lực độ của hắn khi nhẹ khi nặng, rất nhiều lần Hạ Diệc Sơ cảm thấy môi mình đã bị Mặc Thiên Trần cắn tới chảy máu, đau đến mức khiến cô phải liên tục nhíu mày. Hạ Diệc Sơ duỗi tay đẩy Mặc Thiên Trần, thậm chí còn không kiểm soát cho thêm ít nội lực vào trong cái đẩy này. Nhưng chút ít nội lực đó của cô đối phó với người khác thì có thể, nhưng lại không đủ để xem khi ở trước mặt cô, người sở hữu nội lực của thủ lĩnh tiên nhiệm - Mặc Thiên Trần. Như thế này giống như đem một thiếu niên cường tráng so sánh với một đứa bé sơ sinh, như lấy trứng chọi đá. Cho nên Mặc Thiên Trần không hề mở mắt cũng đã đem một chương của Hạ Diệc Sơ chặn lại, thuận thế vòng tay ra sau eo cô, ôm lấy.

"Mặc Thiên Trần, ngươi dừng lại! Mau thả ta ra!" Hạ Diệc Sơ đầu giật giật, thật vất vả mới trốn thoát được khỏi răng của Mặc Thiên Trần. Cô giương cánh môi đã sớm tê lên, nhỏ giọng kháng cự nhưng lại không nghĩ đến hành động trốn thoát này lại thêm một cơ hội lớn hơn cho Mặc Thiên Trần. Hắn thêm lần thứ hai hôn xuống, hôn nữa còn đem lưỡi vào miệng cô. Lúc mới bắt đầu, Mặc Thiên Trần còn biết khắc chế lực đạo của mình. Nhưng sau đó lại dần dần trở nên có chút mất khống chế, gặm, cắn, mút, lực đạo Hạ Diệc Sơ cũng càng lúc càng lớn, mang theo lực ép buộc, làm người khác không được cự tuyệt. Hạ Diệc Sơ chống cự cũng càng ngày càng yếu thế, đến cuối cùng chỉ có thể ở thế bị động, bị Mặc Thiên Trần để ở trên tảng đá mà công kích. Sắc mặt cô hồng nhạt, khóe mắt phấp phất xuân sắc nhàn nhạt, ánh mắt liễm điễm, hai má ửng đỏ, đuôi lông mày như có như không một tia kiều mị, đúng là một tiểu yêu tinh câu nhân. Mặc Thiên Trần ngược mắt nhìn cô, nhiệt độ trên người đều tập trung tới dưới bụng.

Hắn duỗi tay vuốt ve phần lưng của Hạ Diệc Sơ cách vài tầng vải mỏng, hơi thở nóng bỏng của hai người giao hòa cùng một nơi, đôi tay mang vài vết chai mỏng đặt ở sau lưng cô dần dần di chuyển dò xét tới bên vạt áo cô. Vòng eo Hạ Diệc Sơ bị Mặc Thiên Trần làm cho nhũn ra, thần sắc còn có chút mơ màng. Cho đến khi cảm giác được đôi bàn tay có vết chai hơi mỏng trên ngực, mang theo gió đêm thổi vào trong quần áo cô. Hạ Diệc Sơ thần trí đang mơ hồ liền bị gió lạnh tạt tỉnh.

Trong trí nhớ của nguyên chủ căn bản là không muốn công lược Mặc Thiên Trần, và chính bản thân cô cũng không muốn ở bên ngoài dã chiến! Đặc biệt là ở trước mặt rất nhiều hạ nhân! Làm người đôi khi cũng có lúc tam quan* phải phạt?

Thần trí Hạ Diệc Sơ tức khắc thanh tỉnh.

Trong khi đó Mặc Thiên Trần lại đang nhắm mắt hôn đến mê mẩn, không ngừng gặm cắn cổ Hạ Diệc Sơ, thậm chí còn dần dần đi xuống.

Hạ Diệc Sơ nhìn cái đầu lông xù xù trước mặt, uốn người, duỗi tay bắt lấy tay Mặc Thiên Trần, không cho tay hắn tiếp tục ở trong vạt áo mình làm bậy.

Chương 101: Công Lược Hoàng Tử Hắc Hóa 23

Editor: JR

"Niêm Niêm." Hơi thở Mặc Thiên Trần khô nóng, đôi mắt phượng mở ra, âm thanh hần khăn khăn mang theo một tia dự hoặc. Hoàn toàn không còn hình bóng của thiếu niên thanh thuần thường ngày.

Số tuổi của cả kiếp trước và kiếp này của Mặc Thiên Trần tính ra cũng thuộc hàng phụ thân của Hạ Diệc Sơ nhưng trải qua hai kiếp hần vẫn chưa từng gần gũi thân mật với bất kì nữ nhân nào. Mà hiện giờ, thân thể hần lại đang trong giai đoạn tràn đầy sức sống. Nếu hần ở trước mặt nữ hài tử mà mình thích nhưng vẫn kiềm chế được thì hần là thánh rồi. Đáy mắt Mặc Thiên Trần **** quay cuồng, ánh mắt nóng vội nhìn cô. Hạ Diệc Sơ vừa mới bị Mặc Thiên Trần rút cạn sức lực, chỉ còn có thể dựa vào tường nhìn hần. Thân thể hai người gần như dán sát vào nhau. Bỗng Hạ Diệc Sơ cảm giác được ở bên dưới có vật gì đó nhô lên. Thấy Hạ Diệc Sơ không đáp lại bản thân, Mặc Thiên Trần nhấp miệng, càng dựa sát vào người cô cọ cọ như muốn biểu đạt ý muốn của bản thân.

"Đừng, đừng cọ." Hạ Diệc Sơ đỏ mặt, nhìn dung mạo tinh xảo của thiếu niên trước mặt, vрон đôi tay đã sớm không còn sức đẩy hần: "Buông ta ra."

"Không được," Mặc Thiên Trần chớp mắt, khuôn mặt ủy khuất, âm thanh vô cùng đáng thương nói: "Khó chịu."

Thiếu niên đang cầu hoan trước mặt Hạ Diệc Sơ này, lông tóc toàn thân hần nở ra như được cái hôn vừa rồi đã thông, trong ánh mắt không hề còn vẻ gian ngoan lệ khí lúc trước, mà là một đôi mắt phượng gât gao nhìn chăm chăm Hạ Diệc Sơ, đáy mắt **** quay cuồng, mang theo khát vọng mãnh liệt, ánh mắt nóng rực, cơ hồ làm người ta không đành lòng cự tuyệt. Hạ Diệc Sơ liếm khóe môi tê dại, nhìn thiếu niên trước mặt tú sắc khả xan * này rồi cô giống như đã đồng ý, đáy mắt đầy vẻ kiên quyết và ngượng ngùng, đem đầu vùi thật sâu vào lòng ngực Mặc Thiên Trần, nói: "Đừng ở đây, ôm ta về phòng."

Câu nói kia của Hạ Diệc Sơ tuy nói rất nhỏ nhưng Mặc Thiên Trần vẫn nghe rõ ràng được từng chữ. Về mặt Mặc Thiên Trần ngạc nhiên đi kèm theo đó là vui sướng. Hần giờ tay ôm Hạ Diệc Sơ vào lòng, bước nhanh ra ngoài hoa viên. Hạ nhân đứng trong hoa viên, ngây thơ nhìn chủ tử nhà mình lúc đi vào thì về mặt âm trầm nhưng khi đi ra khuôn mặt lại như ánh mặt trời sáng lạn. Chúng hạ nhân nhìn chủ tử nhà mình rồi lại nhìn nhau, thắc mắc có nên đuổi theo hay không. Trong lúc bọn họ do dự, Mặc Thiên Trần đã ra khỏi hoa viên, hướng về phía đình viện của Hạ Diệc Sơ mà đi. Bước chân Mặc Thiên Trần vững chắc nhưng cũng lơ đãng mang theo một tia nóng nảy.

Mặc Thiên Trần ôm Hạ Diệc Sơ vừa mới bước vào cửa, cửa phòng sau lưng cũng tự động khép lại, nhốt những nha hoàn đang muốn bước vào giúp Hạ Diệc Sơ rửa mặt ở bên ngoài. Mặc Thiên Trần đem cô đặt trên giường, bản thân cũng thuận thế cúi người xuống, nhìn phần môi có chút sưng đỏ của Hạ Diệc Sơ lại liên tưởng đến hương vị ngọt ngào mà mình vừa mới nếm ban nãy, cho dù lúc nãy vừa mới nếm qua hương vị kia nhưng hần bây giờ vẫn nổi lên khát vọng với. Lúc Mặc Thiên Trần cúi đầu muốn lại nếm thử tư vị tốt đẹp kia bỗng từ đâu một bàn tay mềm mại như không có xương chần giữa môi hần và Hạ Diệc Sơ.

"Ta, ta có chút đói bụng, chàng đi xuống phòng bếp lấy cho ta một bình trà nóng lại đây đi." Hạ Diệc Sơ mở mắt nhìn hần, đáy mắt đầy vẻ khẩn trương.

Lúc đầu Mặc Thiên Trần nghĩ chỉ cần ra lệnh cho nha hoàn ở bên ngoài đi lấy, nhưng lại thấy đáy mắt ái nhân đầy vẻ khẩn trương và sợ hãi thì nghĩ dù sao đây cũng là lần đầu tiên biết cô, nghĩ cô cần có chút thời gian để chuẩn bị. Đáy mắt Mặc Thiên Trần tràn đầy ôn nhu, bắt lấy tay Hạ Diệc Sơ đặt bên miệng hôn, nói: "Được, nài nỉ cứ từ từ."

Mặc Thiên Trần liền xuống giường, bay thẳng đến phòng bếp. Cô thấy hần đã đi được một lúc liền đứng dậy đóng cửa.

Mặc Thiên Trần nghe tiếng đóng cửa, như nghĩ tới cái gì nên bước nhanh về lại phòng Hạ Diệc Sơ, dùng sức vỗ cửa nhưng cánh cửa chỉ run nhẹ, không hề mở ra nên chỉ nghĩ cũng biết, e rằng cửa bị khóa trong. Lúc này Mặc Thiên Trần mới biết rằng bản thân mình đã bị lừa, hành động của Hạ Diệc Sơ rõ ràng là đang từ chối hần.

Ok, có thanh niên thèm thịt nhưng thịt không cho ăn~

Tội nghiệp...

Đáng đời.....

Ai biểu rắc lương cầu cho lắm vô!!!

Hừ hừ hừ!!!

Chương 102: Công Lược Hoàng Tử Hắc Hóa 24

Editor: Mặc Quân Tịnh Túc

Một ngày đó, Mặc Thiên Trần thấy Hạ Diệc Sơ cự tuyệt mình, đối với chuyện này tuy cảm thấy không vui, nhưng cũng không nói cái gì.

Hơn nữa, còn rất nhiều hạ nhân bên cạnh đều mắt trông mong nhìn đây, Mặc Thiên Trần cũng không thể đứng trước cửa la to để Hạ Diệc Sơ ra nói chuyện.

Cho nên một chuyện này, cứ như vậy trôi qua.

Cuối cùng lấy cảnh Mặc Thiên Trần sắc mặt âm trầm trở về sân của mình tắm nước lạnh rồi hạ màn.

Sáng sớm hôm sau, Mặc Thiên Trần nhận được chỉ dụ từ trong hoàng cung truyền ra, đại hội thu sản của hoàng gia mỗi năm một lần sắp phải bắt đầu rồi.

Trên chỉ dụ, Sở Hoàng không chỉ lần đầu tiên để Mặc Thiên Trần mang theo Hạ Diệc Sơ đi tham gia thu sản, đồng thời còn giao quyền bố trí thủ vệ của đại hội thu sản này cho Mặc Thiên Trần, đồng thời để Ngũ hoàng tử Mặc Quân ở bên cạnh giúp đỡ.

Thu sản sắp tới, thời gian của Mặc Thiên Trần vốn ít ỏi, giờ phút này càng trở nên hiếm có, mỗi ngày đều bận rộn không thấy mặt mũi.

Trước đây dù Mặc Thiên Trần bận tới mức nào cũng sẽ bồi Hạ Diệc Sơ cùng nhau dùng bữa, hơn nữa là một ngày ba bữa cơm.

Nhưng hiện tại, cũng chỉ có thể ăn sáng cùng với Hạ Diệc Sơ được.

Rất nhiều lúc, đêm lạnh như nước, chờ đến lúc Hạ Diệc Sơ chịu không nổi, ngủ rồi mà Mặc Thiên Trần vẫn chưa trở về.

Bất quá vào ban ngày, Hạ Diệc Sơ cũng không có nhân rồi.

Hiện giờ hệ thống không ở đây, nhưng cốt truyện của nguyên tác tiểu thuyết lại bởi vì Mặc Thiên Trần trọng sinh trước mà thay đổi toàn bộ, điều này làm cho Hạ Diệc Sơ không dám có ý tưởng lung tung.

Bây giờ đang là thời tiết cuối thu nắng gắt, khí hậu nóng nực, Hạ Diệc Sơ từ trong phòng đi ra, đứng ở bên cạnh cửa.

Hồng Nguyệt bên cạnh cúi đầu, đứng ở trước mặt cô, mở miệng dò hỏi cô dùng bữa hay không.

"Mang lên đi, không phải vừa mới phân phó phòng bếp làm nhiều chè đậu xanh sao? Đợi lát nữa phát xuống cho hạ nhân trong phủ, mỗi người được ném một chén." Hạ Diệc Sơ mở miệng phân phó Hồng Nguyệt.

"Tuân mệnh, nô tỳ cáo lui." Hồng Nguyệt đáp tiếng, xoay người đi ra ngoài.

Hạ Diệc Sơ ngẩng đầu, liếc mắt nhìn khoảng không vô tận trong không trung, ở trong lòng nghĩ hôm nay chỉ sợ lại là một mình cô hưởng dụng cơm trưa, thì trong lúc thu hồi tầm mắt, lơ đãng thoáng nhìn, dư quang tức khắc phát hiện bóng người thân hình đĩnh bạt, mặc áo bào sắc trắng non từ ngoài cửa tiến vào.

"Nhiễm Nhiễm, nàng đứng ở nơi này, chính là dựa cửa vọng phu sao?" Mặc Thiên Trần từ bên ngoài bước vào, chỉ vài bước, đã tới trước mặt Hạ Diệc Sơ, duỗi tay trực tiếp ôm người vào trong lòng ngực.

Cảm thụ được tư vị ôn nhuận ngọc trong lòng, Mặc Thiên Trần sung sướng cong cong khóe môi.

Từ lần trước Hạ Diệc Sơ lừa Mặc Thiên Trần ra khỏi phòng, Mặc Thiên Trần tuy không tìm Hạ Diệc Sơ tính sổ, nhưng vào buổi tối hôm đó đã cường thế phân phó nha hoàn, dọn toàn bộ đồ của hắn vào phòng ngủ Hạ Diệc Sơ, cho nên hiện tại, hai người ngủ, kỳ thật mỗi buổi tối đều là ngủ chung.

Tuy rằng hai người không có làm cái chuyện thân mật kia, nhưng mỗi tối lúc Mặc Thiên Trần ngủ đều ôm Hạ Diệc Sơ vào trong lòng ngực mình.

Cho nên, đối với mùi hương thoang thoang của Mặc Thiên Trần mỗi khi ôm ấp, Hạ Diệc Sơ đã sớm từ lúc ban đầu không thích ứng, đến bây giờ thuận theo.

Hạ Diệc Sơ chui đầu từ trong ngực hắn ra, mở miệng hỏi: "Hôm nay sao về sớm vậy?"

"Trở về bồi nàng ăn cơm." Mặc Thiên Trần cúi đầu hôn cái trán bóng loáng của Hạ Diệc Sơ, buông lỏng tay thả cô ra, bắt lấy tay cô kéo vào trong

phòng.

Hạ Diệc Sơ quay đầu, thuận miệng phân phó với Bích Ngọc đứng ở một bên: "Đi vào phòng bếp lấy thêm một bộ chén đĩa lại đây."

Lúc Hồng Nguyệt vừa mới đi phòng bếp, Mặc Thiên Trần còn chưa có trở về, nghĩ đến việc đợi lát nữa nàng ấy cũng chỉ có một mình đứng ở đây.

"Không cần, ta vừa mới gặp nha hoàn kia." Mặc Thiên Trần mở miệng.

"Ừ." Hạ Diệc Sơ gật gật đầu.

Từ phòng bếp tới đây cũng không tính là xa, Hồng Nguyệt cùng hai nha hoàn khác rất nhanh đã bưng com trưa lên.

Hai người Hạ Diệc Sơ và Mặc Thiên Trần cùng nhau tịnh tay (1) rồi ngồi ở trên vị trí hưởng dụng thức ăn.

Mặc Thiên Trần và Hạ Diệc Sơ đều không muốn bên cạnh có bọn nha hoàn chia thức ăn, mà là tự mình ăn thì gấp, ngẫu nhiên Mặc Thiên Trần sẽ cho gấp đồ ăn Hạ Diệc Sơ, Hạ Diệc Sơ cũng sẽ chọn vài món, gấp vào chén Mặc Thiên Trần.

Hai người tuy vẫn duy trì thói quen ăn không nói, ngủ không nói, nhưng luôn có không khí ảm áp luôn xoay quanh hai người.

Mặc Thiên Trần hôm nay trở về bởi Hạ Diệc Sơ ăn com, cũng rút ra thời gian trở về gấp, chờ sau khi ăn com xong, lại lập tức ra khỏi phủ.

Hạ Diệc Sơ nhìn bóng dáng hắt đi xa, nghĩ đến chuyện sắp phát sinh trong sân thu sắp tới, đáy mắt xẹt qua vẻ suy nghĩ sâu xa.

*****

Thời gian trôi qua nhanh chóng, trong nháy mắt, đã tới ngày thu sản.

Đại hội thu sản này, là quy củ do tiên hoàng của hoàng thất Sở Quốc đời thứ nhất định ra, mỗi năm đều phải diễn ra một lần.

Chẳng qua, ngày xưa Mặc Thiên Trần si ngốc, bị Hoàng Thượng bỏ ở ngoài cung, nhiều năm như vậy không người hỏi thăm, không có Hoàng Thượng khâm điểm, tất nhiên là không có tư cách tham gia thu sản.

Sáng sớm ngày đó, Hạ Diệc Sơ và Mặc Thiên Trần trước sau như một dậy sớm, thay thường phục đã được chuẩn bị tốt.

Ăn qua com sáng rồi, hai người đi vào trong cung.

Địa phương thu sản khoảng cách kinh thành có chút xa, không sai biệt lắm thì mất nửa ngày mới tới.

Mỗi năm thu sản, Hoàng Thượng đều sẽ mang theo một bộ phận quan viên và hoàng tử ở trên bãi sản dừng lại tổng cộng bảy ngày bảy đêm, mà chuyện trong hoàng cung ắt sẽ giao cho một vị hoàng tử và vài vị lão thần trong cung xử lý.

Sau khi tất cả mọi người đều tụ tập lại, đội ngũ giống như một con rồng dài, từ hoàng cung bắt đầu xuất phát.

Hạ Diệc Sơ ngồi ở trên xe ngựa, hai nha hoàn Hồng Nguyệt và Bích Ngọc một trái một phải ngồi ở bên cạnh, đường phố bên ngoài náo nhiệt phi thường, đám đông bắt đầu khởi động, phàm là chỗ Sở Hoàng đi ngang qua, bá tánh quỳ lạy một tiếng vang tận phía chân trời.

Ra kinh thành lúc, mọi người một đường hướng tới điểm đến.

Hạ Diệc Sơ có chút nhàm chán ngồi ở trên xe ngựa, dứt khoát nhắm mắt bắt đầu tu luyện nội lực nổi lên trong cơ thể.

Hạ Diệc Sơ nhắm hai mắt ngồi ở trên xe ngựa, thân hình vẫn không nhúc nhích, đem nội lực trong cơ thể dọc theo kinh mạch chạy qua một vòng rồi lại một vòng.

Mọi người ở trên đường nghỉ tạm hai lần, đi đi dừng dừng, ở tới gần lúc chạng vạng, rốt cuộc đã tới nơi thu sản —— Hương Sơn.

Quan viên trông coi quản lý bãi sản, đã sớm mang theo đám thị vệ đội ở chân núi, chờ nghênh đón.

Một đại đội nhân mã lên núi, dưới phân phó của Mặc Thiên Trần, dựng lều trại, sửa sang lại vật tư, nhóm lửa nấu com, kiểm tra an toàn xung quanh, đứng gác, một đại đội nhân mã mệnh lệnh ngay ngắn trật tự tiến hành chuyện trong tay.

Hạ Diệc Sơ chỉ là đi dạo ở phụ cận vài vòng, hít sâu mấy ngụm không khí sạch sẽ thanh tân, đã nghe Hồng Nguyệt báo, lều trại thuộc về cô đã dựng xong, hiệu suất này, thật sự là không cần quá nhanh vậy chứ.

Đi vào nơi này ngày đầu tiên, tất cả mọi người đều đã đi một ngày đường, Sở Hoàng lập tức hạ lệnh, để mọi người không cần câu thúc, nên chơi thì chơi, muốn nghỉ ngơi cũng có thể nghỉ ngơi sớm chút, đại hội thu sản ngày mai mới bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 103: Công Lược Hoàng Tử Hắc Hóa 25

Rừng núi này hoang vắng, Hạ Diệc Sơ cũng không phải vừa ngắm cảnh xong, cô không giống như tiểu thư khuê các cô đại không ra khỏi cửa.

Cho nên, cô đối với cô đại và cây cối thật sự là không có chút hứng thú nào hết, biết tối nay sẽ không có liên hoan nên trực tiếp trở về lều trại của mình, trốn đi.

So với việc ở bên ngoài đi dạo không mục đích, còn không bằng cô ngồi ở trên giường niệm nghi ngơi cho thoải mái.

Cho nên, chờ lúc Mặc Thiên Trần vội vã xử lý xong mọi chuyện, quay về lều của hắn với Hạ Diệc Sơ thì thấy thân ảnh Hạ Diệc Sơ lười biếng nằm ở trên giường, trên bàn nhỏ bên cạnh còn để mấy chùm quả nhỏ Tử Tinh mọng nước đầy đặc sắc.

Mặc Thiên Trần cười cười, đáy mắt xẹt qua vẻ sùng nịch, gia hỏa này thật đúng là biết cách hưởng thụ.

Nha hoàn trong lều hành lễ với Mặc Thiên Trần, Mặc Thiên Trần vẫy vẫy tay, để toàn bộ các nàng ấy lui xuống.

Hạ Diệc Sơ lười biếng dựa vào giường, nhìn thấy Mặc Thiên Trần mới vội vàng từ trên giường bò dậy, ngồi thẳng thân thể của mình, dịch ra cho hắn một vị trí, nói: "Có mệt hay không? Hôm nay nhất định rất vất vả đi?"

"Còn được." Mặc Thiên Trần đáp lời, hắn có võ công trong người, hơn nữa là nam nhân, đi đường, còn không phải là mệt lắm.

Nhưng lời này của hắn, trong lòng Hạ Diệc Sơ không thể nào tin tưởng.

Đi suốt quãng đường, tuy Hạ Diệc Sơ không nhìn thấy Mặc Thiên Trần, nhưng cũng phái người âm thầm nhìn chăm chăm hắn. Hơn nữa vẫn luôn biết cả ngày hôm nay hắn phải cưỡi ngựa bảo hộ bên cạnh xe ngựa Hoàng Thượng. Rồi vừa mới phân phó cái này, phân phó cái kia.

Hạ Diệc Sơ nói, trực tiếp duỗi tay kéo hắn ngồi xuống bên cạnh mình, thậm chí còn tự tay hái một quả nho trong mâm, lột da nhét vào trong miệng Mặc Thiên Trần.

"Ngọt không?" Hạ Diệc Sơ tiến đến Mặc Thiên Trần trước mặt, hai tròng mắt hoa mỹ hỏi, "Ta vừa mới ăn một chùm thật to, ta thấy ăn khá ngon.""Ừ, nàng nếm thử." Mặc Thiên Trần trả lời, khi Hạ Diệc Sơ còn không chưa kịp nghe hiểu ý tứ trong lời này của hắn, nhân lúc cô không kịp đề phòng, hắn duỗi thẳng tay ôm đầu cô, kéo về phía mình, cúi đầu hôn xuống.

Trong khoảng thời gian này, tuy rằng hai người không có tiến hành một bước cuối cùng, nhưng lần trước nhất thời xúc động ở đình hóng gió làm ra chuyện này, giống như là giúp Mặc Thiên Trần mở ra cánh cửa thế giới mới.

Khi không có việc gì thì hắn ôm Hạ Diệc Sơ vào trong lòng ngực mình thân thân, giống như là con cún nhỏ, hơi gặm cắn cánh môi đối phương, cuối cùng mới thăm lưỡi đi vào, bắt đầu công lược thành trì.

Hồng Nguyệt và Bích Ngọc không biết khi nào đã lặng yên lui ra ngoài, trong lều trại, giờ phút này chỉ có hai người Mặc Thiên Trần và Hạ Diệc Sơ.

Hạ Diệc Sơ vừa mới ăn qua quả nho Tử Tinh, cái miệng nhỏ, mang theo hơi thở chua ngọt của hoa quả, ngay cả đầu lưỡi cũng ngọt lịm.

Mặc Thiên Trần liếm một ngụm, đầu lưỡi khẽ nhúc nhích, đem quả thịt quả nho trong miệng hắn đẩy vào trong miệng Hạ Diệc Sơ.

Hạ Diệc Sơ bị động thừa nhận, thân thể miễn cưỡng ở Mặc Thiên Trần trong lòng ngực cơ hồ sắp mềm thành một bãi thủy, trong lòng hai người đều sinh ra ý động tình.

Tay Mặc Thiên Trần không thành thật dọc theo vải dệt của quần áo cô, vuốt ve trên người, từ phần lưng đi thẳng xuống, đến vòng eo, cuối cùng lại một lúc rồi vuốt lên, chui ra phía trước, duỗi tay mở một nút thắt áo ngoài Hạ Diệc Sơ.

Lúc bắt đầu Hạ Diệc Sơ chưa phát hiện, mãi đến khi quần áo cởi một nửa, trước ngực chợt lạnh, cô mới phản ứng lại.

"Đừng..... Đừng ở chỗ này nhì....." Hạ Diệc Sơ hơi thở dồn dập mở miệng, duỗi tay bắt được cái tay Mặc Thiên Trần đang làm loạn trước ngực cô, nói: "Sẽ bị người khác phát hiện."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 104: Công Lược Hoàng Tử Hắc Hóa 26

Editor: Mặc Quân Tĩnh Túc

"Vậy lúc nào mới có thể?" Mặc Thiên Trần ở trên mặt Hạ Diệc Sơ cọ cọ, thần sắc có chút bất mãn.

"Chờ tới lúc trở về đi, ngày mai còn phải vào rừng rậm săn thú đấy." Hạ Diệc Sơ nói, dù sao trong lần săn thú này, Mặc Thiên Trần hội ngộ với nữ chính do chính thân mẹ tác giả ban cho hần, tin tưởng sau khi có nữ chính, cô cũng nên thoái vị nhường chức, Mặc Thiên Trần cũng sẽ không đem ánh mắt đặt ở trên người cô.

Mặc Thiên Trần hình như có chút oán giận, há mồm cắn vào khối thịt mềm trên cằm Hạ Diệc Sơ, chậm rãi gặm cắn, lực đạo không nhẹ không nặng.

Hạ Diệc Sơ đẩy đẩy hần, thấy đẩy không thể thoát, cũng kệ hần luôn.

Trong khoảng thời gian này Mặc Thiên Trần đối với cô càng ngày càng dính, không có một ngày nào là không động thủ động cước, Hạ Diệc Sơ hiện tại tuy không có cùng hần làm ra những chuyện thân thân mật mật, nhưng toàn thân từ trên xuống dưới đều đã bị Mặc Thiên Trần sờ hết rồi.

Nhưng Hạ Diệc Sơ lần nào cũng dị thường an tâm, giống như biết được Mặc Thiên Trần không có sự chấp thuận của cô là sẽ không tiến hành bước cuối cùng.

Mặc Thiên Trần gắt gao ôm Hạ Diệc Sơ vào trong ngực, giống như thưởng thức một món đồ chơi một phen, mãi đến lúc bóng đêm buông xuống, bên ngoài có thị vệ tới báo, nói là Sở Hoàng để hần qua đi thương lượng chuyện săn thú vào ngày mai, Mặc Thiên Trần mới không tình nguyện buông Hạ Diệc Sơ ra, hôn hôn cái trán của cô, sau đó bước đi ra khỏi lều trại.

Ngày hôm sau, thời tiết sáng sủa, gió nhẹ từng cơn.

Sở Hoàng ngồi ở vị trí trên cao, sau đó theo thứ tự là hoàng tử, rồi tiếp tới là đại thần mang theo gia quyến của mình, dựa theo phẩm cấp quan chức cao thấp mà phân chỗ ngồi.

Hạ Diệc Sơ ngồi ở bên người Mặc Thiên Trần, trong miệng bị Mặc Thiên Trần nhét đầy điểm tâm, má phình phình, giống như là một con hamster nhỏ đáng yêu.

Hạ Diệc Sơ toàn tâm toàn ý há miệng hưởng thụ Mặc Thiên Trần chăm sóc, dư quang thường thường nhìn về phía bên cạnh, nhìn xem nữ chính có xuất hiện hay không.

Nói đến cũng kỳ quái, rõ ràng trận địa này nhiệt huyết phi phàm, tất cả mọi người đều ba người thành tụ, năm người thành một đám ở một chỗ vui vẻ nói chuyện phiếm hoặc ăn thịt uống rượu, cảnh tượng hoà thuận vui vẻ.

Nhưng cũng chỉ có nơi Mặc Thiên Trần, quanh quẩn, Hạ Diệc Sơ cùng hần ngồi ở chỗ này đã lâu rồi, mà không ngờ là không hề có một người tiến lên vấn an hay đối đáp linh tinh. Hơn nữa, Hạ Diệc Sơ hậu tri hậu giác cũng đột nhiên phát hiện, trong khoảng thời gian sau khi Mặc Thiên Trần thanh tỉnh, trừ bỏ ra ngoài làm việc, thời gian khác đều ở phủ đệ bám dính lấy cô, đừng nói đi báỉ phòng những đại thần triều đình! Ngay cả cơ hội chào hỏi cơ bản nhất cũng không có!

Hạ Diệc Sơ nghi hoặc mở một đôi mắt to nhìn chăm chăm Mặc Thiên Trần, hay là, những đại thần đó ghét bỏ Mặc Thiên Trần tay không thực quyền?

Xem ra làm nam chính trọng sinh, cũng không phải là chuyện dễ a.....

Trong lòng Hạ Diệc Sơ như vậy nghĩ, ánh mắt nhìn Mặc Thiên Trần không tự chủ được mang theo tia thương hại.

Chẳng qua, Hạ Diệc Sơ làm sao biết, không phải là những đại thần đó khinh thường, ghét bỏ Mặc Thiên Trần. Mà là Mặc Thiên Trần người này ngày thường đều là một bộ dáng cao ngạo lạnh nhạt, trên người tản ra khí chất lạnh lẽo trong hai mét, quả thực khiến cho người ta không dám lại gần hần thăm hỏi!

Hơn nữa, đừng nói họ đã hạ không biết bao nhiêu báỉ thiếp với phủ Thất hoàng tử, cuối cùng những báỉ thiếp đó biến mất không dấu tích.

"Niêm Niêm, sao nàng lại nhìn ta như vậy?" Mặc Thiên Trần cảm thụ được ánh mắt Hạ Diệc Sơ nhìn mình đột nhiên biến hóa, nhìn gương mặt cô có chút phình phình, nhìn không được duỗi tay néo néo, cảm nhận được cảm xúc tuyệt vời dưới đầu ngón tay, Mặc Thiên Trần mềm lòng thành một đoàn.

Luận võ công : Quách Tĩnh Có thể đánh bại Kiều Phong ?0.3M viewsEntertainmentĐều nói hai người càng ở bên nhau càng lâu, tình cảm dễ dàng phát sinh biến hóa, cũng ngày càng trở nên lãnh đạm, nhưng Mặc Thiên Trần lại cảm thấy, càng ở bên Hạ Diệc Sơ càng lâu, cảm tình hần đối với Hạ Diệc Sơ giống như bột mì, theo thời gian trôi đi không ngừng lên men, càng ngày càng nùng liệt, càng ngày càng thích, thậm chí hận không thể mặc kệ đi đến chỗ nào cũng đem cô đặt vào trong túi tiền của mình mang đi, lúc nào nhớ thì móc từ trong ngực ra nhìn cho thỏa mãn.

Mặc Thiên Trần đương nhiên sẽ không đem ý tưởng trong lòng nói ra, khi Hạ Diệc Sơ hỏi tới vấn đề này, hần ngay lập tức cũng chỉ là lắc lắc đầu, nên cô cũng mặc kệ, há miệng một ngụm đã cắn gần một nửa miếng điểm tâm Mặc Thiên Trần đưa tới trước mặt cô. *

*Câu này tại hạ đã tự sửa lại theo ý mình, không đúng với bản convert nhé

Mặc Thiên Trần cũng không ngại cô không nói lời nào, môi mỏng gợi lên, đáy mắt một mảnh sùng nịch, tiếp tục cảm nửa khối điểm tâm còn lại trong tay qua nhưng lại bị Hạ Diệc Sơ lắc đầu cự tuyệt, động tác cực kỳ tự nhiên đem cảm hơn nửa miếng điểm tâm còn dư lại bỏ vào trong miệng mình.

Hạ Diệc Sơ lại không biết, hành động giữa cô và Mặc Thiên Trần, đã sớm bị toàn bộ mọi người nhìn ở trong mắt.

Những người này lúc đầu chỉ là tò mò, Thất hoàng tử phi này lư sơn chân diện mục *. Rốt cuộc, lúc Mặc Thiên Trần kết hôn, đừng nói Mặc Thiên Trần là đứa trẻ ngu dại, ngay cả Hạ Diệc Sơ thân phận cũng nữ nhi thương hộ mà thôi, mọi người tất nhiên sẽ không đi quan tâm.

* Tự tra theo link này giùm tại hạ nhá: đây là một câu trong bài thơ đấy, <http://www.gocnhin.net/cgi-bin/viewitem.pl?6070>

Nhưng lại không có nghĩ đến, Thất hoàng tử đắm chìm dưới đáy hồ mười mấy năm, không ngờ còn có một ngày xoay người.

Hơn nữa Thất hoàng tử phi vốn là người trong suốt, chẳng ai để ý, cũng dần dần nhận được sự chú ý từ mọi người. Bất quá, Hạ Diệc Sơ không ra phủ, mà lúc Mặc Thiên Trần được phong làm Tĩnh Vương, cô lại vừa vận bị thương, thế cho nên đến bây giờ, cũng không có người biết vị Thất hoàng tử phi này đến tột cùng là như thế nào.

Nhưng hôm nay vừa thấy, tuy rằng không đến mức làm mọi người chấn động, nhưng lại vượt qua sự tưởng tượng của mọi người.

Nghề thương nhân, ở Sở Quốc vốn dĩ có vị trí vô cùng thấp hèn, tất cả mọi người đều cho rằng Thất hoàng tử phi do thương hộ sinh ra khẳng định sẽ là nữ tử chỉ biết vâng vâng dạ dạ không, lên được mặt bàn, lại không có nghĩ đến, xa xa vừa thấy, chỉ là nhìn nụ cười mình điểm trên mặt cô, và khí chất cao quý nhưng không mất đi sự rụt rè, đã khiến cho mọi người quên phản ứng.

Cũng khó trách, Thất hoàng tử từ trước đến nay mặt lạnh đậm mực, ở trước mặt cô, cũng có thể như cây vạn tuế ra hoa! Tươi cười liên tục!

Mọi người nhìn hành động hai người Mặc Thiên Trần và Hạ Diệc Sơ, có người hâm mộ, cũng có người khinh bỉ.

Bất quá, mặc kệ mọi người nghĩ như thế nào, đều chỉ có thể đặt tâm tư của mình thật sâu đặt ở đáy lòng, không dám biểu hiện ra ngoài.

Mãi đến ——

Hạ Diệc Sơ cảm giác được một ánh mắt dị thường mãnh liệt rơi trên người mình.

Cô và Mặc Thiên Trần ngồi ở chỗ này, trước sau gì cũng đã cảm nhận được không ít tầm mắt, chẳng qua, những ánh mắt đó đều là thật cẩn thận, cực kỳ bé nhỏ, vô cùng giỏi về che dấu hơn nữa không có nhiều ít ác ý, cho nên Hạ Diệc Sơ cũng không quản.

Nhưng, trình độ mãnh liệt của tầm mắt này, lại không thể làm cô bỏ qua nổi.

Trong đầu Hạ Diệc Sơ xẹt qua ý niệm nào đó, cô hình như có sở cảm, quay đầu về sau, trong lúc lơ đãng, vừa vận gặp đúng chủ nhân của tầm mắt kia.

Một nữ tử thân xuyên một bộ quần áo màu hồng nhạt nhẹ nhàng đứng ở sau lưng Hạ Diệc Sơ, đối phương hình như mới mười lăm sáu tuổi, dung mạo vui vẻ, dáng người hoàn hảo phát dục là lướt hấp dẫn, thướt tha nhiều vẻ, ánh mắt trong trẻo nhìn về phía hai người.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tĩnh Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Công Lược Hoàng Tử Hắc Hóa 27

Khí chất trên người đối phương là tuyệt hảo, cảm giác tồn tại vô cùng mãnh liệt, xa xa nhìn qua, thật là một đại giai nhân.

Hạ Diệc Sơ ở trong lòng cảm thán, không hồ là nữ chính, cảm giác tạo ra cho người ta so với mấy vị tiểu thư quan gia vừa rồi khác biệt rất nhiều.

Lúc Hạ Diệc Sơ vẫn chưa chết, ngẫu nhiên cũng đọc tiểu thuyết ngôn tình, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên cô thấy vai chính tiểu thuyết, cho nên không khỏi nhìn nhiều lần, nhưng chính vì mấy lần nhìn này, rước lấy sự ghen tuông và bất mãn của người nào đó bên cạnh.

"Niêm Niêm, nàng đang nhìn cái gì?"

"Nhìn vị kia tiểu thư a, cảm giác nàng ấy lớn lên rất xinh đẹp." Hạ Diệc Sơ tự nhiên đáp.

Thân là người sống vai cùng nam chính, các phương diện của nữ chính vô cùng tuyệt vời, tướng mạo đương nhiên cũng sẽ không kém, thậm chí có thể dùng bốn chữ khuynh quốc khuynh thành để hình dung.

Nhưng, Mặc Thiên Trần chỉ là nhìn thoáng qua phía bên kia rồi thu hồi ánh mắt.

Hơn nữa, hẳn cũng không phải hướng về phía vẻ đẹp của đối phương mà nhìn, mà nhớ kỹ đó là ai, chờ ngày sau cẩn thận tính sổ mà thôi. (=o=)

Mặc Thiên Trần duỗi tay vặn đầu Hạ Diệc Sơ trở về, để ánh mắt đối phương chỉ có thể dừng ở trên người mình, mặt dày vô sỉ đem để mặt mình hướng sát vào Hạ Diệc Sơ, nói: "Ta so với nàng ta, ai đẹp mắt hơn?"

Hạ Diệc Sơ: "....."

Tại sao cô không biết, hóa ra Mặc Thiên Trần yêu thích vẻ đẹp như vậy.

"Nhiễm Nhiễm." Mặc Thiên Trần không thuận theo, không chịu buông tha lại kêu một tiếng, từ đôi mắt phượng hơi nheo nheo lại để lộ ra ý vị nguy hiểm nhẹ nhàng, một tia lệ khí từ giữa chân mày hắt tràn ra.

Hạ Diệc Sơ vừa thấy, liên tục tước vũ khí đầu hàng, "Chàng đẹp nhất, chàng đẹp nhất!"

"Thật vậy chăng?" Mặc Thiên Trần vui sướng không thôi, tươi cười như ánh mặt trời sáng lạn, tiếp tục để mặt mình dính càng sát với Hạ Diệc Sơ, làm gì còn bộ dáng sắp hắc hóa vừa nãy nữa.

Hành động và cuộc trò chuyện giữa Mặc Thiên Trần và Hạ Diệc Sơ, toàn bộ đều rơi vào trong tai và đáy mắt Thượng Quan Nguyệt.

"Tiểu thư, chúng ta đi thôi, đại thiếu gia và lão gia đều ở bên kia." Nha hoàn bên người Thượng Quan Nguyệt tiến lên, nhỏ giọng thúc giục.

"Ừ." Thượng Quan Nguyệt lên tiếng, tuy rằng là phát ra một chữ duy nhất, nhưng thanh âm kia, giống như hoàng anh xuất cốc, lại mang theo một vẻ kiêu nộ, nghe vào lỗ tai người ta quả thực chính là một loại hưởng thụ.

Đi theo nha hoàn kia được vài bước, Thượng Quan Nguyệt cảm lòng không được, lại nhìn không được nhìn thoáng qua về phía hai người đó, đáy mắt trong trẻo xẹt qua cảm xúc âm ỉ, ánh mắt thâm u làm người khác không rõ nàng ta đang nghĩ điều gì.

*****

Mọi người cùng nhau ăn sáng thì bắt đầu tiến hành săn thú.

Thân thể của Sở Hoàng mấy năm gần đây vẫn luôn không tốt, đã có hai năm chưa có tự mình đi săn, nhưng lần này, cả người Sở Hoàng tinh thần phấn chấn, thần thái sáng lạng, mặt mày hồng hào, nhìn thấy yến hội không sai biệt lắm thì phân phó thị vệ mang ngựa và cung tiễn của mình tới đây.

Sở Hoàng năm nay, muốn vào núi một lần nữa!

Tất cả mọi người đều chờ xuất phát, Hạ Diệc Sơ ngồi ở trên vị trí, duỗi tay đẩy đẩy Mặc Thiên Trần bên cạnh, nói: "Này, đã sắp xuất phát, sao chàng còn chưa đi?"

"Ừ, chúng ta đi cùng nhau." Mặc Thiên Trần nhìn thoáng qua Thanh Phong cách đó không xa đang lôi kéo hai con ngựa, duỗi tay ôm vòng eo Hạ Diệc Sơ, trực tiếp lôi cô lên lưng ngựa cùng.

Hạ Diệc Sơ ban đầu sững sốt, ngay sau đó, phản ứng lại thì có chút không thể tin tưởng nhìn Mặc Thiên Trần, nói: "Ta cũng phải đi? Không nên không nên, một nữ tử nhu nhược yếu đuối như ta, đi vào nhất định sẽ bị dã thú ăn luôn. Ta tốt nhất là nên ngoan đứng ở bên ngoài chờ chàng trở về đi. Ta bảo đảm, tuyệt đối không chạy loạn!"

Hạ Diệc Sơ vừa nói, vừa dùng sức lắc đầu xua tay, muốn từ trong lòng ngực Mặc Thiên Trần chui ra.

Lần săn thú này, chính là cơ hội đầu tiên của Mặc Thiên Trần với nữ chính, cũng là thời cơ quan trọng Mặc Thiên Trần phát sinh cảm tình với nữ chính.

Nếu cô cũng đi, vậy kết quả còn giống nhau sao?

Cô cũng không thể phá hỏng cp nam nữ chính nha.

"Nhiễm Nhiễm đừng sợ, rừng rậm đã được thanh trừ, sẽ không có dã thú lớn lui tới." Mặc Thiên Trần nói, bắt lấy tay Hạ Diệc Sơ trực tiếp đặt ở bên niêng găm găm, tiếp tục nói: "Khoảng thời gian trước không phải là nàng vẫn kêu là ở trong phủ đệ nhàm chán sao, chờ ta đi bắt mấy con thú về cho nàng được không?"

Lúc nói đến câu cuối cùng kia, Mặc Thiên Trần trong giọng nói đã tràn đầy ngữ khí kiêu ngạo đầy dụ hoặc. Đồng thời, cặp mắt phượng hẹp dài lại một lần nguy hiểm mị lén, trong ánh mắt phảng phất vẻ lãnh lệ.

Dù ngày thường Mặc Thiên Trần ở trước mặt Hạ Diệc Sơ thuần lương vô hại, nhưng trong lòng Hạ Diệc Sơ vẫn không có quên gia hỏa trước mặt này là đại mè đen, có tiềm chất hắc hóa bất kỳ lúc nào.

Cho nên, sau khi phát hiện mặt mày Mặc Thiên Trần lãnh lệ, Hạ Diệc Sơ nháy mắt đáp ứng: "Được rồi được rồi, ta bồi chàng là được rồi."

"Ngoan." Mặc Thiên Trần cười cười, lôi kéo Hạ Diệc Sơ đi về phía Thanh Phong đang nắm hai con ngựa kia.

Trong lòng Hạ Diệc Sơ bất đắc dĩ thở dài, mệt, đi thì đi thôi, cùng lắm thì đợi lát nữa cô tìm cơ hội trốn đi là ổn rồi.

Lúc Hạ Diệc Sơ còn sống, khi cô còn đang học ở nước ngoài, từng học qua thuật cưỡi ngựa. Cho nên, lúc Mặc Thiên Trần đưa cô đến chỗ hai con ngựa, Hạ Diệc Sơ xoay người xinh đẹp một cái, cũng không muốn Mặc Thiên Trần đỡ thì đã lên ngựa.

Mặc Thiên Trần nhấp nhấp miệng, đáy mắt xẹt qua cảm xúc cực kỳ nhỏ bé, rồi cũng xoay người một cách hoàn hảo, ngồi trên lưng một con ngựa khác bên mặt.

Mọi người chờ xuất phát, trước khi đi vào rừng rậm, Ngũ hoàng tử Mặc Quân không biết từ chỗ nào chui ra, cưỡi một con ngựa màu mận chín đi tới trước mặt Mặc Thiên Trần và Hạ Diệc Sơ.

"Đây là Thất đệ muội sao?" Mặc Quân ánh mắt dừng ở trên người Hạ Diệc Sơ, tầm mắt ở trên diện mạo kiều diễm của cô một giây rồi cười khẽ ra tiếng: "Không nghĩ tới Thất đệ muội lớn lên xinh đẹp như vậy, khó trách Thất đệ cả ngày đều trở về phủ đệ, bao nhiêu bái thiếp cũng không thể thỉnh ra."

Ánh mắt Hạ Diệc Sơ dừng ở trên tướng mạo anh tuấn của vị này, một thanh niên mặc hoa phục, trước đó cô không có gặp qua người này bao giờ nhưng lúc hân mở miệng nói chuyện thì cô đã đoán được thân phận của người trước mắt.

Tất nhiên chính là pháo hôi Ngũ hoàng tử Mặc Quân.

Vị này trừ bỏ việc không có đầu óc ra còn thường xuyên bị Đại hoàng tử biến thành cây sủng đâm người, tùy ý sai sử, ở trong hoàng thất Sở Quốc chỉ sợ cũng không có người nào giống như hân cả - thiếu năng trí tuệ.

Nhìn thấy Mặc Thiên Trần nhưng lại không chịu mở miệng chào hỏi Mặc Thiên Trần thì không nói, ngược lại còn tự dâng bản thân mình lên tới trước mặt người khác nữa chứ.

Ngay cả ngữ khí nói chuyện và thái độ, cũng là tùy tiện như thế.

Nhưng dù không thích vị Ngũ hoàng tử này, Hạ Diệc Sơ vẫn làm cho trọn vẹn mặt ngoài, ngồi ở ngựa thượng, mặt mày buông xuống thần sắc nhàn nhạt hành lễ với hân: "Gặp qua Ngũ hoàng tử."

"Ha ha, Thất đệ, người thật đúng là cười được một tức phụ tốt, bất quá nhìn Thất đệ muội hiện giờ như vậy, là muốn cùng đi vào rừng rậm săn thú sao? Thất đệ muội sẽ sợ hãi?"

Mặc Quân thấy Hạ Diệc Sơ đáp lại hân thì nhướng mày, được một tác lại muốn tiến thêm một thước, mở miệng.

Được rồi, hôm nay tại hạ chỉ ý kiến 5 vấn đề thôi:

1, Có người không thích đọc bình luận của tại hạ trong lúc dịch truyện thì hãy bỏ phần cuối cùng của mỗi chương đi, tại hạ luôn làm cái dòng ngăn cách đó thấy không, tới đó rồi thì đừng đọc nữa nên đừng nhảy nhót nữa, rất phiền đấy biết không?

2, Tại hạ dịch rất dở, rất tệ, vì thế muốn đọc truyện hay thì tự đi mà dịch, tại hạ không tiếp, xin lỗi nhá, tại hạ đang bận tán trai tây rồi

3, Nữ chính tự nói mình yếu đuối nhu nhược, ai tin giờ tay!!!

4, Biệt danh mới của nam chính đã xuất hiện: Đại mè đen

5, Nữ chính ngôn tênh của thế giới này đã bị ghim

6, Dòng này là bị điên ấy mà nên đừng care:

- Sở thích: Cẩn không

- Nhân sinh: nuôi trai để cắn

- Mục tiêu cao cả: cắn đủ trai

- Đáng sợ: tại hạ hả? Méo nhớ rõ mình giới tính gì nữa

- Hậu cung: ba ngàn giai nhân mà chỉ để cắn

Nhân sinh luôn có điều dân muốn hại trăm

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 106: Công Lược Hoàng Tử Hắc Hóa 28

Editor: Mặc Quân Tĩnh Túc

Lời này của Mặc Quân một câu cũng không rời khỏi Mặc Thiên Trần, nhưng lần nào cũng hỏi Hạ Diệc Sơ, không có ý tứ để cho Mặc Thiên Trần mở miệng.

Đề Hạ Diệc Sơ nghe hắn nói, trong lòng thực sự..... Tâm sinh khó chịu.

Cảm giác người này quả thực chính là tới chọc phá cô.

Bên cạnh, Mặc Thiên Trần vốn đối với Mặc Quân cũng không có hảo cảm gì, nhìn thấy Hạ Diệc Sơ nhú mồm, ánh mắt lạnh lẽo dừng ở trên người Mặc Quân, tuấn mi cũng chậm rãi nhú lại.

Hạ Diệc Sơ duỗi tay, giữ chặt Mặc Thiên Trần muốn mở miệng, trên tướng mạo xinh đẹp treo một nụ cười mình diễn, môi đỏ cong ra ý cười, chói lọi, trên người phát ra khí chất làm Mặc Quân đối diện nhìn cảm lòng không được, trái tim nhanh chóng nhảy lên một chút.

Chỉ là, không đợi Mặc Quân phát hiện phản ứng của mình, thanh âm thanh thúy của Hạ Diệc Sơ đã xuất hiện: "Tô Nhiễm trước kia không ra khỏi cửa, cũng chưa bao giờ gặp qua Ngũ ca, thật không ngờ Ngũ ca thù vị như thế, quả thực so với Thiên Trần khi chưa thanh tỉnh, tâm trí trẻ con còn ngây hơn đấy."

"Nhớ rõ lúc ấy, cả ngày cùng Thiên Trần ở phủ Thất hoàng tử vô ưu không lo sinh hoạt, Thiên Trần cũng luôn thích bắt lấy muội, hỏi rất nhiều vấn đề."

"Bất quá nghe Hồng Nguyệt nói, trước kia, khi còn nhỏ, Thiên Trần thích hỏi mười vạn câu hỏi vì sao, nhưng khác với Ngũ ca chính là, Thiên Trần năm tuổi lúc ngồi trên bàn chuẩn bị ăn cơm thì sẽ không bao giờ hỏi loại vấn đề đầu bếp có thể nấu ăn hay không."

Hạ Diệc Sơ nói một đoạn thật dài, thanh âm ôn hòa, nhưng rơi vào lỗ tai Mặc Quân, thì tràn đầy ý châm chọc.

Cũng không phải sao.

Rõ ràng hắn là người bình thường, thân phận tôn quý Sở Quốc Ngũ hoàng tử.

Nhưng, Hạ Diệc Sơ không chỉ đem sự đối lập giữa hắn và tên gốc Mặc Thiên Trần này ra còn chưa tính, không ngờ còn nói hắn không bằng Mặc Thiên Trần năm tuổi!

Sẽ có chẳng có ai phải chờ tới lúc ăn cơm mới hỏi vấn đề ngu ngốc như đầu bếp có thể nấu cơm hoặc nấu ăn hay không như thế cả, Hạ Diệc Sơ nói cái này rõ ràng là đang châm chọc hắn vừa mới hỏi cô vấn đề kia.

Bình tâm mà nói, Hạ Diệc Sơ kỳ thật cũng chỉ có mỗi một thân vô nghệ với mồm mép lanh lợi mà thôi.

Khuôn mặt Mặc Quân âm trầm, bình tĩnh nhìn Hạ Diệc Sơ, một hồi lâu, mới cười lạnh ra tiếng: "Vậy mà huynh không biết thất đệ muội nhanh mồm dẻo miệng như vậy, thật đúng là trời sinh xảo miệng."

Ở cổ đại, nói người khác nhanh mồm dẻo miệng, đây cũng không phải là lời hay khen người.

Nhưng Hạ Diệc Sơ giống như nghe không ra ý tứ trong lời của Mặc Quân, trực tiếp đem lời này của hắn trở thành khen ngợi mình, ra vẻ cao hứng cười cười, "Thật vậy chăng? Kỳ thật muội cũng là từ chỗ phụ huynh học được đấy. Dù sao phụ thân và huynh trưởng làm buôn bán, người buôn bán từ trước đến nay đều biết ăn nói, muội từ nhỏ ở bên cạnh bọn họ lớn lên, tuy rằng không xử lý sinh ý gia tộc, nhưng vẫn là mura dầm thấm đất học được chút."

Trong câu nói còn mang theo ý kiêu ngạo, điều này làm cho Mặc Quân vốn muốn nhìn Hạ Diệc Sơ bị mình châm chọc đến rớt nước mắt, trong lòng cảm giác như ăn ruồi bọ, khó chịu nói không nên lời.

Mà Hạ Diệc Sơ nhìn bộ dáng ghen ghét của Mặc Quân, đáy mắt xẹt qua khoái ý.

Cô ngày thường, dù tính cách nội liễm, không thích nói chuyện, yêu thích thanh tĩnh, nhưng lại không đại biểu cô sẽ không nói.

Mặc Quân nếu là cho rằng cô vì xuất thân của mình mà cảm thấy hèn mọn, là nữ tử thương hại tính cách khiếp nhược, vậy nhất định là mười phần sai!

Bên cạnh Mặc Thiên Trần bắt lấy tay Hạ Diệc Sơ xoa xoa, đáy mắt bay nhanh qua ánh sáng.

Mặc Quân bị Hạ Diệc Sơ nói ghen, hắn vừa nói Hạ Diệc Sơ nhanh mồm dẻo miệng, kỳ thật cũng có một bộ phận là để cho Hạ Diệc Sơ thấy rõ xuất thân hèn mọn kia, tiếp đó nhục nhã Mặc Thiên Trần một phen. Lại không có nghĩ đến, thế gian này, không ngờ còn có người lấy thân phận hèn mọn mà

cảm thấy tự hào.

Quả thực là buồn cười cực kỳ!

Nhưng, Hạ Diệc Sơ đã nói rõ ràng như thế, hắn cũng không thể tiếp tục bắt lấy đề tài này không bỏ.

Hiện giờ Hạ Diệc Sơ, đã là Thất hoàng tử phi, thuộc về thành viên hoàng thất.

Hạ Diệc Sơ mặt, kỳ thật cũng tổn hại mặt mũi hoàng thất.

Đáy mắt Mạc Quân xẹt qua tức giận, không hề tiếp tục đề tài vừa rồi, mà là đem ánh mắt đặt ở trên người Mạc Thiên Trần, tựa như quá độ bốc thí, nói với Mạc Thiên Trần: "Thất đệ, trực tiếp tiến vào rừng rậm săn thú cũng quá nhàm chán đi, không bằng chúng ta đặt cược nhỉ? Xem ai săn được nhiều con mồi hơn, còn tiền đặt cược như thế nào thì lấy thôn trang mà khoảng thời gian trước phụ hoàng ban thưởng cho đệ làm tiền đặt cược, nếu là huynh thắng thì đệ sẽ đem thôn trang kia tặng cho huynh. Nếu là huynh thua, huynh đây sẽ đưa vài vị đại nể nhân cho đệ như thế nào?"

Ánh mắt Hạ Diệc Sơ lạnh lùng, vừa mới chuẩn bị xem Mạc Thiên Trần trả lời như thế nào, một giọng nói khác không thuộc về bất kỳ ai trong số ba người bọn họ đã truyền từ phía sau đến:

"Ha ha ha, trầm thấy chủ ý này không tồi, Trần Nhi, con đáp ứng Ngũ ca đi, hai người tỷ thí cũng được. Dù sao Ngũ ca con ở đâu cũng không chịu ngồi yên cả."

Sở Hoàng không biết từ lúc nào đi đến chỗ ba người, thanh âm to lớn khi nói chuyện vang dội.

Nếu Sở Hoàng đã mở miệng, vậy Mạc Thiên Trần cũng không hề cự tuyệt, lập tức đồng ý.

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người đều biết vụ cá cược giữa Mạc Thiên Trần và Mạc Quân.

Mạc Quân khí phách hăng hái, lại có không ít người tụ tập ở sau lưng hắn, liếc mắt một cái, phần lớn đều là nhóm bằng hữu xấu hay chơi thân cùng Mạc Quân.

Sơ sánh với cảnh tượng náo nhiệt bên Mạc Quân, thì bên Mạc Thiên Trần thật ra có vẻ quạnh quẽ.

Cuối cùng lúc tiến vào rừng rậm, bên người Mạc Thiên Trần trừ bỏ Hạ Diệc Sơ ra, còn lại toàn bộ đều là thị vệ.

Tiến vào rừng rậm, Mạc Thiên Trần đã phân tán đám thị vệ đi theo sau lưng, để cho bọn họ ba người tạo thành một tiểu đội, đi khắp nơi tìm con mồi.

Mà hai người Mạc Thiên Trần và Hạ Diệc Sơ làm một đôi, mang theo sau lưng hai thị vệ, cũng chọn phương đi tới.

Hạ Diệc Sơ tuy rằng cười ngửa, nhưng cô sẽ không bán tên.

Hai người cưỡi ngựa du tẩu ở trong rừng rậm, mỗi lần gặp phải con mồi đều là Mạc Thiên Trần bắn trúng, sau đó lại bị hai người thị vệ sau lưng tiến lên cầm con mồi Mạc Thiên Trần bắn trúng treo ở trên lưng ngựa.

Hạ Diệc Sơ cưỡi ngựa, đi theo bên người Mạc Thiên Trần, trong đầu một đám tính toán lấy cớ rời đi nơi này ở trong đầu cô thành hình, cuối cùng lại bị cô phủ bỏ hết.

Lúc Hạ Diệc Sơ trầm tư, Mạc Thiên Trần bên cạnh mở miệng đánh gãy suy nghĩ của cô: "Nhiễm Nhiễm, nàng nhìn con thỏ kia như thế nào?"

Hạ Diệc Sơ sững sốt, Mạc Thiên Trần bên cạnh đã kéo ra cung, làm ra một trạng thái vận sức chờ phát động, cô theo ánh mắt hắn và phương hướng mũi tên chỉ, nhìn qua, phát hiện phía trước, cách đó không xa trong bụi cỏ có một con thỏ xám nhỏ.

Hạ Diệc Sơ lúc này mới nhớ tới, khi tiến vào rừng rậm, Mạc Thiên Trần đã từng nói muốn bắt một con thỏ đưa cho cô.

Bất quá, đúng lúc này, con thỏ vốn vô ưu vô lự, chưa hề phát hiện ra nguy hiểm đang đến gần, đột nhiên chạy sâu vào trong bụi cỏ chút, mà bất ngờ tiếng gầm rú ngao ô của loài dã thú hung mãnh ở bên cạnh Lâm Tử vang lên!

Hạ Diệc Sơ hai mắt sáng ngời, nữ chính xuất hiện!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Công Lược Hoàng Tử Hắc Hóa 29

Editor: Mặc Quân Tĩnh Túc

Theo cốt truyện của cuốn tiểu thuyết này, tình cảm giữa hai người nam chính Mặc Thiên Trần và nữ chính Thượng Quan Nguyệt chính là bắt đầu từ lần săn thú này.

Cốt truyện rất khuôn sáo và cực kỳ cầu huyết, đại khái chính là nữ chính ở trong rừng rậm không cẩn thận đi lạc, sau đó lạc đường gặp phải một con hổ hung mãnh, vào thời khắc cuối cùng nàng bị con hổ cắn nuốt vào miệng. Mặc Thiên Trần mang theo quang hoàn vai chính từ trên trời giáng xuống, nhưng mà giàu đồ bìm leo, cứu Thượng Quan Nguyệt, cũng tiện thể lấy được trái tim thiếu nữ của Thượng Quan Nguyệt.

Hạ Diệc Sơ thấy Mặc Thiên Trần xuống ngựa, bản thân cũng vội vàng ở trên lưng ngựa xoay người xuống.

Lại không ngờ, nơi mà Mặc Thiên Trần đi đến, cũng không là nơi khởi nguồn của thanh âm kia.

"Thiên Trần, chàng muốn đi đâu?" Hạ Diệc Sơ nhìn bóng dáng hần, thần sắc hơi khó hiểu, chỉ tay về phía địa phương truyền đến thanh âm dã thú, nói: "Chúng ta không nên đi về phía bên kia hay sao?"

"Con thỏ vừa mới chạy." Mặc Thiên Trần quay đầu nhìn Hạ Diệc Sơ, liếc mắt một cái, thần sắc nhàn nhạt nói, bước chân chưa dừng lại.

Hạ Diệc Sơ nghe được lời này của hần, dưới chân một cái lao đảo, thiếu chút nữa té ngã.

Hay lắm, hần vừa mới xoay người xuống ngựa cũng không phải muốn đi cứu vớt nữ chính, mà là muốn đi tìm tung tích của con thỏ xám vừa mới chạy mất?

Ở nơi xa kia, mãnh thú dường như gặp phải tập kích, thanh âm tru lên, càng thêm thô bạo và không kiên nhẫn.

Hạ Diệc Sơ vội vàng bước nhanh, bắt lấy Mặc Thiên Trần, xoay người về phía nữ chính mà đi đến, bên lỗ miệng còn vội vàng nói: "Không cần đi quản con thỏ gì gì đó, bên kia khẳng định là có người gặp nguy hiểm, chúng ta mau qua đi nhìn thử, có thể hỗ trợ thì ra tay giúp một chút."

Hạ Diệc Sơ còn chưa nói xong, đã bị Mặc Thiên Trần chặn ngang ôm lấy, mũi chân điểm nhẹ, hai người bay xuyên qua rừng cây.

Dù trong lòng ngực ôm một người, Mặc Thiên Trần cũng không hề có cảm giác trói buộc, đáng người uyển chuyển nhẹ nhàng, mang theo Hạ Diệc Sơ từ một thân cây nhảy lên cây cảnh khác.

Khoảng cách tới chỗ đó càng ngày càng gần, Hạ Diệc Sơ cũng dần dần thấy được mọi thứ bên ấy.

Vậy mà căn bản không phải như cô nghĩ là nữ chính gặp nguy hiểm sắp rơi vào miệng hổ mà là thân ảnh mình hoàng chặt vật chạy trốn khỏi miệng thú dữ, đó vốn là Sở Hoàng, trước khi tiến vào rừng rậm còn cười ha ha với cô và Mặc Thiên Trần, đồng ý trận đánh cuộc của Mặc Quân!

Không kịp suy nghĩ vì sao một người chúng tinh phùng nguyệt như Sở Hoàng lại xuất hiện ở đây, lại còn đấu tranh cùng một con mãnh hổ, Hạ Diệc Sơ nhìn Sở Hoàng phía dưới đang chiến đấu cùng mãnh hổ, thần sắc hơi ngưng tụ, nói với Mặc Thiên Trần: "Hiện tại làm sao bây giờ?"

Mặc Thiên Trần so Hạ Diệc Sơ thì thấy tình huống càng thêm rõ ràng, người đang vật lộn sinh tử với mãnh hổ chính là phụ thân thân sinh của hần nhưng trên mặt Mặc Thiên Trần lại không có chút nào động dung.

Lúc nghe thấy vấn đề của Hạ Diệc Sơ, đáy mắt Mặc Thiên Trần xẹt qua kinh ngạc, hần còn tưởng rằng Hạ Diệc Sơ sẽ mở miệng để hần đi xuống cứu người đấy.

"Nhiễm Nhiễm nói nên làm sao bây giờ?" Mặc Thiên Trần mở miệng đem vấn đề này vớt cho Hạ Diệc Sơ, ngữ khí giống như giọng điệu Hạ Diệc Sơ vừa nói chuyện - nhẹ nhàng và thờ ơ, giống như đây cũng không phải là một mạng người.

Hạ Diệc Sơ bị Mặc Thiên Trần ôm vào trong ngực, hai người đứng trên một nhánh cây sum xuê của một cây đại thụ, chỉ cần không phát ra tiếng, cơ hồ sẽ không bị người bên ngoài phát hiện mà hai người còn có thể nhìn tình huống bên người không sót gì.

Hạ Diệc Sơ nhìn thoáng qua xung quanh, tạm thời chưa phát hiện có bóng người đi ngang qua bên này, nên nói với Mặc Thiên Trần: "Cứu, nhưng không phải là cứu lúc này."

Mặc Thiên Trần nghe được Hạ Diệc Sơ nói, ban đầu là sững sốt, tùy cơ câu môi cười khê ra tiếng, đem người gắt gao ôm vào trong lòng ngực, yêu thích không buông tay, cúi đầu hôn gương mặt Hạ Diệc Sơ.

Người bình tĩnh lại thông tuệ như vậy, hần càng ngày càng không muốn buông tay, quả thực là mỗi thời mỗi khắc đều muốn ở bên người nàng.

Không nghĩ tới Mặc Thiên Trần lúc này còn nhào nhào dính dính, Hạ Diệc Sơ quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn hần, liếc mắt một cái, ý bảo hần nghiêm túc một chút.

Mặc Thiên Trần thân mật ở trên người Hạ Diệc Sơ cọ cọ, ánh mắt hai người nhìn về phía Sở Hoàng.

Khi Sở Hoàng còn trẻ, vẫn còn là hoàng tử, kỳ thật cũng võ công cao cường, là nhất đẳng cao thủ, thậm chí còn lĩnh quân đánh giặc. Chỉ là hơn hai mươi năm nay ngồi yên trên ngôi vị hoàng đế, trong hoàng cung có cấm vệ quân bắt tay, nghiêm mật phòng vệ khiến hần lơ là với việc tự thân rèn luyện.

Cho nên hiện giờ, dù có nội lực trong người, sức chiến đấu của Sở Hoàng kỳ thật cũng chỉ cao hơn người bình thường một chút thôi.

Động tác tránh né của Sở Hoàng, càng ngày càng yếu, tốc độ càng ngày càng chậm chạp, trên người thậm chí đã bị mãnh hổ cào ra không ít vết thương, tuy rằng không phải chỗ trí mạng, nhưng cũng thật sự làm cho Sở Hoàng ăn sung mặc sướng đã quen đau đến quá sức.

Mãnh hổ đối diện, giờ phút này cũng nôn nóng bất an, đồ ăn trước mắt nhìn mà ăn không được, năm lần bảy lượt đều tránh thoát khỏi miệng mình, điều này làm cho mãnh hổ mấy ngày nay chưa từng đi săn bắt đã đói bụng kêu vang, nhìn mà không ăn được chính là một đại tra tấn.

Một kích thất bại, mãnh hổ nhảy sang một bên, đối mặt với Sở Hoàng, giữa một người một thú, không khí căng co mà khàn khàn.

Ánh mắt Sở Hoàng cẩn thận nhìn chằm chằm nó, máu tươi từ cánh tay bị cào chảy ra, cuối cùng theo lợi kiếm từng giọt nhỏ giọt ở trên cỏ.

Thân thể Sở Hoàng khẽ run, cảm giác được từng đợt một từ trong cơ thể trào ra, đáy mắt tràn ngập tĩnh mịch và tuyệt vọng.

Hắn cảm thấy, hôm nay hắn chỉ sợ phải táng thân trong miệng mãnh hổ.

Mãnh hổ đã dưỡng sức đầy đủ, một đôi mắt kim sắc lạnh băng gắt gao nhìn chằm chằm Sở Hoàng, đột nhiên nhảy lên, vồ về chỗ Sở Hoàng.

Sở Hoàng đứng tại chỗ, nhìn mãnh hổ trước mắt, thân hình vẫn không nhúc nhích, không phải là không muốn động, mà là hắn đã không sức để di chuyển.

Đáy mắt Sở Hoàng tràn ra tuyệt vọng và không cam lòng, răng nanh mãnh hổ mở rộng ra, mùi vị tanh hôi từ trong miệng nó đến.

"Phụ hoàng!"

Vào lúc Sở Hoàng cảm thấy mình hôm nay nhất định sẽ phải chết ở chỗ này, một thanh âm đột nhiên vang lên, dư quang khóe mắt Sở Hoàng xuất hiện một bóng trắng tới gần.

Hắn từ rừng rậm bay tới, chạy nhanh đi tới bên người Sở Hoàng, cầm lợi kiếm cắm vào trong miệng mãnh hổ, đồng thời một còn lấy cánh tay chắn ở trước mặt Sở Hoàng, thay Sở Hoàng bị cắn vào trong miệng thú dữ.

—— sát

Sở Hoàng thậm chí nghe được thanh âm xương cốt đứt gãy.

Bị lợi kiếm đâm trúng, mãnh hổ há mồm rống giận, đem toàn bộ lửa giận phát tiết ở trên người Mặc Thiên Trần.

Mặc Thiên Trần bị động tác hung mãnh của nó làm chấn động, cả người và mãnh hổ bay ra ngoài, một người một thú, dây dưa với nhau.

Sở Hoàng khiếp sợ lùi lại vài bước, thân thể mềm nhũn, hắn cơ hồ trực tiếp muốn xụi lơ trên mặt đất, lại được người ở phía sau nâng lên.

"Phụ hoàng, ngài không có việc gì đi?"

Người nâng hắn lo lắng hỏi, là Ngũ hoàng tử Mặc Quân lãnh một đại đội nhân mã tiến lên cứu giá.

Nhưng Sở Hoàng đối vấn đề của hắn giống như không nghe thấy, thần sắc có chút dữ tợn giận dữ hét lớn với tướng quân lãnh binh và đội thị vệ tới muộn: "Mau! Mau đi trợ giúp Thất hoàng tử!"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Công Lược Hoàng Tử Hắc Hóa 30

Editor: Mặc Quân Tĩnh Túc

Sở Hoàng hạ lệnh, tướng quân và những thị vệ đi theo sau lưng Mặc Quân ảo não chính mình đến chậm, sẽ phải nhận phạt từ Sở Hoàng.

Hiện giờ vừa nghe còn có cơ hội lấy công chuộc tội, nguyên đám tức khắc chen chúc hùng dũng tiến lên.

Tất cả mọi người đều cầm vũ khí trong tay bắt đầu tấn công mãnh hổ, trong khoảng thời gian ngắn, mãnh hổ quả bất địch chúng*, xoay người muốn chạy trốn lại bị bao quanh vây, nghẹn ngào kêu thảm thiết một tiếng rồi chết ở dưới mũi kiếm thị vệ.

* Ít người không thể chống lại số đông

Sau khi có chi viện, Mặc Thiên Trần rút lui khỏi trận chiến.

Hạ Diệc Sơ duỗi tay nâng hán, đáy mắt lạnh lẽo và lửa giận hùng hục, nhưng lại không che giấu được lo lắng và tự trách.

Nếu không phải cô đưa ra cái biện pháp khổ nhục kế này, rõ ràng lúc ấy Mặc Thiên Trần có thể một kiếm đâm chết nó, làm sao sẽ.....

Mặc Thiên Trần sao không biết trong lòng cô suy nghĩ cái gì, chỉ là tình cảnh hiện giờ không cho phép hán nhiều lời.

Trên mặt Mặc Thiên Trần lộ ra mỉm cười, cong người ra dùng môi mỏng trắng bệch hôn trán Hạ Diệc Sơ, thanh âm không giấu được sự suy yếu: "Nhiệm Nhiệm đừng sợ, ngoan, ta không có việc gì."

Hạ Diệc Sơ gạt gạt đầu, khóe mắt lại có nước mắt chảy xuống.

*****

Đây vốn là một hồi săn thú vui vẻ, lại không có nghĩ đến, không ngờ ở buổi sáng săn thú đầu tiên đã xảy ra sự cố.

Sở Hoàng bị kinh hách! Thất hoàng tử bị trọng thương hôn mê bất tỉnh!

Mặc kệ là chuyện nào cũng đủ để quan viên trông coi ngọn núi này cảm thấy kinh hách.

Nghe tới tin tức này, bị thái giám công công kêu tới lều trại của Hoàng Thượng, trên đường nội tâm Lư Cao thật lạnh, đến cả đi đường hai chân cũng mềm.

Lư gia phụng thủ Hoàng Thượng phân phó, đòi đòi vì hoàng gia trông coi săn thú này, không cho phép người ngoài tiến vào, đồng thời mỗi lần Hoàng Thượng dẫn người tiến đến săn thú, sẽ thanh trừ mãnh thú bên trong bãi săn.

Mà lúc này đây, không chỉ có bãi săn xuất hiện loại hổ hung mãnh, còn công kích Hoàng Thượng, khiến Thất hoàng tử cứu giá bị trọng thương.

Về mặt Lư Cao sống không còn gì lý luận tiếc, trong lòng chỉ cầu nguyện đợi lát nữa Sở Hoàng có thể đại phát từ bi đem toàn bộ mọi trách tội đổ lên một người hán, không cần liên lụy thế nhi già trẻ trong nhà.

"Lư đại nhân, Hoàng Thượng đã chờ ở bên trong, tự ngài vào đi thôi." Thái giám đi ở phía trước dẫn đường xoay người nói với Lư Cao.

Lư Cao nói cảm tạ với hán một tiếng rồi nhấc chân đi vào.

Vào lều trại, Lư Cao còn chưa mở miệng, Sở Hoàng phía trên đã lạnh lùng hừ một tiếng, ném cái ly về phía Lư Cao, nện ở bên chân hán cách đó không xa, một cái chén trà xinh đẹp phịch một tiếng nháy mất vỡ tung.

Lư Cao nháy mắt quỳ gối trên mặt đất, nói với Sở Hoàng phía trên: "Tội thần gặp qua Hoàng Thượng, cầu Hoàng Thượng ban tội thần tử tội."

"Tử tội?" Khuôn mặt Sở Hoàng lãnh túc, nhìn Lư Cao quỳ gối phía dưới, thanh âm lạnh lẽo: "Nguyên bản trầm tính toán cho Lư đại nhân một cơ hội lập công chuộc tội, mà không có nghĩ đến Lư đại nhân nếu đã một lòng muốn chết, vậy trăm không đồng ý, chẳng phải là có vẻ quá không nhân đạo rồi nhỉ?"

Lư Cao quỳ gối phía dưới sùng sốt, mắt trừng to đùng, nhìn chằm chằm sàn nhà dưới thân, căn não thiếu chút thiên chuyển bách hồi.

Hán nghe được cái gì, lập công chuộc tội?

Kinh hi thật lớn tới như vậy khiến hán không kịp phòng bị, làm Lư Cao tâm thần hoảng hốt có cảm giác không chân thật.

Bất quá, nghĩ đến lời mình nói lúc vừa tiến vào, vui mừng trong lòng Lư Cao sau một kiếp sau trọng sinh còn chưa kịp sinh ra, cũng đã biến mất, khuôn mặt nhăn nhó đau khổ, trong lòng hối hận không thôi vì mình vội vàng nhận sai.

"..... Hoàng Thượng, cầu xin Hoàng Thượng cho thần một cơ hội nữa." Lư Cao kêu một tiếng, tâm tình giống như tàu lượn siêu tốc, pháp phòng lên xuống.

Bất quá, Sở Hoàng cũng không phải thật sự mẫn hải đầu Lư Cao, ngồi ở vị trí cao cao tại thượng nghe âm thanh xin tha của Lư Cao, trong lòng cảm thấy dọa hán đủ rồi, rốt cuộc đại phát từ bi mở miệng: "Đứng lên đi, trăm có chuyện muốn phân phó ngươi đi làm, dù sao có thể lập công chuộc tội hay không, còn muốn xem bản lĩnh của ngươi như thế nào."

Sở Hoàng nói, tuy rằng lời nói vô tình, nhưng lại làm Lư Cao cảm giác được hy vọng.

Lư Cao từ trên mặt đất bò lên, đứng ở một bên, cẩn thận nghe Sở Hoàng ban bố nhiệm vụ cho hán.

*****

Mặc Thiên Trần hôn mê ở trong rừng rậm, sau khi nói với Hạ Diệc Sơ để cô đừng lo lắng, bản thân không có việc gì rồi cả người ngất đi.

Mãi đến khi Sở Hoàng phân phó để người nâng hân về lều trại, Thái Y tới xử lý vết thương trên người Mặc Thiên Trần, Mặc Thiên Trần cũng chưa tỉnh lại lần nào.

Trong lúc đó, Hạ Diệc Sơ vẫn luôn canh giữ ở bên giường Mặc Thiên Trần.

Lúc Mặc Thiên Trần hôn mê, Sở Hoàng và vài vị đại thần đều tới thăm Mặc Thiên Trần một lần, sau đó cũng có vài người muốn đến thăm nữa, nhưng đều bị Hạ Diệc Sơ lấy cớ Mặc Thiên Trần đang hôn mê, cần nghỉ ngơi mà từ chối toàn bộ.

Nhìn Mặc Thiên Trần hôn mê bất tỉnh, sắc mặt tái nhợt, Hạ Diệc Sơ ở trong lòng nghĩ, nếu là Hệ thống 233 ở chỗ này thì tốt rồi, lúc trước cô bị trói định với hệ thống, biết ở chỗ hệ thống có một thương thành, đồ vật việc lạ gì bên trong cũng có, thì chắc chắn sẽ có một ít thuốc có thể làm vết thương nhanh chóng khép.

Mà lúc cái ý niệm này ở trong lòng Hạ Diệc Sơ chợt lóe rồi biến mất, trong óc Hạ Diệc Sơ, đột nhiên truyền đến thanh âm máy móc nhân cách hoá đã lâu mà cô cực kỳ quen thuộc:

【leng keng! Hệ thống của ngài đã online!】

"233?" Hạ Diệc Sơ thử ở trong đầu kêu một tiếng.

"Đúng vậy, ký chủ."

"Người thăng cấp xong rồi sao? Cảm giác như thế nào?" Hạ Diệc Sơ lần nữa hỏi ra tiếng.

"Khá tốt, gia tăng quyền hạn tiếp thu nhiệm vụ của bản hệ thống, tiện thể chỉnh lại và thay đổi một vài số liệu của ký chủ. Ký chủ, cô có muốn nhìn giao diện thông tin nhân vật không?" 233 ở trong đầu Hạ Diệc Sơ mở miệng hỏi.

"Có." Hạ Diệc Sơ gật gù đầu, đáy mắt xẹt qua vẻ tò mò.

Hạ Diệc Sơ vừa dứt lời, trước mặt cô bạch quang chợt lóe, một tấm màn ánh sáng ngang trời xuất hiện ở trước mặt cô:

Hệ thống tâm nguyện:

【 Tư liệu ký chủ:

Tên họ: Hạ Diệc Sơ

Giới tính: Nữ

Tuổi: 20 tuổi

Dung mạo: 70

Trí lực: 78

Âm thanh: 70

Khí chất: 80

Thể lực: 70

May mắn: 70

Kỹ năng: Tạm thời không có

Khen thưởng: Kim khâu *1

Số nhiệm vụ đã hoàn thành: 2

Tích phân: 390

Công đức lượng: 410】

"Đây là giao diện nhân vật của tôi sao? Vậy người khác có thể thấy không?" Hạ Diệc Sơ mở miệng hỏi, cảm giác này, giống như lúc chơi trò chơi, nhìn thấy thông tin nhân vật mình điều khiển vậy.

"Ký chủ xin yên tâm, cái này chỉ có chính cô mới có thể nhìn thấy."

"Vậy được rồi." Hạ Diệc Sơ trong lòng nhẹ nhàng thở ra, ngay sau đó lần thứ hai mở miệng: "Mở giao diện thương thành ra cho tôi xem, bên trong có thuốc trị ngoại thương hay không? Mặc Thiên Trần bị hổ cắn một phát, cũng không biết có thể nhiễm bệnh chó dại linh tinh gì đó hay không." =. =!!!

"..... Được."

Tư liệu cá nhân trước mặt Hạ Diệc Sơ nháy mắt biến đổi, vẫn là tấm màng màu trắng kia nhưng trên đó bày biện đủ loại thuốc, cuối cùng dưới kiến nghị của Hệ thống 233, Hạ Diệc Sơ tiêu phí 50 tích phân, đổi cho Mặc Thiên Trần một lọ thuốc cao cấp, hơn nữa không có bất kỳ tác dụng phụ nào.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Công Lược Hoàng Tử Hắc Hóa 31

Editor: Mặc Quân Tĩnh Túc

Mấy ngày kế tiếp, bởi vì trên người Mặc Thiên Trần có thương tích, cho nên vẫn luôn ở trong lều trại nghỉ ngơi. Mà Hạ Diệc Sơ thân là Vương phi của hân, đương nhiên cũng phải ở lại lều trại chung với hân.

Mà Hạ Diệc Sơ cũng đáng trí, có hệ thống nhắc nhở, mới nhớ nữ chính.

Sau đó Hạ Diệc Sơ hỏi Hồng Nguyệt ở sau lưng, thế mới biết, hóa ra cốt truyện cũng không lệch khỏi quỹ đạo.

Ngày săn thú đầu tiên, không chỉ có Sở Hoàng gặp mãnh hổ, nữ chính Thượng Quan Nguyệt đồng thời cũng gặp dã thú tập kích.

Chỉ là Thượng Quan Nguyệt may mắn hơn so với Sở Hoàng, sau khi Thượng Quan Nguyệt gặp được dã lang, chạy được vài bước thì đụng phải Ngũ hoàng tử Mặc Quân đang săn thú ở gần đó. Sau đó được Ngũ hoàng tử Mặc Quân cứu trợ, cuối cùng cũng đúng lúc đưa Thượng Quan Nguyệt trở về, trên đường Ngũ hoàng tử mới từ trong miệng người khác biết, hóa ra một mình Hoàng Thượng đi lạc ở trong rừng rậm, sau đó Mặc Quân một bên phân phó người đưa Thượng Quan Nguyệt trở về, một bên mang theo số người còn lại ở trong rừng rậm, khắp nơi tìm kiếm tung tích của Sở Hoàng. Cuối cùng đã xuất hiện trước mặt Sở Hoàng, mới có một màn cứu giá chậm trễ kia.

Không có một hồi anh hùng cứu mỹ nhân giữa hai người Mặc Thiên Trần và Thượng Quan Nguyệt giống như tiểu thuyết, trong lòng Hạ Diệc Sơ sinh ra vô hạn hối hận, đặc biệt là nhìn miệng vết thương trên cánh tay Mặc Thiên Trần, áy náy trong lòng cô càng đậm.

Cũng bởi vì như thế, mấy ngày nay đều ở trong lều chăm sóc Mặc Thiên Trần, Hạ Diệc Sơ quả thực là cẩn thận đến mức không thể cẩn thận hơn.

Thậm chí tất cả mọi chuyện có quan hệ với Mặc Thiên Trần, thì đều do chính tay cô làm lấy.

Bất quá cũng may, thuốc ở trong thương thành của hệ thống có hiệu quả rất cao. Hạ Diệc Sơ hỏi hệ thống, biết thuốc này dùng chung với các loại thuốc Thái Y kê khai cũng không có tác dụng phụ nên mỗi ngày, lúc đổi thuốc cho Mặc Thiên Trần thì nhân cơ hội đồ một ít thuốc cô lấy từ thương thành ra, chờ đến khi một tuần săn thú kết thúc, miệng vết thương của Mặc Thiên Trần cũng đã khỏi hân.

Nhưng mà, chuyện vết thương trên người Mặc Thiên Trần khỏi hân, cũng chỉ có chính hân và Hạ Diệc Sơ biết.

Dù vết thương đã hết nhưng Mặc Thiên Trần cũng không nói chuyện này ra mà tiếp tục làm bộ vết thương chưa hết, thần sắc có chút suy yếu, ngày trở lại kinh thành, làm trò trước mặt mọi người, lên xe ngựa của Hạ Diệc Sơ.

Một hồi đến kinh thành, Mặc Thiên Trần trắng trợn tảo bạo, bắt đầu giả bệnh dưỡng thương, ngay cả lâm triều cũng không đi.

Sở Hoàng đối với việc này, dường như không có ý kiến, ngược lại còn lấy từ trong hoàng cung, chọn lựa các loại đồ bồi và các thứ khác, ban thưởng, nâng đến phủ Thất hoàng tử.

Ngũ hoàng tử Mặc Quân sau khi hạ triều, thì đi cùng Đại hoàng tử Mặc Nhuận Trạch, nhớ tới bộ dáng Mặc Thiên Trần bởi vì một chút ngoại thương mà ăn vạ trong phủ đệ không vào triều sớm, mặt lộ vẻ về châm chọc, mở miệng nói với Mặc Nhuận Trạch: "Đại ca, thật sự không hiểu được huynh rốt cuộc kiêng kị ở hân cái gì, theo đệ thấy, dù hiện tại Mặc Thiên Trần khôi phục thân trí bình thường, thì so với lúc hân vẫn còn là tên ngốc tử cũng không tốt hơn bao nhiêu."

Ở trong mắt Mặc Quân, cứu mạng Sở Hoàng, đó là vinh quang cực lớn.

Nếu là hân, vậy thì trong khoảng thời gian này, hân nhất định sẽ thừa dịp Sở Hoàng sủng ái mình mà càng thêm ra sức làm việc, để nhận thêm càng nhiều sủng ái và thưởng thức từ Sở Hoàng, sau đó nhân cơ hội mượn sức quan viên trên triều đình, thu nạp dưới cánh chim của mình.

Mà không giống như tên gốc Mặc Thiên Trần, cả ngày trốn trong nhà đến mặt cũng không thấy.

Đặc biệt là không ra khỏi cửa còn chưa tỉnh, còn xử lý hết toàn bộ bái thiếp đưa tới, một cái cũng không thấy.

Nên Mặc Quân thấy được, cách làm này của Mặc Thiên Trần quả thực chính là cực kỳ ngu xuẩn!

Chờ đến lúc Mặc Thiên Trần dưỡng thương xong, trên triều đình, đã sớm không có một vị trí nhỏ cho hắn.

Nga, không đúng, hắn là từ trước đến nay cũng không có một vị trí nhỏ của hắn.

Đại hoàng tử Mặc Nhuận Trạch bên cạnh nghe thấy lời này của Mặc Quân thì nhú nhú mày, đáy mắt hiện vẻ khinh thường xẹt nhanh qua, rồi lúc quay đầu nhìn Mặc Quân thì toàn bộ rút đi, biến thành bộ dáng ôn nhuận trước sau như một.

"Ngũ đệ, thất đệ vì cứu phụ hoàng mà bị thương, ở phủ đệ dưỡng thương là chuyện thực bình thường, loại lời này đệ sau này chớ nên nói ra khiến người khác chê cười mấy huynh đệ chúng ta. Đặc biệt là truyền tới tai phụ hoàng, cũng không tốt. Hôm nào chúng ta cùng tới chỗ thất đệ thăm đệ ấy đi."

"Vâng vâng vâng, đại ca nói đúng, đệ đã biết." Mặc Quân đáp lại cho có lệ, thần sắc rõ ràng không cho là đúng, cũng không có để lời này của Đại hoàng tử Mặc Nhuận Trạch ở trong lòng, trong cặp mắt hẹp dài, ánh mắt lấp lánh, xẹt qua vẻ âm ngoan.

Mặc Nhuận Trạch cũng chỉ là chỉ điểm tên ngu xuẩn không tự biết thân biết phận này một phen thôi, thấy Mặc Quân cũng không đem lời mình nói để ở trong lòng, hắn chẳng thêm tức giận, trực tiếp xoay người rồi đi, dù sao chờ đến sau này có hại cũng không phải hắn.

Ngày hôm sau, tin tức Mặc Thiên Trần vì cứu Hoàng Thượng mà thiếu chút nữa bỏ mạng trong miệng mãnh hổ, cũng không biết chuyện là như thế nào, đột nhiên ở kinh thành tán ra, lời đồn đãi càng truyền càng ác liệt.

Cuối cùng, có rất nhiều người vì bệnh vực kẻ yếu Thất hoàng tử Mặc Thiên Trần, nói hắn cứu đệ nhất quý nhân Sở Quốc, nhưng chỉ có một ít đồ bỏ linh tinh và ngợi khen, hơn nữa hiện tại còn không cho hắn thượng triều, âm mưu kịch bản trong cung, thế trận triều đình chỉ cần một ngày là thay đổi trong nháy mắt, quý mới biết chờ tới lúc Mặc Thiên Trần trở về, còn có thể đứng vững gót chân hay không.

Mặc Thiên Trần trả giá đại giới như thế, lại chỉ nhận được kết quả như vậy, thật sự làm người ta không nhìn được!

Không biết là từ trong miệng ai truyền ra lời nói này, chỉ là, chờ tới lúc truyền tới tai Hoàng Thượng và đám người Hạ Diệc Sơ, lời đồn đãi này đã giống như châm lửa lớn, không phải dùng quyền thế là có thể áp chế xuống.

Lúc Sở Hoàng nghe thái giám bên cạnh báo việc này, trực tiếp tùy tay ném một ly trà ra ngoài, giận dữ hét: "Buồn cười! Rốt cuộc là ai dám lớn mật như thế, quả thực chính là nói bậy!"

Mặc Thiên Trần tuy rằng liều mạng mình cứu hắn miễn chết trong miệng mãnh hổ, nhưng Mặc Thiên Trần trừ bỏ thân phận Thất hoàng tử, thì đó chính là nhi tử của hắn!

Nhi tử cứu phụ thân, có cái gì không đúng!

"Phụ hoàng, ngài xin bớt giận, đó đều là do những người bên ngoài hồ ngôn loạn ngữ cả. Bất quá cũng không biết là ai, vậy mà dám chửi bới hoàng thất Sở Quốc và không khí triều đình Sở Quốc chúng ta. Bất quá, nhi thần cảm thấy, chuyện này phát sinh không sớm không muộn, chỉ sợ cũng không phải tin đồn vô căn cứ." Mặc Quân vội vàng bước lên, trấn an Sở Hoàng.

Nhưng từ bên ngoài mà nói, lời này lại khiến người ta suy nghĩ thật nhiều.

Sở Hoàng vừa mới ném văng chén trà ra, giống như là đem tức giận trong lòng cũng phát tiết ra ngoài, thần sắc nhanh chóng bình tĩnh.

Hiện giờ, nghe được lời này của Mặc Quân, hai tròng mắt Sở Hoàng lập loè một chút, đáy mắt xẹt qua ánh quang, ngừng đầu hỏi Mặc Quân: "Theo ý của con, là có người ở sau lưng thao túng?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 110: Công Lược Hoàng Tử Hắc Hóa 32

Editor: Mặc Quân Tĩnh Túc

Mặc Quân bị Sở Hoàng hỏi như thế, không có chút nào hoảng hốt, ngược lại thần sắc mừng rỡ hiện lên ở trên mặt hắn.

Mặc Quân nâng hai tay lên, lúc vừa định trả lời, Đại hoàng tử Mặc Nhuận Trạch vẫn luôn đứng lảng lảng ở một bên đột nhiên đứng dậy, che ở trước mặt

Mặc Quân, nói với Sở Hoàng:

"Phụ hoàng, Ngũ đệ vừa rồi cũng chỉ là thuận miệng mà thôi. Đây là đồn đãi vớ vẩn, từ trước đến nay chính là người nói vô tâm, người nghe vô tình, mọi người trò chuyện trò chuyện đều là giết thời gian thôi, chỉ sợ chờ thêm đoạn thời gian nữa thì nhiệt tình của mọi người sẽ giảm, không quan tâm tới vấn đề này nữa. Nhi thần cho rằng, không cần thiết điều động người ngăn cản làm gì cả."

"Đại ca!" Mặc Quân bị Mặc Nhuận Trạch che ở sau lưng, trừng mắt nhìn Mặc Nhuận Trạch, đáy mắt xẹt qua tức giận.

Chỉ là, có Sở Hoàng ngồi ở phía trên, Mặc Quân cũng chỉ có thể đem tức giận trong lòng hung hăng áp chế xuống.

Nhưng Sở Hoàng phía trên lại không có đồng ý với cách đánh giá này của Mặc Nhuận Trạch, ngược lại nói: "Nhuận Trạch lời này sai rồi, trăm nhất định phải biết chân tướng. Thanh danh hoàng thất Sở Quốc, há để cho người khác bôi nhọ. Trăm hạn con thời gian ba ngày, điều tra toàn bộ chuyện này, trăm muốn nhìn xem rốt cuộc là ai ở sau lưng ra tay, chờ bắt được người này, trăm tuyệt đối không tha!"

Lúc nói đến câu cuối cùng kia, trong giọng nói Sở Hoàng đã dấu không được tức giận và sát ý.

Khí thế mãnh liệt kia, làm hai người Mặc Quân và Mặc Nhuận Trạch đứng phía dưới, nháy mắt trong lòng sinh ra một loại ý tưởng muốn quỳ trên mặt đất dập đầu.

Bất quá, cũng may Mặc Nhuận Trạch khắc chế ý tưởng này ở trong lòng mình, đáp ứng Sở Hoàng: "Nhi thần tuân chỉ, vậy nhi thần và Ngũ đệ xin cáo lui trước."

"Ừ." Sở Hoàng nhàn nhạt lên tiếng, xem như đồng ý với Mặc Nhuận Trạch.

Mặc Nhuận Trạch cho Mặc Quân bên cạnh một cái ánh mắt, hai người sóng vai từ ngự thư phòng đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi ngự thư phòng, đi không được bao xa, Mặc Quân rốt cuộc nhịn không được bắt đầu trong lòng, mở miệng hét lên với Mặc Nhuận Trạch: "Đại ca, huynh vừa rồi vì cái gì muốn nói như vậy? Huynh có biết hay không, đệ ngấm phé đi bao tâm tư, mới đưa cục diện biến thành đáng về hôm nay."

"Nói như thế, những lời đồn đãi bên ngoài, thật đúng là do đệ cho người truyền ra?" Mặc Nhuận Trạch đột nhiên xoay người, ánh mắt âm trầm nhìn Mặc Quân, cặp mắt từ trước đến nay ôn hòa giờ phút này là một lãnh lệ sắc bén.

Mặc Quân lúc này mới cảm giác được mình lỡ lời, đáy mắt hơi chột dạ, ngay sau đó vẻ mặt lộn xộn không sợ nước sôi, mở miệng nói: "Là đệ thì sao? Đệ bất quá cũng chỉ là muốn giáo huấn tiện loại Mặc Thiên Trần kia mà thôi, cả ngày bộ dáng cao ngạo lãnh diễm, đệ nhìn phiền muốn chết, cố tình phụ hoàng còn sùng ái hắn như thế!"

Mặc Nhuận Trạch nghe được lời này của Mặc Quân, hung hăng nhử mày, quả thực hận bản thân vừa rồi đừng có hỏi hắn qua vấn đề ngu ngốc như vậy mới đứng.

Hiện tại phụ hoàng đã đem nhiệm vụ này giao cho hắn, chẳng lẽ hắn thật sự đem Mặc Quân mang tới trước mặt phụ hoàng chắc? Vậy hậu quả của Mặc Quân, tự nhiên là không dám tưởng tượng.

Mặc Quân bên cạnh nhìn đáng về này của Mặc Nhuận Trạch, thần sắc không chỉ không có chút nào hồi cải hoặc kinh sợ, giống như cực kỳ chắc chắn Mặc Nhuận Trạch sẽ không đem hắn bầm báo tới trước mặt hoàng thượng.

Mặc Quân nhìn Mặc Nhuận Trạch, tiếp tục nói: "Đại ca, huynh xem, dù sao đệ cũng đã làm chuyện này, huynh cũng đã biết. Phụ hoàng nếu đem chuyện này giao cho huynh điều tra, vậy tuyệt đối là tín nhiệm huynh. Không bằng, trực tiếp giúp tiểu đệ này một phen như thế nào?"

Mặc Nhuận Trạch đứng tại chỗ, không trả lời Mặc Quân.

Mặc Quân cũng không vội, hứng thú bưng bưng đánh giá cảnh đẹp Ngự Hoa Viên.

Mãi đến thật lâu sau, Mặc Nhuận Trạch mới mở miệng: "Được, nhưng không có lần sau."

"Dạ, cảm ơn đại ca!" Mặc Quân mặt mày hớn hở đáp lời, nhìn bóng dáng Mặc Nhuận Trạch đã đi xa, đáy mắt xẹt qua ý châm chọc, đừng tưởng rằng trong lòng hắn không biết thần sắc ẩn nhẫn trong mắt Mặc Nhuận Trạch mỗi khi nhìn hắn, bất quá, dù nhìn hắn đến mức khó chịu vô cùng thì sao, còn không phải ngoan ngoãn đi theo bên người mình, giúp mình thu dọn cục diện rồi rảnh hay sao.

Chắc chắn, nếu không phải lần đó hắn vô tình nhìn thấy, chỉ sợ ai cũng sẽ không biết, người đại ca ôn nhuận nho nhã của hắn trước mặt người khác không ngờ còn sẽ có loại ham mê này.....

Mặc Quân xoay người, đi về hướng ngược lại với Mặc Nhuận Trạch.

*****

Phụ đệ

Hai người Hạ Diệc Sơ và Mặc Thiên Trần cũng không biết tâm tư âm ngoan của Mặc Quân và Mặc Nhuận Trạch.

Nhưng mà lúc lời đồn đãi bên ngoài truyền ra, Hạ Diệc Sơ và Mặc Thiên Trần cũng đã từ trong miệng hạ nhân nghe được.

Hạ Diệc Sơ lúc ấy còn hỏi Mặc Thiên Trần muốn quản hay không, Mặc Thiên Trần lắc lắc đầu, làm cô không cần để ý tới.

Hạ Diệc Sơ và Mặc Thiên Trần, hai người ở trong phòng Hạ Diệc Sơ, Mặc Thiên Trần xử lý sổ sách quản gia vừa mới đưa lại đây, mà Hạ Diệc Sơ ngồi ở trên tiểu giường nệm, tập trung tinh thần nhìn sách trong tay, xem đến vô cùng mê mẩn.

Trong phòng, tuy rằng không ai mở miệng nói chuyện, nhưng là hai người không cảm giác được xấu hổ, ngược lại có một loại cảm giác ấm áp nhàn nhạt cảm lên lời trong đó.

"Nhiễm Nhiễm" Mặc Thiên Trần ngồi ở trên án thư, đột nhiên mở miệng kêu một tiếng.

Hạ Diệc Sơ vốn đang đọc sách hăng say, lập tức buông xuống, rót ly trà đưa đến trước mặt Mặc Thiên Trần.

Đáy mắt Mặc Thiên Trần xẹt qua ý cười, ngay lúc Hạ Diệc Sơ đưa qua, nhận lấy, uống một ngụm, nói: "Nhiễm Nhiễm, nàng nói hai chúng ta như bây giờ được gọi là gì?"

"Nha hoàn và thiếu gia?" Hạ Diệc Sơ xem xét, liếc mắt nhìn hắn một cái, sau khi Mặc Thiên Trần bị thương, chuyện gì cũng phải để cô làm, khiến cho hiện tại, chỉ cần hắn gọi cô một tiếng, cô đã biết hắn muốn uống trà hay ăn điểm tâm.

Mặt Mặc Thiên Trần tối sầm: "Không cảm thấy đôi ta đây là tâm hữu linh tê nhất điểm thông (1) sao?"

Hạ Diệc Sơ: "....."

Lúc Hạ Diệc Sơ trầm mặc, Hồng Nguyệt ở bên ngoài giống như là biết cách nắm bắt thời gian cực chuẩn, nàng hành lễ với hai người, sau đó nói: "Vương gia, Thái Y trong cung tới tái khám cho ngài."

Thân thể Mặc Thiên Trần dù sao cũng vì cứu Sở Hoàng mới bị thương, cho nên, Sở Hoàng trừ việc ban cho hắn các loại thuốc đại bổ thân thể, còn chuyên môn đem Trương Thái Y am hiểu ngoại thương và y thuật nhất tinh trong cung nhất, phái tới xem bệnh cho Mặc Thiên Trần, cơ hồ cách hai ngày, Trương Thái Y sẽ tới phủ đệ một lần.

Khi Mặc Thiên Trần đi tới tiền viện, một vị nữ tử thân mặc trang phục Thái ngòi Y ở phòng khách, tuổi hình như mới mười bảy tám tuổi.

Vừa thấy Mặc Thiên Trần đến, đôi mắt nàng ta sáng lên, chưa chờ Mặc Thiên Trần mở miệng hỏi chuyện, nàng ta đã từ trên vị trí đứng lên, tư thế ưu nhã hành lễ với Mặc Thiên Trần, thanh âm trong trẻo nói: "Thần Trương Tiểu Thanh gặp qua Tĩnh Vương, phụ thân hôm nay đột cảm phong hàn, sợ bệnh khí cảm nhiễm tới Tĩnh Vương cho nên không có tự mình tiến đến, đặc biệt tới chỗ Hoàng Thượng thỉnh chỉ để hạ quan thay thế, Hoàng Thượng đã đồng ý."

"Ừ." Mặc Thiên Trần thần sắc lãnh đạm lên tiếng, nâng bước qua nội điện.

---

1. Tâm hữu linh tê nhất điểm thông là một câu thơ trong bài Vô đề (Tạc dạ tinh thần tạc dạ phong) của Lý Thương Ẩn

無題(昨夜星辰昨夜風)

昨夜星辰昨夜風,

畫樓西畔桂堂東。

身無彩鳳雙飛翼,

心有靈犀一點通。

隔坐送鉤春酒暖,

分曹射覆蠟燈紅。

嗟余聽鼓應官去,

走馬蘭臺類轉蓬。

Vô đề (Tạc dạ tinh thần tạc dạ phong)

Tạc dạ tinh thần tạc dạ phong

Hoạ lâu tây bạn quế đường đông

Thân vô thái phượng song phi dục,

Tâm hữu linh tê nhất điểm thông.

Cách toạ tổng câu xuân tửu hoãn,

Phân tào xạ phúc lập đăng hồng.

Ta dư thánh cổ ưng quan khứ,

Tẩu mã lan đài loại chuyển bông.

Dịch nghĩa

Đêm qua sao đầy trời, đêm qua gió nổi

Bên tây lầu hoa, phía đông nhà quế

Thân ta không có đôi cánh phượng lộng lẫy bay cao

Nhưng trong lòng có điểm sùng tê để cảm thông

Ngồi xa nhau chúc chén xuân ấm áp

Cùng vui trò "xạ phúc" dưới ánh nến hồng

Ôi, nghe tiếng trống giục đi việc quan

Ruổi ngựa tới lan đài như ngọn cỏ bông

Bài thơ này làm năm Khai Thành thứ 4 (839) đời Đường Văn Tông, khi tác giả mới nhậm chức Hiệu thư lang tại kinh thành. Trước đó, Lý Thương Ẩn từng làm Kinh Nguyên tiết độ sứ, là môn khách của Vương Mậu Nguyên 王茂元. Khi vào kinh, Lý Thương Ẩn hoặc chưa, hoặc mới cưới con gái của Vương Mậu Nguyên ít lâu, nhớ tới nàng mà viết hai bài thơ này.

"Linh tê" có nghĩa là sùng tê giác, mà theo truyền thuyết thì tê giác là linh thú, có được "linh tê" thì sẽ hiểu được suy nghĩ của người khác. Như vậy, câu "tâm hữu linh tê" sẽ có ý nghĩa gần như tâm linh tương thông

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Công Lược Hoàng Tử Hắc Hóa 33

Thời gian lại trôi qua hai ngày nữa, nhiệt độ lời đồn đãi bên ngoài về Mặc Thiên Lôi không giảm mà còn tăng, vẫn ồn ào huyên náo ở kinh thành.

Bất quá, làm Hạ Diệc Sơ khiếp sợ nhất, lại là một chuyện lớn phát sinh ở kinh thành hôm nay.

Đó chính là, Sở Hoàng tử hôn cho Ngũ hoàng tử Mặc Quân, hơn nữa đối tượng, lại là nữ nhi Thượng Quan Nguyệt của Võ Uy Đại tướng quân.

Hạ Diệc Sơ khi nghe tin tức này, tâm tình khiếp sợ, quả thực không khác gì lúc cô xảy ra tai nạn xe cộ, trước khi chết nhìn thấy bộ dáng hung thủ.

"Thượng Quan Nguyệt không phải nữ chính của thế giới này sao? Tại sao lại gả cho Ngũ hoàng tử vậy?" Hạ Diệc Sơ ở trong đầu hỏi hệ thống, cõi lòng đầy khó hiểu.

"Cái này..... Chắc là do lần trước săn thú ở rừng rậm đã làm trật một đoạn cốt truyện đi." Hệ thống 233 hé răng.

Mà Hạ Diệc Sơ lúc này mới nhớ tới, ở trong cốt truyện cũ, lúc ấy người cứu Thượng Quan Nguyệt từ miệng hổ ra chính là Mặc Thiên Trần, cho nên cuối cùng Hoàng Thượng mới tứ hôn cho Mặc Thiên Trần và Thượng Quan Nguyệt.

Mà hiện tại, đối tượng đem Thượng Quan Nguyệt từ miệng hổ ra biến thành Ngũ hoàng tử Mặc Quân, vậy tất nhiên cũng.....

Cốt truyện chạy rất là tự nhiên không lệch lạc, điều này làm cho Hạ Diệc Sơ muốn đem cốt truyện vận về vị trí cũ cũng không có chỗ xuống tay.

Bất quá, Hạ Diệc Sơ ở từ trong miệng hệ thống biết, hóa ra tình cảm nam nữ ở trong bộ tiểu thuyết này chỉ là phụ, có hồng cũng không ảnh hưởng tới tiến triển nhiệm vụ của cô, trong lòng liền nhẹ nhàng thở ra.

Cô sợ nhất là nữ chính đi lệch hướng, hệ thống sẽ phán định nhiệm vụ thất bại. Mà hiện tại, không ảnh hưởng tới nhiệm vụ của cô đương nhiên là không thể tốt hơn, còn Mặc Thiên Trần, dù sao hiện tại hắn cũng không thích Thượng Quan Nguyệt, thế gian này cô nương ngàn ngàn vạn vạn, không sợ tìm không thấy người phù hợp.

Hạ Diệc Sơ mang theo nha hoàn ở bên ngoài đi dạo một vòng, tùy tay mua vài thứ, sau đó quay về phủ đệ.

Vừa vào cửa, Hạ Diệc Sơ tùy tiện bắt một hạ nhân, mở miệng hỏi hắn vị trí Mặc Thiên Trần. Hạ Diệc Sơ vừa mới ở bên ngoài mua chút điểm tâm trở về, có một phần chuyên môn mua cho Mặc Thiên Trần, cô muốn tự cầm đi đưa cho hắn.

"Hồi Vương phi, Trương Thái Y đang tái khám Vương gia, có cần nô tỳ dẫn đường cho ngài không ạ?" Nha hoàn kia mở miệng hỏi.

"Trương Thái Y nào?"

"Là Trương Tiểu Thanh Trương Thái Y."

"Nga, không cần, người đi xuống đi." Hạ Diệc Sơ tùy ý vẫy tay, tận lực xem nhẹ cảm giác đột nhiên không thoải mái trong lòng, nhắc chân đi về sân của mình.

Hồng Nguyệt sau lưng đi theo, ở Hạ Diệc Sơ bên người nhẹ giọng hỏi: "Vương phi, chúng ta không đi tới chỗ Vương gia sao?"

"Không đi." Hạ Diệc Sơ nói, ánh mắt trong lúc lơ đãng nhìn thấy điểm tâm trong tay cô, tiếp tục nói: "Đem toàn bộ số điểm tâm này cầm tới sân của ta đi."

"Vâng, nô tỳ tuân mệnh."

Hạ Diệc Sơ về tới sân thì tĩnh tọa ở án thư, bắt đầu đề bút luyện chữ.

Chỉ là, thời gian qua hơn nửa chén trà, Hạ Diệc Sơ nhìn chữ viết dưới ngòi bút kia vẫn hỗn loạn như cũ, đứt khoát buông xuống bút.

Cô cũng không biết trong khoảng thời gian này mình bị gì nữa.

Gần đây, nghe nói vị Trương đại phu vốn tái khám cho Mặc Thiên Trần thân thể không tốt, cho nên cố ý xin Hoàng thượng một tiếng, để nữ nhi Trương Tiểu Thanh của hắn tới xem bệnh cho Mặc Thiên Trần.

Cái người Trương Tiểu Thanh kia, Hạ Diệc Sơ cũng gặp qua nàng ta hai lần, chỉ là không biết tại sao, Hạ Diệc Sơ cũng không biết phải biểu đạt cảm giác của mình đối với Trương Tiểu Thanh như thế nào cho đúng.

Hạ Diệc Sơ cảm thấy mình cũng không phải người thích dùng ác ý để nghiền ngẫm người khác, nhưng, cô ở ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Trương Tiểu Thanh, hình như cảm giác được Trương Tiểu Thanh lòng mang ác ý thật sâu đối cô, dù mỗi lần Trương Tiểu Thanh nhìn thấy cô, đều sẽ hành lễ, trên mặt tươi cười tươi đẹp.

Nhưng, Hạ Diệc Sơ lại đối với nàng ta không có chút hảo cảm nào.

Cho nên, mấy ngày này, Hạ Diệc Sơ vẫn luôn cố tình tránh tiếp xúc với người này. Nhưng hiện tại.....

Hạ Diệc Sơ đứng lên, đi ra ngoài nội thất, nói với Bích Ngọc bên ngoài: "Bích Ngọc, Trương đại phu còn đang xem bệnh cho Vương gia sao?"

Không biết tại sao, trong lòng Hạ Diệc Sơ không chế không được phiền loạn, giống như là có chuyện gì không tốt đã xảy ra vậy.

Bích Ngọc đứng ở bên ngoài, vừa định mở miệng trả lời, lại không ngờ tới, một bóng người hoang mang rối loạn từ bên ngoài vọt vào.

Tốc độ kia cực nhanh, vậy mà hai thị vệ trông coi cổng sân cũng không ngăn hắn lại.

Chờ người này tới gần, Hạ Diệc Sơ mới phát hiện, người chạy vào là con trai độc nhất của quân gia Tiểu A Ngu.

Tiểu A Ngu vừa đến, nhìn thấy Hạ Diệc Sơ, lập tức quỳ gối trước mặt Hạ Diệc Sơ, thần sắc nôn nóng, nói với Hạ Diệc Sơ: "Vương phi, Vương gia đã xảy ra chuyện, ngài mau qua nhìn ngài ấy đi."

"Cái gì?!" Hạ Diệc Sơ thần sắc kinh hãi, nói với Tiểu A Ngu đang quỳ gối trước mặt cô: "Người mau đứng lên, chúng ta vừa đi vừa nói."

"Vâng." Tiểu A Ngu vội vàng từ trên mặt đất bò lên, đi theo sau lưng Hạ Diệc Sơ.

Hạ Diệc Sơ vội vàng đi về chỗ Mặc Thiên Trần, Tiểu A Ngu đi theo bên người cô, vẻ mặt háo sắc (!?) nói: "Nô tài cũng không biết chuyện như thế nào, hôm nay, sau khi Trương Thái Y tái khám cho Vương gia xong, nói vết thương trên người Vương gia đã khỏi hẳn, hơn nữa sau này sẽ không tái phát. Chỉ là về sau không biết nàng ấy cùng Vương gia nói cái gì, trong khoảng thời gian ngắn cũng không có lập tức rời đi. Sau đó, tiểu nhân nghe thấy

trong phòng đột nhiên truyền đến âm thanh Vương gia tức giận quát lớn, và giọng Trương Thái Y. Chờ lúc tiểu nhân muốn đẩy cửa vào xem thì lại bị Vương gia cự tuyệt, chỉ nghe được Vương gia vẫn luôn kêu tên Vương phi, cho nên nô tài liền cả gan chạy tới tìm Vương phi."

Tiểu A Ngưu háo sắc nói.

Tuy rằng không đến mức hồ ngôn loạn ngữ, câu nói cũng cực kỳ rõ ràng, nhưng Hạ Diệc Sơ nghe hần nói xong, trong lòng lại càng thêm nôn nóng và lo lắng.

Đoàn người nhanh chóng đi vào nơi ở của Mặc Thiên Trần, Hạ Diệc Sơ đẩy cửa phòng, cửa phòng đóng chặt không chút sứt mẻ, vậy mà đẩy không ra!

"Thiên Trần, Thiên Trần, chàng ở bên trong sao?" Hạ Diệc Sơ duỗi tay mạnh mẽ đập cửa, một bên lớn tiếng mở miệng với Mặc Thiên Trần bên trong.

Bên trong không có truyền đến thanh âm nào, không chỉ có Hạ Diệc Sơ, bên cạnh không biết từ khi nào, hội tụ vài nô tài nha hoàn và thị vệ.

Hạ Diệc Sơ lại giơ tay vỗ vỗ thật mạnh, cửa phòng như cũ không chút sứt mẻ.

Hạ Diệc Sơ thu hồi tay, lúc cô quyết định để thị vệ lấy kiếm chém cánh cửa này ra, thì đột nhiên cánh cửa cứng ngắc kia mở ra, một lực hấp dẫn mãnh liệt trực tiếp đem cả người Hạ Diệc Sơ hút vào, sau đó cửa phòng lần thứ hai bị một lực vô hình khép lại.

Hạ Diệc Sơ bị hút vào trong phòng, còn chưa kịp phản ứng lại thì đã lọt vào trong một cái ôm ấp nóng bỏng, phỉm mũi thoang thoang mùi hương, hồ hấp nóng rực phun sau tai cô, thân thể của cô bị một đôi tay mạnh mẽ hữu lực hung hăng cầm chế.

Hạ Diệc Sơ ngẩn người, mới phản ứng lại người ôm cô là Mặc Thiên Trần.

Bất quá, phản ứng của Mặc Thiên Trần giống như có chút không thích hợp a.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Công Lược Hoàng Tử Hắc Hóa 34

"Mặc Thiên Trần." Hạ Diệc Sơ duỗi tay đẩy hần, đáy lòng có một dự cảm bất thường dần dần hình thành.

Mà Mặc Thiên Trần ôm Hạ Diệc Sơ, giống như không có nghe được thanh âm của Hạ Diệc Sơ, hần duỗi tay gắt gao đem Hạ Diệc Sơ chộp vào trong lòng mình, dùng sức làm thân thể đối phương dính sát vào ngực, giống như là muốn đem Hạ Diệc Sơ chen vào trong cốt nhục của hần, hai người hòa hợp thành nhất thể. Lực đạo to lớn, làm Hạ Diệc Sơ không khỏi hung hăng nhíu nhíu mày.

"Nhiễm Nhiễm, Nhiễm Nhiễm."

Mặc Thiên Trần cúi đầu, ở trên người Hạ Diệc Sơ cọ cọ, giống như một con cún nhỏ, cánh mũi kích động, hình như là ngửi hương vị trên người Hạ Diệc Sơ, tựa hồ đang xác định người này có phải Nhiễm Nhiễm của mình hay không.

Hạ Diệc Sơ duỗi tay dùng sức muốn đẩy Mặc Thiên Trần ra, nhưng về điểm nội lực này của cô, căn bản Mặc Thiên Trần không để ở đấy mất, quả thực cả người hần không hề chịu ảnh hưởng.

"Hệ thống, người mau ra đây, Mặc Thiên Trần đã xảy ra chuyện gì?" Hạ Diệc Sơ ở trong đầu xin hệ thống giúp đỡ.

"Đình! Trạng thái trước mắt của nam chính thật không tốt, hần là trúng xuân dược, hơn nữa rất cường liệt, không cùng nữ tử, khụ khụ, làm cái chuyện gì gì đó thì sẽ phải chết (=.=). Cô nhìn hần võ công cao cường như thế, nhưng thần chí đã không rõ."

Hạ Diệc Sơ nghe hệ thống nói, ngẩng đầu nhìn Mặc Thiên Trần, quả nhiên, cặp con ngươi ngăm đen kia của Mặc Thiên Trần, không biết từ khi nào, biến thành một mảnh màu tím nhạt, trong mắt thường thường có hồng quang hiện lên, làm trong lòng Hạ Diệc Sơ run sợ.

Mà cùng lúc đó, Mặc Thiên Trần cũng đã từ trong hương vị quen thuộc này, xác định người trong ngực này là người quen thuộc, là người trong lòng hần muốn.

Cho nên, lúc Hạ Diệc Sơ vẫn còn ngờ ngạc, một trận quay cuồng trời đất, cả người cô trực tiếp bị Mặc Thiên Trần đưa lên trên giường, nam trên nữ dưới, Hạ Diệc Sơ bị hần áp chế dưới thân.

Đây không chỉ là tư thế nguy hiểm, mà trong lúc Hạ Diệc Sơ lơ đãng còn cọ tới cọ lui trên người Mặc Thiên Trần, thân thiết cảm nhận được cái đồ vật chống mình dưới thân.....

"Mặc Thiên Trần! Hạ Diệc Sơ duỗi tay bắt lấy quần áo trước ngực của Mặc Thiên Trần, thân sắc lộ ra vẻ hoảng loạn hiếm thấy.

Chỉ là điều đó đối với Mặc Thiên Trần thần trí không rõ thì hắn cũng không biết, sau khi hắn đè Hạ Diệc Sơ ở trên giường, cả người cúi xuống cắn gặm thân mật, động tác dồn dập, rất nhiều lần đau đến mức nước mắt Hạ Diệc Sơ cũng phải chảy ra.

Đôi tay kia của Mặc Thiên Trần cũng không có nhàn rỗi, một tay cầm hai tay Hạ Diệc Sơ, kéo nó cố định ở phía trên Hạ Diệc Sơ, thân thể của mình hung hăng đè ở trên người Hạ Diệc Sơ, để cô không chỗ chạy thoát, một bàn tay còn lại, cách lóp vãi dẹt, dọc theo đường cong thân thể Hạ Diệc Sơ liên tục gọi lửa, cuối cùng theo chỗ vạt áo Hạ Diệc Sơ chui vào trong.

Rầm một tiếng, trước ngực Hạ Diệc Sơ chợt lạnh, lớp áo ngoài đơn bạc trực tiếp bị Mặc Thiên Trần xé rách.

Thân thể Hạ Diệc Sơ run rẩy một chút, cúi đầu nhìn Mặc Thiên Trần ở trên người mình, không chế không được nước mắt che phủ.

"Mặc Thiên Trần, đừng như vậy..... Ta sẽ hận chết chàng....." Hạ Diệc Sơ muốn chạy trốn lại trốn không thoát, chỉ có thể bị Mặc Thiên Trần áp chế ở trên giường, cảm giác được ngón hán mang theo vết chai mỏng một bên vuốt ve thân hình cô, một bên cúi đầu gặm cắn.

Đến khi hắn đem xé nát quần áo cô, Hạ Diệc Sơ rốt cuộc nhịn không được, nước mắt từ chỗ khóe mắt chảy xuống.

Lệ quang trong suốt kia, làm Mặc Thiên Trần thân hình run lên.

Mặc Thiên Trần chớp chớp mắt, nhìn Hạ Diệc Sơ dưới thân quần áo nát vụn, trên tấm vải trần mang theo một ít dấu hôn, đột nhiên đem người đẩy thật mạnh sang một bên.

"Mau, mau rời đi nơi này." Mặc Thiên Trần quay đầu đi, thanh âm khàn khàn, một tay gắt gao bắt lấy cây cột bên cạnh giường gỗ, một tay hung hăng nắm chặt thành quyền, gân xanh trên trán nhảy nháy, có thể thấy được hiện giờ hắn phải chịu tra tấn lớn cỡ nào.

"Thiên Trần....."

Hạ Diệc Sơ vội vàng ngồi dậy, bò từ trên giường xuống, lúc xoay người muốn đi, Hạ Diệc Sơ quay đầu nhìn thoáng qua Mặc Thiên Trần khó chịu như thế, nghĩ lại lời Hệ thống 233 nói, trong lòng đau như đao cắt, cô nắm tay thật chặt, tiến lên, duỗi tay trực tiếp ôm lấy Mặc Thiên Trần.

"Nàng đang làm cái gì đó?" Thanh âm Mặc Thiên Trần khàn khàn đến kỳ cục, thậm chí bởi vì Hạ Diệc Sơ đụng chạm, thân thể khắc chế không được run rẩy lên.

"Ừ, ta biết." Hạ Diệc Sơ ôm chặt hắn, đem đầu chui vào cổ hắn cọ cọ.

Kỳ thật chỗ cổ, không chỉ là điểm mẫn cảm trên người rất nhiều nữ nhân, rất nhiều thời điểm cũng làm nam nhân khắc chế không được.

Mặc Thiên Trần xoay người, lần thứ hai đem Hạ Diệc Sơ áp chế trên giường, bởi vì trúng được vật, trên dung mạo tuấn mỹ mang theo thần sắc hung mãnh, hán hung ác mà cường thế nói với Hạ Diệc Sơ: "Ta có thể tha nàng chạy lần đầu tiên, nhưng tuyệt đối sẽ không tha cho nàng lần thứ hai. Đây là chính nàng chọn, đợi lát nữa dù nàng hối hận, hận chết ta, ta cũng không bỏ nàng đi."

"Không đi, ta không đi." Hạ Diệc Sơ duỗi tay ôm cổ hắn, ngẩng đầu ngăn chặn lại đôi môi mỏng hơi lạnh của hắn.

Mặc Thiên Trần biểu hiện sừng sốt, sau đó không cam lòng, mạnh mẽ đáp lại Hạ Diệc Sơ, động tác cường thế, rất nhanh đã chiếm cứ vị trí chủ đạo.

Hai người môi răng giao triền, không khí ái muội ở chỗ hai người dần dần nóng lên.

Quần áo từng cái bị ném trên mặt đất, ban đầu tất cả mọi thứ trên người đều cực nóng và khát vọng, cuối cùng toàn bộ bị Mặc Thiên Trần tiến vào biến thành đau đớn, trong nháy mắt mọi thứ hóa thành hư ảo, Hạ Diệc Sơ ăn đau hết to một tiếng, há miệng cắn một ngụm lên bả vai mạnh mẽ hữu lực của Mặc Thiên Trần.

Mặc Thiên Trần một chút cũng không có cảm giác đau, ngược lại bị bộ vị ấm áp gắt gao vây quanh, rốt cuộc nhịn không được mạnh mẽ ra sức vận động.

Trong phòng, thanh âm kiều uyển và khí thô không ngừng vờn quanh.

Động tác mạnh mẽ và thanh âm của hai người, làm chúng hạ nhân bên ngoài đang khấn trương hề hề, nháy mắt mặt đỏ ửng.

*****

Lúc Hạ Diệc Sơ tỉnh lại nữa, vừa mở mắt, nhìn thấy chính là tấm màn màu tím nhạt quen thuộc, mặt trên tấm màn còn thêu hoa văn tinh xảo.

Hạ Diệc Sơ thử giật giật thân thể của mình, nào ngờ chỉ vừa động, toàn thân trên dưới giống như muốn tan ra, đau đến mức Hạ Diệc Sơ hít hà một hơi lạnh, nằm lại trên giường.

Hồng Nguyệt canh giữ ở bên ngoài tựa hồ nghe thấy động tĩnh bên trong, từ gian ngoài đi vào.

Nhìn Hạ Diệc Sơ trên giường đã tỉnh lại, Hồng Nguyệt từ trên bàn tròn rót một chén nước, cẩn thận hầu hạ Hạ Diệc Sơ uống.

"Hiện tại đã là lúc nào rồi?"

Hạ Diệc Sơ mở miệng, tức khắc đã bị thanh âm khàn khàn của mình làm cho hoảng sợ.

Ngay sau đó, trong lòng sinh ra vô tận xấu hổ và ngượng ngùng.

Chẳng qua, Hồng Nguyệt giống như hoàn toàn không có nhận thấy được tâm tư của Hạ Diệc Sơ, một lần nữa đỡ Hạ Diệc Sơ nằm xuống, thần sắc tôn kính mở miệng nói: "Hồi Vương phi, hiện tại đã là giờ Mùi (13:00~15:00)."

"Ừ, ta đã biết, ngời ra ngoài trước đi, ta muốn ngủ tiếp." Hạ Diệc Sơ phản phó, toàn thân đau nhức, thậm chí đến cả tay cô cũng lười nhấc.

"Vâng." Hồng Nguyệt đáp lời, cup mi rũ mắt lui ra ngoài, chẳng qua, sau khi ra ngoài, nàng ta phản phó hai nha hoàn khác canh giữ cửa phòng rồi lập tức đi tới nơi thư phòng Mặc Thiên Trần.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Công Lược Hoàng Tử Hắc Hóa 35

Mặc Thiên Trần biết Hạ Diệc Sơ đã tỉnh lại, lập tức chạy từ thư phòng đến phòng ngủ Hạ Diệc Sơ.

Tiếng bước chân cực kỳ bé nhỏ kia, Hạ Diệc Sơ ngủ ở trên giường không cần trợn mắt nhìn, cũng biết người đến là ai.

Tâm tình Hạ Diệc Sơ sinh hờn dỗi, nhắm chặt mắt, không muốn đối mặt với người tới.

Bất quá, Mặc Thiên Trần lại không tính toán buông tha cho cô, nhìn Hạ Diệc Sơ giả bộ ngủ ở trên giường, Mặc Thiên Trần tâm tình cực tốt, cúi xuống hôn hôn gương mặt Hạ Diệc Sơ, khi nói chuyện, thanh âm ôn nhu mức muốn tích ra thủy.

"Nhiễm Nhiễm, Nhiễm Nhiễm nàng tỉnh rồi sao?" Mặc Thiên Trần một bên hôn hôn, một bên mở miệng.

Thấy Hạ Diệc Sơ không để ý tới hân, trực tiếp há mồm gặm lên cánh môi có chút sưng đỏ, lực đạo nhẹ nhàng hút liếm.

Cái này làm Hạ Diệc Sơ không muốn đối mặt cũng không được.

"Mặc Thiên Trần, chàng đi xuống cho ta!" Hạ Diệc Sơ nhú mảy, thanh âm khàn khàn mở miệng.

"Nhiễm Nhiễm, sao giọng của nàng lại biến thành như vậy?" Đáy mắt Mặc Thiên Trần xẹt qua vẻ đau lòng, hân không đề cập tới cái này còn tốt, nhắc tới cái này thì Hạ Diệc Sơ tức đau ruột.

Ngày hôm qua hân đề nghị cô làm một lần, phóng thích một lần xong, cô vốn cho rằng vậy là được rồi.

Dễ gì chứ, Mặc Thiên Trần đề cô làm một lần, cũng không màng cô gãy gậy mà một lần lại một lần, lực đạo mạnh mẽ mà hung mãnh, giống như sóng gió mãnh liệt trên biển rộng, từng đợt từng đợt cọ rửa bờ cát Hạ Diệc Sơ. Hạ Diệc Sơ giống như một con thuyền phiêu bạt không nơi nương tựa, ở trong biển rộng không chỗ cập bến, chỉ có thể nghiêng đón mưa rền gió dữ của Mặc Thiên Trần, mãnh liệt tập kích, cuối cùng bị lạc trong biển rộng tình dục.

Lúc bắt đầu, Hạ Diệc Sơ còn tận lực phối hợp với động tác của Mặc Thiên Trần, đôi tay cuốn ở trên cổ hân, thừa nhận một lần lại một lần mãnh liệt va chạm. Chỉ là, sau đó Hạ Diệc Sơ lại có chút chống đỡ không được, cô không ngừng duỗi tay đẩy Mặc Thiên Trần, mở miệng đề hân dừng lại, từ bỏ, thậm chí ở thời điểm cuối cùng, thống khổ khó nhịn khóc lóc cầu xin hân.

Lại không nghĩ, Mặc Thiên Trần đối với tiếng khóc kêu xin tha của cô, không chỉ không thương tiếc, thậm chí động tác càng thêm hung mãnh, giống như là tiếng khóc xin tha của cô là chất xúc tác của hân vậy.

Cuối cùng Hạ Diệc Sơ bị hân làm cho hôn mê, tỉnh lại lần nữa, cũng đã là ngày hôm sau.

Điều này làm cho trong lòng Hạ Diệc Sơ, sao có thể tức giận.

Hiện tại Hạ Diệc Sơ không đau họng, toàn thân trên dưới cũng đều đau, quả thực không có một chỗ nào là hoàn hảo.

Cổ tình Mặc Thiên Trần vừa vào cửa đã động tay động chân với cô, Hạ Diệc Sơ hít hít cái mũi, hốc mắt tức khắc đã đỏ.

Mặc Thiên Trần vừa thấy Hạ Diệc Sơ thật sự tức giận, trong lòng áy náy muốn chết.

Hắn tuy rằng hai đời làm người, nhưng phương diện này thật sự không có chút kinh nghiệm nào cả, hơn nữa, ngày hôm qua Trương Tiểu Thanh, vì sợ Mặc Thiên Trần lực khắc chế mạnh mẽ, nên hạ cho hắn dược mãnh liệt cách giải độc nhất vô nhị, bằng không Mặc Thiên Trần cũng không đến mức phải ở lại trong phòng, không cho phép bất luận kẻ nào đi vào, mà tự mình ra tìm Hạ Diệc Sơ.

Cũng không phải hắn không muốn ra mà là ra không được.

Được hiệu mãnh liệt, ngay cả người mang nội lực như Mặc Thiên Trần cũng không được ngăn cản.

Cũng bởi vì vậy, hôm qua Mặc Thiên Trần ở trên người Hạ Diệc Sơ làm chuyện kia, lúc này mới quá mức cần rờ.

Trong phương diện này Mặc Thiên Trần không hề có kiến thức, cũng không có người dạy hắn, khi hắn thanh tỉnh, nhìn Hạ Diệc Sơ dưới thân hôn mê bất tỉnh, phản ứng đầu tiên chính là phân phó hạ nhân đổ nước, tự mình ôm Hạ Diệc Sơ tắm uyên ương cho sạch sẽ. Mặc Thiên Trần sau khi trải qua chuyện kia, thần thanh khí sảng, hắn cho rằng Hạ Diệc Sơ tỉnh lại cũng sẽ giống hắn, thần thái sáng láng, mà không có nghĩ đến, hiện thực quá tàn khốc, hoàn toàn đi ngược lại dự tính của hắn. =. =!

"Nhiễm Nhiễm, thực xin lỗi, ta không biết, nàng đừng không để ý tới ta." Mặc Thiên Trần cúi người tiến lên, một đầu lông xù xù ở trên người Hạ Diệc Sơ nhẹ nhàng cọ tới cọ lui.

Sau đó, Mặc Thiên Trần đột nhiên nghĩ tới cái gì, nói với Hạ Diệc Sơ: "Nhiễm Nhiễm, nàng nằm ở trên giường đừng nhúc nhích, ta cho người đi tìm đại phu." 0.0

"Đừng." Hạ Diệc Sơ khàn khàn tiếng mở miệng: "Không cho phép đi!" Chuyện này nếu nói ra bị người khác biết, vậy thì tạo thành chê cười lớn tới cỡ nào.

Mặc Thiên Trần bị Hạ Diệc Sơ rống một như thế, khí thế tức khắc liền ỉu xìu, cả người đi lên, ngữ khí thật cẩn thận, nói với Hạ Diệc Sơ: "Được rồi, nghe nàng nghe nàng, nàng muốn ăn cái gì hay ngủ? Không bằng ăn rồi ngủ tiếp nha?"

Cuối cùng, Hạ Diệc Sơ dưới sự hầu hạ của Mặc Thiên Trần uống chén cháo, sau đó nặng nề ngủ.

Mặc Thiên Trần đứng ở mép giường, nhìn khuôn mặt ngủ say tiều tụy của Hạ Diệc Sơ, đáy mắt xẹt qua tàn nhẫn.

Dặn dò Hồng Nguyệt cẩn thận chiếu cố Hạ Diệc Sơ, Mặc Thiên Trần nâng bước rời đi nơi này.

Từ lúc sản thú, người khác có lẽ còn chưa rõ ràng lắm, nhưng Mặc Thiên Trần lại nhận thấy cực kỳ rõ ràng Sở Hoàng xa cách với mình.

Trong lòng thật sự cho rằng mãnh hổ kia là hắn cố tình thả ra, sau đó ở gian đoạn tốt nhất xuất hiện

trước mặt hắn sao?

Khóe miệng Mặc Thiên Trần giờ lên một ý cười trào phúng lạnh băng.

Vào ban đêm, một người cả người nữ tử trần truồng cùng một con cầu ở trên đường cái giao hợp, bị người gõ mõ nhìn thấy, sau đó kinh động huyện nha, cuối cùng không giải quyết được gì. Chỉ là trên thế giới này, trong hoàng cung Sở Quốc, đã không còn Trương Tiểu Thanh Trương Thái Y.

Trong kinh thành nghe đồn bị truyền đến ồn ào huyền ảo, nhưng đương sự lại không có một người đứng ra nói chuyện. Đặc biệt là Mặc Thiên Trần, đại môn không ra nhị môn không tới, từ sản thú tới giờ, rất nhiều người cũng chưa từng nhìn thân ảnh của hắn.

Chẳng qua, tất cả đồn đãi vớ vẩn đó, đều kết thúc vào buổi chiều người trông coi sản thú viên Lưu Cao yết kiến.

Lúc trước rừng rậm xuất hiện mãnh hổ, Lưu Cao thất trách đứng mũi chịu sào, bất quá Sở Hoàng lại không trách tội hắn, mà là giao cho hắn một cơ hội lập công chuộc tội, đó chính là tự mình rửa sạch oan khuất.

Mà hiện tại, Lưu Cao rốt cuộc cũng tìm được chứng cứ có thể rửa sạch tội danh của mình.

Mà tất cả chứng cứ kia, đều chỉ người hạ độc thủ sau màn là Thất hoàng tử Mặc Thiên Trần!

Lưu Cao mang theo những chứng cứ chỉ tội Mặc Thiên Trần tiến đến yết kiến Sở Hoàng, quỳ gối trên đại điện, Lưu Cao khóc kêu tê tâm liệt phế, một câu cũng không rời bản thân chịu oan, cầu Hoàng Thượng vì hắn làm chủ.

Thất hoàng tử Mặc Thiên Trần, bị người bên cạnh Hoàng Thượng tuyên vào trong cung.

Lưu Cao lần này có chuẩn bị mà đến, chứng cứ vô cùng xác thực, Mặc Thiên Trần đứng ở một bên, từ đầu tới cuối đều bảo trì trầm mặc, không có nói qua một câu.

Chẳng qua, Mặc Thiên Trần có nói hay không, đối với những người muốn cho định tội cho hắn mà nói, chẳng có liên quan gì lớn. Thậm chí, Mặc Thiên Trần không nói lời nào là tốt nhất, như vậy có thể trực tiếp coi là chứng cứ vô cùng xác thực, hắn cam chịu.

Phía trên Sở Hoàng vẻ mặt bi thương và thất vọng nhìn Mặc Thiên Trần, cuối cùng tuy không thu hồi vương vị, nhưng lại điều Mặc Thiên Trần ra khỏi

kinh thành.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: Công Lược Hoàng Tử Hắc Hóa 36

Ở trong rừng rậm sẵn thú, chỉ thiếu một chút nữa là mảnh hổ đã đoạt mạng Sở Hoàng, không chỉ có người cố tình làm chuyện này, hơn nữa chỉ vì thời khắc quan trọng đó mà không ngờ tới người ấy lại là người cứu Sở Hoàng, Thất hoàng tử Mặc Thiên Trần!

Hóa ra đây là tiền căn hậu quả, không ngờ là một mình hắn tự biên tự diễn!

Tin tức này, lúc Mặc Thiên Trần còn chưa ra hoàng cung, cũng lan truyền nhanh chóng ở kinh thành.

Đương nhiên, tin tức này cũng từ trong miệng hạ nhân truyền tới tai Hạ Diệc Sơ.

Ở trong tiểu thuyết nguyên tác, căn bản là không có một màn Mặc Thiên Trần cứu Sở Hoàng, cho nên tất nhiên cũng không có chuyện Mặc Thiên Trần bị điều ra khỏi kinh thành.

Chuyện tới hiện giờ, ngay cả người đến từ bên ngoài như Hạ Diệc Sơ cũng nhìn không thấu hướng đi thế cục tương lai.

Bất quá có một việc, Hạ Diệc Sơ lại là dám khẳng định, đó chính là, mặc kệ Mặc Thiên Trần ở đâu, cô sẽ đi theo đó.

Có lẽ cái này đối với người không ngừng xuyên qua vô vàn thế giới hoàn thành nhiệm vụ như cô mà nói, tình cảm quả thật đúng là quá buồn cười. Nhưng, ngay lúc này Hạ Diệc Sơ đột nhiên nhận ra rằng, cô thích Mặc Thiên Trần, dù là lúc đối phương ngây ngốc, một mắt đôi hồn nhiên ngây thơ nhìn cô, hay là sau khi hắn thanh tỉnh sùng cô tận xương tủy, hoặc là trúng xuân dược, hàng động đó là cô tình nguyện.....

Dù loại dấu hiệu, không chỉ để cô thấy rõ tình cảm nùng liệt Mặc Thiên Trần đối với mình, cũng làm Hạ Diệc Sơ hiểu ra, kỳ thật bản thân cô cũng đã sớm đem Mặc Thiên Trần đặt ở trong tâm khảm.

Mặc Thiên Trần từ trong hoàng cung ra, cưỡi xe ngựa một đường hồi phủ, Hạ Diệc Sơ đứng ở trước cửa phủ, trên đuôi lông mày mang theo vẻ nhu hòa.

"Thân thể của nàng tốt hơn rồi sao? Tại sao lại đi ra đây? Mau vào đi, nếu là thụ phong hàn, rất là không tốt." Mặc Thiên Trần vừa thấy Hạ Diệc Sơ, đáy mắt xẹt qua ý mừng, nhưng nháy mắt lại bị lo lắng che dấu.

Từ lúc hai người thân mật, Mặc Thiên Trần làm Hạ Diệc Sơ tàn nhẫn thì thời điểm Mặc Thiên Trần đối đãi với Hạ Diệc Sơ, thật cẩn thận, quả thực đã đem Hạ Diệc Sơ trở thành thủy tinh mỏng manh dễ vỡ.

"Không có việc gì, thân thể ta đã sớm tốt không sai biệt lắm rồi." Hạ Diệc Sơ duỗi tay cầm chiếc lá rụng trên vai hắn xuống, ôn hòa nói với hắn: "Trong nhà đã làm đồ ăn xong rồi, đi vào trước đi."

"Ừ." Mặc Thiên Trần gật gật đầu, đi theo Hạ Diệc Sơ.

*****

Đêm khuya tĩnh lặng, Hạ Diệc Sơ bị Mặc Thiên Trần ôm vào trong ngực, hai người ôm nhau mà ngủ, hô hấp ấm áp cuộn vào nhau.

Mặc Thiên Trần giờ tay vuốt ve mái tóc dài của Hạ Diệc Sơ, ở bên tai cô nhẹ nhàng nói: "Nhiệm Nhiệm, lệnh xử phạt của phụ hoàng ngày mai sẽ phải thực hiện, chúng ta cần rời kinh thành."

"Ừ," Hạ Diệc Sơ lên tiếng, thanh âm lười nhác mở miệng hỏi: "Chúng ta muốn đi đâu đây?"

Cả chiều nay Hạ Diệc Sơ vẫn luôn chờ Mặc Thiên Trần mở miệng nói chuyện này với cô, vậy mà Mặc Thiên Trần cũng là giữ kín tới mức này, mãi cũng không chịu nói, cho tới bây giờ buồn ngủ mới cùng cô mở miệng.

"Huyện An Bình." Mặc Thiên Trần kề sát chỗ bên tai Hạ Diệc Sơ thủ thủ, đồng thời ánh mắt cũng gắt gao nhìn chăm chăm thần sắc Hạ Diệc Sơ.

Bởi vì trên người mang nội lực, dù ở dưới ánh đèn tối tăm, Mặc Thiên Trần cũng có thể nhìn thần sắc trên mặt Hạ Diệc Sơ rất rõ ràng. Bất quá, lần này thần sắc của Hạ Diệc Sơ cũng ra khỏi dự kiến của Mặc Thiên Trần, dù nghe được Mặc Thiên Trần nói ra cái địa danh này, vẻ mặt Hạ Diệc Sơ cũng lười nhác như cũ, cặp con ngươi thanh triệt xoay chuyển, ngay sau đó ngừng đầu, duỗi tay ôm cổ Mặc Thiên Trần, kéo hắn về phía mình, thanh âm rầu rĩ: "Đừng sợ, ta đi cùng chàng."

Huyện An Bình, ở biên cảnh nơi xa nhất Sở Quốc, nơi đó tụ tập các loại giặc cỏ, và tử tù đào vong ra ngoài, ngư long hỗn tạp, cái dạng người gì cũng

có. Hơn nữa, nghe nói nơi đó gần với sa mạc, tuy rằng có núi vây quanh, nhưng nhiệt độ không khí quanh năm cao chưa bao giờ thấp, nên cũng không bao giờ trông trọt được dễ dàng.

Nghe nói nơi đó, cần cỗi tới mức rất nhiều người lấy tiểu hài tử và nữ nhân ra để trao đổi, dù chỉ có thể đổi lấy một ít lương thực và mạng sống. Hơn nữa, còn có người trực tiếp ăn thịt người.....

Tóm lại, đó cũng không phải cái nơi tốt đẹp gì cả.

Mà Sở Hoàng bên ngoài đại nhân đại nghĩa không so đo với chuyện Mặc Thiên Trần thiết kế hãm hại hắn, đưa Mặc Thiên Trần tới huyện An Bình, kỳ thật là đưa Mặc Thiên Trần tới miệng sói.

Muốn một hoàng tử vừa mới thanh tỉnh như Mặc Thiên Trần tỉnh, không có quyền lại vô thế, tới huyện Bình An, đừng nói là chương quản miếng đất phong này, sau khi tới đó việc đầu tiên khẳng định chính là bị những tên giặc cỏ trên đất phong đó làm thịt.

Đáy mắt Mặc Thiên Trần một mảnh động dung, nhưng hắn lại thả người từ trong lòng ngực ra, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm cô, chưa từ bỏ ý định hỏi: "Hoàng Thượng nói, chỉ cần một mình ta đi là được, nếu là nàng hối hận, ngày mai không cần đi theo ta chịu khổ."

Hạ Diệc Sơ nhú nhú mày, không rõ tại sao Mặc Thiên Trần cứ nói mãi chuyện này, nhưng lúc ánh mắt thấy được vẻ khản trương và lo lắng bất an nơi đáy mắt hắn, tức khắc liền sáng tỏ.

"Được nha." Hạ Diệc Sơ nhú chặt mày hơi thả ra, mặt mày trở nên hớn hở: "Vậy đúng lúc, ta cũng không muốn đi nguy hiểm địa phương như vậy đâu, cũng không biết đi xong có thể bị những tên du côn lưu manh ăn luôn hay không, nếu chàng đã nói như thế, ta đây sẽ không đi nữa."

Nói xong, Hạ Diệc Sơ có chút giật dỗi buông lỏng vòng tay mình ra khỏi cổ Mặc Thiên Trần, xoay người không để ý tới người này nữa.

Nhưng Mặc Thiên Trần lại không tức giận, ngược lại còn cao hứng nở nụ cười.

Cô không phải không biết đó là địa phương gì, ngược lại là cực kỳ rõ ràng, nhưng không sợ hãi, ngược lại còn nguyện ý bồi hắn đi cùng.

Mặc Thiên Trần duỗi tay gắt gao ôm Hạ Diệc Sơ, không cho cô xoay người, ánh mắt lấp lánh đưa đầu tiên đến trước mặt Hạ Diệc Sơ, thanh âm trầm thấp: "Nhiệm Nhiệm, thân thể nàng tốt rồi đúng không, ta muốn làm" "=. =!!!

Đề tài này thay đổi quá nhanh, Hạ Diệc Sơ sững sốt, căn bản còn chưa nghe hiểu ý tứ của Mặc Thiên Trần, càng không biết hắn phải làm cái gì, tại sao lại đột nhiên hỏi tới thân thể của mình.

Mặc Thiên Trần nhìn cô, hầu kết khẽ nhúc nhích, sau đó cúi người xuống, gặm cắn.

"Chàng....." Hạ Diệc Sơ đầy mặt hắc tuyến, duỗi tay muốn đẩy hắn.

Bây giờ đã là lúc nào, ngày mai đã bị đuổi ra khỏi kinh thành rồi, trong óc Mặc Thiên Trần rốt cuộc đang nghĩ cái gì, mới có thể ở ngay lúc này còn nghĩ đến chuyện này.

Bất quá cô vờn tay đi, còn chưa chạm vào ngực hắn đã bị Mặc Thiên Trần duỗi tay chộp vào trong tay, sau đó áp chế ở một bên.

Mặc Thiên Trần thân thể giật giật, vị trí hai người cũng từ ôm nhau biến thành tư thế nam trên nữ dưới.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115: Công Lược Hoàng Tử Hắc Hóa 37

Hạ Diệc Sơ bị Mặc Thiên Trần áp chế dưới thân. Hành động giãy giụa ở trong mắt Mặc Thiên Trần, không phải là phản kháng, mà là tình thú.

Hắn cúi đầu cắn mút cánh môi của Hạ Diệc Sơ, lực đạo lúc nhẹ lúc nặng. So với lúc trước còn ngây ngô, bây giờ quả thực kỹ năng hôn của Mặc Thiên Trần đã thành thạo hơn rồi.

Toàn thân Hạ Diệc Sơ đều bị hắn gặm, động tác giãy giụa dần dần chậm lại. Do mới phá thân, cơ thể non nớt mà miễn cưỡng. Bây giờ bị Mặc Thiên Trần trêu chọc, lúc đầu còn chống đối, sau kim lòng không được mà thuận theo.

Mặc Thiên Trần buông Hạ Diệc Sơ ra nhưng vẫn nắm chặt tay cô. Môi mỏng cũng rời khỏi cánh môi của cô, dọc theo cằm dần dần đi xuống. Cái tay không an phận vuốt ve thân thể tuyệt đẹp kia.

Hạ Diệc Sơ hít một ngụm khí lạnh. Trên cái cổ trắng nõn kia xuất hiện màu hồng nhàn nhạt, đôi mắt mang theo hơi nước mỏng. Cô mở mắt hơi nheo nheo

lại giống như đang hưởng thụ, cố gắng kéo tâm tình đang trầm mê vào khoái cảm, đuổi tay vỗ đôi tay đang làm loạn của Mặc Thiên Trần, nói: "Yên chút nào, không phải ngày mai chàng muốn lên đường sao?"

Nếu lại làm giống với lần đầu tiên, đem cô làm đến nổi toàn thân đau nhức, không thắng được eo thì là sao mà ra khỏi kinh thành.

"Ngày mai không cần nàng đi, ta có thể ôm nàng." Mặc Thiên Trần ngẩng đầu hôn lên gương mặt Hạ Diệc Sơ, giọng như đang đè nén cảm xúc đang quay cuồng ở trong đáy mắt.

"Thế cũng không được, lần trước chàng không kiềm chế, làm ta không thoải mái, ta không cùng chàng làm." Hạ Diệc Sơ hít một hơi sâu, ép buộc đang xao động ở sâu trong nội tâm, không khỏi xấu hổ quay đầu vào trong trốn.

Hai người sau khi xảy ra chuyện lần trước, Mặc Thiên Trần cảm giác được một ngày vui vẻ nhất, cũng là ngày mà hắn không dám ngẩng đầu.

Bây giờ nghe được Hạ Diệc Sơ nói về chuyện này, khí thế của Mặc Thiên Trần liền giảm đi. Đối với chuyện lần trước, đời này của Mặc Thiên Trần tuyệt đối là vừa may vừa rủi.

Bất quá, cảm thấy chột dạ nhưng cũng không che giấu được khát vọng chiếm hữu Hạ Diệc Sơ. Chỉ có đem cô chiếm hết toàn bộ thì mới khiến những xao động trong nội tâm của hắn ổn định lại.

Đối với chuyện lần trước, Mặc Thiên Trần đa số là dựa vào bản năng mà hành động, nhưng cho dù là ký ức tàn khuyết, sau khi ném thử cảm giác đó thì cũng đủ làm lòng Mặc Thiên Trần ngửa ngáy khó nhin.

Mấy ngày nay, thân thể của Hạ Diệc Sơ không tốt, hơn nữa lỗi là ở hắn nên Mặc Thiên Trần vẫn luôn vất vả nhin.

Bây giờ vất vả lắm mới chờ thân thể của Hạ Diệc Sơ tốt lên. Chả lẽ một câu ngày mai lên đường là có thể đuổi hắn đi.

Nhưng mà đối phó với Hạ Diệc Sơ thì thái độ cứng rắn không dùng được.

Về xảo quyết chột lóe rồi biết mất trong đáy mắt Mặc Thiên Trần. Hắn ngẩng đầu nhìn Hạ Diệc Sơ, bộ dạng ủy khuất vô cùng.

Mặc Thiên Trần tràn đầy ủy khuất, hắn đưa tay đặt bên hông Hạ Diệc Sơ, đem đôi phương đối diện với mình, thân thể hai người dính chặt với nhau, nhỏ giọng bên tai cô nói: "Nhưng ta khó chịu... Mùi vị của Nhiệm Nhiệm thật sự rất tuyệt, "hó" kích động cương lên."

Hai thân thể dính sát nhau, không chỉ có thể cảm nhận được nhiệt độ của nhau, mà còn cảm nhận được sự thay đổi nhỏ bé của đôi phương.

Đặc biệt là sau khi nghe "Nó" kích động từ miệng của Mặc Thiên Trần, khuôn mặt của Hạ Diệc Sơ đều cứng đờ.

Cái thứ kia cứ giật giật, tựa vào người cô.

"Làm... Làm nó... Đừng...Đừng nhúc nhích." Hạ Diệc Sơ nói năng lộn xộn, trong lòng vừa xấu hổ vừa sợ hãi, thậm chí còn xuất hiện vẻ mặt khác, làm chính cô không dám đối diện với bản thân.

Buổi tối hôm đó Mặc Thiên Trần bị hạ được nên thần trí không ổn định, mà cô vẫn thanh tỉnh. Cái cảm giác thống khổ lại vui thích, khiến cô vừa lên thiên đường vừa xuống địa ngục, làm lòng Hạ Diệc Sơ sinh ra kinh sợ.

"Nó ở nơi đó động, ta cũng không khống chế được, bằng không Nhiệm Nhiệm tới giúp ta một tay được không?" Mặc Thiên Trần vừa nói, cúi đầu cắn lên đôi môi đỏ hồng của Hạ Diệc Sơ, một tay cởi quần áo của cô ra, vuốt ve đôi gò bồng mềm mại của cô.

"A!"

Hạ Diệc Sơ nhin không được há miệng hét lên một tiếng, thân thể này vừa mới khai phá, thật sự là quá mức mẫn cảm, không chịu nổi sự trêu chọc. Chỉ cần một ngọn lửa nhỏ thì có thể cháy lan ra cả đồng cỏ.

"Thì ra trong lòng Nhiệm Nhiệm cũng thích." Mặc Thiên Trần cười cười, hai tròng mắt sáng lấp lánh, giống như phát hiện đồ vật thú vị.

"Chàng... Chàng nhanh lên." Hạ Diệc Sơ nhắc chân thúc dục, cọ cọ hắn, sau đó cắn chặt cánh môi, sợ nói ra cái gì làm mình mất mặt.

"Vâng, tuân lệnh"

Trong lòng Mặc Thiên Trần còn khát vọng Hạ Diệc Sơ hơn, cũng không nhẫn nhịn nữa, nhiệt tình đem chính mình phóng thích lên người cô.

Trên giường, hai thân hình đang giao động trong phòng, âm thanh ma sát cùng tiếng bạch bạch phát ra.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Công Lược Lang Tinh Boss* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

